

REBECCA YARROS

Hoàng Anh dịch

BAY...HAY CHẾT

FOURTH WING

CÁNH TƯ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mục lục

[Che phủ](#)

[Bản quyền](#)

[Sự công hiến](#)

[Bản đồ](#)

[CHƯƠNG MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI](#)

[CHƯƠNG BA](#)

[CHƯƠNG BỐN](#)

[CHƯƠNG NĂM](#)

[CHƯƠNG SÁU](#)

[CHƯƠNG BẢY](#)

[CHƯƠNG TAM](#)

[CHƯƠNG CHÍN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG MƯỜI TAM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI TAM](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI LĂM](#)

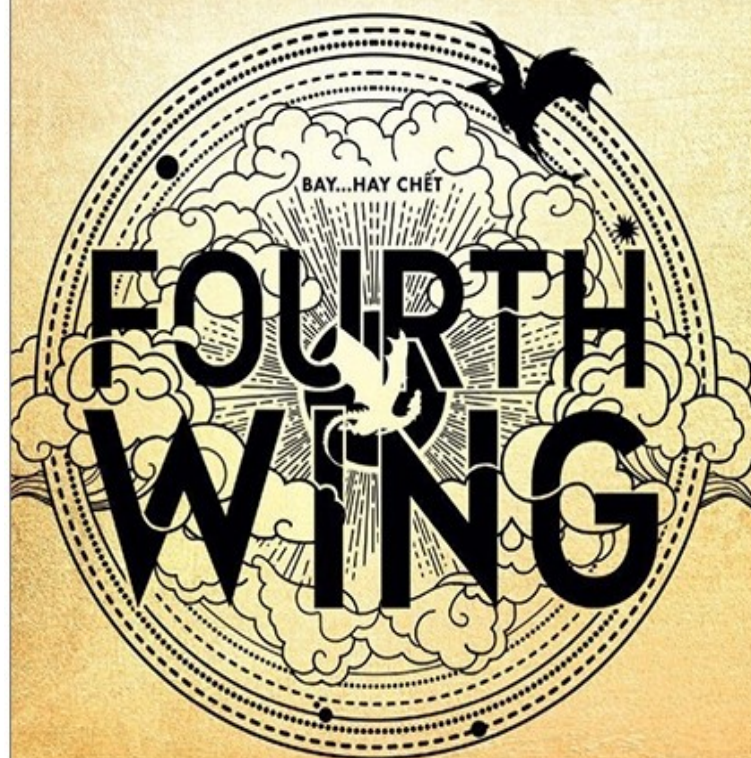
[CHƯƠNG BA MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG BA MƯỜI BẢY](#)

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM
CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN
NỘI DUNG THƯỜNG
GÓC NHÌN CỦA XADEN CHƯƠNG CHÍN
GÓC NHÌN CỦA XADEN CHƯƠNG MƯỜI SÁU
Lời cảm ƠN
Về tác giả

REBECCA YARROS

Hoàng Anh dịch

CÁNH TỬ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

FOURTH WING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
REBECCA YARROS

Mục lục

Bản quyền

Sự công hiến

Bản đồ

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

CHƯƠNG MƯỜI HAI

CHƯƠNG MƯỜI BA

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

CHƯƠNG HAI MƯỜI

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT

CHƯƠNG HAI MƯỜI HAI

CHƯƠNG HAI MƯỜI BA

CHƯƠNG HAI MƯỜI BỐN

CHƯƠNG HAI MƯỜI LĂM

CHƯƠNG HAI MƯỜI SÁU

CHƯƠNG HAI MƯỜI BẢY

CHƯƠNG HAI MƯỜI TÁM

CHƯƠNG HAI MƯỜI CHÍN

CHƯƠNG BA MƯỜI

CHƯƠNG BA MƯỜI MỘT

CHƯƠNG BA MƯỜI HAI

CHƯƠNG BA MƯỜI BA

CHƯƠNG BA MƯỜI BỐN

CHƯƠNG BA MƯỜI LĂM

CHƯƠNG BA MƯỜI SÁU

CHƯƠNG BA MƯỜI BẢY

CHƯƠNG BA MƯỜI TÁM

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

NỘI DUNG THƯỜNG

GÓC NHÌN CỦA XADEN CHƯƠNG CHÍN

GÓC NHÌN CỦA XADEN CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Lời cảm ƠN

Về tác giả

Cuốn sách này là một tác phẩm hư cấu. Tên, nhân vật, địa điểm và sự việc là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả hoặc được sử dụng một cách hư cấu. Bất kỳ sự giống nhau nào với các sự kiện, địa điểm hoặc người thực tế, còn sống hay đã chết, đều là ngẫu nhiên.

Bản quyền © 2023 của Rebecca Yarros. Mọi quyền được bảo lưu, bao gồm quyền sao chép, phân phối hoặc truyền tải dưới mọi hình thức hoặc bằng mọi phương tiện. Để biết thông tin về các quyền phụ, vui lòng liên hệ với Nhà xuất bản.

**Công ty TNHH Xuất bản Entangled
644 Shrewsbury Commons Ave., STE 181
Shrewsbury, PA 17361
right@entangledpublishing.com**

**Red Tower Books là đơn vị xuất bản của Entangled Publishing, LLC.
Truy cập trang web của chúng tôi tại
www.entangledpublishing.com**

**Biên tập bởi Liz Pelletier
Bìa nghệ thuật và thiết kế bởi Bree Archer và Elizabeth Turner
Stokes**

**Nghệ thuật chứng khoán của Peratek/Shutterstock
Bản đồ nghệ thuật nội thất của Amy Acosta và Elizabeth Turner
Stokes**

**Bản đồ trang trí nội thất của Melanie Korte
Thiết kế nội thất bởi Toni Kerr**

**Mã số ISBN 978-1-64937-404-2
Sách điện tử ISBN 978-1-64937-408-0**

**In tại Trung Quốc
Phiên bản đầu tiên tháng 5 năm 2023
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1**

 RED TOWER BOOKS

THÊM TỪ REBECCA YARROS

Những điều chúng ta bỏ dỏ
Những điều tuyệt vời và quý giá
Lá thư cuối cùng.

Fourth Wing là một cuộc phiêu lưu kỳ ảo ly kỳ không ngừng nghỉ lấy bối cảnh trong thế giới tàn khốc và cạnh tranh của một trường đại học quân sự dành cho những người cưỡi rồng, bao gồm các yếu tố liên quan đến chiến tranh, trận chiến, chiến đấu tay đôi, tình huống nguy hiểm, máu, bạo lực dữ dội, thương tích tàn bạo, tử vong, đầu độc, ngôn ngữ đồ họa và hoạt động tình dục được hiển thị trên trang. Những độc giả có thể nhạy cảm với các yếu tố này, vui lòng lưu ý và chuẩn bị vào Trường đại học chiến tranh Basgiath...

*Gửi Aaron.
Captain America của riêng tôi.
Qua những lần triển khai, những lần di chuyển,
những lúc tươi sáng nhất và những lúc đen tối nhất,
luôn chỉ có anh và em, nhóc ạ.*

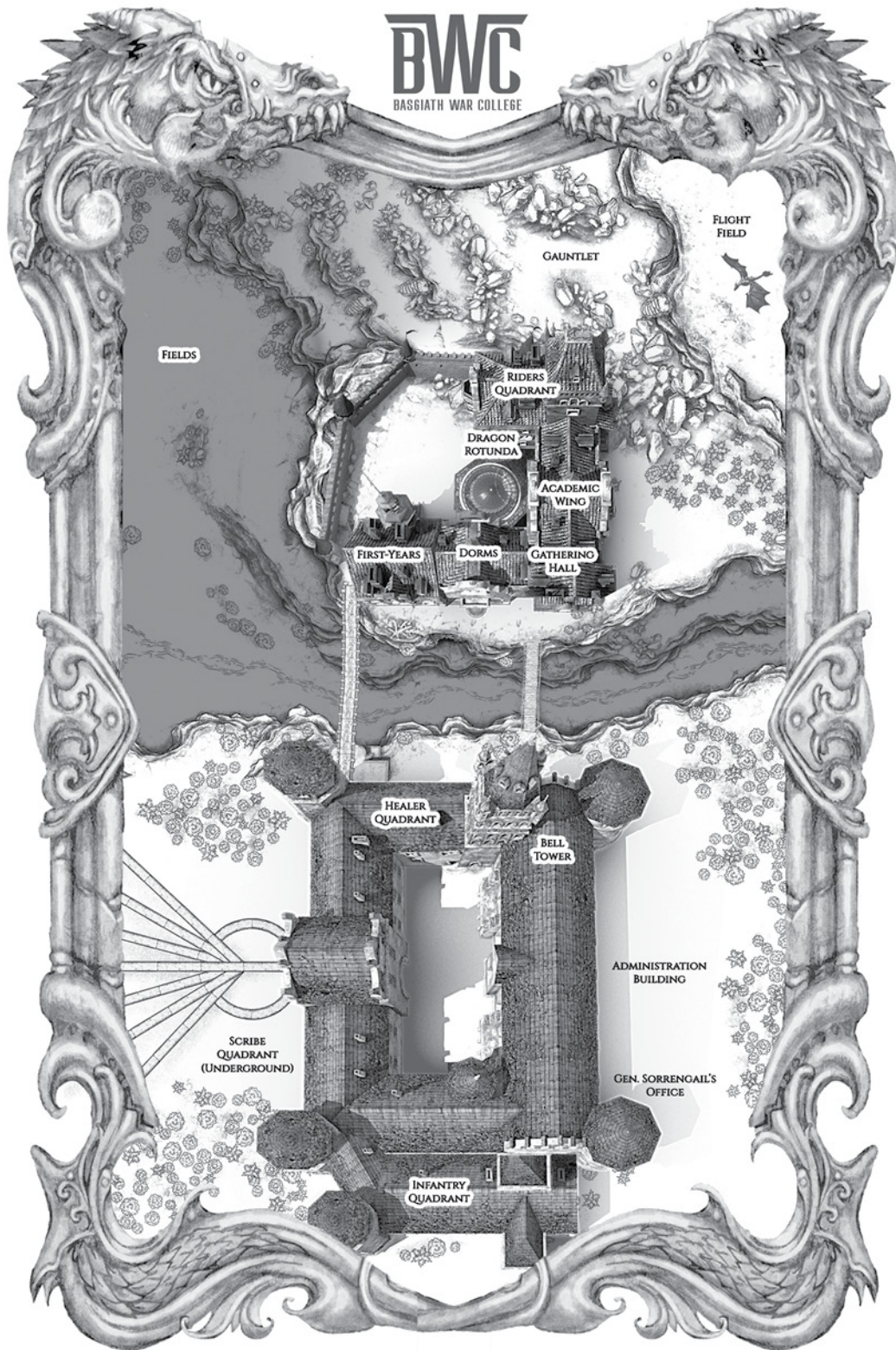
*Xin chúc mừng các nghệ sĩ.
Các bạn nắm giữ sức mạnh định hình thế giới.*

Văn bản sau đây đã được Jesinia Neilwart, Quản lý của Scribe Quadrant tại Basgiath War College, dịch một cách trung thực từ tiếng Navarrian sang ngôn ngữ hiện đại. Tất cả các sự kiện đều có thật và tên của họ đã được lưu giữ để vinh danh lòng dũng cảm của những người đã ngã xuống. Cầu mong linh hồn họ được giao phó cho Malek.

BWC

BASSIATH WAR COLLEGE

Một con rồng không có người cưỡi là một thảm kịch. Một người cưỡi rồng không có rồng thì chết.

**— MỘT ĐIỀU MỘT, MỤC MỘT BỘ
LUẬT CỦA Kỵ Sĩ Rồng**

CHƯƠNG MỘT

Ngày nhập ngũ luôn là ngày chết chóc nhất. Có lẽ đó là lý do tại sao bình minh sáng nay đặc biệt đẹp—vì tôi biết đó có thể là ngày cuối cùng của tôi.

Tôi thắt chặt dây đeo của chiếc ba lô vải bạt nặng nề và lê bước lên cầu thang rộng của pháo đài đá mà tôi gọi là nhà. Ngực tôi đập phồng vì gắng sức, phổi tôi nóng rát khi tôi đến hành lang đá dẫn đến văn phòng của Tướng Sorrengail. Đây chính là những gì sáu tháng rèn luyện thể chất cường độ cao đã mang lại cho tôi—khả năng leo sáu tầng cầu thang với một chiếc ba lô nặng ba mươi pound.

Tôi tệ quá.

Hàng ngàn thanh niên hai mươi tuổi đang chờ bên ngoài cổng để vào khu vực họ chọn để phục vụ là những người thông minh và mạnh mẽ nhất ở Navarre. Hàng trăm người trong số họ đã chuẩn bị cho Khu vực Riders, cơ hội để trở thành một trong những người ưu tú, kể từ khi sinh ra. Tôi đã có đúng sáu tháng.

Những người lính gác vô cảm xếp hàng dọc hành lang rộng ở đầu cầu thang tránh mắt tôi khi tôi đi qua, nhưng điều đó không có gì mới. Hơn nữa, bị phớt lờ là viễn cảnh tốt nhất có thể xảy ra với tôi.

Cao đẳng Chiến tranh Basgiath không được biết đến là đối xử tốt với... ừm, bất kỳ ai, ngay cả những người có mẹ là người chỉ huy.

Mọi sĩ quan Navarrian, dù họ chọn được đào tạo thành thầy thuốc, thư ký, bộ binh hay kỵ sĩ, đều được đúc kết trong những bức tường tàn khốc này trong ba năm, được mài giũa thành vũ khí để bảo vệ biên giới miền núi của chúng ta khỏi những nỗ lực xâm lược dữ dội của vương quốc Poromiel và những kỵ sĩ gryphon của họ. Kẻ yếu không thể sống sót ở đây, đặc biệt là ở Riders Quadrant. Những con rồng đảm bảo điều đó.

"Anh đang gửi cô ấy đến chỗ chết!" một giọng nói quen thuộc vang lên qua cánh cửa gỗ dày của vị tướng, và tôi thở hắt ra. Chỉ có một người phụ nữ trên Lục địa đủ ngu ngốc để lên tiếng với vị

tướng, nhưng cô ấy được cho là ở biên giới với Cánh phía Đông.
Mira.

Có tiếng trả lời yếu ớt từ văn phòng, và tôi với tay tới tay nắm cửa.

"Cô ấy không có cơ hội đâu," Mira hét lên khi tôi đẩy cánh cửa nặng nề mở ra và sức nặng của ba lô của tôi dồn về phía trước, gần như đè tôi ngã. *Chết tiệt.*

Những tiếng chửi thề vang lên từ phía sau bàn làm việc của cô ấy, và tôi phải bám vào lưng ghế sofa bọc vải màu đỏ thẫm để giữ thăng bằng.

"Mẹ ơi, con bé thậm chí còn không thể mang nổi ba lô của mình," Mira quát lên và vội vã chạy đến bên tôi.

"Tôi ổn!" Má tôi nóng bừng vì xấu hổ, và tôi cố gắng đứng dậy. Cô ấy đã quay lại được năm phút và đang cố gắng cứu tôi. *Bởi vì anh cần được cứu, đồ ngốc.*

Tôi không muốn thế này. Tôi không muốn *bất kỳ* phần nào của cái trò Riders Quadrant này. Không phải là tôi muốn chết. Tôi thà trượt bài kiểm tra tuyển sinh vào Basgiath và đi thẳng vào quân đội với phần lớn lính nghĩa vụ. Nhưng tôi *có thể* xử lý được ba lô của mình, và tôi *sẽ* xử lý bản thân mình.

"Ôi, Violet." Đôi mắt nâu lo lắng nhìn xuống tôi trong khi đôi bàn tay mạnh mẽ giữ chặt vai tôi.

"Chào, Mira." Một nụ cười nở trên khóe miệng tôi. Có thể cô ấy đến đây để tạm biệt, nhưng tôi chỉ vui mừng khi được gặp lại chị gái mình lần đầu tiên sau nhiều năm.

Ánh mắt cô dịu lại, và những ngón tay cô co lại trên vai tôi như thể cô ấy sắp kéo tôi vào một cái ôm, nhưng cô ấy bước lùi lại và quay lại đứng bên cạnh tôi, đối mặt với mẹ chúng tôi. "Anh không thể làm thế được."

"Đã xong rồi." Mẹ nhún vai, những đường nét trên bộ đồng phục đen bó sát của bà nhấp nhô theo chuyển động.

Tôi chế giễu. Thật là hy vọng được ân xá. Không phải là tôi từng mong đợi, hay thậm chí hy vọng, một chút thương xót nào từ một người phụ nữ đã nổi tiếng vì sự thiếu thương xót của cô ấy.

"Vây thì *tháo* nó ra," Mira sôi máu. "Cô ấy đã dành cả cuộc đời để rèn luyện trở thành một người ghi chép. Cô ấy không được nuôi dạy để trở thành một kỹ sĩ."

"Ồ, cô ấy chắc chắn không phải là anh, đúng không, Trung úy Sorrengail?" Mẹ chống tay lên bề mặt bàn sạch sẽ và hơi nghiêng người khi đứng dậy, nhìn chúng tôi bằng đôi mắt nheo lại, đánh giá phản chiếu hình ảnh những con rồng được chạm khắc trên chân đồ nội thất đồ sộ. Tôi không cần sức mạnh bị cấm đoán của khả năng đọc suy nghĩ để biết chính xác những gì bà ấy nhìn thấy.

Ở tuổi hai mươi sáu, Mira là phiên bản trẻ hơn của mẹ chúng ta. Cô ấy cao, với cơ bắp khỏe mạnh, săn chắc sau nhiều năm tập luyện

và hàng trăm giờ ngồi trên lưng rồng. Làn da của cô ấy gần như tỏa sáng với sức khỏe, và mái tóc nâu vàng của cô ấy được cắt ngắn để chiến đấu theo cùng kiểu tóc của mẹ. Nhưng hơn cả vẻ ngoài, cô ấy mang trong mình sự kiêu ngạo, niềm tin không lay chuyển rằng cô ấy thuộc về bầu trời. Cô ấy là một kỵ sĩ thực thụ.

Cô ấy là tất cả những gì tôi không có, và cái lắc đầu không tán thành của mẹ cho thấy bà đồng ý. Tôi quá thấp. Quá yếu đuối. Những đường cong tôi có phải là cơ bắp, và cơ thể phản bội của tôi khiến tôi trở nên dễ bị tổn thương một cách đáng xấu hổ.

Mẹ bước về phía chúng tôi, đôi mắt đen bóng của bà lấp lánh dưới ánh đèn ma thuật nhấp nháy từ những chiếc đèn treo tường. Bà nhắc phần đuôi bím tóc dài của tôi lên, chế nhạo phần tóc ngay phía trên vai tôi, nơi những sợi tóc nâu bắt đầu mất đi độ ẩm của màu sắc và từ từ phai thành màu bạc ánh thép ở phần đuôi, rồi thả nó xuống. "Da nhợt nhạt, mắt nhợt nhạt, tóc nhợt nhạt." Ánh mắt của bà hút cạn từng chút tự tin của tôi xuống tận tủy xương. "Giống như cơn sốt đã lấy đi toàn bộ màu sắc của con cùng với sức mạnh của con vậy." Nỗi đau buồn thoáng qua trong mắt bà và đôi lông mày bà nhíu lại. "Tôi đã bảo anh ta không được giữ con trong thư viện đó."

Đây không phải là lần đầu tiên tôi nghe cô ấy nguyên rủa căn bệnh đã suýt giết chết cô ấy khi cô ấy mang thai tôi hay thư viện mà bố đã biến tôi thành ngôi nhà thứ hai sau khi cô ấy được điều đến Basgiath với tư cách là một người hướng dẫn và ông là một người chép sách.

"Tôi thích thư viện đó", tôi đáp. Đã hơn một năm kể từ khi trái tim ông cuối cùng ngừng đập, và Lưu trữ vẫn là nơi duy nhất có cảm giác như ở nhà trong pháo đài khổng lồ này, nơi duy nhất tôi vẫn cảm thấy sự hiện diện của cha mình.

"Nói như con gái của một người chép kinh vậy," Mẹ nói khẽ, và tôi thấy được điều đó—người phụ nữ mà bà đã từng là khi Bố còn sống. Nhẹ nhàng hơn. Tử tế hơn... ít nhất là đối với gia đình bà.

"Tôi là con gái của một người chép kinh." Lưng tôi đau nhói, nên tôi tháo ba lô khỏi vai, kéo nó xuống sàn, và hít thở thật sâu lần đầu tiên kể từ khi rời khỏi phòng.

Mẹ chớp mắt, và người phụ nữ dịu dàng đó đã biến mất, chỉ còn lại vị tướng. "Con là con gái của một kỵ sĩ, con đã hai mươi tuổi, và hôm nay là Ngày nghĩa vụ quân sự. Ta để con hoàn thành việc học thêm, nhưng như ta đã nói với con vào mùa xuân năm ngoái, ta sẽ không nhìn một trong những đứa con *của ta* vào Scribe Quadrant, Violet."

"Bởi vì những người ghi chép thấp kém hơn nhiều so với những người cưỡi ngựa?" Tôi cầu nhàu, biết rõ rằng những người cưỡi ngựa là những người đứng đầu trong hệ thống phân cấp xã hội và

quân sự. Thật hữu ích khi những con rồng gắn bó của họ nướng mọi người để giải trí.

"Được!" Sự bình tĩnh thường thấy của cô ấy biến mất. "Và nếu hôm nay anh dám bước vào đường hầm hướng về Scribe Quadrant, tôi sẽ xé toạc cái bím tóc lố bịch đó ra và tự tay ném anh lên lan can."

Dạ dày tôi quặn lại.

"Bố sẽ không muốn điều này đâu!" Mira phản đối, mặt đỏ bừng lên.

"Mẹ yêu bố con, nhưng ông ấy đã mất rồi", mẹ nói, như thể đang đưa ra bản tin thời tiết. "Mẹ ngờ rằng dạo này ông ấy không muốn gì nhiều".

Tôi hít một hơi nhưng vẫn ngậm miệng. Tranh cãi sẽ chẳng đưa tôi đến đâu cả. Cô ấy chưa bao giờ lắng nghe một điều chết tiệt nào mà tôi phải nói trước đây, và hôm nay cũng không khác gì.

"Đưa Violet vào Riders Quadrant cũng giống như một bản án tử hình." Tôi đoán Mira vẫn chưa ngừng tranh cãi. Mira chưa *bao giờ* ngừng tranh cãi với Mẹ, và điều đáng thất vọng là Mẹ luôn tôn trọng cô ấy vì điều đó. Tiêu chuẩn kép cho chiến thắng. "Con bé không đủ mạnh, Mẹ ơi! Con bé đã bị gãy tay năm nay rồi, con bé bị bong gân một số khớp mỗi tuần, và con bé không đủ cao để cười bất kỳ con rồng nào đủ lớn để giữ cho mình sống sót trong một trận chiến."

"Thật đấy, Mira?" Cái. Gì. Chết. Chết. Móng tay tôi cắn vào lòng bàn tay khi tôi nắm chặt tay lại. Biết rằng cơ hội sống sót của mình là rất nhỏ là một chuyện. Để chị gái tôi ném những điều bất lực của tôi vào mặt tôi là một chuyện khác. "Anh gọi tôi là *yếu đuối* à?"

"Không." Mira siết chặt tay tôi. "Chỉ là... mong manh thôi."

"Điều đó chẳng tốt hơn gì cả." Rồng không gắn kết những người phụ nữ *yếu đuối*. Chúng thiếu rụi họ.

"Vây là con bé nhỏ." Mẹ nhìn tôi từ trên xuống dưới, ngắm nghía chiếc áo dài màu kem có thắt lưng và quần dài vừa vặn mà tôi đã chọn sáng nay để chuẩn bị cho lần hành quyết sắp tới.

Tôi khịt mũi. "Chúng ta chỉ liệt kê lỗi lầm của tôi thôi à?"

"Tôi chưa bao giờ nói đó là lỗi." Mẹ quay sang chị tôi. "Mira, Violet phải chịu nhiều đau đớn trước bữa trưa hơn cả tuần của em. Nếu bất kỳ đứa con nào của tôi có thể sống sót qua Riders Quadrant, thì đó chính là con bé."

Lông mày tôi nhướng lên. Nghe giống như một lời khen lắm, nhưng với mẹ, tôi không bao giờ chắc chắn.

"Có bao nhiêu ứng viên kỵ binh chết vào Ngày nghĩa vụ quân sự vậy, Mẹ? Bốn mươi? Năm mươi? Mẹ có muốn chôn thêm một đứa trẻ nữa không?" Mira sôi máu.

Tôi rùng mình khi nhiệt độ trong phòng giảm mạnh, nhờ vào sức mạnh của con dấu bảo mà mẹ truyền qua con rồng Aimsir của bà.

Ngực tôi thắt lại khi nhớ đến anh trai mình. Không ai dám nhắc đến Brennan hay con rồng của anh ấy trong năm năm kể từ khi họ hy sinh khi chiến đấu với cuộc nổi loạn của Tyrrish ở phía nam. Mẹ tôi chịu đựng tôi và tôn trọng Mira, nhưng bà yêu Brennan.

Bố cũng vậy. Cơn đau ngực của ông bắt đầu ngay sau khi Brennan qua đời.

Mẹ nghiêng chặt hàm răng và trừng mắt nhìn Mira với ánh mắt đe dọa sẽ trả thù.

Em gái tôi nuốt nước bọt nhưng vẫn giữ được bình tĩnh trong cuộc thi nhìn chăm chăm.

"Mẹ ơi," tôi bắt đầu. "Mẹ không có ý nói—"

"Cút. Ra. Trung úy." Lời nói của mẹ như những làn hơi nước nhẹ nhàng trong văn phòng lạnh lẽo. "Trước khi tôi báo cáo anh vắng mặt khỏi đơn vị mà không có phép."

Mira đứng thẳng người, gật đầu một cái, xoay người một cách chính xác theo kiểu quân đội, rồi sải bước về phía cửa mà không nói thêm lời nào, cầm một chiếc ba lô nhỏ trên đường ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên mẹ và tôi được ở riêng sau nhiều tháng.

Ánh mắt cô ấy chạm vào mắt tôi, và nhiệt độ tăng lên khi cô ấy hít một hơi thật sâu. "Bạn đã đạt điểm cao nhất về tốc độ và sự nhanh nhẹn trong kỳ thi tuyển sinh. Bạn sẽ ổn thôi. Tất cả những người họ Sorrengail đều ổn cả." Cô ấy lướt nhẹ mu bàn tay xuống má tôi, hầu như không chạm vào da tôi. "Giống hệt cha bạn vậy," cô ấy thì thầm trước khi hắng giọng và lùi lại vài bước.

Tôi đoán là không có giải thưởng nào dành cho sự cống hiến về mặt cảm xúc.

"Tôi sẽ không thể công nhận anh trong ba năm tới", cô nói, ngồi dựa vào mép bàn làm việc. "Vì, với tư cách là tướng chỉ huy của Basgiath, tôi sẽ là sĩ quan cấp trên của anh."

"Tôi biết." Đó là điều tôi ít quan tâm nhất, vì bây giờ cô ấy hầu như không còn thừa nhận tôi nữa.

"Con cũng sẽ không được đối xử đặc biệt chỉ vì con là con gái của ta. Nếu có, họ sẽ theo đuổi con dữ dội hơn để bắt con chứng minh bản thân." Bà nhướn một bên mày.

"Biết rõ." May mắn là tôi đã được Thiếu tá Gillstead huấn luyện trong nhiều tháng qua kể từ khi mẹ ra lệnh.

Cô thở dài và cố gắng mỉm cười. "Vậy thì tôi đoán là tôi sẽ gặp anh ở thung lũng Threshing, ứng viên. Mặc dù anh sẽ là học viên vào lúc hoàng hôn, tôi cho là vậy."

Hoặc chết.

Không ai trong chúng tôi nói điều đó.

"Chúc may mắn, Ứng cử viên Sorrengail." Cô ấy quay lại sau bàn làm việc, thực chất là muốn đuổi tôi đi.

"Cảm ơn, Tướng quân." Tôi vác ba lô lên vai và bước ra khỏi văn phòng của cô ấy. Một người bảo vệ đóng cửa lại sau lưng tôi.

"Cô ta điên khùng thật," Mira nói từ giữa hành lang, ngay giữa nơi có hai người lính canh đang đứng.

"Họ sẽ nói với cô ấy là anh đã nói thế."

"Như thế họ chưa biết vậy," cô nghiêng rằng nghiêng lợi. "Đi thôi. Chúng ta chỉ có một giờ trước khi tất cả các ứng viên phải báo cáo, và tôi thấy hàng ngàn người đang chờ bên ngoài cổng khi tôi bay qua." Cô bắt đầu bước đi, dẫn tôi xuống cầu thang đá và qua hành lang đến phòng mình.

Vâng...đó là phòng của tôi.

Trong ba mươi phút tôi đi, tất cả đồ đạc cá nhân của tôi đã được đóng gói vào những chiếc thùng giờ xếp chồng lên nhau ở góc phòng. Bụng tôi chìm xuống sàn gỗ cứng. Cô ấy đã đóng hộp toàn bộ cuộc đời tôi.

"Cô ta hiệu quả chết tiệt, tôi sẽ cho cô biết điều đó," Mira lẩm bẩm trước khi quay về phía tôi, ánh mắt cô ấy lướt qua tôi trong sự đánh giá cỏi mớ. "Tôi hy vọng tôi có thể thuyết phục cô ấy từ bỏ ý định đó. Cô không bao giờ có ý định vào Riders Quadrant."

"Vậy là cô đã nhắc đến." Tôi nhướn mày nhìn cô ấy. "Nhiều lần rồi."

"Xin lỗi." Cô ấy nhăn mặt, ngồi xuống đất và đổ hết đồ trong ba lô ra.

"Bạn đang làm gì thế?"

"Những gì Brennan đã làm cho tôi," cô ấy nói nhẹ nhàng, và nỗi buồn dâng lên trong cổ họng tôi. "Anh có thể sử dụng kiếm không?"

Tôi lắc đầu. "Quá nặng. Nhưng tôi khá nhanh với dao găm." Nhanh kinh khủng. Nhanh như chớp. Những gì tôi thiếu về sức mạnh, tôi bù đắp bằng tốc độ.

"Tôi nghĩ vậy. Tốt. Bây giờ, bỏ ba lô xuống và cởi đôi boots kinh khủng đó ra." Cô ấy sắp xếp những món đồ mình mang theo, đưa cho tôi đôi boots mới và một bộ đồng phục màu đen. "Đi những thứ này vào."

"Có chuyện gì với ba lô của tôi thế?" Tôi hỏi nhưng vẫn thả ba lô xuống. Cô ấy lập tức mở nó ra, xé toạc mọi thứ tôi đã cẩn thận đóng gói. "Mira! Tôi mất cả đêm để làm điều đó!"

"Con mang quá nhiều đồ, và đôi giày của con là cái bẫy chết người. Con sẽ trượt khỏi lan can ngay với đôi đế giày trơn đó. Mẹ đã chuẩn bị sẵn một đôi giày cưỡi ngựa đế cao su cho con phòng trường hợp này, và đây, Violet thân yêu của mẹ, là trường hợp tệ nhất." Sách bắt đầu bay, rơi xuống gần cái thùng.

"Này, tôi chỉ có thể mang theo những gì tôi có thể mang theo, và tôi muốn những thứ đó!" Tôi lao tới lấy cuốn sách tiếp theo trước khi cô ấy có cơ hội ném nó đi, cố gắng lắm mới cứu được bộ sưu tập truyện ngụ ngôn đen tối yêu thích của mình.

"Anh có sẵn sàng chết vì nó không?" cô hỏi, đôi mắt trở nên cứng rắn.

"Tôi có thể mang nó!" Điều này hoàn toàn sai. Tôi được cho là phải dành cả cuộc đời mình cho sách, chứ không phải vứt chúng vào góc để làm nhẹ ba lô.

"Không. Cô không thể. Cô chỉ nặng gấp ba lần ba cái ba lô, lan can rộng khoảng mười tám inch, cách mặt đất hai trăm feet, và lần cuối tôi nhìn, đó là những đám mây mưa đang kéo đến. Họ sẽ không làm cô chậm trễ vì mưa chỉ vì cây cầu có thể hơi trơn, chị ạ. Cô sẽ ngã. Cô sẽ chết. Bây giờ, cô sẽ nghe tôi chứ? Hay cô sẽ tham gia cùng những ứng cử viên đã chết khác vào cuộc điểm danh sáng mai?" Không có dấu vết nào của chị gái tôi trong người cưỡi ngựa trước mặt tôi. Người phụ nữ này khôn ngoan, xảo quyệt và có chút tàn nhẫn. Đây là người phụ nữ đã sống sót qua ba năm chỉ với một vết sẹo, vết sẹo mà chính con rồng của cô ấy đã để lại cho cô ấy trong Threshing. "Bởi vì đó là tất cả những gì cô sẽ có. Một bia mộ khác. Một cái tên khác bị thiêu rụi trên đá. Vứt hết sách vở đi."

"Bố tặng con cuốn này," tôi lẩm bẩm, áp cuốn sách vào ngực. Có lẽ là trẻ con, chỉ là một tập truyện cảnh báo chúng ta về sự cám dỗ của phép thuật, và thậm chí là quỷ dữ hóa rồng, nhưng đó là tất cả những gì tôi còn lại.

Cô thở dài. "Đó có phải là cuốn sách dân gian cũ về loài sâu bọ sử dụng bóng tối và rồng của chúng không? Anh đã đọc nó hàng nghìn lần rồi sao?"

"Có lẽ còn nhiều hơn thế nữa", tôi thừa nhận. "Và chúng là *venin*, không phải sâu bọ".

"Bố và những ẩn dụ của ông ấy," cô ấy nói. "Đừng cố gắng truyền tải sức mạnh mà không phải là một kỵ sĩ gắn kết và những con quái vật mất đồ sẽ không ẩn núp dưới gầm giường, chờ đợi để bắt cóc bạn trên những con rồng hai chân của chúng để gia nhập đội quân bóng tối của chúng." Cô ấy lấy cuốn sách cuối cùng tôi đóng gói từ ba lô và đưa cho tôi. "Bỏ những cuốn sách đó đi. Bố không thể cứu bạn. Ông ấy đã cố gắng. Tôi đã cố gắng. Quyết định đi, Violet. Bạn sẽ chết như một người ghi chép? Hay sống như một kỵ sĩ?"

Tôi liếc xuống những cuốn sách trên tay và đưa ra lựa chọn của mình. "Mày là một đứa phiền phức." Tôi để những câu chuyện ngụ ngôn vào góc nhưng vẫn giữ cuốn sách còn lại trên tay khi đối mặt với chị gái.

"Một nỗi phiền toái sẽ giữ cho anh sống sót. Cái đó để làm gì?" cô ấy thách thức.

"Giết người." Tôi đưa nó lại cho cô ấy.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt cô. "Tốt. Anh có thể giữ cái đó. Bây giờ, thay đồ trong khi tôi sắp xếp phần còn lại của mớ hỗn độn này." Tiếng chuông reo cao trên đầu chúng tôi. Chúng tôi có bốn mươi lăm phút.

Tôi mặc quần áo rất nhanh, nhưng mọi thứ đều có cảm giác như của người khác, mặc dù rõ ràng là chúng được may theo số đo của

tôi. Chiếc áo dài của tôi được thay bằng chiếc áo sơ mi đen bó sát che kín cánh tay, và chiếc quần rộng rãi của tôi được thay bằng chiếc quần da ôm sát mọi đường cong. Sau đó, cô ấy mặc cho tôi một chiếc corset kiểu áo vest bên ngoài chiếc áo sơ mi.

"Giữ cho da không bị cọ xát", cô giải thích.

"Giống như đồ mà người cưỡi ngựa mặc khi ra trận." Phải thừa nhận là quần áo khá ngẫu, ngay cả khi tôi cảm thấy mình như kẻ mạo danh. *Trời ơi, chuyện này thực sự đang xảy ra.*

"Chính xác, vì đó là những gì anh đang làm. Ra trận."

Sự kết hợp giữa da và một loại vải mà tôi không nhận ra bao phủ tôi từ xương đòn đến ngay dưới eo, quấn qua ngực và bắt chéo lên trên và qua vai. Tôi sờ vào những lớp vải che giấu được khâu chéo dọc theo lồng ngực.

"Dành cho những con dao găm của anh."

"Tôi chỉ có bốn cái thôi." Tôi nhặt chúng từ đồng trên sàn.

"Bạn sẽ kiếm được nhiều hơn."

Tôi trượt vũ khí của mình vào vỏ kiếm, như thể xương sườn của tôi đã trở thành vũ khí. Thiết kế này thật khéo léo. Giữa xương sườn và vỏ kiếm ở đùi, lưỡi kiếm có thể dễ dàng tiếp cận.

Tôi hầu như không nhận ra mình trong gương. Tôi trông giống một người cưỡi ngựa. Tôi vẫn cảm thấy mình như một người ghi chép.

Vài phút sau, một nửa số đồ tôi đóng gói đã được chất lên các thùng. Cô ấy đóng gói lại ba lô của tôi, vứt bỏ mọi thứ được coi là không cần thiết và hầu như mọi thứ tình cảm trong khi đưa ra lời khuyên về cách sống sót trong góc phần tư. Sau đó, cô ấy làm tôi ngạc nhiên bằng cách làm điều tình cảm nhất từ trước đến nay—bảo tôi ngồi giữa hai đầu gối cô ấy để cô ấy có thể tết tóc tôi thành vương miện.

Cảm giác như tôi lại là một đứa trẻ thay vì một người phụ nữ trưởng thành, nhưng tôi vẫn làm vậy.

"Đây là gì?" Tôi kiểm tra vật liệu ngay phía trên tim mình, cào xước nó bằng móng tay.

"Một thứ tôi thiết kế," cô giải thích, kéo bím tóc của tôi chặt đến đau vào da đầu. "Tôi đã may riêng cho cô với vảy của Teine khâu vào, vì vậy hãy cẩn thận với nó."

"Vảy rồng?" Tôi giật đầu lại nhìn cô ấy. "Sao thế? Teine to lắm."

"Tôi tình cờ biết một kỵ sĩ có sức mạnh có thể biến những thứ to lớn thành rất nhỏ bé." Một nụ cười gian xảo hiện lên trên môi cô. "Và những thứ nhỏ bé hơn... lớn hơn rất, rất nhiều."

Tôi đảo mắt. Mira luôn nói nhiều hơn về đàn ông của cô ấy so với tôi... về cả hai người họ. "Ý tôi là, lớn hơn bao nhiêu?"

Cô ấy cười, rồi giật bím tóc của tôi. "Tiến về phía trước. Anh nên cắt tóc đi." Cô ấy kéo chặt những lọn tóc vào đầu tôi và tiếp tục đan. "Đó là một bất lợi trong giao đấu và chiến đấu, chưa kể đến việc

trở thành mục tiêu khổng lồ. Không ai khác có mái tóc bạc như thế này, và họ sẽ nhắm vào anh ngay."

"Bạn biết rất rõ sắc tố tự nhiên dường như dần dần từ bỏ nó bất kể độ dài." Đôi mắt tôi cũng thiếu quyết đoán như vậy, một màu nâu nhạt pha lẫn giữa màu xanh lam và màu hổ phách, dường như không bao giờ thiên về bất kỳ màu thực tế nào. "Ngoài ra, ngoài mối quan tâm của mọi người về sắc thái, tóc tôi là thứ duy nhất ở tôi hoàn toàn khỏe mạnh. Cắt tóc sẽ giống như tôi đang trừng phạt cơ thể mình vì cuối cùng đã làm tốt một điều gì đó, và tôi không cảm thấy cần phải che giấu con người thật của mình."

"Em không phải." Mira giật mạnh bím tóc của tôi, kéo đầu tôi ra sau, và mắt chúng tôi khóa chặt vào nhau. "Em là người phụ nữ thông minh nhất mà anh biết. Đừng quên điều đó. Bộ não của em là vũ khí tốt nhất của em. Đánh bại chúng, Violet. Em có nghe anh không?"

Tôi gật đầu, cô ấy nói lỏng tay, tết tóc lại và kéo tôi đứng dậy trong khi tiếp tục tóm tắt nhiều năm kiến thức trong mười lăm phút vội vã, hầu như không dừng lại để thở.

"Hãy quan sát. Im lặng là tốt, nhưng hãy đảm bảo bạn chú ý đến mọi thứ và mọi người xung quanh để có lợi cho mình. Bạn đã đọc Codex chưa?"

"Một vài lần." Sách luật của Riders Quadrant chỉ bằng một phần nhỏ độ dài của các hạng mục khác. Có lẽ là vì người đua gặp khó khăn trong việc tuân thủ luật lệ.

"Tốt. Vậy thì bạn biết rằng những người cưỡi ngựa khác có thể giết bạn bất cứ lúc nào, và những học viên tàn bạo sẽ cố gắng. Ít học viên hơn có nghĩa là tỷ lệ cược tốt hơn ở Threshing. Không bao giờ có đủ rỗng sản sàng liên kết, và bất kỳ ai đủ liều lĩnh để tự giết mình thì dù sao cũng không xứng đáng với một con rỗng."

"Ngoại trừ khi ngủ. Tấn công bất kỳ học viên nào khi đang ngủ là hành vi phạm tội có thể thực hiện được. Điều khoản thứ ba—"

"Được, nhưng điều đó không có nghĩa là em sẽ an toàn vào ban đêm. Hãy ngủ trong bộ đồ này nếu em có thể." Cô ấy vỗ nhẹ vào bụng áo corset của tôi.

"Người cưỡi ngựa đen được cho là xứng đáng. Bạn có chắc là tôi không nên mặc áo dài hôm nay không?" Tôi lướt tay trên lớp da.

"Gió thổi trên lan can sẽ cuốn theo bất kỳ mảnh vải thừa nào như một cánh buồm." Cô ấy đưa cho tôi chiếc ba lô giờ đã nhẹ hơn nhiều của tôi. "Quần áo của bạn càng bó thì bạn càng thoải mái ở trên đó, và trên võ đài khi bạn bắt đầu tập luyện. Luôn mặc áo giáp. Luôn mang theo dao găm." Cô ấy chỉ vào bao kiếm ở đùi mình.

"Sẽ có người nói rằng tôi không xứng đáng."

"Anh là Sorrengail," cô đáp lại, như thể đó là câu trả lời đủ rồi. "Mặc kệ những gì họ nói."

"Và bạn không nghĩ rằng vậy rỗng là gian lận sao?"

“Không có chuyện gian lận khi bạn đã leo lên tháp pháo. Chỉ có sự sống còn và cái chết.” Chuông reo—chỉ còn ba mươi phút nữa. Cỗ nuốt nước bọt. “Gần đến giờ rồi. Sẵn sàng chưa?”

“KHÔNG.”

“Tôi cũng vậy.” Một nụ cười gượng gạo hiện lên ở khóe miệng cô. “Và tôi đã dành cả cuộc đời để luyện tập cho điều đó.”

“Hôm nay tôi sẽ không chết.” Tôi đeo ba lô lên vai và thở dễ dàng hơn một chút so với sáng nay. Nó dễ quản lý hơn rất nhiều.

Các hành lang của khu vực hành chính trung tâm của pháo đài im ắng một cách kỳ lạ khi chúng tôi đi xuống qua nhiều cầu thang khác nhau, nhưng tiếng ồn từ bên ngoài ngày càng lớn hơn khi chúng tôi đi xuống thấp hơn. Qua cửa sổ, tôi thấy hàng nghìn ứng viên đang ôm những người thân yêu của họ và nói lời tạm biệt trên những cánh đồng cỏ ngay bên dưới cổng chính. Theo những gì tôi chứng kiến hàng năm, hầu hết các gia đình đều giữ chặt ứng viên của họ cho đến tận tiếng chuông cuối cùng. Bốn con đường dẫn đến pháo đài chật cứng ngựa và xe ngựa, đặc biệt là nơi chúng tụ lại trước trường đại học, nhưng chính những con đường trống trải ở rìa cánh đồng khiến tôi buồn nôn.

Chúng dành cho xác chết.

Ngay trước khi chúng tôi rẽ qua góc cuối cùng dẫn đến sân trong, Mira dừng lại.

“Cái gì thế—Ồ.” Cô ấy kéo tôi vào ngực mình, ôm chặt tôi trong sự riêng tư tương đối của hành lang.

“Anh yêu em, Violet. Hãy nhớ mọi điều anh đã nói với em. Đừng trở thành một cái tên khác trên danh sách tử thần.” Giọng cô run rẩy, và tôi vòng tay ôm cô, siết chặt.

“Tôi sẽ ổn thôi”, tôi hứa.

Cô ấy gật đầu, cầm cô ấy chạm vào đỉnh đầu tôi. “Tôi biết. Chúng ta đi thôi.”

Đó là tất cả những gì cô ấy nói trước khi kéo đi và bước vào sân đông đúc ngay bên trong cổng chính của pháo đài. Các giảng viên, chỉ huy và thậm chí cả mẹ chúng tôi đều tụ tập một cách không chính thức, chờ đợi sự điên rồ bên ngoài các bức tường trở thành trật tự bên trong. Trông số tất cả các cánh cửa trong trường đại học chiến tranh, cổng chính là cánh cửa duy nhất mà không học viên nào sẽ bước vào hôm nay, vì mỗi góc đều có lối vào và tiện nghi riêng. Chết tiệt, những người cưỡi ngựa có thành trì riêng của họ. Những kẻ tự phụ, kiêu ngạo.

Tôi đi theo Mira và bắt kịp cô ấy chỉ sau vài bước chân nhanh.

“Tìm Dain Aetos,” Mira nói với tôi khi chúng tôi đi qua sân, hướng đến cánh cổng mở.

“Dain?” Tôi không thể không mỉm cười khi nghĩ đến việc gặp lại Dain, và nhịp tim tôi tăng vọt. Đã một năm trôi qua, và tôi nhớ đôi mắt nâu dịu dàng của anh ấy và cách anh ấy cười, cách mọi bộ

phận trên cơ thể anh ấy hòa vào. Tôi nhớ tình bạn của chúng tôi, và những khoảnh khắc tôi nghĩ rằng nó có thể trở nên nhiều hơn trong những hoàn cảnh phù hợp. Tôi nhớ cách anh ấy nhìn tôi, như thể tôi là một người đáng để ý. Tôi chỉ nhớ... anh ấy.

"Tôi chỉ mới rời khỏi khu vực này được ba năm, nhưng theo những gì tôi nghe được, anh ấy đang làm tốt, và anh ấy sẽ giữ an toàn cho bạn. Đừng cười như thế," Mira trách móc. "Anh ấy sẽ là sinh viên năm thứ hai." Cô ấy lắc ngón tay về phía tôi. "Đừng có đùa với sinh viên năm thứ hai. Nếu bạn muốn lên giường, và bạn nên làm vậy"—cô ấy nhướn mày—"thường xuyên, vì bạn không bao giờ biết ngày mai sẽ ra sao, thì hãy chơi đùa trong năm của chính bạn. Không gì tệ hơn việc các học viên buồn chuyện rằng bạn đã ngủ để được an toàn."

"Vậy nên tôi có thể thoải mái đưa bất kỳ sinh viên năm nhất nào tôi muốn lên giường", tôi nói với một nụ cười nhẹ. "Nhưng không phải sinh viên năm hai hay năm ba".

"Chính xác." Cô ấy nháy mắt.

Chúng tôi bước qua cánh cổng, rời khỏi pháo đài và hòa mình vào cảnh hỗn loạn có tổ chức phía bên kia.

Mỗi tỉnh trong sáu tỉnh của Navarre đã gửi một số lượng ứng viên năm nay cho nghĩa vụ quân sự. Một số tình nguyện. Một số bị kết án như hình phạt. Hầu hết đều bị bắt đi lính. Điểm chung duy nhất của chúng tôi ở Basgiath là chúng tôi đã vượt qua kỳ thi tuyển sinh—cả bài thi viết và bài kiểm tra nhanh nhẹn mà tôi vẫn không tin là mình đã vượt qua—điều đó có nghĩa là ít nhất chúng tôi sẽ không trở thành mồi cho bộ binh ở tiền tuyến.

Bầu không khí căng thẳng vì mong đợi khi Mira dẫn tôi dọc theo con đường lát đá cuội mòn về phía tháp pháo phía nam. Học viện chính được xây dựng trên sườn núi Basgiath, như thể nó được tách ra từ một đường gờ của chính đỉnh núi. Cấu trúc đồ sộ, đồ sộ này cao hơn đám đông các ứng viên đang lo lắng, chờ đợi và gia đình họ đang khóc lóc, với những bức tường đá cao ngất ngưởng—được xây dựng để bảo vệ tòa tháp cao bên trong—và các tháp pháo phòng thủ ở mỗi góc, một trong số đó là nơi đặt chuông.

Phần lớn đám đông di chuyển để xếp hàng ở chân tháp pháo phía bắc—lối vào của Quadrant Bộ binh. Một số người tiến về phía cánh cổng phía sau chúng tôi—Quarter Quadrant chiếm phần phía nam của trường đại học. Sự đổ ập siết chặt lồng ngực tôi khi tôi phát hiện một số người đi qua đường hầm trung tâm vào kho lưu trữ bên dưới pháo đài để gia nhập Quadrant Scribe.

Lối vào Riders Quadrant không gì khác hơn là một cánh cửa kiên cố ở chân tháp, giống như lối vào bộ binh ở phía bắc. Nhưng trong khi các ứng viên bộ binh có thể đi thẳng vào quadrant trên mặt đất của họ, chúng tôi, các ứng viên kỵ binh sẽ *leo lên*.

Mira và tôi xếp hàng chờ làm thủ tục, và tôi đã phạm sai lầm khi liếc nhìn lên.

Phía trên chúng tôi, băng qua thung lũng có đáy sông chia cắt trường đại học chính với thành trì cao hơn, đồ sộ của Riders Quadrant trên sườn núi phía nam, là lan can, cây cầu đá sắp ngăn cách các ứng viên thi tuyển với các học viên trong vài giờ tới.

Tôi không thể tin là tôi sắp vượt qua thứ đó.

"Và nghĩ mà xem, tôi đã chuẩn bị cho kỳ thi viết của người ghi chép trong suốt những năm qua." Giọng tôi nhỏ giọt đầy mỉa mai. "Tôi đáng lẽ phải chơi trên một thanh xà thẳng bằng."

Mira phớt lờ tôi khi hàng người tiến về phía trước và các ứng viên biến mất qua cánh cửa. "Đừng để gió làm rung chuyển bước chân của bạn."

Hai ứng cử viên phía trước chúng tôi, một người phụ nữ khóc nức nở khi người bạn đời của cô ấy kéo cô ấy ra khỏi một chàng trai trẻ, cặp đôi này tách khỏi hàng, vừa khóc vừa rút lui xuống sườn đồi về phía đám đông những người thân yêu xếp hàng dọc theo các con đường. Không có phụ huynh nào khác phía trước chúng tôi, chỉ có vài chục ứng cử viên đang di chuyển về phía người giữ danh sách.

"Hãy nhìn vào những hòn đá phía trước và đừng nhìn xuống," Mira nói, các đường nét trên khuôn mặt cô ấy căng ra. "Giữ tay ra để giữ thẳng bằng. Nếu ba lô trượt, hãy thả nó xuống. Thà nó rơi còn hơn bạn."

Tôi nhìn ra sau, nơi có vẻ như hàng trăm người đã đi vào trong vòng vài phút. "Có lẽ mình nên để họ đi trước," tôi thì thầm khi cơn hoảng loạn bóp nghẹt trái tim tôi. Tôi đang làm cái quái gì thế này?

"Không," Mira trả lời. "Bạn càng đợi lâu trên những bậc thang đó"—cô ấy chỉ về phía tòa tháp—"nỗi sợ hãi của bạn càng có cơ hội phát triển. Hãy băng qua lan can trước khi nỗi kinh hoàng chiếm hữu bạn."

Hàng người di chuyển, và tiếng chuông lại reo. Bây giờ là tám giờ.

Quả thực, đám đông hàng ngàn người phía sau chúng tôi đã chia thành từng nhóm riêng, xếp hàng để ký tên và bắt đầu buổi lễ.

"Tập trung vào," Mira quát, và tôi quay đầu về phía trước. "Nghe có vẻ khắc nghiệt, nhưng đừng tìm kiếm tình bạn ở đó, Violet. Hãy tạo ra liên minh."

Bây giờ chỉ còn hai người ở phía trước chúng tôi—một người phụ nữ với ba lô đầy đủ, gò má cao và khuôn mặt trái xoan khiến tôi nhớ đến hình ảnh của Amari, nữ hoàng của các vị thần. Mái tóc nâu sẫm của cô được tết thành nhiều hàng bím tóc ngắn chỉ chạm vào làn da sẫm màu ở cổ. Người thứ hai là người đàn ông tóc vàng cơ bắp với người phụ nữ đang khóc bên cạnh anh ta. Anh ta đang mang một chiếc ba lô thậm chí còn lớn hơn.

Tôi nhìn quanh cặp đôi về phía bàn giữ danh sách, và mắt tôi mở to. "Anh ấy có phải là...?" Tôi thì thầm.

Mira liếc nhìn và lăm bắm một lời nguyên rủa. "Con của một người ly khai? Đúng vậy. Thấy dấu hiệu lấp lánh bắt đầu từ đỉnh cổ tay của anh ta không? Đó là di tích từ cuộc nổi loạn."

Tôi nhướn mày ngạc nhiên. Di vật duy nhất tôi từng nghe đến là khi một con rồng sử dụng phép thuật để đánh dấu lên da của người cưỡi gắn bó với nó. Nhưng những di vật đó là biểu tượng của danh dự và quyền lực và thường có hình dạng của con rồng đã ban tặng chúng. Những dấu hiệu này là những vòng xoáy và vết chém có vẻ giống như một lời cảnh báo hơn là một lời tuyên bố.

"Một con rồng đã làm điều đó sao?" Tôi thì thầm.

Cô gật đầu. "Mẹ nói rằng con rồng của Tướng Melgren đã làm điều đó với tất cả bọn họ khi ông ta xử tử cha mẹ họ, nhưng bà ấy không thực sự cởi mở để thảo luận thêm về chủ đề này. Không gì bằng việc trừng phạt bọn trẻ để ngăn chặn nhiều cha mẹ hơn khỏi việc phạm tội phản quốc."

Có vẻ như... tàn nhẫn, nhưng quy tắc đầu tiên khi sống ở Basgiath là không bao giờ được chửi rủa một con rồng. Họ có xu hướng hóa táng bất kỳ ai họ thấy thô lỗ.

"Hầu hết những đứa trẻ bị đánh dấu mang theo di vật phản loạn đều đến từ Tyrrendor, tất nhiên, nhưng cũng có một số ít có cha mẹ là kẻ phản bội từ các tỉnh khác—" Máu rút khỏi khuôn mặt cô, và cô nắm chặt dây đeo ba lô của tôi, quay tôi lại đối mặt với cô. "Tôi vừa mới nhớ ra." Giọng cô hạ xuống, và tôi nghiêng người về phía trước, tìm tôi đập thình thịch vì sự cấp bách trong giọng nói của cô. "Tránh xa Xaden Riorson ra."

Không khí tràn ra khỏi phổi tôi. Cái tên đó...

"Xaden Riorson đó," cô xác nhận, nỗi sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt. "Anh ta là học sinh năm thứ ba, và anh ta sẽ giết anh ngay khi phát hiện ra anh là ai."

"Cha của anh ta là Kẻ phản bội vĩ đại. Anh ta *lãnh đạo* cuộc nổi loạn," tôi nói khẽ. "Xaden đang làm gì ở đây?"

"Tất cả con cái của những người lãnh đạo đều bị bắt đi lính để trừng phạt cho tội ác của cha mẹ chúng," Mira thì thầm khi chúng tôi lê bước sang một bên, di chuyển theo hàng. "Mẹ bảo tôi rằng họ không bao giờ mong đợi Riorson có thể vượt qua được rào chắn. Sau đó, họ nghĩ rằng một học viên sẽ giết anh ta, nhưng một khi con rồng của anh ta chọn anh ta..." Cô lắc đầu. "Chà, không còn nhiều điều có thể làm được nữa. Anh ta đã lên đến cấp bậc chỉ huy cánh."

"Thật là nhảm nhí", tôi tức giận.

"Ông ta đã thề trung thành với Navarre, nhưng tôi không nghĩ điều đó sẽ ngăn cản ông ta ở nơi mà anh quan tâm. Một khi anh vượt qua được lan can—vì anh sẽ vượt qua được—hãy tìm Dain."

Ông ta sẽ đưa anh vào đội của ông ta, và chúng ta chỉ hy vọng là nó cách xa Riorson." Cô ấy nắm chặt dây đai của tôi hơn. "Tránh xa. Ông ta."

"Đã ghi nhận." Tôi gật đầu.

"Tiếp theo," một giọng nói vang lên từ phía sau chiếc bàn gỗ đựng những cuộn giấy của Riders Quadrant. Người ký sĩ được đánh dấu mà tôi không biết đang ngồi cạnh một người ghi chép mà tôi biết, và đôi lông mày bạc của Đại úy Fitzgibbons nhướng lên trên khuôn mặt rám nắng của ông. "Violet Sorrengail?"

Tôi gật đầu, cầm bút lông ngỗng và ký tên mình vào dòng trống tiếp theo trên tờ giấy.

"Nhưng tôi nghĩ anh phù hợp với Scribe Quadrant," Đại úy Fitzgibbons nhẹ nhàng nói.

Tôi ghen tị với chiếc áo dài màu kem của anh ấy, không biết diễn tả thế nào.

"Tướng Sorrengail đã lựa chọn cách khác," Mira nói thêm.

Nỗi buồn tràn ngập trong đôi mắt của người đàn ông lớn tuổi. "Thật đáng thương. Anh đã từng có nhiều hứa hẹn."

"Lạy Chúa," người cưỡi ngựa bên cạnh thuyền trưởng Fitzgibbons nói. "Cô là Mira Sorrengail phải không?" Anh ta há hốc mồm, và tôi có thể ngửi thấy mùi tôn thờ anh hùng của anh ta từ đây.

"Tôi là." Cô gật đầu. "Đây là em gái tôi, Violet. Cô ấy sẽ là học sinh năm nhất."

"Nếu cô ấy sống sót qua được lan can." Ai đó phía sau tôi cười khúc khích. "Gió có thể thổi bay cô ấy ngay."

"Anh đã chiến đấu ở Strythmore," người ký sĩ sau bàn nói với vẻ kính sợ. "Họ đã trao cho anh Huân chương Talon vì đã tiêu diệt được khẩu đội pháo đó sau phòng tuyến của kẻ thù."

Tiếng cười khúc khích dừng lại.

"Như tôi đã nói." Mira đặt tay lên lưng tôi. "Đây là chị gái tôi, Violet."

"Anh biết đường mà." Thuyền trưởng gật đầu và chỉ vào cánh cửa mở vào tháp pháo. Trong đó trông tối tăm một cách đáng ngại, và tôi cố kìm nén cơn muốn chạy trốn như điên.

"Tôi biết đường rồi", cô ấy trấn an anh ta, dẫn tôi đi qua cái bàn để tên khốn đang cười khúc khích phía sau tôi có thể ký vào danh sách.

Chúng tôi dừng lại ở cửa và quay lại nhìn nhau.

"Đừng chết, Violet. Tôi ghét phải là con một." Cô cười toe toét và bước đi, thong thả đi qua hàng ứng viên đang há hốc mồm khi tin tức về chính xác cô là ai và những gì cô đã làm lan truyền.

"Thật khó để đạt được điều đó", người phụ nữ phía trước tôi nói từ bên trong tòa tháp.

"Đúng vậy," tôi đồng ý, nắm chặt quai ba lô và đi vào bóng tối. Mắt tôi nhanh chóng thích nghi với ánh sáng mờ chiếu qua các cửa sổ cách đều nhau dọc theo cầu thang cong.

"Sorrenghail nghĩa là...?" người phụ nữ hỏi, nhìn qua vai khi chúng tôi bắt đầu leo lên hàng trăm bậc thang dẫn đến cái chết có thể xảy ra của chúng tôi.

"Ừ." Không có lan can nên tôi giữ tay trên bức tường đá khi chúng tôi lên cao hơn nữa.

"Vị tướng à?" anh chàng tóc vàng phía trước chúng tôi hỏi.

"Cũng vậy thôi," tôi trả lời, mỉm cười nhanh với anh. Bất kỳ ai có mẹ nắm chặt như vậy thì không thể *tê đến thế*, đúng không?

"Ồ. Da cũng đẹp nữa." Anh ấy cười đáp lại.

"Cảm ơn. Chúng là quà tặng của chị gái tôi."

"Tôi tự hỏi có bao nhiêu ứng cử viên đã ngã khỏi mép cầu thang và chết trước khi đến được lan can", người phụ nữ nói, liếc nhìn xuống giữa cầu thang khi chúng tôi leo lên cao hơn.

"Hai năm ngoái." Tôi nghiêng đầu khi cô ấy liếc nhìn lại. "À, ba nếu tính cả cô gái mà một trong những anh chàng kia đã hạ cánh."

Đôi mắt nâu của người phụ nữ lóe lên, nhưng cô ấy quay lại và tiếp tục leo lên. "Có bao nhiêu bậc thang?" cô ấy hỏi.

"Hai trăm năm mươi", tôi trả lời, và chúng tôi tiếp tục leo trong im lặng thêm năm phút nữa.

"Không tệ lắm", cô ấy nói với nụ cười rạng rỡ khi chúng tôi gần đến đỉnh và hàng người dừng lại. "Nhân tiện, tôi là Rhiannon Matthias."

"Dylan," anh chàng tóc vàng đáp lại bằng cách vẫy tay nhiệt tình.

"Violet." Tôi cũng nở nụ cười căng thẳng với họ, phớt lờ lời đề nghị trước đó của Mira rằng tôi nên tránh kết bạn và chỉ tạo dựng liên minh.

"Tôi cảm thấy như mình đã chờ đợi cả cuộc đời cho ngày này." Dylan chuyển ba lô lên lưng. "Bạn có tin là chúng ta thực sự có thể làm được điều này không? Đây đúng là giấc mơ thành sự thật."

Đúng vậy. Đương nhiên, mọi ứng viên khác trừ tôi đều rất vui mừng khi được ở đây. Đây là khu vực duy nhất tại Basgiath không chấp nhận lính nghĩa vụ—chỉ chấp nhận tình nguyện viên.

"Tôi không thể chờ đợi được nữa." Nụ cười của Rhiannon nở rộng hơn. "Ý tôi là, ai mà không muốn cưới *rồng* chứ?"

Tôi. Không phải là về mặt lý thuyết thì nghe có vẻ không vui. Thực ra là có. Chỉ là tỷ lệ sống sót đến khi tốt nghiệp quá thấp khiến tôi thấy khó chịu.

"Bố mẹ cậu có đồng ý không?" Dylan hỏi. "Bởi vì mẹ tôi đã cầu xin tôi thay đổi ý định trong *nhiều tháng*. Tôi cứ nói với bà rằng tôi sẽ có nhiều cơ hội thăng tiến hơn với tư cách là một kỵ sĩ, nhưng bà muốn tôi vào Healer Quadrant."

"Mẹ tôi luôn biết tôi muốn điều này, vì vậy họ đã rất ủng hộ. Hơn nữa, họ còn có em sinh đôi của tôi để cưng chiều. Raegan đã sống trong giấc mơ của mình, đã kết hôn và đang mong đợi một đứa con." Rhiannon liếc nhìn tôi. "Còn bạn thì sao? Để tôi đoán nhé. Với cái tên như Sorrengail, tôi cá là bạn là người đầu tiên tình nguyện trong năm nay."

"Tôi giống như được bảo vậy." Câu trả lời của tôi kém nhiệt tình hơn nhiều so với cô ấy.

"Hiểu rồi."

"Và những người đi xe ngựa được hưởng nhiều quyền lợi hơn những sĩ quan khác," tôi nói với Dylan khi hàng người lại di chuyển lên cao. Ứng viên cười khúc khích đằng sau tôi đuổi kịp, đổ mồ hôi và đỏ bừng. *Xem ai không cười khúc khích bây giờ.* "Tiền lương cao hơn, chính sách đồng phục dễ dãi hơn," tôi tiếp tục. Không ai quan tâm đến việc người đi xe ngựa mặc gì miễn là nó màu đen. Những quy tắc duy nhất áp dụng cho người đi xe ngựa là những quy tắc mà tôi đã ghi nhớ từ Codex.

"Và quyền được gọi mình là một kẻ cực kỳ giàu", Rhiannon nói thêm.

"Cũng thế," tôi đồng ý. "Khá chắc chắn là họ sẽ cho bạn một cái tôi với đồ da bay của bạn."

"Ngoài ra, tôi nghe nói rằng những người thuộc nhóm này được phép kết hôn sớm hơn những nhóm khác", Dylan nói thêm.

"Đúng vậy. Ngay sau khi tốt nghiệp." Nếu chúng ta sống sót. "Tôi nghĩ điều đó có liên quan đến việc muốn tiếp tục dòng máu." Hầu hết những người cưỡi ngựa thành công đều là di sản.

"Hoặc vì chúng ta có xu hướng chết sớm hơn những nhóm khác," Rhiannon trầm ngâm.

"Anh không chết đâu," Dylan nói với sự tự tin hơn nhiều so với tôi khi anh ấy kéo một chiếc vòng cổ từ dưới áo khoác ra để lộ chiếc nhẫn lung lẳng trên sợi dây chuyền. "Cô ấy nói rằng sẽ rất xui xẻo nếu cầu hôn trước khi anh rời đi, vì vậy chúng ta sẽ đợi đến khi tốt nghiệp." Anh ấy hôn chiếc nhẫn và nhét sợi dây chuyền trở lại dưới cổ áo. "Ba năm tới sẽ rất dài, nhưng chúng sẽ xứng đáng."

Tôi giữ tiếng thở dài cho riêng mình, mặc dù đó có lẽ là điều lãng mạn nhất mà tôi từng nghe.

"Bạn có thể vượt qua được lan can", anh chàng phía sau chúng tôi cười khẩy. "Cái này ở đây chỉ cách đáy khe núi một làn gió nhẹ".

Tôi đảo mắt.

"Im lặng và tập trung vào bản thân mình đi," Rhiannon quát, chân cô ấy gõ lạch cạch trên đá khi chúng tôi leo lên.

Đỉnh núi hiện ra trước mắt, cánh cửa tràn ngập ánh sáng hỗn loạn. Mira đã đứng. Những đám mây đó sẽ tàn phá chúng ta, và chúng ta phải ở bên kia lan can trước khi chúng làm thế.

Một bước nữa, một nhịp chân nữa của Rhiannon.

"Để tôi xem giày của anh nào," tôi nói khẽ để tên khốn đằng sau không nghe thấy.

Lông mày cô ấy nhíu lại, và sự bối rối tràn ngập đôi mắt nâu của cô ấy, nhưng cô ấy chỉ cho tôi xem đế giày. Chúng nhẵn, giống hệt những đôi tôi đã đi trước đó. Bụng tôi chùng xuống như một tảng đá.

Hàng người lại tiếp tục di chuyển, dừng lại khi chúng tôi chỉ còn cách cửa ra vào vài feet. "Cỡ chân của bạn là bao nhiêu?" Tôi hỏi.

"Cái gì?" Rhiannon chớp mắt nhìn tôi.

"Chân của bạn. Chúng cỡ nào?"

"Tám," cô trả lời, hai nếp nhăn xuất hiện giữa hai lông mày.

"Tôi là bảy," tôi nói nhanh. "Nó sẽ đau kinh khủng, nhưng tôi muốn anh lấy chiếc giày bên trái của tôi. Đối với tôi." Tôi có một con dao găm ở giày bên phải.

"Tôi xin lỗi?" Cô ấy nhìn tôi như thể tôi bị mất trí, và có thể là tôi đúng thế thật.

"Đây là giày của người đi xe đạp. Chúng sẽ bám chặt vào đá hơn. Các ngón chân của bạn sẽ bị cõ lại và nói chung là rất đau đớn, nhưng ít nhất bạn sẽ có cơ hội không bị ngã nếu trời mưa."

Rhiannon liếc nhìn về phía cánh cửa mở—và bầu trời đang tối dần—rồi quay lại nhìn tôi. "Anh đồng ý đổi một chiếc ủng chứ?"

"Chỉ cho đến khi chúng ta sang bên kia thôi." Tôi nhìn qua cánh cửa mở. Ba ứng cử viên đã bước qua lan can, dang rộng cánh tay. "Nhưng chúng ta phải nhanh lên. Sắp đến lượt chúng ta rồi."

Rhiannon mím môi tranh luận một giây, rồi đồng ý, và chúng tôi đổi giày bên trái. Tôi vừa mới xỏ xong dây giày thì hàng lại di chuyển, và gã đằng sau tôi đẩy lưng dưới của tôi, khiến tôi loạng choạng trên sân ga và ra ngoài trời.

"Đi thôi. Một số người trong chúng ta có việc phải làm ở bên kia." Giọng anh ta làm tôi khó chịu.

"Bây giờ em không xứng đáng để anh cố gắng đâu," tôi lẩm bẩm, lấy lại thăng bằng khi gió quất vào da tôi, buổi sáng giữa mùa hè ẩm ướt. *May mắn thay, Mira, tết tóc đẹp đấy.*

Đỉnh tháp pháo lơ lửng, những phiến đá nhô lên và hạ xuống dọc theo cấu trúc hình tròn ngang ngực tôi và không làm gì để che khuất tầm nhìn. Khe núi và dòng sông bên dưới đột nhiên trở nên rất, rất xa. Họ có bao nhiêu toa xe đang đợi ở đó? Năm? Sáu? Tôi biết số liệu thống kê. Lan can chiếm khoảng mười lăm phần trăm số ứng viên cười ngửa. Mọi thử thách trong góc phần tư—bao gồm cả thử thách này—đều được thiết kế để kiểm tra khả năng cười ngửa của học viên. Nếu ai đó không thể đi hết chiều dài gió của cây cầu đá mỏng, thì chắc chắn họ không thể giữ thăng bằng và chiến đấu trên lưng rồng.

Còn về tỷ lệ tử vong thì sao? Tôi đoán là mọi người lái xe đều nghĩ rằng rủi ro là xứng đáng với vinh quang—hoặc có sự kiêu

ngạo khi nghĩ rằng họ sẽ không bị ngã.

Tôi không thuộc phe nào cả.

Cảm giác buồn nôn khiến tôi phải ôm bụng, hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng khi bước dọc theo mép bờ sau Rhiannon và Dylan, những ngón tay tôi lướt trên đá khi chúng tôi đi về phía lan can.

Ba người cưỡi ngựa đợi ở lối vào, nơi không gì hơn là một lỗ hổng trên tường tháp pháo. Một người với tay áo rách ghi tên các ứng cử viên khi bước ra khỏi ngã tư nguy hiểm. Một người khác, người đã cạo trọc toàn bộ tóc ngoại trừ một dải ở giữa đỉnh đầu, hướng dẫn Dylan khi anh ta di chuyển vào vị trí, vỗ nhẹ vào ngực anh ta như thể chiếc nhẫn giấu ở đó sẽ mang lại may mắn cho anh ta. Tôi hy vọng là vậy.

Chiếc thứ ba quay về phía tôi và tìm tôi như ngừng đập.

Anh ấy cao, với mái tóc đen tung bay trong gió và đôi lông mày rậm. Đường viền hàm của anh ấy mạnh mẽ và được bao phủ bởi làn da nâu ẩm áp và râu ria rậm, và khi anh ấy khoanh tay trước ngực, các cơ ở ngực và cánh tay anh ấy gợn sóng, chuyển động theo cách khiến tôi nuốt nước bọt. Và đôi mắt của anh ấy... Đôi mắt anh ấy có màu của đá mã não đỏ vàng. Sự tương phản thật đáng kinh ngạc, thậm chí là kinh ngạc - mọi thứ về anh ấy đều như vậy. Các đường nét của anh ấy quá thô đến nỗi trông như được chạm khắc, nhưng chúng lại hoàn hảo đến kinh ngạc, giống như một nghệ sĩ đã dành cả đời để điêu khắc anh ấy, và ít nhất một năm trong số đó đã dành cho miệng anh ấy.

Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp.

Và sống ở trường quân sự có nghĩa là tôi đã gặp rất *nhều* đàn ông.

Ngay cả vết sẹo chéo cắt đôi lông mày trái và đánh dấu góc trên của má anh ấy cũng chỉ khiến anh ấy nóng hơn. Nóng như thiêu đốt. Nóng như thiêu đốt. Mức độ nóng đến mức khiến bạn gặp rắc rối và bạn thích điều đó. Đột nhiên, tôi không thể nhớ chính xác lý do tại sao Mira bảo tôi không được đùa giỡn bên ngoài nhóm tuổi của mình.

"Hẹn gặp lại hai người ở bên kia!" Dylan nói qua vai với nụ cười phấn khích trước khi bước lên lan can, dang rộng hai tay.

"Sẵn sàng cho trận tiếp theo chưa, Riorson?" Người cưỡi ngựa với tay áo rách nói.

Xaden Riorson?

"Cô đã sẵn sàng chưa, Sorrengail?" Rhiannon hỏi và tiến về phía trước.

Người kỵ sĩ tóc đen liếc mắt nhìn tôi, quay hẳn về phía tôi, và tìm tôi đập thình thịch vì tất cả những lý do sai trái. Một di tích nổi loạn, uốn cong theo những đường cong và xoáy, bắt đầu từ cổ tay trái trần của anh ta, sau đó biến mất dưới bộ đồng phục đen để

xuất hiện trở lại ở cổ áo, nơi nó kéo dài và xoáy lên cổ anh ta, dừng lại ở đường viền hàm.

"Ôi trời," tôi thì thầm, và mắt anh nheo lại, như thể anh có thể nghe thấy tôi qua tiếng gió hú làm tung bím tóc đang buộc chặt của tôi.

"Sorrenail?" Anh bước về phía tôi, và tôi nhìn lên... rồi nhìn lên nữa.

Trời ơi, tôi thậm chí còn không chạm tới xương đòn của anh ta. Anh ta to lớn quá. Anh ta phải cao hơn bốn inch so với sáu feet.

Tôi cảm thấy chính xác những gì Mira gọi tôi - *mong manh* - nhưng tôi gạt đầu một lần, và đôi mắt đen sáng ngời của anh chuyển thành sự căm ghét lạnh lùng, không pha trộn. Tôi gần như có thể ném được sự ghê tởm tỏa ra từ anh như một loại nước hoa đắng.

"Violet?" Rhiannon hỏi và tiến về phía trước.

"Người là con út của Tướng Sorrenail." Giọng nói của hắn trầm và đầy vẻ buộc tội.

"Anh là con trai của Fen Riorson," tôi phản bác, sự chắc chắn của tiết lộ này thấm vào xương tủy tôi. Tôi ngẩng cằm lên và cố hết sức khóa chặt mọi cơ bắp trên cơ thể để không bắt đầu run rẩy.

Anh ta sẽ giết bạn ngay khi anh ta phát hiện ra bạn là ai. Những lời của Mira dội lại trong đầu tôi, và nỗi sợ thắt lại trong cổ họng tôi. Anh ta sẽ ném tôi xuống vực thẳm. Anh ta sẽ nhấc tôi lên và thả tôi xuống ngay khỏi tháp pháo này. Tôi sẽ không bao giờ có cơ hội để bước lên lan can. Tôi sẽ chết trong chính xác những gì mẹ tôi vẫn thường nhảy múa gọi tôi—yếu đuối.

Xaden hít một hơi thật sâu, và cơ hàm của anh ta co lại một lần. Hai lần. "Mẹ của anh đã bắt cha tôi và giám sát việc hành quyết ông ấy."

Đợi đã. Như thể *anh ta* là người duy nhất có quyền căm ghét ở đây vậy? Con thịnh nộ chạy dọc huyết quản tôi. "Cha anh đã giết anh trai tôi. Có vẻ như chúng ta hòa nhau."

"Không hẳn vậy." Ánh mắt sắc lẹm của anh lướt qua tôi như thể anh đang ghi nhớ mọi chi tiết hoặc tìm kiếm điểm yếu. "Em gái cô là một tay đua. Tôi đoán điều đó giải thích cho bộ đồ da."

"Tôi đoán vậy." Tôi giữ chặt cái nhìn chăm chăm của anh ta, như thể chiến thắng cuộc thi nhìn chăm chăm này sẽ giúp tôi vào được góc phố thay vì phải băng qua lan can sau lưng anh ta. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ vượt qua được. Mira sẽ không mất cả hai anh chị em của mình.

Anh ta nắm chặt tay thành nắm đấm và căng thẳng.

Tôi chuẩn bị cho cuộc tấn công. Anh ta có thể ném tôi khỏi tòa tháp này, nhưng tôi sẽ không để anh ta dễ dàng làm vậy.

"Bạn ổn chứ?" Rhiannon hỏi, ánh mắt cô ấy liên tục nhìn giữa Xaden và tôi.

Anh liếc nhìn cô. "Hai người là bạn à?"

"Chúng tôi gặp nhau trên cầu thang," cô nói, uốn thẳng vai.

Anh ấy nhìn xuống, nhận thấy đôi giày không đồng bộ của chúng tôi, và nhướn mày. Tay anh ấy thả lỏng. "Thú vị."

"Anh định giết tôi à?" Tôi ngẩng cằm lên thêm một inch.

Ánh mắt anh chạm phải ánh mắt tôi khi bầu trời đổ mưa như trút nước, làm ướt tóc, quần áo da và những viên đá xung quanh chỉ trong vài giây.

Một tiếng hét xé toạc không khí, Rhiannon và tôi đều giật mình nhìn về phía lan can vừa kịp lúc để thấy Dylan trượt chân.

Tôi thở hổn hển, tim tôi như nhảy vọt lên cổ họng.

Anh ta dừng lại, móc tay qua cây cầu đá trong khi chân anh ta đập dưới người, cố gắng tìm kiếm một món đồ không có ở đó.

"Kéo mình lên đi, Dylan!" Rhiannon hét lên.

"Ôi trời!" Tay tôi bay lên che miệng, nhưng anh ta tuột khỏi tảng đá trơn trượt và ngã xuống, biến mất khỏi tầm nhìn. Gió và mưa cướp đi mọi âm thanh mà cơ thể anh ta có thể tạo ra ở thung lũng bên dưới. Chúng cũng cướp đi âm thanh tiếng kêu ghen ngào của tôi.

Xaden không bao giờ rời mắt khỏi tôi, anh ấy im lặng nhìn tôi bằng ánh mắt mà tôi không thể hiểu nổi khi tôi hướng ánh mắt kinh hoàng của mình trở lại anh ấy.

"Tại sao ta lại phải tốn sức giết người khi lan can sẽ làm điều đó thay ta?" Một nụ cười gian xảo cong lên trên môi hắn. "Đến lượt người."

Có một quan niệm sai lầm rằng giết hoặc bị giết trong Riders Quadrant. Riders, nói chung, không ra tay ám sát các học viên khác...trừ khi năm đó thiếu rồng hoặc một học viên là gánh nặng cho cánh của họ. Khi đó mọi thứ có thể trở nên...thú vị.

**— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)**

CHƯƠNG HAI

Tôi sẽ không chết hôm nay.

Những từ ngữ trở thành câu thần chú của tôi, lặp đi lặp lại trong đầu tôi khi Rhiannon nói tên cô ấy cho người kỵ sĩ đang đếm số ở lối vào lan can. Sự căm ghét trong cái nhìn chăm chăm của Xaden thiêu đốt một bên mặt tôi như một ngọn lửa rõ ràng, và ngay cả mưa tạt vào da tôi với mỗi cơn gió mạnh cũng không làm dịu đi cái nóng—hay cơn rùng mình sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi.

Dylan đã chết. Anh ấy chỉ là một cái tên, một hòn đá sắp thành hình trong những nghĩa trang vô tận nằm dọc những con đường đến Basgiath, một lời cảnh báo khắc cho những ứng cử viên đầy tham vọng muốn đánh cược mạng sống của mình với những người cưỡi ngựa hơn là lựa chọn sự an toàn của bất kỳ góc phần tư nào khác. Giờ thì tôi hiểu rồi—tại sao Mira lại cảnh báo tôi không được kết bạn.

Rhiannon nắm chặt cả hai bên lỗ hổng trên tháp pháo, rồi nhìn tôi qua vai. "Tôi sẽ đợi anh ở phía bên kia", cô hét lên giữa cơn bão. Nỗi sợ hãi trong mắt cô phản chiếu nỗi sợ hãi của tôi.

"Tôi sẽ gặp lại anh ở bên kia." Tôi gật đầu và thậm chí còn cố nặn ra một nụ cười nhản nhỏ.

Cô ấy bước ra lan can và bắt đầu đi, và mặc dù tôi chắc chắn rằng hôm nay anh ấy rất bận rộn, tôi vẫn thầm cầu nguyện với Zihnal, vị thần may mắn.

"Tên anh là gì?" Người cưỡi ngựa ở rìa hỏi khi người bạn đồng hành của anh ta che tấm áo choàng lên cuộn giấy trong nỗ lực vô nghĩa nhằm giữ cho tờ giấy khô ráo.

"Violet Sorrengail," tôi trả lời khi sấm nổ phía trên, âm thanh kỳ lạ này lại dễ chịu đến lạ. Tôi luôn thích những đêm giông bão đập vào cửa sổ pháo đài, vừa chiếu sáng vừa phủ bóng lên những cuốn sách tôi cuộn tròn đọc, mặc dù trận mưa như trút nước này có thể

khiến tôi mất mạng. Chỉ cần liếc nhanh, tôi thấy tên của Dylan và Rhiannon đã nhòe đi ở đoạn cuối, nơi nước gặp mực. Đây là lần cuối cùng tên của Dylan được viết ở bất kỳ đâu ngoài tảng đá của anh ấy. Sẽ có một cuộn giấy khác ở cuối lan can để những người chép sử có thể có số liệu thống kê thương vong yêu thích của họ. Ở một cuộc đời khác, tôi sẽ là người đọc và ghi lại dữ liệu để phân tích lịch sử.

“Sorrenghail?” Người kỵ sĩ ngẩng đầu lên, lông mày nhíu lên ngạc nhiên. “Như là Tướng Sorrenghail?”

“Giống nhau.” Chết tiệt, thế là đã cũ rồi, và tôi biết mọi chuyện sẽ còn tệ hơn nữa. Không thể tránh khỏi việc so sánh với mẹ tôi, nhất là khi bà ấy là chỉ huy ở đây. Tệ hơn nữa, có lẽ họ nghĩ tôi là một tay đua có năng khiếu bẩm sinh như Mira hoặc một chiến lược gia xuất chúng như Brennan. Hoặc họ sẽ nhìn tôi một cái, nhận ra tôi chẳng giống ba người họ chút nào, và tuyên bố mở mùa giải.

Tôi đặt tay ở hai bên tháp pháo và lướt đầu ngón tay trên đá. Trời vẫn ẩm vì nắng buổi sáng nhưng mát nhanh vì mưa, trơn nhưng không trơn vì rêu mọc hay gì cả.

Phía trước tôi, Rhiannon đang đi qua, hai tay dang ra để giữ thăng bằng. Cô ấy có lẽ đã đi được một phần tư chặng đường, hình bóng cô ấy trở nên mờ nhạt hơn khi cô ấy đi xa hơn vào trong mưa.

“Tôi tưởng bà ấy chỉ có một đứa con gái?” người kỵ sĩ kia hỏi, nghiêng chiếc áo choàng khi một cơn gió khác thổi vào chúng tôi. Nếu gió ở đây lớn thế này, nửa thân dưới của tôi được tháp pháo che chở, thì tôi sắp phải chịu một thế giới đau đớn trên lan can.

“Tôi bị như vậy nhiều lắm.” Hít vào bằng mũi, thở ra bằng miệng, tôi ép hơi thở của mình bình tĩnh lại, nhịp tim chậm lại sau khi phi nước đại. Nếu tôi hoảng sợ, tôi sẽ chết. Nếu tôi trượt chân, tôi sẽ chết. Nếu tôi... *Ồ, kệ xác.* Tôi không thể làm gì hơn để chuẩn bị cho chuyện này.

Tôi bước một bước duy nhất lên lan can và bám vào bức tường đá khi một cơn gió mạnh khác ập đến, hất tôi sang một bên và đập vào lỗ hổng trên tháp pháo.

“Và anh nghĩ anh có thể cưỡi ngựa à?” ứng viên khốn nạn đang sau tôi chế giễu. “Một số Sorrenghail, với sự cân bằng như thế. Tôi thương hại bất kỳ cánh nào anh kết thúc.”

Tôi lấy lại thăng bằng và kéo chặt dây đeo ba lô hơn.

“Tên anh?” Người lái xe hỏi lại, nhưng tôi biết anh ta không nói chuyện với tôi.

“Jack Barlowe,” người phía sau tôi trả lời. “Nhớ cái tên đó nhé. Một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một phi công chỉ huy.” Ngay cả giọng nói của anh ta cũng đầy vẻ kiêu ngạo.

“Tốt hơn là cô nên đi đi, Sorrenghail,” giọng nói trầm ấm của Xaden ra lệnh.

Tôi nhìn qua vai và thấy anh ta đang trừng mắt nhìn tôi.

"Trừ khi bạn cần một chút động lực?" Jack lao về phía trước, giơ hai tay lên. Trời ạ, anh ta sắp đẩy tôi ra.

Nỗi sợ chạy dọc theo huyết quản của tôi, và tôi di chuyển, rời khỏi sự an toàn của tháp pháo khi tôi lao vào lan can. Bây giờ không còn đường quay lại nữa.

Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi nghe thấy nó trong tai mình như tiếng trống.

Hãy nhìn vào những tảng đá phía trước và đừng nhìn xuống. Lời khuyên của Mira vang vọng trong đầu tôi, nhưng thật khó để nghe theo khi mỗi bước chân đều có thể là bước chân cuối cùng của tôi. Tôi dang tay ra để giữ thăng bằng, rồi thực hiện những bước sải chân ngắn được đo đạc mà tôi đã tập với Thiếu tá Gillstead trong sân. Nhưng với gió, mưa và độ cao hai trăm feet, điều này chẳng giống luyện tập chút nào. Những tảng đá dưới chân tôi không bằng phẳng ở một số chỗ, được giữ lại với nhau bằng vữa ở các khớp khiến tôi dễ vấp ngã, và tôi tập trung vào con đường phía trước để không nhìn vào đôi giày của mình. Các cơ của tôi căng cứng khi tôi khóa trọng tâm, giữ tư thế thẳng đứng.

Đầu tôi quay cuồng khi mạch đập tăng vọt.

Bình tĩnh. Tôi phải giữ bình tĩnh.

Tôi không thể hát theo giai điệu, hoặc thậm chí là ngân nga một cách tử tế, vì vậy hát để giải khuây là không thể, nhưng tôi là một học giả. Không nơi nào bình tĩnh như kho lưu trữ, vì vậy đó là những gì tôi nghĩ đến. Sự thật. Logic. Lịch sử.

Tâm trí bạn đã biết câu trả lời rồi, vậy nên hãy bình tĩnh và để nó nhớ lại. Đó là điều bố luôn nói với tôi. Tôi cần thứ gì đó để giữ cho phần lý trí trong não tôi không quay lại và đi thẳng về tháp pháo.

"Lục địa là quê hương của hai vương quốc—và chúng ta đã chiến tranh trong bốn trăm năm," tôi đọc thuộc lòng, sử dụng dữ liệu cơ bản, đơn giản đã được nhồi nhét vào đầu tôi để dễ nhớ lại khi chuẩn bị cho bài kiểm tra của người ghi chép. Từng bước một, tôi tiến qua lan can. "Navarre, quê hương của tôi, là vương quốc lớn hơn, với sáu tỉnh riêng biệt. Tyrrendor, tỉnh cực nam và lớn nhất của chúng tôi, có chung đường biên giới với tỉnh Krovla trong vương quốc Poromiel." Mỗi từ đều làm dịu hơi thở của tôi và ổn định nhịp tim, làm giảm cơn chóng mặt.

"Về phía đông của chúng ta là hai tỉnh Poromiel còn lại là Braevick và Cygnisen, với dãy núi Esben tạo thành một đường biên giới tự nhiên." Tôi đi qua đường kẻ được sơn đánh dấu nửa đường. Tôi đã vượt qua điểm cao nhất rồi, nhưng tôi không thể nghĩ về điều đó. *Đừng nhìn xuống.* "Bên kia Krovla, bên kia kẻ thù của chúng ta, là Barrens xa xôi, một sa mạc—"

Sấm nổ, gió đập vào tôi, và tôi vùng tay. "Chết tiệt!"

Cơ thể tôi lắc lư sang trái theo cơn gió mạnh, và tôi ngã xuống lan can, bám vào mép và khom người để không mất thăng bằng,

khiến mình nhỏ bé nhất có thể khi gió hú trên và xung quanh tôi. Bụng quặn lại, tôi cảm thấy phổi mình sắp thở gấp khi cơn hoảng loạn ập đến với tôi bằng mũi dao.

“Trong Navarre, Tyrrendor là tỉnh cuối cùng trong số các tỉnh giáp ranh tham gia liên minh và tuyên thệ trung thành với Vua Reginald,” tôi hét vào cơn gió hú, buộc tâm trí tôi phải tiếp tục chuyển động chống lại mối đe dọa thực sự của sự lo lắng tê liệt. “Đó cũng là tỉnh duy nhất cố gắng ly khai sáu trăm hai mươi bảy năm sau đó, điều này cuối cùng sẽ khiến vương quốc của chúng ta không có khả năng phòng thủ nếu họ thành công.”

Rhiannon vẫn đang dẫn trước tôi, tôi nghĩ là ba phần tư. Tốt. Cô ấy xứng đáng được như vậy.

“Vương quốc Poromiel chủ yếu bao gồm các đồng bằng canh tác và đầm lầy và nổi tiếng với các loại vải dệt đặc biệt, những cánh đồng ngũ cốc bất tận và những viên đá quý pha lê độc đáo có khả năng khuếch đại những phép thuật nhỏ.” Tôi chỉ liếc nhanh những đám mây đen phía trên trước khi tiến về phía trước, một chân cẩn thận đặt trước chân kia. “Ngược lại, các vùng núi của Navarre cung cấp rất nhiều quặng, gỗ cứng từ các tỉnh phía đông của chúng tôi và vô số hươu và nai sừng tấm.”

Bước tiếp theo của tôi làm rơi một vài mảnh vữa, và tôi dừng lại khi cánh tay tôi run rẩy cho đến khi tôi lấy lại thăng bằng. Tôi nuốt nước bọt và kiểm tra trọng lượng của mình trước khi tiếp tục tiến về phía trước.

“Hiệp định thương mại Resson, được ký kết cách đây hơn hai trăm năm, đảm bảo việc trao đổi thịt và gỗ từ Navarre để lấy vải và nông sản trong Poromiel bốn lần một năm tại tiền đồn Athebyne trên biên giới Krovla và Tyrrendor.”

Tôi có thể nhìn thấy Riders Quadrant từ đây. Những chân đế bằng đá khổng lồ của thành trì vươn lên trên núi đến tận chân công trình, nơi tôi biết con đường này sẽ kết thúc nếu tôi có thể đến đó. Dùng miếng da trên vai gạt nước mưa trên mặt, tôi liếc lại để xem Jack ở đâu.

Anh ta dừng lại ngay sau vạch một phần tư, dáng người chắc nịch của anh ta vẫn đứng yên... như thể anh ta đang chờ đợi điều gì đó. Hai tay anh ta để ở hai bên. Gió dường như không ảnh hưởng gì đến sự cân bằng của anh ta, đồ khốn may mắn. Tôi thề là anh ta đang cười toe toét ở đằng xa, nhưng có thể chỉ là mưa trong mắt tôi.

Tôi không thể ở lại đây. Sống để nhìn thấy bình minh có nghĩa là tôi phải tiếp tục di chuyển. Nỗi sợ không thể chế ngự cơ thể tôi. Siết chặt các cơ ở chân để giữ thăng bằng, tôi từ từ buông tảng đá bên dưới và đứng dậy.

Giơ tay ra. Đi bộ.

Tôi cần phải đi càng xa càng tốt trước khi cơn gió tiếp theo thổi tới.

Tôi ngoái lại nhìn xem Jack đang ở đâu và máu tôi lạnh ngắt.

Anh ta quay lưng lại với tôi và đối mặt với ừng cử viên tiếp theo, người loạng choạng nguy hiểm khi anh ta tiến đến gần. Jack túm lấy cậu bé cao lêu nghêu bằng quai ba lô quá khổ của mình, và tôi nhìn, sững sốt khóa chặt cơ bắp của mình, khi Jack ném ừng cử viên gây gổ từ lan can xuống như một bao ngũ cốc.

Tiếng hét vang đến tai tôi trong giây lát trước khi nhỏ dần khi anh ta biến mất khỏi tầm mắt.

Trời ơi.

"Tiếp theo là mày, Sorrengail!" Jack hét lớn, và tôi giật mắt khỏi khe núi để thấy anh ta chỉ vào tôi, một nụ cười nham hiểm cong lên trên miệng anh ta. Rồi anh ta lao đến chỗ tôi, những bước sải của anh ta thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi với tốc độ kinh hoàng.

Di chuyển ngay.

"Tyrrendor bao gồm phía tây nam của Lục địa," tôi đọc thuộc lòng, những bước chân của tôi đều đều nhưng hoảng loạn trên con đường hẹp trơn trượt, chân trái của tôi trượt một chút ở đầu mỗi bước. "Được tạo thành từ địa hình đồi núi hùng vĩ và được bao quanh bởi Biển Ngọc Lục Bảo ở phía tây và Đại Dương Arctile ở phía nam, Tyrrendor gần như không thể xuyên thủng. Mặc dù bị ngăn cách về mặt địa lý bởi Vách đá Dralor, một rào cản bảo vệ tự nhiên—"

Một cơn gió khác thổi mạnh vào tôi, và chân tôi trượt khỏi lan can. Tim tôi chao đảo. Lan can lao lên đón tôi khi tôi loạng choạng và ngã. Đầu gối tôi đập vào đá, và tôi hét lên vì đau nhói. Tay tôi loay hoay tìm chỗ bám khi chân trái tôi lủng lẳng trên mép cây cầu địa ngục này, Jack giờ không còn xa phía sau. Sau đó, tôi mắc phải lỗi lầm đau đớn khi nhìn xuống.

Nước chảy từ mũi và cằm tôi, bắn tung tóe lên đá trước khi rơi xuống hòa vào dòng sông đang chảy qua thung lũng sâu hơn hai trăm feet bên dưới. Tôi nuốt cục nghẹn đang lớn dần trong cổ họng và chớp mắt, cố gắng ổn định nhịp tim.

Tôi sẽ không chết hôm nay.

Bám chặt vào hai bên tảng đá, tôi chống đỡ trọng lượng cơ thể nhiều nhất có thể lên những tảng đá trơn trượt để giữ và vung chân trái lên. Bàn chân tôi tìm thấy lối đi. Từ đây, không có đủ sự thật trên thế giới để ổn định suy nghĩ của tôi. Tôi cần đặt chân phải của mình dưới chân mình, chân có lực kéo tốt hơn, nhưng chỉ cần một động tác sai là tôi sẽ biết được dòng sông bên dưới mình lạnh đến mức nào.

Bạn sẽ chết ngay khi va chạm.

"Ta sẽ đến đón ngươi, Sorrengail!" Tôi nghe thấy tiếng từ phía sau.

Tôi đẩy tảng đá ra và cầu nguyện đôi giày của tôi tìm thấy đường đi khi tôi bật dây. Nếu tôi ngã, được thôi, đó sẽ là lỗi của tôi. Nhưng tôi sẽ không để tên khốn này giết tôi. *Tốt nhất là đến bờ bên kia, nơi những kẻ giết người còn lại đang chờ đợi.* Không phải tất cả mọi người trong góc phần tư sẽ cố gắng giết tôi, chỉ những học viên nghĩ rằng tôi sẽ là gánh nặng cho cánh. Có một lý do khiến sức mạnh được tôn sùng trong số những người cưỡi ngựa. Một đội, một phân đội, một cánh chỉ hiệu quả bằng mắt xích yếu nhất của nó, và nếu mắt xích đó bị đứt, nó sẽ khiến mọi người gặp nguy hiểm.

Jack nghĩ tôi là mắt xích đó hoặc anh ta là một thằng khốn không ổn định chỉ thích giết chóc. Có lẽ là cả hai. Dù thế nào đi nữa, tôi cần phải di chuyển nhanh hơn.

Giơ tay ra hai bên, tôi tập trung vào cuối con đường, sân của thành trì, nơi Rhiannon bước đến nơi an toàn, và tôi vội vã bắt chập trời mưa. Tôi giữ chặt cơ thể, khóa chặt phần trung tâm, và lần này tôi biết ơn vì mình thấp hơn hầu hết mọi người.

"Anh sẽ hét suốt dọc đường chứ?" Jack chế giễu, vẫn hét, nhưng giọng anh ấy gần hơn. Anh ấy đang tiến gần đến tôi.

Không có chỗ cho nỗi sợ hãi, vì vậy tôi chặn nó lại, hình dung việc nhét cảm xúc vào sau song sắt khóa chặt trong tâm trí. Bây giờ tôi có thể thấy được phần cuối của lan can, những người cưỡi ngựa đang đợi ở lối vào thành trì.

"Không đời nào một người thậm chí không thể mang một chiếc ba lô đầy lại có thể vượt qua kỳ thi tuyển sinh. Cô là một sai lầm, Sorrengail," Jack gọi, giọng anh ta rõ ràng hơn, nhưng tôi không muốn mất tốc độ để kiểm tra xem anh ta còn cách tôi bao xa. "Thật sự là tốt nhất khi tôi đưa cô ra ngoài ngay bây giờ, cô không nghĩ vậy sao? Như vậy còn nhân từ hơn nhiều so với việc để lũ rồng tấn công cô. Chúng sẽ bắt đầu ăn thịt cô từng chân một khi cô vẫn còn sống. Nào," anh ta nịnh nọt. "Tôi sẽ *rất* vui khi được giúp cô."

"Chết tiệt mày sẽ làm thế," tôi lầm bầm. Chỉ còn mười hai feet nữa là đến bên ngoài bức tường thành khổng lồ của thành trì. Chân trái tôi trượt, và tôi loạng choạng, nhưng tôi chỉ mất một nhịp tim trước khi lại tiến về phía trước. Pháo đài hiện ra sau những bức tường thành dày, được chạm khắc vào ngọn núi theo hình chữ L gồm những tòa nhà đá cao, được xây dựng để chống cháy, vì những lý do hiển nhiên. Những bức tường bao quanh sân của thành trì dày mười feet và cao tám feet, với một lỗ mở—và tôi chỉ. Khoảng. Đó.

Tôi cố kìm tiếng nấc nhẹ nhõm khi thấy đá nhô lên ở cả hai bên người tôi.

"Anh nghĩ mình sẽ an toàn ở đó sao?" Giọng của Jack khàn khàn... và gần như vậy.

An toàn ở cả hai bên tường, tôi chạy mười feet cuối cùng, tìm đập thành thích khi adrenaline đẩy cơ thể tôi lên mức tối đa, và tiếng bước chân của anh ta lao về phía sau tôi. Anh ta lao tới lấy ba lô của tôi và trượt, tay anh ta đập vào hông tôi khi chúng tôi đến mép. Tôi lao về phía trước, nhảy mười hai inch khỏi lan can cao xuống sân, nơi có hai người cưỡi ngựa đang đợi.

Jack gầm lên vì thất vọng, và âm thanh đó siết chặt lồng ngực đang phập phồng của tôi như một cái kìm.

Quay người, tôi rút một con dao găm ra khỏi vỏ ở xương sườn đúng lúc Jack trượt chân dừng lại trên lan can phía trên tôi, hơi thở đứt quãng và khuôn mặt ửng đỏ. Sự giết người được khắc sâu trong đôi mắt xanh băng giá, nheo lại của anh khi anh trừng mắt nhìn xuống tôi... và nơi đầu dao găm của tôi giờ đang hằn vào lớp vải quần của anh—trên tinh hoàn của anh.

"Tôi nghĩ vậy. Tôi sẽ an toàn. Đúng vậy. Bây giờ," tôi cố gắng nói giữa những hơi thở đứt quãng, cơ bắp tôi run rẩy nhưng tay tôi thì vững vàng hơn.

"Anh sẽ làm thế chứ?" Jack run lên vì tức giận, đôi lông mày vàng dày của anh ta rũ xuống đôi mắt xanh biếc, từng đường nét trên cơ thể khổng lồ của anh ta nghiêng về phía tôi. Nhưng anh ta không bước thêm bước nào nữa.

"Người cưỡi ngựa không được phép gây ra tổn hại khác. Trong khi ở trong đội hình tứ giác hoặc trong đội hình giám sát. Sự hiện diện của một học viên cấp cao hơn," tôi đọc từ Codex, nhịp tim vẫn còn trong cổ họng. "Vì điều đó sẽ làm giảm hiệu quả của đội hình. Và với đám đông phía sau chúng ta, tôi nghĩ rõ ràng là có thể lập luận rằng đó là một đội hình. Điều Ba, Mục—"

"Tôi chẳng quan tâm!" Hẳn di chuyển, nhưng tôi vẫn đứng vững, và con dao găm của tôi cắt xuyên qua lớp quần đầu tiên của hắn.

"Tôi khuyên anh nên cân nhắc lại." Tôi điều chỉnh tư thế phòng trường hợp anh ấy không làm vậy. "Tôi có thể trượt chân."

"Tên?" Người cưỡi ngựa bên cạnh tôi nói chậm rãi, như thể chúng tôi là thứ ít thú vị nhất mà cô ấy thấy trong ngày hôm nay. Tôi liếc về phía cô ấy trong một phần nghìn giây. Cô ấy gạt những lọn tóc dài ngang cằm, đỏ rục ra sau tai bằng một tay và cầm cuộn bằng tay kia, quan sát cảnh tượng diễn ra. Ba ngôi sao bốn cánh màu bạc thêu trên vai áo choàng của cô ấy cho tôi biết cô ấy là học sinh năm thứ ba. "Bạn khá nhỏ so với một người cưỡi ngựa, nhưng có vẻ như bạn đã làm được."

"Violet Sorrengail," tôi trả lời, nhưng một trăm phần trăm sự tập trung của tôi lại hướng về Jack. Mưa nhỏ giọt xuống từ sống trần thấp của anh. "Và trước khi anh hỏi, vâng, tôi *chính là* Sorrengail."

"Không ngạc nhiên với cách làm đó," người phụ nữ nói, cầm một cây bút như mẹ tôi vẫn dùng để viết lên cuộn giấy.

Có lẽ đây là lời khen tuyệt vời nhất mà tôi từng nhận được.

"Còn tên anh là gì?" cô ấy hỏi lại. Khá chắc là cô ấy đang hỏi Jack, nhưng tôi quá bận nghiên cứu đối thủ của mình để liếc nhìn cô ấy.

"Jack. Barlowe." Không có nụ cười nham hiểm trên môi anh ta hay lời chế giễu vui vẻ về việc anh ta sẽ thích giết tôi ngay bây giờ. Không có gì ngoài sự độc ác thuần túy trên nét mặt anh ta, hứa hẹn sự trả thù.

Một cảm giác lạnh lẽo lo lắng làm tôi dựng tóc gáy.

"Được rồi, Jack," người kỵ sĩ nam bên phải tôi nói chậm rãi, gãi những đường viền trang trí trên chòm râu dê sẫm màu của mình. Anh ta không mặc áo choàng, và mưa thấm vào những miếng vá được khâu vào chiếc áo khoác da cũ. "Học viên Sorrengail đã nắm được quả bóng thực sự của anh ở đây, theo nhiều cách. Cô ấy nói đúng. Quy định nêu rõ rằng không có gì ngoài sự tôn trọng giữa những người kỵ sĩ khi đối hình. Anh muốn giết cô ấy, anh sẽ phải làm điều đó trên võ đài đấu tập hoặc trong thời gian của riêng anh. Nghĩa là, nếu cô ấy quyết định thả anh ra khỏi lan can. Bởi vì về mặt kỹ thuật, anh chưa ở trên mặt đất, vì vậy *anh* không phải là học viên. *Cô ấy là.*"

"Còn nếu tôi quyết định bẻ cổ cô ta ngay khi bước xuống thì sao?" Jack gầm gừ, ánh mắt anh ta cho thấy anh ta sẽ làm vậy.

"Vậy thì bạn sẽ được gặp sớm thôi", cô gái tóc đỏ trả lời, giọng điệu nhạt nhẽo. "Chúng tôi không chờ xét xử ở đây. Chúng tôi chỉ hành quyết thôi."

"Sorrengail, chuyện gì sẽ xảy ra?" Người kỵ sĩ nam hỏi. "Anh định để Jack ở đây bắt đầu với tư cách là một hoạn quan à?"

Mẹ kiếp. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Tôi không thể giết hắn, không phải ở góc độ này, và việc cắt đứt tinh hoàn của hắn chỉ khiến hắn ghét tôi hơn thôi, nếu có thể.

"Anh có tuân thủ luật không?" Tôi hỏi Jack. Đầu tôi ong ong, và cánh tay tôi cảm thấy nặng trĩu, nhưng tôi vẫn giữ con dao của mình đứng mục tiêu.

"Tôi đoán là tôi không còn lựa chọn nào khác." Khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười khinh bỉ, và tư thế của anh trở nên thoải mái hơn khi anh giơ tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài.

Tôi hạ con dao găm xuống nhưng vẫn giữ nó trong lòng bàn tay và sẵn sàng khi di chuyển sang một bên, hướng về phía cô gái tóc đỏ đang lăn tròn.

Jack bước xuống sân, vai anh va vào vai tôi khi anh đi ngang qua, dừng lại để nghiêng người lại gần. "Người chết rồi, Sorrengail, và ta sẽ là người giết người."

**Rồng xanh xuất phát từ dòng dõi Gormfaileas phi thường.
Được biết đến với kích thước khủng khiếp, chúng là loài tàn
nhân nhất, đặc biệt là trong trường hợp của loài Blue
Daggertail hiếm có, với những chiếc gai nhọn như dao ở đầu
đuôi có thể moi ruột kẻ thù chỉ bằng một cú quất.**

— SÁCH HƯỚNG DẪN THỰC TẾ VỀ DRAGONKIND CỦA ĐẠI TÁ K AORI

CHƯƠNG BA

Nếu Jack muốn giết tôi, anh ta cần phải vào hàng ngũ. Hơn nữa, tôi có cảm giác Xaden Riorson sẽ giết anh ta trước.

"Không phải hôm nay," tôi trả lời Jack, chuôi dao găm của tôi cứng ngắc trong tay, và bằng cách nào đó tôi cố kìm nén cơn rung mình khi anh ta cúi xuống và hít vào. Anh ta đang ngửi tôi như một con chó chết tiệt. Sau đó, anh ta chế nhạo và bước vào đám đông học viên và kỹ sĩ đang ăn mừng tụ tập trong sân rộng lớn của thành trì.

Vẫn còn sớm, có lẽ khoảng chín giờ, nhưng tôi đã thấy không có nhiều học viên như số ứng viên xếp hàng trước tôi. Dựa trên sự hiện diện áp đảo của da, cả học viên năm thứ hai và thứ ba cũng ở đây, kiểm tra các học viên mới.

Trời bắt đầu mưa phùn, như thể nó chỉ đến để làm cho bài kiểm tra khó khăn nhất trong cuộc đời tôi trở nên khó khăn hơn... nhưng tôi đã làm được.

Tôi còn sống.

Tôi đã làm được rồi.

Cơ thể tôi bắt đầu run rẩy, và một cơn đau nhói bùng phát ở đầu gối trái của tôi—đầu gối mà tôi đã đập vào lan can. Tôi bước một bước, và nó đe dọa sẽ đổ gục. Tôi cần phải trói nó lại trước khi có ai đó nhận ra.

"Tôi nghĩ là anh đã tạo ra một kẻ thù ở đó," cô gái tóc đỏ nói, thản nhiên chuyển chiếc nỏ chết người mà cô đeo trên vai. Cô liếc nhìn tôi qua cuộn giấy với vẻ tinh ranh trong đôi mắt nâu hạt dẻ khi cô nhìn tôi từ trên xuống dưới. "Tôi sẽ bảo vệ anh bằng cây nỏ đó nếu tôi là anh."

Tôi gật đầu. Tôi sẽ phải chú ý đến lưng và mọi bộ phận khác trên cơ thể mình.

Ứng cử viên tiếp theo tiến đến từ lan can thì có ai đó nắm lấy vai tôi từ phía sau và xoay tôi lại.

Con dao găm của tôi đã cắm được nửa chừng khi tôi nhận ra đó là Rhiannon.

"Chúng ta đã làm được rồi!" Cô ấy cười toe toét và bóp nhẹ vai tôi.

"Chúng ta đã làm được rồi", tôi lặp lại với một nụ cười gượng gạo. Đùi tôi giờ đang run rẩy, nhưng tôi vẫn cố nhét dao găm vào xương sườn. Bây giờ chúng tôi đã ở đây, cả hai đều là học viên, tôi có thể tin cô ấy không?

"Tôi không thể cảm ơn anh đủ. Có ít nhất ba lần tôi đã ngã nếu anh không giúp tôi. Anh đã đúng - những đế giày đó trơn như cứt. Anh có thấy những người xung quanh đây không? Tôi thề là tôi vừa thấy một học sinh năm hai có những vết màu hồng trên tóc, và một anh chàng có hình xăm vảy rồng trên toàn bộ bắp tay."

"Sự tuân thủ là dành cho bộ binh," tôi nói khi cô ấy vòng tay qua tay tôi và kéo tôi về phía đám đông. Đầu gối tôi kêu đau, cơn đau lan lên hông và xuống chân, và tôi khập khiễng, sức nặng của tôi đổ dồn vào hông Rhiannon.

Chết tiệt.

Cơn buồn nôn này đến từ đâu? Tại sao tôi không thể ngừng run rẩy? Tôi sắp ngã bất cứ lúc nào - không cách nào cơ thể tôi có thể đứng thẳng được với trận động đất ở chân hoặc tiếng vo ve trong đầu.

"Nhắc đến chuyện đó," cô ấy nói, liếc xuống. "Chúng ta cần đổi giày. Có một chiếc ghế dài—"

Một bóng người cao lớn trong bộ đồng phục đen tinh tươm bước ra khỏi đám đông, lao về phía chúng tôi, và mặc dù Rhiannon cố gắng né tránh, tôi vẫn loạng choạng đập vào ngực anh ta.

"Violet?" Đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy khuỷu tay tôi để giữ tôi đứng vững, và tôi nhìn lên đôi mắt nâu quen thuộc, nổi bật, mở to vì sốc rõ ràng.

Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập trong tôi, và tôi cố mỉm cười, nhưng có lẽ nụ cười ấy chỉ là một cái nhăn mặt méo mó. Anh ấy có vẻ cao hơn so với mùa hè năm ngoái, bộ râu cắt ngang hàm anh ấy là mới, và anh ấy đầy đặn theo một cách khiến tôi phải chớp mắt... hoặc có lẽ đó chỉ là thị lực của tôi đang mờ đi ở các cạnh. Nụ cười đẹp đẽ, dễ chịu xuất hiện trong quá nhiều tưởng tượng của tôi khác xa với vẻ cau có trên miệng anh ấy, và mọi thứ về anh ấy có vẻ hơi... khó khăn hơn, nhưng nó hiệu quả với anh ấy. Đường nét cằm, bộ lông mày, thậm chí cả cơ bắp ở bắp tay của anh ấy đều cứng đờ dưới các ngón tay của tôi khi tôi cố gắng giữ thăng bằng. Vào một thời điểm nào đó trong năm ngoái, Dain Aetos đã chuyển từ hấp dẫn và dễ thương sang *tuyệt đẹp*.

Và tôi sắp nôn hết cả lên đôi giày của anh ấy rồi.

"Mày làm cái quái gì ở đây thế?" anh ta quát, sự sốc trong mắt anh ta chuyển thành thứ gì đó xa lạ, thứ gì đó chết chóc. Đây không phải là cậu bé mà tôi đã lớn lên cùng. Cậu ấy giờ là một tay đua năm thứ hai.

"Dain. Rất vui được gặp anh." Nói thế thì hơi khiêm tốn, nhưng cơn run rẩy chuyển thành run rẩy toàn thân, và mặt đỏ bừng lên cổ họng, chóng mặt chỉ khiến cơn buồn nôn tệ hơn. Đầu gối tôi khuỵu xuống.

"Chết tiệt, Violet," anh ta lăm bắm, kéo tôi đứng dậy. Một tay đặt trên lưng tôi và tay kia đặt dưới khuỷu tay tôi, anh ta nhanh chóng dẫn tôi ra khỏi đám đông và vào một hốc tường, gần tháp pháo phòng thủ đầu tiên của thành trì. Đó là một nơi râm mát, ẩn núp với một chiếc ghế dài bằng gỗ cứng, anh ta đặt tôi ngồi lên đó, rồi giúp tôi lấy ba lô ra.

Nước bọt tràn vào miệng tôi. "Tôi sắp nôn mất."

"Cúi đầu giữa hai đầu gối," Dain ra lệnh bằng giọng điệu gay gắt mà tôi không quen nghe từ anh ta, nhưng tôi vẫn làm vậy. Anh ta xoa tròn lưng dưới của tôi khi tôi hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng. "Đó là adrenaline. Đợi một phút và nó sẽ qua." Tôi nghe thấy tiếng bước chân đang tiến đến gần trên sỏi. "Mày là thằng nào thế?"

"Tôi là Rhiannon. Tôi là...bạn của Violet."

Tôi nhìn chằm chằm vào sỏi dưới đôi giày không cùng màu của mình và cố giữ cho phần thức ăn ít ỏi trong dạ dày không bị ứ lại.

"Nghe tôi này, Rhiannon. Violet ổn mà," anh ra lệnh. "Và nếu có ai hỏi, thì hãy nói với họ chính xác những gì tôi đã nói, rằng đó chỉ là adrenaline đang hoạt động trong cơ thể cô ấy. Hiểu chứ?"

"Chuyện gì xảy ra với Violet thì không phải chuyện của ai cả", cô đáp trả, giọng điệu cũng sắc bén như anh. "Vì vậy, tôi sẽ không nói xấu. Nhất là khi cô ấy là lý do khiến tôi vượt qua được rào chắn".

"Em nên nói thật đi", anh cảnh báo, giọng nói nghiêm khắc trái ngược với những vòng tròn an ủi không ngừng mà anh tạo ra trên lưng tôi.

"Tôi có thể hỏi anh rốt cuộc *anh* là ai cơ mà", cô đáp trả.

"Anh ấy là một trong những người bạn lâu năm nhất của tôi." Cơn run rẩy dần lắng xuống, và cơn buồn nôn cũng dịu đi, nhưng tôi không chắc là do thời gian hay do tư thế của tôi, nên tôi cúi đầu giữa hai đầu gối trong khi cố gắng cởi dây giày bên trái.

"Ồ," Rhiannon trả lời.

"Và một kỳ sĩ năm thứ hai, *học viên*," anh ta gầm gừ.

Sỏi kêu lạo xạo, như thể Rhiannon đã lùi lại một bước.

"Không ai có thể nhìn thấy em ở đây đâu, Vi, nên cứ từ từ thôi," Dain nhẹ nhàng nói.

"Bởi vì việc nôn thốc nôn tháo sau khi sống sót qua khỏi lan can và tên khốn muốn ném tôi xuống sẽ bị coi là yếu đuối." Tôi từ từ

đứng dậy, ngồi thẳng dậy.

"Chính xác," anh trả lời. "Em có bị thương không?" Ánh mắt anh quét qua tôi với vẻ tuyệt vọng, như thể anh cần phải tự mình nhìn thấy từng inch.

"Đầu gối tôi đau," tôi thừa nhận trong tiếng thì thầm, bởi vì đó là Dain. Dain, người mà tôi đã biết từ khi chúng tôi năm và sáu tuổi. Dain, người cha là một trong những cố vấn đáng tin cậy nhất của mẹ tôi. Dain, người đã giữ tôi lại khi Mira rời đi đến Riders Quadrant và một lần nữa khi Brennan qua đời.

Anh ta giữ chặt tôi giữa ngón cái và ngón trỏ, xoay mặt tôi sang trái và phải để anh ta kiểm tra. "Thế thôi sao? Em chắc chứ?" Anh ta đưa tay xuống hai bên hông tôi và dừng lại ở xương sườn. "Em có đeo dao găm không?"

Rhiannon cởi giày cho tôi ra và thở phào nhẹ nhõm, ngọ nguậy các ngón chân.

Tôi gật đầu. "Ba phát vào sườn và một phát vào giày." Cảm ơn Chúa, nếu không thì tôi không chắc mình có thể ngồi đây vào lúc này không.

"Huh." Anh ta buông tay và nhìn tôi như thể anh ta chưa từng thấy tôi trước đây, như thể tôi là một người hoàn toàn xa lạ, nhưng rồi anh ta chớp mắt và nó biến mất. "Đôi giày của anh đi. Hai người trông thật lố bịch. Vi, anh có tin người này không?" Anh ta gật đầu về phía Rhiannon.

Cô ấy có thể đợi tôi ở nơi an toàn dưới bức tường thành và ném tôi xuống giống như Jack đã cố làm, nhưng cô ấy đã không làm vậy.

Tôi gật đầu. Tôi tin tưởng cô ấy nhiều như bất kỳ ai có thể tin tưởng một sinh viên năm nhất khác ở đây.

"Được rồi." Anh đứng dậy và quay về phía cô. Có những chiếc vỏ kiếm ở hai bên chiếc áo da của anh, nhưng có những con dao găm trong mỗi chiếc, trong khi của tôi vẫn còn trống. "Tôi là Dain Aetos, và tôi là đội trưởng của Đội 2, Đội Flame, Cánh 2."

Đội trưởng? Lòng mày tôi giật nảy. Cấp bậc cao nhất trong số các học viên ở góc phần tư là wingleader và section leader. Cả hai vị trí đều do những học viên năm thứ ba ưu tú nắm giữ. Học viên năm thứ hai có thể lên làm đội trưởng, nhưng chỉ khi họ là những người đặc biệt. Mọi người khác chỉ đơn giản là một học viên trước Threshing—khi những con rồng chọn người mà chúng sẽ gắn kết—và là một kỵ sĩ sau đó. Mọi người chết quá thường xuyên ở đây để trao cấp bậc trước thời hạn.

"Parapet sẽ kết thúc trong vài giờ tới, tùy thuộc vào tốc độ các ứng cử viên vượt qua hoặc ngã xuống. Hãy đi tìm cô tóc đỏ với cuộn giấy—cô ấy thường mang theo một cây nỏ—và nói với cô ấy rằng Dain Aetos đã đưa cả anh và Violet Sorrengail vào đội của anh ấy. Nếu cô ấy hỏi anh, hãy nói với cô ấy rằng cô ấy nợ tôi vì đã cứu

cô ấy ở Threshing năm ngoái. Tôi sẽ đưa Violet trở lại sân trong sớm thôi."

Rhiannon liếc nhìn tôi và tôi gật đầu.

"Đi ngay trước khi có người nhìn thấy chúng ta," Dain quát.

"Đi đây," cô ấy trả lời, xỏ chân vào giày và nhanh chóng buộc dây giày trong khi tôi cũng làm như vậy.

"Anh đi qua lan can bằng một chiếc ủng cưỡi ngựa quá rộng à?" Dain hỏi, trừng mắt nhìn tôi với vẻ không tin.

"Cô ấy đã chết nếu không đổi của tôi." Tôi đứng dậy và nhả mặt khi đầu gối tôi phản đối và cố gắng khuyu xuống.

"Và anh sẽ chết nếu chúng ta không tìm được cách thoát khỏi đây." Anh ta đưa cánh tay ra. "Cầm lấy. Chúng ta cần đưa anh đến phòng tôi. Anh cần phải băng bó đầu gối lại." Lông mày anh ta nhướn lên. "Trừ khi anh tìm thấy một phương thuốc kỳ diệu nào đó mà tôi không biết trong năm ngoái?"

Tôi lắc đầu và nắm lấy cánh tay anh.

"Chết tiệt, Violet. *Chết tiệt.*" Anh ta khéo léo nhét ba lô của tôi vào bên hông, cầm lấy ba lô của tôi bằng tay không, rồi dẫn tôi vào một đường hầm ở cuối hốc tường ngoài mà tôi thậm chí còn chưa nhìn thấy. Đèn Mage nhấp nháy trên giá đèn khi chúng tôi đi qua và tắt hẳn sau khi đi qua. "Em không được phép ở đây."

"Biết rõ rồi." Tôi cho phép mình đi khập khiễng một chút, vì lúc này không ai có thể nhìn thấy chúng tôi.

"Anh được cho là ở Scribe Quadrant," anh ta sôi máu, dẫn tôi qua đường hầm trong tường. "Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy? Làm ơn nói với tôi là anh không *tình nguyện ở Riders Quadrant.*"

"Anh nghĩ chuyện gì đã xảy ra?" Tôi hỏi khi chúng tôi đến một cánh cổng sắt trông giống như được xây dựng để ngăn chặn một con yêu tinh... hoặc một con rồng.

Anh ta chửi thề. "Mẹ mày."

"Mẹ tôi." Tôi gật đầu. "Mỗi Sorrengail đều là một kỵ sĩ, bà không biết sao?"

Chúng tôi đi đến một dãy cầu thang tròn, và Dain dẫn tôi lên qua tầng một và tầng hai, dừng chúng tôi lại ở tầng ba và đẩy mở một cánh cổng khác phát ra tiếng kéo kẹt của kim loại va vào kim loại.

"Đây là tầng năm thứ hai," anh ta giải thích khẽ. "Điều đó có nghĩa là—"

"Rõ ràng là tôi không được phép lên đây." Tôi rúc người vào gần hơn một chút. "Đừng lo lắng—nếu ai đó nhìn thấy chúng ta, tôi chỉ nói rằng tôi đã bị dục vọng xâm chiếm ngay từ cái nhìn đầu tiên và không thể đợi thêm một giây nào nữa để cởi quần anh ra."

"Lúc nào cũng thông minh." Một nụ cười gượng gạo hiện lên trên môi anh khi chúng tôi đi dọc hành lang.

"Tôi có thể thêm vào một vài câu *"Ồ, Dain khóc"* khi chúng ta ở trong phòng anh để anh tin hơn", tôi nói và thực sự có ý đó.

Anh ta khịt mũi khi thả ba lô của tôi xuống trước một cánh cửa gỗ, rồi xoay người với tay trước tay nắm cửa. Một tiếng khóa kêu tách.

"Bạn có sức mạnh", tôi nói.

Tất nhiên, đó không phải là tin tức. Anh ấy là một kỵ sĩ năm thứ hai, và tất cả các kỵ sĩ đều có thể thực hiện những phép thuật nhỏ hơn khi rỗng của họ chọn truyền sức mạnh của chúng... nhưng đó là... Dain.

"Đừng ngạc nhiên thế." Anh ấy đảo mắt và mở cửa, xách ba lô của tôi khi giúp tôi vào trong.

Phòng của anh ấy đơn giản, có giường, tủ quần áo, bàn làm việc và tủ quần áo. Không có gì riêng tư ngoài một vài cuốn sách trên bàn làm việc của anh ấy. Tôi nhận thấy với một chút hài lòng rằng một trong số đó là cuốn sách về tiếng Krovlan mà tôi đã tặng anh ấy trước khi anh ấy rời đi vào mùa hè năm ngoái. Anh ấy luôn có năng khiếu về ngôn ngữ. Ngay cả chiếc chăn trên giường của anh ấy cũng đơn giản, màu đen, như thể anh ấy có thể quên lý do tại sao mình ở đây khi ngủ. Cửa sổ hình vòm, và tôi tiến về phía đó. Tôi có thể nhìn thấy phần còn lại của Basgiath bên kia khe núi qua lớp kính trong suốt.

Vẫn là trường đại học chiến tranh đó nhưng lại ở một thế giới khác. Có thêm hai ứng viên nữa trên chiến hào, nhưng tôi quay đi trước khi tôi có thể cảm thấy đầu tư chỉ để xem họ ngã xuống. Chỉ có một lượng tử vong nhất định mà một người có thể chịu đựng trong một ngày, và tôi đã ở mức tối đa của mình.

"Ở đây có đồ quần không?" Anh ấy đưa ba lô cho tôi.

"Tôi lấy tất cả từ Thiếu tá Gillstead," tôi trả lời với một cái gật đầu, ngồi phịch xuống mép chiếc giường được anh ấy làm một cách chuyên nghiệp và bắt đầu lục tung ba lô của mình. May mắn cho tôi, Mira là người đóng gói giỏi hơn tôi rất nhiều, và những chiếc khăn gói rất dễ nhận ra.

"Cứ tự nhiên như ở nhà." Anh cười toe toét, dựa lưng vào cánh cửa đóng và móc một mắt cá chân này vào mắt cá chân kia. "Mặc dù anh ghét việc em ở đây, nhưng anh phải nói rằng thật tuyệt khi được nhìn thấy khuôn mặt em, Vi."

Tôi ngược lên, và mắt chúng tôi chạm nhau. Sự căng thẳng trong lồng ngực tôi suốt tuần qua—tệ thật, sáu tháng qua—để chịu hơn, và trong một giây, chỉ có chúng tôi. "Anh nhớ em." Có lẽ đó là sự bộc lộ điểm yếu, nhưng tôi không quan tâm. Dù sao thì Dain cũng biết gần như mọi thứ cần biết về tôi.

"Ừ. Anh cũng nhớ em," anh khẽ nói, ánh mắt dịu lại.

Ngực tôi thất lại, và có một sự nhận thức giữa chúng tôi, một cảm giác gần như hữu hình về... sự mong đợi khi anh nhìn tôi. Có lẽ sau ngần ấy năm, cuối cùng chúng tôi cũng có cùng quan điểm khi nói

đến việc muốn có nhau. Hoặc có lẽ anh ấy chỉ nhẹ nhõm khi gặp lại một người bạn cũ.

"Tốt hơn là anh nên quán chân lại." Anh quay lại nhìn về phía cửa. "Tôi sẽ không nhìn."

"Chẳng có gì là bạn chưa từng thấy trước đây." Tôi cong hông và kéo quần da xuống qua đùi và qua đầu gối. Chết tiệt. Bên trái bị sưng rồi. Nếu bất kỳ ai khác cũng vấp ngã như vậy, họ sẽ bị bầm tím, thậm chí là chảy xước. Nhưng còn tôi? Tôi phải sửa nó để xương bánh chè của tôi ở đúng vị trí của nó. Không chỉ cơ bắp của tôi yếu. Các dây chằng giữ các khớp của tôi lại với nhau cũng chẳng làm được trò trống gì.

"Ừ, ừ, chúng ta không lên đi bơi ở sông đâu, phải không?" anh trêu chọc. Chúng tôi lớn lên cùng nhau qua mọi nơi bố mẹ chúng tôi đóng quân, và dù ở đâu, chúng tôi luôn tìm được nơi để bơi và cây để trèo.

Tôi buộc chặt miếng băng ở đầu gối, sau đó quán và cố định khớp theo cùng cách tôi đã làm từ khi tôi đủ lớn để các bác sĩ dạy tôi. Đó là một động tác đã được thực hành mà tôi có thể thực hiện trong khi ngủ, và sự quen thuộc của nó gần như là một sự xoa dịu, nếu nó không có nghĩa là tôi đang bắt đầu ở phần tư bị thương.

Ngay khi tôi cài xong bằng cái móc kim loại nhỏ, tôi đứng dậy và kéo quần da lên trên mông và cài cúc. "Đã che phủ hoàn toàn."

Anh quay lại và liếc nhìn tôi. "Em trông...khác lạ."

"Là đồ da." Tôi nhún vai. "Tại sao? Khác nhau thì tệ à?" Phải mất một giây để đóng ba lô lại và kéo nó lên và đeo qua vai. Cảm ơn Chúa, cơn đau ở đầu gối của tôi có thể kiểm soát được khi buộc nó như thế này.

"Chỉ là..." Anh lắc đầu chậm rãi, dùng răng trêu chọc môi dưới. "Khác biệt."

"Tại sao, Dain Aetos." Tôi cười toe toét và bước về phía anh ta, rồi nắm lấy tay nắm cửa bên cạnh anh ta. "Anh đã thấy em mặc đồ bơi, áo dài, và thậm chí cả váy dạ hội. Anh đang nói với em là da làm anh đẹp sao?"

Anh ta chế giễu, nhưng má anh ta hơi ửng hồng khi anh ta nắm lấy tay tôi để mở cửa. "Thật mừng khi thấy năm xa cách của chúng ta không làm lười em chai sạn, Vi."

"Ồ," tôi nói qua vai khi chúng tôi bước vào hành lang, "Tôi có thể làm khá nhiều thứ bằng lười của mình. Bạn sẽ ấn tượng lắm đấy." Nụ cười của tôi rộng đến nỗi gần như đau đớn, và chỉ trong một giây, tôi quên mất rằng chúng tôi đang ở Riders Quadrant hoặc tôi vừa mới sống sót sau lan can.

Đôi mắt anh nóng lên. Đoán là anh cũng quên rồi. Nhưng mà, Mira luôn nói rõ rằng những người cưỡi ngựa không phải là một nhóm người bị ức chế sau những bức tường này. Không có nhiều lý do để từ chối bản thân khi bạn có thể không sống sót qua ngày mai.

"Chúng ta phải đưa anh ra khỏi đây," anh ta nói, lắc đầu như thể anh ta cần phải tỉnh táo. Sau đó, anh ta lại làm động tác tay, và tôi nghe thấy tiếng khóa trượt vào đúng vị trí. Không có ai ở hành lang, và chúng tôi nhanh chóng đến cầu thang.

"Cảm ơn," tôi nói khi chúng tôi bắt đầu đi xuống. "Đầu gối tôi giờ đã đỡ hơn nhiều rồi."

"Tôi vẫn không thể tin mẹ anh nghĩ rằng việc đưa anh vào Riders Quadrant là một ý tưởng hay." Tôi thực sự có thể cảm nhận được cơn giận dữ lan tỏa từ anh ta bên cạnh tôi khi chúng tôi bước xuống cầu thang. Không có lan can ở phía anh ta, nhưng anh ta có vẻ không bận tâm, mặc dù chỉ một bước đi sai lầm cũng có thể là kết thúc của anh ta.

"Tôi cũng vậy. Cô ấy đã công bố quyết định về việc tôi sẽ chọn góc phần tư nào vào mùa xuân năm ngoái, sau khi tôi vượt qua kỳ thi tuyển sinh đầu tiên, và tôi đã ngay lập tức bắt đầu làm việc với Thiếu tá Gillstead." Ông ấy sẽ rất tự hào khi đọc danh sách vào ngày mai và thấy rằng tôi không có tên trong đó.

"Có một cánh cửa ở dưới cùng của cầu thang này, bên dưới tầng chính, dẫn đến lối đi vào Healers Quadrant xa hơn trên khe núi," anh ấy nói khi chúng tôi đến gần tầng một. "Chúng tôi sẽ đưa bạn qua đó và vào Scribe Quadrant."

"Cái gì?" Tôi dừng lại khi chân chạm vào sàn đá bóng loáng ở tầng chính, nhưng anh ấy vẫn tiếp tục đi xuống.

Anh ấy đã ở cách tôi ba bước khi anh ấy nhận ra tôi không ở cùng anh ấy. "The Scribe Quadrant," anh ấy nói chậm rãi, quay lại đối mặt với tôi.

Góc nhìn này khiến tôi cao hơn anh ta, và tôi trừng mắt nhìn anh ta. "Tôi không thể đến Scribe Quadrant, Dain."

"Tôi xin lỗi?" Lòng mày anh ta nhướn lên.

"Cô ấy sẽ không chịu đựng được chuyện này đâu." Tôi lắc đầu.

Miệng anh mở ra, rồi khép lại, và nắm đấm siết chặt ở hai bên. "Nơi này sẽ giết chết em, Violet. Em không thể ở lại đây. Mọi người sẽ hiểu. Em không tình nguyện—thực ra là không."

Cơn giận dữ dâng lên dọc sống lưng tôi, và tôi nheo mắt nhìn anh ta. Bỏ qua việc ai đã hoặc không tình nguyện, tôi quát, "Một, tôi biết rõ cơ hội của mình ở đây, *Dain*, và hai, thường thì mười lăm phần trăm ứng viên không vượt qua được rào chắn, và tôi vẫn đứng vững, vì vậy tôi đoán là tôi đã đánh bại được những tỷ lệ cược đó rồi."

Anh ta lùi lại một bước nữa. "Tôi không nói là anh không đá đít tôi một cách tuyệt đối khi đến đây, Vi. Nhưng anh phải rời đi. Anh sẽ gục ngã ngay lần đầu tiên họ đưa anh vào võ đài đấu tập, và đó là *trước* khi lũ rồng nhận ra rằng anh..." Anh lắc đầu và nhìn đi chỗ khác, hàm nghiền chặt.

"Tôi là gì cơ?" Long gáy tôi dựng đứng. "Cứ nói đi. Khi họ cảm thấy tôi kém hơn những người khác? Đó có phải là điều anh muốn nói không?"

"Chết tiệt." Anh ta cào tay lên mái tóc xoắn màu nâu nhạt cắt ngắn của mình. "Đừng có nhét chữ vào miệng tôi nữa. Anh biết ý tôi mà. Kể cả khi anh sống sót đến lễ Threshing, cũng không có gì đảm bảo là rỗng sẽ trói anh lại. Như năm ngoái, chúng tôi có ba mươi bốn học viên chưa được trói buộc chỉ ngồi chơi xơi nước, chờ bắt đầu lại năm học với lớp này để có cơ hội được gắn kết lại, và tất cả bọn họ đều hoàn toàn khỏe mạnh—"

"Đừng là đồ khốn nạn." Bụng tôi chùng xuống. Chỉ vì anh ta có thể đứng không có nghĩa là tôi muốn nghe điều đó... hay muốn bị gọi là không lành mạnh.

"Tôi đang cố giữ cho anh sống!" anh hét lên, giọng anh vang vọng từ đá cầu thang. "Nếu chúng ta đưa anh đến Scribe Quadrant ngay bây giờ, anh vẫn có thể vượt qua bài kiểm tra của họ và có một câu chuyện phi thường để kể khi anh ra ngoài uống rượu. Tôi đưa anh trở lại đó"—anh chỉ vào lối vào dẫn đến sân trong—"nó nằm ngoài tầm tay tôi. Tôi không thể bảo vệ anh ở đây. Không hoàn toàn."

"Tôi không yêu cầu anh!" Đợi đã... tôi không muốn anh ấy làm thế sao? Đó không phải là điều Mira gợi ý sao? "Tại sao anh lại bảo Rhiannon đưa tôi vào đội của anh nếu anh chỉ muốn lén đưa tôi ra khỏi cửa sau?"

Cái kẹp quanh ngực tôi siết chặt hơn. Bên cạnh Mira, Dain là người hiểu tôi nhất trên toàn bộ Lục địa chết tiệt này, và ngay cả anh ấy cũng nghĩ tôi không thể vượt qua được ở đây.

"Để cô ta rời đi để tôi có thể đưa cô ra ngoài!" Anh ta bước lên hai bước, rút ngắn khoảng cách giữa chúng tôi, nhưng không có sự nhượng bộ nào trong bộ vai của anh ta. Nếu sự quyết tâm có hình dạng vật lý, thì đó sẽ là Dain Aetos ngay bây giờ. "Cô nghĩ tôi muốn nhìn bạn thân nhất của mình chết sao? Cô nghĩ sẽ vui khi thấy chúng sẽ làm gì với cô, khi biết cô là con gái của Tướng Sorrengail? Mặc đồ da không biến cô thành một kỵ sĩ, Vi. Chúng sẽ xé xác cô thành từng mảnh, và nếu chúng không làm vậy, thì lũ rồng sẽ làm. Trong Riders Quadrant, cô hoặc là tốt nghiệp hoặc là chết, và cô biết điều đó. Hãy để tôi cứu cô." Toàn bộ tư thế của anh ta chùng xuống, và lời cầu xin trong mắt anh ta xé tan một phần sự phẫn nộ của tôi. "Làm ơn hãy để tôi cứu cô."

"Anh không thể," tôi thì thầm. "Cô ấy nói cô ấy sẽ kéo tôi trở lại ngay. Tôi hoặc là rời khỏi đây như một người cưỡi ngựa hoặc là một cái tên trên một hòn đá."

"Cô ấy không có ý đó." Anh lắc đầu. "Cô ấy không thể có ý đó."

"Cô ấy có ý đó. Ngay cả Mira cũng không thể khuyên cô ấy từ bỏ ý định đó."

Anh nhìn vào mắt tôi và căng thẳng, như thể anh nhìn thấy sự thật ở đó. "Chết tiệt."

"Ừ. Chết tiệt." Tôi nhún vai, như thể đây không phải là cuộc sống của tôi mà chúng ta đang nói đến ở đây.

"Được rồi." Tôi có thể thấy anh ấy đang thay đổi suy nghĩ, thích nghi với thông tin. "Chúng ta sẽ tìm cách khác. Bây giờ, chúng ta đi thôi." Anh ấy nắm tay tôi và dẫn tôi đến hốc tường mà chúng tôi đã biến mất. "Ra ngoài đó và gặp những học sinh năm nhất khác. Tôi sẽ quay lại và vào từ cửa tháp pháo. Họ sẽ sớm nhận ra chúng ta quen nhau thôi, nhưng đừng cho ai biết." Anh ấy siết chặt tay tôi và buông ra, bước đi mà không nói thêm lời nào và biến mất vào đường hầm.

Tôi nắm chặt quai ba lô và bước vào ánh nắng lốm đốm của sân trong. Mây đang tan, và mưa phùn đang tan khi sỏi lao xạo dưới chân tôi trên đường đến chỗ những người cưỡi ngựa và học viên.

Sân trong rộng lớn, có thể dễ dàng chứa một nghìn người cưỡi ngựa, giống hệt như bản đồ trong kho lưu trữ được ghi lại. Có hình dạng như một giọt nước mắt góc cạnh, đầu tròn được tạo thành bởi một bức tường ngoài khổng lồ dày ít nhất mười feet. Dọc theo hai bên là các hội trường bằng đá. Tôi biết tòa nhà bốn tầng được chạm khắc vào núi với đầu tròn là dành cho học giả, và tòa nhà bên phải, cao chót vót trên vách đá, là ký túc xá, nơi Dain đã đưa tôi đến. Tòa nhà tròn đồ sộ nối liền hai tòa nhà cũng đóng vai trò là lối vào hội trường tụ họp, phòng sinh hoạt chung và thư viện phía sau. Tôi ngừng nhìn chằm chằm và quay người trong sân để đối mặt với bức tường ngoài. Có một bụi đá ở phía bên phải lan can, có hai người đàn ông mặc quân phục mà tôi nhận ra là chỉ huy và chỉ huy điều hành, cả hai đều mặc quân phục đầy đủ, huy chương của họ nhấp nháy dưới ánh sáng mặt trời.

Phải mất vài phút tôi mới tìm thấy Rhiannon trong đám đông ngay một đông dần, cô ấy đang nói chuyện với một cô gái khác có mái tóc đen nhánh được cắt ngắn giống như Dain.

"Đây rồi!" Nụ cười của Rhiannon chân thành và tràn đầy sự nhẹ nhõm. "Tôi đã lo lắng. Mọi thứ..." Cô ấy nhướn mày.

"Tôi ổn rồi." Tôi gật đầu và quay sang người phụ nữ kia khi Rhiannon giới thiệu chúng tôi. Tên cô ấy là Tara, và cô ấy đến từ tỉnh Morraine ở phía bắc, dọc theo bờ biển Emerald Sea. Cô ấy có cùng vẻ tự tin như Mira, và đôi mắt cô ấy nháy múa vì phấn khích khi cô ấy và Rhiannon nói về việc cả hai đều bị ám ảnh bởi rùng từ khi còn nhỏ. Tôi chú ý nhưng chỉ đủ để nhớ lại các chi tiết nếu chúng tôi cần thành lập một liên minh.

Một giờ trôi qua, rồi một giờ nữa, theo tiếng chuông Basgiath, mà chúng ta có thể nghe thấy từ đây. Sau đó, học viên cuối cùng bước vào sân, theo sau là ba kỵ sĩ từ tháp pháo khác.

Xaden cũng nằm trong số đó. Không chỉ chiều cao của anh khiến anh nổi bật giữa đám đông này mà còn là cách những người cưỡi ngựa khác dường như di chuyển xung quanh anh, như thể anh là một con cá mập và tất cả họ đều là cá, nhường cho anh một khoảng cách rộng. Trong một giây, tôi không thể không tự hỏi dấu ấn của anh là gì, sức mạnh độc nhất từ mối liên kết với con rồng của anh, và liệu đó có phải là lý do tại sao ngay cả những học sinh năm thứ ba dường như cũng vội vã tránh đường khi anh sải bước lên bậc với vẻ duyên dáng chết người. Tổng cộng có mười người ở đó, và từ cách Chỉ huy Panchek di chuyển về phía trước, đối mặt với chúng tôi—

"Tôi nghĩ chúng ta sắp bắt đầu rồi," tôi nói với Rhiannon và Tara, và cả hai đều quay mặt về phía bậc. Mọi người đều làm vậy.

"Ba trăm lẻ một người trong số các bạn đã sống sót sau chiến hào để trở thành học viên ngày hôm nay," Chỉ huy Panchek bắt đầu với nụ cười của một chính trị gia, ra hiệu về phía chúng tôi. Anh chàng này luôn nói bằng tay. "Làm tốt lắm. Sáu mươi bảy người thì không."

Ngực tôi thắt lại khi nào tôi tính toán nhanh chóng. Gần hai mươi phần trăm. Có phải do mưa không? Hay do gió? Cao hơn mức trung bình. *Sáu mươi bảy* người đã chết khi cố gắng đến đây.

"Tôi nghe nói vị trí này chỉ là bước đệm cho anh ta thôi", Tara thì thầm. "Anh ta muốn công việc của Sorrengail, rồi đến Tướng Melgren".

Vị tướng chỉ huy toàn bộ lực lượng Navarre. Đôi mắt tròn xoe của Melgren luôn khiến tôi phải rùng mình mỗi lần chúng tôi gặp nhau trong suốt sự nghiệp của mẹ tôi.

"Tướng Melgren à?" Rhiannon thì thầm từ phía bên kia tôi.

"Anh ta sẽ không bao giờ có được nó", tôi khẽ nói khi viên chỉ huy chào đón chúng tôi đến Riders Quadrant. "Con rồng của Melgren cho anh ta khả năng nhìn thấy kết quả của trận chiến trước khi nó xảy ra. Không có cách nào đánh bại được điều đó, và bạn không thể bị ám sát nếu bạn biết điều đó sắp xảy ra".

"Như Codex đã nói, giờ thì các người bắt đầu cuộc thử thách thực sự!" Panchek hét lên, giọng nói của anh ta vang vọng khắp năm trăm người chúng tôi mà tôi ước tính đang ở trong sân này. "Các người sẽ được cấp trên thử thách, bị đồng nghiệp săn đuổi và được bản năng dẫn dắt. Nếu các người sống sót đến Lễ Threshing, và nếu được chọn, các người sẽ trở thành kỵ sĩ. Sau đó, chúng ta sẽ xem có bao nhiêu người trong số các người tốt nghiệp."

Thống kê cho biết khoảng một phần tư trong số chúng ta sẽ sống để tốt nghiệp, cộng hoặc trừ một vài năm, nhưng Riders Quadrant không bao giờ thiếu tình nguyện viên. Mọi học viên trong sân này đều nghĩ rằng họ có đủ khả năng để trở thành một trong những người ưu tú, những người giỏi nhất mà Navarre có thể cung cấp...

một kỵ sĩ rồng. Tôi không thể không tự hỏi trong giây lát rằng liệu tôi cũng vậy không. Có lẽ tôi có thể làm được nhiều hơn là chỉ sống sót.

"Các giáo viên sẽ dạy các em," Panchek hứa, tay ông ta quét về phía hàng giáo sư đang đứng ở cửa vào khu học thuật. "Các em học tốt đến mức nào là tùy các em." Ông ta vung ngón trỏ về phía chúng tôi. "Kỷ luật thuộc về các đơn vị của các em, và chỉ huy của các em là người quyết định cuối cùng. Nếu tôi phải can thiệp..." Một nụ cười chậm rãi, nam hiểm hiện lên trên khuôn mặt ông ta. "Các em không muốn tôi can thiệp."

"Nói như vậy, ta sẽ để các người lại với các chỉ huy của các người. Lời khuyên tốt nhất của ta là gì? Đừng chết." Anh ta bước xuống bậc cùng với chỉ huy điều hành, chỉ để lại những người cười ngửa trên sân khấu đá.

Một người phụ nữ tóc nâu với đôi vai rộng và nụ cười nhếch mép đầy sẹo tiến về phía trước, những chiếc gai bạc trên vai bộ đồng phục của cô ấy lấp lánh dưới ánh mặt trời. "Tôi là Nyra, chỉ huy cấp cao của khu vực và là chỉ huy của Phi đoàn 1. Các chỉ huy phân đội và chỉ huy tiểu đội, hãy vào vị trí ngay."

Vai tôi bị xô đẩy khi có người đi ngang qua, chen vào giữa Rhiannon và tôi. Những người khác cũng làm theo cho đến khi có khoảng năm mươi người ở phía trước chúng tôi, xếp thành đội hình cách xa nhau.

"Các phân đội và tiểu đội," tôi thì thầm với Rhiannon, trong trường hợp cô ấy không lớn lên trong một gia đình quân nhân. "Ba tiểu đội trong mỗi phân đội và ba tiểu đội trong mỗi bốn cánh."

"Cảm ơn," Rhiannon trả lời.

Dain đứng ở khu vực Cánh thứ hai, quay mặt về phía tôi nhưng lại tránh mắt.

"Đội một! Đội móng vuốt! Phi đội một!" Nyra gọi lớn.

Một người đàn ông gần bậc phát biểu giơ tay.

"Các học viên, khi được gọi tên, hãy xếp hàng theo sau chỉ huy của mình," Nyra hướng dẫn.

Cô gái tóc đỏ cầm nỏ và lần bước tới trước và bắt đầu gọi tên. Từng người một, các học viên di chuyển từ đám đông đến đội hình, và tôi đếm, đưa ra những phán đoán nhanh chóng dựa trên trang phục và sự kiêu ngạo. Có vẻ như mỗi đội sẽ có khoảng mười lăm hoặc mười sáu người.

Jack được gọi vào Đội Lửa của Phi đội Một.

Tara được gọi vào Đội Đuôi, và họ nhanh chóng bắt đầu ở Đội Hai.

Tôi thở dài biết ơn khi phi công trưởng bước lên phía trước và đó không phải là Xaden.

Rhiannon và tôi đều được gọi đến Đội 2, Phân đội Flame, Phi đội 2. Chúng tôi nhanh chóng vào đội hình, xếp thành hình vuông. Nhìn

lướt qua, tôi biết chúng tôi có một đội trưởng—Dain, người không nhìn tôi—một đội trưởng nữ, bốn ký sĩ trông giống như năm thứ hai hoặc thứ ba, và chín năm nhất. Một trong những ký sĩ có hai ngôi sao trên đồng phục và mái tóc nửa cạo nửa nhuộm màu hồng có một di vật nổi loạn quấn quanh cẳng tay, từ cổ tay đến trên khuỷu tay, nơi nó biến mất dưới đồng phục, nhưng tôi nhìn đi chỗ khác để cô ấy không bắt gặp tôi đang nhìn chăm chăm.

Chúng tôi im lặng khi những cánh còn lại được gọi. Mặt trời giờ đã lên cao, chiếu vào quần áo da của tôi và thiêu đốt làn da tôi. *Tôi đã bảo anh ấy đừng giữ bạn trong thư viện đó.* Những lời của mẹ sáng nay ám ảnh tôi, nhưng tôi không thể chuẩn bị cho điều này. Tôi chỉ có đúng hai sắc thái khi nói đến ánh nắng mặt trời, nhợt nhạt và cháy nắng.

Khi lệnh vang lên, tất cả chúng tôi quay mặt về phía bục. Tôi cố gắng nhìn vào người điểm danh, nhưng mắt tôi giật ngay như những kẻ phản bội, và mạch đập của tôi tăng vọt.

Xaden nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, tính toán, như thể anh ta đang lên kế hoạch giết tôi từ vị trí anh ta là chỉ huy của Phi đoàn 4.

Tôi ngẩng cằm lên.

Anh ta nhướn đôi lông mày đầy sẹo của mình. Sau đó, anh ta nói gì đó với chỉ huy của Phi đội Second Wing, và rồi tất cả chỉ huy đều tham gia vào cuộc thảo luận rõ ràng là rất căng thẳng.

"Bạn nghĩ họ đang nói về điều gì?" Rhiannon thì thầm.

"Im lặng," Dain rít lên.

Cột sống tôi cứng lại. Tôi không thể mong đợi anh ấy là Dain *của tôi ở đây*, không phải trong hoàn cảnh này, nhưng dù sao thì giọng điệu vẫn chói tai.

Cuối cùng, các phi công trưởng quay lại đối mặt với chúng tôi, và cái nghiêng nhẹ trên môi Xaden khiến tôi lập tức thấy buồn nôn.

"Dain Aetos, người và đội của người sẽ đổi chỗ với Aura Beinhaven," Nyra ra lệnh.

Đội đã. Cái gì cơ? Aura Beinhaven là ai?

Dain gật đầu, rồi quay sang chúng tôi. "Đi theo tôi." Anh ta nói một lần, rồi sải bước qua đội hình, để chúng tôi chạy theo anh ta. Chúng tôi đi ngang qua một đội khác trên đường từ...từ...

Ngay cả hơi thở cũng đóng băng trong phổi tôi.

Chúng ta đang di chuyển đến Cánh thứ tư. Cánh của Xaden.

Phải mất một phút, có thể là hai phút, và chúng tôi đã vào đúng vị trí trong đội hình mới. Tôi ép mình phải thở. Có một nụ cười nhếch mép chết tiệt trên khuôn mặt đẹp trai, kiêu ngạo của Xaden.

Bây giờ tôi hoàn toàn nằm trong tay anh ta, một cặp dưới trong chuỗi chỉ huy của anh ta. Anh ta có thể trừng phạt tôi theo bất kỳ cách nào anh ta thích đối với những vi phạm nhỏ nhất, thậm chí là những vi phạm tưởng tượng.

Nyra nhìn Xaden khi cô ấy hoàn thành bài tập, và anh ấy gật đầu, bước tới và cuối cùng phá vỡ cuộc thi nhìn chăm chăm của chúng tôi. Tôi khá chắc là anh ấy đã thắng, vì tim tôi đang đập thình thịch như một con ngựa chạy trốn.

"Bây giờ tất cả các người đều là học viên rồi." Giọng của Xaden vang khắp sân, mạnh hơn những người khác. "Hãy nhìn vào đội của các người đi. Đây là những người duy nhất được Codex đảm bảo sẽ không giết các người. Nhưng chỉ vì họ không thể kết liễu mạng sống của các người không có nghĩa là những người khác sẽ không làm vậy. Các người muốn một con rồng ư? Hãy kiếm một con đi."

Hầu hết mọi người đều cổ vũ, nhưng tôi vẫn im lặng.

Sáu mươi bảy người đã ngã hoặc chết theo cách khác ngày hôm nay. Sáu mươi bảy người giống như Dylan, cha mẹ của họ sẽ thu thập xác của họ hoặc nhìn họ được chôn dưới chân núi dưới một tảng đá đơn giản. Tôi không thể ép mình cổ vũ cho sự mất mát của họ.

Ánh mắt của Xaden tìm đến tôi, và bụng tôi thắt lại trước khi anh ấy nhìn đi chỗ khác. "Và tôi cá là lúc này các bạn cảm thấy mình thật ngẫu, đúng không, năm nhất?"

Chúc mừng nhiều hơn nữa.

"Bạn cảm thấy bất khả chiến bại sau khi vượt qua lan can, phải không?" Xaden hét lên. "Bạn nghĩ rằng bạn là bất khả xâm phạm! Bạn đang trên đường trở thành tinh hoa! Số ít! Người được chọn!"

Mỗi lời tuyên bố lại vang lên một tràng reo hò, ngày một to hơn.

Không. Đó không chỉ là tiếng reo hò, mà là tiếng cánh đập vào không khí để khuấy phục.

"Ôi trời, chúng đẹp quá," Rhiannon thì thầm bên cạnh tôi khi chúng xuất hiện—một đàn rồng hung dữ.

Tôi đã dành cả cuộc đời mình xung quanh loài rồng, nhưng luôn ở khoảng cách xa. Chúng không chấp nhận con người mà chúng không chọn. Nhưng tám con này? Chúng đang bay thẳng đến chỗ chúng ta—với tốc độ cao.

Đúng lúc tôi nghĩ chúng sắp bay qua đầu, chúng nhào thẳng đứng, quạt mạnh không khí bằng đôi cánh bán trong suốt khổng lồ của chúng, và dừng lại, những cơn gió mạnh do đôi cánh tạo ra mạnh đến nỗi tôi gần như loạng choạng lùi lại khi chúng đáp xuống bức tường hình bán nguyệt bên ngoài. Vảy ngực của chúng gợn sóng khi chuyển động, và móng vuốt sắc như dao cạo của chúng cắm vào mép tường ở cả hai bên. Bây giờ tôi hiểu tại sao các bức tường lại dày mười feet. Đó không phải là rào cản. Mép của pháo đài là một *chỗ chết tiệt*.

Miệng tôi há hốc. Trong năm năm sống ở đây, tôi chưa bao giờ thấy cảnh này, nhưng rồi tôi cũng chưa bao giờ được phép chứng kiến những gì diễn ra vào Ngày nghĩa vụ quân sự.

Một vài học viên hét lên.

Tôi đoán là mọi người đều muốn trở thành người cưỡi rồng cho đến khi họ thực sự cách xa người đó khoảng 20 feet.

Hơi nước phả vào mặt tôi khi con rồng xanh nước biển ngay trước mặt tôi thở ra quả lỗ mũi rộng. Cặp sừng xanh lấp lánh của nó vươn lên trên đầu theo một đường cong tao nhã, chết chóc, và đôi cánh của nó xòe ra trong giây lát trước khi khép lại, đầu khớp trên cùng của chúng được bao phủ bởi một móng vuốt hung dữ duy nhất. Đuôi của chúng cũng chết chóc không kém, nhưng tôi không thể nhìn thấy chúng ở góc độ này hoặc thậm chí không thể biết được chúng thuộc giống rồng nào nếu không có manh mối đó.

Tất cả đều gây chết người.

"Chúng ta lại phải gọi thợ xây vào nữa rồi," Dain lẩm bẩm khi những tảng đá vỡ vụn dưới tay lũ rồng, rơi xuống sân thành những tảng đá to bằng thân mình tôi.

Có ba con rồng với nhiều sắc thái đỏ, hai sắc thái xanh lá cây—giống như Teine, rồng của Mira—một con màu nâu giống của mẹ, một con màu cam, và con màu xanh nước biển không lồ ở phía trước tôi. Tất cả chúng đều to lớn, che khuất cấu trúc của thành trì khi chúng nheo đôi mắt vàng của mình nhìn chúng tôi với sự phán đoán tuyệt đối.

Nếu chúng không cần chúng ta, những con người yếu đuối, phát triển khả năng signet từ sự gắn kết và dệt nên những lá bùa bảo vệ mà chúng tạo ra xung quanh Navarre, tôi khá chắc rằng chúng sẽ ăn thịt tất cả chúng ta và xong đời. Nhưng chúng thích bảo vệ Vale—thung lũng phía sau Basgiath, nơi rồng gọi là nhà—khỏi những con gryphon tàn nhẫn và chúng ta thích sống, vì vậy chúng ta ở đây trong mối quan hệ đối tác không thể ngờ tới nhất.

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, và tôi hoàn toàn đồng ý với điều đó, vì tôi cũng muốn chạy. Chỉ nghĩ đến việc tôi phải đi một trong những thứ này thôi cũng thấy nực cười.

Một học viên chạy ra khỏi Cánh thứ ba, hét lên khi chạy về phía pháo đài đá phía sau chúng tôi. Tất cả chúng tôi quay lại nhìn khi anh ta chạy về phía cánh cửa vòm khổng lồ ở giữa. Tôi gần như có thể nhìn thấy những từ được khắc trên vòm từ đây, nhưng tôi đã thuộc lòng chúng. *Một con rồng không có người cưỡi là một thảm kịch. Người cưỡi rồng mà không có rồng thì sẽ chết.*

Một khi đã gắn kết, người cưỡi không thể sống thiếu rồng của mình, nhưng hầu hết rồng có thể sống tốt sau chúng ta. Đó là lý do tại sao chúng lựa chọn cẩn thận, để chúng không bị làm nhục khi chọn một kẻ hèn nhát, không phải là rồng sẽ thừa nhận mình đã phạm sai lầm.

Con rồng đỏ bên trái mở cái miệng rộng lớn, để lộ hàm răng to bằng tôi. Hàm răng đó có thể nghiền nát tôi nếu nó muốn, như một

quả nho. Lửa bùng lên dọc theo lưỡi của nó, rồi phun ra ngoài trong một ngọn lửa kinh hoàng về phía học viên đang bỏ chạy.

Anh ta chỉ còn là một đồng tro tàn trên bãi sỏi trước khi kịp đến được bóng tối của pháo đài.

Sáu mươi tám người chết.

Nhiệt từ ngọn lửa thổi vào một bên mặt tôi khi tôi giật mình về phía trước. Nếu có ai khác chạy và cũng bị hành quyết, tôi không muốn nhìn thấy điều đó. Nhiều tiếng la hét hơn nữa xung quanh tôi. Tôi nghiền chặt hàm hết mức có thể để giữ im lặng.

Có thêm hai luồng gió nóng nữa, một ở bên trái tôi và một ở bên phải tôi.

Làm cho nó bảy mươi.

Con rồng hải quân dường như nghiêng đầu về phía tôi, như thể đôi mắt vàng nheo lại của nó có thể nhìn xuyên qua tôi đến nỗi sợ hãi đang siết chặt bụng tôi và nỗi nghi ngờ đang cuộn tròn một cách xảo quyệt quanh trái tim tôi. Tôi cá là nó thậm chí có thể nhìn thấy lớp vải quần quanh đầu gối tôi. Nó biết tôi đang ở thế bất lợi, rằng tôi quá nhỏ để trèo lên chân trước và cười nó, quá yếu đuối để cười. Rồng luôn biết.

Nhưng tôi sẽ không chạy. Tôi sẽ không đứng đây nếu tôi bỏ cuộc mỗi khi có điều gì đó dường như không thể vượt qua. *Tôi sẽ không chết hôm nay.* Những lời đó lặp lại trong đầu tôi giống như trước khi có lan can và trên đó.

Tôi đẩy vai ra sau và nâng cằm lên.

Con rồng chớp mắt, có thể là dấu hiệu của sự chấp thuận hoặc buồn chán, rồi nhìn đi chỗ khác.

"Còn ai muốn đổi ý không?" Xaden hét lên, quét mắt qua những hàng học viên còn lại với cùng ánh mắt sắc sảo của con rồng xanh nước biển phía sau anh ta. "Không ư? Tuyệt. Khoảng một nửa trong số các bạn sẽ chết vào thời điểm này vào mùa hè năm sau." Đội hình im lặng ngoại trừ một vài tiếng nức nở không đúng lúc từ bên trái tôi. "Một phần ba trong số các bạn lại đến vào năm sau đó, và cũng giống như năm ngoái. Không ai quan tâm đến việc ai là mẹ hay cha của các bạn ở đây. Ngay cả con trai thứ hai của Vua Tauri cũng đã chết trong Lễ đập lúa của ông ta. Vậy hãy nói cho tôi biết lần nữa: Các bạn có cảm thấy bất khả chiến bại khi đã lọt vào Quadrant của Riders không? Không thể chạm tới? Tinh nhuệ?"

Không ai reo hò.

Một luồng nhiệt khác ập đến—lần này là trực tiếp vào mặt tôi—và mọi cơ bắp trên cơ thể tôi co lại, chuẩn bị thiêu rụi. Nhưng đó không phải là ngọn lửa...chỉ là hơi nước, và nó thổi bay bím tóc của Rhiannon khi những con rồng kết thúc quá trình thở ra đồng loạt. Quần chèn của cậu học sinh năm nhất trước tôi sẫm màu lại, màu sắc lan xuống chân cậu.

Họ muốn làm chúng ta sợ hãi. Nhiệm vụ đã hoàn thành.

"Bởi vì anh không phải là người bất khả xâm phạm hay đặc biệt đối với họ." Xaden chỉ về phía con rồng hải quân và hơi nghiêng người về phía trước, như thể anh ấy đang tiết lộ cho chúng tôi một bí mật khi chúng tôi nhìn nhau. "Với họ, anh chỉ là con mồi."

Đấu trường là nơi các kỵ sĩ được tạo ra hoặc bị phá vỡ. Rốt cuộc, không một con rồng đáng kính nào sẽ chọn một kỵ sĩ không thể tự vệ, và không một học viên đáng kính nào sẽ cho phép một mối đe dọa như vậy đối với cánh tiếp tục huấn luyện.

**— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)**

CHƯƠNG BỐN

“Elena Sosa, Brayden Blackburn.” Đại úy Fitzgibbons đọc danh sách tử tù, hai người khác đứng cạnh trên bục trong khi chúng tôi đứng thành đội hình im lặng trong sân, nhéo mắt nhìn ánh nắng ban mai.

Sáng nay, tất cả chúng tôi đều mặc đồ đen của kỵ binh, và có một ngôi sao bốn cánh màu bạc duy nhất trên xương đòn của tôi, dấu hiệu của một năm nhất, và một miếng vá Fourth Wing trên vai tôi. Chúng tôi đã được cấp đồng phục tiêu chuẩn ngày hôm qua, áo chèn bó sát mùa hè, quần dài và phụ kiện sau khi Parapet kết thúc, nhưng không phải đồ da bay. Không có ích gì khi phát đồng phục chiến đấu dày hơn, bảo vệ hơn khi một nửa trong số chúng tôi sẽ không có mặt vào tháng 10 khi Threshing. Chiếc áo nịt ngực bọc thép mà Mira làm cho tôi không phải là quy định, nhưng tôi rất phù hợp với hàng trăm bộ đồng phục được cải tiến xung quanh mình.

Sau 24 giờ qua và một đêm trong doanh trại ở tầng một, tôi bắt đầu nhận ra rằng góc phần tư này là sự kết hợp kỳ lạ giữa chủ nghĩa khoái lạc “ngày mai có thể chết” và tính hiệu quả tàn bạo vì cùng một lý do đó.

“Jace Sutherland.” Đại úy Fitzgibbons tiếp tục đọc, và những người chép bài bên cạnh ông dịch chuyển trọng lượng. “Dougal Luperco.”

Tôi nghĩ chúng ta đang ở đâu đó trong những năm năm mươi, nhưng tôi đã quên mất khi anh ấy đọc tên Dylan cách đây vài phút. Đây là đài tưởng niệm duy nhất mà những cái tên sẽ được nhận, lần duy nhất chúng được nhắc đến trong thành trì, vì vậy tôi cố gắng tập trung, để ghi nhớ từng cái tên, nhưng có quá nhiều.

Da tôi bị kích ứng vì mặc bộ áo giáp suốt đêm như Mira gợi ý, và đầu gối tôi đau nhức, nhưng tôi cố kìm lại sự thôi thúc cúi xuống và chỉnh lại chiếc khăn quần mà tôi đã cố mặc trong sự riêng tư không tồn tại của chiếc giường tầng trong doanh trại năm nhất trước khi bất kỳ ai khác thức dậy.

Có một trăm năm mươi sáu người chúng tôi ở tầng một của tòa nhà ký túc xá, giường của chúng tôi được xếp thành bốn hàng ngay ngắn trong không gian mở. Mặc dù Jack Barlowe được đưa vào ký túc xá tầng ba, tôi sẽ không để bất kỳ ai trong số họ nhìn thấy điểm yếu của mình. Cho đến khi tôi biết mình có thể tin tưởng ai. Phòng riêng giống như đồ da bay—bạn sẽ không có được một chiếc cho đến khi bạn sống sót sau Threshing.

"Simone Casteneda." Đại úy Fitzgibbons khép cuộn giấy lại. "Chúng tôi giao phó linh hồn họ cho Malek." Vị thần của cái chết.

Tôi chớp mắt. Tôi đoán là chúng ta đã gần đến hồi kết hơn tôi nghĩ.

Không có kết luận chính thức nào cho đội hình, không có khoảnh khắc im lặng cuối cùng. Những cái tên trên cuộn giấy rời khỏi bức cùng với các thư ký, và sự im lặng bị phá vỡ khi các đội trưởng quay lại và bắt đầu phát biểu trước đội của họ.

"Hy vọng là tất cả mọi người đều đã ăn sáng, vì các bạn sẽ không có cơ hội nào khác trước giờ ăn trưa", Dain nói, mắt anh chạm mắt tôi trong một nhịp tim trước khi anh liếc đi chỗ khác, giả vờ thờ ơ.

"Anh ta rất giỏi giả vờ không biết em," Rhiannon thì thầm bên cạnh tôi.

"Anh ấy là," tôi trả lời cũng nhẹ nhàng như vậy. Một nụ cười kéo dài ở khóe miệng tôi, nhưng tôi giữ biểu cảm của mình thật nhạt nhẽo khi đắm mình vào hình ảnh anh ấy. Anh nắng đùa giỡn trên mái tóc nâu cát của anh ấy, và khi anh ấy quay đầu, tôi thấy một vết sẹo nhô ra từ bộ râu dọc theo cằm anh ấy mà hôm qua tôi đã không nhìn thấy.

"Các em năm hai và năm ba, tôi cho là các em biết phải đi đâu rồi," Dain tiếp tục khi những người ghi chép đi quanh rìa sân bên phải tôi, quay trở lại góc sân của họ. Tôi lờ đi giọng nói nhỏ bé bên trong mình phản đối rằng đó đáng lẽ phải là góc sân *của tôi*. Nấn ná ở lại những gì có thể đã xảy ra sẽ không giúp tôi sống sót để nhìn thấy bình minh ngày mai.

Có tiếng thì thầm đồng tình từ các học viên cao cấp phía trước chúng tôi. Là học viên năm nhất, chúng tôi ngồi ở hai hàng sau của hình vuông nhỏ tạo nên Đội 2.

"Các em năm nhất, ít nhất một em phải thuộc lòng lịch học của mình khi nó được phát hôm qua." Giọng Dain vang vọng khắp chúng tôi, và thật khó để hòa giải người lãnh đạo nghiêm nghị, nghiêm túc này với anh chàng vui tính, hay cười mà tôi vẫn luôn

biết. “Hãy đoàn kết lại. Tôi mong tất cả các em đều còn sống khi chúng ta gặp nhau vào chiều nay trong phòng tập đấu tập.”

Chết tiệt, tôi gần như quên mất hôm nay chúng ta sẽ đấu tập. Chúng tôi chỉ tập thể dục hai lần một tuần, vì vậy miễn là tôi có thể vượt qua buổi tập hôm nay mà không bị thương, tôi sẽ an toàn trong vài ngày nữa. Ít nhất thì tôi cũng có thời gian để ổn định trước khi chúng tôi phải xử lý Gauntlet—chương ngại vật thẳng đứng đáng sợ mà họ bảo chúng tôi phải vượt qua khi lá chuyển màu trong hai tháng nữa.

Nếu chúng ta có thể hoàn thành Gauntlet cuối cùng, chúng ta sẽ đi qua hẻm núi hộp tự nhiên phía trên dẫn đến sân bay để trình bày, nơi những con rồng năm nay sẵn sàng gắn kết sẽ được nhìn thấy những học viên còn lại lần đầu tiên. Hai ngày sau đó, Threshing sẽ diễn ra ở thung lũng bên dưới thành trì.

Tôi liếc nhìn những người đồng đội mới của mình và không khỏi tự hỏi liệu ai trong số chúng tôi, nếu có, sẽ đến được sân bay đó, chứ đừng nói đến thung lũng đó.

Đừng vay mượn rắc rối của ngày mai.

“Còn nếu chúng ta không thì sao?” Cậu học sinh năm nhất thông minh ngồi sau tôi hỏi.

Tôi không thèm nhìn, nhưng Rhiannon thì nhìn, cô ấy đảo mắt khi quay lại phía trước.

“Thế thì tôi không phải bận tâm đến việc nhớ tên anh nữa, vì sáng mai tên anh sẽ được đọc rồi,” Dain nhún vai trả lời.

Một cô gái năm thứ hai ngồi trước tôi cười khẩy, làm rung chuyển đôi khuyên tai tròn nhỏ ở thùy tai trái, nhưng cô gái tóc hồng kia vẫn im lặng.

“Sawyer?” Dain nhìn cậu sinh viên năm nhất bên trái tôi.

“Tôi sẽ đưa họ đến đó.” Anh chàng học viên cao gầy, gầy gò với nước da sáng và lấm tấm tàn nhang trả lời bằng một cái gật đầu chặt chẽ. Hàm đầy tàn nhang của anh ta giật giật, và ngực tôi nhói lên vì cảm thông. Anh ta là một trong những người học lại—một học viên không gắn kết trong Threshing và giờ phải bắt đầu lại toàn bộ năm học.

“Đi thôi,” Dain ra lệnh, và đội của chúng tôi tan rã cùng lúc với những người khác, biến sân từ một đội hình trật tự thành một đám học viên đang trò chuyện. Những học viên năm hai và năm ba đi về một hướng khác, bao gồm cả Dain.

“Chúng ta còn khoảng hai mươi phút nữa là đến lớp”, Sawyer hét vào tám sinh viên năm nhất chúng tôi. “Tầng bốn, phòng thứ hai bên trái trong khu học thuật. Chuẩn bị đồ đạc và đừng đến muộn”. Anh ta không thèm đợi để xác nhận chúng tôi đã nghe thấy anh ta trước khi đi về phía ký túc xá.

“Điều đó hẳn là khó khăn,” Rhiannon nói khi chúng tôi đi theo đám đông về phía ký túc xá. “Bị lười lại và phải làm lại tất cả mọi

thứ."

"Tốt hơn là chết," gã thông minh nói khi đi ngang qua chúng tôi bên phải, mái tóc nâu sẫm của gã tung bay trên làn da nâu của trán với mỗi bước chân của gã học viên thấp bé. Tên gã là Ridoc, nếu tôi nhớ không nhầm từ phần giới thiệu ngắn gọn mà chúng tôi đã trải qua trước bữa tối tối qua.

"Đúng vậy," tôi trả lời khi chúng tôi đi vào chỗ tắc nghẽn hình thành ở cửa.

Rhiannon nói thêm, "Tôi tình cờ nghe một học viên năm thứ ba nói rằng khi một học viên năm nhất sống sót sau Threshing mà không bị ràng buộc, thì góc phần tư sẽ cho phép họ học lại năm đó và thử lại nếu họ muốn", và tôi không khỏi tự hỏi phải quyết tâm đến mức nào để sống sót qua năm đầu tiên và sau đó sẵn sàng học lại chỉ để có cơ hội một ngày nào đó bạn có thể trở thành một kỵ sĩ. Bạn cũng có thể dễ dàng chết vào lần thứ hai.

Một con chim hót bên trái, và tôi nhìn xuống đám đông, tìm đập thành thích vì tôi nhận ra ngay giọng điệu đó. *Dain*.

Tiếng gọi lại vang lên, và tôi thu hẹp phạm vi lại ở đâu đó gần cửa ra vào nhà tròn. Anh ấy đang đứng ở đầu cầu thang rộng, và ngay khi mắt chúng tôi chạm nhau, anh ấy ra hiệu về phía cửa với một cái gật đầu tinh tế.

"Tôi sẽ—" Tôi bắt đầu nói với Rhiannon, nhưng cô ấy đã nhìn theo tầm nhìn của tôi.

"Tôi sẽ lấy đồ của anh và gặp anh ở đó. Nó ở dưới giường của anh, đúng không?" cô ấy hỏi.

"Bạn không phiền chứ?"

"Giường của em nằm cạnh giường của chị, Violet. Không phiền đâu. Đi nào!" Cô ấy nở nụ cười bí ẩn và vỗ vai tôi.

"Cảm ơn!" Tôi mỉm cười nhanh chóng, rồi lội qua đám đông cho đến khi thoát ra được ở rìa. May mắn cho tôi là không có nhiều học viên đi vào khu vực chung, nghĩa là không có ai để mắt đến tôi khi tôi chui vào một trong bốn cánh cửa khổng lồ của tòa nhà tròn.

Phối tôi hít vào một hơi thật mạnh. Trông giống như những bản vẽ tôi đã thấy trong Lưu trữ, nhưng không có bản vẽ nào, không có phương tiện nghệ thuật nào có thể nắm bắt được không gian choáng ngợp như thế nào, tinh tế đến mức nào trong từng chi tiết. Tòa nhà tròn có thể là công trình kiến trúc đẹp nhất không chỉ trong thành trì mà còn trong toàn bộ Basgiath. Căn phòng cao ba tầng, từ sàn đá cẩm thạch đánh bóng đến trần nhà bằng kính hình vòm lọc qua ánh sáng dịu nhẹ của buổi sáng. Bên trái là hai cánh cửa vòm lớn dẫn đến khu học thuật, bên phải cũng có cánh cửa tương tự, dẫn đến ký túc xá, và lên đến nửa tá bậc thang, có bốn lối ra vào trước mặt tôi mở vào hội trường tập trung.

Cách đều nhau xung quanh tòa nhà tròn, lấp lánh với đủ màu sắc đỏ, xanh lá cây, nâu, cam, xanh lam và đen, là sáu cây cột đá cẩm

thạch đáng sợ được chạm khắc thành hình rồng, như thể chúng sẽ đổ sập xuống từ trần nhà phía trên. Có đủ chỗ giữa những cái miệng đang gầm gừ ở chân mỗi cái để chứa ít nhất bốn đội ở giữa, nhưng hiện tại thì trống rỗng.

Tôi đi ngang qua con rồng đầu tiên, được chạm khắc từ đá cẩm thạch đỏ sẫm, và một bàn tay nắm lấy khuỷu tay tôi, kéo tôi trở lại phía sau cây cột nơi có một khoảng trống giữa móng vuốt và bức tường.

"Chỉ có tôi thôi." Giọng Dain trầm và nhỏ khi anh quay tôi lại đối mặt với anh. Sự căng thẳng tỏa ra từ mọi đường nét trên cơ thể anh.

"Tôi nghĩ vậy, vì anh là người gọi chim cho tôi." Tôi cười toe toét, lắc đầu. Anh ấy đã sử dụng tín hiệu đó kể từ khi chúng tôi còn là những đứa trẻ sống gần biên giới Krovlan trong khi bố mẹ chúng tôi đóng quân ở đó với Cánh phía Nam.

Anh nhíu mày khi ánh mắt anh quét qua tôi, chắc chắn là đang tìm kiếm những vết thương mới. "Chúng ta chỉ có vài phút trước khi nơi này đông nghẹt. Đầu gối của em thế nào rồi?"

"Đau lắm, nhưng tôi sẽ sống." Tôi đã từng bị thương nặng hơn nhiều và cả hai chúng tôi đều biết điều đó, nhưng chẳng ích gì khi bảo anh ấy thư giãn khi rõ ràng là anh ấy sẽ không làm vậy.

"Đêm qua không có ai cố làm phiền em sao?" Sự lo lắng hiện rõ trên trán anh, và tôi khoanh tay lại để không làm phẳng nếp nhăn bằng ngón tay. Sự lo lắng của anh đè lên ngực tôi như một tảng đá.

"Nếu họ làm thế thì có tệ lắm không?" Tôi trêu chọc, cố nở nụ cười tươi hơn.

Anh buông thõng hai tay xuống hai bên và thở dài nặng nề đến nỗi tiếng thở dài vang vọng khắp tòa nhà tròn. "Em biết đó không phải là ý anh, Violet."

"Không ai cố giết tôi đêm qua cả, Dain, hay thậm chí làm tôi bị thương." Tôi dựa lưng vào tường và nhắc đầu gối lên. "Khá chắc là chúng ta đều quá mệt mỏi và nhẹ nhõm khi còn sống để bắt đầu tàn sát lẫn nhau." Doanh trại trở nên yên tĩnh khá nhanh sau khi tắt đèn. Có điều gì đó cần nói về sự kiệt sức về mặt cảm xúc của cả ngày.

"Và bạn đã ăn, đúng không? Tôi biết họ sẽ nhanh chóng đưa bạn ra khỏi ký túc xá khi chuông reo báo hiệu sáu giờ."

"Tôi đã ăn cùng những học sinh năm nhất còn lại, và trước khi anh nghĩ đến chuyện giảng bài cho tôi, tôi đã quấn đầu gối lại dưới chân và tết tóc trước khi chuông reo. Tôi đã giữ giờ ghi chép trong nhiều năm rồi, Dain. Họ dậy sớm hơn một giờ. Thực ra, điều đó khiến tôi muốn tình nguyện làm nhiệm vụ ăn sáng."

Anh liếc nhìn bím tóc bạc chắt chẻ mà tôi đã ghim thành búi trên phần tóc sẫm màu gần đỉnh đầu. "Em nên cắt nó đi."

"Đừng bắt đầu với tôi." Tôi lắc đầu.

"Có lý do phụ nữ ở đây phải cắt tóc ngắn, Vi ạ. Ngay khi có ai đó túm lấy tóc cô trên võ đài—"

"Tóc của tôi là thứ tôi ít quan tâm nhất trên võ đài", tôi đáp trả.

Mắt anh mở to. "Tôi chỉ cố gắng giữ an toàn cho cô thôi. Cô thật may mắn vì sáng nay tôi không nhét cô vào tay Đại úy Fitzgibbons và cầu xin ông ta đưa cô ra khỏi đây."

Tôi lờ đi lời đe dọa. Chúng ta đang lãng phí thời gian, và có một thông tin tôi cần từ Dain. "Tại sao đội của chúng ta lại được chuyển từ Phi đội 2 sang Phi đội 4 ngày hôm qua?"

Anh ấy cứng người và nhìn đi hướng khác.

"Nói cho tôi biết." Tôi cần biết liệu tôi có đang suy đoán về một tình huống không tồn tại hay không.

"Mẹ kiếp," anh ta lẩm bẩm, giật tay lên tóc. "Xaden Riorson muốn giết anh. Đó là điều mà các cán bộ lãnh đạo đều biết sau ngày hôm qua."

Không. Không phản ứng thái quá đâu.

"Anh ta chuyển đội để có thể liên lạc trực tiếp với tôi. Để anh ta có thể làm bất cứ điều gì anh ta muốn và không ai có thể thắc mắc điều gì. Tôi là sự trả thù của anh ta đối với mẹ tôi." Tim tôi thậm chí không nhảy lên khi xác nhận điều tôi đã biết. "Đó là những gì tôi nghĩ. Tôi chỉ cần chắc chắn rằng trí tưởng tượng của tôi không chạy trốn khỏi tôi."

"Anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với em đâu." Dain bước tới và ôm lấy mặt tôi, ngón tay cái vuốt ve gò má tôi theo một chuyển động nhẹ nhàng.

"Anh không thể làm gì nhiều đâu." Tôi đẩy tường ra, bước ra khỏi tầm với của anh. "Tôi phải đến lớp." Đã có một vài giọng nói vang vọng trong khán phòng tròn khi các học viên đi qua.

Hàm anh ta cử động trong một giây, và các nếp nhăn lại xuất hiện giữa hai lông mày. "Cứ cố gắng giữ mình thật kín đáo, đặc biệt là khi chúng ta đang trong Trận chiến tóm tắt. Không phải màu tóc không tiết lộ bạn, nhưng đó là lớp duy nhất mà toàn bộ khu vực đều tham gia. Tôi sẽ xem liệu một trong những học sinh năm hai có thể đứng gác không—"

"Sẽ không có ai ám sát tôi trong môn lịch sử." Tôi đảo mắt. "Học thuật là nơi duy nhất tôi không phải lo lắng. Xaden sẽ làm gì? Kéo tôi ra khỏi lớp và đâm tôi bằng một thanh kiếm giữa hành lang? Hay bạn thực sự nghĩ rằng anh ta sẽ đâm tôi giữa Battle Brief?"

"Tôi không nghĩ là anh ta sẽ làm thế. Anh ta tàn *nhẫn chết tiệt*, Violet. Tại sao cô nghĩ con rồng của anh ta lại chọn anh ta?"

"Người mặc áo xanh nước biển đáp xuống sau bụi hôm qua à?" Bụng tôi quặn lại. Cách đôi mắt vàng đó đánh giá tôi...

Dain gật đầu. "Sgaeyl là một Blue Daggertail, và cô ấy... hung dữ." Anh nuốt nước bọt. "Đừng hiểu lầm tôi. Cath là một kẻ xấu xa khi

anh ta nổi giận—tất cả Red Swordtail đều vậy—nhưng ngay cả hầu hết các con rồng đều tránh xa Sgaeyl."

Tôi nhìn chăm chăm vào Dain, vào vết sẹo trên hàm anh và đôi mắt đánh thép vừa quen thuộc vừa không quen thuộc của anh.

"Cái gì?" anh hỏi. Những giọng nói xung quanh chúng tôi ngày càng lớn hơn, và có nhiều tiếng bước chân đến rồi đi hơn.

"Anh đã gắn kết một con rồng. Anh có sức mạnh mà tôi thậm chí còn không biết. Anh mở cửa bằng phép thuật. Anh là một đội trưởng." Tôi nói những câu đó một cách chậm rãi, hy vọng chúng sẽ thấm vào, rằng tôi sẽ thực sự hiểu được anh ấy đã thay đổi nhiều như thế nào. "Chỉ là khó mà hiểu được anh vẫn là... Dain."

"Tôi vẫn là tôi." Tư thế của anh ta dịu lại, và anh ta nhấc tay áo ngắn của chiếc áo dài lên, để lộ thánh tích của một con rồng đỏ trên vai. "Tôi chỉ có thứ này bây giờ. Và đối với sức mạnh, Cath truyền một lượng ma thuật khá đáng kể so với một số con rồng khác, nhưng tôi vẫn chưa thành thạo về nó. Tôi không thay đổi nhiều lắm. Đối với ma thuật nhỏ hơn được cung cấp năng lượng thông qua mối liên kết của thánh tích của tôi, tôi có thể làm những việc thông thường như mở cửa, tăng tốc độ và cung cấp năng lượng cho bút mực thay vì sử dụng những chiếc lông vũ bất tiện đó."

"Sức mạnh dấu ấn của bạn là gì?" Mỗi kỵ sĩ có thể sử dụng phép thuật yếu hơn khi rồng của họ bắt đầu truyền sức mạnh cho họ, nhưng dấu ấn là khả năng độc đáo nổi bật nhất, kỹ năng mạnh nhất có được từ mỗi mối liên kết độc đáo giữa rồng và người kỵ sĩ.

Một số kỵ sĩ có cùng dấu ấn. Sử dụng lửa, sử dụng băng và sử dụng nước chỉ là một số ít sức mạnh dấu ấn phổ biến nhất, tất cả đều hữu ích trong chiến đấu.

Sau đó, có những dấu hiệu khiến người cưỡi ngựa trở nên phi thường.

Mẹ tôi có thể điều khiển sức mạnh của bão tố.

Melgren có thể nhìn thấy kết quả của trận chiến.

Tôi không khỏi thắc mắc con dấu của Xaden là gì—và liệu anh ta có dùng nó để giết tôi khi tôi ít ngờ tới nhất không.

"Tôi có thể đọc được ký ức gần đây của một người," Dain lặng lẽ thừa nhận. "Không giống như một inntinnsic đọc được suy nghĩ hay bất cứ thứ gì khác—tôi phải đặt tay lên người đó, vì vậy tôi không phải là mối nguy an ninh. Nhưng con dấu của tôi không phải là kiến thức phổ biến. Tôi nghĩ họ sẽ sử dụng tôi trong tình báo." Anh ta chỉ vào miếng vá la bàn bên dưới con dấu Fourth Wing trên vai mình. Đeo con dấu đó cho thấy rằng một con dấu được phân loại quá mức. Tôi chỉ không để ý đến nó ngày hôm qua.

"Không đời nào." Tôi mỉm cười, hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh khi nhớ ra bộ đồng phục của Xaden không có miếng vá nào cả.

Anh gật đầu, một nụ cười phẫn khích hiện rõ trên môi. "Tôi vẫn đang học, và tất nhiên tôi giỏi hơn khi ở gần Cath, nhưng đúng vậy. Tôi chỉ cần đặt tay lên thái dương của ai đó, và tôi có thể thấy những gì họ thấy. Thật là... không thể tin được."

Chiếc nhẫn đó sẽ không chỉ khiến Dain trở nên khác biệt. Nó sẽ biến anh ta thành một trong những công cụ thẩm vấn giá trị nhất mà chúng ta có. "Và anh nói rằng anh không thay đổi," tôi nửa đùa nửa thật.

"Nơi này có thể làm biến dạng hầu như mọi thứ về một người, Vi. Nó cắt đứt những điều nhảm nhí và sự tử tế, để lộ con người thật của bạn. Họ muốn như vậy. Họ muốn cắt đứt những mối quan hệ trước đây của bạn để lòng trung thành của bạn dành cho cánh của mình. Đó là một trong nhiều lý do khiến những học sinh năm nhất không được phép trao đổi thư từ với gia đình và bạn bè, nếu không thì bạn biết đấy, tôi đã viết thư cho bạn rồi. Nhưng một năm không thay đổi được việc tôi vẫn coi bạn là bạn thân nhất của mình. Tôi vẫn là Dain, và vào thời điểm này năm sau, bạn vẫn sẽ là Violet. Chúng ta vẫn sẽ là chúng ta."

"Nếu tôi vẫn còn sống," tôi nói đùa khi tiếng chuông reo. "Tôi phải đến lớp."

"Ừ, và tôi sẽ đến sân bay muộn mất." Anh ta chỉ về phía mép cột trụ. "Nhìn này, Riorson vẫn là một phi đội trưởng. Anh ta sẽ đuổi theo cậu, nhưng anh ta sẽ tìm cách thực hiện theo đúng luật của Codex, ít nhất là khi mọi người đang theo dõi. Tôi đã..." Má anh ta ửng hồng. "Là bạn rất tốt với Amber Mavis—phi đội trưởng hiện tại của Third Wing—năm ngoái, và tôi nói cho cậu biết, Codex là thứ thiêng liêng đối với họ. Bây giờ, cậu đi trước. Tôi sẽ gặp cậu ở phòng tập đấu tập." Anh ta mỉm cười trấn an.

"Tôi sẽ gặp lại anh." Tôi mỉm cười đáp lại và quay gót, đi vòng quanh chân cột trụ khổng lồ vào trong khán phòng tròn chật kín người. Có khoảng vài chục học viên ở đây, đi từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, và phải mất một giây tôi mới định hình được phương hướng.

Tôi phát hiện ra những cánh cửa học thuật giữa những cây cột màu cam và đen và bắt đầu đi theo hướng đó, hòa vào đám đông.

Tóc gáy tôi dựng đứng và một luồng lạnh chạy dọc sống lưng khi tôi đi qua giữa tòa nhà tròn, rồi bước chân tôi dừng lại. Các học viên di chuyển xung quanh tôi, nhưng mắt tôi hướng lên trên, hướng về phía đầu cầu thang dẫn đến hội trường tập trung.

Ôi trời.

Xaden Riorson đang nhìn tôi với đôi mắt nheo lại, tay áo đồng phục xắn lên, cánh tay to lớn vẫn khoanh trước ngực, lời cảnh báo trên cánh tay phủ đầy thánh tích hiện rõ trong khi một học sinh năm thứ ba bên cạnh nói lên điều gì đó mà anh ta hoàn toàn phớt lờ.

Tim tôi nhảy lên và nện lại trong cổ họng. Có lẽ chỉ cách chúng tôi khoảng hai mươi feet. Các ngón tay tôi giật giật, sẵn sàng nắm lấy một trong những lưỡi dao được bọc ở xương sườn. Đây có phải là nơi anh ta sẽ làm điều đó không? Ở giữa tòa nhà tròn? Sàn đá cẩm thạch có màu xám, vì vậy sẽ không khó để nhân viên lấy máu ra.

Anh nghiêng đầu, và anh nghiên cứu tôi bằng đôi mắt đen sâu thẳm, như thể anh đang quyết định xem tôi dễ bị tổn thương nhất ở đâu.

Tôi nên chạy, đúng không? Nhưng ít nhất tôi có thể thấy anh ta đến nếu tôi giữ vị trí này.

Anh ấy chuyển sự chú ý, liếc sang bên phải tôi và nhướn một bên lông mày nhìn tôi.

Bụng tôi quặn lên khi Dain xuất hiện từ phía sau cây cột.

"Anh đang—" Dain giật mình khi đến gần tôi, lông mày anh nhíu lại vì bối rối.

"Đầu cầu thang. Cửa thứ tư," tôi rít lên, ngắt lời anh ta.

Ánh mắt của Dain hướng lên khi đám đông thừa dần xung quanh chúng tôi, và anh ta lẩm bẩm một lời nguyên rủa, không quá tinh tế bước lại gần tôi. Ít người hơn có nghĩa là ít nhân chứng hơn, nhưng tôi không đủ ngốc để nghĩ rằng Xaden sẽ không giết tôi trước mặt toàn bộ khu vực nếu anh ta muốn.

"Tôi đã biết bố mẹ anh rất thân thiết," Xaden gọi, một nụ cười tàn nhẫn cong lên trên môi. "Nhưng hai người có cần phải tỏ ra lộ liễu như vậy không?"

Một số học viên vẫn còn ở trong khán phòng tròn quay lại nhìn chúng tôi.

"Để tôi đoán nhé," Xaden tiếp tục, liếc nhìn giữa Dain và tôi. "Bạn thời thơ ấu? Thậm chí là mối tình đầu?"

"Anh ta không thể làm hại anh mà không có lý do, đúng không?" Tôi thì thầm. "Không có lý do và triệu tập đủ số lượng chỉ huy cánh vì anh là chỉ huy tiểu đội. Điều bốn, Mục ba."

"Đúng vậy," Dain trả lời, không thêm hạ giọng. "Nhưng anh thì không."

"Ta mong đợi người sẽ che giấu tình cảm của mình tốt hơn, Aetos." Xaden di chuyển, bước xuống cầu thang.

Mẹ kiếp. Mẹ kiếp. *Mẹ kiếp.*

"Chạy đi, Violet," Dain ra lệnh cho tôi. "*Ngay bây giờ.*"

Tôi bỏ chạy.

Biết rằng tôi hoàn toàn không đồng ý với lệnh của Tướng Melgren, tôi chính thức phản đối kế hoạch được nêu trong cuộc họp báo hôm nay. Vị tướng này không cho rằng con cái của những người lãnh đạo cuộc nổi loạn phải chứng kiến cảnh cha mẹ mình bị hành quyết. Không đứa trẻ nào phải chứng kiến cha mẹ mình bị xử tử.

**— T HỒNG T YRRISH R EBELLION , MỘT BẢN TÓM TẮT CHÍNH THỨC CHO
VUA T AURI CỦA TƯỚNG L ILITH S ORRENGAIL**

CHƯƠNG NĂM

“Chào mừng đến với Battle Brief đầu tiên của các bạn,” Giáo sư Devera nói từ sàn lồm của giảng đường rộng lớn vào cuối buổi sáng, một miếng vá Flame Section màu tím sáng trên vai cô ấy hoàn toàn phù hợp với mái tóc ngắn của cô ấy. Đây là lớp học duy nhất được tổ chức trong căn phòng hình tròn, nhiều tầng uốn cong toàn bộ phần cuối của hội trường học thuật và là một trong hai căn phòng duy nhất trong thành trì có thể chứa được mọi học viên. Mọi chiếc ghế gỗ kéo kẹt đều chật kín, và những học sinh năm ba đang đứng dựa vào tường phía sau chúng tôi, nhưng tất cả chúng tôi đều vừa vắn.

Thật khác xa so với lịch sử giờ trước, khi chỉ có ba đội năm nhất, nhưng ít nhất thì những năm nhất trong đội của chúng tôi đều ngồi cùng nhau. Giờ thì giá mà tôi có thể nhớ hết tên của tất cả bọn họ.

Ridoc dễ nhớ—ông ấy đã đưa ra những bình luận khôn ngoan trong suốt chiều dài lịch sử. Hy vọng ông ấy biết rõ hơn là không nên thử làm như vậy ở đây. Giáo sư Devera không phải là người thích đùa.

“Trước đây, các kỵ sĩ hiếm khi được gọi nhập ngũ trước khi tốt nghiệp,” Giáo sư Devera tiếp tục, miệng bà căng ra khi bà bước chậm rãi trước một bản đồ Lục địa cao hai mươi feet được gắn trên bức tường phía sau, được dán nhãn phức tạp với các tiền đồn phòng thủ của chúng tôi dọc theo biên giới. Hàng chục ngọn đèn pháp sư chiếu sáng không gian, hơn cả việc bù đắp cho việc thiếu cửa sổ và phản chiếu trên thanh kiếm dài mà bà đeo sau lưng.

“Và nếu có, họ luôn là những học viên năm thứ ba đã dành thời gian theo dõi các cánh tiền phương, nhưng chúng tôi mong đợi bạn tốt nghiệp với đầy đủ kiến thức về những gì chúng ta đang phải đối

mặt. Vấn đề không chỉ là biết vị trí đóng quân của từng cánh." Cô ấy dành thời gian, giao tiếp bằng mắt với mọi học viên năm nhất mà cô ấy nhìn thấy. Cấp bậc trên vai cô ấy ghi là đại úy, nhưng tôi biết cô ấy sẽ là thiếu tá trước khi cô ấy rời khỏi công việc giảng dạy luân phiên ở đây, với những tấm huy chương được gắn trên ngực cô ấy. "Bạn cần hiểu chính trị của kẻ thù, các chiến lược bảo vệ tiền đồn của chúng ta khỏi các cuộc tấn công liên tục và có kiến thức sâu rộng về cả các trận chiến gần đây và hiện tại. Nếu bạn không thể nắm bắt những chủ đề cơ bản này, thì bạn không có việc gì phải ở trên lưng rồng." Cô ấy nhướn một hàng lông mày đen sẫm hơn một vài tông màu so với làn da nâu sẫm của mình.

"Không áp lực đâu," Rhiannon lẩm bẩm bên cạnh tôi, vừa ghi chép vừa háng hái.

"Chúng ta sẽ ổn thôi", tôi thì thầm hứa với bà. "Những học sinh năm ba chỉ được gửi đến các đồn ở vùng trung du để tăng viện, chưa bao giờ ra mặt trận". Tôi đã để tai nghe ngóng mẹ đủ để biết được điều đó.

"Đây là lớp học duy nhất mà các em sẽ học mỗi ngày, vì đây là lớp học duy nhất có ý nghĩa nếu các em được gọi đi làm sớm." Ánh mắt của Giáo sư Devera quét từ trái sang phải và dừng lại ở tôi. Đôi mắt cô mở to trong một nhịp tim, nhưng cô nở một nụ cười tán thành và gật đầu trước khi tiếp tục. "Vì lớp học này được dạy mỗi ngày và dựa trên thông tin mới nhất, nên các em cũng sẽ phải trả lời Giáo sư Markham, người xứng đáng nhận được sự tôn trọng tối đa của các em."

Cô vẫy tay người ghi chép tiến về phía trước, và anh ta tiến đến đứng cạnh cô, màu kem của bộ đồng phục của anh ta tương phản với màu đen tuyền của cô. Anh ta nghiêng người khi cô thì thầm điều gì đó với anh ta, và đôi lông mày rậm của anh ta nhướn cao khi anh ta quay đầu về phía tôi.

Không có nụ cười tán thành nào khi đôi mắt mệt mỏi của đại tá nhìn thấy tôi, chỉ có tiếng thở dài lấp đầy lồng ngực tôi với nỗi buồn nặng nề khi tôi nghe thấy. Tôi được cho là học trò xuất sắc của ông trong Scribe Quadrant, thành tựu lớn nhất của ông trước khi ông nghỉ hưu. Thật trớ trêu khi giờ đây tôi là người ít có khả năng thành công nhất trong việc này.

"Nhiệm vụ của người chép sử không chỉ là nghiên cứu và nắm vững quá khứ mà còn phải truyền đạt và ghi chép lại hiện tại," ông nói, xoa sống mũi tròn của mình sau khi cuối cùng cũng rời mắt khỏi ánh mắt thất vọng của tôi. "Nếu không có những mô tả chính xác về tiền tuyến của chúng ta, thông tin đáng tin cậy để đưa ra quyết định chiến lược và—quan trọng nhất—những chi tiết trung thực để ghi lại lịch sử của chúng ta vì lợi ích của các thế hệ tương lai, chúng ta sẽ bị diệt vong, không chỉ với tư cách là một vương quốc mà còn là một xã hội."

Đó chính xác là lý do tại sao tôi luôn muốn trở thành một người chép văn. Nhưng giờ thì không còn quan trọng nữa.

“Chủ đề đầu tiên trong ngày.” Giáo sư Devera di chuyển về phía bản đồ và vẩy tay, mang theo một luồng sáng pháp sư trực tiếp qua biên giới phía đông với tỉnh Poromiel của Braevick. “Cánh phía Đông đã trải qua một cuộc tấn công đêm qua gần ngôi làng Chakir bởi một đoàn quái vật và kỵ sĩ Braevi.”

Ôi trời. Một tiếng thì thầm vang lên khắp hành lang, và tôi nhúng bút lông ngỗng vào lọ mực trên bàn trước mặt để có thể ghi chép. Tôi không thể chờ để được truyền năng lượng để có thể sử dụng loại bút mà mẹ tôi luôn để trên bàn làm việc. Một nụ cười cong lên trên môi tôi. Chắc chắn có thể có những lợi ích khi trở thành một người cưỡi ngựa. Sẽ có.

“Tất nhiên, một số thông tin đã được biên tập lại vì mục đích bảo mật, nhưng những gì chúng tôi có thể nói với bạn là các khu vực bảo vệ đã bị lung lay dọc theo đỉnh dãy núi Esben.” Giáo sư Devera kéo tay ra và ánh sáng lan rộng, chiếu sáng những ngọn núi tạo thành biên giới của chúng tôi với Braevick. “Cho phép dòng chảy không chỉ xâm nhập vào lãnh thổ Navarrian mà còn cho những người cưỡi chúng có thể dẫn đường và sử dụng vào khoảng nửa đêm.”

Bụng tôi chùng xuống khi tiếng thì thầm vang lên từ các học viên, đặc biệt là những học viên năm nhất. Rõ ràng không phải là loài động vật duy nhất có khả năng truyền sức mạnh cho người cưỡi chúng. Gryphons từ Poromiel cũng có khả năng này, nhưng rồng là loài duy nhất có khả năng cung cấp năng lượng cho các lá chắn khiến mọi phép thuật khác ngoại trừ phép thuật của chúng trở nên bất khả thi trong biên giới của chúng ta. Chúng là lý do khiến biên giới của Navarre có phần tròn - sức mạnh của chúng tỏa ra từ Vale và chỉ có thể mở rộng đến một mức độ nào đó, ngay cả khi có các đội đồn trú tại mọi tiền đồn. Nếu không có những lá chắn đó, chúng ta sẽ bị tiêu diệt. Sẽ là mùa mở cửa cho các ngôi làng Navarrian khi các nhóm đột kích từ Poromiel chắc chắn sẽ đổ bộ. Những kẻ khốn nạn tham lam đó không bao giờ bằng lòng với những nguồn lực mà chúng có. Chúng luôn muốn có chúng ta, và cho đến khi chúng học được cách bằng lòng với các thỏa thuận thương mại của chúng ta, chúng ta sẽ không có cơ hội chấm dứt chế độ nghĩa vụ quân sự ở Navarre. Không có cơ hội trải nghiệm hòa bình.

Nhưng nếu chúng ta không trong tình trạng báo động cao thì họ hẳn đã phải thiết lập lại các khu vực cách ly hoặc ít nhất là ổn định lại.

“Ba mươi bảy thường dân đã thiệt mạng trong cuộc tấn công vào giờ trước khi một đội từ Cánh phía Đông có thể đến, nhưng những người cưỡi ngựa và rồng đã đẩy lùi được sự trôi dạt,” Giáo sư Devera kết thúc, khoanh tay trước ngực. “Dựa trên thông tin đó,

các bạn sẽ hỏi những câu hỏi nào?" Cô giơ một ngón tay lên. "Tôi chỉ muốn câu trả lời từ những học sinh năm nhất để bắt đầu."

Câu hỏi đầu tiên của tôi là tại sao các khu vực đó lại yếu kém đến vậy, nhưng họ không thể trả lời một câu hỏi như thế trong một căn phòng toàn học viên không có giấy phép an ninh.

Tôi nghiên cứu bản đồ. Dãy núi Esben là dãy núi cao nhất dọc theo biên giới phía đông của chúng tôi với Braevick, khiến nơi này trở thành nơi ít có khả năng bị tấn công nhất, đặc biệt là vì loài gryphon không chịu được độ cao tốt như loài rồng, có lẽ là do chúng là một nửa là sư tử, một nửa là đại bàng và không thể chịu được không khí loãng hơn ở độ cao lớn hơn.

Có một lý do khiến chúng ta có thể chống lại mọi cuộc tấn công lớn vào lãnh thổ của mình trong sáu trăm năm qua, và chúng ta đã bảo vệ thành công vùng đất của mình trong cuộc chiến kéo dài bốn trăm năm không hồi kết này. Khả năng của chúng ta, cả nhỏ hơn và có dấu ẩn, đều vượt trội vì rồng của chúng ta có thể truyền sức mạnh nhiều hơn so với gryphon. Vậy tại sao lại tấn công vào dãy núi đó? Điều gì khiến các lá bùa hộ mệnh bị lung lay ở đó?

"Nào, các bạn năm nhất, hãy cho tôi thấy các bạn có nhiều hơn là chỉ sự cân bằng tốt. Hãy cho tôi thấy các bạn có kỹ năng tư duy phản biện để có thể ở đây," Giáo sư Devera yêu cầu. "Điều quan trọng hơn bao giờ hết là các bạn phải sẵn sàng cho những gì nằm ngoài biên giới của chúng ta."

"Đây có phải là lần đầu tiên các khu vực bị ảnh hưởng không?" một học sinh năm nhất ngồi phía trước vài hàng ghế hỏi.

Giáo sư Devera và Markham nhìn nhau trước khi cô quay sang học viên. "Không."

Tim tôi như thắt lại và căn phòng trở nên im lặng đến lạ thường.

Đây không phải là lần đầu tiên.

Cô gái háng giọng. "Và... họ thường xuyên dao động như thế nào?"

Đôi mắt sắc sảo của Giáo sư Markham nheo lại nhìn cô. "Điều đó vượt quá mức lương của cô, học viên." Ông chuyển sự chú ý sang phần của chúng tôi. "Câu hỏi liên quan tiếp theo đến cuộc tấn công mà chúng ta đang thảo luận là gì?"

"Cả phi đoàn có bao nhiêu thương vong?" Một học viên năm nhất ngồi bên phải tôi hỏi.

"Một con rồng bị thương. Một kỵ sĩ đã chết."

Một tiếng thì thầm khác vang lên từ hội trường. Sống sót sau lễ tốt nghiệp không có nghĩa là chúng ta sẽ sống sót sau khi phục vụ. Theo thống kê, hầu hết người đi xe đạp đều chết trước tuổi nghỉ hưu, đặc biệt là với tốc độ người đi xe đạp giảm trong hai năm qua.

"Tại sao em lại hỏi câu hỏi đó?" Giáo sư Devera hỏi học viên.

"Để biết họ cần bao nhiêu quân tiếp viện", ông trả lời.

Giáo sư Devera gật đầu, quay sang Pryor, học sinh năm nhất ngoan ngoãn nhất trong đội của chúng tôi, người giơ tay lên, nhưng anh ta nhanh chóng hạ xuống, nhủu đôi lông mày sẫm màu. "Bạn có muốn hỏi một câu hỏi không?"

"Vâng." Anh gật đầu, đưa vài lọn tóc đen vào mắt, rồi lắc đầu. "Không. Thôi bỏ đi."

"Quá quyết đoán," Luca—cô sinh viên năm nhất hay càu nhàu trong đội của chúng tôi mà tôi sẽ làm bất cứ *điều gì* để tránh—chế giễu từ bên cạnh anh ta, nghiêng đầu khi các học viên cười xung quanh họ. Một góc miệng cô nhếch lên thành một nụ cười khẩy, và cô hất mái tóc dài màu nâu của mình qua vai trong một động tác không hề bình thường. Giống như tôi, cô ấy là một trong số ít phụ nữ trong góc phần tư không cắt tóc. Tôi ghen tị với sự tự tin của cô ấy rằng nó sẽ không được sử dụng để chống lại cô ấy, nhưng không phải thái độ của cô ấy, và tôi mới biết cô ấy chưa đầy một ngày.

"Anh ấy ở trong đội của chúng ta," Aurelie—ít nhất tôi nghĩ đó là tên của cô ấy—trách móc, đôi mắt đen nghiêm nghị của cô ấy nheo lại nhìn Luca. "Hãy tỏ lòng trung thành đi."

"Làm ơn. Không có con rồng nào gắn bó với một anh chàng thậm chí không thể quyết định xem anh ta có muốn hỏi một câu hỏi hay không. Và bạn có thấy anh ta vào bữa sáng sáng nay không? Anh ta đã giữ cả hàng vì anh ta không thể chọn giữa thịt xông khói hay xúc xích." Luca đảo đôi mắt viền kohl của mình.

"Nếu Fourth Wing đã chán chê nhau rồi thì sao?" Giáo sư Devera hỏi, nhướn mày.

"Hỏi ngôi làng ở độ cao bao nhiêu nhé," tôi thì thầm với Rhiannon.

"Cái gì?" Cô nhúu mày.

"Cứ hỏi đi," tôi trả lời, cố gắng ghi nhớ lời khuyên của Dain. Tôi thề là tôi có thể cảm thấy anh ta đang nhìn chăm chăm vào gáy tôi từ bảy hàng ghế sau tôi, nhưng tôi sẽ không quay lại nhìn, không phải khi tôi biết Xaden cũng ở đâu đó trên đó.

"Ngôi làng ở độ cao bao nhiêu?" Rhiannon hỏi.

Lông mày của Giáo sư Devera nhướn lên khi bà quay sang Rhiannon. "Markham?"

"Ít hơn mười ngàn feet một chút," anh ta trả lời. "Tại sao?"

Rhiannon liếc mắt nhìn tôi và hắng giọng. "Có vẻ hơi cao so với một cuộc tấn công có kế hoạch với gryphon."

"Làm tốt lắm," tôi thì thầm.

"Nó *hơi* cao so với một cuộc tấn công đã được lên kế hoạch," Devera nói. "Sao anh không nói cho tôi biết tại sao điều đó lại phiền phức thế, Học viên Sorrengail? Và có lẽ anh muốn tự hỏi những câu hỏi của mình từ đây trở đi." Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi phải ngo ngoáy trên ghế.

Mọi cái đầu trong phòng đều hướng về phía tôi. Nếu có ai đó có chút nghi ngờ về việc tôi là ai, thì giờ đã biến mất từ lâu rồi. *Thật tuyệt.*

"Gryphon không mạnh ở độ cao đó, và khả năng dẫn đường của chúng cũng vậy," tôi nói. "Đó là một nơi phi lý để chúng tấn công trừ khi chúng *biết rằng* các lá chắn sẽ thất bại, đặc biệt là vì ngôi làng có vẻ cách tiền đồn gần nhất khoảng... một giờ bay?" Tôi liếc nhìn bản đồ để chắc chắn rằng mình không làm trò hề. "Đó là Chakir, đúng không?" *Scribe đang luyện tập để giành chiến thắng.*

"Đúng vậy." Khóe miệng Giáo sư Devera nhếch lên thành một nụ cười khẩy. "Tiếp tục với dòng suy nghĩ đó."

Đợi đã. "Anh không nói là phải mất một giờ để *đội kỵ sĩ* tới sao?" Ánh mắt tôi nheo lại.

"Tôi đã làm thế." Cô ấy nhìn tôi với vẻ mong đợi.

"Thế thì họ đã lên đường rồi," tôi buột miệng, ngay lập tức nhận ra điều đó nghe thật ngớ ngẩn. Má tôi nóng lên khi tiếng cười khúc khích vang lên xung quanh tôi.

"Ừ, vì điều đó có lý." Jack quay lại từ hàng ghế đầu và cười toe toét với tôi. "Tướng Melgren biết kết quả của một trận chiến trước khi nó xảy ra, nhưng ngay cả ông ta cũng không biết *khi nào* nó sẽ xảy ra, đồ ngốc."

Tôi cảm thấy tiếng cười khúc khích của các bạn cùng lớp vang vọng trong xương tủy. Tôi muốn chui xuống dưới cái bàn gỗ bịch này và biến mất.

"Cút đi, Barlowe," Rhiannon quát.

"Tôi không phải là người nghĩ rằng tiên tri là một thứ gì đó", anh ta đáp trả với một nụ cười khẩy. "Các vị thần sẽ giúp chúng ta nếu như một người như thế này có thể cưỡi lên lưng rồng." Một tràng cười nửa cũng khiến cổ tôi nóng bừng.

"Tại sao cô lại nghĩ thế, Violet—" Giáo sư Markham nhăn mặt. "Học viên Sorrengail?"

"Bởi vì không có cách hợp lý nào để chúng đến đó trong vòng một giờ sau cuộc tấn công trừ khi chúng đã trên đường đến rồi," tôi phản đối, trừng mắt nhìn Jack. Mặc xác hắn và tiếng cười của hắn. Tôi có thể yếu hơn hắn, nhưng tôi thông minh hơn hắn rất nhiều. "Sẽ mất ít nhất một nửa thời gian đó để thả đèn hiệu trong phạm vi và gọi cứu trợ, và không có đội hình đầy đủ nào ngồi xung quanh chỉ chờ được cần đến. Hơn một nửa số kỵ binh đó sẽ ngủ, điều đó có nghĩa là họ đã trên đường đến rồi."

"Và tại sao họ lại đang trên đường đến đó?" Giáo sư Devera thúc giục, và ánh sáng trong mắt cô ấy cho tôi biết là tôi đúng, giúp tôi tự tin hơn để đưa dòng suy nghĩ của mình tiến xa hơn nữa.

"Bởi vì bằng cách nào đó, bọn họ biết rằng các rào chắn đang bị phá vỡ." Tôi ngẩng cằm lên, vừa hy vọng mình đúng vừa cầu nguyện với Dunne - nữ thần chiến tranh - rằng tôi đã sai.

"Đó là điều quan trọng nhất—" Jack bắt đầu.

"Cô ấy nói đúng," Giáo sư Devera ngắt lời, và sự im lặng bao trùm căn phòng. "Một trong những con rồng ở cánh đã cảm nhận được sự yếu kém của khu vực, và cánh đã bay đi. Nếu không, số thương vong sẽ cao hơn nhiều và sự tàn phá của ngôi làng sẽ tệ hơn nhiều."

Một bong bóng tự tin nhỏ nhoi dâng lên trong lồng ngực tôi, nhưng ngay lập tức vỡ tan vì cái nhìn trừng trừng của Jack, nói với tôi rằng anh ta vẫn chưa quên lời hứa giết tôi.

"Các em năm hai và năm ba, vào đi," Giáo sư Devera ra lệnh. "Chúng ta hãy xem các em có thể tôn trọng các bạn học viên của mình hơn một chút không." Cô nhướn mày nhìn Jack khi những câu hỏi bắt đầu nổ ra từ những người cười ngửa phía sau chúng tôi.

Có bao nhiêu người được triển khai đến địa điểm này?

Nguyên nhân nào dẫn đến cái chết duy nhất?

Phải mất bao lâu để quét sạch lũ quái vật khỏi ngôi làng?

Có ai còn sống để thẩm vấn không?

Tôi viết ra mọi câu hỏi và câu trả lời, sắp xếp các sự kiện thành loại báo cáo mà tôi sẽ nộp nếu tôi ở trong nhóm Scribe Quadrant, thông tin nào đủ quan trọng để đưa vào và thông tin nào là không cần thiết.

"Tình hình của ngôi làng thế nào rồi?" Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau giảng đường.

Tóc gáy tôi dựng đứng, cơ thể tôi nhận ra mối đe dọa sắp xảy ra phía sau.

"Riorson?" Markham hỏi, che mắt khỏi ánh sáng của pháp sư khi anh nhìn lên phía trên hành lang.

"Ngôi làng," Xaden nhắc lại. "Giáo sư Devera nói rằng thiệt hại sẽ tệ hơn, nhưng tình trạng thực tế là gì? Nó có bị đốt cháy không? Bị phá hủy không? Họ sẽ không phá hủy nó nếu họ đang cố gắng thiết lập một chỗ đứng, vì vậy tình trạng của ngôi làng rất quan trọng khi cố gắng xác định động cơ của cuộc tấn công."

Giáo sư Devera mỉm cười tán thành. "Những tòa nhà mà họ đã đi qua đã bị đốt cháy, và những tòa nhà còn lại đang bị cướp bóc khi cánh quân đến."

"Họ đang tìm kiếm thứ gì đó," Xaden nói với sự tin tưởng tuyệt đối. "Và đó không phải là sự giàu có. Đó không phải là khu khai thác đá quý. Điều này đặt ra câu hỏi, chúng ta có gì mà họ lại muốn đến vậy?"

"Chính xác. Đó là câu hỏi." Giáo sư Devera liếc nhìn quanh phòng. "Và đó chính là lý do tại sao Riorson là một phi công. Bạn cần nhiều hơn sức mạnh và lòng dũng cảm để trở thành một kỵ sĩ giỏi."

"Vậy câu trả lời là gì?" một sinh viên năm nhất bên trái hỏi.

“Chúng tôi không biết,” Giáo sư Devera nhún vai trả lời. “Đó chỉ là một mảnh ghép khác trong câu đố về lý do tại sao những nỗ lực liên tục của chúng tôi vì hòa bình lại bị vương quốc Poromiel từ chối. Họ đang tìm kiếm điều gì? Tại sao lại là ngôi làng đó? Họ có phải là người chịu trách nhiệm cho sự sụp đổ của phường hay nó đã sụp đổ rồi? Ngày mai, tuần tới, tháng tới, sẽ có một cuộc tấn công khác, và có thể chúng ta sẽ có một manh mối khác. Hãy quay lại lịch sử nếu bạn đang tìm kiếm câu trả lời. Những cuộc chiến đó đã được mổ xẻ và xem xét. Battle Brief dành cho những tình huống bất định. Trong lớp học này, chúng tôi muốn bạn học cách đặt những câu hỏi nào để *tất cả* các bạn đều có cơ hội trở về nhà an toàn.”

Có điều gì đó trong giọng nói của cô ấy cho tôi biết rằng không chỉ học sinh năm thứ ba mới được gọi nhập ngũ trong năm nay, và một cảm giác lạnh sống lưng chợt xuất hiện trong tôi.

...

"Anh thực sự biết mọi câu trả lời trong lịch sử và dường như mọi câu hỏi đúng để hỏi trong Battle Brief," Rhiannon nói, lắc đầu khi chúng tôi đứng bên lề thảm đấu sau bữa trưa, nhìn Ridoc và Aurelie vây quanh nhau trong bộ đồ da chiến đấu. Họ có kích thước ngang nhau. Ridoc nhỏ hơn, và Aurelie có vóc dáng giống hệt Mira, điều này không làm tôi ngạc nhiên vì cô ấy là di sản từ phía cha mình. "Anh thậm chí không phải học cho các bài kiểm tra, phải không?"

Những người còn lại của năm nhất đứng về phía chúng tôi, nhưng năm thứ hai và thứ ba đứng về phía những người khác. Họ chắc chắn có lợi thế ở đây, vì họ đã có ít nhất một năm huấn luyện chiến đấu.

"Tôi được đào tạo để trở thành một người ghi chép." Tôi nhún vai, và chiếc áo vest Mira làm cho tôi hơi lấp lánh theo chuyển động. Ngoại trừ những lúc vẫy bắt sáng dưới lớp lưới nguy trang, nó vừa vặn với những chiếc áo mà chúng tôi được phát từ sổ báo trung tâm ngày hôm qua. Tất cả phụ nữ đều ăn mặc giống nhau bây giờ, mặc dù kiểu cắt da của họ được chọn theo sở thích.

Các chàng trai hầu như không mặc áo vì họ nghĩ rằng áo sơ mi sẽ giúp đối thủ có thứ gì đó để bám vào. Cá nhân tôi không tranh luận với logic của họ, chỉ tận hưởng quang cảnh... tất nhiên là tôn trọng, nghĩa là tôi phải để mắt đến tâm thần của đội mình và không nhìn vào hai mươi tám tấm thảm khác trong phòng tập thể dục khổng lồ chiếm hết tầng một của khu học xá. Một bức tường được làm hoàn toàn bằng cửa sổ và cửa ra vào, tất cả đều để mở để gió lùa vào,

nhưng vẫn rất nóng. Mồ hôi chảy dọc sống lưng tôi dưới lớp áo vest.

Chiều nay có ba đội từ mỗi phi đội đến đây, và thật may cho tôi, Phi đội thứ nhất đã cử đội thứ ba đến, trong đó có Jack Barlowe, người đã trừng mắt nhìn tôi từ cách đó hai tấm thảm kể từ khi tôi bước vào.

"Tôi đoán là cô không lo lắng về việc học hành," Rhiannon nói, lông mày cô nhướn lên nhìn tôi. Cô ấy cũng chọn một chiếc áo vest da, nhưng chiếc áo của cô ấy cắt ở trên xương đòn và cố định ở cổ, để hở vai để cử động.

"Đừng có vòng quanh nhau như thế các người là bạn nháy nữa và tấn công đi!" Giáo sư Emetterio ra lệnh từ bên kia tấm thảm, nơi Dain đang xem trận đấu của Aurelie và Ridoc với đội trưởng điều hành của chúng tôi, Cianna. Cảm ơn Chúa vì áo của Dain đã được mặc, vì tôi không cần thêm sự xao nhãng nào nữa khi đến lượt mình.

"Tôi lo lắng về chuyện này," tôi nói với Rhiannon, nghiêng cằm về phía tấm thảm.

"Thật sao?" Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi. Bím tóc của cô ấy được xoắn thành một búi nhỏ ở gáy. "Tôi nghĩ rằng với tư cách là một Sorrengail, anh sẽ là một mối đe dọa tay đôi."

"Không hẳn thế." Ở tuổi của tôi, Mira đã luyện tập đấu tay đôi được mười hai năm. Tôi đã có sáu tháng kinh nghiệm, điều đó chẳng quan trọng lắm nếu tôi không dễ vỡ như một chiếc tách trà bằng sứ, nhưng chúng ta đang ở đây.

Ridoc lao về phía Aurelie, nhưng cô ấy cúi xuống, quét chân ra và làm anh ta vấp ngã. Anh ta loạng choạng nhưng không ngã xuống. Anh ta xoay người nhanh chóng, nắm chặt một con dao găm trong tay.

"Hôm nay không có lưỡi kiếm!" Giáo sư Emetterio hét lên từ bên cạnh tấm thảm. Ông ấy chỉ là giáo sư thứ tư mà tôi từng gặp, nhưng ông ấy chắc chắn là người khiến tôi sợ hãi nhất. Hoặc có thể chỉ là môn ông ấy dạy khiến tôi hình dung ra thân hình nhỏ gọn của ông ấy như một gã khổng lồ. "Chúng tôi chỉ đang đánh giá thôi!"

Ridoc càu nhàu và rút dao ra kịp thời để đỡ cú móc phải của Aurelie.

"Cô gái tóc nâu này có sức mạnh thật," Rhiannon nói với nụ cười tán thưởng trước khi liếc nhìn tôi.

"Còn cô thì sao?" Tôi hỏi khi Ridoc đâm vào xương sườn của Aurelie.

"Mẹ kiếp!" Anh lắc đầu và lùi lại một bước. "Tôi không muốn làm em đau."

Aurelie giữ chặt xương sườn nhưng lại ngẩng cằm lên. "Ai nói anh làm em đau?"

"Kéo tay của anh là một sự bất lợi cho cô ấy," Dain nói, khoan tay. "Những người Cygnis ở biên giới đông bắc sẽ không cho cô ấy bất kỳ sự hỗ trợ nào vì cô ấy là phụ nữ nếu cô ấy ngã khỏi con rồng của mình sau chiến tuyến của kẻ thù, Ridoc. Họ sẽ giết cô ấy như vậy."

"Đi thôi!" Aurelie hét lên, vẫy tay ra hiệu cho Ridoc bằng cách cong ngón tay. Rõ ràng là hầu hết các học viên đều đã luyện tập cả đời để vào góc phần tư, đặc biệt là Aurelie, người đã né một cú đâm từ Ridoc và xoay người để tung một cú đâm nhanh vào thân của anh ta.

Ồi.

"Ý tôi là... chết tiệt," Rhiannon lẩm bẩm, liếc nhìn Aurelie lần nữa trước khi quay lại nhìn tôi. "Tôi khá giỏi trên thảm. Ngôi làng của tôi nằm trên biên giới Cygnisen, vì vậy tất cả chúng tôi đều học cách tự vệ từ khi còn khá nhỏ. Vật lý và toán học cũng không phải là vấn đề. Nhưng lịch sử thì sao?" Cô lắc đầu. "Lớp học đó có thể là cái chết của tôi."

"Họ không giết bạn vì trượt môn lịch sử đâu," tôi nói khi Ridoc lao vào Aurelie, vạt cô ấy xuống thảm với lực đủ mạnh để khiến tôi phải nhăn mặt. "Tôi có lẽ sẽ chết trên những tấm thảm này."

Cô móc chân mình quanh chân anh và bằng cách nào đó đẩy anh ngã cho đến khi cô là người ở trên, tung liên tiếp những cú đâm vào mặt anh. Máu bắn tung tóe trên tấm thảm.

"Tôi có thể đưa ra một số mẹo để sống sót trong quá trình huấn luyện chiến đấu", Sawyer nói từ phía bên kia Rhiannon, đưa tay vuốt râu nâu mọc cả ngày không che hết tàn nhang. "Tuy nhiên, lịch sử không phải là môn học mạnh nhất của tôi".

Một chiếc răng bay ra và mặt trào lên cổ họng tôi.

"Đủ rồi!" Giáo sư Ematterio hét lên.

Aurelie lặn khỏi Ridoc và đứng dậy, chạm ngón tay vào đôi môi nứt nẻ của mình và kiểm tra máu, sau đó đưa tay ra để giúp anh ta đứng dậy.

Anh ấy nhận lấy nó.

"Cianna, đưa Aurelie đến gặp bác sĩ. Không có lý do gì để mất răng trong quá trình đánh giá," Ematterio ra lệnh.

"Tôi sẽ thỏa thuận với anh," Rhiannon nói, khóa chặt đôi mắt nâu của cô ấy với tôi. "Chúng ta hãy giúp đỡ lẫn nhau. Chúng tôi sẽ giúp anh đấu tay đôi nếu anh giúp chúng tôi với lịch sử. Nghe có vẻ thỏa thuận chứ, Sawyer?"

"Tuyệt đối."

"Được thôi." Tôi nuốt nước bọt khi một trong những học sinh năm thứ ba lau sạch tấm thảm bằng khăn. "Nhưng tôi nghĩ mình sẽ có phần tốt hơn."

"Bạn chưa thấy tôi cố gắng ghi nhớ ngày tháng đâu", Rhiannon nói đùa.

Một vài tấm thảm, ai đó hét lên, và tất cả chúng tôi quay lại nhìn. Jack Barlowe có một võ sĩ năm nhất khác đang bị khóa đầu. Anh chàng kia nhỏ hơn, gầy hơn Jack, nhưng vẫn nặng hơn tôi năm mươi pound.

Jack giật mạnh cánh tay, hai bàn tay vẫn giữ chặt đầu người đàn ông kia.

"Gã đó đúng là đồ khốn nạn—" Rhiannon bắt đầu nói.

Tiếng xương gãy rắc rắc kinh khủng vang lên khắp phòng tập, và cậu học sinh năm nhất ngã gục trong vòng tay của Jack.

"Malek ngọt ngào," tôi thì thầm khi Jack thả người đàn ông xuống đất. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu thần chết có sống ở đây không vì tên của ông ấy phải được gọi thường xuyên như vậy. Bữa trưa của tôi đe dọa sẽ xuất hiện trở lại, nhưng tôi hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng, vì không giống như tôi có thể nhét đầu vào giữa hai đầu gối ở đây.

"Tôi đã nói gì cơ?" người hướng dẫn của họ hét lên khi anh ta lao lên thảm. "Anh đã bẻ gãy cái cổ chết tiệt của anh ta!"

"Làm sao tôi biết được cổ anh ta lại yếu đến thế?" Jack cãi lại.

Người đã chết, Sorrengail, và ta sẽ là người giết người. Lời hứa của hắn từ hôm qua lướt qua trí nhớ của ta.

"Nhìn về phía trước," Emetterio ra lệnh, nhưng giọng điệu của ông ấy tử tế hơn trước khi chúng tôi rời mắt khỏi người sinh viên năm nhất đã chết. "Các em không cần phải quen với điều đó," ông ấy nói với chúng tôi. "Nhưng các em phải hoạt động thông qua nó. Các em và các em." Ông ấy chỉ vào Rhiannon và một sinh viên năm nhất khác trong đội của chúng tôi, một người đàn ông có thân hình chắc nịch, mái tóc xanh đen và các đường nét góc cạnh. Chết tiệt, tôi không nhớ tên anh ta. Trevor? Thomas, có lẽ vậy? Có quá nhiều người mới để nhớ ai là ai vào thời điểm này.

Tôi liếc nhìn Dain, nhưng anh ấy đang theo dõi cặp đôi kia khi họ bước xuống thảm.

Rhiannon nhanh chóng hạ gục cô sinh viên năm nhất, khiến tôi choáng váng mỗi khi cô ấy né được một cú đấm và tung ra một cú đấm của riêng mình. Cô ấy nhanh nhẹn, và những cú đánh của cô ấy rất mạnh, một sự kết hợp chết người sẽ khiến cô ấy trở nên nổi bật, giống như Mira.

"Anh có đầu hàng không?" cô hỏi anh chàng năm nhất khi cô kéo anh ta nằm ngửa, tay cô dừng lại giữa chừng khi vừa đánh vào cổ anh ta.

Tanner? Tôi khá chắc chắn đó là cái gì đó bắt đầu bằng chữ T.

"Không!" anh ta hét lên, móc chân mình vào chân Rhiannon và đập cô ngã ngửa ra sau. Nhưng cô lăn người và nhanh chóng đứng dậy trước khi lại đặt anh ta vào cùng tư thế, lần này là đá vào cổ anh ta.

"Tôi không biết, Tynan, có lẽ anh muốn nhường," Dain nói với một nụ cười toe toét. "Cô ấy đang cho anh nếm mùi."

À, dừng rồi. Tynan.

"Cút đi, Aetos!" Tynan quát, nhưng Rhiannon ấn giày vào cổ họng anh ta, nói lấp bắp từ cuối cùng. Anh ta chuyển sang màu đỏ loang lổ.

Đúng vậy, Tynan có cái tôi lớn hơn lý trí.

"Anh ta đầu hàng rồi," Emetterio gọi lớn, và Rhiannon lùi lại, đưa tay ra.

Tynan cầm lấy nó.

"Anh—" Emetterio chỉ vào cậu học sinh năm hai tóc hồng với di vật nổi loạn. "Còn anh." Ngón tay anh ta vung về phía tôi.

Cô ấy cao hơn tôi ít nhất một cái đầu, và nếu phần còn lại của cơ thể cô ấy săn chắc như cánh tay cô ấy thì tôi chắc chắn sẽ chết.

Tôi không thể để cô ta chạm vào tôi được.

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tôi gật đầu và bước lên thăm. "Anh làm được mà," Rhiannon nói, vỗ nhẹ vào vai tôi khi cô ấy đi ngang qua tôi.

"Sorrenghail." Cô gái tóc hồng nhìn tôi từ đầu đến chân như thể tôi là thứ gì đó cô ấy cạo ra khỏi bên hông giày, nheo đôi mắt xanh nhạt lại. "Bạn thực sự nên nhuộm tóc nếu bạn không muốn mọi người biết mẹ bạn là ai. Bạn là đứa tóc bạc kỳ dị duy nhất trong góc phố này."

"Tôi chưa bao giờ nói rằng tôi quan tâm nếu mọi người biết mẹ tôi là ai." Tôi khoanh tròn cô gái năm thứ hai trên tấm thảm. "Tôi tự hào về sự phục vụ của bà trong việc bảo vệ vương quốc của chúng ta—khỏi kẻ thù bên ngoài và bên trong."

Khi hàm cô ấy nghiêng chặt lại vì câu nói đó, một bong bóng hy vọng dâng lên trong lồng ngực tôi. Những người bị đánh dấu, như tôi đã nghe một số người sáng nay gọi những người mang di vật nổi loạn trên tay, đổ lỗi cho mẹ tôi về vụ hành quyết cha mẹ họ. Được thôi. Ghét tôi đi. Mẹ thường nói rằng ngay khi bạn để cảm xúc xâm nhập vào một cuộc chiến, bạn đã thua rồi. Tôi chưa bao giờ cầu nguyện nhiều hơn rằng người mẹ bằng giá trong huyết quản của tôi đã đúng.

"Đồ khốn nạn," cô ta sôi máu. "Mẹ mày đã giết gia đình tao."

Cô ấy lao về phía trước và vung mạnh, và tôi nhanh chóng tránh sang một bên, xoay người với hai tay giơ lên. Chúng tôi làm như vậy thêm vài hiệp nữa, và tôi tung ra một vài cú đấm, bắt đầu nghĩ rằng kế hoạch của tôi có thể thành công.

Cô ấy gầm gừ trong cổ họng khi cô ấy lại trượt tôi, và chân cô ấy bay về phía đầu tôi. Tôi dễ dàng né, nhưng sau đó cô ấy ngã xuống đất và đá chân còn lại, đập thẳng vào ngực tôi, đẩy tôi lùi lại. Tôi đập xuống thảm với một *tiếng thịch*, và cô ấy đã ở trên tôi, *nhANH KINH KHỦNG*.

"Cô không thể sử dụng sức mạnh của mình ở đây, Imogen!" Dain hét lên.

Imogen đang cố gắng hết sức để giết tôi.

Mắt cô ấy ở trên mắt tôi, và tôi cảm thấy một vật cứng trượt nhanh vào xương sườn tôi khi cô ấy mỉm cười với tôi. Nhưng nụ cười của cô ấy tắt dần khi cả hai chúng tôi nhìn xuống, và tôi không thể không nhận thấy một con dao găm đang được tra vào vỏ.

Bộ giáp vừa cứu mạng tôi. *Cảm ơn, Mira.*

Sự bối rối hiện rõ trên khuôn mặt Imogen chỉ trong một giây, đủ lâu để tôi đâm vào má cô ấy và lăn ra khỏi người cô ấy.

Tay tôi đau nhói mặc dù tôi chắc chắn mình đã nắm chặt tay lại, nhưng tôi không để ý đến điều đó khi cả hai cùng đứng dậy.

"Đó là loại áo giáp gì thế?" cô ấy hỏi, nhìn chăm chăm vào xương sườn của tôi khi chúng tôi đi vòng quanh nhau.

"Của tôi." Tôi cúi xuống và né tránh khi cô ấy tiến về phía tôi lần nữa, nhưng chuyển động của cô ấy chỉ là một sự mờ nhạt.

"Imogen!" Emetterio hét lên. "Làm lại lần nữa, và tôi sẽ—"

Lần này tôi đánh lái sai hướng và cô ấy bắt được tôi, kéo tôi xuống sàn. Tấm thảm đập vào mặt tôi, và đầu gối cô ấy ấn vào lưng tôi khi cô ấy kéo cánh tay phải của tôi ra sau.

"Né ra!" cô ấy hét lên.

Tôi không thể. Nếu tôi đầu hàng vào ngày đầu tiên, ngày thứ hai sẽ mang lại điều gì? "Không!" Bây giờ tôi là người thiếu lý trí như Tynan, và tôi dễ vỡ hơn nhiều.

Cô ấy kéo cánh tay tôi xa hơn, và cơn đau chiếm hết mọi suy nghĩ, làm đen các góc nhìn của tôi. Tôi kêu lên khi các dây chằng căng ra, rách nát, rồi vỡ ra.

"Đầu hàng đi, Violet!" Dain hét lên.

"Đầu hàng!" Imogen ra lệnh.

Thở hổn hển vì sức nặng của cô ấy đè lên lưng, tôi quay mặt sang một bên khi cô ấy kéo vai tôi ra, cơn đau hành hạ tôi.

"Cô ấy đầu hàng," Emetterio nói. "Đủ rồi."

Tôi lại nghe thấy âm thanh đó lần nữa - âm thanh rùng rợn của xương gãy - nhưng lần này là của tôi.

Theo tôi, trong tất cả các quyền năng mà người cưỡi ẩn kỵ mang lại, việc chữa lành là quý giá nhất, nhưng chúng ta không thể cho phép mình trở nên tự mãn khi ở bên một ẩn kỵ như vậy. Vì người chữa lành rất hiếm, và người bị thương thì không.

— SÁCH HƯỚNG DẪN HIỆN ĐẠI CỦA MỤC SƯ F REDERICK DÀNH CHO NGƯỜI CHỮA BỆNH

CHƯƠNG SÁU

Ngọn lửa đau đớn nhấn chìm cánh tay trên và ngực tôi khi Dain bế tôi qua lối đi có mái che thấp hơn ra khỏi Riders Quadrant, qua khe núi và vào Healer Quadrant. Về cơ bản, đó là một cây cầu đá, được che phủ và ốp nhiều đá hơn, khiến nó trở thành một đường hầm treo với một vài cửa sổ, nhưng tôi không đủ tỉnh táo để hiểu khi chúng tôi vội vã đi qua, những bước chân của anh ấy ăn dần khoảng cách.

"Gần tới rồi," anh trấn an tôi, anh nắm chặt nhưng cẩn thận trên lồng ngực và dưới đầu gối tôi khi cánh tay vô dụng của tôi đặt trên ngực.

"Mọi người đều thấy anh mất nó," tôi thì thầm, cố gắng hết sức để ngăn chặn nỗi đau trong tâm trí như tôi đã từng làm vô số lần trước đây. Thường thì dễ như xây một bức tường tinh thần xung quanh sự giãy vò đang đập trong cơ thể tôi, rồi tự nhủ rằng nỗi đau chỉ tồn tại trong cái hộp đó nên tôi không thể cảm nhận được, nhưng lần này nó không hiệu quả lắm.

"Tôi không làm mất nó." Anh ấy đá cánh cửa ba lần khi chúng tôi tới nơi.

"Anh hét lên và bế em ra khỏi đó như thể em có ý nghĩa với anh vậy." Tôi tập trung vào vết sẹo trên hàm anh, râu ria lởm chởm trên làn da rám nắng của anh, bất cứ điều gì để không cảm thấy sự hủy diệt hoàn toàn ở vai mình.

"Em có ý nghĩa với anh lắm." Anh ta lại đá.

Và bây giờ thì mọi người đều biết.

Cánh cửa mở ra và Winifred, một người chữa bệnh đã ở bên tôi quá nhiều lần không thể kể hết, đứng lại để Dain có thể bế tôi vào. "Một vết thương khác sao? Đám kỵ sĩ các người chắc chắn đang cố lấp đầy giường của chúng tôi để— Ô không, Violet?" Mắt cô mở to.

"Chào Winifred," tôi cố gắng kìm nén cơn đau.

"Lối này." Cô ấy dẫn chúng tôi vào phòng bệnh, một hành lang dài đầy giường, một nửa trong số đó đầy những người mặc đồ đen. Người chữa bệnh không có phép thuật, họ dựa vào thuốc nhuộm truyền thống và đào tạo y khoa để chữa bệnh tốt nhất có thể, nhưng người chữa bệnh thì có. Hy vọng Nolon sẽ ở đây tối nay, vì anh ấy đã chữa bệnh cho tôi trong năm năm qua.

Dấu ấn của sự sửa chữa là cực kỳ hiếm có trong số những người cưỡi ngựa. Họ có khả năng sửa chữa, khôi phục, đưa mọi thứ trở về trạng thái ban đầu—from vải rách đến những cây cầu bị nghiền nát, bao gồm cả xương người bị gãy. Anh trai tôi, Brennan, là một người sửa chữa—và sẽ trở thành một trong những người vĩ đại nhất nếu anh ấy còn sống.

Dain nhẹ nhàng đặt tôi lên giường mà Winifred đưa chúng tôi đến, rồi cô ấy dựa vào mép nệm, gần hông tôi. Mỗi nếp nhăn trên khuôn mặt cô ấy đều là một sự an ủi khi cô ấy vuốt ve bàn tay chai sạn trên trán tôi. "Helen, đi gọi Nolon," Winifred ra lệnh cho một người chữa bệnh ngoài bốn mươi đi ngang qua.

"Không!" Dain sửa, giọng điệu đầy hoảng loạn.

Xin lỗi?

Người thầy thuốc trung niên liếc nhìn Dain và Winifred, rõ ràng là đang bối rối.

"Helen, tôi là Violet Sorrengail, và nếu Nolon phát hiện ra cô ấy ở đây mà cô *không* gọi cho anh ấy, thì... đó là lỗi của cô," Winifred nói với giọng nam cao đầy vẻ bình tĩnh.

"Sorrengail?" người thầy thuốc lặp lại, giọng nói của bà cao dần.

Tôi cố tập trung vào Dain qua cơn đau nhói ở vai, nhưng căn phòng bắt đầu quay cuồng. Tôi muốn hỏi anh ấy tại sao anh ấy không muốn vai tôi được chữa lành, nhưng một cơn đau khác đe dọa kéo tôi vào trạng thái bất tỉnh và tất cả những gì tôi có thể làm là rên rỉ.

"Bắt Nolon nếu không hắn sẽ để con rồng của hắn ăn sống cô, với khuôn mặt chua chát và tất cả, Helen." Winifred nhướn một bên lông mày bạc khi cô phớt lờ Dain một lần nữa khẳng định không gọi người sửa chữa.

Người phụ nữ tái mặt và biến mất.

Dain kéo một chiếc ghế gỗ lại gần giường tôi hơn, và nó cọ vào sàn nhà với một âm thanh khủng khiếp. "Violet, tôi biết em đang đau, nhưng có lẽ..."

"Có lẽ là gì, Dain Aetos? Anh muốn thấy cô ấy đau khổ sao?" Winifred lên lớp. "Tôi đã nói với cô ấy là họ sẽ làm anh tan vỡ," cô ấy lầm bầm khi cúi xuống tôi, đôi mắt xám của cô ấy đầy lo lắng khi cô ấy đánh giá tôi. Winifred là người chữa bệnh giỏi nhất mà Basgiath có, và cô ấy tự mình chuẩn bị mọi loại thuốc bổ mà cô ấy kê đơn—và đã chứng kiến tôi trải qua nhiều lần hơn tôi muốn đếm

trong những năm qua. "Cô ấy có nghe tôi không? Chắc chắn là không. Mẹ anh thật là bướng bỉnh."

Cô ấy với tay tới cánh tay bị thương của tôi, và tôi nhăn mặt khi cô ấy nâng nó lên vài inch, rồi thúc vào vai tôi.

"Ồ, chắc chắn là gãy rồi." Winifred chặc lưỡi, nhướn mày khi nhìn thấy cánh tay của tôi. "Và có vẻ như chúng ta cần một bác sĩ phẫu thuật cho vai đó. Chuyện gì đã xảy ra vậy?" cô ấy hỏi Dain.

"Đầu tập," tôi giải thích bằng một từ.

"Im lặng đi. Giữ sức đi." Winifred quay lại nhìn Dain. "Hãy tỏ ra hữu ích đi, nhóc, và kéo rèm lại quanh chúng ta. Càng ít người nhìn thấy cô ấy bị thương thì càng tốt."

Anh ấy nhảy dựng lên và nhanh chóng tuân thủ, kéo tấm vải xanh xung quanh chúng tôi để tạo ra một khoảng không nhỏ nhưng hiệu quả, ngăn cách chúng tôi với những người đi xe khác đã được đưa vào.

"Uống cái này đi." Winifred lấy ra một lọ chất lỏng màu hổ phách từ thắt lưng. "Nó sẽ giúp giảm đau trong khi chúng tôi sắp xếp cho anh."

"Cô không thể yêu cầu anh ấy chữa cho cô ấy được," Dain phản đối khi cô mở nút chai.

"Cả hai chúng ta đã chữa trị cho cô ấy trong năm năm qua", cô ấy giảng giải, đưa lọ thuốc lại gần hơn. "Đừng bắt đầu nói với tôi những gì tôi có thể và không thể làm."

Dain luồn một tay dưới lưng tôi, tay kia dưới đầu tôi, giúp tôi hơi ngồi thẳng dậy để tôi có thể uống chất lỏng. Nó đắng như mọi khi khi tôi nuốt, nhưng tôi biết nó sẽ có tác dụng. Anh ấy đặt tôi trở lại giường và quay sang Winifred. "Tôi không muốn cô ấy đau đớn—đó là lý do tại sao chúng ta ở đây. Nhưng nếu cô ấy bị thương nghiêm trọng như vậy, chắc chắn chúng ta có thể xem liệu các kỹ giả có coi cô ấy là một sự thừa nhận muộn không. Mới chỉ một ngày thôi mà."

Khi lý do anh ấy không muốn tìm người sửa chữa lắng xuống, cơn giận của tôi có thể xuyên qua nỗi đau đủ lâu để tôi có thể thốt lên: "Tôi sẽ không đến gặp các thầy thông giáo".

Rồi tôi thở dài, nhắm mắt lại khi một tiếng ngân nga dễ chịu chạy qua huyết quản. Chẳng mấy chốc, khoảng cách giữa tôi và cơn đau đã đủ để suy nghĩ rõ ràng khi tôi cố mở mắt ra lần nữa.

Ít nhất thì tôi nghĩ là sẽ sớm thôi, nhưng có một cuộc trò chuyện đang diễn ra mà rõ ràng là tôi không chú ý tới, thế nên rõ ràng là đã mất vài phút rồi.

Tấm rèm bật ra và Nolon bước vào, nặng nề dựa vào cây gậy. Ông mỉm cười với vợ, hàm răng trắng sáng tương phản với làn da nâu của ông. "Bà đã gọi tôi, tôi—" Nụ cười của ông chùng xuống khi nhìn thấy tôi. "Violet?"

"Chào Nolon." Tôi cố cong miệng lên. "Tôi muốn vẫy tay, nhưng một cánh tay của tôi không hoạt động và cánh tay còn lại thì thực sự rất nặng." Trời ơi, tôi có nói lắp không nhỉ?

"Huyết thanh Leigheas." Winifred nở một nụ cười méo mó với chồng.

"Cô ấy đi với anh, Dain?" Nolon nhìn Dain với ánh mắt buộc tội, và tôi cảm thấy mình như trở lại tuổi mười lăm, bị lôi vào cuộc chỉ vì bị gãy mắt cá chân khi chúng tôi đang leo lên một nơi mà chúng tôi không nên đến.

"Tôi là đội trưởng của cô ấy," Dain trả lời, tránh đường Nolon để người sửa chữa có thể đến gần hơn. "Đặt cô ấy dưới quyền chỉ huy của tôi là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra để giữ cô ấy an toàn."

"Cậu làm không tốt lắm phải không?" Mắt Nolon nheo lại.

"Đó là ngày đánh giá về kỹ năng đấu tay đôi," Dain giải thích. "Imogen—cô ấy là học sinh năm thứ hai—đã làm trật khớp vai và gãy tay của Violet."

"Vào ngày đánh giá?" Nolon gầm gừ, cắt vải áo sơ mi tay ngắn của tôi bằng con dao găm. Người đàn ông này đã tám mươi bốn tuổi nếu tính theo ngày, và ông ta vẫn mặc đồ đen, đeo đầy đủ vũ khí.

"Mẹ của cô ấy làsssss. Một trong những sepppara—sepppara—ssseparatisssts của FennnnnRiorson," tôi giải thích chậm rãi, cố gắng phát âm nhưng không thành công. "Và tôi là mmmmma Sorrengail, nên tôi hiểu rồi."

"Tôi không đồng ý," Nolon càu nhàu. "Tôi chưa bao giờ đồng ý với cách họ bắt những đứa trẻ đó vào Riders Quadrant như một hình phạt cho tội lỗi của cha mẹ chúng. Chúng tôi chưa bao giờ ép buộc những người lính nghĩa vụ vào khu vực đó. Không bao giờ. Và vì một lý do rất chính đáng. Hầu hết các học viên đều không sống sót—đó có lẽ là mục đích, tôi ngờ vậy. Bất kể thế nào, chắc chắn bạn không nên phải chịu đựng vì danh dự của mẹ mình. Tướng Sorrengail đã cứu Navarre bằng cách bắt giữ Great Betrayer."

"Vậy là anh sẽ không chữa lành cho cô ấy, đúng không?" Dain hỏi khẽ để không ai nghe thấy anh ấy bên ngoài tấm rèm. "Tôi chỉ yêu cầu những người chữa bệnh làm công việc của họ và để tự nhiên có thời gian cần thiết. Không có phép thuật. Cô ấy sẽ không có cơ hội nếu cô ấy quay lại đó với một cái nẹp hoặc phải tự vệ trong khi vai cô ấy lành lại sau ca phẫu thuật tái tạo. Lần cuối cùng mất bốn tháng. Đây là cơ hội của chúng ta để đưa cô ấy ra khỏi Riders Quadrant trong khi cô ấy vẫn còn thở."

"Tôi không đi với bọn sibes." Không nói lắp bắp được. "Sibes," tôi thử lại. "SIBES." Ô, kẹ xác. "Mendme."

"Tôi sẽ luôn chữa lành cho cậu," Nolon hứa.

"Chỉ. Lần. Này. Một. Lần." Tôi tập trung vào từng từ. "Nếu. Những người khác. Xem tôi cần. Sửa chữa. Mọi lúc, họ sẽ. Nghĩ. Tôi yếu đuối."

"Đó là lý do tại sao chúng ta phải tận dụng cơ hội này để đưa anh ra ngoài!" Sự hoảng loạn dâng lên trong giọng nói của Dain, và trái tim tôi chùng xuống. Anh ấy không thể bảo vệ tôi khỏi mọi thứ, và việc nhìn tôi suy sụp, nhìn tôi cuối cùng chết sẽ hủy hoại anh ấy. "Đi ra khỏi đây và đi thẳng đến Scribe Quadrant là cơ hội sống sót tốt nhất của anh."

Tôi trừng mắt nhìn Dain và lựa chọn từ ngữ cẩn thận. "Tôi không. Rời khỏi những người đi săn. Chỉ để làm mẹ thôi. Không thể ném tôi trở lại. Tôi. Ở lại." Tôi quay đầu lại và căn phòng quay cuồng khi tôi tìm kiếm Nolon. "Hãy chữa lành cho tôi... nhưng chỉ một lần này thôi."

"Bạn biết là nó sẽ đau khủng khiếp và vẫn còn nhức trong vài tuần nữa, phải không?" Nolon hỏi, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường và nhìn chằm chằm vào vai tôi.

Tôi gật đầu. Đây không phải là lần đầu tiên tôi chữa lành. Khi bạn đẻ gãy như tôi lúc mới sinh, nỗi đau khi chữa lành chỉ dừng sau nỗi đau của vết thương ban đầu. Về cơ bản là một ngày thứ Ba khác.

"Làm ơn, Vi," Dain cầu xin khế. "Làm ơn đổi góc phần tư. Nếu không phải vì cô, thì vì tôi—bởi vì tôi đã không vào cuộc đủ nhanh. Tôi đáng lẽ phải ngăn cô ấy lại. Tôi không thể bảo vệ cô được."

Tôi ước gì mình đã đoán ra kế hoạch của anh ta trước khi uống thuốc của Winifred, để tôi có thể giải thích rõ hơn. Không có lỗi nào trong số này là của anh ta, nhưng anh ta sẽ gánh chịu trách nhiệm như anh ta vẫn thường làm. Thay vào đó, tôi hít một hơi thật sâu và nói, "Tôi đã đưa ra lựa chọn của mình."

"Quay lại góc phần tư đi, Dain," Nolon ra lệnh mà không ngắt đầu lên. "Nếu cô ấy là bất kỳ sinh viên năm nhất nào khác, thì anh đã đi rồi."

Ánh mắt đau khổ của Dain nhìn tôi, và tôi khẳng khẳng, "Đi đi. Sáng mai tôi sẽ tìm anh." Dù sao thì tôi cũng không muốn anh ấy nhìn thấy điều này.

Anh nuốt nước mắt và gật đầu một cái, rồi quay đi và bước qua khoảng cách giữa hai tấm rèm mà không nói thêm lời nào. Tôi thực lòng hy vọng lựa chọn của tôi hôm nay sẽ không hủy hoại người bạn thân nhất của tôi sau này.

"Sẵn sàng chưa?" Nolon hỏi, hai tay anh ấy lơ lửng trên vai tôi.

"Cẩn xuống." Winifred đưa một miếng da trước miệng tôi và tôi cắn nó giữa hai hàm răng.

"Chúng ta bắt đầu thôi," Nolon lẩm bẩm, giơ tay qua vai tôi. Lông mày anh nhíu lại tập trung trước khi anh làm một động tác vặn vẹo.

Cơn đau dữ dội bùng phát ở vai tôi. Răng tôi cắn vào da khi tôi hét lên, chịu đựng trong một nhịp tim, rồi hai nhịp trước khi ngất đi.

...

Khi tôi quay trở lại vào đêm hôm đó, doanh trại đã gần đầy, cánh tay phải đau nhức của tôi được đỡ bằng một chiếc đũa màu xanh nhạt khiến tôi trở thành mục tiêu lớn hơn, nếu điều đó có thể xảy ra.

Slings nói yếu . Họ nói dễ vỡ . Họ nói có thể gây nguy hiểm cho cánh. Nếu tôi dễ dàng làm hỏng nó trên tấm thảm, điều gì sẽ xảy ra nếu tôi leo lên lưng rồng?

Mặt trời đã lặn từ lâu, nhưng hành lang được thắp sáng bằng ánh sáng dịu nhẹ của đèn pháp sư khi những nữ sinh năm nhất khác chuẩn bị đi ngủ. Tôi mỉm cười với một cô gái đang cầm một miếng vải dính máu trên đôi môi sưng tấy của mình, và cô ấy đáp lại bằng một cái nhăn mặt.

Tôi đếm được ba giường trống trong hàng của chúng tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là những học viên đó đã chết, phải không? Họ có thể ở trong Healer Quadrant giống như tôi, hoặc có thể họ đang ở trong phòng tắm.

"Anh đến rồi!" Rhiannon nhảy xuống giường, đã mặc quần đùi và áo ngủ, vẻ nhẹ nhõm hiện rõ trong mắt và nụ cười khi nhìn thấy tôi.

"Tôi ở đây", tôi trấn an cô ấy. "Tôi đã cởi một chiếc áo rồi, nhưng tôi vẫn ở đây".

"Bạn có thể lấy một cái khác ở trung tâm vào ngày mai." Cô ấy trông như thể cô ấy sẽ ôm tôi nhưng liếc nhìn chiếc đũa của tôi và lùi lại một bước, ngồi trên mép giường khi tôi làm điều tương tự với chiếc đũa của tôi, đối mặt với cô ấy. "Nó tệ đến mức nào?"

"Nó sẽ đau trong vài ngày tới, nhưng tôi sẽ ổn thôi miễn là tôi giữ nó bất động. Tôi sẽ lành hẳn trước khi chúng ta bắt đầu thử thách trên thảm."

Tôi có hai tuần để tìm ra cách để ngăn chặn việc này xảy ra lần nữa.

"Tôi sẽ giúp anh chuẩn bị," cô hứa. "Anh là người bạn duy nhất tôi có ở đây, vì vậy tôi muốn anh không chết khi mọi chuyện trở nên thực sự." Khóe miệng cô nhếch lên thành một nụ cười gượng gạo.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức để không làm thế." Tôi cười toe toét qua cơn đau nhói ở vai và cánh tay. Thuốc bổ đã hết tác dụng từ lâu, và nó bắt đầu đau khủng khiếp. "Và tôi sẽ giúp bạn học lịch sử." Tôi chống trọng lượng lên bàn tay trái, và nó trượt ngay dưới gối.

Có cái gì đó ở đó.

"Chúng ta sẽ không thể ngăn cản được," Rhiannon tuyên bố, ánh mắt cô dõi theo Tara, cô gái tóc đen, cổ đường cong quyến rũ đến từ Morraine, khi cô ấy đi ngang qua giường tầng của chúng tôi.

Tôi rút ra một cuốn sổ nhỏ—không, đó là một cuốn nhật ký—với một tờ giấy gấp ở trên ghi chữ *Violet* do Mira viết. Tôi mở tờ giấy bằng một tay.

Màu tím,

Tôi đã ở lại đủ lâu để đọc danh sách sách này, và tạ ơn Chúa, bạn không có tên trong đó. Tôi không thể ở lại. Tôi cần quay lại với cánh của mình, và ngay cả khi tôi có thể ở lại, họ cũng sẽ không cho tôi gặp bạn. Tôi đã hối lộ một người chép sách để lén đưa thứ này vào giường của bạn. Tôi hy vọng bạn biết tôi tự hào như thế nào khi được làm em gái của bạn. Brennan đã viết điều này cho tôi vào mùa hè trước khi tôi vào góc phần tư. Nó đã cứu tôi, và nó cũng có thể cứu bạn. Tôi đã thêm vào những chút trí tuệ khó khăn của riêng mình ở đây và ở đó, nhưng chủ yếu là của anh ấy, và tôi biết anh ấy muốn bạn có nó. Anh ấy muốn bạn sống.

Yêu,

Vui quá.

Tôi nuốt nước bọt qua cổ họng và đặt tờ giấy sang một bên.

"Có chuyện gì thế?" Rhiannon hỏi.

"Là của anh trai tôi." Những từ ngữ đó hầu như không thoát ra khỏi môi tôi khi tôi mở bìa sách. Mẹ đã đốt mọi thứ ông sở hữu sau khi ông mất, theo truyền thống. Đã lâu lắm rồi tôi mới thấy những nét chữ đậm nét của ông, nhưng chúng vẫn ở đó. Ngực tôi thắt lại và một làn sóng đau buồn mới tràn qua tôi. "Cuốn sách của Brennan," tôi đọc cùng với trang đầu tiên rồi lật sang trang thứ hai.

Tiểu thư,

Bạn là một Sorrengail, vì vậy bạn sẽ sống sót. Có lẽ không ngoạn mục như tôi, nhưng tất cả chúng ta đều không thể sống theo tiêu chuẩn của tôi, phải không? Đùa một chút thôi, đây là tất cả những gì tôi đã học được. Giữ an toàn. Giữ bí mật. Bạn phải sống, vì Violet đang theo dõi. Bạn không thể để cô ấy thấy bạn ngã.

Brennan.

Nước mắt trào ra, nhưng tôi chớp mắt để ngăn chúng lại. "Chỉ là nhật ký của anh ấy thôi," tôi nói dối, lật từng trang. Tôi có thể nghe thấy giọng điệu dí dỏm, mỉa mai của anh khi tôi lướt qua những lời anh nói, như thể anh đang đứng đây, coi nhẹ mọi mối nguy hiểm bằng một cái nháy mắt và một nụ cười. Chết tiệt, tôi nhớ anh ấy. "Anh ấy đã mất cách đây năm năm."

"Ồ, đó là..." Rhiannon nghiêng người, đôi mắt cô nặng trĩu sự đồng cảm. "Chúng tôi cũng không phải lúc nào cũng đốt hết mọi thứ. Đôi khi có một thứ gì đó cũng tốt, anh biết không?"

"Ừ," tôi thì thầm. Có được thứ này là tất cả, nhưng tôi biết mẹ sẽ ném nó vào lửa nếu bà tìm thấy nó.

Rhiannon ngồi dựa vào giường, mở cuốn sách lịch sử ra, còn tôi lại lật tiếp cuốn lịch sử của Brennan, bắt đầu từ trang thứ ba.

Bạn đã sống sót sau Parapet. Tốt. Hãy quan sát trong vài ngày tới và đừng làm bất cứ điều gì để thu hút sự chú ý vào bản thân. Tôi đã phác thảo một bản đồ cho bạn thấy không chỉ các lớp học ở đâu mà cả nơi các giảng viên gặp nhau nữa. Tôi biết bạn lo lắng về các thử thách, nhưng bạn không nên như vậy, không phải với cú móc phải của bạn. Các trận đấu có vẻ ngẫu nhiên, nhưng không phải vậy. Điều mà các giảng viên không nói với bạn là họ quyết định các thử thách vào tuần trước, Mira. Bất kỳ học viên nào cũng có thể yêu cầu một thử thách, đúng vậy, nhưng các giảng viên sẽ chỉ định các trận đấu của bạn dựa trên việc loại bỏ những người yếu nhất. Điều đó có nghĩa là khi cuộc đấu tay đôi thực sự bắt đầu, các giảng viên đã biết bạn sẽ phải đối đầu với ai vào ngày hôm đó. Đây là bí mật - nếu bạn biết nhìn vào đâu và có thể thoát ra mà không bị phát hiện, bạn sẽ biết mình đang chiến đấu với ai để có thể chuẩn bị.

Tôi hít một hơi và đọc hết phần còn lại của bài viết, hy vọng nở rộ trong lồng ngực. Nếu tôi biết mình đang chiến đấu với ai, thì tôi có thể bắt đầu trận chiến trước khi chúng tôi bước lên thảm. Tâm trí tôi quay cuồng, một kế hoạch đang hình thành.

Hai tuần, đó là khoảng thời gian tôi có để có được mọi thứ tôi cần trước khi thử thách bắt đầu, và không ai biết rõ về Basgiath bằng tôi. Tất cả đều có ở đây.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt tôi. Tôi biết cách để sống sót.

Vì lợi ích bảo vệ hòa bình ở Navarre, không quá ba học viên mang theo di vật nổi loạn được phân công vào bất kỳ đội nào ở bất kỳ khu vực nào.

— A PHỤ LỤC 5.2, B ASGIATH QUY TẮC ỨNG XỬ CỦA TRƯỜNG CAO ĐẲNG WAR

Ngoài những thay đổi của năm ngoái, những người bị phát hiện tụ tập thành nhóm từ ba người trở lên hiện sẽ bị coi là hành vi âm mưu kích động nổi loạn và là tội tử hình.

— A PHỤ LỤC 5.3, B ASGIATH QUY TẮC ỨNG XỬ CỦA TRƯỜNG CAO ĐẲNG WAR

CHƯƠNG BẢY

"Chết tiệt," tôi lẩm bẩm khi ngón chân tôi vướng phải một tảng đá, và tôi loạng choạng bước vào đám cỏ cao ngang thắt lưng mọc dọc theo bờ sông bên dưới thành trì. Trăng đẹp và tròn, soi sáng con đường tôi đi, nhưng điều đó có nghĩa là tôi đang đổ mồ hôi hột trong chiếc áo choàng này để che giấu, phòng trường hợp có ai đó ở đây lang thang sau giờ giới nghiêm.

Sông Iakobos chảy xiết với dòng chảy mùa hè từ các đỉnh núi phía trên, và dòng chảy rất nhanh và nguy hiểm vào thời điểm này trong năm, đặc biệt là khi chảy ra từ khe núi dốc đứng. Chẳng trách học sinh năm nhất đã chết khi anh ta ngã xuống nước hôm qua trong giờ nghỉ của chúng tôi. Kể từ Parapet, đội của chúng tôi là đội duy nhất trong khu vực không mất ai, nhưng tôi biết điều đó khó có thể kéo dài lâu hơn nữa trong ngôi trường tàn nhẫn này.

Siết chặt chiếc túi nặng của tôi trên dây đeo, tôi tiến gần hơn đến bờ sông, dọc theo hàng cây sồi cổ thụ nơi tôi biết một dây leo quả mọng fonilee sẽ sớm vào mùa. Chín, những quả mọng màu tím có vị chua và hầu như không ăn được nhưng, nếu hái sớm và để khô, sẽ trở thành một vũ khí tuyệt vời trong kho vũ khí đang phát triển mà chín đêm lên ra ngoài đã mang lại cho tôi. Đây chính xác là lý do tôi mang theo cuốn sách về chất độc.

Thử thách sẽ bắt đầu vào tuần tới và tôi cần mọi lợi thế có thể.

Nhìn thấy tảng đá mà tôi đã dùng làm mốc trong năm năm qua, tôi đếm những cái cây trên bờ sông. "Một, hai, ba", tôi thì thầm, phát hiện ra chính xác cây sồi mà tôi sẽ cần. Cành cây xò rộng và cao, một số thậm chí còn dám vươn ra khỏi bờ sông. May mắn cho

tôi là cây thấp nhất có thể dễ dàng leo lên, thậm chí còn dễ hơn khi cỏ bên dưới bị giẫm đạp một cách kỳ lạ.

Một cơn đau nhói chạy dọc vai tôi khi tôi tháo cánh tay phải ra khỏi dây đeo và bắt đầu leo lên bằng ánh trăng và ký ức. Cơn đau nhanh chóng biến mất thành một cơn nhức nhối, giống như mọi buổi tối khi Rhiannon đã dúi tôi trên tấm thảm. Hy vọng ngày mai Nolon sẽ cho tôi thoát khỏi cái dây đeo khó chịu này mãi mãi.

Cây dây leo fonilee trông giống cây thường xuân một cách đáng lừa khi nó quấn quanh thân cây, nhưng tôi đã trèo lên cây này đủ nhiều lần để biết đây chính là cây đó. Tôi chưa bao giờ phải trèo lên cái thứ chết tiệt đó trong chiếc áo choàng trước đây. Thật là phiền phức. Vải vướng vào hầu hết mọi cành cây khi tôi di chuyển lên trên, chậm rãi và đều đặn, trèo qua cành cây rộng nơi tôi từng dành hàng giờ để đọc sách.

"Chết tiệt!" Chân tôi trượt trên vỏ cây và tim tôi đập loạn xạ trong một nhịp tim trong khi chân tôi tìm được chỗ bám tốt hơn. Điều này sẽ dễ dàng hơn nhiều vào ban ngày, nhưng tôi không thể mạo hiểm bị bắt.

Vỏ cây cọ vào lòng bàn tay tôi khi tôi trèo lên cao hơn. Đầu lá nhỏ có màu trắng ở độ cao này, hầu như không nhìn thấy được dưới ánh trăng loang lổ qua tán cây, nhưng tôi cười toe toét khi tìm thấy chính xác thứ tôi đang tìm kiếm.

"Đây rồi." Những quả mọng màu tím là một loại hoa oải hương chưa chín tuyệt đẹp. Hoàn hảo. Cắm móng tay vào cành cây phía trên, tôi cố gắng không loạng choạng đủ lâu để lấy một lọ rỗng trong cặp và mở nút bằng răng. Sau đó, tôi hái vừa đủ quả mọng từ dây leo để đổ đầy ly và nhét nút lại vào. Giữa những thứ này, những cây nấm mà tôi đã săn được tối nay và những vật phẩm khác mà tôi đã thu thập được, tôi sẽ có thể vượt qua được tháng thử thách tiếp theo.

Tôi gần như đã xuống cây, chỉ còn một vài cành nữa là tới, khi tôi phát hiện ra chuyển động bên dưới mình và dừng lại. Hy vọng đó chỉ là một con nai.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Hai bóng người mặc áo choàng đen—rõ ràng là sự nguy trang được lựa chọn tối nay—đi dưới sự che chở của cây. Người nhỏ hơn dựa lưng vào cành cây thấp nhất, tháo mũ trùm đầu để lộ mái tóc hồng được cao một nửa mà tôi biết quá rõ.

Imogen, đồng đội đã suýt làm đứt cánh tay tôi mười ngày trước.

Bụng tôi thắt lại, rồi thắt lại khi người lái xe thứ hai tuột khỏi mũ trùm đầu.

Xaden Riorson.

Ồi trời.

Có lẽ chỉ có khoảng mười lăm feet giữa chúng tôi và không có gì—và không có ai—ở đây có thể ngăn anh ta giết tôi. Nỗi sợ hãi siết

chặt cổ họng tôi và giữ chặt khi tôi nắm chặt những cành cây xung quanh, cần nhắc giữa việc nín thở để anh ta không thể nghe thấy tôi hay ngã khỏi cây nếu tôi ngất vì thiếu oxy.

Họ bắt đầu nói, nhưng tôi không thể nghe họ nói gì, không phải vì dòng sông đang chảy xiết. Sự nhẹ nhõm tràn ngập phổi tôi. Nếu tôi không thể nghe thấy họ, họ cũng không thể nghe thấy tôi, miễn là tôi ngồi im. Nhưng chỉ cần anh ta nhìn lên, và tôi sẽ bị nướng chín, theo nghĩa đen nếu anh ta quyết định cho tôi ăn Blue Daggertail của anh ta. Ánh trăng mà tôi biết ơn cách đây vài phút giờ đã trở thành gánh nặng lớn nhất của tôi.

Chậm rãi, cẩn thận, lặng lẽ, tôi di chuyển ra khỏi ánh trăng loang lổ đến cành cây bên cạnh, ẩn mình trong bóng tối. Anh ta đang làm gì ở đây với Imogen? Họ là người yêu? Bạn bè? Hoàn toàn không phải việc của tôi, nhưng tôi không thể không tự hỏi liệu cô ấy có phải là mẫu phụ nữ anh ta thích không - một người có vẻ đẹp chỉ bị sự tàn bạo của cô ta lấn át. Họ xứng đáng với nhau.

Xaden quay lưng lại với dòng sông, như thể anh đang tìm kiếm ai đó, và quả nhiên, nhiều ký sĩ hơn đến, tụ tập dưới gốc cây. Tất cả bọn họ đều mặc áo choàng đen khi bắt tay nhau. Và tất cả bọn họ đều có di vật của cuộc nổi loạn.

Mắt tôi mở to khi đếm. Có gần hai chục người trong số họ, một vài người năm thứ ba và một vài người thứ hai, nhưng những người còn lại đều là người đầu tiên. Tôi biết các quy tắc. Những người được đánh dấu không thể tụ tập thành nhóm lớn hơn ba người. Họ đang phạm tội tử hình chỉ vì ở cùng nhau. Rõ ràng đây là một cuộc họp nào đó, và tôi cảm thấy như một con mèo bám vào cành cây phủ đầy lá này trong khi bày sới vây quanh bên dưới.

Cuộc tụ họp của họ có thể hoàn toàn vô hại, đúng không? Có thể họ nhớ nhà, giống như khi các học viên từ tỉnh Morraine đều dành một ngày thứ Bảy ở hồ gần đó chỉ vì nó gọi cho họ nhớ đến đại dương mà họ rất nhớ.

Hoặc có thể những kẻ được đánh dấu đang âm mưu thiêu rụi Basgiath và kết thúc những gì cha mẹ chúng đã bắt đầu.

Tôi có thể ngồi đây và chờ họ đi, nhưng sự tự mãn của tôi—nỗi sợ hãi của tôi—có thể khiến mọi người bị giết nếu họ ở dưới đó âm mưu. Nói với Dain là điều đúng đắn cần làm, nhưng tôi thậm chí không thể nghe thấy họ đang nói gì.

Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt. Cảm giác buồn nôn trào lên trong bụng tôi. Tôi phải đến gần hơn.

Giữ mình ở phía đối diện của thân cây và bám vào bóng tối bao quanh mình, tôi trèo xuống một cành cây khác với tốc độ chậm chạp, nín thở khi tôi thử từng cành cây với một phần nhỏ trọng lượng của mình trước khi hạ mình xuống. Giọng nói của họ vẫn bị dòng sông làm cho át đi, nhưng tôi có thể nghe thấy giọng nói to nhất trong số họ, một người đàn ông cao, tóc đen với làn da nhợt

nhất, người có đôi vai chiếm gấp đôi không gian của bất kỳ học sinh năm nhất nào, đứng đối diện với vị trí của Xaden và mặc quần hàm của học sinh năm ba.

"Chúng ta đã mất Sutherland và Luperco rồi," ông nói, nhưng tôi không nghe rõ câu trả lời.

Phải đi thêm hai bậc nữa thì lời nói của họ mới rõ ràng. Tim tôi đập thình thịch như thể nó đang cố thoát khỏi xương sườn. Tôi ở đủ gần để bất kỳ ai trong số họ có thể nhìn thấy liệu họ có nhìn đủ kỹ không—à, tất cả mọi người trừ Xaden, vì anh ta quay lưng về phía tôi.

"Thích hay không thì chúng ta cũng phải đoàn kết với nhau nếu muốn sống sót cho đến khi tốt nghiệp", Imogen nói. Chỉ cần nháy sang phải một chút là tôi có thể trả đũa động tác vai vô cảm mà cô ấy đã thực hiện với tôi bằng một cú đá nhanh vào đầu cô ấy.

Tôi chỉ tình cờ coi trọng mạng sống của mình hơn là muốn trả thù vào lúc này, nên tôi giữ im lặng.

"Còn nếu họ phát hiện ra chúng ta đang gặp nhau thì sao?" Một cô gái năm nhất với làn da màu ô liu hỏi, mắt cô ấy đảo quanh vòng tròn.

"Chúng ta đã làm điều này trong hai năm và họ chưa bao giờ phát hiện ra," Xaden đáp, khoanh tay và dựa lưng vào cành cây bên dưới bên phải tôi. "Họ sẽ không làm trừ khi một trong số các bạn nói. Và nếu bạn nói, tôi sẽ biết." Sự đe dọa thể hiện rõ trong giọng nói của anh ta. "Như Garrick đã nói, chúng ta đã mất hai học sinh năm nhất vì sự cầu thả của chính họ. Chỉ có bốn mươi một người trong chúng ta ở Riders Quadrant, và chúng ta không muốn mất bất kỳ ai trong số các bạn, nhưng chúng ta sẽ làm như vậy nếu các bạn không tự giúp mình. Tỷ lệ cược luôn chống lại chúng ta, và tin tôi đi, mọi người Navarrian khác trong quadrant sẽ tìm lý do để gọi bạn là kẻ phản bội hoặc buộc bạn phải thất bại."

Có tiếng đồng ý thì thầm, và hơi thở của tôi nghẹn lại vì sự dữ dội trong giọng nói của anh ta. Chết tiệt, tôi không muốn thấy một điều gì đáng ngưỡng mộ ở Xaden Riorson, vậy mà anh ta lại ở đây, đáng ngưỡng mộ một cách khó chịu. Đồ khốn nạn.

Phải thừa nhận rằng, thật tuyệt nếu một kỵ sĩ cấp cao ở tỉnh tôi quan tâm đến việc những người còn lại trong tỉnh sống hay chết.

"Có bao nhiêu người trong số các bạn sẽ bị đánh bại trong cuộc đấu tay đôi?" Xaden hỏi.

Bốn bàn tay giơ lên không trung, không bàn tay nào thuộc về cậu học sinh năm nhất tóc vàng hoe đứng khoanh tay, cao hơn hầu hết những người khác một cái đầu. Liam Mairi. Cậu ấy ở Đội 2, Phân đội Đuôi của đội chúng tôi và đã là học viên giỏi nhất năm. Cậu ấy gần như chạy qua lan can và đánh bại mọi đối thủ vào ngày đánh giá.

"Chết tiệt," Xaden chửi thề, và tôi sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để được nhìn thấy biểu cảm của anh ấy khi anh ấy đưa tay lên mặt.

Người to lớn—Garrick—thở dài. "Tôi sẽ dạy họ." Giờ tôi nhận ra anh ta. Anh ta là chỉ huy Đội Ngọn lửa ở Cánh thứ tư. Cấp trên trực tiếp của tôi ở trên Dain.

Xaden lắc đầu. "Anh là chiến binh giỏi nhất của chúng tôi—"

"*Cậu là chiến binh giỏi nhất của chúng tôi,*" một học sinh năm thứ hai gần Xaden đáp trả với một nụ cười toe toét. Anh ta đẹp trai, với làn da nâu rám nắng được bao phủ bởi một đám tóc xoăn đen và một loạt các mảng vá trên những gì tôi có thể thấy trên bộ đồng phục của anh ta bên dưới áo choàng. Các nét mặt của anh ta đủ giống với Xaden nên có thể họ hàng. Có thể là anh em họ? Fen Riorson có một người chị gái, nếu tôi nhớ không nhầm. Chết tiệt, tên của anh chàng đó là gì? Đã nhiều năm kể từ khi tôi đọc hồ sơ, nhưng tôi nghĩ nó bắt đầu bằng chữ B.

"Có lẽ là võ sĩ bắn nhất," Imogen chế giễu.

Hầu hết mọi người đều cười, ngay cả học sinh năm nhất cũng mỉm cười.

Garrick nói thêm: "Nói đúng hơn là tàn nhẫn".

Có sự đồng thuận chung, bao gồm cả Liam Mairi.

"Garrick là võ sĩ giỏi nhất của chúng ta, nhưng Imogen cũng ngang ngửa với anh ta, và cô ấy kiên nhẫn hơn rất nhiều", Xaden lưu ý, điều này thật nực cười khi xét đến việc cô ấy có vẻ không kiên nhẫn lắm khi làm gãy tay tôi. "Vậy thì bốn người các người hãy chia nhau ra để luyện tập giữa hai người họ. Một nhóm ba người sẽ không thu hút bất kỳ sự chú ý không mong muốn nào. Còn điều gì khiến các người gặp rắc rối nữa?"

"Tôi không thể làm điều này được," một học sinh năm nhất cao lêu nghêu nói, nhún vai vào trong và đưa những ngón tay thon dài lên mặt.

"Ý anh là sao?" Xaden hỏi, giọng nói trở nên gay gắt.

"Tôi không thể làm điều này!" Người nhỏ hơn lắc đầu. "Cái chết. Cuộc chiến. Bất kỳ điều gì!" Giọng anh ta cao dần theo từng câu nói. "Một gã đã bị bẻ cổ ngay trước mặt tôi vào ngày đánh giá! Tôi muốn về nhà! Bạn có thể giúp tôi với *điều đó* không?"

Mọi cái đầu đều hướng về Xaden.

"Không." Xaden nhún vai. "Anh sẽ không làm được đâu. Tốt nhất là chấp nhận ngay và đừng chiếm thêm thời gian của tôi nữa."

Tôi chỉ có thể kìm nén tiếng thở hỗn hển của mình, và một số người khác trong nhóm không thêm cố gắng. Cái. Gì. Dick.

Anh chàng nhỏ con trông có vẻ *đau khổ*, và tôi không khỏi cảm thấy tội nghiệp cho anh ta.

"Có vẻ hơi khắc nghiệt đấy, anh họ," cậu học sinh năm thứ hai trông hơi giống Xaden nói, nhướn mày.

"Anh muốn tôi nói gì, Bodhi?" Xaden nghiêng đầu sang một bên, giọng nói bình tĩnh và đều đều. "Tôi không thể cứu tất cả mọi người, đặc biệt là những người không muốn làm việc để tự cứu mình."

"Chết tiệt, Xaden." Garrick xoa xoa sống mũi. "Thật là biết cách động viên."

"Nếu họ cần một lời động viên chết tiệt, thì cả hai chúng ta đều biết rằng họ sẽ không bay ra khỏi góc phần tư vào ngày tốt nghiệp. Hãy thực tế nào. Tôi có thể nắm tay họ và đưa ra một loạt lời hứa suông nhằm nhí về việc mọi người sẽ vượt qua nếu điều đó giúp họ ngủ, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, sự thật có giá trị hơn nhiều." Anh ta quay đầu lại, và tôi chỉ có thể cho rằng anh ta đang nhìn vào sinh viên nằm nhát hoảng loạn. "Trong chiến tranh, mọi người đều chết. Nó cũng không vinh quang như những người hắt rong hát về. Nó là cổ bị gãy và rơi từ độ cao hai trăm feet. Không có gì lãng mạn về đất bị thiêu rụi hay mùi lưu huỳnh. Đây"—anh ta chỉ tay về phía thành trì—"không phải là một câu chuyện ngụ ngôn mà mọi người đều sống sót. Đó là hiện thực khắc nghiệt, lạnh lẽo và vô cảm. Không phải ai ở đây cũng sẽ trở về nhà... bất cứ thứ gì còn sót lại của ngôi nhà chúng ta. Và đừng nhầm lẫn, chúng ta đang ở trong chiến tranh mỗi khi bước chân vào góc phần tư." Anh ta hơi nghiêng người về phía trước. "Vì vậy, nếu bạn không tập hợp lại và chiến đấu để sống, thì không. Bạn sẽ không làm được đâu."

Chỉ có để mới dám phá vỡ sự im lặng.

"Bây giờ, ai đó hãy đưa cho tôi một bài toán mà tôi thực sự có thể giải quyết được", Xaden ra lệnh.

"Battle Brief," một sinh viên nằm nhát mà tôi nhận ra khẽ nói. Giường tầng của cô ấy chỉ cách giường của Rhiannon và tôi một dãy. Mẹ kiếp... tên cô ấy là gì nhỉ? Có quá nhiều phụ nữ trong hành lang để biết hết mọi người, nhưng tôi chắc chắn cô ấy ở Cánh thứ ba. "Không phải là tôi không theo kịp, nhưng thông tin..." Cô ấy nhún vai.

"Thật khó khăn", Imogen đáp lại, quay sang nhìn Xaden. Khuôn mặt cô dưới ánh trăng gần như không thể nhận ra là người đã xé toạc vai tôi. Imogen đó thật tàn nhẫn, thậm chí là độc ác. Nhưng cách cô ấy nhìn Xaden làm dịu đi đôi mắt, miệng, toàn bộ tư thế của cô ấy khi cô ấy vén một lọn tóc hồng ngán ra sau tai.

"Bạn học những gì họ dạy bạn," Xaden nói với sinh viên nằm nhát, giọng anh trở nên cứng rắn. "Giữ những gì bạn biết nhưng đọc thuộc lòng bất cứ điều gì họ bảo bạn đọc."

Tôi nhú mày. Anh ta có ý gì khi nói thế? Battle Brief là một trong những lớp học do các thư ký dạy để cập nhật cho toàn bộ đội hình về tất cả các hoạt động di chuyển quân đội và chiến tuyến không được phân loại. Những điều duy nhất chúng tôi được yêu cầu đọc

lại là các sự kiện gần đây và kiến thức chung về những gì đang diễn ra gần tiền tuyến.

"Còn ai nữa không?" Xaden hỏi. "Tốt hơn là anh nên hỏi ngay bây giờ. Chúng ta không có cả đêm đâu."

Lúc đó tôi mới nhận ra—ngoại trừ việc tụ tập thành một nhóm hơn ba người, thì chẳng có gì *sai trái* với những gì họ đang làm ở đây. Không có âm mưu, không có đảo chính, không có nguy hiểm. Chỉ là một nhóm kỵ sĩ lớn tuổi hơn đang tư vấn cho những người năm nhất từ tỉnh của họ. Nhưng nếu Dain biết, anh ta sẽ phải cam kết danh dự—

"Khi nào chúng ta có thể giết Violet Sorrengail?" một anh chàng ở phía sau hỏi.

Máu tôi đông lại.

Tiếng thì thầm đồng tình của nhóm khiến tôi rùng mình sợ hãi.

"Được rồi, Xaden," Imogen ngọt ngào nói, ngược đôi mắt xanh nhạt lên nhìn anh. "Khi nào *thì* chúng ta mới có thể trả thù *đây*?"

Anh ta quay lại vừa đủ để tôi nhìn thấy góc nghiêng của anh ta và vết sẹo chạy ngang khuôn mặt khi anh ta nheo mắt nhìn Imogen. "Tôi đã nói với cô rồi, Sorrengail trẻ nhất là *của tôi*, và tôi sẽ xử lý cô ta khi đến lúc."

Anh ta sẽ... xử lý tôi sao? Cơ bắp của tôi tan chảy vì sức nóng của sự phẫn nộ. Tôi không phải là một sự bất tiện để bị *xử lý*. Sự ngưỡng mộ ngắn ngủi của tôi đối với Xaden đã kết thúc.

"Cô không học được bài học đó rồi sao, Imogen?" Xaden, người trông giống hệt cô, mắng mỏ từ giữa vòng tròn. "Tôi nghe nói, Aetos bắt cô rửa bát đĩa trong tháng tới vì sử dụng sức mạnh của mình trên thảm."

Imogen quay đầu về phía anh. "Mẹ cô ta chịu trách nhiệm cho việc hành quyết mẹ và chị gái tôi. Tôi nên làm nhiều hơn là chỉ bẻ vai cô ta."

"*Mẹ cô ấy* chịu trách nhiệm bắt giữ hầu hết cha mẹ chúng ta," Garrick phản bác, khoanh tay trước ngực rộng. "Không phải con gái cô ấy. Trừng phạt trẻ em vì tội lỗi của cha mẹ chúng là cách của người Navarria, không phải của người Tyrrish."

"Vì vậy, chúng ta bị bắt đi lính vì những gì cha mẹ chúng ta đã làm *nhiều năm* trước và bị đẩy vào bản án tử hình của một trường đại học—" Imogen bắt đầu.

"Trong trường hợp bạn không để ý, cô ấy cũng đang chịu án tử hình của một trường đại học", Garrick đáp trả. "Có vẻ như cô ấy cũng đang phải chịu chung số phận".

Tôi có thực sự đang xem họ tranh luận về việc liệu tôi có nên bị trừng phạt vì là con gái của Lilith Sorrengail không?

"Đừng quên anh trai cô ấy là Brennan Sorrengail," Xaden nói thêm. "Cô ấy có lý do để ghét chúng ta nhiều như chúng ta ghét cô ấy." Anh ta nhìn thẳng vào Imogen và học sinh năm nhất đã nêu câu

hỏi. "Và tôi sẽ không nói với anh lần nữa. Cô ấy là *của* tôi để tôi xử lý. Có ai muốn tranh luận không?"

Sự im lặng ngự trị.

"Tốt. Vậy thì quay lại giường và đi thành nhóm ba." Anh ta ra hiệu bằng đầu, và họ từ từ tản ra, đi thành nhóm ba đúng như anh ta đã ra lệnh. Xaden là người cuối cùng rời đi.

Tôi hít một hơi thật chậm. Trời ơi, tôi có thể sống sót qua chuyện này.

Nhưng tôi phải chắc chắn rằng chúng đã biến mất. Tôi không cử động một cơ nào, ngay cả khi đùi tôi bị chuột rút và các ngón tay tôi khóa chặt khi tôi đếm đến năm trăm trong đầu, hít thở đều nhất có thể để làm dịu nhịp đập của trái tim đang đập nhanh của tôi.

Chỉ khi tôi chắc chắn rằng mình ở một mình, khi những con sóc chạy vụt qua trên mặt đất, tôi mới trèo khỏi cây, nhảy bốn feet cuối cùng xuống sàn cỏ. Zihnאל hẳn phải có một điểm yếu dành cho tôi, bởi vì tôi là người phụ nữ may mắn nhất trên Lục địa—

Một bóng đen lao tới phía sau tôi và tôi mở miệng định hét lên, nhưng nguồn cung cấp không khí của tôi bị cắt đứt bởi một khuỷu tay đập vào cổ khi tôi bị kéo mạnh vào một lồng ngực rắn chắc.

"La hét là chết", anh ta thì thầm, và bụng tôi chùng xuống khi khuỷu tay bị thay thế bằng một nhát dao sắc nhọn đâm vào cổ họng.

Tôi cứng người. Tôi có thể nhận ra giọng nói khàn khàn của Xaden ở bất cứ đâu.

"Sorrenail chết tiệt." Anh ta giật mạnh mũ áo choàng của tôi ra.

"Làm sao anh biết?" Giọng điệu của tôi hoàn toàn phần nộ, nhưng kìm đi. Nếu anh ta định giết tôi, tôi sẽ không trở thành một đũa ăn mày nhỏ bé giả tạo. "Để tôi đoán nhé, anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa của tôi. Chẳng phải đó là thứ luôn tiết lộ nhân vật nữ chính trong sách sao?"

Anh ta chế giễu. "Ta ra lệnh cho bóng tối, nhưng chắc chắn, chính *nước hoa của cô* đã khiến cô bị lộ." Anh ta hạ con dao xuống và bước đi.

Tôi thở hỗn hển. "Dấu ấn của anh là một người sử dụng bóng tối?" Chẳng trách anh ta lại thăng tiến cao như vậy. Người sử dụng bóng tối cực kỳ hiếm và được thêm muốn trong chiến đấu, có thể làm mất phương hướng cả một đàn gryphon, nếu không muốn nói là hạ gục chúng, tùy thuộc vào sức mạnh của dấu ấn.

"Cái gì, Aetos vẫn chưa cảnh báo anh là đừng để anh ở một mình trong bóng tối với em sao?"

Giọng nói của anh như nhung thô ráp trên da tôi, và tôi rùng mình, rồi rút lưỡi kiếm của mình ra khỏi vỏ kiếm ở đùi và giờ lên khi tôi quay về phía anh, sẵn sàng tự vệ đến chết. "Đây là cách anh định *xử lý* tôi sao?"

"Chúng ta đang nghe lén, phải không?" Anh ta nhướn một bên lông mày đen và rút dao găm ra như thể tôi không thể nào gây ra mối đe dọa nào cho anh ta, điều này chỉ khiến tôi tức giận hơn nữa. "Bây giờ tôi thực sự có thể *phải* giết anh." Có một chút sự thật ẩn chứa trong đôi mắt chế giễu đó.

Đây chỉ là... chuyện nhảm nhí.

"Vậy thì cứ làm cho xong đi." Tôi rút một con dao găm khác ra, con dao này được giấu bên dưới áo choàng, nơi tôi đeo nó ở xương sườn, và lùi lại vài feet để có khoảng cách ném chúng đi—nếu anh ta không thúc giục tôi.

Anh ta nhìn chăm chăm vào một con dao găm, rồi con kia, và thở dài, khoanh tay trước ngực. "Thế đứng đó thực sự là cách phòng thủ tốt nhất mà anh có thể làm được sao? Chẳng trách Imogen gần như xé toạc cánh tay anh ra."

"Tôi nguy hiểm hơn anh nghĩ đấy," tôi hét toáng lên.

"Tôi hiểu rồi. Tôi đang run rẩy đây." Khóe miệng anh ta nhếch lên thành một nụ cười chế giễu.

Ồ khổ nạn.

Tôi lật những con dao găm trong tay, kẹp chặt chúng ở đầu, rồi vung cổ tay và bắn chúng qua đầu hắn, mỗi bên một con. Chúng cắm chắc vào thân cây phía sau hắn.

"Anh trượt rồi." Anh ta thậm chí không hề nao núng.

"Tôi đã làm thế sao?" Tôi vớ lấy hai lưỡi dao cuối cùng của mình. "Sao anh không lùi lại vài bước và thử nghiệm lý thuyết đó?"

Sự tò mò lóe lên trong mắt anh, nhưng nó biến mất ngay sau đó, bị che giấu bởi sự thờ ơ lạnh lùng, chế giễu.

Mọi giác quan của tôi đều ở trạng thái báo động cao, nhưng bóng tối xung quanh tôi không hề lướt qua khi anh ta lùi lại, mắt anh ta khóa chặt vào mắt tôi. Lưng anh ta đập vào cây, và chuôi dao găm của tôi lướt qua tai anh ta.

"Nói lại xem tôi có bắn trượt không," tôi đe dọa, nắm chặt con dao găm trong tay phải.

"Thật hấp dẫn. Trông cô thật yếu đuối và dễ vỡ, nhưng thực ra cô là một đứa trẻ hung dữ, đúng không?" Một nụ cười biết ơn cong đôi môi hoàn hảo của anh khi những cái bóng nhảy múa trên thân cây sồi, tạo thành hình dạng những ngón tay. Họ nhổ những con dao găm khỏi cây và đưa chúng đến đôi tay đang chờ đợi của Xaden.

Hơi thở của tôi rời bỏ tôi với một tiếng thở mạnh. Anh ta có loại sức mạnh có thể kết liễu tôi mà không cần anh ta phải nhấc một ngón tay — sử dụng bóng tối. Sự vô ích của việc cố gắng tự vệ trước anh ta thật nực cười.

Tôi ghét vẻ đẹp của anh ấy, cách mà khả năng của anh ấy khiến anh ấy trở nên nguy hiểm khi anh ấy sai bước về phía tôi, những cái bóng uốn lượn quanh bước chân anh ấy. Anh ấy giống như một

trong những bông hoa độc mà tôi đã đọc về từ khu rừng Cygnis ở phía đông. Sự quyến rũ của anh ấy là lời cảnh báo không được đến quá gần, và tôi *chắc chắn* là quá gần.

Chuyển tay sang cầm chuôi dao găm, tôi chuẩn bị tấn công.

"Anh nên cho Jack Barlowe xem trò đó đi," Xaden nói, ngửa lòng bàn tay lên và đưa dao găm cho tôi.

"Tôi xin lỗi?" Đây là một trò lừa. Phải là một trò lừa.

Anh ta tiến lại gần hơn, và tôi giơ lưỡi kiếm lên. Tim tôi loạn choang, nhịp đập không đều khi nỗi sợ tràn ngập cơ thể tôi.

"Tên năm nhất chuyên bẻ cổ đã công khai thề sẽ giết chết anh," Xaden giải thích khi lưỡi dao của tôi ép vào áo choàng của hắn ở ngang bụng hắn. Hắn vờ tay vào dưới áo choàng của tôi và trượt một lưỡi dao vào vỏ kiếm ở đùi tôi, sau đó kéo ngược một bên áo choàng của tôi lại và dừng lại. Ánh mắt hắn khóa chặt vào chiều dài bím tóc của tôi khi nó buông xuống vai tôi, và tôi có thể thề rằng hắn đã ngừng thở trong một nhịp tim trước khi hắn trượt con dao găm còn lại vào một trong những vỏ kiếm ở xương sườn tôi. "Hắn có lẽ sẽ nghĩ lại về việc lên kế hoạch giết người của anh nếu anh ném một vài con dao găm vào đầu hắn."

Cái này...cái này...kỳ lạ. Nó phải là một trò chơi nào đó nhằm làm tôi bối rối, đúng không? Và nếu vậy, anh ta chơi nó thực sự rất giỏi.

"Bởi vì vinh dự giết tôi thuộc về anh?" Tôi thách thức. "Anh muốn tôi chết từ lâu trước khi câu lạc bộ nhỏ của anh chọn cây của tôi để hợp, vì vậy tôi nghĩ rằng anh đã chôn vùi tôi trong tâm trí anh rồi."

Anh liếc nhìn con dao găm chĩa vào bụng mình. "Anh có định nói với ai về *câu lạc bộ nhỏ của tôi không*?" Ánh mắt anh chạm vào mắt tôi, và không có gì ngoài cái chết lạnh lùng, đầy toan tính đang chờ đợi ở đó.

"Không," tôi trả lời thành thực, cố gắng kìm cơn rung mình.

"Tại sao không?" Anh nghiêng đầu sang một bên, nhìn khuôn mặt tôi như thể tôi là một sinh vật kỳ lạ. "Con cái của các sĩ quan ly khai không được phép tụ tập ở—"

"Nhóm lớn hơn ba người. Tôi biết rõ mà. Tôi đã sống ở Basgiath lâu hơn anh." Tôi ngẩng cằm lên.

"Và con sẽ không chạy đến chỗ mẹ, hay đưa con bé bỏng Dain của con, và nói với họ rằng chúng ta đã *tụ hợp* sao?" Anh ấy nheo mắt nhìn tôi.

Dạ dày tôi quặn thắt giống như trước khi tôi bước ra ngoài thành lũy, như thể cơ thể tôi biết rằng bất kỳ hành động nào tôi thực hiện tiếp theo sẽ quyết định tuổi thọ của tôi. "Anh đã giúp họ. Tôi không hiểu tại sao điều đó lại phải bị trừng phạt." Sẽ không công bằng với anh ta hoặc những người khác. Cuộc họp nhỏ của họ có bất hợp pháp không? Chắc chắn rồi. Họ có nên chết vì điều đó không? Chắc chắn là *không*. Và đó chính xác là điều sẽ xảy ra nếu tôi nói ra. Những người năm nhất đó sẽ bị xử tử chỉ vì yêu cầu

được kèm cặp, và các học viên cao cấp sẽ tham gia cùng họ chỉ vì họ đã giúp đỡ. "Tôi sẽ không nói ra."

Anh ta nhìn tôi như thể đang cố nhìn *thấu* tôi, và da đầu tôi lạnh ngắt.

Tay tôi vẫn vững, nhưng thần kinh tôi run rẩy trước những gì ba mươi giây tiếp theo có thể mang lại. Anh ta có thể giết tôi ngay tại đây, ném xác tôi xuống sông, và sẽ không ai biết tôi đã ra đi cho đến khi họ tìm thấy tôi ở hạ lưu.

Nhưng tôi sẽ không để hấn kết liễu tôi mà không lấy máu hấn trước, chắc chắn là vậy.

"Thú vị đấy", anh ta nhẹ nhàng nói. "Chúng ta sẽ xem liệu anh có giữ lời hứa không, và nếu anh giữ lời, thì thật không may, có vẻ như tôi nợ anh một ân huệ". Sau đó, anh ta bước đi, quay lại và bước đi, hướng về phía cầu thang trên vách đá dẫn lên thành trì.

Đợi đã. Cái gì cơ?

"Anh không định *xử lý* tôi sao?" Tôi gọi vớ theo, lông mày tôi nhướn lên vì sốc.

"Không phải đêm nay!" anh ta quát qua vai.

Tôi chế giễu. "Anh còn chờ gì nữa?"

"Sẽ chẳng vui gì nếu anh mong đợi điều đó", anh trả lời, sải bước vào bóng tối. "Bây giờ, quay lại giường trước khi chỉ huy của anh nhận ra anh đã ra ngoài sau giờ giới nghiêm".

"Cái gì?" Tôi trở mắt nhìn anh. "*Anh là chỉ huy của tôi!*"

Nhưng anh ấy đã biến mất vào bóng tối, bỏ lại tôi ngồi đó nói chuyện một mình như một kẻ ngốc.

Anh ấy thậm chí còn không hỏi trong cặp của tôi có gì.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt tôi khi tôi nhét cánh tay trở lại dây đeo, thở phào nhẹ nhõm khi gánh nặng được trút khỏi vai. *Một kẻ ngốc với quả mọng fonillee.*

Có một nghệ thuật đầu độc ít được nhắc đến, đó là thời điểm. Chỉ có bậc thầy mới có thể định lượng và thực hiện đúng cách để có hiệu quả. Người ta phải tính đến khối lượng của cá thể cũng như phương pháp đưa thuốc vào cơ thể.

— CÁCH SỬ DỤNG HIỆU QUẢ CÁC LOẠI

THẢO MỘC HOANG DÃ VÀ TRỒNG CỦA ĐẠI ÚY L AWRENCE M EDINA

CHƯƠNG TÁM

Phòng dành cho phụ nữ yên tĩnh khi tôi mặc quần áo cho buổi sáng, mặt trời chỉ lộ dạng trên đường chân trời qua những ô cửa sổ xa. Tôi lấy chiếc áo vest vấy rông từ nơi tôi để nó khô trên móc treo ở cuối giường và mặc nó lên chiếc áo sơ mi đen tay ngắn của tôi. Thật may là tôi đã khá thành thạo trong việc thắt chặt dây giày sau lưng, vì Rhiannon không nằm trên giường.

Ít nhất một trong số chúng ta đang đạt được một vài cực khoái rất cần thiết. Khá chắc chắn là có một hoặc hai người rải rác với bạn tình của họ trong số những chiếc giường tầng đầy đủ ở đây. Các đội trưởng nói rất hay về việc thực thi lệnh giới nghiêm, nhưng không ai thực sự quan tâm. Vâng, ngoại trừ Dain. Anh ấy quan tâm đến mọi quy tắc.

Dain. Ngực tôi thắt lại, và tôi mỉm cười khi tết xong tóc thành vương miện. Được nhìn thấy anh ấy là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày của tôi, ngay cả những lúc anh ấy chẳng hề dễ gần ở nơi công cộng. Ngay cả những lúc anh ấy bận tâm cố gắng cứu tôi khỏi nơi này.

Tôi cầm túi trên đường ra ngoài, đi qua những dãy giường trống của hàng chục người phụ nữ không sống sót để chứng kiến August, rồi đẩy cửa bước vào.

Anh ấy ở đó.

Mắt Dain sáng lên khi anh ấy rời khỏi bức tường hành lang nơi anh ấy rõ ràng đang đợi tôi. "Chào buổi sáng."

Tôi không thể ngăn được nụ cười cong cong trên môi. "Anh không cần phải hộ tống tôi đi làm mỗi sáng đâu, anh biết mà."

"Đó là lần duy nhất tôi được gặp anh khi tôi không phải là đội trưởng của anh," anh phản bác khi chúng tôi đi dọc hành lang trống trải, qua những hành lang sẽ dẫn đến phòng của chúng tôi nếu chúng tôi sống sót sau Threshing. "Tin tôi đi, dậy sớm một

tiếng cũng đáng, mặc dù tôi vẫn không hiểu tại sao anh lại chọn làm nhiệm vụ ăn sáng thay vì mọi nhiệm vụ khác."

Tôi nhún vai. "Tôi có lý do của mình." Lý do thực sự, thực sự, *thực sự* chính đáng. Mặc dù tôi nhớ giờ ngủ thêm mà tôi đã có trước khi chúng tôi chọn bài tập tuần trước.

Một cánh cửa bên phải mở ra, và Dain lao tới trước mặt tôi, kéo tôi ra sau anh ta bằng cánh tay của anh ta khiến tôi ngã sấp mặt vào lưng anh ta. Anh ta có mùi da thuộc và xà phòng và—

"Rhiannon?" anh ta quát.

"Xin lỗi!" Rhiannon mở to mắt.

Tôi thoát khỏi vòng tay của Dain và dịch chuyển sang bên cạnh anh để có thể nhìn thấy cô. "Tôi tự hỏi sáng nay anh ở đâu." Một nụ cười nở trên khuôn mặt tôi khi Tara xuất hiện bên cạnh cô. "Này, Tara."

"Chào, Violet." Cô ấy vẫy tay chào tôi, rồi đi xuống hành lang, nhét áo vào quần.

"Chúng ta có lệnh giới nghiêm vì một lý do, học viên," Dain giảng giải, và tôi cố gắng không đảo mắt. "Và anh biết rằng không ai được phép vào ký túc xá riêng cho đến sau Threshing."

"Có lẽ chúng ta chỉ thức dậy sớm thôi," Rhiannon phản bác. "Anh biết đấy, giống như anh bây giờ vậy." Cô liếc nhìn giữa hai chúng tôi với một nụ cười tinh quái.

Dain xoa sống mũi. "Chỉ cần... quay lại ký túc xá và giả vờ ngủ ở đó, được không?"

"Chắc chắn rồi!" Cô ấy nắm chặt tay tôi khi đi ngang qua.

"Làm tốt lắm," tôi thì thầm nhanh. Cô ấy đã có tình cảm với Tara kể từ khi chúng tôi đến đây.

"Tôi biết mà, đúng không?" Cô ấy lùi lại với một nụ cười, rồi quay người đẩy cửa hành lang.

"Theo dõi đời sống tình dục của sinh viên năm nhất không phải là điều tôi nghĩ đến khi nộp đơn xin làm đội trưởng," Dain lầm bầm, và chúng tôi tiếp tục đi về phía bếp.

"Ồ, thôi nào. Giống như năm ngoái cậu không phải là sinh viên năm nhất vậy."

Anh nhướn mày suy nghĩ và cuối cùng nhún vai. "Đúng thế. Và giờ em là sinh viên năm nhất..." Anh liếc mắt về phía tôi khi chúng tôi đến gần những cánh cửa hình vòm dẫn đến tòa nhà tròn, và đôi môi anh hé mở như thể anh sẽ tiếp tục, nhưng anh nhìn đi chỗ khác, xoay người mở cửa cho tôi.

"Sao thế, Dain Aetos! Anh đang hỏi tôi về đời sống tình dục à?" Tôi lướt ngón tay dọc theo những chiếc răng nanh lộ ra của trụ rồng xanh và cố nhịn cười khi chúng tôi đi ngang qua.

"Không!" Anh lắc đầu, rồi dừng lại suy nghĩ. "Ý tôi là...có chuyện tình dục nào đáng để hỏi không?"

Chúng tôi leo lên những bậc thang dẫn vào khu vực chung, và tôi quay lại ngay trước cửa để đối mặt với anh ấy. Anh ấy thấp hơn tôi hai bậc, ngang tầm mắt chúng tôi. "Kể từ khi tôi đến đây?" Tôi chạm vào cằm bằng ngón tay và mỉm cười. "Không phải chuyện của anh. Trước khi tôi đến đây? Vẫn không phải chuyện của anh."

"Một điểm hợp lý nữa." Miệng anh cong lên thành một nụ cười khiến tôi ước gì đó không phải việc của anh.

Tôi quay lại trước khi làm điều gì đó hoàn toàn ngu ngốc như biến nó thành việc của anh ta. Chúng tôi tiếp tục đi vào khu vực chung, đi qua những chiếc bàn học trống và lối vào thư viện. Không có gì đáng kinh ngạc như Lưu trữ của các nhà văn, nhưng nó có mọi cuốn sách tôi cần để học ở đây.

"Bạn đã sẵn sàng cho ngày hôm nay chưa?" Dain hỏi khi chúng tôi đến gần hội trường. "Cho những thử thách bắt đầu vào chiều nay?"

Bụng tôi thắt lại.

"Tôi sẽ ổn thôi," tôi trấn an anh, nhưng anh lại di chuyển ra trước mặt tôi, khiến tôi dừng bước.

"Tôi biết cậu đã luyện tập với Rhiannon, nhưng..." Sự lo lắng hiện rõ trên trán anh.

"Tôi hiểu rồi", tôi hứa, nhìn vào mắt anh ấy để anh ấy biết tôi nói thật. "Anh không cần phải lo cho tôi đâu". Đêm qua, tên của Oren Seifert được đăng cạnh tên tôi ngay chỗ Brennan nói. Anh ấy là một chàng trai tóc vàng cao lớn trong First Wing với kỹ năng dùng dao khá ổn nhưng lại có cú đâm cực mạnh.

"Tôi lúc nào cũng lo lắng cho anh." Hai tay Dain nắm chặt lại.

"Đừng." Tôi lắc đầu. "Tôi có thể tự xử lý được."

"Anh chỉ không muốn nhìn thấy em bị tổn thương thêm lần nữa thôi."

Xương sườn tôi siết chặt trái tim tôi như một cái kìm.

"Vậy thì đừng nhìn nữa." Tôi nắm lấy bàn tay chai sạn của anh trong tay mình. "Anh không thể cứu em khỏi chuyện này đâu, Dain. Em sẽ bị thử thách một lần một tuần giống như mọi học viên khác. Và sẽ không dừng lại ở đó. Anh không thể bảo vệ em khỏi Threshing, hay Gauntlet, hay Jack Barlowe—"

"Cậu cần phải nằm im với tên đó." Dain nhăn mặt. "Tránh xa tên khốn kiêu ngạo đó bất cứ khi nào có thể, Vi. Đừng cho hắn cái cớ để đuổi theo cậu. Hắn đã chịu trách nhiệm cho quá nhiều cái tên trong danh sách tử thần rồi."

"Khi đó bọn rỗng sẽ yêu mến anh ta." Chúng luôn nhắm đến những kẻ hung dữ.

Dain nhẹ nhàng bóp tay tôi. "Chỉ cần tránh xa anh ta ra."

Tôi chớp mắt. Lời khuyên này rất khác so với cách tiếp cận ném vài nhát dao vào đầu anh ta của Xaden.

Xaden . Nút thắt tội lỗi đã nằm trong dạ dày tôi từ tuần trước lại lớn thêm một chút. Theo quy tắc, tôi phải nói với Dain về việc nhìn thấy những người bị đánh dấu dưới cây sồi, nhưng tôi sẽ không nói, không phải vì tôi đã nói với Xaden rằng tôi sẽ không nói mà vì giữ bí mật có vẻ là điều đúng đắn nên làm.

Tôi chưa bao giờ giữ bí mật với Dain trong đời.

"Violet? Em có nghe anh không?" Dain hỏi, đưa tay lên ôm lấy mắt tôi.

Tôi liếc nhìn anh ta, gật đầu và nhắc lại, "Tránh xa Barlowe ra."

Anh ta thả tay xuống và nhét vào túi quần. "Hy vọng là anh ta sẽ quên hết mối thù nhỏ nhoi của mình với cô."

"Hầu hết đàn ông đều quên mất khi phụ nữ kề dao vào "cậu nhỏ" của họ sao?" Tôi nhướn mày nhìn anh.

"Không." Anh thở dài. "Anh biết đấy, vẫn chưa quá muộn để lên đưa anh xuống chỗ các thư ký. Fitzgibbons sẽ đưa anh—"

Chuông reo, báo hiệu năm giờ mười lăm phút và cứu tôi khỏi một lần nữa nghe Dain nài nỉ tôi chạy trốn đến Scribe Quadrant.

"Tôi ổn mà. Tôi sẽ gặp anh ở đội hình." Tôi siết chặt tay anh, rồi bước đi, để anh lại khi tôi đi vào bếp. Tôi luôn là người đầu tiên ở đây, và hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tôi bỏ lọ đựng quả fonilee khô, nghiền thành bột từ trong cặp và bắt đầu làm trong khi những công nhân khác đi vào, mắt nhắm nghiền và cầu nhàu. Bột gần như trắng, gần như vô hình khi tôi vào hàng phục vụ một giờ sau đó, và hoàn toàn không thể phát hiện khi tôi rắc nó lên trứng rán của Oren Seifert khi anh ấy đến gần.

...

"Hãy ghi nhớ tính khí của từng giống cụ thể khi bạn quyết định nên tiếp cận và chạy trốn con rồng nào tại Threshing," Giáo sư Kaori nói, đôi mắt đen nghiêm túc của ông quét về phía mũi khi ông nghiền cứu những tân binh trong một nhịp, sau đó ông thay đổi hình chiếu mà ông triệu hồi từ Green Daggertail thành Red Scorpiontail. Ông là một nhà ảo thuật và là giáo sư duy nhất trong góc phần tư có khả năng biểu tượng để chiếu những gì ông nhìn thấy trong tâm trí, điều này khiến lớp học này trở thành một trong những lớp học yêu thích của tôi. Ông cũng là lý do khiến tôi biết chính xác Oren Seifert trông như thế nào.

Tôi có cảm thấy tội lỗi khi trắng trợn lừa dối một giáo sư về lý do tại sao tôi cần tìm một học viên khác không? Không. Tôi có nghĩ đó là gian lận không? Cũng không. Tôi đã làm chính xác những gì Mira gợi ý và sử dụng bộ não của mình.

Con bộ cặp đuôi đỏ ở giữa những chiếc bàn được khoanh tròn của chúng ta chỉ bằng một phần nhỏ kích thước thực tế của nó, cao

nhất là sáu feet, nhưng nó là bản sao chính xác của con phun lửa thực sự đang chờ đập lúa ở Vale.

"Red Scorpiontails, giống như Ghrian ở đây, là loài dễ nổi nóng nhất," Giáo sư Kaori tiếp tục, bộ ria mép được cắt tỉa hoàn hảo của ông cong lên khi ông mỉm cười với ảo ảnh như thể ông chính là con rồng. Tất cả chúng tôi đều ghi chép lại. "Vì vậy, nếu bạn xúc phạm ông ấy, bạn sẽ—"

"Ăn trưa," Ridoc nói từ bên trái tôi, và cả lớp cười. Ngay cả Jack Barlowe, người vẫn không ngừng trừng mắt nhìn tôi kể từ khi đội của anh ta chiếm một phần tư phòng cách đây nửa giờ, cũng khịt mũi.

"Chính xác," Giáo sư Kaori trả lời. "Vậy cách tốt nhất để tiếp cận một con Red Scorpiontail là gì?" Ông liếc nhìn quanh phòng.

Tôi biết câu trả lời, nhưng tôi giữ im lặng, nghe theo lời khuyên của Dain là hãy im lặng.

"Không đâu," Rhiannon lăm bắm bên cạnh tôi, và tôi bật cười khe khẽ.

"Họ thích bạn tiếp cận từ bên trái và từ phía trước, nếu có thể", một phụ nữ trong một trong những đội khác trả lời.

"Tuyệt vời." Giáo sư Kaori gật đầu. "Đối với Threshing này, có ba con Red Scorpiontail sẵn sàng liên kết." Hình ảnh thay đổi trước mắt chúng tôi thành một con rồng khác.

"Tổng cộng có bao nhiêu con rồng?" Rhiannon hỏi.

"Một trăm cho năm nay," Giáo sư Kaori trả lời, thay đổi hình ảnh một lần nữa. "Nhưng một số người có thể thay đổi suy nghĩ của họ trong Bài thuyết trình trong khoảng hai tháng, tùy thuộc vào những gì họ thấy."

Bụng tôi đập xuống sàn. "Ít hơn ba mươi bảy người so với năm ngoái." Có thể còn ít hơn nữa nếu họ không thích vẻ ngoài của chúng tôi sau khi chúng tôi phải diễu hành qua để họ xem xét hai ngày trước Lễ Threshing. Nhưng dù sao thì thường cũng có ít học viên hơn sau sự kiện cụ thể đó.

Lông mày đen của Giáo sư Kaori nhướng lên. "Đúng vậy, Học viện Sorrengail, và ít hơn hai mươi sáu so với năm trước."

Ít rồng hơn đang chọn liên kết, nhưng số lượng kỵ sĩ vào khu vực vẫn ổn định. Tâm trí tôi quay cuồng. Các cuộc tấn công ở biên giới phía đông đang gia tăng, theo mọi Bản tóm tắt trận chiến, nhưng vẫn có ít rồng hơn sẵn sàng liên kết để bảo vệ Navarre.

"Họ có nói cho bạn biết lý do tại sao họ không muốn gắn kết không?" Một sinh viên năm nhất khác hỏi.

"Không, đồ ngốc," Jack chế giễu, ánh mắt xanh băng giá của anh ta nheo lại nhìn học viên. "Rồng chỉ nói chuyện với người cưỡi ngựa gắn bó của chúng, giống như chúng chỉ nói tên đầy đủ của mình với người cưỡi ngựa gắn bó của chúng. Bây giờ thì anh nên biết điều đó."

Giáo sư Kaori nhìn Jack bằng ánh mắt khiến anh chàng năm nhất phải ngậm miệng nhưng không ngăn được anh ta chế nhạo học viên kia. "Họ không chia sẻ lý do của mình", người hướng dẫn của chúng tôi nói. "Và bất kỳ ai tôn trọng cuộc sống của họ sẽ không hỏi một câu hỏi mà họ không muốn trả lời".

"Những con số có ảnh hưởng đến các khu không?" Aurelie hỏi từ chỗ cô ấy ngồi sau tôi, gõ bút lông ngỗng vào mép bàn. Cô ấy không bao giờ vui khi ngồi yên.

Giáo sư Kaori nghiêng chặt hàm hai lần. "Chúng tôi không chắc. Số lượng rừng liên kết chưa bao giờ ảnh hưởng đến tính toàn vẹn của các khu vực của Navarre trước đây, nhưng tôi sẽ không nói dối bạn và nói rằng chúng tôi không thấy sự vi phạm gia tăng khi bạn biết từ Battle Brief rằng chúng tôi đang thấy."

Các khu vực đang yếu đi với tốc độ khiến dạ dày tôi căng thẳng mỗi khi Giáo sư Devera bắt đầu Bản tóm tắt trận chiến hàng ngày của chúng tôi. Hoặc là chúng ta đang yếu đi hoặc kẻ thù của chúng ta đang trở nên mạnh hơn. Cả hai khả năng đều có nghĩa là các học viên trong căn phòng này cần thiết hơn bao giờ hết.

Ngay cả tôi.

Hình ảnh chuyển sang Sgaeyl, con rồng màu xanh nước biển gắn kết với Xaden.

Bụng tôi quặn lại khi nhớ lại cái cách cô ấy nhìn thấu tôi vào ngày đầu tiên đó.

"Bạn không cần phải lo lắng về cách tiếp cận những con rồng xanh, vì không có con nào muốn thực hiện đòn Threshing này, nhưng bạn sẽ có thể nhận ra Sgaeyl nếu nhìn thấy cô ta," Giáo sư Kaori nói.

"Vậy thì mày có thể chạy rồi," Ridoc nói chậm rãi.

Tôi gật đầu trong khi những người khác cười.

"Cô ấy là một Blue Daggertail, loài blue hiếm nhất, và đúng vậy, nếu bạn thấy cô ấy mà không có người cưỡi gắn kết, bạn nên... chắc chắn tìm một nơi khác để ở. *Ruthless* không bắt đầu mô tả cô ấy, cô ấy cũng không tuân theo những gì chúng ta cho là những gì loài rồng coi là luật lệ. Cô ấy thậm chí còn gắn kết người thân của một trong những người cưỡi trước đây của mình, điều mà tất cả các bạn đều biết là bị cấm, nhưng Sgaeyl làm bất cứ điều gì cô ấy muốn, bất cứ khi nào cô ấy muốn. Trên thực tế, nếu bạn thấy bất kỳ con blues nào, đừng đến gần chúng. Chỉ cần..."

"Chạy đi," Ridoc lặp lại, vừa vuốt mái tóc nâu mềm mại của mình.

"Chạy đi," Giáo sư Kaori mỉm cười đồng ý, bộ ria mép trên môi trên của ông rung lên một chút. "Có một số ít lính xanh khác đang hoạt động, nhưng bạn sẽ tìm thấy chúng dọc theo dãy núi Esben ở phía đông, nơi diễn ra cuộc chiến dữ dội nhất. Tất cả chúng đều đáng sợ, nhưng Sgaeyl là kẻ mạnh nhất trong số chúng."

Hơi thở của tôi nghen lại. Chẳng trách Xaden có thể sử dụng bóng tối—những cái bóng có thể rút dao găm ra khỏi cây, những cái bóng có thể ném những con dao găm đó. Nhưng mà...anh ấy để tôi sống. Tôi đẩy hạt nhân ấm áp mà suy nghĩ mang lại cho tôi đi thật xa, thật xa.

Có lẽ chỉ để trêu bạn thôi, một con quái vật đang đùa giỡn với con mồi trước khi lao tới.

"Còn con rồng đen thì sao?" học sinh năm nhất bên cạnh Jack hỏi. "Có một con ở đây, đúng không?"

Gương mặt Jack sáng lên. "Tôi muốn cái đó."

"Không phải là nó sẽ quan trọng." Giáo sư Kaori búng cổ tay và Sgaeyl biến mất, và một con rồng đen khổng lồ thay thế cô ấy. Ngay cả ảo ảnh cũng lớn hơn, khiến tôi phải hơi nghiêng cổ để nhìn đầu của nó. "Nhưng chỉ để thỏa mãn sự tò mò của bạn, vì đây là lần duy nhất bạn có thể nhìn thấy nó, đây là con rồng đen duy nhất khác ngoài Tướng Melgren."

"Nó to lắm," Rhiannon nói. "Và đó có phải là một con cá đuôi cụt không?"

"Không. Một con morningstartail. Nó có sức mạnh đập phá tương tự như một con clubtail, nhưng những chiếc gai đó có thể moi ruột một người cũng tốt như một con daggertail."

"Tốt nhất của cả hai thế giới," Jack gọi lớn. "Anh ta trông giống như một cỗ máy giết người."

"Đúng vậy," Giáo sư Kaori trả lời. "Và thành thật mà nói, tôi đã không nhìn thấy anh ta trong năm năm qua, vì vậy hình ảnh này đã lỗi thời hơn một chút. Nhưng vì chúng ta có anh ta ở đây, bạn có thể cho tôi biết gì về rồng đen không?"

"Họ là những người thông minh nhất và sáng suốt nhất," Aurelie nói lớn.

"Chúng là loài hiếm nhất," tôi nói thêm. "Chưa có một con nào được sinh ra trong... thế kỷ qua."

"Đúng vậy." Giáo sư Kaori lại quay ảo ảnh, và tôi thấy một đôi mắt vàng chói lóa. "Chúng cũng là loài xảo quyệt nhất. Không có chuyện qua mặt được một con rồng đen. Con này hơn một trăm tuổi một chút, tức là khoảng trung niên. Nó được tôn sùng như một con rồng chiến đấu trong loài của chúng, và nếu không có nó, có lẽ chúng ta đã thua trong cuộc nổi loạn của Tyrrish. Thêm vào đó, nó là một morningstartail, và nó là một trong những con rồng nguy hiểm nhất ở Navarre."

"Tôi cá là anh ta có một sức mạnh đáng gờm. Làm sao để tiếp cận anh ta?" Jack hỏi, nghiêng người về phía trước trên ghế. Có sự tham lam thuần túy trong mắt anh ta, được phản chiếu bởi người bạn bên cạnh anh ta.

Đó là điều cuối cùng mà vương quốc này cần, một người tàn nhẫn như Jack lại liên kết với một con rồng đen. Không, cảm ơn.

"Không đâu," Giáo sư Kaori trả lời. "Anh ta không đồng ý liên kết kể từ khi người cưỡi ngựa trước đó và duy nhất của anh ta bị giết trong cuộc nổi loạn, và cách duy nhất để bạn có thể ở gần anh ta là nếu bạn ở Vale, điều mà bạn sẽ không thể, bởi vì bạn sẽ bị thiêu rụi trước khi bạn vượt qua được hẻm núi."

Cô gái tóc đỏ nhột nhạt ngồi đối diện tôi trong vòng tròn dịch chuyển trên ghế và kéo tay áo xuống để che đi di tích nổi loạn của mình.

"Ai đó nên hỏi anh ấy lần nữa đi," Jack thúc giục.

"Không phải vậy đâu, Barlowe. Bây giờ, chỉ còn một con rồng đen khác đang phục vụ—"

"Tướng Melgren," Sawyer nói. Cuốn sách của ông ấy đóng lại trước mặt, nhưng tôi không thể trách ông ấy. Tôi cũng khó mà ghi chép, nếu đây là lần thứ hai tôi học lớp này. "Codagh, đúng không?"

"Đúng vậy." Giáo sư Kaori gật đầu. "Người lớn tuổi nhất trong hang ổ của họ và là một thanh kiếm đuôi."

"Nhưng chỉ vì tò mò thôi." Ánh mắt xanh băng giá của Jack không rời khỏi ảo ảnh về con rồng đen không bị ràng buộc vẫn đang được chiếu. "Anh chàng này sẽ tặng cho người cưỡi nó khả năng ẩn ký nào?"

Giáo sư Kaori nắm chặt năm đấm, và ảo ảnh biến mất. "Không thể nói trước được. Signet là kết quả của phản ứng hóa học độc đáo giữa người cưỡi và rồng và thường nói lên nhiều điều về người cưỡi hơn là về rồng. Mỗi liên kết càng mạnh và rồng càng mạnh thì signet càng mạnh."

"Được thôi. Người cưỡi ngựa trước của anh ta là ai?" Jack hỏi.

"Dấu ấn của Naolin đang hút cạn." Vai của Giáo sư Kaori chùng xuống. "Anh ta có thể hấp thụ sức mạnh từ nhiều nguồn khác nhau, từ những con rồng khác, từ những người cưỡi khác, rồi sử dụng hoặc phân phối lại."

"Thật ngẫu nhiên." Giọng điệu của Ridoc có phần tôn thờ anh hùng.

"Đúng vậy," Giáo sư Kaori đồng ý.

"Cái gì có thể giết người bằng cái ấn này?" Jack hỏi, khoanh tay trước ngực.

Giáo sư Kaori liếc nhìn tôi trong một nhịp tim trước khi nhìn đi chỗ khác. "Anh ta đã cố gắng sử dụng sức mạnh đó để hồi sinh một kỵ sĩ đã ngã xuống—điều này không hiệu quả, vì không có dấu ấn nào có khả năng hồi sinh—và đã làm bản thân kiệt sức trong quá trình này. Để sử dụng một cụm từ mà bạn sẽ quen thuộc sau Threshing, anh ta đã kiệt sức và chết bên cạnh kỵ sĩ đó."

Có điều gì đó trong lồng ngực tôi thay đổi, một cảm giác mà tôi không thể giải thích nhưng cũng không thể thoát ra được.

Chuông reo, báo hiệu giờ đã hết, và tất cả chúng tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc. Các đội đi ra hành lang, dọn sạch căn phòng, và tôi đứng dậy khỏi bàn làm việc, vác cặp lên vai trong khi Rhiannon đợi

tôi ở cửa, vẻ mặt bối rối. "Là Brennan, đúng không?" Tôi hỏi Giáo sư Kaori.

Nỗi buồn tràn ngập ánh mắt anh khi anh nhìn tôi. "Đúng vậy. Anh ấy đã chết khi cố cứu anh trai cô, nhưng Brennan đã đi quá xa rồi."

"Tại sao anh ấy lại làm thế?" Tôi dịch chuyển trọng lượng của chiếc cặp. "Sự hồi sinh là không thể. Tại sao anh ấy lại tự tử khi Brennan đã ra đi?" Một nỗi đau buồn giày xéo trái tim tôi, cướp mất hơi thở của tôi. Brennan sẽ không bao giờ muốn bất kỳ ai chết vì anh ấy. Điều đó không nằm trong bản chất của anh ấy.

Giáo sư Kaori ngồi dựa lưng vào bàn làm việc, vuốt những sợi ria mép ngắn và đen của mình khi nhìn chăm chăm vào tôi. "Là một Sorrengail chẳng có lợi gì cho anh ở đây, đúng không?"

Tôi lắc đầu. "Có khá nhiều học viên muốn hạ thấp tôi—và họ của tôi—một bậc."

Anh gật đầu. "Sẽ không như vậy khi em rời đi. Sau khi tốt nghiệp, em sẽ thấy rằng trở thành con gái của Tướng Sorrengail có nghĩa là những người khác sẽ làm bất cứ điều gì để giữ cho em sống, thậm chí là vui vẻ, không phải vì họ yêu mẹ em mà vì họ sợ bà ấy hoặc muốn bà ấy ưu ái."

"Naolin là ai?"

"Cả hai đều có một chút. Và đôi khi, một kỵ sĩ có dấu ấn mạnh mẽ như vậy khó có thể chấp nhận giới hạn của mình. Sau cùng, sự gắn kết khiến bạn trở thành một kỵ sĩ, nhưng hồi sinh một người từ cõi chết? Giờ thì, điều đó khiến bạn trở thành một vị thần. Bằng cách nào đó, tôi không nghĩ Malek sẽ vui vẻ khi một người phạm bước vào lãnh thổ của mình."

"Cảm ơn vì đã trả lời." Tôi quay lại và đi về phía cửa.

"Violet," Giáo sư Kaori gọi, và tôi quay lại nhìn. "Tôi đã dạy cả hai anh chị em của cô. Một con dấu như của tôi quá hữu ích ở đây trong lớp học để tôi có thể triển khai với một cánh trong thời gian dài. Brennan là một kỵ sĩ tuyệt vời và là một người đàn ông tốt. Mira thì khôn ngoan và có năng khiếu cười đùa."

Tôi gật đầu.

"Nhưng cậu thông minh hơn cả hai người bọn họ."

Tôi chớp mắt. Tôi hiếm khi được so sánh với anh chị em mình và bằng cách nào đó lại chiếm ưu thế.

"Theo những gì tôi thấy khi anh giúp bạn mình học ở trường phổ thông mỗi tối, có vẻ như anh cũng có thể là người nhân hậu hơn. Đừng quên điều đó."

"Cảm ơn, nhưng thông minh và nhân hậu sẽ không giúp được tôi khi nói đến Threshing." Một tiếng cười tự giễu thoát ra. "Bạn biết nhiều về rừng hơn bất kỳ ai khác trong góc phần tư, có lẽ là bất kỳ ai khác trên Lục địa. Chúng chọn sức mạnh và sự khôn ngoan."

"Họ chọn vì những lý do mà họ thấy không phù hợp để chia sẻ với chúng ta." Anh đẩy bàn làm việc ra. "Và không phải tất cả sức

manh đều là thể chất, Violet."

Tôi gât đầu, vì tôi không tìm được từ ngữ nào thích hợp để diễn tả lời khen ngợi có thiện chí của anh ấy, và đi đến gặp Rhiannon ở cửa. Điều duy nhất tôi biết chắc chắn ngay lúc này là lòng trắc ẩn sẽ không giúp ích gì cho tôi trên tấm thảm sau bữa trưa.

...

Tôi hồi hộp đến mức muốn nôn khi đứng bên cạnh tấm thảm đen rộng, nhìn Rhiannon đánh bại đối thủ của cô ấy một cách tàn bạo. Đó là một gã từ Second Wing, và cô ấy gần như không mất thời gian để khóa cổ anh ta, cắt đứt nguồn cung cấp không khí của anh ta. Đó là một động tác mà cô ấy đã cố gắng hết sức để dạy tôi trong vài tuần qua.

"Cô ấy làm cho mọi chuyện có vẻ dễ dàng quá," tôi nói với Dain khi anh đứng bên cạnh tôi, khuỷu tay anh chạm vào tôi.

"Anh ta sẽ cố giết anh."

"Cái gì?" Tôi liếc lên, rồi dõi theo tầm nhìn của anh ấy cách đó hai tấm thảm.

Dain trừng mắt nhìn Xaden ở bên kia tấm thảm, vẻ mặt vô cùng chán nản khi Rhiannon siết chặt cổ của tân binh năm nhất Đội 2.

"Đối thủ của anh," Dain nhẹ nhàng nói. "Tôi nghe lắm được anh ta và một vài *người bạn*. Họ nghĩ anh là gánh nặng cho cánh nhờ vào thằng nhóc Barlowe đó." Anh mắt anh ta chuyển sang Oren, người đang đánh giá tôi như một món đồ chơi chết tiệt mà anh ta định phá vỡ.

Nhưng có một chút xanh xao trên nước da của anh ấy khiến tôi phải mỉm cười.

"Tôi sẽ ổn thôi", tôi lẩm bẩm, vì đó là câu thần chú chết tiệt của tôi. Tôi cởi bỏ chiếc áo giáp vảy rồng bắt đầu giống như lớp da thứ hai và bộ đồ da chiến đấu của tôi. Cả bốn con dao găm của tôi đều đã tra vào vỏ, và nếu kế hoạch của tôi diễn ra đúng như dự định, tôi sẽ sớm có thêm một con nữa để bổ sung vào bộ sưu tập của mình.

Sinh viên năm nhất của Cánh thứ hai ngất đi, và Rhiannon chiến thắng khi chúng tôi vỗ tay. Sau đó, cô ấy cúi xuống đối thủ và rút con dao găm ở bên hông anh ta ra. "Có vẻ như đây là của tôi rồi. Chúc ngủ ngon." Cô ấy vỗ nhẹ vào đầu anh ta, khiến tôi bật cười.

"Không biết tại sao cô lại cười thế, Sorrengail," một giọng nói khinh bỉ vang lên phía sau tôi.

Tôi quay lại và thấy Jack đang đứng dang rộng hai chân dựa vào bức tường gỗ cách đó khoảng mười feet, nở một nụ cười mà chỉ có thể diễn tả bằng từ độc ác.

"Cút đi, Barlowe." Tôi giơ ngón giữa lên với hắn.

"Tôi thực sự hy vọng anh sẽ thắng thử thách hôm nay." Đôi mắt anh nhảy múa với niềm vui tàn bạo khiến tôi thấy buồn nôn. "Sẽ thật đáng xấu hổ nếu có người khác giết anh trước khi tôi có cơ hội. Nhưng tôi sẽ không ngạc nhiên. Hoa violet rất mỏng manh... những thứ dễ vỡ, anh biết mà."

Mỏng manh quá, cái mông của tôi.

Có lẽ hắn sẽ phải suy nghĩ lại về việc có nên lên kế hoạch giết bạn hay không nếu bạn đâm vài nhát dao vào đầu hắn.

Tôi rút cả hai con dao găm ra khỏi xương sườn và vung chúng về phía anh ta bằng một động tác mượt mà. Chúng rơi đúng vào nơi tôi định - một con găng như cắt vào tai anh ta và con còn lại cách tinh hoàn anh ta một inch.

Nỗi sợ hãi khiến anh mở to mắt.

Tôi cười toe toét một cách vô liêm sỉ và vẫy vẫy ngón tay.

"Violet," Dain rít lên khi Jack tránh xa lưỡi kiếm của tôi và bước ra xa bức tường.

"Anh sẽ phải trả giá cho điều đó." Jack chỉ vào tôi và bỏ đi, nhưng chuyển động lên xuống của vai anh ấy có chút loạng choạng.

Tôi nhìn theo bóng lưng hắn rút lui, rồi rút dao găm ra, nhét vào bên sườn trước khi quay lại bên Dain.

"Cái quái gì thế?" anh ta sôi máu. "Tôi đã bảo anh phải im lặng khi nói đến anh ta, và anh..." Anh ta lắc đầu với tôi. "Anh chỉ làm anh ta tức giận hơn thôi?"

"Nằm im chẳng đưa tôi đến đâu cả", tôi nhún vai nói khi đối thủ của Rhiannon được khiêng ra khỏi thảm đấu. "Anh ta cần phải nhận ra rằng tôi không phải là gánh nặng". *Và tôi sẽ khó bị giết hơn anh ta nghĩ.*

Tôi không thể lờ đi cảm giác ngứa ran trên da đầu, và tôi hướng mắt nhìn Xaden.

Tim tôi lại đập loạn xạ, như thể anh ấy đã gửi bóng đen xuyên qua xương sườn tôi để bóp chặt cơ quan đó. Anh ấy nhướn mày đầy sẻo, và tôi thề là có một nụ cười thoáng qua trên môi anh ấy khi anh ấy rời đi, bước tới để quan sát các học viên Phi đoàn 4 ở tấm thảm tiếp theo.

"Tuyệt thật," Rhiannon nói khi cô ấy di chuyển sang phía bên kia của tôi. "Tôi nghĩ Jack sắp tự ị ra quần rồi."

Tôi cố nhịn cười.

"Đừng khuyến khích cô ấy nữa," Dain khiển trách.

"Sorrengrail." Giáo sư Ematterio liếc nhìn sổ tay của mình và nhướn một bên lông mày đen rậm trước khi tiếp tục. "Seifert."

Nuốt xuống nỗi hoảng sợ đang chực trào lên cổ họng, tôi bước lên tấm thảm đối diện với Oren, người chắc chắn đang trông rất xanh xao lúc này.

Đúng lúc quá.

Tôi đã chuẩn bị tốt nhất có thể, quấn chặt mắt cá chân và đầu gối của mình trong trường hợp anh ta tấn công vào chân.

"Đừng coi đây là chuyện cá nhân," anh ấy nói khi chúng tôi bắt đầu bay vòng tròn, cả hai tay giơ lên. "Nhưng anh sẽ chỉ gây nguy hiểm cho cánh của mình thôi."

Hắn lao về phía tôi, nhưng bước chân của hắn chậm chạp và tôi phải quay đi, đâm vào thân hắn trước khi bật dậy và giơ dao găm ra.

"Tôi cũng chẳng nguy hiểm hơn anh đâu," tôi buộc tội.

Ngực anh phập phồng một lần và mồ hôi lấm tấm trên trán, nhưng anh gạt nó đi, chớp mắt liên tục khi với lấy con dao của mình. "Chị gái tôi là một thầy thuốc. Tôi đã nghe thấy xương của anh gãy như cành cây."

"Sao anh không đến tìm hiểu xem?" Tôi cố mỉm cười và đợi anh ta tấn công lần nữa, vì đó là việc anh ta làm. Tôi đã có ba buổi để theo dõi anh ta từ một vài tấm thảm. Anh ta là một con bò đực, toàn sức mạnh nhưng không có duyên.

Toàn bộ cơ thể anh ta lặn tròn như thể sắp nôn, và anh ta che miệng bằng bàn tay không, hít thở sâu trước khi đứng thẳng trở lại. Tôi nên tấn công, nhưng thay vào đó tôi chờ đợi. Và rồi anh ta lao tới, lưỡi kiếm giơ cao trong tư thế tấn công.

Tim tôi đập thình thịch khi tôi chờ đợi những nhịp tim đau đớn mà anh ta phải chịu đựng để đến được với tôi, bằng cách nào đó nào tôi thuyết phục cơ thể tôi giữ vững lập trường cho đến giây cuối cùng có thể. Anh ta vung con dao xuống, và tôi né sang trái, chém vào hông anh ta bằng lưỡi dao của mình trong quá trình đó, sau đó quay lại và đá vào lưng anh ta, khiến anh ta ngã lặn ra.

Hiện nay.

Anh ta ngã xuống thảm, và tôi ngay lập tức tận dụng lợi thế, ấn đầu gối vào cột sống anh ta giống như Imogen đã làm với tôi và kê lưỡi kiếm vào cổ anh ta. "Đầu hàng." Ai cần sức mạnh khi bạn có tốc độ và thép?

"Không!" anh ấy hét lên, nhưng cơ thể anh ấy lắc lư dưới người tôi, và anh ấy nôn thốc nôn tháo, nôn hết mọi thứ đã ăn từ bữa sáng ra và bắn tung tóe khắp tấm thảm sang bên cạnh chúng tôi.

Thật kinh tởm.

"Ôi trời ơi," Rhiannon hét lên, giọng nói đầy vẻ ghê tởm.

"Đầu hàng," tôi lại ra lệnh, nhưng hắn đang nôn dữ dội và tôi phải rút dao ra để không vô tình cắt vào cổ hắn.

"Ông ta đầu hàng," Giáo sư Emetterio tuyên bố, khuôn mặt nhăn nhó vì ghê tởm.

Tôi rút kiếm ra khỏi vỏ và trèo khỏi người anh ta, tránh những vũng nước nôn mửa. Sau đó, tôi lấy con dao găm mà Oren đánh rơi cách đó vài feet khi anh ta vẫn tiếp tục nôn. Con dao nặng hơn và dài hơn những con dao khác của tôi, nhưng giờ nó là của tôi, và tôi

đã kiểm được nó. Tôi rút nó ra khỏi vỏ ở một chỗ trống trên đùi trái của tôi.

"Anh thắng rồi!" Rhiannon nói và ôm chặt tôi khi tôi bước khỏi thảm đấu.

"Anh ấy bị bệnh," tôi nói và nhún vai.

Rhiannon phản bác: "Tôi sẽ chọn may mắn thay vì giỏi bất cứ ngày nào".

"Tôi phải tìm người dọn dẹp chỗ này," Dain nói, sắc mặt anh cũng trở nên nghiêm trọng.

Tôi đã thắng.

...

Thời gian là điều khó khăn nhất trong kế hoạch của tôi.

Tôi thắng tuần sau khi một cô gái mập mạp từ First Wing không thể tập trung đủ lâu để tung ra một cú đâm tử tế nhờ một vài cây nấm leighorrel và đặc tính gây ảo giác của chúng bằng cách nào đó đã lọt vào bữa trưa của cô ấy. Cô ấy đá một cú vào đầu gối tôi, nhưng không sao cả, chỉ cần quấn băng trong vài ngày là vết thương sẽ lành.

Tôi thắng tuần sau đó khi một anh chàng cao lớn từ Third Wing loạng choạng vì đôi chân to của anh ta tạm thời mất hết cảm giác, do rễ cây zihna mọc trên một mỏm đá gần khe núi. Tuy nhiên, thời gian của tôi hơi sai một chút, và anh ta đâm vài cú vào mặt tôi, khiến tôi bị rách môi và bầm tím má trong mười một ngày tiếp theo, nhưng ít nhất anh ta không làm gãy hàm tôi.

Tôi lại thắng vào tuần sau khi thị lực của một học viên nữ nang trở nên mờ nhạt giữa trận đấu, do lá tarsilla tìm đường vào trà của cô ấy. Cô ấy rất nhanh, vật tôi xuống thảm và tung ra một số cú đá cực kỳ đau đớn vào bụng tôi, để lại những vết bầm tím đầy màu sắc và một dấu giày rõ rệt trên xương sườn của tôi. Tôi gần như đã suy sụp và đi gặp Nolon sau trận đấu đó, nhưng tôi nghiêng rằng và quấn xương sườn, quyết tâm không cho những người khác một lý do để loại tôi ra như Jack hay bất kỳ người nào bị đánh dấu muộn.

Tôi kiểm được con dao găm thứ năm của mình, con dao này có một viên hồng ngọc đẹp ở chuôi, thử thách cuối cùng vào tháng Tám khi tôi đưa một anh chàng đặc biệt đổ mồ hôi với khe hở giữa hai hàm răng cửa xuống thảm. Vỏ cây carmine tìm đường vào túi nước của anh ta khiến anh ta chậm chạp và ốm yếu. Hiệu ứng hơi giống với quả fonilee, và thật đáng tiếc khi toàn bộ Biệt đội thứ ba, Phân đội móng vuốt của Cảnh thứ ba đang phải chịu đựng cùng một cơn đau dạ dày. Chắc chắn là có thứ gì đó gây ra bởi vi-rút, ít nhất là đó là những gì tôi nói khi cuối cùng anh ta chịu khuất phục

trước đòn khóa đầu của tôi sau khi làm trật ngón tay cái của tôi và gần như làm gãy mũi tôi.

Đến đầu tháng 9, tôi cảm thấy phẫn chấn khi bước lên thảm đấu. Tôi đã hạ gục năm đối thủ mà không giết được ai, điều mà một phần tư năm của chúng tôi không thể nói được sau khi gần hai mươi cái tên nữa được thêm vào danh sách tử thần chỉ riêng trong tháng trước dành cho những học sinh năm nhất.

Tôi xoay vai đau nhức và chờ đối thủ của mình.

Nhưng Rayma Corrie từ Third Wing không xuất hiện trong tuần này như cô ấy mong đợi.

"Xin lỗi, Violet," Giáo sư Emetterio nói, gãi bộ râu đen ngắn của mình. "Cô được cho là sẽ thách đấu với Rayma, nhưng cô ấy đã được đưa đến chỗ các thầy thuốc vì cô ấy dường như không thể đi theo đường thẳng."

Vỏ quả walwyn sẽ có tác dụng đó khi ăn sống...giống như khi bạn trộn chúng vào lớp kem phủ trên chiếc bánh ngọt buổi sáng vậy.

"Thật là" — *chết tiệt* — "tệ quá." Tôi nhăn mặt. *Anh đã phục vụ cô ấy quá sớm*. "Tôi có nên..." Tôi bắt đầu, lùi lại để rời khỏi tầm mắt.

"Tôi rất vui khi được bước vào." Giọng nói đó. Âm điệu đó. Cảm giác lạnh buốt trên da đầu tôi...

Ồi không. Chắc chắn là không. Không. Không. *Không*.

"Anh chắc chứ?" Giáo sư Emetterio hỏi và liếc qua vai.

"Tuyệt đối."

Bụng tôi đập xuống sàn.

Và Xaden bước lên thảm.

Tôi sẽ không chết hôm nay.
— PHỤ LỤC CÁ NHÂN CỦA VIOLET SORRENGAIL
VÀO SÁCH CỦA BRENNAN

CHƯƠNG CHÍN

Tôi thực sự gặp rắc rối rồi.

Xaden bước tới trước—toàn thân cao sáu feet—mặc bộ đồ da chiến đấu màu đen và chiếc áo sơ mi bó sát tay ngắn khiến cho di tích nổi loạn lấp lánh, đen tối trên da anh ta càng giống một lời cảnh báo lớn hơn, điều mà tôi biết là nực cười nhưng bằng cách nào đó lại đúng.

Tim tôi đập nhanh như điên, như thể cơ thể tôi biết được sự thật mà tâm trí tôi vẫn chưa chấp nhận. Tôi sắp bị đá vào mông... hoặc tệ hơn.

"Các bạn sẽ được thưởng thức một bữa tiệc," Giáo sư Emetterio nói, vỗ tay. "Xaden là một trong những chiến binh giỏi nhất mà chúng ta có. Hãy xem và học hỏi."

"Tất nhiên rồi," tôi lẩm bẩm, bụng tôi quặn thắt như thể tôi là người vừa ăn vỏ quả walwyn.

Khóe miệng Xaden nhếch lên thành một nụ cười khẩy, và những đốm vàng trong mắt anh ta dường như đang nhảy múa. Tên khốn tàn bạo đang tận hưởng điều này.

Đầu gối, mắt cá chân và cổ tay của tôi được quấn băng, miếng vải trắng bảo vệ ngón tay cái đang lành của tôi tạo nên sự tương phản đáng kinh ngạc với đôi giày da màu đen.

"Cô ấy hơi quá tầm với, anh không nghĩ vậy sao?" Dain phản đối từ một bên tấm thảm, sự căng thẳng toát ra trong từng từ ngữ.

"Thư giãn đi, Aetos." Xaden nhìn qua vai tôi, ánh mắt anh ta đánh lại hướng về nơi tôi biết Dain đang đứng, nơi anh ta luôn đứng khi tôi ở trên thảm. Cái nhìn Xaden dành cho anh ta khiến tôi nhận ra anh ta đã dễ dãi với tôi trong bộ phận trùng mắt. "Cô ấy sẽ nguyên vẹn khi tôi *dạy xong*."

"Tôi không nghĩ điều đó công bằng chút nào—" Giọng Dain vang lên.

"Không ai yêu cầu anh phải suy nghĩ cả, *đội trưởng*," Xaden đáp trả khi anh ta di chuyển sang một bên, vứt bỏ mọi vũ khí trên người mình—và thực sự là rất nhiều—và đưa chúng cho Imogen.

Vị đắng và vô lý của sự ghen tuông tràn ngập miệng tôi, nhưng không có thời gian để xem xét sự kỳ lạ đó, nhất là khi chỉ còn vài giây nữa là anh ấy lại ở trước mặt tôi.

"Anh không nghĩ là anh cần những thứ đó sao?" Tôi hỏi, xoa xoa lưỡi kiếm của mình. Ngực anh ta rất to, với đôi vai rộng và cánh tay cơ bắp cuồn cuộn bên cạnh. Một mục tiêu lớn như thế này hẳn dễ bắn trúng.

"Không. Không khi anh mang đủ cho cả hai chúng ta." Một nụ cười gian xảo cong lên trên miệng anh khi anh đưa tay ra và cong ngón tay lại theo động tác mời gọi. "Đi thôi."

Tim tôi đập nhanh hơn cả cánh chim ruồi khi tôi vào thế chiến đấu và chờ anh ta tấn công. Tấm thảm này chỉ dài hai mươi feet theo cả hai hướng, nhưng toàn bộ thế giới của tôi lại thu hẹp lại trong ranh giới của nó và mối nguy hiểm bên trong.

Anh ta không nằm trong đội của tôi. Anh ta có thể giết tôi mà không bị trừng phạt.

Tôi phóng một con dao găm thẳng vào bộ ngực được tạo hình cực kỳ đẹp mắt của hắn.

Anh ta *bắt được* nó và lè lưỡi. "Đã thấy động tác đó rồi."

Trời ơi, anh ấy nhanh quá.

Tôi phải nhanh hơn. Đó là lợi thế duy nhất tôi có—đó là suy nghĩ duy nhất của tôi khi tôi tiến về phía trước trong một đòn kết hợp vừa đâm vừa đá mà Rhiannon đã luyện tập cho tôi trong sáu tuần qua. Anh ta khéo léo né lưỡi kiếm của tôi rồi tóm lấy chân tôi. Trái đất quay cuồng và tôi ngã ngửa ra sau, cú va chạm đột ngột khiến không khí trong phổi tôi trào ra.

Nhưng anh ta không ra tay giết người. Thay vào đó, anh ta thả con dao găm mình bắt được và đá nó ra khỏi tấm thảm, và một giây sau, khi không khí rít lên trong phổi, tôi lao tới với con dao tiếp theo, nhắm vào đùi anh ta.

Anh ta chặn đòn đánh của tôi bằng cẳng tay, rồi nắm lấy cổ tay tôi bằng tay kia và gạt con dao ra khỏi tay tôi, cúi xuống để mặt anh ta chỉ cách mặt tôi vài inch. "Hôm nay chúng ta sẽ đổ máu, phải không, Violence?" anh ta thì thầm. Kim loại lại đập xuống thảm và anh ta đá nó qua đầu tôi và ra khỏi tầm với của tôi.

Anh ta không lấy dao găm của tôi để chống lại tôi; anh ta tước vũ khí của tôi chỉ để chứng minh rằng anh ta có thể. Máu tôi sôi lên.

"Tên tôi là *Violet*," tôi sôi máu.

"Tôi nghĩ phiên bản của tôi hợp với anh hơn." Anh thả cổ tay tôi ra và đứng dậy, đưa tay cho tôi. "Chúng ta vẫn chưa xong đâu."

Ngực tôi phập phồng, vẫn đang hồi phục sau cách anh ấy làm tôi hết hơi, và tôi nhận lời đề nghị. Anh ấy kéo tôi đứng dậy, rồi vịn tay tôi ra sau lưng và kéo tôi vào lồng ngực rắn chắc của anh ấy, giữ chặt tay chúng tôi trước khi tôi kịp giữ thăng bằng.

"Chết tiệt!" Tôi quát.

Có một cú giạt ở đùi tôi và một con dao găm khác của tôi được ấn vào cổ họng tôi khi ngực anh ấy tụt vào sau đầu tôi. Cánh tay anh ấy khóa chặt xương sườn tôi, và anh ấy cũng có thể là một bức tượng vì tất cả sự cho đi có trong khung hình của anh ấy. Không có ích gì khi đập đầu tôi ra sau - anh ấy quá cao nên tôi chỉ làm anh ấy khó chịu.

"Đừng tin tưởng bất kỳ ai đối mặt với bạn trên tấm thảm này", anh ấy cảnh báo bằng một tiếng rít, hơi thở ấm áp của anh ấy phả vào vành tai tôi, và mặc dù chúng tôi được bao quanh bởi mọi người, tôi nhận ra anh ấy im lặng vì một lý do. Bài học này chỉ dành cho tôi.

"Ngay cả người nợ tôi một ân huệ?" Tôi phản bác, giọng tôi cũng thấp xuống. Vai tôi bắt đầu phản đối góc độ không tự nhiên, nhưng tôi không di chuyển. Tôi sẽ không cho anh ta sự thỏa mãn.

Anh ta thả con dao găm thứ ba lấy được từ tôi và đá nó về phía trước—đến chỗ Dain đang đứng, hai con kia đã nằm trong tay anh ta. Có sự giết chóc trong mắt anh ta khi anh ta trừng mắt nhìn Xaden.

"Tôi là người quyết định khi nào bạn ân huệ đó. Không phải anh." Xaden thả tay tôi ra và lùi lại.

Tôi quay lại, đâm vào cổ họng anh ta, và anh ta hất tay tôi sang một bên.

"Tốt," anh ta nói với một nụ cười, tránh đòn tiếp theo của tôi mà không hề làm hơi thở của anh ta bị ảnh hưởng. "Nhắm vào cổ họng là lựa chọn tốt nhất của anh, miễn là nó bị lộ ra."

Fury lại đá tôi ra theo cùng một kiểu, trí nhớ cơ bắp chiếm ưu thế, và anh ta lại bắt lấy chân tôi, lần này giạt lấy con dao găm được cất trong vỏ và thả nó xuống thảm trước khi thả tôi ra, nhún mào thất vọng nhìn tôi. "Tôi mong anh sẽ học hỏi từ những sai lầm của mình." Anh ta đá nó ra.

Tôi chỉ còn lại năm thanh kiếm, tất cả đều được gắn vào xương sườn.

Nắm chặt một cái và giơ tay lên phòng thủ, tôi bắt đầu đi vòng quanh anh ta, và thật khó chịu, anh ta thậm chí không thèm đổi mặt với tôi. Anh ta chỉ đứng đó ở giữa tấm thảm, đôi giày của anh ta được đặt xuống và cánh tay buông thõng khi tôi di chuyển xung quanh anh ta.

"Anh định nhảy nhót hay định tấn công?"

Đu anh ta đi.

Tôi đâm về phía trước, nhưng anh ta cúi xuống và con dao của tôi lướt qua vai anh ta, cách anh ta sáu inch. Bụng tôi chùng xuống khi anh ta nắm lấy cánh tay tôi, kéo tôi về phía trước và lật tôi quanh hông anh ta. Tôi bay lên không trung trong một nhịp tim trước khi đập xuống thảm, xương sườn tôi chịu tác động.

Anh ta bẻ cánh tay tôi thành thế khóa chặt và cơn đau buốt chạy dọc xuống chân khi tôi hét lên, thả rơi con dao găm, nhưng anh ta vẫn chưa dừng lại. Không, đầu gối anh ta đang ở xương sườn tôi và, mặc dù anh ta giữ chặt cánh tay tôi bằng một tay, tay kia rút một con dao găm ra khỏi vỏ và ném nó về phía chân Dain trước khi cầm một con khác và giữ nó ở vùng nhạy cảm nơi hàm tôi gặp cổ.

Rồi anh cúi xuống gần hơn. "Hạ gục kẻ thù trước trận chiến thực sự là thông minh; tôi sẽ cho em điều đó", anh thì thầm, hơi thở ấm áp của anh lướt qua vành tai tôi.

Ôi trời ơi. Anh ấy biết tôi đã làm gì. Cơn đau ở cánh tay tôi chẳng là gì so với cơn buồn nôn quặn thắt trong bụng khi nghĩ đến việc anh ấy có thể làm gì với kiến thức đó.

"Vấn đề là, nếu anh không tự kiểm tra mình ở đây"—anh ta cạo con dao găm xuống cổ tôi, nhưng không có dòng máu ấm nào chảy ra, vì vậy tôi biết anh ta không cắt tôi—"thì anh sẽ không thể khá hơn được đâu."

"Anh muốn tôi chết, chắc chắn rồi," tôi đáp trả, một bên mặt tôi áp vào tấm thảm. Điều này không chỉ đau đớn, mà còn nhục nhã.

"Và bị từ chối niềm vui khi được đồng hành cùng em?" anh ta chế giễu.

"Tôi ghét anh chết tiệt." Những lời nói vượt khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp ngậm miệng lại.

"Điều đó không làm cho bạn trở nên đặc biệt."

Áp lực giảm dần từ ngực và cánh tay tôi khi anh ta đứng dậy, đá cả hai con dao găm về phía Dain.

Còn hai cái nữa. Tôi chỉ còn hai cái nữa thôi, và giờ sự phẫn nộ và tức giận của tôi đã vượt xa nỗi sợ hãi.

Phốt lờ bàn tay đưa ra của Xaden, tôi đứng dậy và môi anh cong lên thành một nụ cười tán thành. "Cô ấy có thể được dạy."

"Cô ấy học rất nhanh", tôi đáp lại.

"Điều đó còn phải chờ xem." Anh ta lùi lại hai bước, tạo một khoảng cách nhỏ giữa chúng tôi trước khi lại ngoảnh mặt làm ngơ với tôi.

"Anh đã nói trúng trọng tâm rồi đấy," tôi quát lớn đến mức nghe thấy Imogen thở hỗn hển.

"Tin tôi đi, tôi vừa mới bắt đầu thôi." Anh ấy khoanh tay và ngả người ra sau trên gót chân, rõ ràng là đang đợi tôi di chuyển.

Tôi không nghĩ vậy. Tôi chỉ hành động, cúi thấp người và đá vào sau đầu gối của anh ta.

Anh ta ngã xuống như một cái cây, âm thanh đó còn hơn cả thỏa mãn, và tôi lao vào, cố gắng khóa cổ. Không quan trọng ai đó to lớn đến mức nào—họ vẫn cần không khí. Nắm lấy cổ họng anh ta bằng khuỷu tay, tôi bóp chặt.

Thay vì tấn công cánh tay tôi, anh ấy xoay người, nắm lấy mặt sau đầu tôi khiến tôi mất thăng bằng và cơ thể chúng tôi lăn tròn.

Anh ấy ở trên.

Tất nhiên là có.

Cẳng tay anh ấy tựa vào cổ họng tôi, không chặn không khí nhưng chắc chắn có khả năng đó, và hông anh ấy kẹp chặt hông tôi, chân tôi vô dụng ở cả hai bên khi anh ấy nằm nặng nề giữa hai đùi tôi. Anh ấy không thể di chuyển.

Mọi thứ xung quanh chúng ta mờ dần khi thế giới của tôi thu hẹp lại trước ánh mắt kiêu ngạo của anh. Anh là tất cả những gì tôi có thể thấy, tất cả những gì tôi có thể cảm nhận.

Và tôi không thể để anh ta thắng được.

Tôi rút một trong những con dao găm cuối cùng ra và nhắm vào vai hắn.

Anh ta nắm lấy cổ tay tôi và ghim nó lên trên đầu.

Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt.

Nhiệt độ chạy dọc cổ tôi và ngọn lửa liếm má tôi khi anh ấy cúi mặt xuống để môi anh ấy chỉ cách môi tôi vài inch. Tôi có thể nhìn thấy từng đốm vàng trong đôi mắt đen của anh ấy, từng vết sưng và đường gờ trên vết sẹo của anh ấy.

Đẹp. Đ*t. Đồ khốn.

Tôi nín thở và cơ thể nóng lên, đồ khốn phản bội. *Bạn không bị thu hút bởi những gã đàn ông độc hại*, tôi tự nhắc nhở mình, nhưng rồi, tôi lại ở đây, bị thu hút hoàn toàn. Tôi đã bị thu hút ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh ta, nếu tôi muốn thành thật mà nói.

Anh ta đẩy ngón tay vào nắm đấm của tôi, ép nó mở ra, rồi đẩy lưỡi kiếm trượt trên tấm thảm trước khi thả cổ tay tôi ra.

"Lấy dao găm của anh ra," anh ta ra lệnh.

"Cái gì?" Mắt tôi mở to. Anh ta đã khiến tôi không có khả năng phòng thủ và đã ở vị trí giết người.

"Lấy. Con. Dao. Của. Anh," anh lặp lại, nắm lấy tay tôi và lấy ra con dao cuối cùng tôi có. Ngón tay anh cong trên ngón tay tôi, nắm chặt chuôi dao.

Ngọn lửa chạy dọc làn da tôi khi những ngón tay anh đan vào những ngón tay tôi.

Độc hại. Nguy hiểm. Muốn giết bạn. Không, không quan trọng. Mạch của tôi vẫn đập loạn xạ như một thiếu niên.

"Em nhỏ bé quá." Anh ta nói như một lời xúc phạm.

"Biết rõ." Mắt tôi nheo lại.

"Vậy nên hãy ngừng thực hiện những động tác lớn hơn khiến bạn bị lộ." Anh ta kéo mũi dao găm xuống hông. "Một cú đánh vào sườn sẽ hiệu quả hơn." Sau đó, anh ta hướng tay chúng tôi vòng ra sau lưng anh ta, khiến anh ta trở nên dễ bị tổn thương. "Thận cũng phù hợp với góc độ này."

Tôi nuốt nước bọt, từ chối nghĩ đến những thứ khác phù hợp hơn ở góc độ này.

Anh ta dẫn tay chúng tôi đến eo anh ta, ánh mắt anh ta không bao giờ rời khỏi tôi. "Rất có thể, nếu đối thủ của bạn mặc áo giáp, thì nó yếu ở đây. Đó là ba nơi dễ dàng mà bạn có thể tấn công trước khi đối thủ của bạn có thời gian để ngăn cản bạn."

Chúng cũng là những vết thương chí mạng, và tôi đã tránh chúng bằng mọi giá.

"Bạn có nghe tôi nói không?"

Tôi gật đầu.

"Tốt. Bởi vì bạn không thể đầu độc mọi kẻ thù mà bạn gặp phải", anh ấy thì thầm, và tôi tái mặt. "Bạn sẽ không có thời gian để mời trà cho một số kỵ sĩ Gryphon Braevi khi họ đến với bạn."

"Làm sao anh biết?" Cuối cùng tôi hỏi. Cơ bắp của tôi cứng lại, bao gồm cả đùi, tình cờ vẫn đang kẹp chặt hông anh.

Đôi mắt anh tối sầm lại. "Ồ, Violence, cô giỏi đấy, nhưng tôi biết nhiều bậc thầy về độc được hơn. Bí quyết là đừng để lộ quá rõ ràng."

Môi tôi hé mở, và tôi cố kìm lại lời đáp trả mà tôi đã cẩn thận *không* để lộ ra.

"Tôi nghĩ cô ấy đã được dạy đủ cho ngày hôm nay rồi," Dain sửa, nhắc nhở tôi rằng chúng tôi không hề đơn độc. Không, chúng tôi là một cảnh tượng đáng nguyên rủa.

"Anh ấy lúc nào cũng bảo vệ thái quá như vậy à?" Xaden càu nhàu, nhích người lên khỏi tấm thảm vài inch.

"Anh ấy quan tâm đến em." Tôi trừng mắt nhìn anh.

"Anh ta đang giữ em lại. Đừng lo lắng. Bí mật đầu độc nhỏ bé của em được an toàn với anh." Xaden nhướn mày như thể muốn nhắc nhở tôi rằng tôi cũng là người giữ một trong những bí mật *của anh* ấy. Sau đó, anh ấy hướng tay chúng tôi trở lại xương sườn tôi và trượt lưỡi kiếm có chuôi bằng hồng ngọc trở lại vỏ.

Động thái này thật là... nóng bỏng.

"Anh sẽ không tước vũ khí của tôi chứ?" Tôi thách thức khi anh thả tay ra và đẩy lên cao hơn, nhắc trọng lượng khỏi cơ thể tôi. Xương sườn tôi nở ra khi tôi hít thở đầy đủ lần đầu tiên.

"Không. Phụ nữ không có khả năng tự vệ chưa bao giờ là mẫu người của tôi. Hôm nay chúng ta xong rồi." Anh đứng dậy, rồi bỏ đi mà không nói thêm lời nào, lấy vũ khí từ tay Imogen khi tôi quỳ xuống. Mọi bộ phận trên cơ thể tôi đau nhức, nhưng tôi vẫn cố đứng dậy.

Có sự nhẹ nhõm trong mắt Dain khi tôi đến bên anh ấy để lấy lại những con dao găm mà Xaden đã lấy của tôi. "Anh ổn chứ?"

Tôi gật đầu, ngón tay run rẩy khi tôi tự vũ trang lại. Anh ta đã có mọi cơ hội và mọi lý do để giết tôi, và giờ anh ta để tôi bỏ đi *hai lần*. Anh ta đang chơi trò gì thế?

"Aetos," Xaden gọi từ phía bên kia tấm thảm.

Dain ngẩng đầu lên và nghiêng chặt hàm.

"Cô ấy cần ít sự bảo vệ hơn và nhiều sự hướng dẫn hơn." Xaden nhìn chăm chăm vào Dain cho đến khi anh gật đầu.
Giáo sư Emetterio đưa ra thử thách tiếp theo.

...

"Tôi chỉ ngạc nhiên là anh ta để anh sống thôi," Dain nói vào đêm hôm đó trong phòng mình khi ngón tay cái của anh ta ấn vào cơ giữa cổ và vai tôi.

Nó đau đớn đến mức đáng giá, nổi đau khi phải lén lút đến đây.

"Tôi khó có thể nghĩ anh ta sẽ được tôn trọng bằng cách bẻ cổ tôi trên tấm thảm." Chấn của anh mềm mại trên bụng và ngực tôi khi tôi nằm trên giường anh, để trần từ eo trở lên ngoại trừ dải băng bó chặt quanh ngực và xương sườn. "Hơn nữa, đó không phải là cách của anh ấy."

Bàn tay Dain dừng lại trên da tôi. "Bởi vì em biết cách của anh ấy?"

Cảm giác tội lỗi khi giữ bí mật của Xaden khiến tôi thấy hụt hẫng. "Anh ta nói với tôi rằng anh ta không thấy lý do gì để tự mình giết tôi khi mà lan can sẽ làm điều đó", tôi trả lời một cách trung thực. "Và hãy nhìn nhận thực tế, anh ta đã có rất nhiều cơ hội để hạ gục tôi nếu anh ta thực sự muốn".

"Hmm." Dain ngâm nga theo giọng điệu trầm ngâm của anh ấy, tiếp tục xoa bóp những cơ bắp cứng đờ và đau nhức của tôi khi anh ấy cúi xuống từ mép giường. Rhiannon đã tập luyện cho tôi thêm hai giờ nữa sau bữa tối, và tôi hầu như không thể cử động được vào cuối bữa ăn.

Tôi đoán mình không phải là người duy nhất làm Xaden sợ vào chiều nay.

"Anh có nghĩ là anh ta có thể đang âm mưu chống lại Navarre và vẫn còn liên kết được với Sgaeyl không?" Tôi hỏi, má áp vào chấn anh.

"Lúc đầu thì có." Bàn tay anh di chuyển xuống sống lưng tôi, ấn vào những nút thắt khiến việc giơ tay lên gần như không thể trong nửa giờ huấn luyện cuối cùng tối nay. "Nhưng sau đó tôi đã gắn kết Cath, và tôi nhận ra rằng rồng sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ Vale và nơi ấp trứng linh thiêng của chúng. Không có cách nào bất kỳ con rồng nào có thể gắn kết Riorson hoặc bất kỳ người ly khai nào nếu họ không trung thực về việc bảo vệ Navarre."

"Nhưng liệu một con rồng có biết được nếu anh nói dối không?" Tôi quay đầu lại để có thể nhìn thấy khuôn mặt anh ta.

"Ừ." Anh ta cười toe toét. "Cath sẽ biết vì anh ta ở trong đầu tôi. Không thể nào giấu được chuyện như thế với con rồng của anh."

"Anh ấy lúc nào cũng ở trong đầu anh à?" Tôi biết hỏi như vậy là trái luật - hầu như mọi thứ liên quan đến mối quan hệ đều không được phép thảo luận, vì loài rồng rất bí ẩn, nhưng đó là Dain.

"Ừ," anh trả lời, nụ cười dịu đi. "Tôi có thể chặn anh ta lại nếu cần, và họ sẽ dạy cho anh điều đó sau Threshing—" Biểu cảm của anh chùng xuống.

"Có chuyện gì thế?" Tôi ngồi dậy, đặt một trong những chiếc gối của anh lên ngực và dựa lưng vào đầu giường.

"Tôi đã nói chuyện với Đại tá Markham tối nay." Ông bước tới, kéo ghế ra khỏi bàn làm việc và ngồi xuống, sau đó tựa đầu vào tay.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" Nỗi sợ chạy dọc sống lưng tôi. "Có phải là cánh của Mira không?"

"Không!" Dain ngẩng đầu lên, và có quá nhiều nỗi đau khổ trong mắt anh ấy đến nỗi tôi phải rời khỏi giường. "Không phải như vậy. Tôi đã nói với anh ấy... rằng tôi nghĩ Riorson muốn giết anh."

Tôi chớp mắt, ngồi hẳn trở lại giường. "Ồ. Ồ, đó không hẳn là tin tức, đúng không? Bất kỳ ai đã đọc lịch sử về cuộc nổi loạn đều có thể ghép hai và hai lại với nhau, Dain."

"Ừ, ừ, tôi cũng kể với anh ấy về Barlowe và Seifert." Anh xoa tay lên tóc. "Đừng nghĩ là tôi không để ý cách Seifert đẩy anh vào tường trước khi đội hình sáng nay." Anh nhướn mày nhìn tôi.

"Anh ấy chỉ tức giận vì tôi lấy con dao găm của anh ấy ngay từ lần thử thách đầu tiên thôi." Tôi bóp gối chặt hơn.

"Và Rhiannon kể với tôi rằng tuần trước anh tìm thấy những bông hoa bị dập nát trên giường à?" Anh nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi nhún vai. "Chúng chỉ là những bông hoa chết thôi."

"Chúng là *những bông hoa violet bị cắt xén*." Miệng anh mím chặt và tôi đến bên anh, đặt tay lên đầu anh.

"Chúng không giống như một cuốn sổ tử thần hay gì cả," tôi trêu chọc, vuốt ve mái tóc nâu mềm mại của anh.

Anh ta nhìn lên tôi, ánh sáng của pháp sư làm đôi mắt anh ta sáng hơn một chút phía trên bộ râu được cắt tỉa gọn gàng. "Chúng là mối đe dọa."

Tôi nhún vai. "Mỗi học viên đều bị đe dọa."

"Không phải học viên nào cũng phải quấn đầu gối mỗi ngày", ông đáp trả.

"Những người bị thương thì có." Lòng mày tôi nhíu lại, sự khó chịu bắt đầu lan tỏa trong lồng ngực. "Dù sao thì tại sao anh lại kể cho Markham về chuyện này? Anh ta là một người chép kinh, và anh ta sẽ chẳng làm gì ngay cả khi anh ta có thể."

"Anh ấy nói anh ấy vẫn sẽ đưa em đi," Dain buột miệng, hai tay anh ấy bay đến hông tôi, giữ chặt tôi khi tôi cố gắng bước đi. "Tôi đã hỏi anh ấy liệu anh ấy có cho phép em vào Scribe Quadrant vì sự an toàn của chính em không, và anh ấy đã đồng ý. Họ sẽ xếp em vào

cùng với những học sinh năm nhất. Không phải là em phải đợi đến Ngày tuyển quân tiếp theo hay gì cả."

"Cậu làm sao cơ?" Tôi vặn người, thoát khỏi sự kìm kẹp và lùi xa khỏi người bạn thân nhất của mình.

"Tôi đã tìm ra cách giúp anh thoát khỏi nguy hiểm và tôi đã làm theo." Anh đứng dậy.

"Anh đã đi sau lưng tôi vì anh nghĩ tôi không cắt được nó." Sự thật trong lời nói siết chặt quanh ngực tôi như một cái kìm, cắt đứt không khí của tôi thay vì giữ tôi lại với nhau, khiến tôi yếu đuối và khó thở. Dain hiểu tôi hơn *bất kỳ ai*, và nếu anh ấy *vẫn* nghĩ tôi không thể làm được điều này sau khi tôi đã đi xa đến thế này...

Nước mắt tôi trào ra, nhưng tôi không để chúng rơi. Thay vào đó, tôi cúi cằm và lấy chiếc áo vest vấy rơm, kéo qua đầu, rồi buộc chặt dây giày ở phần eo lưng và thắt chặt lại.

Dain thở dài. "Tôi chưa bao giờ nói là tôi nghĩ cô không làm được đâu, Violet."

"Anh nói thế mỗi ngày!" Tôi quát. "Anh nói thế khi anh đưa em từ đội hình đến lớp, em biết điều đó khiến anh đến muộn giờ bay. Anh nói thế khi anh hét vào mặt phi công phụ khi anh ta đưa em đến thảm bay—"

"Anh ấy không có quyền để—"

"Anh ta là *đội trưởng của tôi*!" Tôi nhún vai chiếc áo dài qua đầu. "Anh ta có quyền làm *bất cứ điều gì* anh ta muốn—kể cả xử tử tôi."

"Và đó là lý do tại sao mày cần phải rút khỏi đây ngay!" Dain đan những ngón tay sau gáy và bắt đầu đi đi lại lại. "Tao đã theo dõi, Vi. Hắn chỉ đang đùa giỡn với mày thôi, giống như mèo vờn chuột trước khi giết vậy."

"Tôi đã tự mình làm được cho đến giờ." Chiếc cặp của tôi nặng trĩu sách khi tôi đặt nó lên vai. "Tôi đã chiến thắng mọi thử thách—"

"Ngoại trừ hôm nay khi anh ta liên tục đánh bại cô." Anh ta nắm lấy vai tôi. "Hay là cô đã bỏ lỡ phần anh ta lấy mọi vũ khí để cô biết chính xác việc đánh bại cô dễ dàng như thế nào?"

Tôi ngẩng cằm và trừng mắt nhìn anh ta. "Tôi đã ở đó, và tôi đã sống sót gần hai tháng ở nơi này, lâu hơn những gì tôi có thể nói trong một phần tư năm của mình!"

"Bạn có biết chuyện gì xảy ra ở Threshing không?" anh hỏi, giọng điệu trầm xuống.

"Anh gọi tôi là ngu dốt à?" Cơn thịnh nộ trào dâng trong huyết quản tôi.

"Nó không chỉ là về sự gắn kết," anh ấy tiếp tục. "Họ ném mọi học sinh năm nhất vào sân tập, những nơi bạn *chưa từng* đến, và sau đó học sinh năm hai và năm ba được cho là sẽ theo dõi khi bạn quyết định nên tiếp cận con rồng nào và chạy trốn con rồng nào."

"Tôi biết nó hoạt động thế nào." Tôi nghiêng chặt hàm.

"Ừ, trong khi những người lái đang theo dõi, những học sinh năm nhất đang trả thù và loại bỏ mọi... trách nhiệm đối với đội."

"Tôi không phải là gánh nặng." Ngực tôi lại thắt lại, bởi vì sâu thẳm bên trong, tôi biết, ở mức độ vật lý, rằng tôi chính là gánh nặng.

"Không phải với anh," anh thì thầm, một bàn tay đưa lên ôm lấy má tôi. "Nhưng họ không biết em như anh, Vi. Và trong khi những học sinh năm nhất như Barlowe và Seifert đang săn đuổi em, chúng ta sẽ phải *theo dõi*. Anh sẽ phải *theo dõi*, Violet." Giọng anh ngắt quãng khiến tôi hết giận. "Chúng ta không được *phép* giúp em. Cứu em."

"Dain—"

"Và khi họ tập hợp các thi thể để điểm danh, sẽ không ai ghi chép lại *cách* mà học viên đó chết. Bạn cũng có khả năng rơi vào lưỡi dao của Barlowe như móng vuốt của rồng vậy."

Tôi thở dài vì sợ hãi.

"Markham nói rằng anh ấy sẽ cho em học năm đầu tiên mà không nói với mẹ em. Đến lúc mẹ em biết được, em đã được bổ nhiệm làm thư ký rồi. Mẹ em không thể làm gì được nữa sau đó." Anh ấy giơ tay kia lên để giữ mặt tôi giữa hai lòng bàn tay, hướng nó về phía anh ấy. "Làm ơn. Nếu em không muốn làm vì bản thân mình, thì hãy làm vì anh."

Tim tôi đập loạn xạ, và tôi lắc lư, lý lẽ của anh ấy kéo tôi về phía chính xác những gì anh ấy đang gợi ý. *Nhưng anh đã đi được đến đây rồi*, một phần trong tôi thì thầm.

"Anh không thể mất em, Violet," anh thì thầm, tựa trán vào trán tôi. "Anh chỉ... không thể."

Tôi nhắm chặt mắt lại. Đây là lối thoát của tôi, nhưng tôi không muốn đi theo nó.

"Chỉ cần hứa với anh là em sẽ nghĩ về điều đó thôi", anh cầu xin. "Chúng ta vẫn còn bốn tuần nữa cho đến Threshing. Chỉ cần... nghĩ về điều đó thôi." Niềm hy vọng trong giọng nói của anh và cách anh dịu dàng ôm tôi đã xuyên thủng hàng phòng ngự của tôi.

"Tôi sẽ suy nghĩ về điều đó."

Đừng đánh giá thấp thử thách của Gauntlet, Mira. Nó được thiết kế để kiểm tra sự cân bằng, sức mạnh và sự nhanh nhẹn của bạn. Thời gian không quan trọng, chỉ quan trọng là bạn có lên đến đỉnh hay không. Với lấy sợi dây thừng khi bạn phải làm vậy. Về đích sau cùng còn hơn là về đích trong tình trạng tử vong.

— TRANG BỐN MƯƠI SÁU, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG MƯỜI

Tôi nhìn lên, lên cao, rồi lại *lên cao*, nỗi sợ hãi cuộn trào trong bụng tôi như một con rắn đang chuẩn bị tấn công.

“Ồ, thế thì...” Rhiannon nuốt nước bọt, đầu cô ấy nghiêng về phía sau xa như đầu tôi khi chúng tôi nhìn chăm chăm vào chướng ngại vật đáng sợ được khắc vào phía trước của một đường gờ dốc đến nỗi nó cũng có thể là một vách đá. Cái bẫy tử thần ngoằn ngoèo của một con đường mòn hiện lên phía trên chúng tôi, leo lên năm khúc quanh riêng biệt với góc 180 độ, mỗi khúc quanh đều tăng dần độ khó trên đường đến đỉnh vách đá chia thành trì với sân bay và Thung lũng.

“Thật tuyệt vời.” Aurelie thở dài.

Rhiannon và tôi quay lại, cả hai đều nhìn chăm chăm vào cô ấy như thể cô ấy vừa bị đập đầu.

“Bạn nghĩ cảnh địa ngục đó trông *tuyệt vời không*?” Rhiannon hỏi.

“Tôi đã chờ đợi điều này *nhiều năm rồi*!” Aurelie cười toe toét, đôi mắt đen nghiêm túc thường ngày của cô nháy múa dưới ánh nắng buổi sáng khi cô xoa hai bàn tay vào nhau, chuyển từ chân sắt chắc này sang chân kia trong niềm vui sướng. “Bố tôi—ông ấy là một tay đua cho đến khi nghỉ hưu vào năm ngoái—thường dựng những đường đua vượt chướng ngại vật như thế này mọi lúc để chúng tôi có thể luyện tập, và Chase, anh trai tôi, nói rằng đó là phần tuyệt nhất khi ở đây trước Threshing. Thật là một cơn sốt adrenaline.”

“Anh ấy ở Southern Wing, đúng không?” Tôi hỏi, tập trung vào đường chạy vượt chướng ngại vật chạy lên *vách đá chết tiệt*. Trông giống một cái bẫy tử thần hơn là một cú hích adrenaline, nhưng chắc chắn, chúng ta có thể đi theo hướng đó. Suy nghĩ tích cực để chiến thắng, đúng không?

“Vâng. Hầu như chỉ làm nhiệm vụ tại bàn cho tất cả các hoạt động mà họ thấy gần biên giới Krovlan.” Cô nhún vai và chỉ khoảng hai phần ba đường lên. “Anh ấy bảo phải cẩn thận với những cây cột khổng lồ nhô ra từ bên vách đá. Chúng quay tròn, và bạn có thể bị đè bẹp giữa chúng nếu bạn không đủ nhanh.”

“Ồ, tốt quá, tôi tự hỏi khi nào thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn,” Rhiannon lẩm bẩm.

“Cảm ơn, Aurelie.” Tôi định vị được một loạt các khúc gỗ rộng ba feet gần như chạm vào nhau nhô ra khỏi địa hình đá như một bộ bậc thang tròn nhô lên từ mặt đất đến khúc quanh co phía trên và gập đầu. Đi nhanh lên. Tôi hiểu rồi. *Anh có thể thêm phần đó vào, Brennan.*

Đường đua vượt chướng ngại vật là hiện thân của cơn ác mộng tồi tệ nhất của tôi. Lần đầu tiên kể từ khi Dain cầu xin tôi rời đi tuần trước, tôi cân nhắc lời đề nghị của Markham. Không có đường đua tử thần nào ở Scribe Quadrant, chắc chắn là vậy.

Nhưng bạn đã đi được đến đây rồi. À, cô ấy đây rồi, giọng nói nhỏ nhẹ đã kề bên vai tôi dạo gần đây, dám cho tôi hy vọng rằng tôi thực sự có thể sống sót qua bài thuyết trình.

“Vẫn không chắc tại sao họ lại gọi nó là Gauntlet,” Ridoc nói từ bên phải tôi, thổi vào hai bàn tay khum lại để xua đi cái lạnh buổi sáng. Mặt trời chưa chạm đến khe nứt nhỏ này, nhưng nó đang chiếu sáng phía trên một phần tư cuối cùng của sân golf.

“Để đảm bảo rằng tiếp tục đến Threshing bằng cách loại bỏ những con yếu đuối.” Tynan cười khẩy từ phía bên kia của Ridoc, khoanh tay trước ngực khi nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm.

Tôi trừng mắt nhìn anh ta rồi lắc đầu. Anh ta đã cúi gằm kể từ khi Rhiannon đánh anh ta trên thảm trong lúc đánh giá.

“Thôi ngay đi,” Ridoc quát, thu hút sự chú ý của cả đội.

Tôi nhướn mày. Tôi chưa bao giờ thấy Ridoc mất bình tĩnh hoặc dùng bất cứ thứ gì ngoài sự hài hước để xoa dịu tình hình trước đây.

“Vấn đề của anh là gì?” Tynan gạt một lọn tóc dày, đen ra khỏi mắt anh và xoay người lại như thể anh sắp trừng mắt đe dọa Ridoc, nhưng thực ra chẳng có tác dụng gì, vì Ridoc rộng gấp đôi và cao hơn anh nửa feet.

“Vấn đề của tôi ư? Anh nghĩ rằng vì anh kết bạn với Barlowe và Siefert nên anh có quyền đối xử tệ với đồng đội của mình sao?” Ridoc thách thức.

“Chính xác. *Đồng đội.*” Tynan chỉ về phía đường đua vượt chướng ngại vật. “Thời gian của chúng ta không chỉ được xếp hạng riêng lẻ, Ridoc. Chúng ta cũng được chấm điểm như một đội, đó là cách thứ tự của Lễ trình bày được quyết định. Bạn có thực sự nghĩ rằng bất kỳ con rồng nào muốn gắn kết một học viên đi sau mọi đội khác trong đoàn diễu hành không?”

Được thôi, anh ta có lý. Nó tệ thật, nhưng nó vẫn ở đó.

"Hôm nay họ không tính giờ thuyết trình cho chúng ta đâu, đồ khốn." Ridoc tiến lên một bước.

"Dừng lại." Sawyer chen vào giữa hai người, đẩy ngực Tynan đủ mạnh để khiến anh ta loạng choạng ngã vào cô gái phía sau. "Hãy nghe lời một người đã vượt qua Bài thuyết trình năm ngoái: thời gian của bạn chẳng có ý nghĩa gì cả. Học viên cuối cùng bước vào năm ngoái đã gắn kết rất tốt, và một số học viên trong đội đầu tiên vào sân đã bị bỏ qua."

"Bạn có hơi cay đắng về điều đó không?" Tynan cười khẩy.

Sawyer lờ đi lời chế giễu. "Hơn nữa, nó không được gọi là Gauntlet vì nó loại bỏ học viên."

"Nó được gọi là Gauntlet vì đây là vách đá bảo vệ Thung lũng," Giáo sư Emetterio nói, bước tới phía sau đội của chúng tôi, đầu cạo trọc của ông lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời đang lên. "Thêm vào đó, găng tay thực sự—găng tay bọc thép làm bằng kim loại—trơn như đĩa ngọc, và cái tên này đã tồn tại khoảng hai mươi năm trước." Ông nhướn mày nhìn Tynan và Sawyer. "Hai người cãi nhau xong chưa? Bởi vì cả chín người các người chỉ có đúng một giờ để lên đến đỉnh trước khi một đội khác có cơ hội luyện tập, và từ những gì tôi thấy về sự nhanh nhẹn của các người trên thảm, các người sẽ cần từng giây một."

Có tiếng lăm băm đồng tình trong nhóm nhỏ của chúng tôi.

"Như các em đã biết, các thử thách đấu tay đôi sẽ được hoãn lại trong hai tuần rủi ro tới trước khi diễn ra phần Thuyết trình để các em có thể tập trung vào đây." Giáo sư Emetterio lật một trang trên cuốn sổ tay nhỏ mà ông mang theo. "Sawyer, em sẽ chỉ cho họ cách thực hiện, vì em đã nắm được tình hình thực tế. Sau đó là Pryor, Trina, Tynan, Rhiannon, Ridoc, Violet, Aurélie và Luca." Một nụ cười cong lên đường nét khắc nghiệt trên miệng ông khi ông gọi tên từng người trong đội của chúng tôi, và chúng tôi xếp hàng theo thứ tự. "Các em là đội duy nhất còn nguyên vẹn kể từ Parapet. Thật không thể tin được. Đội trưởng của các em hẳn rất tự hào. Đợi ở đây một giây." Ông đi ngang qua chúng tôi, vẫy tay chào một người nào đó ở trên vách đá cao.

Không nghi ngờ gì nữa là có người đeo đồng hồ.

"Aetos đặc biệt tự hào về Sorrengail." Tynan tặng tôi một nụ cười chế giễu khi người hướng dẫn của chúng tôi đã đi xa khỏi tầm nghe.

Tôi thấy màu đỏ. "Nghe này, nếu anh muốn nói xấu tôi thì được, nhưng đừng nhắc đến Dain."

"Tynan," Sawyer cảnh báo và lắc đầu.

"Giống như việc thủ lĩnh của chúng ta quan hệ với một trong số chúng ta không làm phiền bất kỳ ai trong số các người vậy?" Tynan giờ tay ra.

"Tôi không—" Tôi bắt đầu, cơn phần nộ chế ngự tôi trước khi tôi kịp hít một hơi thật sâu. "Thành thật mà nói, việc tôi ngủ với ai không liên quan gì đến anh, Tynan." Mặc dù nếu tôi bị buộc tội, tôi không thể có một số đặc quyền sao? Nếu tôi biết Dain, anh ta sẽ bị mắc kẹt trong toàn bộ chuyện anh em-bị-khuyến-khuyến-cấm-kết-hợp-trong-chuỗi-chỉ-huyền như thằng khốn này. Nhưng chắc chắn Dain sẽ thực sự hành động nếu anh ta thực sự muốn, đúng không?

"Đúng vậy nếu điều đó có nghĩa là bạn sẽ được đối xử ưu tiên!" Luca nói thêm.

"Mẹ kiếp," Rhiannon lẩm bẩm, xoa xoa sống mũi. "Luca, Tynan, im đi. Họ không ngủ với nhau. Họ là bạn từ khi còn nhỏ, hay là anh không biết đủ về sự lãnh đạo của chúng ta để biết rằng bố anh ta là trợ lý của mẹ cô ấy?"

Mắt Tynan mở to, như thể anh ấy thực sự ngạc nhiên. "Thật sao?"

"Thật đấy." Tôi lắc đầu và học bài.

"Chết tiệt. Tôi...xin lỗi. Barlowe đã nói—"

"Và đó là sai lầm đầu tiên của anh," Ridoc xen vào. "Nghe theo tên khốn tàn bạo đó sẽ khiến anh bị giết. Và anh may mắn vì Aetos không ở đây."

Đúng vậy. Dain sẽ phản đối những giả định của Tynan và có thể giao cho anh ta nhiệm vụ dọn dẹp trong một tháng. May mắn là anh ta đang ở trên sân bay vào thời điểm này trong ngày.

Xaden sẽ đánh cho anh ta một trận toi đời.

Tôi chớp mắt, gạt bỏ sự so sánh đó và mọi suy nghĩ khác về Xaden Riorson ra khỏi đầu.

"Chúng ta bắt đầu thôi!" Giáo sư Emetterio bước đến đầu hàng của chúng tôi. "Các em sẽ có thời gian ở vị trí cao nhất của khóa học, nếu các em làm được, nhưng hãy nhớ rằng, các em vẫn còn chín buổi thực hành trước khi chúng tôi xếp hạng các em cho Bài thuyết trình trong hai tuần rưỡi nữa, điều này sẽ quyết định xem các con rồng có thấy các em xứng đáng với Đập lúa hay không."

"Chẳng phải sẽ hợp lý hơn nếu để những học sinh năm nhất bắt đầu thực hành điều này ngay sau Parapet sao?" Rhiannon hỏi. "Bạn biết đấy, để chúng tôi có thêm chút thời gian để không chết?"

"Không," Giáo sư Emetterio trả lời. "Thời điểm là một phần của thử thách. Có lời khuyên nào không, Sawyer?"

Sawyer thở dài, mắt dõi theo con đường nguy hiểm. "Cứ sáu feet lại có một sợi dây thừng chạy từ đỉnh vách đá dựng đứng xuống chân vách đá," anh nói. "Vì vậy, nếu bạn bắt đầu rơi, hãy vươn tay ra và nắm lấy một sợi dây thừng. Bạn sẽ mất ba mươi giây, nhưng cái chết sẽ khiến bạn mất nhiều thời gian hơn."

Tuyệt vời.

"Ý tôi là, có một cầu thang rất tốt ở đằng kia." Ridoc chỉ vào cầu thang dốc được đục vào vách đá bên cạnh những khúc quanh co

rộng của Gauntlet.

“Cầu thang dùng để lên sân bay trên đỉnh của đường viền *sau khi trình bày*”, Giáo sư Emetterio nói, sau đó giơ tay về phía đường bay và lắc cổ tay, chỉ vào các chướng ngại vật khác nhau.

Cây gỗ dài mười lăm feet ở đầu đoạn leo dốc bắt đầu quay. Các trụ cột ở lần leo thứ ba rung chuyển. Bánh xe khổng lồ ở khúc quanh đầu tiên bắt đầu quay ngược chiều kim đồng hồ, và những cây cột nhỏ mà Aurelie đã đề cập? Tất cả chúng đều xoay theo hướng ngược nhau.

“Mỗi một trong năm lần leo núi trên đường đua này đều được thiết kế để mô phỏng những thử thách mà bạn sẽ phải đối mặt trong trận chiến.” Giáo sư Emetterio quay lại nhìn chúng tôi, khuôn mặt ông nghiêm nghị như trong buổi huấn luyện chiến đấu thông thường của chúng tôi. “Từ sự cân bằng mà bạn phải giữ trên lưng rồng, đến sức mạnh mà bạn cần để giữ vững chỗ ngồi trong các cuộc diễn tập, đến”—ông chỉ tay lên trên, về phía chướng ngại vật cuối cùng trông giống như một đoạn đường dốc chín mươi độ từ góc nhìn này—“sức bền mà bạn cần để chiến đấu trên mặt đất, sau đó vẫn có thể cười rống của mình bất cứ lúc nào.”

Các cột trụ làm bật một khối đá granit, và tảng đá lăn xuống đường, đập vào mọi chướng ngại vật trên đường đi cho đến khi nó rơi xuống cách chúng tôi hai mươi feet. Nếu có một ẩn dụ nào cho cuộc đời tôi, thì... đó chính là nó.

“Whoa,” Trina thì thầm, đôi mắt nâu mở to khi cô nhìn chằm chằm vào tảng đá bị nghiền nát. Tôi là người nhỏ nhất trong đội, nhưng Trina là người ít nói nhất, kín đáo nhất. Tôi có thể đếm trên cả hai bàn tay số lần cô ấy nói chuyện với tôi kể từ Parapet. Nếu cô ấy không có bạn bè ở First Wing, tôi sẽ lo lắng, nhưng cô ấy không cần phải mở lòng với chúng tôi để sống sót ở góc phần tư.

“Bạn ổn chứ?” Tôi thì thầm hỏi cô ấy.

Cô nuốt nước bọt và gật đầu, một trong những lọn tóc xoắn màu hạt dẻ của cô rung lên trước trán.

“Nếu chúng ta không thể làm được thì sao?” Luca hỏi từ bên phải tôi, buộc mái tóc dài của cô ấy bằng một bím tóc lỏng lẻo, sự kiêu ngạo thường ngày của cô ấy không còn lộ liễu như trước nữa. “Con đường thay thế là gì?”

“Không còn cách nào khác. Nếu không làm được, các bạn sẽ không thể đến được Presentation, đúng không? Vào vị trí của mình đi, Sawyer,” Giáo sư Emetterio ra lệnh, và Sawyer di chuyển đến đầu khóa học. “Sau khi anh ta vượt qua chướng ngại vật cuối cùng, để mọi người có thể học hỏi từ học viên này hoàn thành khóa học, những người còn lại sẽ bắt đầu sau mỗi sáu mươi giây. Và... đi!”

Sawyer lao đi như tên bắn. Anh ta dễ dàng chạy mười lăm feet qua khúc gỗ đơn xoay song song với vách đá rồi đến những cột trụ nhô lên, nhưng anh ta phải xoay ba vòng bên trong bánh xe trước

khi nhảy qua lỗ hổng duy nhất, nhưng ngoài điều đó ra, tôi không thấy một bước hụt nào trong lần leo đầu tiên. Không. Một.

Anh ta quay lại và lao về phía một loạt các quả bóng treo khổng lồ tạo nên lần leo thứ hai, nhảy và ôm nhau sau đó. Đặt chân trở lại mặt đất, anh ta quay lại và đi lên lần leo thứ ba, được chia thành hai phần. Phần đầu tiên có những thanh kim loại khổng lồ treo song song với vách đá, và anh ta dễ dàng vung tay qua tay, sử dụng trọng lượng cơ thể và lực quán tính để vung thanh về phía trước và với tới thanh tiếp theo treo cao hơn nửa feet so với thanh trước khi anh ta trèo lên vách đá. Từ thanh cuối cùng, anh ta nhảy lên một loạt các cột rung lắc tạo nên nửa sau của lần leo này trước khi cuối cùng nhảy trở lại con đường sỏi.

Khi anh ấy lên đến đỉnh thứ tư, những khúc gỗ quay tròn mà anh trai của Aurelie đã cảnh báo chúng tôi, Sawyer đã khiến mọi thứ trông giống như trò chơi trẻ con, và tôi bắt đầu cảm thấy một tia hy vọng rằng có lẽ chặng đường này không khó như vẻ bề ngoài của nó khi nhìn từ mặt đất.

Nhưng sau đó anh ta đối mặt với một ống khói khổng lồ nhô lên cao ở góc 20 độ và dừng lại.

"Anh làm được mà!" Rhiannon hét lên bên cạnh tôi.

Như thể nghe thấy, anh ta chạy nước rút về phía ống khói nghiêng và lao mình lên, bám vào thành ống khói bằng cách tạo thành hình chữ X bằng cơ thể, sau đó bắt đầu nhảy lên ống khói cho đến khi đến cuối ống khói và rơi xuống trước chướng ngại vật cuối cùng, một đoạn đường dốc lớn dẫn lên đỉnh vách đá với độ dốc gần như thẳng đứng.

Hơi thở của tôi nghẹn lại trong cổ họng khi Sawyer chạy nước rút về phía đoạn đường dốc, sử dụng tốc độ và động lượng của mình để đưa anh ta lên được hai phần ba đoạn đường dốc. Ngay trước khi anh ta bắt đầu ngã, anh ta với một tay lên và nắm lấy mép đoạn đường dốc và kéo mình qua mép.

Rhiannon và tôi hét lên và cổ vũ cho anh ấy. Anh ấy đã làm được. Theo cách gần như hoàn hảo.

"Kỹ thuật hoàn hảo!" Giáo sư Emetterio gọi lớn. "Đó chính xác là những gì tất cả các bạn nên làm."

"Hoàn hảo, nhưng anh ta vẫn bị bỏ qua ở Threshing," Luca chế giễu. "Tôi đoán là lũ rồng cũng có chút vị giác."

"Thôi đi, Luca," Rhi nói.

Làm sao một người thông minh và khỏe mạnh như Sawyer lại không gắn kết? Và nếu *anh ấy* không làm vậy, thì còn hy vọng gì cho những người còn lại trong chúng ta nữa?

"Tôi quá thấp để leo lên dốc", tôi thì thầm với Rhi.

Cô ấy liếc nhìn tôi, rồi quay lại chướng ngại vật. "Anh nhanh lắm. Nếu anh tăng tốc, tôi cá là đà đó sẽ đưa anh lên đỉnh."

Pryor—một học viên nhút nhát đến từ vùng biên giới Krovlan—vật lộn trên những thanh thép đung đưa trong lần leo thứ ba do một số sự do dự khá dễ đoán của anh ta, nhưng anh ta đã làm được ngay khi Trina gần như ngã xuống những cây cột rung chuyển, với tay lấy một sợi dây thừng. Tôi chỉ có thể nhìn thấy một tia đỏ từ mái tóc của cô ấy khi cô ấy bắt đầu những bậc thang xoay, nhưng tôi nghe thấy cô ấy hét lên cho đến tận ngón chân tôi khi sợi dây thừng đó đung đưa gần mặt đất.

"Bạn có thể làm được!" Sawyer hét lớn từ trên đỉnh.

"Họ đi theo hướng ngược nhau!" Aurelie gọi lên.

"Tynan, bắt đầu," Giáo sư Emetterio ra lệnh, mắt nhìn đồng hồ bỏ túi chứ không nhìn đường đua.

Tim tôi đập thình thịch trong tai khi Trina đi qua các bậc thang, và tiếng trống không ngừng vang lên khi Rhiannon được gọi để bắt đầu. Cô ấy vượt qua lần leo đầu tiên với sự duyên dáng mà tôi mong đợi từ cô ấy trước khi dừng lại.

Tynan treo mình trên quả bóng phao thứ hai trong năm quả bóng ở lần leo thứ hai, ngay tại nơi mặt đất rơi xuống. Nếu anh ta ngã, anh ta có một cơ hội rất nhỏ để đập vào khúc gỗ quay duy nhất từ lần leo đầu tiên và khả năng rất lớn là rơi xuống mặt đất bên dưới ba mươi feet.

"Anh phải tiếp tục di chuyển, Tynan!" Tôi hét lên, mặc dù có lẽ anh ta không thể nghe thấy tôi từ đây. Anh ta có thể là một thằng ngốc cả tin, nhưng anh ta vẫn là đồng đội của tôi.

Anh ta hét lên, hai tay ôm chặt quả bóng đang xoay. Anh ta không thể nào với tay ra hoàn toàn xung quanh quả bóng—đó là vấn đề, và anh ta đang trượt.

"Anh ta sẽ làm hỏng thời gian của cô ấy mất," Aurelie nói, thở dài chán nản.

"May mà đây chỉ là luyện tập thôi," Ridoc nói, rồi hét lên với Tynan. "Có chuyện gì thế, Tynan? Sợ độ cao à? Giờ ai là người chịu trách nhiệm?"

"Dừng lại." Tôi thúc khuỷu tay vào hông Ridoc. Anh ấy không còn gầy như trước nữa. Bảy tuần qua đã giúp anh ấy có cơ bắp. "Chỉ vì anh ấy là một thằng khốn không có nghĩa là anh cũng phải như vậy."

"Nhưng anh ấy đã cho tôi rất nhiều tài liệu để làm việc", Ridoc đáp, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười khi anh lùi lại, hướng về vị trí bắt đầu.

"Chuyển sang cú tiếp theo!" Trina gọi ý từ đầu sân golf.

"Tôi không thể!" Tiếng hét của Tynan vang vọng khắp núi, có thể làm vỡ cả kính, và khiến ngực tôi thắt lại.

"Ridoc, bắt đầu!" Giáo sư Emetterio ra lệnh.

Ridoc lao tới khúc gỗ.

"Rhi!" Tôi hét lên. "Sợi dây nằm giữa cái thứ nhất và cái thứ hai!"

Cô ấy gập đầu với tôi, rồi nhảy lên quả bóng phao đầu tiên, nắm chặt nó ở phía trên, gần nơi các sợi xích giữ nó với thanh sắt phía trên, và vùng trọng lượng của mình xung quanh thành phao.

Đây thực sự là một cách tiếp cận đầy cảm hứng, có thể hiệu quả với tôi.

Sợi lạo xạo dưới đôi ủng của tôi khi tôi di chuyển đến vị trí bắt đầu. Ô, nhìn kìa, tim tôi có thể đập nhanh hơn. Thứ chết tiệt đó gần như rung lên khi tôi lau lòng bàn tay ẩm ướt của mình vào quần da.

Rhiannon đưa sợi dây vào tay Tynan, nhưng thay vì dùng nó để đu tới quả bóng tiếp theo, anh ta lại trèo *xuống* ...

Hàm tôi gần như há hốc khi anh ấy hạ xuống. Chắc chắn là tôi không ngờ *điều đó* sẽ xảy ra.

"Violet, bắt đầu!" Emetterio ra lệnh.

Hãy ở bên tôi, Zihnal. Tôi chưa dành đủ thời gian ở trên để thần may mắn quan tâm nhiều đến những gì xảy ra với tôi lúc này, nhưng cũng đáng để thử.

Tôi chạy nhanh qua phần đầu của đoạn leo lên, đến khúc gỗ quay trong vòng vài giây. Bụng tôi như bị khuấy động bởi thanh xà thẳng bằng từ địa ngục này. "Chỉ là thẳng bằng thôi. Bạn có thể thẳng bằng", tôi lẩm bẩm và bắt đầu bằng qua. "Nhanh chân. Nhanh chân. Nhanh chân", tôi lặp lại cho đến hết chặng đường, nhảy khỏi cuối đường để đáp xuống cột đá granit đầu tiên trong bốn cột, mỗi cột cao hơn cột trước.

Khoảng cách giữa chúng khoảng ba feet, nhưng tôi xoay xở nhảy từ cây cột này sang cây cột khác mà không bị trượt khỏi hai đầu. *Và đây là phần dễ dàng*. Một cục sợ hãi dâng lên trong cổ họng tôi.

Tôi nhảy vào bánh xe đang quay và chạy, nhảy qua khe hở duy nhất khi nó bay qua một lần, rồi nhìn nó quay lại lần thứ hai. Thời gian. Cái này là về thời gian.

Cơ hội đến và tôi nắm bắt nó, chạy qua lối mở và quay trở lại con đường sỏi của lần leo thứ hai. Những quả bóng phao ở ngay phía trước, nhưng tôi sẽ ngã xuống nếu không bình tĩnh lại và không để lòng bàn tay ngừng đổ mồ hôi.

Rồng đuôi lông là giống mà chúng ta biết ít nhất, tôi lẩm bẩm trong đầu, cần dùng hết sức mạnh phổi của mình khi tôi nhảy từ mép đường lên quả bóng đầu tiên, nắm chặt nó ở trên cùng như Rhiannon đã làm. Áp lực tức thời lên vai khiến tôi phải căng cứng mọi cơ để giữ cho các khớp không bị trật khớp.

Giữ bình tĩnh. Giữ bình tĩnh.

Ném trọng lượng của mình, tôi buộc quả bóng xoay, đưa tôi về phía quả tiếp theo. *Điều này là do loài feathertail được cho là ghét bạo lực và không thích hợp để gắn kết.*

Tôi lặp lại động tác, nắm từ quả bóng này sang quả bóng khác, mắt không nhìn gì khác ngoài những sợi xích.

Mặc dù học giả này không thể chắc chắn, vì chưa bao giờ có ai rời khỏi Vale trong suốt cuộc đời tôi. Tôi tiếp tục đọc thuộc lòng khi tôi đến quả bóng thứ năm và cũng là quả bóng cuối cùng. Với một cú đánh cuối cùng, tôi ném mình sang một bên, thả bóng và đáp xuống con đường sỏi rộng ngang vai mà không bị lật mắt cá chân.

Tất cả đều là động lực cho chuyến leo núi tiếp theo.

"Rồng xanh," tôi lăm bắm, "nổi tiếng với trí tuệ nhạy bén, là hậu duệ của dòng dõi Uineloidsig danh giá, và vẫn là loài rồng lý trí nhất, khiến chúng trở thành vũ khí công thành hoàn hảo, đặc biệt là trong trường hợp của clubtails." Tôi kết thúc khi căn chỉnh cơ thể mình với thanh kim loại đầu tiên và chuẩn bị chạy về phía trước.

"Câu... đang học à?" Aurelie gọi lên từ nơi cô bé đang nhảy lên quả bóng đầu tiên bên dưới.

"Làm tôi bình tĩnh lại đi," tôi đáp trả nhanh chóng. Không có thời gian để xấu hổ ở đây—điều đó có thể đợi sau.

Có ba thanh sắt trước mặt tôi, mỗi thanh xếp thành hàng như một con cừu đực phá thành hướng về thanh tiếp theo. "Scribe Quadrant trông khá ổn đấy," tôi lăm bắm trong hơi thở, rồi lao về phía thanh đầu tiên. Ít nhất thì kết cấu cũng cho tôi thứ gì đó để bám vào khi tôi lần mò từng bước. Cơn đau ở vai tôi tăng dần thành cơn đau nhói khi tôi đến cuối thanh đầu tiên, vung chân để lấy đà cho thanh tiếp theo.

Tiếng va chạm đầu tiên của sắt khi đường ray giao nhau khiến các ngón tay tôi trượt, và tôi thở hổn hển khi nỗi sợ hãi cào cào dạt dào tôi. *Những con rồng màu cam, có nhiều sắc thái khác nhau từ màu mơ đến màu cà rốt, là loài rồng—* Tôi lao mình vào đường ray tiếp theo— *không thể đoán trước được và do đó luôn là một rủi ro. Tôi di chuyển qua đường ray với cùng một động tác tay trên tay, phớt lờ sự phản đối thẳng thừng của đôi vai tôi. Đi xuống từ tuyến Fhaicorain*

Tay phải tôi mất thăng bằng và sức nặng của tôi đẩy tôi vào sườn núi dốc, má tôi đập vào đá. Một tiếng chuông chói tai vang lên trong tai tôi và tầm nhìn của tôi tối dần ở các cạnh.

"Violet!" Rhiannon hét lên từ trên đỉnh.

"Bên cạnh anh! Sợi dây thừng ở bên cạnh anh!" Aurelie gọi lên.

Sắt cào xước đầu ngón tay tôi khi tay trái tôi trượt, nhưng tôi phát hiện ra sợi dây và bám chặt, chống chân vào nút thắt bên dưới và bám chặt cho đến khi tiếng chuông tan dần trong đầu tôi. Tôi phải đu qua hoặc trèo xuống.

Tôi đã sống sót được bảy tuần trong cái góc chết tiệt này, và hôm nay khóa học này sẽ không đánh bại được tôi.

Đẩy ra khỏi mép, tôi đu ra lan can và làm được, ngay lập tức bắt đầu đưa tay qua tay để đưa tôi đến cái tiếp theo rồi đến cái tiếp theo, cho đến khi cuối cùng tôi buông tay, đáp xuống cột sắt rung

lắc đầu tiên. Nào tôi bị chấn động khi thứ đó rung chuyển dữ dội, và tôi nhảy đến cái tiếp theo, hầu như không giữ được chân trước khi nhảy đến con đường sỏi ở cuối đường lên.

Aurelie ở ngay sau tôi, đáp xuống với nụ cười toe toét. "Đây là điều tuyệt vời nhất!"

"Rõ ràng là cô cần phải gặp những người chữa bệnh. Cô hẳn đã đập đầu vào đầu đó nếu cô nghĩ *chuyện này vui*." Hơi thở của tôi đứt quãng, nhưng tôi không thể không mỉm cười trước niềm vui rõ ràng của cô ấy.

"Cứ chạy thẳng qua cái này đi," cô ấy nói khi chúng tôi đến những cầu thang xoắn ốc nhô thẳng ra từ bên vách đá.

Mỗi thanh gỗ rộng ba feet xoay từ chân đế của nó ở một trong những đoạn dốc nhất của đường đua. Tôi nhanh chóng tính toán nếu bạn rơi khỏi một trong những cây cột, bạn có thể sẽ rơi ít nhất ba mươi hoặc bốn mươi feet xuống địa hình đá bên dưới. Tôi nuốt nỗi sợ hãi đang cố gắng bò lên cổ họng và tập trung vào khả năng sự nhanh nhẹn và nhẹ nhàng của tôi sẽ giúp tôi vượt qua chướng ngại vật cụ thể này.

Cô ấy tiếp tục. "Tin tôi đi. Nếu bạn dừng lại, nó sẽ lăn bạn đi ngay."

Tôi gật đầu và nhảy trên đôi chân của mình, huy động mọi can đảm còn lại. Sau đó, tôi chạy. Đôi chân của tôi nhanh nhẹn, chỉ tiếp xúc với mỗi cột trụ đủ lâu để đẩy ra cho cột trụ tiếp theo, và trong vòng vài nhịp tim, tôi đã ở phía bên kia.

"Được!" Tôi hét lên, giờ nắm đầm lên ăn mừng khi tránh đường cho Aurelie.

"Tiến lên, Violet!" cô ấy hét lên. "Tôi tới đây!" Bước chân của cô ấy nhanh nhẹn hơn tôi khi cô ấy nhảy từ cột này sang cột khác.

Một tiếng gầm vang lên từ phía trên, và tôi ngẩng đầu lên đúng lúc để nhìn thấy phần bụng dưới của một con dơi Green Daggertail đang bay thẳng qua chúng tôi, hướng về phía Vale.

Tôi sẽ không bao giờ quên được với điều đó.

Aurelie kêu lên và đầu tôi quay ngoắt về phía cô ấy vừa kịp lúc để thấy cô ấy loạng choạng và trượt chân trên cây cột thứ năm. Không khí đông cứng trong phổi tôi khi cô ấy lao về phía trước, bụng cô ấy đập vào khúc gỗ quay gần cuối như thể đang chuyển động chậm.

"Aurelie!" Tôi hét lên, lao tới chỗ cô ấy, đầu ngón tay tôi lướt qua cột thứ bảy.

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, sự sốc và sợ hãi tràn ngập đôi mắt đen mở to của cô ấy khi cây cột lăn cô ấy ra xa tôi và cô ấy ngã xuống. Nửa đường xuống vách đá.

...

Mặt trời làm bỏng mắt tôi khi chúng tôi đứng xếp hàng vào buổi sáng.

"Calvin Atwater," Đại úy Fitzgibbons đọc, giọng nói vẫn nghiêm trang như thường lệ.

Đội 1, Đội Claw, Phi đoàn 4. Anh ấy ngồi sau tôi hai hàng trong Bản tóm tắt trận chiến. Anh ấy ngồi.

Không có gì đặc biệt vào sáng nay. Phiên tòa đầu tiên của chúng tôi trên Gauntlet đã khiến danh sách dài hơn, nhưng đó chỉ là một danh sách khác vào một ngày khác... ngoại trừ việc nó không phải vậy. Sự tàn ác đặc biệt của nghi lễ này chưa bao giờ đánh tôi mạnh đến thế. Nó không giống như ngày đầu tiên nữa. Tôi biết hơn một nửa số tên khi chúng được gọi. Tầm nhìn của tôi mờ đi. "Newland Jahvon," anh ấy tiếp tục.

Đội 2, Biệt đội Flame, Phi đoàn 4. Anh ấy trực ăn sáng cùng tôi.

Chúng ta phải ở độ tuổi đôi mươi rồi. Làm sao có thể chỉ có thế? Chúng ta chỉ nhắc đến tên họ một lần rồi tiếp tục như thể họ chưa từng tồn tại?

Rhiannon dịch chuyển trọng lượng sang bên cạnh tôi, và cô ấy đột nhiên khịt mũi, hành động đó làm vai cô ấy giật một lần.

"Aurelie Donans."

Một giọt nước mắt trào ra và tôi gạt nó đi, xé toạc một trong những vết ghê trên má. Một dòng máu nhỏ theo sau khi cái tên tiếp theo được gọi, nhưng tôi để cái tên đó làm vậy bản mình.

...

"Em chắc về chuyện này chứ?" Dain hỏi vào đêm hôm sau, hai nếp nhăn lo lắng hiện rõ giữa hai lông mày khi anh nắm chặt vai tôi.

"Nếu bố mẹ cô ấy không đến chôn cất cô ấy, thì tôi phải là người xử lý đồ đạc của cô ấy. Tôi là người cuối cùng cô ấy nhìn thấy", tôi giải thích, xoay vai để điều chỉnh trọng lượng của ba lô của Aurelie.

Mọi phụ huynh Basgiath đều có cùng lựa chọn khi học viên của họ bị giết. Họ có thể lấy lại thi thể và đồ dùng cá nhân để chôn cất hoặc đốt hoặc nhà trường sẽ đặt thi thể của họ dưới một tảng đá và tự đốt đồ dùng của họ. Cha mẹ của Aurelie đã chọn cánh cửa số hai.

"Và em không muốn anh đi cùng em à?" anh hỏi, xoa cổ tôi.

Tôi lắc đầu. "Tôi biết hố đốt ở đâu."

Anh ta lẩm bầm một lời nguyên rủa. "Tôi đáng lẽ phải ở đó."

"Anh không thể làm gì được đâu, Dain," tôi nhẹ nhàng nói, phủ tay anh bằng tay tôi để những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau. "Không ai trong chúng ta có thể làm được. Cô ấy thậm chí còn không có thời gian để với lấy sợi dây thừng," tôi thì thầm. Tôi đã

tua đi tua lại khoanh khắc đó trong đầu, mỗi lần đều đi đến cùng một kết luận.

"Tôi chưa bao giờ có cơ hội hỏi xem bạn có lên đến đỉnh không", ông nói.

Tôi lắc đầu. "Tôi bị kẹt ở chỗ ống khói và phải dùng dây thừng để xuống. Tôi quá thấp để đi hết quãng đường đó, nhưng tôi không nghĩ đến chuyện đó tới nay. Tôi sẽ nghĩ ra cách trước khi Gauntlet chính thức được tính giờ vào ngày Trình bày."

Tôi phải làm vậy. Họ không cho phép học viên leo xuống vào ngày cuối cùng. Hoặc là bạn hoàn thành Gauntlet—hoặc là bạn sẽ ngã xuống và chết.

"Được rồi. Hãy cho tôi biết nếu bạn cần tôi." Anh ấy thả tôi ra.

Tôi gạt đầu và viện mọi lý do để ra khỏi hành lang ký túc xá. Sức nặng của ba lô của Aurelie thật kinh khủng. Cô ấy đủ khỏe để mang nhiều đồ như vậy qua lan can, nhưng cô ấy vẫn ngã.

Và bằng cách nào đó tôi vẫn đứng vững.

Tôi không thể thoát khỏi cảm giác mình đang mang cô ấy theo khi tôi leo lên cầu thang của tháp pháo của tòa tháp học thuật, qua phòng Battle Brief và lên mái đá, đi ngang qua một vài học viên khác trên đường xuống. Hồ đốt không gì khác hơn là một thùng sắt cực rộng, mục đích duy nhất của nó là để thiêu rụi, và ngọn lửa cháy sáng rực trên nền trời đêm khi tôi loạng choạng bước ra mái nhà, phổi tôi căng ra để lấy oxy.

Vài tháng trước, tôi không thể nào mang nổi một chiếc ba lô nặng như thế này.

Không có ai khác ở đây khi tôi tháo túi ra khỏi vai.

"Tôi thực sự xin lỗi", tôi thì thầm, các ngón tay bầu chắt vào quai đeo bản rộng của ba lô khi tôi ném nó lên và qua mép kim loại của thùng rác.

Ngọn lửa bùng lên và *bùng cháy dữ dội* khi nó trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa, chỉ là một sự tôn vinh khác dành cho Malek, vị thần chết.

Thay vì đi xuống cầu thang, tôi đi đến rìa tháp pháo. Đêm nhiều mây, nhưng tôi có thể nhìn thấy bóng của ba con rồng khi chúng tiến đến từ phía tây và thậm chí còn nhìn thấy được gờ nơi Gauntlet nằm, chờ đợi để giết nạn nhân tiếp theo.

Sẽ không phải là tôi.

Nhưng tại sao? Bởi vì tôi sẽ chinh phục nó? Hay vì tôi sẽ nhượng bộ yêu cầu của Dain và trốn trong Scribe Quadrant? Toàn bộ con người tôi phản đối lựa chọn thứ hai, khiến tôi nghi ngờ mọi thứ khi tôi đứng đây, để từng phút trôi qua trước khi tiếng chuông báo hiệu giờ giới nghiêm vang lên. Tôi leo xuống cầu thang mà không có câu trả lời chắc chắn tại sao.

Tôi bước qua sân trong, sân vắng tanh ngoại trừ một cặp đôi đang phân vân không biết nên hôn hay đi gần bức, và tôi tránh ánh

mắt, hướng đến hốc tường nơi Dain và tôi ngồi lần đầu sau Parapet.

Gần hai tháng trôi qua, và tôi vẫn ở đây. Vẫn thức dậy mỗi sáng để đón bình minh. Điều đó không có ý nghĩa gì sao? Không có cơ hội nào sao, dù nhỏ đến đâu, rằng tôi có thể đủ sức vượt qua Threshing sao? Rằng tôi có thể thuộc về nơi này sao?

Cánh cửa dẫn đến đường hầm mà chúng tôi đã đi qua để băng qua đường gờ đến Gauntlet sáng nay mở ra dọc theo bức tường sân, ngay bên trái tòa nhà học thuật, và lông mày tôi nhú lại. Ai sẽ trở về muộn thế này?

Ngồi dựa lưng vào tường, tôi để bóng tối che giấu mình khi Xaden, Garrick và Bodhi—anh họ của Xaden—đi qua dưới luồng sáng của pháp sư, hướng về phía tôi.

Ba con rồng . Chúng ra ngoài...làm gì thế? Tôi không biết có hoạt động huấn luyện nào vào tối nay, không phải là tôi biết hết mọi thứ mà học sinh năm ba làm.

"Phải có điều gì đó chúng ta có thể làm được," Bodhi phản đối, nhìn Xaden, giọng anh ấy thì thầm khi họ đi ngang qua tôi, tiếng giày của họ lạo xạo trên sỏi.

"Chúng tôi đang làm mọi thứ có thể," Garrick rít lên.

Đa đầu tôi dừng đứng và Xaden dừng lại giữa chừng khi cách đó mười feet, vai anh cứng đờ.

Chết tiệt.

Anh ấy biết tôi ở đây.

Thay vì nổi sợ hãi thường thấy dâng trào khi có anh ta ở đó, chỉ có cơn giận dữ dâng trào trong lồng ngực tôi. Nếu anh ta muốn giết tôi, thì được thôi. Tôi không còn chờ đợi điều đó xảy ra nữa. Không còn sợ hãi khi phải đi qua hành lang.

"Có chuyện gì vậy?" Garrick hỏi, ngay lập tức nhìn qua vai theo hướng ngược lại, về phía cặp đôi đã quyết định rằng việc hôn nhau quan trọng hơn việc vào ký túc xá trước giờ giới nghiêm.

"Đi thôi. Tôi sẽ gặp anh ở bên trong," Xaden nói.

"Bạn chắc chứ?" Trán Bodhi nhăn lại, và ánh mắt anh quét khắp sân.

"Đi," Xaden ra lệnh, đứng im hoàn toàn cho đến khi hai người kia bước vào doanh trại, rẽ trái về phía cầu thang dẫn họ lên tầng hai và tầng ba. Chỉ khi họ đi rồi, anh mới quay lại và đối mặt với đúng chỗ tôi đang ngồi.

"Tôi biết anh biết tôi ở đây." Tôi ép mình đứng dậy và tiến về phía anh để anh không nghĩ rằng tôi đang trốn hoặc tệ hơn là sợ anh. "Và làm ơn đừng nói về việc chỉ huy bóng tối. Tôi không có tâm trạng tối nay."

"Không có câu hỏi nào về nơi tôi đã đi qua sao?" Anh khoanh tay trước ngực và nghiên cứu tôi dưới ánh trăng. Vết sẹo của anh

trông thậm chí còn đáng sợ hơn dưới ánh sáng này, nhưng tôi dường như không thể tìm thấy năng lượng để sợ hãi.

"Thành thật mà nói, tôi không quan tâm." Tôi nhún vai, chuyển động khiến cơn đau nhói ở vai tôi tăng lên. *Tuyệt, vừa kịp để luyện tập Gauntlet vào ngày mai.*

Anh nghiêng đầu sang một bên. "Em thực sự không biết, phải không?"

"Không. Không phải là tôi không ra ngoài sau giờ giới nghiêm đâu." Một tiếng thở dài nặng nề phả ra khỏi môi tôi.

"Cháu làm gì ở ngoài sau giờ giới nghiêm thế, học sinh năm nhất?"

"Đang cân nhắc việc bỏ trốn," tôi đáp trả. "Còn anh thì sao? Muốn chia sẻ không?" Tôi hỏi một cách chế giễu, biết rằng anh ấy sẽ không trả lời tôi.

"Giống nhau."

Đồ mĩa mai.

"Này, anh định giết tôi hay không? Sự mong đợi đang bắt đầu làm tôi phát điên lên đây." Tôi đưa tay lên vai và lấn nó, ấn vào những cơ bắp đau nhức, nhưng nó không giúp ích gì cho cơn đau.

"Vẫn chưa quyết định", anh trả lời, như thể tôi vừa hỏi về sở thích ăn tối của anh, nhưng ánh mắt anh lại nhìn chằm chằm vào má tôi.

"Ồ, anh có thể chứ?" Tôi lăm bắm. "Nó chắc chắn sẽ giúp tôi lập kế hoạch cho tuần này." Markham hoặc Emetterio. Người ghi chép hoặc người cười ngạo.

"Tôi có làm ảnh hưởng đến lịch trình của anh không, Violence?" Một nụ cười nhếch mép hiện rõ trên đôi môi đó.

"Tôi chỉ cần biết cơ hội của mình ở đây là bao nhiêu." Tôi nắm chặt tay lại.

Còn lừa còn dám cười nữa. "Đó là cách kỳ lạ nhất mà tôi từng bị tán tỉnh—"

"Không phải cơ hội của tôi với *anh đâu*, đồ khốn kiêu ngạo!" Mẹ kiếp. Mẹ kiếp *tất cả* những chuyện này. Tôi đi ngang qua anh ta, nhưng anh ta nắm lấy cổ tay tôi, tay anh ta nhẹ nhưng giữ chặt.

Đầu ngón tay anh chạm vào mạch đập của tôi khiến nó đập nhanh.

"Cơ hội gì cơ?" anh hỏi, kéo tôi lại đủ gần để vai tôi chạm vào bắp tay anh.

"Không có gì." Anh ta không hiểu. Anh ta là một *thủ lĩnh đáng nguyên rủa*, nghĩa là anh ta xuất sắc ở mọi thứ trong góc phần tư, thậm chí bằng cách nào đó còn xoay sở để vượt qua cả họ của mình.

"Cơ hội gì cơ?" anh lặp lại. "Đừng bắt tôi phải hỏi ba lần." Giọng điệu đáng ngại của anh trái ngược với cái nắm tay nhẹ nhàng của anh, và *chết tiệt*, anh có cần phải thớm thế không? Giống như bạc

hà và da thuộc và thứ gì đó mà tôi không thể xác định được, thứ gì đó nằm giữa mùi cam quýt và hoa.

"Sống qua tất cả những chuyện này! Tôi không thể vượt qua được cái Gauntlet chết tiệt đó." Tôi miễn cưỡng kéo cổ tay mình, nhưng anh ấy không buông ra.

"Tôi hiểu rồi." Anh ta bình tĩnh đến mức khó chịu, và tôi thậm chí không thể kiểm soát được *cảm xúc* của mình.

"Không, anh không làm thế. Có lẽ anh đang ăn mừng vì tôi sẽ ngã chết và anh sẽ không phải mất công giết tôi."

"Giết người thì không có vấn đề gì đâu, Violence. Việc để người sống sót có vẻ như là nguyên nhân gây ra phần lớn rắc rối cho ta."

Ánh mắt tôi hướng lên chạm phải ánh mắt anh, nhưng khuôn mặt anh không thể đọc được, ẩn sau bóng tối, thật khó hiểu.

"Xin lỗi vì đã làm phiền." Giọng tôi đầy mỉa mai. "Anh biết vấn đề của nơi này chứ?" Tôi lại giật tay ra, nhưng anh giữ chặt. "Ngoài việc anh chạm vào những thứ không thuộc về anh?" Mắt tôi nheo lại nhìn anh.

"Tôi chắc là anh sẽ nói cho tôi biết." Bụng tôi rung lên khi ngón tay cái của anh chạm vào mạch đập của tôi và anh thả cổ tay tôi ra.

Tôi trả lời trước khi kịp suy nghĩ kỹ hơn. "Hy vọng."

"Hy vọng?" Anh ấy nghiêng đầu lại gần tôi, như thể anh ấy không chắc mình có nghe đúng không.

"Hy vọng." Tôi gật đầu. "Một người như anh sẽ không bao giờ hiểu được, nhưng tôi biết rằng đến đây là một bản án tử hình. Không quan trọng là tôi đã được đào tạo cả đời để vào Scribe Quadrant; khi Tướng Sorrengail ra lệnh, anh không thể lờ nó đi." Trời ơi, tại sao tôi lại chạy đến chỗ người đàn ông này? *Anh ta sẽ làm điều tệ nhất gì? Giết anh sao?*

"Chắc chắn là được." Anh nhún vai. "Có thể em không thích hậu quả."

Tôi đảo mắt, và thật xấu hổ, thay vì rút lui khi đã được tự do, tôi hơi nghiêng người vào, như thể tôi có thể hút bớt sức mạnh của anh ấy. Anh ấy chắc chắn có đủ sức mạnh để dành.

"Tôi biết tỷ lệ cược là bao nhiêu, và tôi vẫn đến, tập trung vào phần trăm nhỏ nhoi đó của cơ hội tôi có thể sống sót. Và rồi tôi sống được gần hai tháng và tôi nhận được..." Tôi lắc đầu, nghiêng chặt hàm. "Hy vọng." Từ đó có vị chua.

"À. Và rồi anh mất một đồng đội, và anh không thể trèo lên ống khói, và anh bỏ cuộc. Tôi bắt đầu thấy rồi. Đây không phải là một bức tranh đẹp, nhưng nếu anh muốn chạy đến Scribe Quadrant—"

Tôi thở hắt ra, nỗi sợ hãi như đám thủng bụng tôi. "Sao anh biết chuyện đó?" Nếu anh ấy biết... nếu anh ấy nói, Dain sẽ gặp nguy hiểm.

Một nụ cười gian xảo cong lên đôi môi hoàn hảo của Xaden. "Tôi biết mọi thứ diễn ra ở đây." Bóng tối bao trùm xung quanh chúng

tôi. "Bóng tối, nhớ không? Chúng nghe thấy mọi thứ, nhìn thấy mọi thứ, *che giấu* mọi thứ." Phần còn lại của thế giới biến mất. Anh ta có thể làm bất cứ điều gì với tôi ở đây và không ai có thể khôn ngoan hơn.

"Mẹ tôi chắc chắn sẽ thưởng cho anh nếu anh kể cho bà ấy về kế hoạch của Dain," tôi nhẹ nhàng nói.

"Cô ấy chắc chắn sẽ thưởng cho *anh* vì đã kể cho cô ấy nghe về câu lạc bộ nhỏ của tôi... anh gọi nó là gì *nhỉ* ?

"Tôi sẽ không nói với cô ấy." Lời nói nghe có vẻ phòng thủ.

"Tôi biết. Đó là lý do tại sao em vẫn còn sống." Anh ấy giữ chặt ánh mắt tôi bằng ánh mắt anh ấy. "Vấn đề là thế này, Sorrengail. Hy vọng là một thứ nguy hiểm, thất thường. Nó đánh cắp sự tập trung của em và hướng nó đến những khả năng thay vì giữ nó ở nơi nó thuộc về—vào những xác suất."

"Vậy tôi phải làm gì? Không hy vọng mình sống sao? Chỉ lên kế hoạch cho cái chết thôi?"

"Bạn được cho là phải tập trung vào những thứ có thể giết chết bạn để tìm cách *không* chết." Anh lắc đầu. "Tôi hầu như không thể đếm được số người trong góc phần tư này muốn bạn chết, hoặc là để trả thù mẹ bạn hoặc vì bạn thực sự giỏi chọc tức mọi người, nhưng bạn vẫn ở đây, bất chấp mọi khó khăn." Bóng tối bao trùm lấy tôi, và tôi thề rằng tôi cảm thấy một cái vuốt ve dọc theo bên má bị thương của mình. "Thật ra, việc theo dõi khá là bất ngờ."

"Rất vui được làm trò tiêu khiển cho anh. Tôi đi ngủ đây." Xoay gót chân, tôi hướng về phía lối vào doanh trại, nhưng anh ta ở ngay sau tôi, đủ gần để cánh cửa sẽ đóng sầm vào mặt anh ta nếu anh ta không nhanh tay bắt lấy nó một cách bất thường.

"Có lẽ nếu em ngừng buồn rầu vì tự thương hại mình, em sẽ thấy rằng mình có *mọi thứ* cần thiết để vượt qua thử thách này", anh ấy gọi với theo tôi, giọng anh vang vọng khắp hành lang.

"Tôi - *cái gì cơ* ?" Tôi quay lại, há hốc mồm.

"Mọi người đều chết," anh ta nói chậm rãi, hàm anh ta rung lên trước khi hít một hơi thật sâu. "Nó sẽ xảy ra hết lần này đến lần khác. Đó là bản chất của những gì xảy ra ở đây. Điều khiến bạn trở thành một tay đua là những gì bạn làm *sau khi* mọi người chết. Bạn muốn biết tại sao bạn vẫn còn sống không? Bởi vì bạn là thước đo mà hiện tại tôi đang tự đánh giá mình vào mỗi đêm. Mỗi ngày tôi để bạn sống, tôi tự thuyết phục mình rằng vẫn còn một phần trong tôi là một người tử tế. Vì vậy, nếu bạn muốn bỏ cuộc, thì làm ơn, hãy tha cho tôi sự căm dỗ và *bỏ cuộc chết tiệt đó* . Nhưng nếu bạn muốn làm gì đó, thì hãy làm đi."

"Tôi quá thấp để đi được quãng đường đó!" Tôi rít lên, không quan tâm đến việc có ai đó có thể nghe thấy.

"Cách đúng đắn không phải là cách duy nhất. Hãy tìm ra cách." Sau đó, anh quay người và bước đi.

Đạ. Hắ.

Giữ đồ đạc của người thân đã khuất là một tội nghiêm trọng đối với Malek. Chúng thuộc về thế giới bên kia cùng với thần chết và người đã khuất. Nếu không có đền thờ thích hợp, bất kỳ ngọn lửa nào cũng được. Kẻ nào không cháy vì Malek sẽ bị *Malek thiêu rụi*.

— SÁCH HƯỚNG DẪN CỦA THIẾU Tá R ORILEE VỀ VIỆC XIN ỦNG HỘ CÁC VỊ THẦN ,
TÁC PHẨM THỨ HAI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Các buổi tập tiếp theo của Gauntlet không thành công hơn buổi đầu tiên của tôi, nhưng ít nhất chúng tôi không mất thêm đồng đội nào nữa. Tynan đã ngừng nói, vì có vẻ như anh ấy cũng không thể nói hết được.

Những quả bóng phao chính là sự thất bại của anh ta.

Ông khối là của tôi.

Đến phiên thứ chín—và là phiên áp chót—tôi đã sẵn sàng đốt cháy toàn bộ đường đua vượt chướng ngại vật. Đoạn đường đua khiến tôi thất bại được thiết kế để mô phỏng sức mạnh và sự nhanh nhẹn cần có để cưỡi rồng, và rõ ràng là kích thích của tôi sẽ làm hỏng tôi.

"Có lẽ anh có thể trèo lên vai tôi và sau đó..." Rhiannon lắc đầu khi chúng tôi nghiên cứu khe nứt đã trở thành kẻ thù của tôi.

"Thế thì tôi vẫn bị kẹt ở nửa đường," tôi trả lời, lau mồ hôi trên trán.

"Không quan trọng. Bạn không thể chạm vào học viên khác trên tuyến đường này." Sawyer khoanh tay bên cạnh tôi, chớp mũi anh ấy giờ đỏ rực vì nắng gắt.

"Anh đến đây để dập tắt hy vọng và ước mơ, hay anh có gợi ý gì không?" Rhiannon đáp trả. "Vì ngày mai là buổi thuyết trình, nên nếu anh có bất kỳ ý tưởng sáng suốt nào, thì bây giờ là lúc rồi."

Nếu tôi định chạy đến Scribe Quadrant, thì đêm nay chính là đêm đó. Tim tôi thất lại khi nghĩ đến điều đó. Đó là lựa chọn hợp lý. Lựa chọn an toàn.

Chỉ có hai suy nghĩ ngăn cản tôi.

Một là, không có gì đảm bảo mẹ tôi sẽ không phát hiện ra. Chỉ vì Markham giữ im lặng không có nghĩa là những người hướng dẫn ở đó cũng sẽ như vậy.

Nhưng quan trọng nhất là, nếu tôi đi, nếu tôi ăn náu... Tôi sẽ không bao giờ biết liệu mình có đủ tốt để đến được đây không. Và mặc dù tôi có thể không sống sót nếu tôi ở lại, tôi không chắc mình có thể sống được nếu tôi rời đi.

...

"Doria Merrill," Đại úy Fitzgibbons nói từ bục. Mọi đường nét trên khuôn mặt của anh ấy đều rõ nét, không chỉ vì mặt trời ẩn sau bóng mây mà còn vì tôi ở gần hơn. Đội hình của chúng tôi ngày càng chặt chẽ hơn với mỗi học viên ngã xuống.

Theo Brennan và số liệu thống kê, hôm nay sẽ là một trong những ngày nguy hiểm nhất đối với học sinh năm nhất.

Hôm nay là Ngày Trình làng, và để đến được sân bay, trước tiên chúng ta phải leo lên Gauntlet. Mọi thứ về Riders Quadrant đều được thiết kế để loại bỏ những người yếu thế, và hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Kamryn Dyre." Đại úy Fitzgibbons tiếp tục đọc từ danh sách.

Tôi giật mình. Chỗ ngồi của anh ta đối diện với tôi ở Dragonkind.

"Arvel Pelipa."

Imogen và Quinn—cả hai đều là học sinh năm thứ hai—hít một hơi trước tôi. Học sinh năm nhất không phải là những người duy nhất gặp nguy hiểm; chúng tôi chỉ là những người có khả năng tử vong cao nhất.

"Michel Iverem." Đội trưởng Fitzgibbons khép lại cuộn giấy. "Chúng tôi giao phó linh hồn họ cho Malek." Và với lời cuối cùng đó, đội hình tan rã.

"Các em năm hai và năm ba, trừ khi các em đang làm nhiệm vụ Gauntlet, hãy đến lớp. Các em năm nhất, đã đến lúc cho chúng tôi thấy các em có gì rồi." Dain cố mỉm cười và nháy qua tôi khi nhìn vào đội của chúng tôi.

"Chúc may mắn hôm nay." Imogen vén một lọn tóc hồng ra sau tai và hướng nụ cười ngọt ngào đến phát ngấy về phía tôi. "Hy vọng là anh sẽ không... thất bại."

"Gặp lại sau nhé," tôi đáp và ngẩng cằm lên.

Cô ta nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ căm ghét trong một giây, rồi bỏ đi cùng Quinn và Cianna, giám đốc điều hành của chúng tôi, mái tóc vàng óng dài ngang vai của cô ta tung bay.

"Chúc may mắn." Heaton—học sinh năm thứ ba to nhất trong đội chúng tôi, với mái tóc đỏ cắt và nhuộm—gõ nhẹ vào trái tim, ngay trên hai miếng vá, và nở một nụ cười chân thành nhưng không hề môi trước khi vào lớp.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào lưng họ đang rút lui, tôi tự hỏi miếng vá hình tròn trên cánh tay phải trên cùng của họ với nước

và những quả cầu nổi có nghĩa là gì. Tôi biết miếng vá hình tam giác ở bên trái của miếng vá đó, với thanh kiếm dài, có nghĩa là họ không được đung vào trên thảm. Kể từ khi Dain kể cho tôi về miếng vá biểu thị con dấu tuyệt mật của anh ấy, tôi đã chú ý kỹ đến những miếng vá mà các học viên khác đã khâu vào quần phục của họ. Hầu hết đều đeo chúng như huy hiệu danh dự, nhưng tôi nhận ra chúng thực sự là gì - trí thông minh mà một ngày nào đó tôi có thể cần để đánh bại chúng.

"Tôi không biết Heaton thực sự biết nói." Hai nếp nhăn xuất hiện giữa hai lông mày của Ridoc.

Rhiannon nói: "Có lẽ họ nghĩ rằng ít nhất họ cũng nên chào hỏi trước khi chúng ta có khả năng bị nướng chín ngày hôm nay".

"Quay lại đội hình," Dain ra lệnh.

"Bạn có đi cùng chúng tôi không?" Tôi hỏi.

Anh ấy gật đầu nhưng vẫn không nhìn tôi.

Tám người chúng tôi chia thành hai hàng, mỗi hàng bốn người, giống như những đội khác xung quanh.

"Thật ngại ngùng," Rhiannon thì thầm bên cạnh tôi. "Anh ấy có vẻ hơi tức giận với em."

Tôi liếc nhìn lên đôi vai mảnh khảnh của Trina khi cơn gió thổi tung bím tóc tôi tết như vương miện. Nó cũng làm bung một vài lọn tóc xoăn của Trina. "Anh ấy muốn thứ mà tôi không thể cho anh ấy."

Lông mày cô ấy nhíu lên.

Tôi đảo mắt. "Không phải như...thế."

"Tôi không quan tâm nếu nó như thế," cô ấy trả lời thì thầm. "Anh ấy nóng bỏng. Anh ấy có toàn bộ cảm giác của một chàng trai hàng xóm vẫn có thể đá đít bạn."

Tôi cố nhin cười vì cô ấy nói đúng. Anh ấy cũng vậy.

"Chúng tôi là đội lớn nhất," Ridoc nói phía sau chúng tôi khi các đội xa nhất về bên trái—từ Đội một—đi ra qua cổng phía tây trong sân.

"Chúng ta còn bao nhiêu?" Tynan hỏi. "Một trăm tám mươi?"

"Một trăm bảy mươi một," Dain trả lời. Các đội từ Cánh thứ hai bắt đầu di chuyển, dẫn đầu là đội trưởng của họ, điều đó có nghĩa là Xaden đang ở đâu đó phía trước chúng ta.

Tôi chỉ lo chạy vượt chướng ngại vật thôi, nhưng tôi không khỏi thắc mắc không biết hôm nay cán cân của anh ấy sẽ nghiêng về phía nào.

"Với một trăm con rồng? Nhưng chúng ta sẽ làm gì..." Trina hỏi, sự lo lắng cắt ngang lời cô.

"Đừng để nỗi sợ hãi len lỏi vào giọng nói của anh nữa," Luca quát lên từ phía sau Rhiannon. "Nếu lũ rồng nghĩ anh là kẻ hèn nhất, ngày mai anh sẽ chẳng là gì ngoài một cái tên."

Ridoc kể lại, "Bà ấy nói, khiến mọi người sợ hãi hơn nữa".

"Im đi," Luca đáp trả. "Anh biết điều đó là sự thật mà."

"Chỉ cần thể hiện sự tự tin, và tôi chắc chắn là anh sẽ ổn thôi." Tôi nghiêng người về phía trước để đồng đội phía sau không nghe thấy khi Phi đội 3 bắt đầu tiến về cổng.

"Cảm ơn," Trina thì thầm đáp lại.

Ánh mắt nheo lại của Dain cuối cùng cũng khóa chặt vào tôi, nhưng ít nhất anh ấy không gọi tôi là kẻ nói dối. Tuy nhiên, có đủ sự buộc tội trong mắt anh ấy khiến tôi cũng có thể bị xét xử và kết án vì điều đó.

"Lo lắng à, Rhi?" Tôi hỏi, biết rằng chúng tôi sắp được gọi tên tiếp theo.

"Cho anh à?" cô ấy hỏi. "Không phải đâu. Chúng tôi có cái này."

"Ồ, ý tôi là về bài kiểm tra lịch sử ngày mai," tôi trêu. "Hôm nay không có gì đáng lo ngại cả."

"Giờ anh nhắc đến thì toàn bộ Hiệp ước Arif có thể sẽ giết chết tôi." Cô ấy cười toe toét.

"À, thỏa thuận giữa Navarre và Krovla về không phận chung cho cả rừng và kỳ lân trên một dải hẹp của dãy núi Esben, giữa Sumerton và Draithus," tôi nhớ lại và gật đầu.

"Trí nhớ của anh thật đáng sợ." Cô ấy mỉm cười với tôi.

Nhưng trí nhớ của tôi không thể giúp tôi vượt qua thử thách này.

"Phi đội thứ tư!" Xaden gọi từ đầu đó xa xa. Tôi thậm chí không cần nhìn cũng biết rằng chính anh ta là người ra lệnh chứ không phải sĩ quan điều hành của anh ta. "Ra ngoài!"

Chúng tôi lần lượt đi theo nhóm Flame Section, rồi đến Claw và cuối cùng là Tail.

Có một chút tắc nghẽn ở cổng, nhưng rồi chúng tôi đã đi qua, bước vào đường hầm mờ ảo được các pháp sư thấp sáng mà chúng tôi đi qua mỗi sáng để đến Gauntlet. Bóng tối phủ kín các cạnh của sàn đá dọc theo con đường của chúng tôi.

Giới hạn sức mạnh của Xaden là gì? Liệu hắn có thể sử dụng bóng tối để bóp nghẹt mọi đội quân ở đây không? Liệu hắn có cần nghỉ ngơi hay nạp năng lượng sau đó không? Một sức mạnh to lớn như vậy có đi kèm bất kỳ sự kiểm tra hay cân bằng nào không?

Dain ngã ra sau nên anh ấy đi giữa Rhiannon và tôi. "Đổi ý đi." Chỉ là một tiếng thì thầm.

"Không." Giọng tôi có vẻ tự tin hơn thực tế rất nhiều.

"Thay. Đổi. Tâm. Ý. Của. Anh." Bàn tay anh tìm thấy tay tôi, được che giấu bởi đội hình chặt chẽ của chúng tôi khi chúng tôi đi xuống qua lối đi. "Làm ơn."

"Tôi không thể." Tôi lắc đầu. "Cũng giống như anh sẽ không rời Cath và tự mình chạy đến chỗ các thầy thông giáo."

"Điều đó khác." Anh ấy nắm chặt tay tôi, và tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng trong các ngón tay, cánh tay anh ấy. "Tôi là một người cười ngửa."

"Ồ, có lẽ tôi cũng vậy," tôi thì thầm khi ánh sáng xuất hiện phía trước. Tôi đã không tin điều đó trước đây, không phải khi tôi không thể rời đi vì mẹ tôi không cho phép, nhưng bây giờ tôi có một sự lựa chọn. Và tôi chọn ở lại.

"Đừng—" Anh ngắt lời và thả tay tôi ra. "Anh không muốn chôn vùi em, Vi."

"Việc một trong hai chúng ta phải chôn cất người kia là điều không thể tránh khỏi." Đây không phải là điều rùng rợn, mà là sự thật.

"Bạn hiểu ý tôi mà."

Ánh sáng lan tỏa thành một vòm cao mười feet, dẫn chúng ta đến chân Gauntlet.

"Làm ơn đừng làm thế", Dain cầu xin, lần này không thềm hạ giọng khi chúng tôi bước ra dưới ánh nắng lốm đốm.

Cảnh tượng ngoạn mục như mọi khi. Chúng tôi vẫn ở trên đỉnh núi, cao hơn thung lũng hàng ngàn feet, và cây xanh dường như trải dài vô tận về phía nam, với những cụm cây lùn ngẫu nhiên giữa những sườn đồi đầy hoa dại. Ánh mắt tôi hướng về Gauntlet được khắc trên vách đá, và tôi không thể không đi theo từng chướng ngại vật ngày một cao hơn cho đến khi tôi nhìn chằm chằm vào đỉnh của đường gờ mà bản đồ tôi đã nghiên cứu cho thấy dẫn đến một hẻm núi hình hộp—bãi bay. Tôi cần mỗi khi nhìn chằm chằm vào khoảng trống giữa hàng cây.

Thông thường, chỉ có người lái mới được phép vào sân bay, ngoại trừ phần Trình bày.

"Tôi không biết mình có thể xem được không," Dain nói, kéo sự chú ý của tôi trở lại khuôn mặt mạnh mẽ của anh. Bộ râu được cắt tỉa hoàn hảo của anh che đi đôi mắt đầy đặn đang cau lại.

"Vậy thì nhắm mắt lại." Tôi có một kế hoạch - một kế hoạch tệ hại, nhưng đáng để thử.

"Điều gì đã thay đổi giữa Parapet và bây giờ?" Dain hỏi lại, vô vàn cảm xúc trong mắt anh mà tôi không thể bắt đầu diễn giải. Vâng, ngoại trừ nỗi sợ hãi. Điều đó không cần bất kỳ sự diễn giải nào.

"Tôi."

...

Một giờ sau, chân tôi bay qua các trụ cầu thang quay tròn, và tôi nhảy đến nơi an toàn trên con đường rải sỏi. Đã hoàn thành lần leo thứ ba. Còn hai lần nữa. Và tôi vẫn chưa chạm vào một sợi dây thừng nào.

Tôi thề là tôi có thể cảm thấy Dain đang nhìn chằm chằm từ dưới cùng của đường đua, nơi Tynan và Luca vẫn chưa bắt đầu leo núi,

nhưng tôi không nhìn xuống. Không có thời gian cho cái mà anh ấy nghĩ sẽ là cái nhìn cuối cùng, và tôi không thể trì hoãn việc an ủi anh ấy khi vẫn còn hai chướng ngại vật phía trước.

Điều đó có nghĩa là vẫn còn một điều mà tôi chưa có cơ hội thực hành, đó là đoạn đường dốc gần như thẳng đứng ở cuối.

"Bạn có thể làm được!" Rhiannon hét lên từ trên đỉnh khi tôi tới gần ống khói.

"Hoặc bạn có thể giúp chúng tôi một việc và ngã xuống!" một giọng nói khác hét lên. Jack, không nghi ngờ gì nữa. Ít nhất thì đó chỉ là đội của chúng tôi trong các buổi tập luyện, nhưng mọi học sinh năm nhất bây giờ đều có thể xem, hoặc từ chân sân hoặc từ mép vách đá phía trên.

Tôi nhìn lên cột rồng mà tôi phải trèo lên, rồi chạy vội về phía sau vài feet theo con đường.

"Anh đang làm gì thế?" Rhiannon hét lên khi tôi nắm lấy một trong những sợi dây thừng và kéo nó theo chiều ngang trên bề mặt vách đá, khiến những viên sỏi rơi tự do.

Nó nặng kinh khủng và phản đối việc kéo căng, nhưng tôi xoay sở để đưa phần dưới lên cấu trúc ống khói. Kéo sợi dây thật chặt, tôi đặt một chân lên thành ống và kéo sợi dây, sau đó cầu nguyện với Zihnal rằng việc này sẽ hiệu quả.

"Cô ấy có thể làm được điều đó không?", ai đó quát lên.

Tôi đang làm điều đó ngay bây giờ.

Sau đó, tôi nhấc chân còn lại lên và bắt đầu trèo lên ống khói, chỉ sử dụng phía bên phải, bước lên đá và dùng sức nặng của mình với sợi dây thừng, tay này đè tay kia. Sợi dây tuột đi khoảng nửa đường khi sợi dây cọ vào một tảng đá lớn, nhưng tôi nhanh chóng lấy lại thăng bằng và tiếp tục trèo. Tim tôi đập thình thịch trong tai, nhưng chính đôi tay tôi đang giết chết tôi. Cảm giác như ngọn lửa đang ăn mòn lòng bàn tay tôi, và tôi nghiêng rằng để không kêu lên.

Đây rồi. Phần trên cùng.

Lúc này, sợi dây hầu như không cắt được góc của cấu trúc, và tôi phải dùng hết sức lực còn lại ở thân trên để kéo mình lên, bò bằng tay và đầu gối trên đường đi.

"Chắc chắn rồi!" Ridoc hét lên, hú hét từ trên đỉnh. "Đó là cô gái của chúng ta!"

"Đứng dậy!" Rhiannon hét lên. "Thêm một lần nữa!"

Ngực tôi đập phồng và phổi tôi đau nhói, nhưng tôi vẫn đứng dậy. Tôi đang ở đoạn đường lên dốc cuối cùng, con đường cuối cùng dẫn đến sân bay, và trước mặt tôi là một đoạn đường dốc làm bằng gỗ nhô ra mười feet từ vách đá, rồi cong lên như bên trong một cái bát, điểm cao nhất bằng với đỉnh vách đá cao hơn mười feet.

Chướng ngại vật này nhằm kiểm tra khả năng của học viên trong việc trèo lên chân trước của rồng và chạm tới yên rồng. Và tôi thì

quá thấp.

Nhưng câu nói của Xaden rằng con đường đúng đắn không phải là con đường duy nhất cứ quanh quẩn trong đầu tôi suốt đêm. Đến khi mặt trời mọc và xua tan bóng tối, tôi đã có một kế hoạch.

Tôi chỉ hy vọng là tôi thực sự có thể làm được điều đó.

Tôi rút con dao găm lớn nhất từ nhà ra và lau mồ hôi trên trán bằng mu bàn tay bẩn thỉu. Sau đó, tôi quên đi nỗi đau đớn trong tay, cơn đau nhói ở vai và cơn đau nhói ở đầu gối khi đáp xuống sai vị trí các cột trụ. Tôi chặn hết mọi nỗi đau, khóa chặt nó sau bức tường như tôi đã làm trong suốt cuộc đời mình, và tập trung vào đoạn đường dốc như thể mạng sống của tôi phụ thuộc vào việc vượt qua nó.

Không có sợi dây nào ở đây cả. Chỉ có một cách để tôi vượt qua chuyện này.

Thật là quyết tâm.

Và thế là tôi tấn công, tận dụng lợi thế về tốc độ.

Có tiếng như tiếng trống khi chân tôi đập vào dốc và độ dốc tăng dần. Chỉ vì tôi chưa từng tự mình vượt qua chướng ngại vật này không có nghĩa là tôi chưa từng chứng kiến đồng đội của mình vượt qua nó hết lần này đến lần khác. Tôi ném người về phía trước và lực đẩy đưa tôi lên cao, chạy lên thành dốc.

Tôi đợi cho đến khi cảm thấy sự dịch chuyển quý giá, khoảnh khắc trọng lực đưa cơ thể tôi lên cách đỉnh dốc gần hai feet, và tôi vung cánh tay lên, đập con dao găm vào lớp gỗ mềm, trơn của đoạn dốc—và dùng nó để đẩy mình lên cao thêm một bước nữa.

Một tiếng thét nguyên thủy thoát ra từ cổ họng tôi khi vai tôi kêu lên phản đối ngay khi những ngón tay tôi chạm vào mép vách đá. Tôi vung khuỷu tay qua đỉnh để có thêm đòn bẩy và kéo mình lên và qua, sử dụng cán dao găm làm bước cuối cùng trước khi lao đảo lên đỉnh vách đá.

Chưa xong.

Nằm sấp, tôi quay mặt về phía dốc, rồi vói tay qua thành và giật con dao găm ra, nhét nó vào xương sườn trước khi loạng choạng đứng dậy. Tôi đã làm được. Cảm giác nhẹ nhõm hút sạch adrenaline ra khỏi cơ thể tôi.

Cánh tay Rhiannon vòng quanh tôi, đỡ lấy trọng lượng của tôi khi tôi thở hổn hển. Ridoc ôm lưng tôi, siết chặt tôi như thể tôi là phần nhân của một chiếc bánh sandwich khi anh ấy hét lên vì hạnh phúc. Tôi sẽ phản đối, nhưng ngay bây giờ, chúng là tất cả những gì giúp tôi đứng thẳng.

"Cô ấy không thể làm thế được!" có người hét lên.

"Ừ, đúng rồi, cô ấy vừa làm thế!" Ridoc ném qua vai, nói lỏng tay đang giữ tôi.

Đầu gối tôi run rẩy nhưng vẫn giữ vững khi tôi hít vào từng hơi thở.

"Anh đã làm được!" Rhiannon nắm lấy mặt tôi trong tay cô ấy, nước mắt dâng đầy đôi mắt nâu của cô ấy. "Anh đã làm được!"

"May mắn." Tôi hít vào một hơi nữa và cầu xin trái tim đang đập thình thịch của mình chậm lại. "Và. Adrenaline."

"Gian lận!"

Tôi quay về phía giọng nói. Đó là Amber Mavis, đội trưởng đội bay tóc vàng hoe của Third Wing, *bạn thân của Dain* năm ngoái, và không có gì ngoài sự giận dữ trên khuôn mặt cô ấy khi cô ấy lao về phía Xaden, người chỉ cách đó vài feet với cú lăn, ghi lại thời gian bằng đồng hồ bấm giờ và trông khá chán nản với tất cả mọi thứ.

"Lùi lại ngay, Mavis," Garrick đe dọa, ánh nắng phản chiếu trên hai thanh kiếm mà người đội trưởng tóc xoắn đeo sau lưng khi anh ta chen người vào giữa Amber và Xaden.

"Kẻ gian lận rõ ràng đã sử dụng vật liệu nước ngoài không chỉ một mà là *hai lần*", Amber hét lên. "Không thể dung thứ được! Chúng ta phải sống theo luật lệ hoặc chúng ta sẽ chết vì chúng!"

Chẳng trách cô ấy và Dain lại thân thiết đến vậy - cả hai đều yêu thích Codex.

"Tôi không thích gọi bất kỳ ai trong nhóm của tôi là kẻ gian lận", Garrick cảnh báo, đôi vai to lớn của anh che khuất tầm nhìn của cô khi anh quay lại. "Và *đội trưởng của tôi* sẽ xử lý bất kỳ hành vi vi phạm quy tắc nào trong nhóm của anh ấy". Anh ta dịch sang một bên, và tôi nhìn thấy đôi mắt xanh sáng quắc của Amber.

"Sorrenail?" Xaden hỏi, nhướn mày thách thức rõ ràng, một cây bút chìa vào quyển sách. Tôi nhận thấy không phải lần đầu tiên rằng ngoài biểu tượng Phi đội thứ tư và phi đội trưởng, anh ta không đeo những miếng vá mà những người khác rất thích trưng bày.

"Tôi mong đợi hình phạt ba mươi giây vì sử dụng dây thừng," tôi trả lời, hơi thở của tôi đều đặn.

"Còn con dao thì sao?" Ánh mắt Amber nheo lại. "Cô ấy bị loại." Khi Xaden không trả lời, cô ấy trừng mắt nhìn anh. "Chắc chắn là cô ấy bị loại! Anh không thể dung thứ cho sự vô luật pháp trong chính cảnh của mình, Riorson!"

Nhưng ánh mắt của Xaden không bao giờ rời khỏi tôi khi anh im lặng chờ tôi trả lời.

"Người cưỡi ngựa chỉ được mang đến góc phần tư những vật dụng mà họ có thể mang theo—" Tôi bắt đầu.

"Anh đang trích dẫn Codex với *tôi* à?" Amber hét lên.

"—và chúng sẽ không được tách khỏi những vật dụng đó bất kể chúng là gì," tôi tiếp tục. "Vì một khi được mang qua lan can, chúng được coi là một phần của con người chúng. Điều Ba, Mục Sáu, Phụ lục B."

Đôi mắt xanh của cô mở to khi tôi liếc nhìn cô. "Phụ lục đó được viết ra để biến hành vi trộm cắp thành tội tử hình."

"Đúng vậy." Tôi gạt đầu, nhìn giữa cô ấy và đôi mắt đen như mã não nhìn xuyên qua tôi. "Nhưng khi làm như vậy, nó trao cho bất kỳ vật phẩm nào được mang qua lan can địa vị là một phần của người cưỡi ngựa." Tôi rút thanh kiếm sứt mẻ và méo mó ra với một cơn đau nhói ở lòng bàn tay. "Đây không phải là một thanh kiếm thử thách. Đây là thanh kiếm tôi mang qua và do đó coi đó là một phần của chính mình."

Đôi mắt anh ta lóe lên, và tôi không bỏ lỡ một chút nụ cười khẩy trên cái miệng đồi trụy đáng ghét của anh ta. Trông đẹp trai và tàn nhẫn như vậy *hẳn là trái với Codex*.

"Cách đúng đắn không phải là cách duy nhất." Tôi dùng chính lời nói của anh ta để phản bác lại anh ta.

Xaden nhìn tôi. "Cô ấy có em, Amber."

"Về mặt kỹ thuật!"

"Cô ấy vẫn còn có em." Anh ấy hơi quay lại và nhìn tôi bằng ánh mắt mà tôi không bao giờ muốn nhìn thấy.

"Anh nghĩ như một người chép kinh vậy," cô ấy quát tôi.

Câu đó có ý xúc phạm, nhưng tôi chỉ gạt đầu. "Tôi biết mà."

Cô ấy bước đi, và tôi lại tra dao găm vào vỏ, buông thõng hai tay xuống hai bên và nhắm mắt lại khi cảm giác nhẹ nhõm trút bỏ gánh nặng khỏi vai. Tôi đã làm được. Tôi đã vượt qua một bài kiểm tra khác.

"Sorrenghail," Xaden nói, và mắt tôi mở to. "Em đang rỉ nước." Ánh mắt anh hướng thẳng xuống tay tôi.

Nơi máu đang nhỏ giọt từ đầu ngón tay tôi.

Cơn đau bùng nổ, tràn qua con đập tinh thần của tôi như một dòng sông dữ dội khi nhìn thấy sự hỗn loạn mà tôi đã gây ra cho lòng bàn tay mình. Tôi đã xé nát chúng.

"Hãy làm gì đó đi", anh ta ra lệnh.

Tôi gạt đầu và lùi lại, gia nhập đội của mình. Rhiannon giúp tôi cắt tay áo sơ mi để băng bó tay, và tôi cố vũ hai đồng đội cuối cùng của chúng tôi lên vách đá.

Chúng ta đều làm được.

Ngày trình bày không giống bất kỳ ngày nào khác. Không khí tràn ngập những khả năng, và có thể là mùi lưu huỳnh từ một con rồng bị xúc phạm. Đừng bao giờ nhìn thẳng vào mắt một người da đỏ. Đừng bao giờ lùi bước trước một người da xanh. Nếu bạn tỏ ra sợ hãi trước một người da nâu... thì đừng làm vậy.

— SÁCH HƯỚNG DẪN THỰC TẾ VỀ DRAGONKIND CỦA ĐẠI TÁ K AORI

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Đến cuối buổi sáng, có 169 người trong chúng tôi và, ngay cả với hình phạt cho sợi dây thừng, chúng tôi vẫn xếp thứ mười một trong số ba mươi sáu đội tham gia Lễ trình bày—cuộc diễu hành gây phấn khích của các học viên trước những chú rồng năm nay sẵn sàng gắn kết.

Sự lo lắng bủa vây đôi chân tôi khi nghĩ đến việc phải đi bộ quá gần những con rồng quyết tâm loại bỏ những kẻ yếu trước khi diễn ra lễ Threshing, và tôi đột nhiên ước chúng tôi xếp cuối cùng.

Người nhanh nhất trong Gauntlet tất nhiên là Liam Mairi, người đã giành được huy hiệu Gauntlet. Khá chắc chắn rằng anh chàng đó không biết cách giành vị trí thứ hai, nhưng tôi không phải là người chậm nhất, và thế là đủ với tôi rồi.

Hẻm núi Box Canyon tạo nên sân tập thật ngoạn mục dưới ánh nắng buổi chiều, với hàng dặm đồng cỏ và đỉnh núi phủ màu thu mọc lên ở ba phía khi chúng tôi đợi ở phần hẹp nhất, lối vào thung lũng. Cuối cùng, tôi có thể nhìn thấy đường đi của thác nước, có thể chỉ là một con suối nhỏ nhưng sẽ chảy xiết vào mùa nước chảy.

Tất cả lá cây đều chuyển sang màu vàng, như thể có ai đó đã mang theo một cây cọ chỉ có một màu và vẽ nó khắp quang cảnh.

Và rồi còn có rồng nữa.

Với chiều cao trung bình là hai mươi lăm feet, chúng xếp thành một đội hình riêng, cách con đường vài feet—đủ gần để có thể phán xét chúng ta khi chúng ta đi ngang qua.

"Đi thôi, Đội 2, các cậu sẽ là người tiếp theo," Garrick nói, vẫy tay ra hiệu với chúng tôi khiến di vật nổi loạn trên cằm tay trần của anh ta sáng lên.

Dain và những người chỉ huy khác ở lại phía sau. Tôi không chắc anh ấy sẽ vui mừng vì tôi đã vượt qua Gauntlet hay thất vọng vì tôi

đã phá vỡ các quy tắc. Nhưng *tôi* chưa bao giờ cảm thấy vui mừng hơn thế.

"Vào đội hình," Garrick ra lệnh, giọng điệu của anh ta rất nghiêm túc, điều này không làm tôi ngạc nhiên vì phong cách lãnh đạo của anh ta là nhiệm vụ trước, lễ độ sau. Hãy hình dung xem anh ta có vẻ rất thân thiết với Xaden. Tuy nhiên, không giống như Xaden, bên phải quân phục của anh ta có một hàng miếng vá gọn gàng tuyên bố anh ta là đội trưởng của Flame cũng như hơn năm miếng vá quảng cáo kỹ năng của anh ta với vô số vũ khí.

Chúng tôi tuân thủ, và lần này Rhiannon và tôi đến gần phía sau.

Có tiếng động như tiếng gió thổi mạnh ở đằng xa rồi dừng lại nhanh như khi nó bắt đầu, và tôi biết còn có người khác cũng đang thiếu sót.

Đôi mắt màu hạt dẻ của Garrick lướt qua chúng tôi. "Hy vọng Aetos đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, để các bạn biết rằng đó là một con đường thẳng xuống đồng cỏ. Tôi khuyên bạn nên giữ khoảng cách ít nhất bảy feet—"

"Phòng trường hợp một trong chúng ta bị thiêu cháy," Ridoc lẩm bẩm từ phía trước.

"Đúng vậy, Ridoc. Nếu muốn, hãy tu lại, chỉ cần biết rằng nếu một con rồng không ưa một trong số các bạn, nó có thể sẽ đốt cháy toàn bộ để loại bỏ một người," Garrick cảnh báo, giữ ánh mắt của chúng tôi trong một nhịp. "Ngoài ra, hãy nhớ rằng bạn không ở đây để tiếp cận chúng, và nếu bạn làm vậy, bạn sẽ không thể quay lại ký túc xá vào đêm nay."

"Tôi có thể hỏi một câu được không?" Luca nói từ hàng ghế đầu.

Garrick gật đầu, nhưng tiếng kêu của hàm cho thấy anh ta đang khó chịu. Tôi không thể trách anh ta. Luca cũng làm tôi phát điên. Chính nhu cầu liên tục hạ bệ mọi người của cô ấy khiến hầu hết chúng tôi giữ khoảng cách.

"Đội 3, Phân đội đuôi của Phi đoàn 4 đã đi qua, và tôi đã nói chuyện với một số học viên..."

"Đó không phải là câu hỏi." Anh ấy nhướn mày.

Đúng, anh ấy đang khó chịu.

"Đúng rồi. Chỉ là họ nói có một con đuôi lông vũ thôi mà?" Giọng cô ấy cao vút lên.

"Một con f-feathertail?" Tynan lấp bắp ngay trước mặt tôi. "Ai lại muốn gần bó với một con feathertail chứ?"

Tôi đảo mắt, còn Rhiannon lắc đầu.

"Giáo sư Kaori chưa bao giờ nói với chúng tôi rằng sẽ có một con feathertail," Sawyer nói. "Tôi biết vì tôi đã thuộc lòng từng con rồng mà ông ấy cho chúng tôi xem. Cả trăm con."

"Ồ, đoán là giờ có một trăm lẻ một con," Garrick trả lời, nhìn chúng tôi như thể chúng tôi là những đứa trẻ mà ông muốn tống khứ đi trước khi liếc lại qua vai mình ở lối vào thung lũng. "Thư

giãn đi. Feathertail không gắn kết. Tôi thậm chí còn không nhớ lần cuối cùng người ta nhìn thấy một con bên ngoài Thung lũng là khi nào. Có lẽ chỉ là tò mò thôi. Các bạn lên rồi. Đi theo con đường. Các bạn đi lên, đợi toàn bộ đội, rồi đi xuống. Thực sự không có gì dễ dàng hơn thế này từ đây trở đi, các bạn trẻ ạ, vì vậy nếu các bạn không thể làm theo những hướng dẫn đơn giản đó, thì các bạn xứng đáng với bất cứ điều gì xảy ra ở đó." Ông quay người và đi đến một con đường trước bức tường hẻm núi nơi những con rồng đang đậu.

Chúng tôi đi theo, tách khỏi đám đông năm nhất. Gió thổi vào đôi vai trần của tôi từ chỗ chúng tôi xé tay áo tôi để băng bó, nhưng chúng tôi đã ngăn được dòng máu chảy ở tay tôi.

"Tất cả đều là của anh," Garrick nói với chỉ huy cánh cấp cao của khu vực, một người phụ nữ mà tôi đã thấy vài lần trong Battle Brief thì thăm với Xaden. Bộ đồng phục của cô ấy vẫn còn những chiếc gai đặc trưng trên vai, nhưng lần này chúng có màu vàng và trông cực kỳ sắc sảo—giống như cô ấy muốn thêm một chút ngầu hơn vào hôm nay.

Cô gật đầu và đuổi anh đi. "Xếp hàng một."

Tất cả chúng tôi xếp thành một hàng. Rhiannon ở phía sau tôi và Tynan ở ngay phía trước tôi, điều đó có nghĩa là tôi sẽ được nghe bình luận của anh ấy trong suốt thời gian, không còn nghĩ ngợi gì nữa. *Tuyệt vời.*

"Nói đi," nữ chỉ huy phi đội cao cấp nói, khoanh tay trước ngực.

"Hôm nay là ngày đẹp trời để thuyết trình", Ridoc nói đùa.

"Không phải với tôi." Nữ chỉ huy cánh cao cấp nheo mắt nhìn Ridoc, rồi ra hiệu về phía hàng học viên trước mặt cô. "Nói chuyện với đồng đội gần đó khi bạn đang trên đường, vì điều đó sẽ giúp những con rồng hiểu được bạn là ai và bạn chơi với những người khác tốt như thế nào. Có mối tương quan giữa các học viên gắn kết và mức độ trò chuyện."

Và bây giờ tôi muốn đổi chỗ cho nhau.

"Cứ thoải mái nhìn lũ rồng, đặc biệt là khi chúng đang khoe đuôi, nhưng tôi sẽ tránh giao tiếp bằng mắt nếu bạn coi trọng mạng sống của mình. Nếu bạn đi ngang qua một vết cháy xém, hãy đảm bảo rằng không có thứ gì đang cháy trước khi tiếp tục đi." Cô ấy dừng lại đủ lâu để lời khuyên đó ngấm vào, rồi nói thêm, "Gặp lại bạn sau khi đi dạo."

Chỉ cần vung tay, người chỉ huy cấp cao bước sang một bên, để lộ con đường đất dẫn qua trung tâm thung lũng, và phía trước, ngồi bất động hoàn hảo như những bức tượng đầu thú, là một trăm lẻ một con rồng đã quyết định gắn kết với nhau trong năm nay.

Hàng người bắt đầu di chuyển, và chúng tôi nhường nhau khoảng cách bảy feet theo gợi ý trước khi đi theo.

Tôi cực kỳ chú ý đến từng bước chân khi đi trên con đường mòn. Đường mòn cứng dưới chân tôi, và có mùi lưu huỳnh thoang thoang.

Đầu tiên chúng tôi đi qua ba con rỗng đỏ. Móng vuốt của chúng gần bằng một nửa kích thước của tôi.

"Tôi thậm chí còn không nhìn thấy đuôi của chúng!" Tynan hét lên từ phía trước tôi. "Làm sao chúng ta biết được chúng thuộc giống nào?"

Tôi giữ mắt mình khóa chặt vào đôi vai cơ bắp đồ sộ của chúng khi chúng tôi đi ngang qua. "Chúng ta không được phép biết chúng thuộc giống gì", tôi trả lời.

"Chết tiệt," anh ta nói qua vai. "Tôi cần phải tìm ra người mà tôi sẽ tiếp cận trong Threshing."

"Tôi khá chắc là chuyến đi bộ ngắn này là để họ có thể quyết định," tôi đáp lại.

"Hy vọng một trong số họ sẽ quyết định rằng anh không được đến Threshing," Rhiannon nói, giọng cô ấy rất nhỏ đến mức tôi hầu như không nghe thấy.

Tôi cười khi chúng tôi tiến đến gần một đàn bướm nâu, cả hai đều nhỏ hơn một chút so với bướm Aimsir của mẹ tôi, nhưng không nhiều.

"Chúng lớn hơn một chút so với tôi nghĩ", Rhiannon nói, giọng cô ấy cao lên. "Không phải là tôi không nhìn thấy những cái ở Parapet, nhưng..."

Tôi nhìn qua vai và thấy ánh mắt mở to của cô ấy đảo qua đảo lại giữa con đường và những con rỗng. Cô ấy đang lo lắng.

"Vậy bạn có biết mình sắp có cháu trai hay cháu gái không?" Tôi hỏi, tiếp tục bước về phía trước qua một nắm cam.

"Cái gì?" cô ấy trả lời.

"Tôi nghe nói một số thầy lang có thể đưa ra dự đoán khá chính xác khi phụ nữ đã mang thai được một thời gian dài."

"Ồ. Không," cô ấy nói. "Không biết gì cả. Mặc dù tôi hy vọng cô ấy sẽ sinh một bé gái. Tôi đoán tôi sẽ biết sau khi chúng tôi kết thúc năm học và có thể viết thư cho gia đình."

"Đó là một quy tắc nhằm nhí," tôi nói qua vai, hạ mắt xuống ngay lập tức khi vô tình chạm mắt với một trong những quả cam. *Hít thở bình thường. Nuốt nỗi sợ hãi. Sợ hãi và yếu đuối sẽ khiến tôi chết, và vì tôi đã chảy máu, nên tỷ lệ cược không thực sự có lợi cho tôi ở đây.*

"Anh không nghĩ điều đó khuyến khích lòng trung thành với phe cánh sao?" Rhiannon hỏi.

"Tôi nghĩ tôi vẫn trung thành với chị gái mình cho dù tôi có nhận được thư của chị ấy hay không", tôi phản bác. "Có những mối liên kết không thể phá vỡ".

"Tôi cũng sẽ trung thành với em gái anh," Tynan nói, quay lại và cười toe toét khi anh ta bước lùi lại. "Cô ấy là một tay đua cừ khôi, và cái *mông* đó. Tôi đã nhìn thấy cô ấy ngay trước Parapet và chết tiệt, Violet. Cô ấy *nóng bỏng*."

Chúng ta đi qua một loạt màu đỏ khác, rồi một màu nâu và một cặp màu xanh lá cây.

"Quay lại đi." Tôi làm động tác xoay tròn bằng ngón tay. "Mira sẽ ăn thịt anh vào bữa sáng, Tynan."

"Tôi chỉ thắc mắc tại sao một người trong số các cô lại có nhiều nét tốt còn người kia lại có vẻ như chỉ toàn nét xấu." Ánh mắt anh lướt nhẹ xuống cơ thể tôi.

Toàn thân rùng mình kinh tửm.

"Anh là đồ khốn nạn." Tôi giơ ngón giữa lên với anh ta.

"Tôi chỉ nói vậy thôi, có lẽ tôi sẽ tự viết một lá thư khi chúng ta có được đặc quyền." Anh quay người và tiếp tục bước đi.

"Một đứa cháu trai thì tốt", Rhiannon nói, như thể cuộc trò chuyện chưa bao giờ bị gián đoạn. "Con trai thì không tệ lắm".

"Anh trai tôi rất tuyệt, nhưng anh ấy và Dain là những người duy nhất tôi có kinh nghiệm lớn lên xung quanh những cậu bé." Chúng tôi đi qua nhiều con rờng hơn, và hơi thở của tôi bắt đầu ổn định lại. Mùi lưu huỳnh biến mất, hoặc có lẽ tôi chỉ quen với nó. Chúng ở đủ gần để thiếu rui chúng tôi, nửa tá vết cháy xém chứng minh điều đó, nhưng tôi cũng không thể nghe thấy tiếng chúng thở hoặc cảm thấy hơi thở. "Mặc dù tôi nghĩ Dain có lẽ tuân thủ luật lệ hơn hầu hết trẻ em. Anh ấy thích trật tự và khá ghét bất cứ thứ gì không phù hợp với kế hoạch của mình. Anh ấy có thể sẽ chửi rửa tôi về cách tôi thực hiện Gauntlet, giống như Amber Mavis đã làm."

Chúng ta vượt qua được nửa chặng đường và tiếp tục.

Liệu cách lủ rờng nhìn chăm chăm vào chúng ta có đáng sợ không? Chắc chắn là có, nhưng chúng cũng muốn ở đây giống như chúng ta, vì vậy ít nhất tôi hy vọng chúng sẽ thận trọng với hỏa lực của mình.

"Tại sao anh không nói với em về kế hoạch dây thừng? Hay con dao găm?" Rhiannon hỏi, giọng điệu đau đớn. "Anh có thể tin em, anh biết mà."

"Tôi không nghĩ đến chuyện đó cho đến hôm qua," tôi trả lời, dành thời gian nhìn qua vai để có thể nhìn thấy cô ấy. "Và nếu nó không hiệu quả, tôi không muốn anh trở thành đồng phạm. Anh có một tương lai thực sự ở đây, và tôi từ chối kéo anh xuống cùng tôi nếu tôi không thành công."

"Tôi không cần anh bảo vệ tôi."

"Tôi biết. Nhưng đó chỉ là việc bạn bè làm thôi, Rhi." Tôi nhún vai khi chúng tôi đi ngang qua ba chú ngựa nâu, tiếng giầy của chúng tôi bước trên con đường sỏi tối tăm là âm thanh duy nhất trong vài phút.

"Anh còn giữ bí mật nào khác ở đó không?" Cuối cùng Rhiannon hỏi.

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong bụng tôi khi tôi nghĩ đến Xaden và cuộc gặp gỡ của anh ấy với những người bị đánh dấu khác. "Tôi nghĩ rằng không thể biết mọi thứ cần biết về một người." Tôi cảm thấy tệ nhưng ít nhất là không nói dối.

Cô ấy khịt mũi cười. "Nếu điều đó không phải là né tránh câu hỏi. Thế này thì sao? Hứa với tôi rằng nếu anh cần giúp đỡ, anh sẽ để tôi giúp anh."

Một nụ cười nở trên khuôn mặt tôi mặc dù chúng tôi đang đi qua những thảm cỏ xanh đáng sợ. "Thế này nhé," tôi nói qua vai. "Tôi hứa rằng nếu tôi cần sự giúp đỡ mà anh có thể giúp, tôi sẽ yêu cầu, nhưng chỉ"—tôi giơ ngón trỏ lên—"nếu anh cũng hứa như vậy."

"Được thôi." Cô ấy cười tươi.

"Các người đã gắn kết lại ở đó chưa?" Tynan cười khẩy. "Bởi vì chúng ta sắp đến cuối con đường rồi, nếu các người chưa nhận ra." Anh ta dừng lại giữa đường, ánh mắt anh ta liếc sang phải. "Và tôi vẫn chưa thể quyết định mình sẽ chọn cái nào."

"Với sự kiêu ngạo như thế, tôi chắc chắn bất kỳ con rồng nào cũng sẽ cảm thấy may mắn khi được chia sẻ tâm trí với bạn trong suốt quãng đời còn lại." Tôi thương hại bất kỳ con rồng nào - nếu có - chọn anh ta.

Phần còn lại của đội tập trung phía trước chúng tôi, hướng về phía chúng tôi ở cuối con đường, nhưng tất cả sự chú ý của họ đều tập trung về bên phải.

Chúng tôi đi qua con rồng nâu cuối cùng và tôi hít một hơi thật sâu.

"Cái quái gì thế này?" Tynan nhìn chăm chăm.

"Tiếp tục đi," tôi ra lệnh, nhưng ánh mắt tôi vẫn chăm chú.

Đứng ở cuối hàng là một con rồng *vàng nhỏ*. Ánh sáng mặt trời phản chiếu trên vảy và sừng của nó khi nó đứng thẳng, vảy một cái đuôi có lông xung quanh bên thân. *Đuôi lông*.

Hàm tôi há hốc khi nhìn thấy hàm răng sắc nhọn và những chuyển động nhanh, phóng vọt của đầu nó khi nó nghiêng cứu chúng tôi. Với chiều cao tối đa, có lẽ nó chỉ cao hơn tôi vài feet, giống như một bản sao hoàn hảo của con màu nâu bên cạnh nó.

Tôi đi thẳng vào lưng Tynan và giật mình. Chúng tôi đã đến cuối con đường, nơi những người còn lại trong đội đang đợi.

"Buông tôi ra, Sorrengail," Tynan rít lên và đẩy tôi ra. "Ai lại muốn trói cái thứ đó lại?"

Ngực tôi thắt lại. "Họ có thể nghe thấy anh đấy," tôi nhắc anh ấy.

"Nó *vàng chết tiệt*." Luca chỉ thẳng vào con rồng, về ghê tởm cong môi. "Vậy thì không chỉ nó quá nhỏ để có thể mang theo người cười trong trận chiến, mà nó còn không đủ mạnh để có màu sắc thực sự."

"Có lẽ là nhầm lẫn," Sawyer khẽ nói. "Có lẽ là quả cam non."

"Nó đã trưởng thành rồi", Rhiannon lập luận. "Không đời nào những con rồng khác cho phép một đứa trẻ gắn kết. Không một con người nào còn sống từng *nhìn thấy* một đứa trẻ".

"Đúng là một sai lầm." Tynan nhìn vào con ngựa vàng và chế giễu. "Cô nên gắn kết nó lại, Sorrengail. Cả hai đều yếu đuối một cách kỳ lạ. Đây là một sự kết hợp hoàn hảo."

"Nó trông có vẻ đủ mạnh để thiêu chết anh," tôi phản bác, má tôi nóng bừng. Anh ấy gọi tôi là *yếu đuối*, và không chỉ trước mặt đội của chúng tôi mà còn trước mặt *họ*.

Sawyer lao vào giữa chúng tôi, túm lấy cổ áo Tynan. "Đừng bao giờ nói thế với đồng đội, đặc biệt là trước mặt những con rồng chưa được liên kết."

"Thả anh ấy ra đi—anh ấy chỉ nói ra những gì chúng ta đang nghĩ thôi," Luca lăm bắm.

Tôi từ từ quay lại nhìn cô ấy, miệng tôi hơi há hốc. Đây có phải là điều xảy ra với chúng tôi khi chúng tôi ra khỏi tầm nghe của bất kỳ học viên cấp cao nào không? Chúng tôi quay sang nhau.

"Cái gì?" Cô ấy chỉ vào tóc tôi. "Nửa tóc cô màu bạc và cô... nhỏ nhắn," cô ấy kết thúc bằng một nụ cười giả tạo. "Vàng và... nhỏ. Hai người hợp nhau."

Trina đặt tay lên cánh tay Sawyer. "Đừng phạm sai lầm trước mặt họ. Chúng ta không biết họ sẽ làm gì", cô ấy thì thầm. Và bây giờ chúng tôi đã tập hợp lại.

Tôi lùi lại một chút khi Sawyer thả cổ áo của Tynan ra.

"Ai đó nên giết nó trước khi nó kết nối," Tynan lắp bắp, và lần đầu tiên trong đời, tôi thực sự muốn đá ai đó khi họ đang nằm xuống... và tiếp tục đá cho đến khi họ nằm xuống. "Nó sẽ giết chết người cưỡi nó, và nó không giống như chúng ta có quyền lựa chọn nếu nó muốn kết nối chúng ta."

"Bây giờ anh mới nhận ra điều đó, đúng không?" Ridoc lắc đầu.

"Chúng ta nên quay lại," Pryor nói, ánh mắt anh ta lướt quanh nhóm. "Ý tôi là... nếu anh nghĩ chúng ta nên làm vậy. Tất nhiên là chúng ta không cần phải làm vậy."

"Lần này thôi nhé," Tynan nói, đẩy Pryor ra để bắt đầu đi xuống con đường, "hãy đưa ra quyết định đi, Pryor."

Chúng tôi cất cánh từng người một, để lại khoảng cách được gợi ý giữa chúng tôi. Rhiannon đi trước tôi lần này và Ridoc đi sau, Luca đi sau cùng.

"Chúng thật đáng kinh ngạc, phải không?" Ridoc nói, và sự ngạc nhiên trong giọng nói của anh ấy khiến tôi mỉm cười.

"Đúng vậy," tôi đồng ý.

"Thành thật mà nói, chúng có vẻ hơi kém hấp dẫn sau khi nhìn thấy màu xanh ở Parapet." Giọng của Luca vang đến tận Rhiannon, người quay lại với vẻ mặt không tin nổi.

"Như thế này vẫn chưa đủ căng thẳng mà còn phải xúc phạm họ nữa à?" Rhi hỏi.

Tôi cần phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này. "Ý tôi là, nó có thể tệ hơn. Chúng ta có thể đi ngang qua một hàng rồng bay, đúng không?"

"Ồi làm ơn, Violet, hãy kể cho chúng tôi nghe một trong những câu chuyện bí quan của cô đi," Luca nói một cách mỉa mai. "Để tôi đoán nhé. Wyvern là một đội kỵ sĩ tinh nhuệ được tạo ra vì một điều gì đó chúng ta đã làm trong một trận chiến mà chỉ có cô mới có thể nhớ được bằng bộ não ghi chép của mình."

"Câu không biết wyvern là gì à?" Rhi hỏi, rồi lại bắt đầu đi. "Bố mẹ cậu không kể cho cậu nghe những câu chuyện trước khi đi ngủ sao, Luca?"

"Xin hãy giải thích cho tôi," Luca nói chậm rãi.

Tôi đảo mắt, tiếp tục đi trên con đường. "Chúng là truyện dân gian," tôi nói qua vai. "Giống như rồng nhưng to hơn, có hai chân thay vì bốn chân, bờm lông sắc nhọn như dao cạo chạy dọc xuống cổ, và thích con người. Không giống rồng, chúng nghĩ chúng ta hơi giống thú rừng."

Rhi nói, "Mẹ tôi thường thích nói với chị gái Raegan và tôi rằng nếu cãi lại, chúng tôi sẽ bị một con rết bắt khỏi hiên nhà, và những người cưỡi ngựa có đôi mắt kỳ lạ của chúng sẽ bắt chúng tôi làm tù nhân nếu chúng tôi lấy những món ăn mà chúng tôi không được phép ăn", và tôi không thể không nhận ra rằng bước chân của cô ấy nhẹ hơn.

Của tôi cũng vậy. Tôi để ý thấy từng con rồng khi chúng tôi đi qua, nhưng nhịp tim của tôi ổn định. "Bố tôi thường đọc cho tôi nghe những câu chuyện ngụ ngôn đó mỗi đêm," tôi nói với cô ấy. "Và tôi đã nghiêm túc hỏi ông ấy một lần rằng liệu mẹ tôi có biến thành một venin không vì bà ấy có thể truyền năng lượng."

Rhiannon cười khúc khích khi chúng tôi đi ngang qua một dãy màu đỏ chói. "Anh ấy có nói với anh rằng mọi người chỉ biến thành venin nếu họ truyền trực tiếp từ nguồn không?"

"Anh ấy đã làm thế, nhưng đó là sau khi mẹ tôi trải qua một đêm thực sự dài khi chúng tôi đóng quân gần biên giới phía đông, và mất bà đồ ngẫu, vì vậy tôi đã hoảng sợ và bắt đầu hét lên." Tôi không thể không mỉm cười khi nhớ lại ký ức đó. "Bà ấy đã lấy mất cuốn truyện ngụ ngôn của tôi trong một *tháng* vì tất cả lính canh tiền đồn đều chạy đến, và tôi đã trốn sau lưng anh trai mình, người không thể ngừng cười, và, ừm... thật là lộn xộn." Tôi giữ mắt mình ở phía trước và ở giữa khi một quả cam lớn đánh hơi không khí khi tôi đi qua.

Vai Rhiannon rung lên vì cười. "Ước gì chúng ta có một cuốn sách như thế. Tôi thực sự nghĩ mẹ chỉ thay đổi câu chuyện để dọa chúng ta mỗi khi chúng ta vượt quá giới hạn."

"Nghe như chuyện vớ vẩn ở làng biên giới vậy." Luca chế giễu. "Venin? Wyvern? Bất kỳ ai có chút hiểu biết đều biết rằng bùa hộ mệnh của chúng tôi ngăn chặn mọi loại phép thuật không được truyền trực tiếp từ rồng."

"Đó là *những câu chuyện*, Luca," Rhi nói qua vai cô ấy, và tôi không thể không nhận ra chúng tôi đã đi được bao xa. "Pryor, anh có thể đi nhanh hơn một chút nếu anh muốn lên đó."

"Có lẽ chúng ta nên chậm lại và từ từ?" Pryor gợi ý từ phía trước Rhiannon, xoa lòng bàn tay dọc theo hai bên bộ đồng phục. "Hoặc tôi đoán chúng ta có thể đi nhanh hơn nếu muốn ra khỏi đây."

Một con đỏ bước ra khỏi hàng, giơ một móng vuốt về phía chúng tôi, và bụng tôi rơi xuống đất vì sức nặng của nỗi sợ hãi tràn ngập toàn bộ cơ thể. "Không, không, không," tôi thì thầm, cứng đờ tại chỗ, nhưng đã quá muộn.

Con quái vật đỏ há miệng, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn sáng bóng, và ngọn lửa bùng lên dọc theo hai bên lưỡi, lan tỏa trong không khí và hướng về phía Rhiannon.

Cô ấy hét lên vì sốc.

Hơi nóng phả vào mặt tôi.

Thế là xong.

Mùi lưu huỳnh và cỏ cháy... cháy... có *thứ gì đó* tràn ngập phổi tôi, và tôi nhìn thấy một mảng đất cháy xém trước mặt Rhiannon mà trước đó chưa từng có.

"Bạn ổn chứ, Rhi?" Tôi gọi về phía trước.

Cô gật đầu, nhưng động tác vội vã và giật cục. "Pryor là... Anh ấy là..."

Pryor đã chết. Miệng tôi chảy nước như thể sắp nôn, nhưng tôi hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng cho đến khi cảm giác đó qua đi.

"Tiếp tục đi!" Sawyer hét lớn từ phía xa hơn trên con đường.

"Không sao đâu, Rhi. Cô chỉ cần..." Cô chỉ cần làm *gì cơ*? Bước qua xác anh ta ư? Có xác chết không?

"Lửa đã tắt rồi," Rhiannon nói qua vai.

Tôi gật đầu vì không có lời nào tôi có thể nói để trấn an cô ấy.

Trời ơi, chúng ta thật nhỏ bé.

Cô ấy bước về phía trước và tôi theo sau, tránh xa đồng tro tàn từng là của Pryor.

"Ôi trời ơi, *mùi này* kinh quá," Luca phàn nàn.

"Cô có thể lịch sự một chút được không?" Tôi quát, quay lại trừng mắt nhìn cô ta, nhưng khuôn mặt của Ridoc khiến tôi dừng lại.

Đôi mắt anh ta mở to như cái đĩa, và miệng há hốc. "Violet."

Đó là một lời thì thầm, và tôi tự hỏi liệu mình có nghe rõ những gì anh ấy nói không qua việc nhìn thấy từ ngữ đang hình thành trên môi anh ấy.

"V."

Một luồng hơi nước ấm áp phủ vào gáy tôi. Tim tôi đập thành thịch, nhịp đập tăng lên thật thường khi tôi hít hơi thở có thể là hơi thở cuối cùng và quay về phía hàng rào.

Đôi mắt vàng của không chỉ một mà là hai con mắt xanh nhìn vào tôi, thu trọn tầm nhìn của tôi.

Ồ, chết tiệt.

Để tiếp cận một con rồng xanh, hãy cúi mắt cầu xin và chờ đợi sự chấp thuận của chúng. Đó là những gì tôi đọc, đúng không?

Tôi nhìn xuống khi một người khác thở dài về phía tôi. Trời nóng và ướt kinh khủng, nhưng tôi vẫn chưa chết, nên đó là một điểm cộng.

Con bên phải cười khúc khích sâu trong cổ họng. Đợi đã, đó có phải là âm thanh chấp thuận mà tôi đang tìm kiếm không? Chết tiệt, giá mà tôi hỏi Mira.

Mira . Cô ấy sẽ vô cùng đau khổ khi đọc kết quả.

Tôi ngẩng đầu lên và hít một hơi thật mạnh. Chúng thậm chí còn gần hơn. Con bên trái dùng cái mũi khổng lồ của nó huých tay tôi, nhưng bằng cách nào đó tôi vẫn đứng vững, lắc người về phía sau trên gót chân để không ngã.

Màu xanh lá cây là hợp lý nhất.

"Tôi bị đứt tay khi leo chướng ngại vật." Tôi giờ lòng bàn tay lên, như thế chúng có thể nhìn xuyên qua lớp vải đen đang che vết thương của tôi.

Con bên phải đưa mũi thẳng vào ngực tôi và lại khịt mũi.

Cái quái gì vậy.

Nó hít vào, tạo ra tiếng động trong cổ họng, và con còn lại nhét mũi vào xương sườn tôi, khiến tôi phải giờ tay lên phòng trường hợp chúng muốn cắn một chút.

"Violet!" Rhiannon thì thầm hét lớn.

"Tôi ổn mà!" Tôi đáp lại, rồi nhăn mặt, hy vọng rằng tôi không tự kết liễu số phận mình bằng cách hét vào tai họ.

Một tiếng khịt khịt khác. Một tiếng cười khúc khích khác, như thể chúng đang nói chuyện với nhau trong khi đánh hơi tôi.

Con dưới cánh tay tôi đưa lỗ mũi vào lưng tôi và lại hít hà.

Tôi nhận ra và cố nhìn cười một cách kỳ lạ. "Anh ngửi thấy mùi Teine, đúng không?" Tôi khẽ hỏi.

Cả hai đều lùi lại, đủ xa để tôi có thể nhìn vào đôi mắt vàng của họ, nhưng họ vẫn ngậm chặt hàm, cho tôi can đảm để tiếp tục nói.

"Tôi là em gái của Mira, Violet." Từ từ hạ tay xuống, tôi lướt tay trên chiếc áo vest đầy nước mũi và bộ giáp được khâu cẩn thận vào đó. "Cô ấy đã thu thập vảy của Teine sau khi anh ấy lột chúng ra vào năm ngoái và thu nhỏ chúng lại để cô ấy có thể khâu chúng vào chiếc áo vest để giúp tôi được an toàn."

Cái bên phải nhấp nháy.

Con bên trái lại thò mũi vào, hít hà một cách ồn ào.

"Những chiếc cân đã cứu tôi vài lần," tôi thì thầm. "Nhưng không ai khác biết họ ở trong đó. Chỉ có Mira và Teine."

Cả hai đều chớp mắt nhìn tôi, và tôi cúi đầu xuống vì cảm thấy đó là điều nên làm. Giáo sư Kaori đã dạy chúng tôi mọi cách để tiếp cận một con rồng và không có cách nào để thoát khỏi nó.

Họ dần dần rút lui cho đến khi tôi thấy họ xếp hàng trong tầm mắt của tôi, và cuối cùng tôi cũng ngẩng đầu lên.

Hít thở sâu vài lần, tôi cố gắng khóa cơ để không bị run.

"Violet." Rhiannon chỉ cách đó vài feet, vẻ kinh hoàng hiện rõ trong mắt. Cô ấy hẳn đã ở ngay sau đầu họ.

"Tôi ổn." Tôi cố mỉm cười và gạt đầu. "Tôi có áo giáp vảy rồng bên trong áo vest," tôi thì thầm. "Họ nghĩ thấy mùi rồng của chị gái tôi." Nếu cô ấy muốn tin tưởng, thì đó là nó. "Làm ơn đừng nói với bất kỳ ai."

"Tôi sẽ không làm thế đâu", cô thì thầm. "Bạn ổn chứ?"

"Ngoài việc mất đi vài năm tuổi thọ." Tôi cười. Âm thanh run rẩy, gần như cuồng loạn.

"Chúng ta hãy ra khỏi đây thôi." Cô nuốt nước bọt, ánh mắt hướng về phía hàng rồng.

"Ý kiến hay đấy."

Cô ấy quay lại và bước về chỗ của mình, và khi chỉ còn cách nhau khoảng mười lăm feet, tôi cũng bước theo.

"Tôi nghĩ là tôi vừa tè dầm," Ridoc nói, và tiếng cười của tôi càng lớn hơn khi chúng tôi đi qua cánh đồng.

"Thành thật mà nói, tôi cứ nghĩ là chúng sẽ ăn thịt anh cơ," Luca nói.

"Tôi cũng vậy," tôi thừa nhận.

"Tôi không thể trách họ được," bà nói tiếp.

"Anh thật không thể chịu đựng được," Ridoc đáp lại.

Tôi tập trung vào con đường và tiếp tục bước đi.

"Cái gì? Rõ ràng cô ấy là mắt xích yếu nhất của chúng ta sau Pryor, và tôi không trách họ vì đã giết chết anh ta," cô lập luận.

"Anh ta không bao giờ có thể đưa ra quyết định, và không ai muốn một người như thế làm người cưỡi ngựa của họ—"

Một luồng hơi nóng thiêu đốt lưng tôi và tôi dừng lại.

Dừng Ridoc. Dừng—

"Chắc lũ rồng cũng nghĩ cô ta không thể chịu đựng được," Ridoc lẩm bẩm.

Đội hình của chúng tôi chỉ còn sáu sinh viên năm nhất.

Không có gì khiêm nhường hay đáng kính sợ bằng việc chứng kiến Lễ Đập Lúa... đối với những người từng trải qua thời kỳ đó.

— SÁCH HƯỚNG DẪN THỰC TẾ VỀ DRAGONKIND CỦA ĐẠI TÁ K AORI

CHƯƠNG MƯỜI BA

Ngày 1 tháng 10 luôn là ngày đập lúa.

Thứ Hai, thứ Tư hay Chủ Nhật, không quan trọng là rơi vào ngày nào trong năm. Vào ngày đầu tiên của tháng Mười, các học viên năm nhất của Riders Quadrant sẽ vào thung lũng rừng hình bát ở phía tây nam của thành trì và cầu nguyện rằng họ sẽ sống sót.

Tôi sẽ không chết hôm nay.

Sáng nay tôi không thèm ăn, và tôi thấy thương cho Ridoc, hiện đang nôn thốc nôn tháo những thứ trong dạ dày vào một cái cây bên phải tôi.

Một thanh kiếm được đeo sau lưng Rhiannon, chuôi kiếm va vào cột sống của cô khi cô nảy lên, lần lượt đuổi thẳng hai tay trước ngực.

"Nhớ lắng nghe ở đây nhé," Giáo sư Kaori nói trước mặt 147 người chúng tôi ở đây, vỗ ngực. "Nếu một con rồng đã chọn bạn, chúng sẽ gọi." Ông lại đập ngực. "Vì vậy, hãy chú ý không chỉ đến môi trường xung quanh mà cả cảm xúc của bạn, và hãy đi theo chúng." Ông nhún vai. "Và nếu cảm xúc của bạn bảo bạn đi theo hướng khác... hãy lắng nghe điều đó nữa."

"Câu định chọn cái nào?" Rhiannon hỏi khẽ.

"Tôi không biết." Tôi lắc đầu nhưng không thể thoát khỏi cảm giác thất bại tuyệt đối trong lồng ngực. Lúc này, Mira biết cô ấy muốn tìm Teine.

"Anh đã thuộc lòng các lá bài, đúng không?" cô hỏi, nhướn mày. "Vậy anh biết những gì ở ngoài kia?"

"Vâng. Tôi chỉ không cảm thấy *gắn kết* với bất kỳ ai trong số họ." Điều đó còn tốt hơn là cảm thấy *gắn kết* với một con rồng mà một kỵ sĩ khác để mắt tới. Tôi không muốn chiến đấu đến chết ngày hôm nay. "Dain đã cố thuyết phục tôi vào một con màu nâu."

"Dain đã mất phiếu bầu khi cố thuyết phục anh *rời đi*", cô phản bác.

Có rất nhiều sự thật trong câu nói đó. Tôi chỉ nói chuyện với anh ấy một lần trong hai ngày qua kể từ Presentation, và anh ấy đã cố gắng để tôi chạy trong năm phút đầu tiên. Chúng tôi chỉ gặp các giáo sư sáng nay, nhưng tôi biết những người cưỡi ngựa năm thứ hai và thứ ba đang rải rác khắp thung lũng này để quan sát. "Còn bạn thì sao?"

Cô ấy cười toe toét. "Tôi đang nghĩ về màu xanh lá cây đó. Cái gần tôi nhất khi họ đến gần và thân mật với bạn."

"Ồ, nó không ăn thịt cậu, thế nên đây là một khởi đầu đầy hứa hẹn." Tôi mỉm cười mặc dù nỗi sợ hãi đang chạy dọc trong huyết quản.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Cô ấy khoác tay tôi, và tôi tập trung lại vào những gì Giáo sư Kaori đang nói với chúng tôi.

"Nếu bạn đi theo nhóm, bạn có nhiều khả năng bị thiêu rụi hơn là bị trói buộc," Giáo sư Kaori tranh luận với một người gần trung tâm thung lũng. "Các nhà chép sử đã chạy số liệu thống kê. Bạn nên đi một mình thì tốt hơn."

"Còn nếu chúng ta không được chọn vào bữa tối thì sao?" Một người đàn ông có bộ râu ngắn bên trái tôi hỏi.

Nhìn qua anh ta, tôi thấy Jack Barlowe đang đưa ngón tay ngang cổ về phía tôi. Thật độc đáo. Sau đó Oren và Tynan đứng hai bên hông anh ta.

Đây là lòng trung thành của đội. Hôm nay, mỗi người tự lo cho mình.

"Nếu cậu không được chọn trước khi màn đêm buông xuống, thì có vấn đề rồi đấy," Giáo sư Kaori đáp, bộ ria mép dày của ông cụp xuống ở phần đuôi. "Cậu sẽ được một giáo sư hoặc một lãnh đạo cấp cao đưa ra, vì vậy đừng bỏ cuộc và nghĩ rằng chúng tôi đã quên cậu." Ông kiểm tra đồng hồ bỏ túi. "Nhớ tản ra và tận dụng từng foot của thung lũng này để làm lợi thế cho mình. Bây giờ là chín giờ, nghĩa là họ sẽ bay vào bất cứ lúc nào. Những từ duy nhất khác mà tôi có thể dành cho cậu là 'chúc may mắn'." Ông gật đầu, quét mắt khắp đám đông chúng tôi với sự chăm chú đến mức tôi biết ông sẽ có thể tái hiện khoảnh khắc này trong một hình chiếu.

Sau đó, anh ta rời đi, đi lên ngọn đồi bên phải chúng tôi và biến mất trong rừng cây.

Tâm trí tôi quay cuồng. Đã đến lúc rồi. Hoặc là tôi sẽ rời khỏi khu rừng này như một người cưỡi ngựa... hoặc có lẽ sẽ không bao giờ rời đi.

"Cẩn thận nhé." Rhiannon kéo tôi vào lòng, bím tóc của cô ấy dùng đưa trên vai tôi khi cô ấy siết chặt vòng tay ôm lấy tôi.

"Em cũng vậy." Tôi siết chặt cô ấy lại và ngay lập tức được một vòng tay khác kéo vào.

"Đừng chết," Ridoc ra lệnh.

Đó là mục tiêu duy nhất của chúng tôi khi những người còn lại trong đội tách ra, mỗi người đi theo một hướng như thể chúng tôi bị văng ra bởi chuyển động ly tâm, tùy thuộc vào bánh xe quay.

...

Đoán theo vị trí của mặt trời, có thể thấy đã ít nhất vài giờ trôi qua kể từ khi những con rồng bay trên cao, đáp xuống thung lũng theo một cách liên tiếp nghe như tiếng sấm và làm rung chuyển mặt đất.

Tôi đã bắt gặp hai màu xanh lá cây, một màu nâu, bốn màu cam và—

Tim tôi hẫng đi và chân tôi cứng đờ trên nền đất rừng khi một sinh vật màu đỏ bước vào tầm nhìn của tôi, đầu nó nằm ngay dưới tán cây khổng lồ.

Đây không phải là rồng của tôi. Tôi không chắc làm sao tôi biết được, nhưng tôi biết.

Tôi nín thở, cố gắng không phát ra tiếng động khi đầu nó ngoảnh sang phải, rồi sang trái, và ánh mắt tôi hướng xuống đất khi tôi cúi đầu.

Trong khoảng một giờ trở lại đây, tôi đã thấy những con rồng bay lên không trung với một học viên - giờ là một người cưỡi rồng - trên lưng, nhưng tôi cũng đã thấy nhiều hơn một vài cột khói, và tôi không muốn trở thành một trong số đó.

Con rồng thở hổn hển, rồi tiếp tục đi theo con đường của nó, đuôi của nó hất lên và bắt lấy một trong những cành cây thấp hơn. Cành cây rơi xuống đất với một tiếng động khủng khiếp, và chỉ sau khi tiếng bước chân lùi xa, cuối cùng tôi mới ngẩng đầu lên.

Tôi đã gặp đủ mọi màu sắc của rồng, và không con nào trong số chúng nói chuyện với tôi hoặc mang lại cho tôi cảm giác kết nối như người ta vẫn nói.

Bụng tôi chùng xuống. Nếu tôi là một trong những học viên không bao giờ trở thành một kỵ sĩ thì sao? Một người liên tục lùi lại để bắt đầu lại năm đầu tiên cho đến khi cuối cùng có điều gì đó đưa tôi vào danh sách tử thần? Tất cả những điều này chẳng có ý nghĩa gì sao?

Suy nghĩ này quá nặng nề để mang theo.

Có lẽ nếu tôi có thể nhìn thấy thung lũng, thì tôi sẽ có được cảm giác như Giáo sư Kaori đang nói đến.

Tôi phát hiện ra cái cây gần nhất có thể leo được và bắt đầu làm việc, trèo từng cành một. Cơn đau lan tỏa từ tay tôi, nhưng tôi không để nó làm mình mất tập trung. Vỏ cây bám vào lớp vải vẫn còn phủ trên lòng bàn tay tôi... Giờ thì đó là một sự khó chịu khiến tôi phải dừng lại sau mỗi vài feet và kéo tấm vải ra khỏi vỏ cây.

Tôi khá chắc là những cành cây cao hơn sẽ không thể chịu được sức nặng của tôi, vì vậy tôi dừng lại ở khoảng ba phần tư đỉnh và quan sát khu vực xung quanh.

Có một vài cây xanh hiện rõ ở phía bên trái tôi, nổi bật trên nền lá mùa thu. Thật kỳ lạ, đây là thời điểm duy nhất trong năm mà màu cam, nâu và đỏ có khả năng hòa hợp cao nhất. Tôi quan sát cây cối chuyển động và phát hiện thêm một vài cây nữa ở phía nam, nhưng không có lực kéo, không có nhu cầu đau đớn phải đi về hướng đó, điều đó có nghĩa là chúng cũng không phải của tôi.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm một cách ngỡ ngàng khi đếm được ít nhất nửa tá học sinh năm nhất lang thang vô định. Tôi cũng không nên quá vui mừng vì họ chưa tìm thấyร่อง của mình, nhưng ít nhất tôi không phải là người duy nhất, điều đó cho tôi hy vọng.

Có một khoảng đất trống ở phía bắc, và mắt tôi nheo lại như một tia chớp, như một tấm gương, bắt lấy ánh mặt trời.

Hoặc giống như một con rồng vàng.

Tôi đoán là con chim đuôi lông nhỏ vẫn còn ở ngoài đây để thỏa mãn sự tò mò của nó. Nhưng có vẻ như tôi sẽ không tìm thấy con rồng của mình trên cây, vì vậy tôi trèo xuống một cách cẩn thận và lặng lẽ nhất có thể. Chân tôi chạm đất ngay trước khi có tiếng nói đến gần, và tôi nép mình vào thân cây để tránh bị nhìn thấy.

Chúng ta không nên hoạt động theo nhóm.

"Tôi nói cho anh biết, tôi nghĩ tôi thấy nó hướng về đây." Đó là một giọng nói kiêu ngạo mà tôi nhận ra ngay là Tynan.

"Tốt hơn là anh nên đứng, vì nếu chúng ta đi bộ đến tận đây mà chẳng tìm thấy gì, tôi sẽ cho anh chạy qua." Bụng tôi quặn lại. Là Jack. Không giọng nói của ai khác có tác động vật lý đến tôi, ngay cả giọng nói của Xaden.

"Bạn có chắc là chúng ta không nên dành thời gian tìm kiếm những con rồng của riêng mình thay vì săn lùng quái vật đó không?" Sự nhận ra nhột nhạt trong tâm trí tôi, nhưng tôi nhào người ra khỏi chỗ ẩn nấp để chắc chắn. Đúng vậy, là Oren.

Tôi lao nhanh về phía sau chỗ ẩn nấp của cái cây khi bộ ba đi qua, mỗi người đều đeo một thanh kiếm chết người. Có chín con dao găm giắt vào người tôi ở nhiều nơi khác nhau, nên không phải là tôi không có vũ khí, nhưng tôi cảm thấy bất lợi một cách bí hiểm vì không thể vung kiếm hiệu quả. Chúng quá nặng.

Đợi đã...họ nói họ đang làm gì thế? Săn bắn à?

"Không phải rồng của chúng ta sẽ gắn kết những người cưỡi khác đâu," Jack quát. "Chúng sẽ đợi chúng ta. Việc này phải làm. Con gầy gò đó sẽ giết chết ai đó. Chúng ta phải hạ gục nó."

Cảm giác buồn nôn cuộn trào trong bụng tôi, và móng tay tôi cắn vào lòng bàn tay. Chúng sẽ cố giết chết đứa bé vàng óng này.

"Nếu bị bắt thì chúng ta tiêu đời rồi", Oren bình luận.

Nói như vậy là quá khiêm tốn. Tôi không thể tưởng tượng được loài rồng sẽ vui vẻ giết chết một trong số chúng, nhưng chúng có vẻ tập trung vào việc loại bỏ những kẻ yếu khỏi bầy đàn của loài người, nên không quá khó để tưởng tượng chúng cũng làm như vậy với đồng loại của mình.

"Thế thì tốt hơn là anh nên ngậm miệng lại để không ai nghe thấy chúng ta," Tynan phản bác, giọng anh ta cao lên với giọng chế giễu khiến tôi muốn đắm vào mắt anh ta.

"Điều đó là tốt nhất", Jack phản biện, giọng anh ta hạ xuống. "Nó không thể cười được, một con quái vật được chứng nhận, và anh biết rằng đuôi lông vũ vô dụng trong chiến đấu. Chúng từ chối chiến đấu." Giọng anh ta nhỏ dần khi họ đi xa hơn, hướng về phía bắc.

Hướng tới bãi đất trống.

"Chết tiệt," tôi lẩm bẩm trong hơi thở mặc dù bọn khốn nạn đó giờ đã ngoài tầm nghe rồi. Không ai biết gì về feathertails, nên tôi không biết Jack lấy thông tin từ đâu, nhưng tôi không có thời gian để tập trung vào những giả định của anh ta ngay lúc này.

Tôi không có cách nào liên lạc với Giáo sư Kaori, và thậm chí còn không có dấu hiệu nào cho thấy những người cưỡi ngựa cao cấp đang theo dõi chúng ta, vì vậy tôi cũng không thể trông cậy vào họ để ngăn chặn sự điên rồ này. Con rồng vàng có thể phun lửa, nhưng nếu nó không thể thì sao?

Có khả năng là họ sẽ không tìm thấy nó, nhưng... Chết tiệt, tôi thậm chí còn không thể tự thuyết phục mình về điều đó. Họ đang đi đúng hướng và con rồng đó gần như là một ngọn hải đăng sáng bóng. Họ sẽ tìm thấy nó.

Vai tôi chùng xuống và tôi thở dài nhìn bầu trời, thở ra một hơi dài đầy thất vọng.

Tôi không thể đứng đây và không làm gì cả.

Bạn có thể đến đó trước và cảnh báo nó.

Kế hoạch này chắc chắn và tốt hơn nhiều so với phương án thứ hai, theo đó tôi sẽ phải đối đầu với ba người đàn ông có vũ trang với tổng trọng lượng ít nhất là hai trăm pound.

Tôi giữ im tiếng bước chân và chạy qua sà rừng theo một góc hơi khác so với nhóm nhỏ của Jack, biết ơn vì tôi đã lớn lên cùng trò trốn tìm với Dain trong rừng. Đây là một lĩnh vực chuyên môn mà tôi có thể tự tin khẳng định.

Họ đã xuất phát trước tôi, và khoảng đất trống gần hơn tôi nghĩ, nên tôi tăng tốc, ánh mắt tôi lướt qua giữa con đường phủ đầy lá mà tôi đã chọn và nơi tôi nghĩ—xóa bỏ điều đó, nơi tôi biết họ đang ở về phía bên trái. Tôi có thể nhìn thấy hình dáng nặng nề của họ ở đằng xa.

Tôi nghe thấy *tiếng nổ*, và mặt đất sụp xuống dưới chân tôi, rồi lao về phía mặt tôi. Hai tay tôi giờ ra để chống đỡ một giây trước

khi đập xuống sàn rừng. Tôi cắn môi dưới để không khóc khi mắt cá chân tôi kêu đau. Nó không tốt. Không bao giờ tốt.

Nhìn lại, tôi nguyên rửa cành cây gãy, ẩn sau những tán lá mùa thu, vừa làm hỏng mắt cá chân của tôi. Chết tiệt.

Chặn cơn đau lại. Chặn nó lại. Nhưng không có mảnh khoe tinh thần nào có thể ngăn cơn đau nhói làm tôi quặn bụng khi tôi lê mình quỳ xuống và cẩn thận đứng dậy, giữ trọng lượng cơ thể trên mắt cá chân trái.

Không còn cách nào khác ngoài việc lê bước mười hai feet cuối cùng đến bãi đất trống, nghiêng rằng suốt chặng đường. Cảm giác thỏa mãn khi đánh bại Jack ở đây gần như đủ khiến tôi mỉm cười.

Đồng cỏ đủ lớn cho mười con rồng, được bao quanh bởi một số cây lớn, nhưng con rồng vàng đứng một mình ở giữa, như thể nó đang cố gắng tắm nắng. Nó đẹp như tôi nhớ, nhưng trừ khi nó có thể phun lửa, nó là một con vẹt ngỗng.

"Mày phải ra khỏi đây!" Tôi rít lên từ chỗ ẩn núp của những cái cây, biết rằng nó có thể nghe thấy tôi. "Chúng sẽ giết mày nếu mày không rời đi!"

Đầu nó quay về phía tôi, rồi nghiêng một góc khiến cổ tôi đau nhói.

"Đúng vậy!" Tôi thì thầm thật to. "Anh! Goldie!"

Nó chớp đôi mắt vàng và vẫy đuôi.

Bạn đang đùa tôi đấy à.

"Đi! Chạy! Bay!" Tôi hét vào nó, rồi nhớ ra nó là một con rồng chết tiệt, có thể xé xác tôi chỉ bằng móng vuốt của nó, và buông tay. Chuyện này không ổn. Mọi chuyện đang diễn ra *ngược lại* với ổn.

Những cái cây xào xạc từ phía nam, và Jack bước vào khoảng đất trống, thanh kiếm của anh ta lấp ló trong tay phải. Một bước sau, anh ta được Oren và Tynan bảo vệ, cả hai đều rút vũ khí ra.

"Chết tiệt," tôi lẩm bẩm, ngực thắt lại. Bây giờ thì mọi chuyện chính thức trở nên tồi tệ.

Đầu con rồng vàng quay về phía họ, tiếng gầm gừ trầm thấp phát ra từ ngực nó.

"Chúng tôi sẽ làm cho nó không đau đớn", Jack hứa, như thể điều đó khiến cho vụ giết người trở nên có thể chấp nhận được.

"Đốt cháy chúng đi," tôi thì thầm-la hét, tim tôi đập thình thịch khi chúng tiến lại gần. Nhưng con rồng không làm vậy, và bằng cách nào đó, tôi chắc chắn trong xương tủy rằng nó không thể. Ngoại trừ hàm răng, nó không có khả năng phòng thủ trước ba chiến binh được huấn luyện.

Nó sẽ chết chỉ vì nó nhỏ hơn, yếu hơn những con rồng khác... giống như tôi vậy. Cổ họng tôi nghẹn lại.

Con rồng lùi lại, tiếng gầm của nó ngày càng lớn hơn khi nó nhe răng ra.

Cảm giác buồn nôn dâng trào, tôi lại có cảm giác như đang ở Parapet—bất cứ điều gì tôi làm tiếp theo đều có khả năng kết thúc cuộc đời tôi rất cao.

Nhưng tôi vẫn sẽ làm điều đó vì điều này là *sai*.

"Anh không thể làm thế này!" Tôi bước những bước đầu tiên vào bãi cỏ cao ngang ống chân và sự chú ý của Jack hướng về phía tôi. Mắt cá chân tôi có nhịp tim riêng, và cơn đau chạy dọc sống lưng, răng va vào nhau lập cập khi tôi dồn trọng lượng cơ thể lên khớp xương bị hỏng của mình để chúng không nhìn thấy tôi khập khiễng. Chúng không thể biết tôi bị thương, nếu không chúng sẽ tấn công nhanh hơn.

Lần lượt từng người một, tôi có cơ hội giữ chân chúng đủ lâu để con rồng trốn thoát, nhưng nếu cùng nhau thì...

Dừng nghĩ về điều đó.

"Ồ, nhìn kìa!" Jack cười toe toét, chìa kiếm về phía tôi. "Chúng ta có thể hạ gục cả hai mắt xích yếu nhất cùng một lúc!" Anh nhìn bạn bè mình và cười, dừng bước tiến của họ lại.

Mỗi bước lại đau hơn bước trước, nhưng tôi đã tới được giữa bãi đất trống, đứng giữa nhóm của Jack và con rồng vàng.

"Tôi đã chờ đợi điều này lâu lắm rồi, Sorrengail." Anh ta chậm rãi bước về phía trước.

"Nếu mày có thể bay, bây giờ là thời điểm thích hợp đấy," tôi hét qua vai về phía con rồng nhỏ, rút hai con dao găm ra khỏi vỏ ở bên sườn.

Con rồng khịt mũi. Thật hữu ích.

"Người ta không thể giết được rồng," tôi cố lý luận, lắc đầu với bộ ba, nỗi sợ hãi làm adrenaline chảy trong huyết quản.

"Tất nhiên là được." Jack nhún vai, nhưng Oren có vẻ hơi không chắc chắn, nên tôi dán mắt vào anh ấy khi họ tản ra cách nhau khoảng mười hai feet, tạo thành đội hình hoàn hảo cho một cuộc tấn công.

"Anh không thể," tôi nói thẳng với Oren. "Nó đi ngược lại mọi thứ chúng ta tin tưởng!"

Anh ấy giật mình. Nhưng Jack thì không.

"Để một thứ quá *yếu đuối*, quá không có khả năng chiến đấu được sống là trái với đức tin của chúng ta!" Jack hét lên, và tôi biết anh ấy không chỉ nói về con rồng.

"Vậy thì người phải vượt qua ta thôi." Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực khi tôi giơ dao găm lên, lật một con đế kẹp đầu dao vào để sẵn sàng ném và ước lượng khoảng cách khoảng hai mươi feet giữa tôi và kẻ tấn công.

"Tôi thực sự không coi đó là vấn đề," Jack gầm gừ.

Tất cả bốn họ đều giơ kiếm lên, và tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị chiến đấu. Đây không phải là thảm đấu. Không có người hướng

**dẫn. Không được đầu hàng. Không có gì ngăn cản họ tàn sát tôi...
tàn sát *chúng tôi*.**

"Tôi thực sự khuyên anh nên suy nghĩ lại về hành động của mình", một giọng nói - giọng *của anh ấy* - yêu cầu từ phía bên kia sân bên phải tôi.

Đa đầu tôi dựng đứng khi mỗi người chúng tôi đều quay đầu về phía anh ấy.

Xaden đang dựa vào thân cây, hai tay khoanh trước ngực, và đằng sau anh, đang quan sát bằng đôi mắt vàng nheo lại, để lộ nanh, là Sgaeyl, con quái vật có cái đuôi dao găm màu xanh nước biển đáng sợ của hắn.

Trong sáu thế kỷ lịch sử được ghi chép về rồng và người cưỡi, đã có hàng trăm trường hợp được biết đến khi một con rồng không thể phục hồi cảm xúc sau khi mất đi người cưỡi gắn bó với mình. Điều này xảy ra khi mối liên kết đặc biệt mạnh mẽ và, trong ba trường hợp được ghi chép, thậm chí đã gây ra cái chết sớm của con rồng.

— N AVARRE, LỊCH SỬ AN U NEDITED CỦA ĐẠI TÁC LEWIS M ARKHAM

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Xaden. Lần đầu tiên, hình ảnh anh ấy lấp đầy lồng ngực tôi bằng hy vọng. Anh ấy sẽ không để điều này xảy ra. Anh ấy có thể ghét tôi, nhưng anh ấy là một thủ lĩnh. Anh ấy không thể chỉ đứng nhìn họ giết một con rồng.

Nhưng tôi có lẽ hiểu rõ các quy tắc hơn bất kỳ ai khác trong nhóm này.

Anh ấy phải làm vậy. Mật dâng lên trong cổ họng tôi, và tôi nghiêng cằm để dập tắt cơn nóng rát. Những gì Xaden muốn, điều luôn gây tranh cãi, không quan trọng ở đây. Anh ấy chỉ có thể quan sát, không can thiệp.

Tôi sẽ có khán giả chứng kiến cái chết của mình. Thật tuyệt vời.

Thế là hết hy vọng.

"Còn nếu chúng ta không muốn *suy nghĩ lại về hành động của mình* thì sao?" Jack hét lên.

Xaden nhìn về phía tôi, và tôi thề là tôi có thể thấy hàm anh ấy nghiến chặt, ngay cả từ khoảng cách xa như thế này.

Hy vọng là một thứ mong manh, nguy hiểm. Nó đánh cắp sự tập trung của bạn và hướng nó đến những khả năng thay vì giữ nó ở nơi nó thuộc về—về những khả năng. Những lời của Xaden trở lại với tôi với sự rõ ràng đáng báo động, và tôi rời mắt khỏi anh ấy và tập trung vào ba khả năng trước mặt tôi.

"Người không thể làm gì được, đúng không? *Wingleader?*" Jack hét lớn.

Tôi đoán là anh ấy cũng biết luật.

"Hôm nay anh không nên lo lắng về tôi", Xaden đáp lại và Sgaeyl nghiêng đầu, ánh mắt đầy đe dọa khi tôi liếc sang.

"Anh thực sự định làm thế nào?" Tôi hỏi Tynan. "Tấn công đồng đội à?"

"Các đội quân chẳng có ý nghĩa gì ngày nay cả," anh ta sôi máu, khoe môi cong lên thành một nụ cười nham hiểm đầy đe dọa.

"Vậy thì tôi đoán là không được bay à?" Tôi lại ném qua vai, và con rồng vàng khè khè trong cổ họng để đáp lại. "Tuyệt. Được thôi, nếu anh có thể hỗ trợ tôi bằng những móng vuốt đó, tôi sẽ rất cảm kích."

Nó khịt mũi hai lần và tôi liếc nhìn xuống móng vuốt của nó.

Hay tôi nên nói là... bàn chân.

"Ồi, chết *tiệt*. Anh không có móng vuốt sao?"

Tôi quay lại với ba người đàn ông ngay khi Jack gầm lên tiếng kêu chiến đấu và chạy về phía tôi. Tôi không do dự. Tôi vung lưỡi kiếm của mình qua khoảng không đang nhanh chóng khép lại giữa chúng tôi, và con dao găm tìm thấy mục tiêu của nó ở vai cánh tay cầm kiếm của anh ta. Thanh kiếm của anh ta rơi xuống khi anh ta đập đầu gối, lần này kêu lên vì đau đớn.

Tốt.

Nhưng Oren và Tynan đã lao tới cùng lúc, và chúng gần như ở ngay trước mặt tôi. Tôi ném con dao găm thứ hai vào Tynan và đâm vào đùi hắn, làm chậm hắn lại nhưng không dừng lại.

Oren vung kiếm vào cổ tôi và tôi né, rút một lưỡi kiếm khác ra và chém anh ta dọc theo xương sườn giống như tôi đã làm trong thử thách của chúng tôi. Mắt cá chân của tôi sẽ không cho phép tôi đá, hoặc thậm chí tung ra một cú đấm tử tế, vì vậy mọi chuyện tùy thuộc vào lưỡi kiếm của tôi.

Anh ta nhanh chóng phục hồi và xoay người với thanh kiếm, chém vào bụng tôi bằng một nhát chém gọn gàng có thể cắt đứt ruột tôi nếu không có bộ giáp của Mira. Thay vào đó, lưỡi kiếm lướt qua lớp vảy, trượt thẳng ra khỏi người tôi.

"Cái quái gì thế?" Mắt Oren mở to.

"Cô ấy đã phá hủy vai tôi!" Jack hét lên, loạng choạng đứng dậy và làm những người khác mất tập trung. "Tôi không thể di chuyển nó!" Anh ấy ôm chặt khớp vai, và tôi cười toe toét.

"Đó là vấn đề của việc có khớp yếu," tôi nói, đưa một lưỡi kiếm khác vào lòng bàn tay. "Bạn biết *chính xác* phải đánh vào đâu."

"Giết cô ta!" Jack ra lệnh, vẫn ôm chặt vai khi anh lùi lại vài bước, rồi quay lại và chạy theo hướng ngược lại, chỉ trong chốc lát đã biến mất vào hàng cây.

Đồ hèn nhát.

Tynan đâm kiếm và tôi quay đi, cơn đau nhói khiến tôi mất đi thị lực trong tích tắc trước khi tôi vung kiếm về phía sau, đâm con dao găm vào hông hắn, rồi xoay người, đẩy khuỷu tay vào cầm Oren khi hắn tấn công, khiến đầu hắn rung chuyển.

"Con đĩ khốn kiếp !" Tynan hét lên, ấn lòng bàn tay vào bên hông đang rỉ dịch của mình.

"Thật là độc đáo"—tôi lợi dụng vẻ mặt ngờ ngác của Oren và cắt ngang hông anh ta—"sự sỉ nhục!"

Động thái này khiến tôi phải trả giá, và một tiếng hét thoát ra khỏi cổ họng tôi khi thanh kiếm của Tynan cắt vào cánh tay phải trên của tôi, theo hướng xương.

Lớp giáp ngăn không cho thanh kiếm đâm vào xương sườn tôi, nhưng tôi biết ngày mai tôi sẽ bị bầm tím khủng khiếp khi tôi giật mình ra, máu chảy tự do khi tôi kéo thanh kiếm ra.

"Đằng sau kia!" Xaden hét lên.

Tôi quay lại nhìn thanh kiếm của Oren giờ cao, sẵn sàng chém đầu tôi ra khỏi vai, nhưng con rồng vàng há miệng và Oren loạng choạng sang một bên với đôi mắt đầy kinh hoàng, như thể anh ta vừa mới nhận ra rằng nó có răng.

Tôi tránh sang một bên và đập cán kiếm vào gốc sọ hắc.

Anh ta gục xuống, bất tỉnh, và tôi không đợi nhìn anh ta ngã xuống mà quay lại nhìn Tynan, người đang lăm lăm thanh kiếm đâm máu.

"Anh không được can thiệp!" Tynan hét vào mặt Xaden, nhưng tôi không dám rời mắt khỏi đối thủ đủ lâu để xem phản ứng của người chỉ huy.

"Không, nhưng tôi có thể kể lại," Xaden đáp trả.

Rõ ràng là anh ta đứng về phía tôi, điều này khiến tôi bối rối vô cùng, vì hơn hết, tôi chắc chắn anh ta muốn tôi chết. Nhưng có lẽ anh ta không bảo vệ mạng sống của tôi mà là của con rồng vàng.

Tôi liếc nhanh. Đúng vậy, Sgaeyl trông có vẻ tức giận. Đầu cô ấy lắc lư theo chuyển động ngoằn ngoèo—một dấu hiệu rõ ràng của sự kích động—và đôi mắt vàng nheo lại của cô ấy tập trung vào Tynan, người đang cố gắng vòng quanh tôi như thể chúng tôi đang ở trên tấm thảm, nhưng tôi sẽ không để anh ta xen vào giữa tôi và con rồng vàng nhỏ.

"Tay cô bị thương rồi, Sorrengail," Tynan rít lên, khuôn mặt tái nhợt và đầm mồ hôi.

"Tôi đã quen với việc hoạt động trong đau đớn, đồ khốn. Còn anh thì sao?" Tôi giờ con dao găm ở tay phải lên chỉ để chứng minh rằng tôi có thể làm được mặc dù máu chảy xuống cánh tay và nhỏ giọt từ đầu lưỡi dao, thấm đẫm lớp băng quần quanh lòng bàn tay. Anh mắt tôi hướng xuống bên cạnh anh ta một cách đầy ẩn ý. "Tôi biết chính xác chỗ tôi đã cắt vào anh. Nếu anh không sớm đến gặp một người chữa bệnh, anh sẽ chảy máu bên trong."

Cơn thịnh nộ làm méo mó các nét mặt của anh ta, và anh ta di chuyển để tấn công.

Tôi cố ném con dao về phía hắc, nhưng nó trượt khỏi bàn tay đầm máu của tôi và rơi xuống bãi cỏ cách đó vài feet.

Và tôi biết sự can đảm của tôi sẽ không đủ để cứu tôi lúc này.

Tay tôi bị bắn. Chân tôi bị bắn. Nhưng ít nhất tôi đã khiến Jack Barlowe chạy trốn trước khi tôi chết.

Cuối cùng, đó không phải là một ý kiến tệ.

Ngay khi Tynan giờ thanh kiếm lên bằng cả hai tay, chuẩn bị cho một đòn kết liễu, tôi thoáng thấy chuyển động ở bên phải. Đó là Xaden. Và mặc kệ luật lệ, anh ta bước tới như thể anh ta định ngăn Tynan giết tôi.

Tôi hầu như không có thời gian để ngạc nhiên rằng Xaden lại cứu tôi, vì *bất kỳ* lý do gì, khi một cơn gió mạnh thổi mạnh vào lưng tôi, và tôi loạng choạng về phía trước, đập mất cả chân bị thương của mình xuống đất, vung tay ra để giữ thăng bằng và nhắm mắt vì cơn đau nhói.

Miệng Tynan há hốc và anh ta loạng choạng lùi về phía sau, đầu anh ta nghiêng về phía sau xa đến mức gần như vuông góc với thân mình. Bóng tối bao trùm cả hai chúng tôi khi anh ta tiếp tục lùi lại.

Ngực pháp phòng, phổi khao khát không khí, tôi liếc nhìn qua vai để xem tại sao Tynan lại rút lui.

Và trái tim tôi như muốn nhảy vọt lên cổ họng.

Đứng cùng với con rồng vàng ẩn dưới đôi cánh đen khổng lồ đầy sẹo là con rồng lớn nhất mà tôi từng thấy trong đời—con rồng đen không bị ràng buộc mà Giáo sư Kaori đã cho chúng tôi xem trong lớp. Tôi thậm chí còn không chạm tới *mắt cá chân của nó*.

Tiếng gầm gừ vang lên từ ngực nó, làm rung chuyển mặt đất xung quanh tôi khi nó cúi cái đầu khổng lồ xuống, nhẹ nhàng đang nhỏ giọt.

Nỗi sợ hãi lan tỏa khắp mọi tế bào trong cơ thể tôi khi hơi thở nóng hổi của nó thổi vào tôi.

"*Tránh ra, Silver One,*" một giọng nói trầm, khàn khàn, chắc chắn là của đàn ông ra lệnh.

Tôi chớp mắt. Đợi đã. *Cái gì cơ?* Anh ấy vừa nói chuyện với tôi à?

"*Đúng. Anh. Tránh ra.*" Giọng điệu của anh không có chỗ cho sự phản biện, và tôi khập khiễng sang một bên, gần như vấp phải cơ thể bất tỉnh của Oren khi Tynan hét lên chạy trốn, trốn vào trong rừng cây.

Đôi mắt của con rồng đen nheo lại trừng trừng nhìn Tynan và nó há to miệng một giây trước khi lửa bùng lên khắp sân đấu, thổi luồng nhiệt vào bên mặt tôi và thiêu rụi mọi thứ trên đường đi...kể cả Tynan.

Ngọn lửa nổ lách tách ở rìa con đường đen kịt, và tôi từ từ quay lại đối mặt với con rồng, tự hỏi liệu mình có phải là người tiếp theo không.

Đôi mắt vàng khổng lồ của anh ta chăm chú nhìn tôi, nhưng tôi vẫn đứng vững, ngẩng cao cằm.

"*Người phải kết liễu kẻ thù dưới chân mình.*"

Lông mày tôi giật lên. Miệng anh ta không nhúc nhích. Anh ta nói chuyện với tôi, nhưng... miệng anh ta không nhúc nhích. Ôi trời. Bởi vì anh ta ở trong đầu tôi. "Tôi không thể giết một người bất tỉnh." Tôi lắc đầu, mặc dù không biết đó là phản đối lời đề nghị của anh ta hay là kết quả của sự bối rối của tôi.

"Anh ta sẽ giết cô nếu có cơ hội tương tự."

Tôi liếc xuống Oren, vẫn bất tỉnh trên bãi cỏ bên cạnh chân tôi. Tôi không thể phản biện lại đánh giá sắc sảo đó. "Ờ, đó là tuyên bố về tính cách của anh ta. Không phải của tôi."

Con rồng chỉ chớp mắt đáp lại, và tôi không thể biết liệu đó có phải là điều tốt hay không.

Có một tia sáng xanh lóe lên từ khóe mắt tôi, rồi một luồng không khí mạnh mẽ khi Xaden và Sgaeyl cất cánh, để lại tôi ở đây với con rồng đen khổng lồ và con rồng vàng nhỏ. Tôi đoán mỗi quan tâm nhất thời của Xaden đối với mạng sống của tôi đã kết thúc.

Lỗ mũi khổng lồ của con rồng nở ra. *"Người đang chảy máu. Dừng lại đi."*

Cánh tay của tôi.

"Không đơn giản thế đâu khi bạn bị một—" Tôi lại lắc đầu. Tôi đang nghiêm túc cãi nhau với một con rồng sao? Thật là siêu thực. "Bạn biết không? Đó là một ý tưởng tuyệt vời." Tôi cố cắt phần còn lại của tay áo sơ mi bên phải và quấn quanh vết thương, giữ một đầu vải bằng răng khi tôi buộc chặt để tạo áp lực và làm chậm quá trình chảy máu. "Được rồi. Tốt hơn chứ?"

"Được thôi." Anh nghiêng đầu nhìn tôi. "Tay em cũng bị trói. Em có thường xuyên chảy máu không?"

"Tôi cố gắng không làm vậy."

Anh ta chế giễu. *"Đi thôi, Violet Sorrengail."* Anh ta ngẩng đầu lên, và con rồng vàng nhô ra từ dưới cánh anh ta.

"Sao anh biết tên tôi?" Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta.

"Và nghĩ mà xem, tôi gần như quên mất con người lẩm lời đến thế nào." Anh thở dài, hơi thở của anh làm rung chuyển những cái cây. "Lên lưng tôi đi."

Ôi trời. Anh ấy đang chọn... tôi.

"Ngồi ngựa ra à?" Tôi lặp lại như một con vẹt chết tiệt. "Anh có thấy anh không? Anh có biết anh to lớn thế nào không?" Tôi cần một cái thang chết tiệt để trèo lên đó.

Cái nhìn anh ta dành cho tôi chỉ có thể được mô tả là sự khó chịu. *"Người ta không sống một thế kỷ mà không nhận thức rõ về không gian mà mình chiếm giữ. Bây giờ hãy lên xe."*

Con màu vàng di chuyển ra khỏi nơi ẩn náu của cánh con lớn. Nó nhỏ bé so với con quái vật trước mặt tôi, và rõ ràng là hoàn toàn không có khả năng phòng thủ ngoại trừ những chiếc răng đó, giống

như một chú chó con tinh nghịch. "Tôi không thể cứ thế bỏ mặc nó," tôi nói. "Nếu Oren thức dậy hoặc Jack quay lại thì sao?"

Con rồng đen khịt mũi.

Con chim vàng cúi xuống, co chân lại rồi lao vút lên trời, đôi cánh vàng của nó đón lấy ánh mặt trời khi bay đi, lướt qua ngọn cây.

Vậy là nó *có thể* bay. Thật tuyệt nếu biết điều đó sớm hơn hai mươi phút.

"*Tiến lên,*" con rồng đen gầm gừ, làm rung chuyển mặt đất và cây cối ở rìa cánh đồng.

"Anh không muốn em," tôi phản đối. "Em—"

"*Tôi sẽ không nói với anh lần nữa đâu.*"

Đã hiểu.

Nỗi sợ hãi siết chặt cổ họng tôi như một nắm đấm, và tôi khập khiễng đi đến chân anh ta. Việc này không giống như trèo cây. Không có chỗ bám tay, không có con đường dễ dàng, chỉ là một loạt các vảy cứng như đá không thực sự giúp tôi có chỗ bám chân. Mắt cá chân và cánh tay của tôi cũng không giúp ích gì cho tôi. Làm sao tôi có thể trèo lên đó được? Tôi giơ cánh tay trái lên và hít vào một hơi trước khi đặt tay lên chân trước của anh ta.

Vảy lớn hơn và dày hơn bàn tay tôi và ẩm một cách đáng ngạc nhiên khi chạm vào. Chúng xếp lớp lên lớp tiếp theo ở trên theo một mô hình phức tạp không để lại khoảng trống nào để nắm giữ.

"*Anh là một kỹ sĩ, phải không?*"

"Có vẻ như điều đó đang được tranh luận vào lúc này." Tim tôi đập thình thịch. Anh ấy sẽ nấu chín tôi vì tôi quá chậm sao?

Một tiếng gầm gừ thấp, bức bối vang lên trong lồng ngực anh, và rồi anh làm tôi sốc đến tận xương tủy khi anh vươn người về phía trước, chân trước của anh trở thành một cái dốc. Rồng không bao giờ cầu xin *ai cả*, nhưng anh lại ở đây, cúi mình để tôi dễ dàng trèo lên hơn. Nó dốc nhưng vẫn có thể kiểm soát được.

Tôi không ngần ngại, bò lên chân trước của nó bằng tay và đầu gối để giữ thăng bằng và bảo vệ mắt cá chân, nhưng sức căng ở cánh tay khiến tôi thở hổn hển khi tôi trèo qua vai nó và chạm vào lưng nó, né những chiếc gai nhọn uốn lượn dọc theo cổ nó như bờm tóc.

Trời ơi. Tôi đang ở trên lưng một con rồng.

"*Ngồi.*"

Tôi nhìn thấy chỗ ngồi—vết lõm nhẵn, có vảy, ngay trước đôi cánh của nó—và ngồi xuống, cong đầu gối như Giáo sư Kaori đã dạy chúng tôi. Sau đó, tôi nắm lấy những gờ vảy dày mà chúng tôi gọi là chuỗi kiểm, nơi cổ nó gặp vai. Mọi thứ về nó đều lớn hơn bất kỳ mô hình nào mà chúng tôi đã luyện tập. Cơ thể tôi không được tạo ra để ở trên *bất kỳ* con rồng nào, chứ đừng nói đến một con có kích thước như nó. Không đời nào tôi có thể ngồi yên được. Đây sắp là chuyến đi đầu tiên và cũng là cuối cùng trong đời tôi.

"Tên tôi là Tairneanach, con trai của Murtcuideam và Fiaclanfuil, hậu duệ của dòng dõi Dubhmadinn xảo quyệt." Anh ta đứng thẳng người, đưa mắt tôi ngang tầm với tán cây xung quanh bãi đất trống, và tôi siết chặt đùi hơn một chút. "Nhưng tôi sẽ không cho rằng anh có thể nhớ điều đó khi chúng ta đến cánh đồng, vì vậy Tairn sẽ làm cho đến khi tôi chắc chắn phải nhắc nhở anh."

Tôi hít vào thật nhanh, nhưng không có thời gian để nhớ tên anh ấy—lịch sử của anh ấy—trước khi anh ấy hơi cúi người và phóng chúng tôi lên trời.

Cảm giác giống như tôi tưởng tượng một hòn đá sẽ như thế nào sau khi được ném ra khỏi máy bắn đá, ngoại trừ việc tôi phải dùng hết sức lực để giữ thăng bằng trên hòn đá này.

"Trời đất ơi!" Mặt đất sụp xuống khi chúng tôi bay vút lên, đôi cánh khổng lồ của Tairn đập mạnh vào không khí và lao lên cao.

Người tôi nhắc khỏi lưng anh, và tôi dùng tay bám chặt, cố gắng giữ chặt, nhưng gió, góc độ, tất cả đều quá mạnh, và tay tôi không còn giữ được nữa.

Tay tôi trượt.

"Mẹ kiếp!" Vội vã tìm chỗ bám, tay tôi cào xuống lưng Tairn khi tôi lướt qua đôi cánh của nó, nhanh chóng tiếp cận những chiếc vảy sắc nhọn trên chiếc đuôi sao mai của nó. "Không, không, KHÔNG!"

Anh ta nghiêng sang trái và mọi hy vọng tôi có được chỗ bám đều tan thành mây khói.

Tôi đang rơi tự do.

Chỉ vì bạn sống sót sau Threshing không có nghĩa là bạn sẽ sống sót trong chuyến đi đến sân bay. Được chọn không phải là thử thách duy nhất, và nếu bạn không giữ được chỗ ngồi của mình, thì bạn sẽ bay thẳng xuống đất.

— TRANG NĂM MƯƠI, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG MƯƠI LĂM

Nỗi kinh hoàng làm tắc nghẽn cổ họng tôi và làm tim tôi ngừng đập. Không khí ủa qua tôi khi tôi lao xuống địa hình đồi núi bên dưới, và mặt trời chiếu sáng những chiếc vảy vàng ở xa bên dưới tôi.

Tôi sắp chết. Đó là kết quả duy nhất có thể xảy ra.

Các kẹp kẹp chặt quanh xương sườn và vai tôi, ngăn tôi rơi xuống, và cơ thể tôi giật mạnh vì chấn thương cổ khi tôi bị kéo lên lần nữa.

"Anh làm chúng tôi trông tệ quá. Dừng lại đi."

Tôi bị kẹp chặt trong móng vuốt của Tairn. Thực ra, anh ta đã... bắt tôi thay vì thấy tôi không xứng đáng và để tôi rơi xuống đất chết. "Không dễ để nằm ngửa khi đang nhào lộn đâu!" Tôi hét lên.

Anh liếc xuống nhìn tôi, và tôi thề là đường viền trên mắt anh cong lên. "Bay đơn giản không phải là nhào lộn."

"Anh chẳng có gì là đơn giản cả!" Tôi vòng tay ôm lấy các đốt móng vuốt của anh, nhận ra rằng những móng vuốt sắc nhọn của anh vô hại quấn quanh hai bên cơ thể tôi. Anh ấy to lớn, nhưng cũng rất cẩn thận khi đưa chúng tôi bay dọc theo ngọn núi.

Anh ta là một trong những con rồng nguy hiểm nhất ở Navarre. Bài học của Giáo sư Kaori. Anh ta còn nói gì nữa? Con rồng đen duy nhất chưa bị ràng buộc đã không đồng ý ràng buộc trong năm nay. Anh ta thậm chí còn không được nhìn thấy trong năm năm qua. Người cưới anh ta đã chết trong cuộc nổi loạn của Tyrrish.

Tairn quăng tôi lên cao rồi thả tôi ra, khiến tôi bay cao hơn anh ta, và tôi quấy đạp. Bụng tôi chùng xuống ở độ cao anh ta quăng, và rồi tôi ngã xuống trong hai nhịp tim trước khi Tairn lao tới, đỡ tôi nằm ngửa giữa đôi cánh của anh ta.

"Bây giờ hãy ngồi vào ghế và giữ chặt lần này, nếu không sẽ không ai tin rằng tôi thực sự đã chọn cô đâu", anh gầm gừ.

"Em vẫn không thể tin là anh đã chọn em!" Tôi nửa muốn nói với anh rằng việc quay lại chỗ ngồi không dễ như anh ám chỉ, nhưng anh đã cân bằng lại và đôi cánh của anh lướt nhẹ nhàng trên không trung, cắt đứt sức cản của gió. Từng inch một, tôi bò lên lưng anh cho đến khi tôi chạm đến chỗ ngồi và ngồi xuống lại. Tôi giữ chặt vào sống lưng anh đến nỗi tay tôi bị chuột rút.

"Bạn sẽ phải tăng cường sức mạnh cho đôi chân của mình. Bạn không luyện tập sao?"

Sự phẫn nộ lan tỏa khắp sống lưng tôi. "Tất nhiên là tôi đã luyện tập!"

"Không cần phải hét lên đâu. Tôi có thể nghe rõ mà. Cả ngọn núi có lẽ cũng có thể nghe thấy."

Con rồng của mọi người đều khó tính sao? Hay chỉ mình tôi?

Mắt tôi mở to. Tôi có...một con rồng. Và không phải bất kỳ con rồng nào. Tôi có Tairneanach.

"Bám chặt hơn bằng đầu gối của bạn. Tôi gần như không thể cảm thấy bạn ở đó nữa."

"Tôi đang cố gắng." Tôi đẩy đầu gối vào và các cơ ở đùi tôi run rẩy khi anh ấy nghiêng sang trái, lần này nhẹ nhàng hơn lần trước, góc của anh ấy không quá dốc khi anh ấy đổi hướng theo một vòng cung rộng, đưa chúng tôi trở lại Basgiath. **"Tôi chỉ... không mạnh bằng những người cưỡi ngựa khác."**

"Tôi biết chính xác cô là ai và cô là gì, Violet Sorrengail."

Chân tôi run rẩy cho đến khi chúng cứng lại, các cơ cứng đờ tại chỗ như thể có những dải băng quấn quanh chúng, nhưng không hề đau đớn. Tôi liếc qua vai và thấy cái đuôi sao mai của anh ta, có vẻ như cách chúng tôi hàng dặm.

Anh ấy đang làm điều này. Anh ấy đang giữ tôi ở đúng vị trí.

Cảm giác tội lỗi dâng lên trong bụng tôi. Tôi nên tập trung nhiều hơn vào việc rèn luyện sức mạnh cho đôi chân của mình. Tôi nên dành nhiều thời gian hơn để chuẩn bị cho việc này. Anh ta không nên phải dành năng lượng để giữ cho người cưỡi ngựa của mình ngồi yên. "Tôi xin lỗi. Tôi chỉ không nghĩ mình có thể đi xa đến thế này."

Một tiếng thở dài vang vọng trong tâm trí tôi. "Tôi cũng không nghĩ mình sẽ làm vậy, vậy là chúng ta có điểm chung đó."

Tôi ngồi cao hơn trên ghế và nhìn ra quang cảnh, gió thổi nước mắt chảy dài từ khóe mắt. Chẳng trách hầu hết người lái đều chọn đeo kính bảo hộ. Có ít nhất một tá rồng trên không trung, mỗi con đều thử thách người lái bằng cách lượn vòng và rẽ. Đỏ, cam, xanh lá cây, nâu, bầu trời lốm đốm màu sắc.

Tim tôi thắt lại khi thấy một kỵ sĩ ngã xuống từ lưng một con Red Swordtail và, không giống như Tairn, con rồng không cúi xuống để đỡ lấy học sinh năm nhất. Tôi nhìn đi chỗ khác trước khi cơ thể chạm đất.

Không phải ai bạn biết . Đó là những gì tôi tự nhủ. Rhiannon, Ridoc, Trina, Sawyer... Họ có lẽ đều đã được gắn kết an toàn và đang chờ ở sân.

"Chúng ta sẽ phải biểu diễn thôi."

"Tuyệt vời." Ý tưởng thì chẳng có gì tuyệt vời cả.

"Người sẽ không ngã. Ta sẽ không cho phép điều đó." Những sợi dây thừng quấn quanh chân tôi kéo dài đến tận tay, và tôi cảm nhận được mạch năng lượng vô hình. "Người sẽ tin ta ."

Không phải câu hỏi mà là mệnh lệnh.

"Hãy kết thúc chuyện này thôi." Tôi không thể cử động chân, ngón tay, bàn tay, nên chẳng thể làm gì khác ngoài việc ngồi xuống và hy vọng tôi sẽ thích bất cứ thứ địa ngục nào mà anh ta sắp bắt tôi trải qua.

Đôi cánh của anh ta đập mạnh, và chúng tôi chao đảo bay lên cao trong cảm giác như đang leo lên một góc chín mươi độ, để lại bụng tôi ở độ cao thấp hơn. Anh ta bay lên đỉnh của những đỉnh núi phủ đầy tuyết, và chúng tôi treo mình ở đó trong một hơi thở của một giây trước khi anh ta xoay người, lao xuống theo cùng một góc độ đáng sợ.

Đó là khoảnh khắc kinh hoàng nhất nhưng cũng phấn khích nhất trong cuộc đời tôi.

Cho đến khi anh ấy lại xoay người lần nữa, đưa chúng ta vào vòng xoáy.

Cơ thể tôi bị kéo theo hướng này rồi hướng khác khi anh ấy thực hiện từng vòng quay, kéo chúng tôi ra khỏi cú lặn chỉ để nghiêng người một cách mạnh mẽ, tôi thề rằng đất liền đã trở thành bầu trời, rồi cứ lặp lại như vậy cho đến khi khuôn mặt tôi nhăn nhó.

Không có gì giống như thế này.

"Tôi nghĩ chúng ta đã nói rõ quan điểm của mình." Anh ta kéo chúng tôi ngang bằng, rồi nghiêng về bên phải, bắt đầu đi lên thung lũng dẫn đến hẻm núi hình hộp của các bãi tập luyện. Mặt trời sắp lặn sau những đỉnh núi, nhưng vẫn còn đủ ánh sáng để nhìn thấy còn rỗng vàng ở phía trước, lơ lửng như thể nó đang chờ đợi. Có thể nó không chọn người cưới, nhưng nó sẽ sống để quyết định lại vào năm sau, và đó là tất cả những gì quan trọng.

Hoặc có thể nó sẽ thấy rằng con người chúng ta không thực sự vĩ đại.

"Tại sao anh lại chọn tôi?" Tôi phải biết, vì ngay khi hạ cánh, sẽ có nhiều câu hỏi được đặt ra.

"Vì anh đã cứu cô ấy." Đầu của Tairn nghiêng về phía con ngựa vàng khi chúng tôi đến gần, và cô ấy đi theo chúng tôi. Tốc độ của chúng tôi chậm lại.

"Nhưng..." Tôi lắc đầu. "Rồng coi trọng sức mạnh, sự khôn ngoan và... sự hung dữ ở người cưới chúng." Không có điều nào trong số đó định nghĩa được tôi.

"Làm ơn, hãy nói cho tôi biết thêm về những gì tôi nên coi trọng." Giọng điệu của anh ta pha chút mỉa mai khi chúng tôi đi qua Gauntlet và bước vào lối vào hẹp của bãi tập luyện.

Tôi hít một hơi thật sâu khi nhìn thấy rất nhiều rồng. Có hàng trăm con rồng tụ tập dọc theo các rìa đá của sườn núi phía sau những khán đài được dựng lên qua đêm. Khán giả. Và ở dưới cùng của thung lũng, trong cùng một cánh đồng mà tôi đã đi bộ chỉ vài ngày trước, có hai hàng rồng đối mặt với nhau.

"Họ được chia thành những người vẫn còn trong góc phần tư đã chọn trong những năm trước và những người đã chọn ngày hôm nay," Tairn nói với tôi. "Chúng tôi là trái phiếu thứ bảy mươi một bước vào lĩnh vực này."

Mẹ sẽ ở đây, trên bục trước khán đài, và có thể mẹ sẽ nhìn thấy tôi nhiều hơn là chỉ liếc qua, nhưng sự chú ý của mẹ chủ yếu sẽ hướng đến khoảng bảy mươi cặp đôi mới gắn kết.

Một tiếng gầm dữ dội của sự ăn mừng vang lên giữa những con rồng khi chúng tôi bay vào, mọi cái đầu đều hướng về phía chúng tôi, và tôi biết rằng đó là để tôn trọng Tairn. Cũng như việc những con rồng tách ra ở chính giữa cánh đồng, tạo không gian cho Tairn hạ cánh. Anh ta thả những dải buộc giữ tôi trên ghế, sau đó lơ lửng trên bãi cỏ trong vài nhịp đập cánh, và tôi thấy con rồng vàng bay dữ dội để đuổi kịp.

Thật trớ trêu. Tairn là con rồng nổi tiếng nhất ở Vale, còn tôi là kỵ sĩ không có khả năng nhất ở khu vực này.

"Bạn là người thông minh nhất trong năm. Bạn là người xảo quyết nhất."

Tôi nuốt nước bọt trước lời khen, gạt phắt nó đi. Tôi được đào tạo để trở thành người ghi chép, không phải người cưỡi ngựa.

"Người đã bảo vệ những kẻ nhỏ nhất một cách hung dữ. Và sức mạnh của lòng dũng cảm quan trọng hơn sức mạnh thể chất. Vì rõ ràng là người cần biết trước khi chúng ta hạ cánh."

Cổ họng tôi thắt lại vì lời nói của anh, cảm xúc như thắt lại khiến tôi phải nuốt nước bọt.

Ồi. Chết tiệt. Tôi không hề nói những lời đó. Tôi đã nghĩ thế.

Anh ấy có thể đọc được suy nghĩ của tôi.

"Thấy chưa? Thông minh nhất năm của cậu đấy."

Vậy là hết chuyện riêng tư rồi.

"Bạn sẽ không bao giờ cô đơn nữa."

"Nghe có vẻ giống một mối đe dọa hơn là một sự an ủi," tôi nghĩ. Tất nhiên tôi biết rằng rồng duy trì mối liên kết tinh thần với người cưỡi chúng, nhưng mức độ của nó thì đáng sợ hơn một chút.

Tairn đáp lại bằng giọng giễu cợt.

Con rồng vàng tiến đến chỗ chúng tôi, đôi cánh của nó đập nhanh gấp đôi Tairn, và chúng tôi hạ cánh ngay chính giữa sân. Cú va

chạm làm tôi hơi giật mình, nhưng tôi ngồi thẳng dậy trên ghế và thậm chí buông tay khỏi các gờ ở chuôi kiếm.

"Thấy chưa, tôi vẫn có thể bám chặt được khi anh không di chuyển."

Tairn gập cánh lại và nhìn tôi qua vai với vẻ mặt gần giống với một con rồng đang đảo mắt nhất mà tôi từng thấy. *"Anh cần phải xuống ngựa trước khi tôi suy nghĩ lại về lựa chọn của mình, sau đó nói với người giữ lượt—"*

"Tôi biết phải làm gì." Tôi hít vào một hơi run rẩy. **"Tôi chỉ không nghĩ mình còn sống để làm điều đó."** Khảo sát cả hai lựa chọn để xuống ngựa, tôi di chuyển sang phải để che mắt cá chân của mình lâu nhất có thể. Không có người chữa bệnh nào được phép vào sân bay, chỉ có người cưỡi ngựa, nhưng hy vọng ai đó nghĩ đến việc mang theo một bộ dụng cụ y tế, vì tôi sẽ cần khâu và nẹp.

Tôi trượt qua lớp vảy trên vai của Tairn và trước khi kịp than thở về khoảng cách mà tôi sắp phải nhảy trên đồng cỏ nát ở mắt cá chân, Tairn hơi dịch chuyển, nghiêng chân trước của mình.

Có một âm thanh phát ra từ sườn núi khiến tôi nhớ đến tiếng lẩm bầm... nếu rồng lẩm bầm.

"Họ làm thế và họ đang làm vậy. Hãy bỏ qua nó đi." Một lần nữa, không có chỗ cho sự tranh cãi trong giọng điệu của anh ấy.

"Cảm ơn," tôi thì thầm, rồi trượt xuống bằng hông như thể anh ấy là một thiết bị sân chơi gỗ ghề chết người, chịu lực tác động mạnh nhất bằng chân trái khi tôi chạm đất.

"Đó là một cách để thực hiện."

Tôi không thể ngừng mỉm cười trên khuôn mặt hoặc niềm vui trào dâng trong mắt khi nhìn thấy những học sinh năm nhất khác đứng trước những con rồng của họ. Tôi còn sống, và tôi không còn là học viên nữa. *Tôi là một kỵ sĩ.*

Bước đầu tiên đau kinh khủng, nhưng tôi xoay người về phía cô mèo vàng, đang nép chặt bên cạnh Tairn, quan sát tôi bằng đôi mắt sáng trong khi cô mèo vẩy đuôi lông vũ của mình.

"Tôi mừng là anh đã làm được." **"Mừng"** thậm chí còn không phải là từ đúng. Phấn khích, nhẹ nhõm, biết ơn. **"Nhưng có lẽ anh nên bay đi vào lần tới khi có người đề nghị anh tự cứu mình, nhỉ?"**

Cô chớp mắt. "Có lẽ tôi đã cứu anh." Giọng cô ấy cao hơn, ngọt ngào hơn trong tâm trí tôi.

Môi tôi hé mở, và các cơ trên mặt tôi chùng xuống vì sốc. **"Không ai bảo cậu là cậu không được phép nói chuyện với những người không phải là người cưỡi ngựa của cậu sao? Đừng tự chuốc lấy rắc rối, Goldie,"** tôi thì thầm. **"Theo những gì tôi nghe được, loài rồng khá nghiêm khắc trong việc phá vỡ quy tắc đó."**

Cô ấy chỉ ngồi đó, khép cánh lại và nghiêng đầu nhìn tôi theo góc độ không thể tưởng tượng được khiến tôi gần như bật cười.

"Trời đất ơi!" Người cưỡi rồng đỏ bên phải tôi kêu lên, và tôi quay sang anh ta. Anh ta là lính năm nhất của Đội Claw, Phi đội 4,

nhưng tôi không nhớ tên anh ta. "Đó có phải là..." Anh ta nhìn chăm chăm vào Tairn với đôi mắt mở to đầy sợ hãi.

"Ừ," tôi nói, mỉm cười tươi hơn. "Anh ấy là vậy."

Mắt cá chân tôi nhói, đau nhức, và nói chung là cảm thấy như nó sắp vỡ ra bất cứ lúc nào khi tôi khập khiễng băng qua cánh đồng rộng lớn, hướng đến đội hình nhỏ ngay phía trước tôi. Phía sau tôi, gió giạt từng cơn khi nhiều con rồng đáp xuống và người cưỡi chúng xuống ngựa để ghi tên, nhưng gió ngày càng yếu dần khi đường thẳng trải dài hơn xuống cánh đồng.

Hoàng hôn buông xuống, và một loạt đèn pháp sư chiếu sáng đám đông trên khán đài và trên bục. Ở chính giữa, ngay phía trên nơi cô gái tóc đỏ từ Parapet đang ghi danh, mẹ tôi ngồi, mặc toàn bộ trang phục quân đội, huy chương và tất cả, để không ai quên chính xác bà là ai. Mặc dù có một loạt các vị tướng trên bục, mỗi người đại diện cho cánh của họ, nhưng chỉ có một người được trang hoàng long lẫy hơn Lilith Sorrengail.

Và Melgren, vị tướng chỉ huy của tất cả các lực lượng Navarrian, đang nhìn Tairn với đôi mắt tròn xoe trong sự đánh giá công khai. Ông ta hướng sự chú ý về phía tôi, và tôi kìm nén một cơn rùng mình. Không có gì ngoài sự tính toán lạnh lùng trong đôi mắt đó.

Mẹ đứng dậy khi tôi đến gần người giữ dấu ở chân bục, người đang ghi lại các cặp rồng liên kết trước khi ra hiệu cho người cưỡi tiếp theo tiến lên để giữ bí mật tên đầy đủ của con rồng.

Giáo sư Kaori nhảy khỏi bục cao sáu feet bên trái tôi và há hốc mồm nhìn Tairn, ánh mắt ông lướt qua con rồng đen khổng lồ, ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhất.

"Đó có thực sự là—" Chỉ huy Panchek thốt lên, đứng lơ lửng ở mép bục cùng hơn chục sĩ quan cấp cao mặc đồng phục khác, tất cả đều há hốc mồm.

"Đừng nói thế," Mẹ rít lên, mắt nhìn Tairn chứ không phải tôi. "Cho đến khi cô ấy nói."

Bởi vì chỉ có người cưỡi và người giữ cuộn biết tên đầy đủ của một con rồng và cô ấy không chắc tôi thực sự là con của anh ta. Đó chính xác là những gì cô ấy ám chỉ. *Giống như tôi có thể bắt cóc Tairn.* Cơn giận dữ sôi sục trong huyết quản tôi, lẫn át cơn đau đang chảy khắp cơ thể khi tôi tiến về phía trước theo hàng nên chỉ có một người cưỡi khác ở phía trước tôi.

Mẹ ép tôi vào Riders Quadrant. Bà không quan tâm tôi sống hay chết khi tôi vượt qua lan can. Điều duy nhất bà quan tâm bây giờ là những khuyết điểm của tôi có thể làm hỏng danh tiếng của bà hay mối quan hệ của tôi có thể thúc đẩy chương trình nghị sự của riêng bà.

Và giờ cô ấy nhìn chăm chăm vào con rồng của tôi mà không thèm nhìn xuống xem tôi có ổn không.

Đu. Cô ta.

Mọi thứ đều như tôi mong đợi nhưng vẫn rất thất vọng.

Người lái xe phía trước đã hoàn thành chặng đua, tránh đường, và người giám sát nhìn lên, liếc Tairn với đôi mắt mở to trước khi cúi xuống nhìn tôi với ánh mắt sừng sốt và ra hiệu cho tôi tiến về phía trước.

"Violet Sorrengail," cô ấy nói khi viết trong Book of Riders. "Thật vui khi thấy anh đã làm được." Cô ấy nở một nụ cười run rẩy và nhanh chóng với tôi. "Để ghi chép lại, hãy cho tôi biết tên của con rồng đã chọn anh."

Tôi nâng cằm lên. "Tairneanach."

"Phát âm cần được cải thiện một chút." Giọng nói của Tairn vang lên trong đầu tôi.

"Này, ít nhất thì tôi còn nhớ," tôi nghĩ theo hướng chung chung của anh ấy, tự hỏi liệu anh ấy có nghe thấy tôi ở bên kia sân không.

"Ít nhất thì tôi cũng không để anh rơi xuống chết." Giọng anh ấy nghe có vẻ vô cùng chán nản, nhưng anh ấy chắc chắn đã nghe thấy tôi.

Người phụ nữ cười toe toét, lắc đầu khi cô viết tên anh ta. "Tôi không thể tin là anh ta đã gắn kết. Violet, anh ta là một huyền thoại."

Tôi mở miệng đồng ý—

"Andarnaurram." Giọng nói ngọt ngào, cao vút của vàng lấp đầy tâm trí tôi. "Andarna viết tắt."

Tôi cảm thấy máu dồn lên mặt, và các cạnh của tầm nhìn của tôi lắc lư khi tôi xoay người trên mắt cá chân lạnh lặn, nhìn chằm chằm qua cánh đồng nơi con rồng vàng—Andarna—hiện đang đứng giữa hai chân trước của Tairn. "Xin lỗi?"

"Violet, bạn ổn chứ?" cô gái tóc đỏ hỏi, và mọi người xung quanh tôi, phía trên tôi, đều nghiêng người về phía tôi.

"Nói với cô ấy đi," chú chó vàng khẳng khẳng.

"Tairn. Tôi phải làm sao đây — " Tôi nghĩ với anh ấy.

"Nói cho người giữ sổ điểm danh biết tên cô ấy," Tairn nhắc lại.

"Violet?" người giữ cuộn giấy nhắc lại. "Bạn có cần người sửa không?"

Tôi quay lại nhìn người phụ nữ và hắng giọng. "Và Andarnaurram," tôi thì thầm.

Mắt cô mở to. "Cả hai con rồng?" cô kêu lên.

Tôi gật đầu.

Và mọi chuyện trở nên hỗn loạn.

Mặc dù viên sĩ quan này tự coi mình là chuyên gia về mọi vấn đề liên quan đến loài rồng, nhưng chúng ta vẫn chưa biết nhiều về cách loài rồng tự cai trị. Có một hệ thống phân cấp rõ ràng giữa những người mạnh nhất và sự tôn trọng dành cho những người lớn tuổi, nhưng tôi vẫn chưa thể phân biệt được cách họ tự đặt ra luật lệ cho mình hoặc tại thời điểm nào một con rồng quyết định chỉ gắn kết một người cưỡi, thay vì đi tìm tỷ lệ cực tốt hơn với hai người.

— SÁCH HƯỚNG DẪN THỰC TẾ VỀ DRAGONKIND CỦA ĐẠI TÁ K AORI

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

"Hoàn toàn không!" một vị tướng hét lớn đến mức tôi có thể nghe thấy cô ấy từ trạm y tế nhỏ được dựng lên ở cuối khán đài dành cho người đi xe. Chỉ có một dãy mười hai cái bàn và một số vật dụng được chuyển đến bằng máy bay để giúp chúng tôi cầm cự cho đến khi đến được Healer Quadrant, nhưng ít nhất thì thuốc giảm đau cũng có tác dụng.

Hai con rồng. Tôi có... *hai con rồng*.

Các vị tướng đã la hét với nhau trong nửa giờ qua, đủ lâu để không khí đêm trở nên lạnh lẽo và để một người hướng dẫn mà tôi chưa từng gặp khâu cả hai bên cánh tay của tôi.

May mắn cho tôi là Tynan chỉ cắt qua phần cơ chứ không cắt đứt nó.

Không may cho tôi, Jack đang được khám vai cách đó khoảng mười hai feet. Anh ta đi lại từ phía sau một con rắn đuôi bọ cạp cam để ghi lại mối quan hệ của mình với người giữ cuộn giấy, người vẫn tiếp tục làm công việc của mình bất chấp các vị tướng đang tranh cãi trên bục phía sau cô.

Jack vẫn chưa ngừng nhìn chăm chăm vào Tairn ở phía bên kia sân.

"Thế nào?" Giáo sư Kaori khẽ hỏi, siết chặt dây đai quanh mắt cá chân bị bó bột của tôi. Có khoảng một triệu câu hỏi khác trong đôi mắt đen láy, sắc sảo của ông, nhưng ông giữ chúng cho riêng mình.

"Đau kinh khủng." Vết sưng khiến tôi gần như không thể đi giày trở lại nếu không nói lỏng từng sợi dây giày đến vị trí rộng nhất, nhưng ít nhất tôi không phải bỏ qua sân như một cô gái ở Second

Wing bị gãy chân khi xuống ngựa. Cô ấy cách bảy bàn, khóc khê khi các nhân viên y tế của đội đưa cố gắng nắn lại chân cô ấy.

"Em sẽ tập trung vào việc tăng cường dây buộc và cưỡi ngựa trong vài tháng tới, vì vậy miễn là em không gặp khó khăn khi lên hoặc xuống ngựa"—anh nghiêng đầu khi anh buộc chặt dây đai nẹp của tôi—"mà sau những gì tôi thấy, tôi không nghĩ em sẽ gặp khó khăn—vết bong gân này sẽ lành trước vòng thử thách tiếp theo của em." Hai nếp nhăn hằn sâu giữa hai lông mày anh. "Hoặc tôi có thể gọi Nolon—"

"Không." Tôi lắc đầu. "Tôi sẽ lành."

"Anh chắc chứ?" Rõ ràng là anh ấy không chắc.

"Mọi con mắt trong thung lũng này đều đổ dồn vào tôi và con rồng của tôi— *rồng*," tôi tự sửa lại. "Tôi không thể tỏ ra yếu đuối được."

Anh ấy cau mày nhưng gật đầu.

"Anh có biết ai đã thoát khỏi đội của tôi không?" Tôi hỏi, nổi sợ thắt chặt cổ họng. *Làm ơn hãy để Rhiannon sống sót. Và Trina. Và Ridoc. Và Sawyer. Tất cả bọn họ.*

"Tôi chưa thấy Trina hay Tynan," Giáo sư Kaori trả lời chậm rãi, như thể ông đang cố làm dịu đi một cú đánh. Nhưng không được.

"Tynan sẽ không đến đâu," tôi thì thầm, cảm giác tội lỗi dâng trào trong lòng.

"*Đó không phải là chiến công mà mày nên nhận lấy,*" Tairn lẩm bẩm trong đầu.

"Tôi hiểu rồi," Giáo sư Kaori lẩm bẩm.

"Anh có ý gì khi nói là cần phải phẫu thuật vậy?" Jack hét lên từ bên trái tôi.

"Ý tôi là, có vẻ như vũ khí đã cắt đứt một vài dây chằng, nhưng chúng ta sẽ phải đưa cậu đến gặp bác sĩ để chắc chắn", người hướng dẫn kia nói, giọng vô cùng kiên nhẫn khi anh ta cố định dây đeo của Jack.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt độc ác của Jack và mỉm cười. Tôi không còn sợ anh ta nữa. Anh ta *chạy* trở lại đồng cỏ đó.

Cơn thịnh nộ làm loang lổ đôi má anh ta trong ánh sáng của pháp sư, và anh ta vung chân qua cuối bàn và lao về phía tôi. "Anh!"

"Tôi sao cơ?" Tôi trượt khỏi mép bàn và thả lỏng hai tay khỏi bao kiếm ở đùi.

Lông mày của Giáo sư Kaori giật giật khi ông liếc nhìn chúng tôi. "Cậu á?" ông thì thầm.

"Tôi," tôi trả lời, vẫn tập trung vào Jack.

Nhưng Giáo sư Kaori di chuyển giữa chúng tôi, giờ lòng bàn tay về phía Jack. "Tôi sẽ không đến gần cô ấy hơn nữa."

"Giờ trốn sau lưng người hướng dẫn của chúng ta à, Sorrengail?" Năm đấm không bị thương của Jack cong lên.

"Tôi không trốn ở ngoài đó, và tôi cũng không trốn ở đây." Tôi ngẩng cằm lên. "Tôi không phải là người chạy trốn."

"Cô ấy không cần phải trốn sau lưng tôi khi cô ấy đã gắn kết với con rồng mạnh nhất trong năm của anh," Giáo sư Kaori cảnh báo Jack, người đang nheo mắt nhìn tôi. "Màu cam của anh là một lựa chọn tốt, Barlowe. Baide, đúng không? Anh ta đã có bốn người cười trước anh rồi."

Jack gật đầu.

Giáo sư Kaori nhìn lại hàng rồng qua vai. "Baide có hung hăng đến đâu, thì từ cách Tairn nhìn anh, hẳn sẽ không ngại thiếu rủi xuong anh xuống đất nếu anh tiến thêm một bước về phía người cười hẳn."

Jack nhìn tôi chằm chằm với vẻ không tin. "Anh á?"

"Tôi." Cơn đau nhói ở mắt cá chân của tôi đã giảm xuống mức đau âm ỉ, có thể kiểm soát được, ngay cả khi tôi đứng trên đó.

Anh lắc đầu, và ánh mắt anh chuyển từ sốc, sang ghen tị, sang sợ hãi khi anh quay sang giáo sư. "Tôi không biết cô ấy đã nói gì với anh về những gì đã xảy ra ngoài kia—"

"Không có gì." Người hướng dẫn khoanh tay trước ngực. "Có điều gì tôi cần biết không?"

Jack tái nhợt, trắng bệch như tờ giấy dưới ánh sáng của pháp sư khi một học sinh năm nhất bị thương khác tập tễnh đi tới, máu chảy ra từ đùi và thân mình.

"Những ai cần biết đều đã biết rồi." Tôi nhìn thẳng vào mắt Jack.

"Đoán là chúng ta xong việc đêm nay rồi," Kaori nói khi một hàng rồng bay đến, chỉ có thể nhìn thấy bằng hình bóng của chúng trong bóng tối. "Những kỵ sĩ cao cấp đã trở lại. Hai người nên quay lại với những con rồng của mình."

Jack thở hổn hển và bước đi qua sân.

Tôi liếc nhìn các vị tướng vẫn đang tụ tập thảo luận sôi nổi trên bục. "Giáo sư Kaori, đã có ai từng gắn kết hai con rồng chưa?" Nếu có ai biết, thì đó chính là giáo sư của Dragonkind.

Anh ấy quay lại với tôi để đối mặt với những người lãnh đạo đang tranh cãi. "Anh sẽ là người đầu tiên. Tuy nhiên, tôi không chắc tại sao họ lại tranh cãi về điều đó. Quyết định sẽ không phụ thuộc vào họ."

"Không được sao?" Gió giật mạnh khi hàng chục con rồng đáp xuống phía đối diện của học sinh năm nhất, hàng loạt đèn pháp sư treo lơ lửng giữa chúng.

"Không có gì về việc rồng chọn ai là tùy thuộc vào con người", Kaori đảm bảo với tôi. "Chúng tôi chỉ muốn duy trì ảo tưởng rằng chúng tôi đang kiểm soát. Có điều gì đó nói với tôi rằng họ chỉ đang đợi những người khác quay lại trước khi họ gặp nhau".

"Lãnh đạo ư?" Tôi nhúu mày.

Kaori lắc đầu. "Những con rồng."

Lũ rồng sẽ gặp nhau à? "Cảm ơn anh đã chăm sóc mắt cá chân của tôi. Tôi nên quay lại đó thôi." Tôi mỉm cười thăm dò và đi qua cánh đồng mờ tối đến chỗ Tairn và Andarna, cảm thấy sức nặng của mọi ánh nhìn trong thung lũng khi tôi dừng lại và đứng giữa hai con rồng.

"Hai người đang gây náo loạn đấy, biết không." Tôi nhìn Andarna, rồi liếc nhìn Tairn trước khi quay lại đối mặt với sân đấu như những học sinh năm nhất khác. "Họ sẽ không để chúng ta làm thế đâu." Ôi trời, nếu họ bắt tôi phải lựa chọn thì sao?

Bụng tôi quặn lại.

"Quyết định là tùy thuộc vào *Empyrean*," Tairn nói, nhưng giọng điệu của anh ta có chút căng thẳng. "Đừng rời khỏi chiến trường. Việc này có thể mất một lúc."

"Cái gì có thể—" Câu hỏi của tôi chết lặng trên lưỡi khi con rồng lớn nhất mà tôi từng thấy, thậm chí còn lớn hơn cả Tairn, tiến về phía chúng tôi từ lối vào thung lũng. Mỗi con rồng mà nó đi qua đều đi vào giữa cánh đồng và đi theo sau, thu thập hàng chục con khi nó đi. "Đó có phải là..."

"*Codagh*," Tairn trả lời.

Con rồng của tướng Melgren.

Tôi nhìn thấy những lỗ thủng loang lỗ trên đôi cánh đầy vết sẹo chiến đấu của nó khi nó đến gần hơn, ánh mắt vàng của nó tập trung vào Tairn theo cách khiến tôi buồn nôn. Nó gầm gừ, thấp trong cổ họng, hướng đôi mắt nham hiểm đó về phía tôi.

Tairn gầm gừ, bước về phía trước để tôi nằm giữa những móng vuốt khổng lồ của hắn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tôi chính là chủ đề của cả hai lời cảnh nhần khó chịu đó.

"Đúng vậy! Chúng tôi đang nói về bạn đấy!" Andarna nói khi hàng người đi qua và cô ấy cũng tham gia.

"Hãy bám sát phi công chỉ huy cho đến khi chúng tôi quay lại," Tairn ra lệnh.

Chắc chắn anh ta muốn nói đến *đội trưởng*.

"Anh nghe tôi nói rồi đấy."

Hoặc không.

Tôi liếc nhìn xung quanh và thấy Xaden đang đứng ở phía bên kia sân, hai tay khoanh lại, chân đang rộng và nhìn chăm chăm vào Tairn.

Những người cưỡi ngựa im lặng một cách kỳ lạ khi những con rồng bay ra khỏi đồng cỏ, bay theo một luồng đều đặn gần cuối và hạ cánh ở nửa đỉnh cực nam theo một nhóm bóng tối mà tôi hầu như không thể xác định được dưới ánh trăng.

Ngay khi con rồng cuối cùng bay đi, sự hỗn loạn bùng nổ. Những học sinh năm nhất tụ tập ở giữa sân, nơi tôi tình cờ đứng, hét lên

phấn khích và tìm kiếm bạn bè của họ. Mắt tôi quét qua đám đông, hy vọng có thể nhìn thoáng qua—

"Rhi!" Tôi hét lên, phát hiện Rhiannon trong đám đông và đang khập khiễng đi về phía cô ấy.

"Violet!" Cô ấy ôm chặt tôi, rồi lùi lại khi tôi nhăn mặt vì cơn đau mới ở cánh tay. "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Thanh kiếm của Tynan." Tôi vừa mới thốt ra câu trả lời thì đã bị Ridoc kéo ngã, anh ta xoay tôi vòng vòng, chân tôi bay ra phía trước.

"Xem ai đã cười trên con quái vật tệ hại nhất này này!"

"Đặt cô ấy xuống!" Rhiannon mắng. "Cô ấy đang chảy máu!"

"Ôi trời, xin lỗi," Ridoc nói, và chân tôi chạm đất.

"Không sao đâu." Có máu tươi trên băng, nhưng tôi không nghĩ là mình đã làm rách mũi khâu. Và thuốc giảm đau thì tuyệt lắm.

"Bạn ổn chứ? Các bạn đã gắn kết với ai?"

"Green Daggertail!" Rhiannon cười toe toét. "Feirge. Và nó chỉ là... dễ dàng." Cô thở dài. "Tôi đã nhìn thấy cô ấy và biết ngay."

"Aotrom," Ridoc nói với vẻ tự hào. "Đuôi kiếm màu nâu."

"Sliseag!" Sawyer vòng tay qua vai Rhiannon và Ridoc. "Red Swordtail!" Tất cả chúng tôi reo hò, và tôi là người tiếp theo được anh ấy ôm. Trong số tất cả chúng tôi, tôi là người hạnh phúc nhất cho anh ấy, vì tất cả những gì anh ấy phải chịu đựng để đến được đây.

"Trina?" Tôi hỏi khi anh ấy thả tôi ra.

Từng người một, họ lắc đầu, nhìn những người khác để tìm câu trả lời. Một cảm giác nặng nề không thể chịu đựng nổi dâng lên trong lòng tôi, và tôi tìm kiếm bất kỳ lý do nào khác. "Ý tôi là... có khả năng cô ấy chỉ là không bị ràng buộc, đúng không?"

Sawyer lắc đầu, nỗi buồn làm vai anh chùng xuống. "Tôi thấy cô ấy ngã từ trên lưng một cây Orange Clubtail."

Lòng tôi chùng xuống.

"Tynan?" Ridoc hỏi, ánh mắt anh ta liếc nhìn từ chúng tôi sang hai người.

"Tairn đã giết anh ta," tôi nói khẽ. "Để bảo vệ anh ta, Tynan đã đâm tôi một lần rồi." Tôi chỉ vào vết thương trên cánh tay mình.

"Và anh ta đã cố gắng—"

"Anh ấy đã thử *cái gì*?"

Tôi bị xoay người bởi vai và bị kéo mạnh vào ngực. *Dain*. Hai cánh tay tôi quấn quanh lưng anh ấy và giữ chặt khi tôi hít thở sâu.

"Chết tiệt. Violet. Chỉ là... chết tiệt." Anh ấy siết chặt tôi, rồi đẩy tôi ra xa một cánh tay. "Em bị thương."

"Tôi ổn mà," tôi đảm bảo với anh ấy, nhưng điều đó không làm giảm đi nỗi lo lắng trong mắt anh ấy. Tôi không chắc điều gì sẽ làm được. "Nhưng chúng tôi là tất cả những người còn lại trong đội năm nhất của mình."

Ánh mắt của Dain hướng lên nhìn những người khác, và anh gật đầu. "Bốn trong chín. Điều đó"—hàm anh ta giật giật một lần—"là điều có thể đoán trước. Lũ rồng hiện đang hợp với Empyrean—lãnh đạo của chúng. Ở lại đây cho đến khi chúng quay lại," anh ta nói với những người khác trước khi nhìn xuống tôi. "Các người đi với tôi."

Có lẽ là mẹ tôi, đang vẫy gọi tôi qua anh ấy. Chắc chắn bà ấy sẽ muốn nhìn thấy tôi với mọi thứ đang diễn ra. Tôi liếc nhìn khắp sân, nhưng không phải mẹ tôi đang nhìn tôi mà là Xaden, biểu cảm của anh ấy không thể đọc được.

Khi Dain nắm tay tôi và kéo, tôi quay đi khỏi Xaden, đi theo Dain đến rìa đối diện của cánh đồng, nơi chúng tôi ẩn mình trong bóng tối. *Tôi đoán là không phải vì mẹ.*

"Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra ngoài kia vậy? Bởi vì Cath đã nói với tôi rằng không chỉ Tairn chọn anh mà cả đứa nhỏ nữa—Adarn?" Ngón tay anh đan vào ngón tay tôi, nổi hoảng loạn cuộn trào trong đôi mắt nâu của anh.

"Andarna," tôi sửa lại, một nụ cười nở trên môi khi nghĩ đến con rồng vàng nhỏ.

"Họ sẽ bắt em lựa chọn." Biểu cảm của anh trở nên cứng rắn, và sự chắc chắn trong đó khiến tôi lùi lại.

"Tôi không lựa chọn." Tôi lắc đầu, buông tay chúng tôi ra. "Chưa có con người nào từng *lựa chọn*, và tôi cũng không phải là người đầu tiên." Và Dain là ai mà dám nói với tôi điều đó?

"Anh là." Anh ta đưa tay lên vuốt tóc, và sự bình tĩnh của anh ta biến mất. "Anh phải tin em. Anh tin em, đúng không?"

"Tất nhiên là tôi có—"

"Vậy thì anh phải chọn Andarna." Anh gật đầu như thể sắc lệnh của anh tương đương với một quyết định được đưa ra. "Màu vàng là lựa chọn an toàn nhất trong hai lựa chọn."

Tại sao, bởi vì Tairn là...Tairn? Dain có nghĩ rằng tôi quá yếu so với một con rồng mạnh như Tairn không?

Miệng tôi mở ra, rồi lại ngậm lại như cá nằm ngoài nước khi tôi tìm kiếm bất kỳ câu trả lời nào không phải là *cút xéo*. Không đời nào tôi từ chối Tairn. Nhưng trái tim tôi cũng không cho phép tôi từ chối Andarna.

"*Họ có bắt mình phải lựa chọn không?*" Tôi nghĩ theo hướng của họ.

Không có phản hồi nào cả, và nơi mà tôi cảm thấy... sự mở rộng trong tâm trí, về con người tôi, mở rộng ranh giới tinh thần của tôi kể từ lần đầu Tairn nói chuyện với tôi trong lĩnh vực đó, thì giờ không còn gì nữa.

Tôi bị ngất kết nối. *Đừng hoảng sợ.*

"Tôi không lựa chọn", tôi lặp lại, lần này nhẹ nhàng hơn. Nếu tôi không thể có được một trong hai người thì sao? Nếu họ đã phá vỡ

một số quy tắc thiêng liêng và bây giờ tất cả chúng ta sẽ bị trừng phạt thì sao?

"Anh là. Và nó phải là Andarna." Anh nắm chặt vai tôi và nghiêng người về phía trước, giọng điệu có chút khẩn cấp. "Tôi biết cô ấy quá nhỏ để có thể cưỡi—"

"Điều đó chưa được thử nghiệm", tôi nói một cách phòng thủ mặc dù tôi biết điều đó là đúng. Vật lý không khớp nhau.

"Và điều đó không quan trọng. Điều đó có nghĩa là bạn sẽ không thể bay với một chiếc cánh, nhưng họ có thể sẽ biến bạn thành một người hướng dẫn thường trực ở đây như Kaori."

"Đó là vì sức mạnh dấu ẩn của anh ấy khiến anh ấy trở nên không thể thiếu với tư cách là một giáo viên, chứ không phải vì con rồng của anh ấy không thể bay", tôi phản biện. "Và thậm chí anh ấy đã có bốn năm cần thiết với một phi đội chiến đấu trước khi anh ấy được đưa vào làm việc sau bàn giấy".

Dain nhìn đi chỗ khác, và tôi gần như có thể thấy những bánh răng trong đầu anh ta đang quay khi anh ta tính toán... cái gì? Rủi ro của tôi? Lựa chọn của tôi? Tự do của tôi? "Kể cả khi anh đưa Andarna vào chiến đấu, thì cũng chỉ có một *khả năng* là anh sẽ bị giết. Anh đưa Tairn đi, và Xaden sẽ *khiến* anh bị giết. Anh nghĩ Melgren đáng sợ sao? Tôi đã ở đây lâu hơn anh một năm rồi, Vi. Ít nhất thì anh cũng biết mình sẽ nhận được gì khi nói đến Melgren. Xaden không chỉ tàn nhẫn gấp đôi, mà còn cực kỳ khó lường."

Tôi chớp mắt. "Khoan đã. Anh đang nói gì thế?"

"Họ là một cặp đôi, Tairn và Sgaeyl. Cặp đôi gắn kết bền chặt nhất trong nhiều thế kỷ."

Tâm trí tôi quay cuồng. Những cặp đôi đã kết đôi không thể tách rời nhau lâu dài hoặc sức khỏe của họ sẽ giảm sút, vì vậy họ luôn ở cùng nhau. *Luôn luôn*. Nghĩa là—ôi trời.

"Cứ...kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra đi." Anh ấy hần thấy tôi đang lúng túng nên giọng anh ấy dịu lại.

Vậy nên tôi làm vậy. Tôi kể cho anh ấy nghe về Jack và nhóm bạn giết người của anh ta đang săn đuổi Andarna. Tôi kể cho anh ấy nghe về việc ngã xuống, về cánh đồng, và về việc Xaden đang theo dõi, Xaden... đã bảo vệ tôi một cách đáng kinh ngạc bằng lời cảnh báo của anh ấy khi Oren ở sau lưng tôi. Anh ấy đã có cơ hội hoàn hảo để kết liễu tôi mà không làm anh ấy mất cảnh giác, và anh ấy đã chọn giúp đỡ. Tôi phải làm gì với điều đó?

"Xaden đã ở đó," Dain nói khẽ, nhưng sự dịu dàng đã mất đi trong giọng nói của anh.

"Đúng vậy." Tôi gật đầu. "Nhưng anh ấy đã rời đi sau khi Tairn xuất hiện."

"Xaden đã ở đó khi anh bảo vệ Andarna, và sau đó Tairn... xuất hiện?" anh ta hỏi chậm rãi.

"Đúng vậy. Đó là những gì tôi vừa nói." Dòng thời gian có làm anh ta bối rối không? "Anh đang muốn nói đến điều gì?"

"Anh không thấy chuyện gì đã xảy ra sao? Xaden đã làm gì?" Anh siết chặt tay. Cảm ơn Chúa vì bộ giáp vảy rồng, nếu không ngày mai tôi có thể bị băm tít.

"Làm ơn, hãy nói cho tôi biết anh nghĩ tôi đã làm gì." Một bóng người xuất hiện từ trong bóng tối, và mạch đập của tôi nhanh hơn khi Xaden bước vào ánh trăng, bóng tối buông xuống khỏi anh như một tấm màn che bị vứt bỏ.

Nhiệt độ chạy qua từng mạch máu, đánh thức mọi đầu dây thần kinh. Tôi ghét phản ứng của cơ thể mình khi nhìn thấy anh ta, nhưng tôi không thể phủ nhận điều đó. Sự hấp dẫn của anh ta thật bất tiện.

"Người đã điều khiển Threshing." Dain buông tay khỏi vai tôi, và anh ta quay lại đối mặt với chỉ huy của chúng tôi, đôi vai anh ta cứng đờ khi anh ta đứng giữa chúng tôi.

Ôi trời, đó thực sự là một lời cáo buộc quá đáng.

"Dain, đó là..." *Hoang tưởng*. Tôi tránh xa lưng Dain. Nếu Xaden định giết tôi, anh ta sẽ không đợi lâu như vậy để làm điều đó. Anh ta đã có mọi cơ hội có thể, nhưng tôi vẫn đứng đây. Bị ràng buộc. Với bạn đời rồng của anh ta.

Xaden sẽ không giết tôi. Nhận thức này khiến ngực tôi thắt lại, khiến tôi xem xét lại mọi thứ đã xảy ra trong cánh đồng đó, khiến cảm giác về trọng lực của tôi dịch chuyển dưới chân.

"Đó có phải là lời buộc tội chính thức không?" Xaden nhìn Dain như thể anh là một trở ngại, một sự phiền toái.

"Anh có can thiệp không?" Dain hỏi.

"Tôi đã làm gì cơ?" Xaden nhướn một bên mày đen và nhìn Dain với ánh mắt có thể khiến một người yếu đuối hơn phải héo mòn. "Tôi đã thấy cô ấy bị áp đảo về số lượng và đã bị thương rồi sao? Tôi đã nghĩ lòng dũng cảm của cô ấy đáng ngưỡng mộ như sự liêu lĩnh chết tiệt của cô ấy sao?" Anh ta hướng ánh mắt đó về phía tôi, và tôi cảm thấy tác động đó đến tận ngón chân.

"Và tôi sẽ làm lại lần nữa." Tôi ngẩng cằm lên.

"Thằng khốn nạn kia," Xaden gầm lên, lần đầu tiên mất bình tĩnh kể từ khi tôi gặp anh ta ở Parapet.

Tôi hít một hơi thật nhanh, và Xaden cũng làm như vậy, như thể anh ấy cũng bị sốc vì cơn bộc phát của mình giống như tôi vậy.

"Tôi có thấy cô ấy đánh bại ba học viên lớn hơn không?" Ánh mắt anh ta hướng về Dain. "Bởi vì câu trả lời cho tất cả những điều đó là có. Nhưng anh đang hỏi sai câu hỏi rồi, Aetos. Điều anh nên hỏi là liệu *Sgaeyl* có nhìn thấy không."

Dain nuốt nước bọt và nhìn đi chỗ khác, rõ ràng là đang suy nghĩ lại về vị trí của mình.

"Bạn của anh ấy đã nói với anh ấy," tôi thì thầm. *Sgaeyl* gọi Tairn.

"Cô ấy chưa bao giờ thích bắt nạt", Xaden nói với tôi. "Nhưng đừng hiểu lầm đó là hành động tử tế với anh. Cô ấy thích con rồng nhỏ. Thật không may, Tairn đã tự mình chọn anh."

"Mẹ kiếp," Dain lẩm bẩm.

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Xaden lắc đầu với Dain. "Sorrenail là người cuối cùng trên Lục địa mà tôi muốn bị xích vào người. Tôi không làm thế."

Ui da. Tôi phải dùng hết sức mạnh ý chí trong người để không với tay vào ngực và đảm bảo rằng anh ta không xé toạc trái tim tôi ra khỏi xương sườn, điều này hoàn toàn vô lý, vì tôi cũng cảm thấy như vậy về anh ta. Anh ta là con trai của Great Betrayer. Cha anh ta chịu trách nhiệm trực tiếp cho cái chết của Brennan.

"Và thậm chí nếu tôi có." Xaden tiến về phía Dain, cao hơn anh ta. "Anh thực sự có đưa ra lời buộc tội đó khi biết rằng nó sẽ cứu người phụ nữ mà anh gọi là bạn thân nhất của mình không?"

Ánh mắt tôi hướng về Dain, và một khoảnh khắc im lặng, đáng lên án trôi qua. Đó là một câu hỏi đơn giản, nhưng tôi thấy mình nín thở chờ câu trả lời của anh ấy. Tôi thực sự có ý nghĩa gì với anh ấy?

"Có...quy tắc." Dain nghiêng cằm nhìn thẳng vào mắt Xaden.

"Và vì tò mò, liệu anh có *bẻ cong* những quy tắc đó để cứu cô bé Violet quý giá của anh trên cánh đồng đó không?" Giọng anh trở nên lạnh lùng khi anh nghiêng cứu biểu cảm của Dain với sự say mê tột độ.

Xaden đã bước một bước. Ngay trước khi Tairn hạ cánh, anh ấy đã di chuyển... về phía *tôi*.

Dain há hốc mồm, và tôi nhìn thấy sự chiến tranh trong mắt anh.

"Thật không công bằng khi hỏi anh ấy." Tôi di chuyển đến bên Dain khi tiếng cánh đập phá phá vỡ màn đêm. Lũ rồng đang bay trở lại. Chúng đã đưa ra quyết định của mình.

"Tôi ra lệnh cho anh trả lời, *đội trưởng*." Xaden thậm chí còn không thèm liếc tôi lấy một cái.

Dain nuốt nước bọt, mắt nhắm nghiền. "Không. Tôi sẽ không làm thế."

Trái tim tôi như ngừng đập. Trong thâm tâm, tôi luôn biết rằng Dain coi trọng luật lệ và trật tự hơn các mối quan hệ, hơn cả tôi, nhưng việc thể hiện điều đó một cách tàn nhẫn như vậy còn đau đớn hơn cả thanh kiếm của Tynan.

Xaden chế giễu.

Dain ngay lập tức giật đầu về phía tôi. "Tôi sẽ chết mất nếu chứng kiến chuyện gì đó xảy ra với em, Vi, nhưng luật lệ—"

"Không sao đâu," tôi cố nói, chạm vào vai anh, nhưng không được.

"Những con rồng đang quay trở lại," Xaden nói khi con đầu tiên trong số chúng đáp xuống cánh đồng được chiếu sáng. "Quay lại

đội hình, đội trưởng."

Dain rời mắt khỏi tôi và bước đi, hòa vào đám đông kỵ sĩ đang vội vã và những con rồng của họ.

"Tại sao anh lại làm thế với anh ấy?" Tôi ném Xaden, rồi lắc đầu. Tôi không quan tâm tại sao. "Quên đi," tôi lẩm bẩm, rồi bước đi, hướng về nơi Tairn bảo tôi đợi.

"Bởi vì anh quá tin tưởng vào anh ấy," Xaden vẫn trả lời, đuổi kịp tôi mà không cần phải bước dài thêm. "Và biết tin tưởng ai là điều duy nhất giúp anh sống sót—giúp *chúng ta* sống sót—không chỉ trong góc phố mà còn sau khi tốt nghiệp."

"Không có *chúng ta*", tôi nói, né một người cưỡi ngựa khi cô ấy chạy qua. Những con rồng đáp xuống bên trái và bên phải, mặt đất rung chuyển vì sức mạnh của cuộc bạo loạn. Tôi chưa bao giờ thấy nhiều con rồng bay cùng một lúc như vậy.

"Ồ, tôi nghĩ là anh sẽ thấy rằng bây giờ không còn như vậy nữa", Xaden thì thầm bên cạnh tôi, nắm lấy khuỷu tay tôi và kéo tôi ra khỏi đường đi của một người lái xe khác đang chạy theo hướng khác.

Hôm qua, anh ấy đã để tôi đắm đầu vào anh ấy.

Thậm chí anh ta còn có thể đẩy tôi nữa.

"Mối liên kết của Tairn rất mạnh mẽ, đối với cả bạn tình và người cưỡi, vì *anh ta* rất mạnh mẽ. Việc mất đi người cưỡi cuối cùng gần như đã giết chết anh ta, và điều đó, đến lượt nó, gần như đã giết chết Sgaeyl. Cuộc sống của những cặp đôi đã kết đôi là—"

"Phụ thuộc lẫn nhau, tôi biết điều đó." Chúng tôi tiến về phía trước cho đến khi chúng tôi ở chính giữa hàng người cưỡi ngựa. Nếu tôi không quá bức mình vì thái độ vô cảm của Xaden đối với Dain, tôi sẽ dành thời gian để chiêm ngưỡng cảnh tượng ngoạn mục khi chứng kiến hàng trăm con rồng đáp xuống xung quanh chúng tôi. Hoặc có thể tôi sẽ tự hỏi làm thế nào mà người đàn ông bên cạnh tôi có thể nuốt trọn không khí trong cánh đồng rộng lớn.

"Mỗi lần một con rồng chọn một người cưỡi, mối liên kết đó sẽ mạnh hơn lần trước, điều đó có nghĩa là nếu bạn chết, Violence, nó sẽ kích hoạt một chuỗi sự kiện có khả năng kết thúc bằng việc *tôi* cũng chết." Biểu cảm của anh ta như đá cẩm thạch bất động, nhưng sự tức giận trong mắt anh ta khiến tôi nghẹt thở. Đó là cơn thịnh nộ thuần túy. "Vậy nên, thật không may cho tất cả những người liên quan, bây giờ chỉ còn *chúng ta* nếu Emphyrean để sự lựa chọn của Tairn được giữ nguyên."

Ôi trời ơi.

Tôi bị ràng buộc với Xaden Riorson.

"Và giờ Tairn đã vào cuộc, các học viên khác biết rằng anh ta sẵn sàng gắn kết..." Anh thở dài, sự khó chịu hiện rõ trên nét mặt, hàm răng chắc khỏe của anh chuyển động khi anh nhìn đi hướng khác.

"Đó là lý do tại sao Tairn bảo tôi ở lại với anh," tôi thì thầm khi hậu quả của những hành động ngày hôm nay lắng xuống trong da dầy đang quấn thắt của tôi. "Bởi vì những kẻ không bị ràng buộc." Có ít nhất ba chục người trong số họ đang đứng ở phía bên kia của sân, nhìn chúng tôi với sự tham lam trong mắt họ—kể cả Oren Seifert.

"Những người không bị ràng buộc sẽ cố giết bạn với hy vọng họ sẽ khiến Tairn ràng buộc họ." Xaden lắc đầu với Garrick khi anh ta tiến đến gần, và người chỉ huy nhóm liếc nhìn giữa chúng tôi, miệng anh ta mím chặt thành một đường thẳng trước khi rút lui qua cánh đồng. "Tairn là một trong những con rồng mạnh nhất trên Lục địa, và sức mạnh to lớn mà anh ta truyền tải sắp thuộc về bạn. Vài tháng tới, những người không bị ràng buộc sẽ cố giết một kỵ sĩ mới được ghép đôi trong khi mỗi liên kết còn yếu, trong khi họ vẫn có cơ hội để con rồng đó thay đổi ý định và chọn họ để họ không bị lùi lại một năm. Còn Tairn thì sao? Họ sẽ làm bất cứ điều gì." Anh ta lại thở dài như thể đó là công việc toàn thời gian mới của anh ta. "Có bốn mươi một kỵ sĩ không bị ràng buộc mà bây giờ bạn là mục tiêu số một." Anh ta giơ một ngón tay lên.

"Và Tairn nghĩ anh sẽ đóng vai vệ sĩ." Tôi khịt mũi. "Anh ta đâu biết anh ghét tôi đến mức nào."

của mình đến mức nào ", Xaden đáp trả, liếc nhìn cơ thể tôi. "Cô bình tĩnh một cách kỳ lạ so với một người vừa nghe tin mình sắp bị truy đuổi".

"Đó là một ngày thứ Tư bình thường của tôi." Tôi nhún vai, lờ đi cách ánh mắt anh làm da tôi nóng lên. "Và thành thật mà nói, bị bốn mươi một người săn đuổi còn đỡ đáng sợ hơn nhiều so với việc liên tục canh chừng những góc tối vì anh."

Một cơn gió mạnh thổi vào lưng tôi khi Andarna đáp xuống phía sau tôi, tiếp theo là một cơn gió giật và mặt đất rung chuyển khi đó là Tairn.

Không nói thêm lời nào, Xaden rời mắt khỏi tôi và bước đi, rẽ một đường hơi chéo qua sân đấu đến nơi Sgaeyl che khuất những con rồng của các chỉ huy cánh khác.

"Nói với tôi rằng mọi chuyện sẽ ổn đi", tôi thì thầm với Andarna và Tairn.

"Mọi chuyện phải như thế thôi," Tairn trả lời, giọng nói vừa khàn khàn vừa buồn chán.

"Anh chưa trả lời mà." Được thôi, nghe có vẻ hơi mang tính buộc tội.

"Con người không thể biết được những gì được nói trong *Empyrean*," Andarna trả lời. "Đó là một quy tắc."

Vậy là mọi người cưỡi ngựa đều bị chặn, không chỉ mình tôi. Ý nghĩ đó thật kỳ lạ, an ủi. Ngoài ra, toàn bộ *Empyrean* là một thuật ngữ mới đối với tôi ngày hôm nay. Kaori hẳn đang ở trên thiên

đường đêm nay với tất cả các chính trị rỗng được đưa ra ánh sáng. Họ đã quyết định gì?

Tôi liếc nhìn mẹ, nhưng bà lại nhìn đi hướng khác *chứ không* nhìn về phía tôi.

Tướng Melgren tiến về phía trước bực, quân phục của ông ta đầm đầy huân chương. Dain nói đúng ở một khía cạnh nào đó—vì tướng đứng đầu vương quốc của chúng ta thật *đáng sợ*. Ông ta chưa bao giờ gặp vấn đề gì khi sử dụng bộ binh làm thức ăn, và sự tàn ác của ông ta khi giám sát việc thẩm vấn—và hành quyết—tù nhân thì ai cũng biết, ít nhất là tại bàn ăn của gia đình tôi. Con rỗng khổng lồ như cơn ác mộng của ông ta chiếm hết không gian bên cạnh bực, và đám đông im lặng khi Melgren đưa tay lên trước mặt.

"Codagh đã truyền đạt rằng những con rỗng đã nói về cô gái Sorrengail." Ma thuật cấp thấp cho phép giọng nói của anh ta được khuếch đại một cách kỳ diệu trên khắp chiến trường để tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

Chị ơi, em thầm nhắc nhở anh ấy, bụng em thắt lại.

"Mặc dù truyền thống đã chỉ cho chúng ta thấy rằng có một kỵ sĩ cho mỗi con rỗng, nhưng chưa bao giờ có trường hợp hai con rỗng chọn cùng một kỵ sĩ, và do đó không có luật rỗng nào chống lại điều đó", ông tuyên bố. "Mặc dù chúng ta, những kỵ sĩ, có thể không cảm thấy điều này là... công bằng"—giọng điệu của ông ngụ ý rằng ông là một trong số họ—"rỗng tự đặt ra luật lệ của riêng chúng. Cả Tairn và..." Ông nhìn qua vai và người phụ tá của ông chạy tới thì thầm vào tai ông. "Andarna đã chọn Violet Sorrengail, và vì vậy sự lựa chọn của họ vẫn được giữ nguyên."

Đám đông thì thầm, nhưng vai tôi chùng xuống vì nhẹ nhõm. Tôi không cần phải đưa ra một lựa chọn bất khả thi.

"Đúng như vậy," Tairn cầu nhàu. *"Con người không có tiếng nói trong luật lệ của loài rỗng."*

Mẹ bước tới và làm động tác tương tự bằng tay để truyền tải giọng nói của bà, nhưng tôi không thể tập trung vào những gì bà nói khi bà kết thúc phần nghi lễ chính thức của Lễ đập lúa, hứa với những người cưỡi ngựa không bị ràng buộc một cơ hội khác vào năm sau. *Nếu họ không giết được một trong số chúng ta khi mỗi liên kết của chúng ta còn yếu trong vài tháng tới và cố gắng tự mình ràng buộc những con rỗng của chúng ta.*

Tôi thuộc về Tairn và Andarna...và, theo một cách nào đó thực sự tồi tệ...là Xaden.

Dã đầu tôi dựng đứng, tôi liếc nhìn anh ta từ bên kia sân.

Như thể cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh ấy nhìn sang và giơ một ngón tay lên. *Mục tiêu số một.*

"Chào mừng đến với một gia đình không có ranh giới, không có giới hạn và không có kết thúc", mẹ tôi kết thúc, và tiếng reo hò vang vọng khắp sân. "Các kỵ sĩ, hãy tiến lên phía trước."

Tôi nhìn trái nhìn phải trong sự bối rối, nhưng những người đi xe khác cũng vậy.

"Khoảng năm bước," Tairn nói.

Tôi lấy chúng.

"Rõng ời, đây là vinh dự của chúng ta như mọi khi," Mẹ gọi lớn. "Bây giờ chúng ta ăn mừng!"

Nhiệt độ làm lưng tôi nóng ran, và tôi rít lên đau đớn khi những người đi xe đạp ở cả hai bên tôi kêu lên. Lưng tôi như đang bốc cháy, nhưng mọi người trên khắp sân đều reo hò ầm ĩ, một số người trong số họ đang đưa về phía chúng tôi.

Những người đi xe khác cũng ôm chầm lấy nhau.

"Bạn sẽ thích nó", Tairn hứa. "Nó độc đáo lắm".

Cơn đau dịu dần thành cơn đau âm ỉ, và tôi liếc qua vai. Có một thứ gì đó đen đặc... nhô ra khỏi áo vest. *"Tôi sẽ thích gì?"*

"Violet!" Dain tiến đến gần tôi, nụ cười rạng rỡ khi anh ấy ôm lấy mặt tôi. "Em giữ cả hai!"

"Tôi đoán là vậy." Mũi tôi cong lên. Tất cả đều... siêu thực, quá sức tưởng tượng cho một ngày.

"Của em đâu..." Anh buông ra và vòng quanh tôi. "Anh có thể cởi cái này ra không? Chỉ cởi phần trên thôi?" anh hỏi, kéo mạnh phần cổ nhô lên ở phía sau áo vest của tôi.

Tôi gật đầu. Sau vài lần đẩy và kéo, luồng không khí trong lành của tháng Mười phả vào gáy tôi.

"Trời đất ời. Bạn phải xem cái này."

"Bảo thằng bé tránh ra," Tairn ra lệnh.

"Tairn bảo cậu nên di chuyển."

Dain bước ra khỏi đường đi.

Đột nhiên, tầm nhìn của tôi không còn là của tôi nữa. Tôi nhìn vào lưng mình qua...đôi mắt của Andarna. Một tấm lưng có một di tích đen lấp lánh của một con rồng đang bay giữa chùng, trải dài từ vai này sang vai kia và ở giữa là hình bóng của một con rồng vàng lấp lánh.

"Thật đẹp", tôi thì thầm. Tôi được đánh dấu bởi phép thuật của họ như một người cưỡi ngựa, như người cưỡi ngựa của họ.

"Chúng tôi biết," Andarna trả lời.

Tôi chớp mắt, tầm nhìn của tôi lại trở về bình thường, và đôi tay của Dain nhanh chóng thắt dây áo corset của tôi, rồi đặt lên mặt tôi, kéo nó lên về phía anh ấy.

"Em phải biết rằng anh sẽ làm bất cứ điều gì để cứu em, Violet, để giữ em an toàn," anh thốt lên, sự hoảng loạn hiện rõ trong mắt. "Những gì Riorson nói..." Anh lắc đầu.

"Em biết mà," tôi nói một cách an ủi, gật đầu ngay cả khi có điều gì đó nứt ra trong tim. "Anh luôn muốn em được an toàn." Anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì. *Ngoại trừ việc phá vỡ các quy tắc.*

"Em phải biết anh cảm thấy thế nào về em." Ngón tay cái của anh vuốt ve má tôi, đôi mắt anh tìm kiếm điều gì đó, rồi miệng anh áp vào miệng tôi.

Môi anh mềm mại, nhưng nụ hôn thì mạnh mẽ, và niềm vui chạy dọc sống lưng tôi. Sau nhiều năm, cuối cùng Dain cũng hôn tôi.

Cảm giác hồi hộp biến mất trong chưa đầy một nhịp tim. Không có nhiệt. Không có năng lượng. Không có ham muốn sắc bén. Sự thất vọng làm hỏng khoảnh khắc, nhưng không phải với Dain. Anh ấy mỉm cười khi anh ấy kéo đi.

Mọi chuyện kết thúc chỉ trong chớp mắt.

Nó là tất cả mọi thứ tôi từng mong muốn...ngoại trừ...

Chết tiệt. Tôi không muốn nó nữa.

Do đó, điều tự nhiên là con rồng càng mạnh thì dấu ẩn mà người cưỡi nó thể hiện càng mạnh. Người ta nên cảnh giác với một người cưỡi mạnh mẽ ràng buộc một con rồng nhỏ hơn, nhưng thậm chí còn cảnh giác hơn với học viên chưa ràng buộc, người sẽ không dừng lại trước bất cứ điều gì để nắm bắt cơ hội ràng buộc.

— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Sau khi ngủ trong doanh trại đông đúc trong hai tháng qua, thật kỳ lạ và xa xỉ khi có phòng riêng. Tôi sẽ không bao giờ coi sự xa xỉ của sự riêng tư là điều hiển nhiên nữa.

Tôi đóng cửa lại sau lưng khi lê bước vào hành lang.

Cửa phòng Rhiannon, đối diện hành lang nhỏ của tôi, mở ra và tôi thấy dáng người cao gầy của Sawyer bước ra. Anh ấy luồn tay qua tóc, và khi nhìn thấy tôi, lông mày anh ấy nhíu lên và anh ấy cứng đờ người—má anh ấy đỏ gần bằng tàn nhang của anh ấy.

"Chào buổi sáng." Tôi cười toe toét.

"Violet." Anh ta cố nở một nụ cười ngượng ngùng rồi bước đi, hướng về hành lang chính của ký túc xá năm nhất.

Một cặp đôi từ Second Wing nắm tay nhau khi họ bước ra khỏi phòng bên cạnh Rhiannon, và tôi mỉm cười với họ khi tôi dựa lưng vào cửa và chờ đợi, kiểm tra mắt cá chân của mình bằng cách lấn nó. Nó đau, giống như mọi lần tôi bị bong gân, nhưng nẹp và giày của tôi giữ nó cố định đủ tốt để giữ trọng lượng của tôi trên đó. Nếu tôi ở bất kỳ nơi nào khác, tôi sẽ gọi nạng, nhưng điều đó chỉ đặt thêm một mục tiêu nữa vào lưng tôi, và theo Xaden, tôi đã có một cái đủ lớn rồi.

Rhiannon bước ra khỏi phòng và mỉm cười ngay khi nhìn thấy tôi. "Không còn ca sáng nữa à?"

"Tôi được thông báo tối qua rằng tất cả các nhiệm vụ *ít mong muốn hơn* sẽ được chuyển giao cho những người không bị ràng buộc để năng lượng của chúng ta có thể được chuyển hướng cho các bài học bay." Điều đó có nghĩa là tôi sẽ phải tìm một cách khác để làm suy yếu đối thủ của mình trước khi thử thách. Xaden nói đúng. Tôi không thể luôn trông cậy vào việc hạ gục mọi kẻ thù bằng

chất độc, nhưng tôi cũng sẽ không bỏ qua lợi thế duy nhất mà tôi có ở đây.

"Thêm một lý do nữa khiến những người không có ràng buộc ghét chúng ta," Rhiannon lẩm bẩm.

"VẬY, Sawyer, phải không, Rhi?" Chúng tôi bắt đầu đi dọc hành lang, đi qua một vài phòng khác trước khi gặp hành lang chính dẫn đến tòa nhà tròn. Phải nói rằng, phòng của năm nhất không rộng rãi bằng phòng của năm hai, nhưng ít nhất thì cả hai chúng tôi đều có phòng có cửa sổ.

Cô ấy cong môi cười. "Tôi muốn ăn mừng." Cô ấy liếc nhanh sang tôi. "Và tại sao tôi chưa từng nghe nói đến việc *anh* ăn mừng?"

Chúng tôi hòa vào đám đông đang di chuyển về phía hội trường. "Chưa tìm được ai để cùng ăn mừng."

"Thật sao? Bởi vì tôi nghe nói tối qua anh và một đội trưởng nào đó đã có chuyện."

Ánh mắt tôi hướng về phía cô ấy và tôi gần như loạng choạng ngã.

"Thôi nào, Vi. Cả góc phố đều ở ngoài đó, và cô không nghĩ là có ai nhìn thấy cô sao?" Cô đảo mắt. "Cô sẽ không bị tôi thuyết giáo đâu. Ai quan tâm nếu việc có mối quan hệ với một sĩ quan cấp trên bị chỉ trích? Không có quy định nào cả, và không phải ai trong chúng ta cũng có thể sống sót qua ngày hôm đó."

"Những điểm chắc chắn," tôi thừa nhận. "Nhưng nó..." Tôi lắc đầu, tìm kiếm những từ ngữ thích hợp. "Với chúng ta thì không như vậy. Tôi luôn hy vọng là như vậy, nhưng khi anh ấy hôn tôi—chẳng có gì ở đó cả. Giống như. *Chẳng có gì cả.*" Không thể giấu được sự thất vọng trong giọng nói của tôi.

"Ồ, nghe thế thì tệ quá." Cô ấy móc tay tôi vào. "Tôi xin lỗi."

"Tôi cũng vậy." Tôi thở dài.

Một cánh cửa mở ra xa hơn ở cuối hành lang, và Liam Mairi bước ra với cánh tay quấn quanh eo một sinh viên năm nhất khác đã gắn một chú Brown Clubtail. Có vẻ như mọi người đều *ăn mừng* đêm qua ngoại trừ tôi.

"Chào buổi sáng, các quý cô." Ridoc chen qua đám đông và quàng tay qua vai mỗi người chúng tôi khi chúng tôi bước vào sảnh tròn. "Hay tôi nên nói là, *các kỵ sĩ?*"

"Tôi thích tiếng *người cưỡi ngựa*," Rhiannon đáp và mỉm cười với anh.

"Nó có một âm hưởng nhất định," Ridoc đồng ý.

"Chắc chắn là tốt hơn *chết*. Di vật của anh đâu?" Tôi hỏi Ridoc khi chúng tôi đi qua những cột rồng chạm khắc và bước vào khu vực chung.

"Ngay đây." Cánh tay anh ta rời khỏi vai tôi, và anh ta kéo tay áo của chiếc áo dài lên để lộ ra dấu hiệu màu nâu của một con rồng trên cánh tay trên. "Anh?"

"Không thấy được. Nó ở trên lưng tôi."

"Điều đó sẽ giúp anh an toàn hơn nếu anh bị tách khỏi con rồng khổng lồ của anh." Đôi mắt anh nháy múa. "Tối thề, tôi nghĩ mình sẽ tè ra quần khi nhìn thấy nó trên sân. Còn anh thì sao, Rhi?"

"Nơi nào đó mà anh sẽ không bao giờ nhìn thấy", cô ấy trả lời.

"Em làm anh đau." Anh đưa tay lên ngực mình.

"Tôi rất nghi ngờ điều đó", cô ấy đáp trả, nhưng vẫn nở nụ cười. Chúng tôi đi qua khu vực chung và vào hội trường, sau đó xếp hàng để ăn sáng.

Thật kỳ lạ khi ở phía bên này, và tôi giật mình khi nhìn thấy anh chàng đứng sau quầy.

Là Oren đây.

Anh ta trừng mắt nhìn tôi với sự căm ghét chảy như băng xuống sống lưng. Tôi bỏ qua trạm của anh ta, chọn trái cây tươi mà tôi biết không thể bị can thiệp, phòng trường hợp anh ta quyết định dùng cách tiếp cận xung đột của tôi và đầu độc tôi.

"Đồ khốn nạn," Ridoc lăm bắm sau lưng tôi. "Tôi vẫn không thể tin là họ đã cố giết anh."

"Tôi có thể." Tôi nhún vai, thử vận may của mình với một cốc nước táo. "Tôi là mắt xích yếu nhất, đúng không? Thật không may cho tôi, điều đó có nghĩa là mọi người chắc chắn sẽ cố gắng hạ gục tôi vì lợi ích của cánh." Chúng tôi hướng đến khu vực Cánh thứ tư và tìm một chiếc bàn có ba chỗ ngồi thừa.

"Bạn có phiền nếu chúng ta—" Ridoc bắt đầu.

"Tất nhiên rồi! Của anh đấy!" Một vài chàng trai từ Tail Section chạy vội ra khỏi băng ghế.

"Xin lỗi, Sorrengail!" người kia nói qua vai khi họ tìm được một chiếc bàn khác, để lại chiếc bàn này trống.

Cái quái gì vậy?

"Ồ, chuyện đó thực sự rất kỳ lạ." Rhiannon đi vòng sang phía bên kia bàn, và tôi cũng đi theo, dựa lưng vào tường khi chúng tôi bước qua băng ghế và ngồi xuống, đặt khay trước mặt.

Tôi đang muốn ngửi vùng dưới cánh tay để xem mình có mùi không.

"Còn kỳ lạ hơn nữa à?" Ridoc nhận xét, chỉ tay về phía First Wing ở phía bên kia hành lang.

Nhìn theo hướng nhìn của anh ấy, lông mày tôi nhướn lên. Jack Barlowe đang bị đẩy ra khỏi bàn. Anh ấy buộc phải đứng dậy khi những người khác ngồi vào chỗ của anh ấy.

"Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế?" Rhiannon cắn một quả lê và nhai.

Jack chuyển sang một chiếc bàn khác - những người ở đó không nhường chỗ cho anh - rồi tìm một chỗ ngồi cách đó hai bàn.

"Những kẻ mạnh đã ngã xuống như thế nào", Ridoc lưu ý, xem cùng một chương trình với tôi, nhưng không có sự thỏa mãn nào

khi xem Jack vật lộn. Những con chó hoang cắn mạnh hơn khi chúng bị dồn vào chân tường.

"Này, Sorrengail," cô gái mập mạp từ First Wing mà tôi đã đánh bại trong thử thách thứ hai nói với nụ cười gượng gạo khi cô ấy đi ngang qua bàn của chúng tôi.

"Xin chào." Tôi vẫy tay ngượng ngùng khi cô ấy bước đi, rồi quay lại thì thầm với Ridoc và Rhiannon. "Cô ấy không nói chuyện với tôi kể từ khi tôi lấy một trong những con dao găm của cô ấy trong thử thách đó."

"Là vì anh đã liên kết Tairn." Imogen hất mái tóc hồng của mình ra khỏi mặt và vắt chân qua băng ghế đối diện chúng tôi để ngồi, vén tay áo lên và để lộ di vật nổi loạn của mình. "Buổi sáng sau lễ Threshing luôn là một mớ hỗn độn. Cán cân quyền lực thay đổi, và giờ đây, Sorrengail bé nhỏ, sắp trở thành kỵ sĩ mạnh nhất trong khu vực. Bất kỳ ai có lý trí đều sẽ sợ anh."

Tôi chớp mắt, mạch đập tăng nhanh. Có phải chuyện đó đang xảy ra không? Tôi nhìn quanh hành lang và ghi chú lại. Các nhóm xã hội đã tách ra, và một số học viên mà tôi từng coi là mối đe dọa không còn ngồi ở nơi họ thường ngồi nữa.

"Đó là lý do tại sao bây giờ *anh* ngồi với chúng tôi?" Rhiannon nhướn mày nhìn cô sinh viên năm hai. "Bởi vì tôi có thể đếm trên một bàn tay số lời hay ý đẹp mà anh đã nói với bất kỳ ai trong số chúng tôi." Cô giờ nắm đấm lên mà không có ngón tay nào giờ lên.

Quinn—người cao năm thứ hai trong đội của chúng tôi, người không thèm nhìn chúng tôi kể từ Parapet—ngồi xuống cạnh Imogen, và Sawyer đến, ngồi bên kia Rhiannon. Quinn vén những lọn tóc vàng hoe ra sau tai và gạt tóc mái ra khỏi mắt, đôi má tròn của cô ấy nhô lên khi cô ấy mỉm cười với điều gì đó mà Imogen nói. Phải thừa nhận rằng, những chiếc khuyên tròn viền quanh vành tai của cô ấy khá tuyệt, và trong số nửa tá miếng vá của cô ấy, thì miếng màu xanh lá cây đậm—cùng màu với mắt cô ấy—với hai hình bóng là hấp dẫn nhất. Tôi đáng lẽ phải nghiên cứu về ý nghĩa của tất cả các miếng vá, nhưng theo những gì tôi nghe được, chúng thay đổi hàng năm.

Cá nhân tôi là một fan hâm mộ của những chiếc đầu tiên mà chúng tôi nhận được. Tôi phải khâu miếng vá hình ngọn lửa có biểu tượng của Fourth Wing và số hai màu đỏ ở giữa một cách rất cẩn thận, đảm bảo chỉ khâu vải của bộ giáp corset của tôi, vì không có cây kim nào có thể đâm thủng vậy.

Tuy nhiên, bản vá yêu thích của tôi là bản vá bên cạnh Flame Section. Chúng tôi là đội có nhiều thành viên sống sót nhất kể từ Parapet, Iron Squad năm nay.

"Trước đây cậu chẳng đủ thú vị để ngồi cùng đâu," Imogen đáp, rồi cắn một miếng bánh nướng xốp.

"Tôi thường ngồi với bạn gái tôi ở Claw Section. Hơn nữa, chẳng ích gì khi phải làm quen với các người khi hầu hết các người đều chết," Quinn nói thêm, vén tóc xoắn của cô ấy ra một lần nữa, chỉ để chúng bật về phía trước. "Không có ý xúc phạm."

"Không ai lấy à?" Tôi bắt đầu với quả táo của mình.

Tôi gần như phun ra câu đó khi Heaton và Emery, hai cầu thủ năm thứ ba duy nhất trong đội, đứng cạnh Imogen và Quinn trên băng ghế đối diện chúng tôi.

Những người duy nhất chúng ta thiếu là Dain và Cianna, họ vẫn đang dùng bữa cùng các vị lãnh đạo như thường lệ.

"Tôi nghĩ Seifert sẽ gắn kết," Heaton nói với Emery bên kia bàn, như thể chúng tôi đã bắt gặp họ đang thảo luận. Ngọn lửa đỏ thường thấy trên mái tóc của họ giờ đã chuyển sang màu xanh lá cây. "Ngoài việc thua Sorrengail, anh ấy đã vượt qua mọi thử thách."

"Anh ta đã cố giết Andarna." *Chết tiệt. Có lẽ tôi nên giữ điều đó cho riêng mình.*

Mọi cái đầu ở bàn đều quay về phía tôi.

"Tôi đoán là Tairn đã kể cho những người khác." Tôi nhún vai.

"Nhưng Barlowe đã liên kết?" Ridoc thắc mắc. "Mặc dù theo những gì tôi nghe được, Orange Scorpiontail của anh ta nhỏ hơn."

"Cô ấy là vậy," Quinn xác nhận. "Đó là lý do tại sao anh ấy đang vật lộn sáng nay."

"Đừng lo lắng - tôi chắc chắn anh ấy sẽ bù đắp cho sự thiếu hụt địa vị xã hội của mình bằng những cách khác", Rhiannon lẩm bẩm, ánh mắt cô ấy nheo lại trên khay của tôi. "Em phải ăn một ít protein, Vi. Em không thể sống sót chỉ bằng trái cây được."

"Đây là thức ăn duy nhất tôi có thể chắc chắn không bị can thiệp, đặc biệt là khi có Oren đằng sau quầy." Tôi bận rộn gọt vỏ cam.

"Ôi, chết tiệt." Imogen cạo ba miếng xúc xích vào đĩa của tôi. "Cô ấy nói đúng. Bạn sẽ cần tất cả sức mạnh của mình để cưỡi, đặc biệt là với một con rồng lớn như Tairn."

Tôi nhìn chằm chằm vào cái xúc xích. Imogen ghét tôi cũng nhiều như Oren vậy. Chết tiệt, cô ta là người đã làm gãy tay tôi và rách vai tôi vào ngày đánh giá.

"Bạn có thể tin cô ấy," Tairn nói, và tôi giật mình, đánh rơi quả cam.

"Cô ấy ghét tôi."

"Đừng cãi nhau với tôi nữa và ăn gì đi." Giọng điệu của anh ta chẳng có chỗ nào để tranh luận cả.

Ánh mắt tôi hướng lên nhìn Imogen, cô ấy nghiêng đầu, nhìn lại đầy thách thức.

Tôi dùng nĩa cắt miếng bánh, sau đó cho vào miệng và nhai, rồi lại tập trung vào cuộc trò chuyện trên bàn.

"Dấu ấn của anh là gì?" Rhiannon hỏi Emery.

Không khí tràn xuống bàn, làm rung chuyển những chiếc ly. Thao túng không khí. Hiểu rồi.

"Thật là hoành tráng." Mắt Ridoc mở to. "Bạn có thể di chuyển được bao nhiêu không khí?"

"Không liên quan đến anh." Anh ta thậm chí còn không thèm liếc nhìn anh ta lấy một cái.

"Sorrenghail, sau giờ học hôm nay, em là của anh," Imogen nói.

Tôi nuốt miếng ăn hiện tại của mình. "Tôi xin lỗi?"

Đôi mắt xanh nhạt của cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi. "Gặp tôi ở phòng tập đấu tập."

"Tôi đã tập luyện với cô ấy rồi—" Rhiannon bắt đầu.

"Tốt. Chúng ta không thể để cô ấy thua bất kỳ thử thách nào", Imogen đáp trả. "Nhưng tôi sẽ giúp bạn tập tạ. Chúng ta cần tăng cường cơ bắp quanh khớp của bạn trước khi thử thách tiếp tục. Đó là cách duy nhất bạn có thể sống sót".

Tóc gáy tôi dựng đứng. "Và từ khi nào anh quan tâm đến sự sống còn của tôi thế?" Đây không phải là chuyện của đội. Không thể nào. Không phải khi trước đây cô ấy chẳng quan tâm.

"Kể từ bây giờ," cô ấy nói, nắm chặt chiếc nĩa trong tay, nhưng chính cái nhìn nhanh như chớp về phía bục ở cuối hành lang đã khiến cô ấy bị lộ. Sự lo lắng của cô ấy không xuất phát từ lòng tốt của cô ấy. Có điều gì đó nói với tôi rằng đó là một mệnh lệnh. "Các đội sắp được tập hợp lại vào buổi sáng. Chúng ta sẽ giảm xuống còn hai người ở mỗi khu vực," cô ấy tiếp tục. "Aetos đã giữ được số lượng học viên năm nhất cao nhất của mình còn sống sót—do đó có miếng vá này—vì vậy anh ấy sẽ được phép giữ lại đội của mình, nhưng chúng ta có thể sẽ có thêm một vài người khi họ loại bỏ những đội không thành công."

Tôi kín đáo nhìn sang bên phải, qua những chiếc bàn khác của Cánh thứ tư và đến bục nơi Xaden ngồi cùng sĩ quan điều hành và các trưởng bộ phận, bao gồm cả Garrick, người có đôi vai trông như thể phải chiếm ít nhất hai ghế. Garrick là người nhìn về phía tôi đầu tiên, trán anh ta phủ đầy... Cái gì thế? Lo lắng à? Rồi anh ta nhìn đi chỗ khác.

Lý do duy nhất khiến anh ấy lo lắng là— *anh ấy biết*. Anh ấy biết số phận của tôi gắn liền với Xaden.

Anh mắt tôi hướng về Xaden, và ngực tôi thắt lại. Quá. Đẹp. Thật. Kỳ. Kỳ. Rõ ràng là cơ thể tôi không quan tâm đến việc anh ta nguy hiểm như thế nào trong góc phần tư, bởi vì nhiệt chạy qua tĩnh mạch của tôi, làm đỏ bừng làn da tôi.

Anh ta đang dùng dao găm để gọt vỏ táo, tách lớp vỏ ra chỉ bằng một đường cong dài, và lưỡi dao vẫn tiếp tục di chuyển khi anh ta ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Toàn bộ đầu tôi ngửa ran.

Trời ơi, có bộ phận nào trên cơ thể tôi không phản ứng khi nhìn thấy anh ấy không?

Anh ta liếc nhìn Imogen rồi quay lại nhìn tôi, và thế là tôi biết chắc chắn. Anh ta ra lệnh cho cô ấy giúp huấn luyện tôi. Xaden Riorson hiện đang trong công việc giữ cho kẻ thù không đội trời chung của mình sống sót.

...

Vài giờ sau, sau khi các đội được sắp xếp lại và danh sách tử thần được đọc, tất cả những người lái năm nhất trong Phi đội 4 đều đứng trong bộ đồ da bay mới được cấp, chờ đợi trước những con rồng của chúng tôi trên sân bay. Bộ đồng phục dày hơn bộ đồng phục thường lệ của chúng tôi, với một chiếc áo khoác đầy đủ mà tôi đã cài cúc trên bộ giáp vảy rồng của mình.

Và không giống như đồng phục thông thường của chúng tôi, bất kể chúng tôi chọn chúng như thế nào, đồ da bay không có phù hiệu nào ngoài cấp bậc của chúng tôi ở vai và bất kỳ chỉ định lãnh đạo nào. Không có tên. Không có miếng vá. Không có gì có thể tố cáo chúng tôi nếu chúng tôi bị tách khỏi những con rồng của mình sau chiến tuyến của kẻ thù. Chỉ có rất nhiều vỏ kiếm cho vũ khí.

Tôi cố không nghĩ đến việc có thể chiến đấu trong nỗ lực chiến tranh một ngày nào đó và tập trung vào sự hỗn loạn có tổ chức đang diễn ra trên sân bay sáng nay. Tôi không thể bỏ lỡ cách các học viên khác nhìn Tairn hoặc khoảng cách rộng rãi mà những con rồng khác dành cho anh ta. Thành thật mà nói, nếu tôi có những chiếc răng đó nhe ra với tôi, tôi cũng sẽ lùi lại.

"Không, anh sẽ không làm thế, vì anh đã không làm thế. Anh đã ở lại và bảo vệ Andarna." Giọng anh vang vọng trong đầu tôi, và tôi có thể nhận ra từ giọng điệu của anh rằng có những nơi anh muốn đến hơn.

"Chỉ vì lúc đó có nhiều chuyện xảy ra thôi", tôi trả lời. "Andarna không đến sáng nay sao?"

"Cô ấy không cần học bay khi cô ấy không thể chịu đựng được anh."

"Ý hay." Mặc dù sẽ rất tuyệt nếu được gặp cô ấy. Cô ấy cũng trầm tính hơn trong đầu tôi, không thích xen vào chuyện người khác như Tairn.

"Tôi nghe rồi. Bây giờ chú ý nhé."

Tôi đảo mắt nhưng tập trung vào những gì Kaori đang nói từ giữa sân. Anh ấy giơ tay lên, sử dụng phép thuật cấp thấp thông thường để truyền giọng nói của mình để tất cả chúng tôi đều có thể nghe thấy.

Chúa giúp chúng ta khi Ridoc tìm ra cách để làm điều đó. Tôi cố nhin cười, biết rằng anh ta sẽ tìm ra cách nào đó để làm phiền mọi

tay đưa trong khu vực, không chỉ riêng đội của anh ta.

"...và chỉ với chín mươi hai người tham gia, đây là lớp nhỏ nhất của chúng tôi cho đến nay."

Vai tôi chùng xuống. *"Tôi nghĩ có một trăm lẻ một người đồng ý gắn kết, cộng thêm anh nữa?"*

"Sẵn sàng không có nghĩa là họ tìm được những tay đua xứng đáng", Tairn trả lời.

"Thế mà hai người lại chọn tôi?" Với bốn mươi một người không ràng buộc? **Thật là một sự xúc phạm.**

"Câu xứng đáng. Ít nhất thì tôi nghĩ vậy, nhưng rõ ràng là cậu không chú ý trong lớp." Anh ta khịt mũi và một luồng hơi nước ấm phả vào gáy tôi.

"Có bốn mươi một kỵ sĩ không ràng buộc sẽ giết để được đứng ở nơi bạn đang đứng," Kaori tiếp tục. "Và những con rồng của bạn biết rằng mỗi liên kết của bạn đang ở điểm yếu nhất ngay bây giờ, vì vậy nếu bạn ngã, nếu bạn thất bại, có khả năng cao là con rồng của bạn sẽ để bạn nếu nó nghĩ rằng người không ràng buộc sẽ là lựa chọn tốt hơn."

"An ủi quá," tôi lẩm bẩm.

Tairn phát ra một âm thanh khiến tôi nhớ đến tiếng chế giễu.

"Bây giờ, chúng ta sẽ cười, sau đó thực hiện một loạt các động tác cụ thể mà rồng của các người đã biết. Lệnh của các người hôm nay rất đơn giản. Hãy ngồi yên tại chỗ," Kaori kết thúc. Sau đó, anh ta quay lại và bắt đầu chạy nước rút, chạy mười hai feet về phía chân trước của rồng và thực hiện cú leo thẳng đứng để cười.

Giống như chướng ngại vật cuối cùng trên Gauntlet.

Tôi nuốt nước bọt, ước gì mình không ăn nhiều như vậy vào bữa sáng, và quay lại đối mặt với Tairn. Bên trái và bên phải tôi, những người cười ngựa khác cũng đang thực hiện động tác cười ngựa tương tự. Không đời nào tôi có thể thực hiện được điều đó một cách bình thường, chứ đừng nói đến việc mất cá chân của tôi vẫn đang lành lại.

Tairn hạ vai xuống và biến chân thành một đường dốc dành cho tôi.

Thất bại gần như nuốt trọn tôi. Tôi đã gắn kết với con rồng lớn nhất—và chắc chắn là khó tính nhất—trong góc phần tư, nhưng nó vẫn phải nhường nhịn tôi.

"Chúng là nơi ở cho tôi. Tôi đã thấy ký ức của anh. Tôi không muốn anh đâm dao găm vào chân tôi để trèo lên. Giờ thì đi thôi."

Tôi khịt mũi nhưng vẫn leo lên, lắc đầu khi tôi luồn lách qua những chiếc gai của anh ta để tìm chỗ ngồi. Đùi tôi đau nhức vì hôm qua, và tôi nhắm mắt khi vào vị trí, nắm chặt chuôi cán.

Con rồng của Kaori bay lên trời.

"Giữ chặt nhé."

Tôi cảm thấy những dải năng lượng tương tự quấn quanh chân mình, và Tairn khom người xuống một phần nghìn giây trước khi ném chúng tôi lên trời.

Gió thổi vào mắt tôi khi bụng tôi chùng xuống, và tôi liều lĩnh dùng một tay giữ chặt để hạ kính bay xuống. Cảm giác dễ chịu ngay lập tức.

"Chúng ta phải đi thứ hai à?" Tôi hỏi Tairn khi chúng tôi bay ra khỏi hẻm núi và lên cao hơn vào dãy núi. Giờ thì tôi hiểu rồi, tại sao tôi không thấy những con rồng luyện tập thường xuyên mặc dù về cơ bản tôi đã lớn lên ở Basgiath. Những người duy nhất xung quanh chúng tôi là những người cưỡi ngựa khác. "Mọi người sẽ thấy khi tôi trượt ngay xuống."

"Tôi chỉ đồng ý đi theo Smachd vì người cưỡi anh ta là người hướng dẫn của anh thôi."

"Vậy ra anh là kiểu người thích ở trước. Biết thế thì tốt. Nhắc tôi dành chút thời gian ở chùa để tôi có thể thỉnh cầu Dunne nhiều lần." Tôi tập trung vào Kaori, chờ đợi xem khi nào thì các động tác sẽ bắt đầu.

"Nữ thần sức mạnh và chiến tranh?" Lần này Tairn rõ ràng chế giễu.

"Cái gì, rồng không nghĩ chúng ta cần các vị thần ở bên mình sao?" Mẹ kiếp, ở đây lạnh quá. Đôi tay đeo găng của tôi siết chặt chuôi kiếm.

"Rồng không để ý đến các vị thần nhỏ bé của bạn."

Kaori nghiêng người sang phải, và Tairn cũng làm theo, dẫn chúng tôi vào một cú lao dốc xuống mặt một trong những đỉnh núi. Tôi co chặt chân, nhưng tôi biết Tairn đang giữ tôi ngồi trên ghế.

Anh ấy giữ tôi ở đó qua một lần leo dốc khác và thậm chí là một khúc cua gần như xoắn ốc, và tôi không thể không nhận ra rằng anh ấy đang làm mọi thứ mà Kaori đang làm và khiến nó khó khăn hơn.

"Anh không thể giữ em ở đây suốt được, anh biết mà."

"Nhìn tôi này. Trừ khi anh muốn bị hất khỏi sông băng bên dưới như kỵ sĩ của Gleann ở đằng kia?"

Tôi ngoảnh đầu lại để nhìn, nhưng tất cả những gì tôi thấy là cái đuôi của Tairn đang vung vẩy, những chiếc gai khổng lồ của nó che khuất tầm nhìn.

"Đừng nhìn."

"Chúng ta đã mất một người đi xe rồi sao?" Cổ họng tôi nghẹn lại.

"Gleann đã chọn sai. Dù sao thì anh ấy cũng không bao giờ gắn kết chặt chẽ."

Ồi chúa ơi.

"Nếu anh cứ giữ em như thế này, năng lượng của anh sẽ chỉ dùng để giữ em lại thay vì dùng để truyền năng lượng khi chúng ta cần sức mạnh để chiến đấu", tôi phản đối.

"Đó chỉ là một lượng nhỏ sức mạnh của tôi."

Làm sao tôi có thể trở thành người cưỡi rồng nếu tôi không thể tự mình cưỡi con rồng chết tiệt này?

"Tùy bạn thôi."

Các dải băng rơi ra.

"Cảm ơn yoooooh shit!" Anh ta nghiêng sang trái và đuôi tôi trượt. Tay tôi trượt. Tôi trượt ngay khỏi bên cạnh anh ta, ngón tay tôi mò mẫm tìm chỗ bám nhưng không thấy.

Không khí ùa vào tai tôi khi tôi lao xuống sông băng, nỗi sợ hãi thô sơ bóp chặt trái tim tôi và siết chặt như một cái kìm. Hình dạng của một cơ thể bên dưới ngày càng lớn hơn.

Tôi bị kéo lên cao khi móng vuốt của Tairn tóm lấy tôi, trói tôi lại giống như anh ta đã làm trong Threshing. Anh ta trèo lên cao, rồi lại ném tôi đi, nhưng ít nhất thì lần này tôi đã chuẩn bị cho cú va chạm khi lưng anh ta nhô lên để gặp phần hông đang rơi của tôi.

Có tiếng gầm ghê tởm của thứ gì đó mà tôi không hiểu trong đầu mình.

"Điều đó có nghĩa là gì?" Tôi vội vã tìm chỗ ngồi và vào đúng vị trí khi anh ấy bay ngang.

"Bản dịch gần nhất với con người có lẽ là 'vì Chúa'." Bây giờ. Lần này anh sẽ ngồi yên ở chỗ của mình chứ?" Anh ta lùi lại về đội hình, và tôi cố gắng giữ nguyên.

"Tôi phải có khả năng tự làm được việc này. Cả hai chúng ta đều cần tôi làm việc này," tôi phản đối.

"Con người bạc cứng đầu," Tairn lẩm bẩm, rồi đi theo Kaori lao xuống.

Tôi lại ngã lần nữa.

Và một lần nữa.

Và một lần nữa.

...

Tối hôm đó, sau bữa tối, tôi đến phòng tập đấu tập. Mọi thứ đều đau nhức vì tôi trượt khỏi lưng Tairn nhiều lần, và tôi khá chắc là có vết bầm tím dưới cánh tay do anh ấy bắt tôi.

Tôi đi qua tòa nhà tròn và vào khu học thuật thì nghe thấy Dain gọi tên tôi, anh ấy chạy bộ để đuổi kịp tôi.

Tôi chờ đợi cơn sóng hạnh phúc quen thuộc rằng chúng tôi có thể có một phút riêng tư, nhưng nó không đến. Thay vào đó, có một biến sự ngưng ngừng mà tôi không biết cách vượt qua.

Tôi bị sao thế này? Dain đẹp trai, tốt bụng và là một người đàn ông thực sự, *thực sự* tốt. Anh ấy rất đáng kính và là bạn thân nhất của tôi. Vậy tại sao chúng tôi không có phản ứng hóa học nào?

"Rhiannon bảo là em đang đi về hướng này," anh ấy nói khi đến bên tôi, vẻ lo lắng hiện rõ trên lông mày.

"Tôi sẽ đi tập thể dục." Tôi cố mỉm cười khi chúng tôi rẽ vào góc phòng tập thể dục ngay phía trước, cánh cửa vòm lớn mở ra.

"Chuyến bay hôm nay của em vẫn chưa đủ à?" Anh chạm vào vai tôi và dừng lại, tôi cũng dừng lại, quay người lại đối mặt với anh ở hành lang vắng tanh.

"Hôm nay tôi chắc chắn đã ngã đủ rồi." Tôi kiểm tra bằng trên cánh tay mình. Ít nhất thì tôi cũng không làm rách vết khâu.

Hàm anh ta chuyển động. "Thành thật mà nói, tôi nghĩ anh sẽ ổn thôi khi Tairn chọn anh."

"Và tôi sẽ làm vậy," tôi đảm bảo với anh, giọng tôi cao lên. "Tôi chỉ cần tăng cường cơ bắp để ngồi yên trong suốt các động tác, và Tairn khẳng định làm mọi thứ khó hơn những gì Kaori đang làm."

"Vì lợi ích của chính bạn."

"Lúc nào anh cũng ở đây à?" Tôi hỏi lại trong đầu.

"Được. Hãy quen dần với nó đi."

Tôi đấu tranh với sự thôi thúc gầm gừ với sự xâm phạm, áp đặt

"Vẫn ở đây."

"Violet?" Dain hỏi.

"Xin lỗi, tôi không quen với việc Tairn xen vào suy nghĩ của tôi."

"Đó là một dấu hiệu tốt. Nghĩa là mối liên kết của hai người đang được củng cố. Và thành thật mà nói, tôi không chắc tại sao anh ta lại gây khó dễ cho anh với các động tác. Không phải là có bất kỳ mối đe dọa trên không nào ngoài những con gryphon, và chúng ta đều biết rằng một luồng lửa có nghĩa là những con chim đó sẽ biến mất. Hãy bảo anh ta nhẹ tay với anh đi."

"Bảo anh ta lo chuyện của mình đi."

"Tôi sẽ... ừm... làm thế." Tôi cố nhin cười. *"Cứ nhẹ nhàng với anh ấy đi. Anh ấy là bạn thân nhất của tôi."*

Tairn khịt mũi.

Một tiếng thở dài thoát ra từ đôi môi Dain, anh nhẹ nhàng xoa mặt tôi, ánh mắt anh nhìn xuống môi tôi trong một nhịp tim trước khi anh bước lùi lại. "Nhìn này. Về đêm qua..."

"Phần mà anh nói với em là Xaden sẽ giết em nếu em liên kết với Tairn? Hay phần mà anh hôn em?" Tôi khoanh tay trước ngực, cẩn thận với tay phải.

"Nụ hôn," anh thừa nhận, giọng anh hạ xuống. "Nó...nó không bao giờ nên xảy ra."

Cảm giác nhẹ nhõm chạy dọc cơ thể tôi. "Đúng không?" Tôi mỉm cười. Cảm ơn Chúa là anh ấy cũng cảm thấy như vậy. "Và điều đó không có nghĩa là chúng ta không phải là bạn."

"Những người bạn tốt nhất," anh đồng ý, nhưng đôi mắt anh trĩu nặng nỗi buồn mà tôi không hiểu. "Và không phải là tôi không muốn anh—"

"Cái gì?" Lòng mày tôi nhướng lên. "Anh đang nói gì vậy?" Có phải chúng ta đang bị nhầm lẫn không?

"Tôi cũng nói như anh vậy." Hai nếp nhăn hiện lên giữa hai lông mày anh. "Việc có quan hệ thể xác với bất kỳ ai trong chuỗi chỉ huy của chúng ta là điều cực kỳ đáng lên án."

"Ồ." Vâng, đó chắc chắn *không phải* là những gì tôi đang nói.

"Và anh biết em đã nỗ lực thế nào để trở thành một đội trưởng. Em quyết tâm trở thành một đội trưởng vào năm sau, và mặc dù anh có ý nghĩa với em như thế nào..." Anh lắc đầu.

Ồ. Với anh ta, tất cả chỉ là chính trị. "Đúng vậy." Tôi gật đầu chậm rãi. "Tôi hiểu rồi." Không quan trọng khi lý do duy nhất khiến anh ta không theo đuổi tôi là vì thứ hạng, và thành thật mà nói thì không quan trọng. Nhưng điều đó chắc chắn khiến tôi mất đi một chút tôn trọng đối với anh ta, điều mà tôi chưa bao giờ mong đợi.

"Và có thể là năm sau, nếu bạn ở một khoa khác, hoặc thậm chí sau khi tốt nghiệp," anh bắt đầu, niềm hy vọng bừng sáng trong mắt anh.

"Sorrenail, đi thôi. Tôi không ngồi đây suốt đêm đâu," Imogen gọi từ cửa ra vào, hai tay khoanh trước ngực. "Nếu *đội trưởng của chúng ta* xong việc với anh rồi thì thôi."

Dain lùi lại, liếc nhìn giữa Imogen và tôi. "Cô ấy đang huấn luyện anh à?"

"Cô ấy đã đề nghị." Tôi nhún vai.

"Lòng trung thành của đội và tất cả những thứ đó. Blah, blah." Imogen nở một nụ cười không chạm đến mắt cô. "Đừng lo lắng. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt. Tạm biệt, Aetos."

Tôi tặng Dain một nụ cười nhanh và bước đi, không thềm ngoái lại nhìn xem anh ấy còn ở đó không. Cô ấy nhanh chóng đi theo tôi, rồi dẫn tôi đến góc bên trái nơi kính gấp đá và đẩy mở một cánh cửa mà trước đây tôi chưa từng dành thời gian để ý.

Căn phòng được thắp sáng bằng đèn ma thuật và chứa đầy đủ các loại máy móc bằng gỗ có giá đỡ, dây thừng và ròng rọc, ghế dài có cần gạt và thanh gắn trên tường.

Và ở phía bên kia, đang chống đẩy trên tấm thảm, là một trong những Tyr năm nhất mà tôi nhìn thấy trong rừng đêm đó, Garrick khom người xuống bên cạnh cô ấy, thúc giục cô ấy.

"Đừng lo, Sorrenail," Imogen thủ thỉ bằng giọng ngọt ngào. "Chỉ có ba người chúng ta ở đây. Em hoàn toàn an toàn."

Garrick quay lại, ánh mắt anh chạm vào tôi ngay cả khi anh vẫn tiếp tục gọi lại các lần lặp lại cho năm nhất khác. Anh gật đầu một lần, rồi quay lại với nhiệm vụ của mình.

"Cô là người duy nhất tôi lo lắng", tôi nói khi cô ấy dẫn tôi đến một chiếc máy có ghế gỗ đánh bóng và hai miếng đệm vuông gấp nhau ở phía trước, cao ngang đầu gối.

Cô ấy cười, và tôi nghĩ đó là âm thanh chân thật đầu tiên tôi nghe cô ấy phát ra. "Điểm công bằng. Vì chúng ta không thể tập mắt cá chân hoặc cánh tay của cô cho đến khi chúng lành lại, chúng ta sẽ

bắt đầu với những cơ quan quan trọng nhất mà cô có để duy trì trạng thái trên lưng rồng." Cô ấy liếc xuống cơ thể tôi và thở dài với vẻ ghê tởm rõ ràng. "Đùi trong yếu ớt đó."

"Cô chỉ làm thế vì Xaden bắt cô phải không?" Tôi hỏi, ngồi phịch xuống ghế máy với tấm gỗ đệm giữa hai đầu gối trong khi cô ấy điều chỉnh.

Ánh mắt cô ấy chạm mắt tôi và nheo lại. "Quy tắc số một. Anh ấy là Riorson đối với cậu, *năm nhất*, và cậu không bao giờ được hỏi tôi về anh ấy. Không bao giờ."

"Đó là hai quy tắc." Tôi bắt đầu nghĩ rằng phỏng đoán đầu tiên của tôi về họ là đúng. Với lòng trung thành mãnh liệt như vậy, họ phải là người yêu.

Tôi không ghen tị. Không. Cái hố xấu xí đang lan rộng trong lồng ngực tôi không phải là ghen tị. Không thể nào.

Cô ấy chế giễu và kéo một đòn bẩy tạo ra lực căng ngay lập tức lên gối, và chúng lao ra ngoài, tách hai đùi tôi ra. "Bây giờ bắt đầu làm việc. Đẩy chúng lại với nhau. Ba mươi lần lặp lại."

Không có gì thiêng liêng hơn Lưu trữ. Ngay cả đền thờ cũng có thể được xây dựng lại, nhưng sách thì không thể viết lại.

— HƯỚNG DẪN CỦA ĐẠI TÁC D AXTON VỀ E XCELLING TRONG S CRIBE Q UADRANT

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Chiếc xe đẩy bằng gỗ của thư viện kêu cọt két khi tôi đẩy nó qua cây cầu nối Riders Quadrant với Healer, rồi đi qua cửa phòng khám vào trung tâm Basgiath.

Ánh sáng của Mage soi sáng con đường xuống đường hầm khi tôi đi theo một con đường quen thuộc đến nỗi tôi có thể nhắm mắt mà bước đi. Mùi đất và đá tràn ngập phổi tôi khi tôi đi sâu hơn, và nỗi khao khát đâm vào tôi gần như mỗi ngày trong tháng qua kể từ khi tôi được giao nhiệm vụ Lưu trữ không còn sắc bén như ngày hôm qua, và cũng không sắc bén như ngày hôm trước.

Tôi gạt đầu với người ghi chép năm nhất ở lối vào Kho lưu trữ và anh ấy nháy ra khỏi chỗ ngồi, vội vã mở cánh cửa giống như hầm chứa tiền.

"Chào buổi sáng, học viên Sorrengail," anh ấy nói, giữ cửa mở để tôi có thể đi qua. "Tôi đã không gặp anh ngày hôm qua."

"Chào buổi sáng, học viên Pierson." Tôi mỉm cười với anh ấy khi đẩy xe đẩy. Khi nói đến công việc của một góc phần tư, tôi đã ghi được điểm yêu thích của mình. "Tôi không khỏe." Tôi bị chóng mặt cả ngày, chắc chắn là do không uống đủ nước, nhưng ít nhất tôi cũng có thể nghỉ ngơi.

Kho lưu trữ có mùi như giấy da, keo dán sách và mực. Chúng có mùi như ở nhà.

Những dãy kệ cao hai mươi feet chạy dọc theo cấu trúc hang động, và tôi đắm mình vào cảnh tượng khi tôi đợi bên chiếc bàn gần lối vào nhất, nơi tôi đã dành phần lớn thời gian của mình trong năm năm qua. Chỉ có những người ghi chép mới được phép đi xa hơn, và tôi là một người cười ngửa.

Ý nghĩ đó khiến tôi mỉm cười khi một người phụ nữ mặc áo dài màu kem và mũ trùm đầu tiến đến, một hình chữ nhật vàng dẹt trên vai. Một sinh viên năm nhất. Khi cô ấy kéo tấm vải ra khỏi đầu, để lộ mái tóc nâu dài, và đưa mắt nhìn tôi, tôi cười toe toét. Tôi ký hiệu, "Jesinia!"

"Cadet Sorrengail," cô ấy ký lại. Đôi mắt sáng của cô ấy lấp lánh, nhưng cô ấy che giấu nụ cười của mình.

Chỉ trong giây phút này, tôi ghê tởm những nghi lễ và phong tục của những người chép kinh. Sẽ chẳng có gì sai khi ôm bạn tôi, nhưng cô ấy sẽ bị khiển trách vì mất bình tĩnh. Rốt cuộc, làm sao chúng ta biết được những người chép kinh nghiêm túc với công việc của họ như thế nào, họ tận tụy ra sao, nếu họ chỉ mỉm cười?

"Thật vui khi được gặp anh", tôi ký tên và không thể ngừng cười toe toét. "Tôi biết anh sẽ vượt qua bài kiểm tra".

"Chỉ vì tôi đã học với anh trong năm qua thôi," cô ấy đáp lại, mím chặt môi để chúng không cong lên. Rồi khuôn mặt cô ấy xiu xuống. "Tôi đã rất kinh hoàng khi nghe tin anh bị ép vào Riders Quadrant. Anh ổn chứ?"

"Tôi ổn mà," tôi trấn an cô ấy, rồi dừng lại để lục lại trí nhớ của mình để tìm đúng dấu hiệu cho mối liên kết rỗng. "Tôi đã liên kết và..." Cảm xúc của tôi phức tạp, nhưng tôi nghĩ về cảm giác khi bay lượn trên lưng Tairn, những cái thúc nhẹ nhàng từ Andarna để tiếp tục khi tôi nghĩ rằng cơ bắp của mình có thể kiệt sức trong các buổi huấn luyện của Imogen, và mối quan hệ của tôi với bạn bè, và tôi không thể phủ nhận sự thật. "Tôi hạnh phúc."

Mắt cô mở to. "Anh không phải lúc nào cũng lo lắng rằng mình sẽ —" Cô liếc trái liếc phải, nhưng không có ai đủ gần để nhìn thấy chúng tôi. "Anh biết đấy... chết à?"

"Chắc chắn rồi." Tôi gật đầu. "Nhưng kỳ lạ thay, bạn sẽ quen dần với điều đó."

"Nếu anh nói vậy." Cô ấy có vẻ hoài nghi. "Chúng tôi sẽ chăm sóc anh. Tất cả những thứ này đều là hàng trả lại sao?"

Tôi gật đầu và với tay vào túi quần lấy một cuộn giấy da nhỏ và đưa cho cô ấy trước khi ký, "Và một vài yêu cầu từ Giáo sư Devera." Người quản lý thư viện nhỏ của chúng tôi gửi một danh sách các yêu cầu và phản hồi mỗi tối, và tôi lấy chúng trước bữa sáng, đó có lẽ là lý do tại sao bụng tôi lại sôi lên.

Đốt cháy toàn bộ lượng calo dư thừa từ việc kết hợp bay, các bài học đấu tập của Rhiannon và các buổi tra tấn của Imogen có nghĩa là tôi có khả năng ăn uống hoàn toàn mới.

"Còn gì nữa không?" cô ấy hỏi sau khi cất cuộn giấy vào một chiếc túi ẩn trong áo choàng.

Có lẽ là do đang ở trong Lưu trữ, nhưng một nỗi nhớ nhà gần như đánh gục tôi. "Các bạn có bản sao của *The Fables of the Barren* không?" Mira nói đúng, tôi không có lý do gì để mang theo cuốn truyện ngụ ngôn, nhưng sẽ thật tuyệt khi dành một buổi tối cuộn tròn với một câu chuyện quen thuộc.

Jesinia nhú mày. "Tôi không quen thuộc với văn bản đó."

Tôi chớp mắt. "Nó không dành cho học thuật hay gì cả, chỉ là một bộ sưu tập truyện dân gian mà bố tôi đã chia sẻ với tôi. Thành thật

mà nói, có hơi hướng đen tối một chút, nhưng tôi thích nó." Tôi suy nghĩ một lúc. Không có dấu hiệu nào cho wyvern hay venin, vì vậy tôi đánh vắn chúng ra. "Wyvern, venin, phép thuật, cuộc chiến giữa thiện và ác—bạn biết đấy, những điều tốt đẹp." Tôi cười toe toét. Nếu có ai hiểu được tình yêu của tôi dành cho sách, thì đó là Jesinia.

"Tôi chưa bao giờ nghe nói đến điều đó, nhưng tôi sẽ tìm nó khi tôi kéo những thứ này."

"Cảm ơn. Tôi thực sự rất cảm kích." Giờ tôi sẽ là người sử dụng phép thuật, tôi có thể sử dụng một vài câu chuyện dân gian hay về những gì xảy ra khi con người làm ô uế sức mạnh được truyền đến họ. Không nghi ngờ gì nữa, chúng được viết như một câu chuyện ngụ ngôn để cảnh báo chúng ta về mối nguy hiểm của việc kết nối rồng, nhưng trong lịch sử thống nhất sáu trăm năm của Navarre, tôi chưa bao giờ đọc về một kỵ sĩ nào mất linh hồn vào tay sức mạnh của chúng. Những con rồng ngăn chúng ta khỏi điều đó.

Jesinia gật đầu và đẩy xe đẩy, biến mất vào trong các kệ hàng.

Thường mất khoảng mười lăm phút để thu thập các yêu cầu từ cả giáo sư và học viên trong góc của tôi, nhưng tôi rất vui khi được chờ đợi. Các thư ký đến rồi đi, một số đi theo nhóm khi họ đào tạo để trở thành sử gia của vương quốc chúng tôi, và tôi thấy mình đang nhìn chăm chăm vào từng nhân vật đội mũ trùm đầu, tìm kiếm một khuôn mặt mà tôi biết mình không thể tìm thấy—tìm kiếm cha tôi.

"Màu tím?"

Tôi quay sang bên trái và thấy Giáo sư Markham đang dẫn đầu một đội thư ký năm nhất. "Xin chào, Giáo sư." Giữ vẻ mặt vô cảm khi ở cạnh ông dễ hơn vì tôi biết ông sẽ mong đợi điều đó.

"Tôi không biết là anh phải làm việc ở thư viện." Anh liếc nhìn về phía chỗ Jesinia biến mất trên giá sách. "Anh có được giúp đỡ không?"

"Jesinia—" Tôi rùng mình. "Ý tôi là, học viên Neilwart rất hữu ích."

"Các người biết đấy," anh ta nói với đội năm người khi họ vây quanh tôi, "Học viên Sorrengail đây là học trò cưng của tôi cho đến khi Riders Quadrant bắt cóc cô ấy." Ánh mắt anh ta nhìn tôi dưới mũ trùm đầu. "Tôi đã hy vọng cô ấy sẽ quay lại, nhưng than ôi, cô ấy đã gắn bó với không chỉ một mà là hai con rồng."

Một cô gái ngồi bên phải anh thở hỗn hển, rồi che miệng và lẩm bẩm xin lỗi.

"Đừng lo, tôi cũng cảm thấy như vậy", tôi nói với cô ấy.

"Có lẽ anh có thể giải thích điều gì đó với học viên Nasya ở đây, người vừa phàn nàn rằng không có đủ không khí trong lành ở đây." Giáo sư Markham chuyển sự chú ý của mình sang một cậu bé bên trái. "Nhóm này mới bắt đầu luân phiên ở Lưu trữ."

Nasya đỏ bừng mặt dưới chiếc mũ trùm đầu màu kem.

"Đó là một phần của hệ thống phòng cháy chữa cháy", tôi nói với anh ấy. "Ít không khí hơn, ít nguy cơ lịch sử của chúng ta bị thiêu rụi".

"Còn những chiếc mũ trùm đầu ngọt ngào thì sao?" Nasya nhướn mày nhìn tôi.

"Khiến bạn khó nổi bật hơn giữa những cuốn sách," tôi giải thích. "Một biểu tượng cho thấy không ai và không gì quan trọng hơn những tài liệu và sách vở trong chính căn phòng này." Ánh mắt tôi đảo quanh căn phòng, và một nỗi nhớ nhà mới lại ập đến.

"Chính xác." Giáo sư Markham trừng mắt nhìn Nasya. "Bây giờ, nếu cô cho phép, Học viên Sorrengail, chúng tôi có việc phải làm. Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai trong Battle Brief."

"Vâng, thưa ngài." Tôi lùi lại, nhường chỗ cho đội đi qua.

"Bạn buồn à?" Andarna hỏi, giọng cô nhẹ nhàng.

"Chỉ ghé thăm Lưu trữ thôi. Không cần phải lo đâu," tôi nói với cô ấy.

"Thật khó để yêu ngôi nhà thứ hai như ngôi nhà đầu tiên."

Tôi nuốt nước bọt. "Thật dễ dàng khi ngôi nhà thứ hai là ngôi nhà phù hợp." Và đó là những gì Riders Quadrant đã trở thành đối với tôi—ngôi nhà phù hợp. Nổi khao khát về sự bình yên và cô đơn mà tôi chỉ tìm thấy ở đây không thể sánh được với cơn sốt adrenaline của chuyến bay.

Jesinia xuất hiện trở lại với chiếc xe đẩy, chất đầy những cuốn sách và thư từ được yêu cầu gửi đến các giáo sư trong góc phần tư của tôi. Cô ấy ký tên, "Tôi rất xin lỗi, nhưng tôi không thể tìm thấy cuốn sách đó. Tôi thậm chí còn tìm kiếm wyvern trong danh mục—tôi nghĩ đó là những gì bạn đã nói—nhưng không có gì cả."

Tôi nhìn chăm chăm một giây. Kho lưu trữ của chúng tôi có bản sao hoặc bản gốc của hầu hết mọi cuốn sách ở Navarre. Chỉ có những cuốn sách cực hiếm hoặc bị cấm mới bị loại trừ. Từ khi nào mà văn hóa dân gian lại trở thành một trong hai loại đó? Mặc dù, nghĩ lại thì tôi chưa bao giờ bắt gặp bất cứ thứ gì giống như *The Fables of the Barren* trên kệ sách khi tôi đang học để trở thành một người ghi chép. Chimera? Có. Kraken? Chắc chắn rồi. Nhưng wyvern hay venin tạo ra chúng? Không có. Kỳ lạ. "Không sao cả. Cảm ơn vì đã xem," tôi trả lời.

"Bạn trông khác quá", cô ấy ra hiệu rồi đưa xe đẩy cho anh.

Mắt tôi mở to.

"Không tệ, chỉ là... khác. Khuôn mặt em thon gọn hơn, và cả tư thế nữa..." Cô lắc đầu.

"Tôi đã tập luyện." Tôi dừng lại, hai tay buông thõng bên hông trong khi cân nhắc câu trả lời. "Khó đấy, nhưng cũng tuyệt lắm. Tôi đang nhanh hơn trên thảm."

"Tắm thảm à?" Cô nhướn mày.

"Để đấu tập."

“Đúng rồi. Tôi quên mất là hai người cũng đánh nhau.” Ánh mắt cô tràn đầy sự thông cảm.

“Tôi thực sự ổn”, tôi hứa với cô ấy, không kể đến những lần tôi bắt gặp Oren cầm dao găm trước mặt tôi hay cách Jack sôi máu về phía tôi. “Còn cô thì sao? Mọi thứ cô muốn có phải không?”

“Đó là tất cả mọi thứ và hơn thế nữa. Hơn thế nữa. Trách nhiệm của chúng ta không chỉ là ghi lại lịch sử mà còn phải đẩy nhanh thông tin từ tuyến đầu còn lớn hơn những gì tôi từng tưởng tượng, và nó thật sự viên mãn.” Cô ấy lại mím môi.

“Tốt. Tôi vui cho anh.” Và tôi nói thật đấy.

“Nhưng tôi lo cho anh.” Cô hít một hơi. “Tăng các cuộc tấn công dọc biên giới...” Sự lo lắng hằn lên trán cô.

“Tôi biết. Chúng ta nghe về chúng trong Battle Brief.” Lúc nào cũng vậy, tấn công vào các phường đang lung lay, cướp bóc các ngôi làng trên núi cao và nhiều kỵ sĩ tử trận hơn. Tim tôi tan nát mỗi khi chúng tôi nhận được báo cáo, và một phần trong tôi khép lại với mỗi cuộc tấn công mà tôi phải phân tích.

“Còn Dain?” cô ấy hỏi khi chúng tôi đi về phía cửa. “Anh có thấy anh ấy không?”

Nụ cười của tôi chùng xuống. “Đó là câu chuyện của ngày khác.”

Cô thở dài. “Tôi sẽ cố gắng đến đây vào khoảng thời gian này để có thể gặp anh.”

“Nghe tuyệt quá.” Tôi kiềm chế không ôm cô ấy và bước qua cánh cửa cô ấy mở.

Khi tôi trả xe đẩy về thư viện và xếp hàng lấy đồ ăn trưa, thời gian của chúng tôi gần hết, nghĩa là tôi đang bận nhét thức ăn vào miệng nhanh nhất có thể trong khi các thành viên trong đội ban đầu của chúng tôi trò chuyện xung quanh tôi. Những người mới, hai năm nhất và hai năm hai mà chúng tôi nhận vào khi đội thứ ba bị giải tán, cách một bàn. Họ từ chối ngồi với bất kỳ ai có dĩ tích nổi loạn.

Thôi, kệ xác chúng đi.

“Đó là điều tuyệt vời nhất từ trước đến nay,” Ridoc tiếp tục. “Một giây trước, anh ấy đang đấu với một học sinh năm thứ ba với những kỹ năng kiếm rộng tuyệt đỉnh, và rồi Sawyer—”

“Bạn có thể để *anh ấy* kể câu chuyện,” Rhiannon quở trách, đảo mắt.

“Không, cảm ơn,” Sawyer phản đối, lắc đầu, nhìn chằm chằm vào chiếc nĩa với nỗi sợ hãi tột độ.

Ridoc cười toe toét, hết sức vinh quang khi kể lại câu chuyện. “Và rồi thanh kiếm chỉ xoay trong tay Sawyer, cong về phía cậu học sinh năm ba mặc dù Sawyer đã *đi* lệch hướng.” Anh ta nhấn mắt về phía Sawyer. “Xin lỗi, anh bạn, nhưng anh đã làm thế. Nếu thanh kiếm của anh không quyết định cong vênh và đâm thẳng vào cánh tay của gã đó—”

"Anh là nhà luyện kim à?" Quinn nhướn mày. "Thật sao?"

Trời ơi, Sawyer có thể điều khiển kim loại. Tôi ép thêm một ít gà tây và nhìn chăm chăm vào anh ta. Theo như tôi biết, anh ta là người đầu tiên trong chúng tôi thể hiện bất kỳ hình thức sức mạnh nào, chứ đừng nói đến một con dấu.

Sawyer gật đầu. "Đó là những gì Carr nói. Aetos đã kéo tôi thẳng đến chỗ giáo sư khi anh ấy chứng kiến chuyện đó xảy ra."

"Tôi ghen tị quá!" Ridoc ôm ngực. "Tôi muốn sức mạnh dấu ấn của mình được thể hiện!"

"Bạn sẽ không phẫn khích đến vậy nếu điều đó có nghĩa là bạn không chắc chiếc nĩa của mình có đâm vào vòm miệng hay không vì bạn vẫn chưa thể kiểm soát được nó." Sawyer đẩy khay của mình ra.

"Đúng đấy." Ridoc nhìn vào khay của mình.

"Bạn sẽ xuất hiện khi con rồng của bạn sẵn sàng tin tưởng bạn với tất cả sức mạnh đó", Quinn nói, rồi uống hết nước của mình. "Chỉ hy vọng là những con rồng của bạn tin tưởng bạn trước khoảng sáu tháng và—" Cô ấy tạo ra một âm thanh giống như tiếng nổ và bắt chước nó bằng tay.

"Đừng dọa bọn trẻ nữa," Imogen nói. "Chuyện đó đã không xảy ra trong"—cô dừng lại để suy nghĩ—"nhiều thập kỷ." Khi tất cả chúng tôi nhìn chăm chăm vào cô, cô đảo mắt. "Nhìn này, thánh tích mà lũ rồng của anh truyền cho anh ở Threshing là đường dẫn để cho tất cả phép thuật đó vào cơ thể anh. Nếu anh không tạo ra một dấu ấn và để nó thoát ra, thì sau một vài tháng, những điều tồi tệ sẽ xảy ra."

Tất cả chúng tôi đều há hốc mồm.

"Phép thuật sẽ nuốt chửng ngươi," Quinn nói thêm, tạo ra âm thanh nổ lần nữa.

"Thư giãn đi, nó không giống như một thời hạn cứng nhắc hay gì cả. Nó chỉ là mức trung bình thôi." Imogen nhún vai.

"Mẹ kiếp, lúc nào cũng có *chuyện gì* đó xảy ra ở đây," Ridoc lẩm bẩm.

"Bây giờ tôi cảm thấy may mắn hơn một chút", Sawyer nói, nhìn chăm chăm vào chiếc nĩa của mình.

"Chúng tôi sẽ lấy cho anh một số đồ dùng bằng gỗ", tôi nói với Sawyer. "Và anh có lẽ nên tránh kho vũ khí hoặc đấu tập với... bất cứ thứ gì".

Sawyer chế giễu. "Đó là sự thật. Ít nhất thì tôi sẽ an toàn trong chuyến bay chiều nay."

Việc thêm các lớp bay vào lịch trình của chúng tôi là điều cần thiết kể từ Threshing. Các cánh xoay để tiếp cận sân bay, và hôm nay là một trong những ngày may mắn của chúng tôi trong tuần.

Tôi cảm thấy ngứa ran ở da đầu và biết rằng nếu tôi quay lại, tôi sẽ thấy Xaden đang nhìn chúng tôi. Nhìn tôi. Nhưng tôi không cho

anh ta sự thỏa mãn khi nhìn. Anh ta không nói với tôi một lời nào kể từ Threshing. Điều đó không có nghĩa là tôi cô đơn—ôi, tôi không bao giờ cô đơn. Luôn có một anh chàng lớp trên ở đâu đó gần đó khi tôi đi bộ trên hành lang hoặc đến phòng tập thể dục vào ban đêm.

Và tất cả họ đều có di tích của cuộc nổi loạn.

"Tôi thích hơn khi chúng ta ăn vào buổi sáng", Rhiannon nói, mặt cô ấy trở nên chua chát. "Nó tệ hơn nhiều sau khi chúng ta ăn sáng và ăn trưa".

"Đồng ý," tôi nói trong khi đang nhai thức ăn.

"Ăn hết gà tây đi", Imogen ra lệnh. "Tôi sẽ gấp lại anh tối nay". Cô và Quinn dọn khay, mang chúng trở lại cửa sổ để rửa chén.

"Cô ấy cố tử tế hơn khi huấn luyện anh không?" Rhiannon hỏi.

"Không. Nhưng cô ấy rất hiệu quả." Tôi ăn xong con gà tây khi căn phòng bắt đầu vắng dần, và tất cả chúng tôi đi về phía cửa sổ phòng rửa chén. "Giáo sư Carr như thế nào?" Tôi hỏi Sawyer, rồi đặt khay của tôi lên chồng đĩa. Vị giáo sư cầm dao là một trong số ít người mà tôi chưa gặp, vì tôi chưa biểu hiện một dấu ấn.

"Thật kinh khủng", Sawyer trả lời. "Tôi không thể chờ đợi cả năm để bắt đầu các bài học về vũ khí để mọi người có thể tận hưởng phương pháp hướng dẫn đặc biệt của anh ấy".

Chúng tôi đi qua khu vực chung và nhà tròn rồi vào sân trong, tất cả đều cài cúc áo khoác. Tháng 11 đã đến rất sớm với những cơn gió giật và cỏ đóng băng vào buổi sáng, và trận tuyết đầu tiên cũng sắp rơi.

"Tôi biết là nó sẽ hiệu quả mà!" Jack Barlowe nói trước chúng tôi, vừa bế một ai đó dưới cánh tay vừa âu yếm vỗ đầu cô ấy.

"Đó không phải là Caroline Ashton sao?" Rhiannon hỏi, miệng há hốc khi Caroline đi về phía khu học thuật với Jack.

"Ừ." Ridoc căng thẳng. "Cô ấy đã gắn kết Gleann sáng nay."

"Không phải anh ấy đã được ràng buộc rồi sao?" Rhiannon nhìn theo họ cho đến khi họ biến mất vào trong cánh cửa.

"Người lái máy bay của anh ấy đã chết trong buổi học bay đầu tiên của chúng tôi." Tôi tập trung vào cánh cổng phía trước dẫn đến sân bay.

"Vậy thì tôi đoán những người không bị ràng buộc vẫn còn cơ hội mà họ đang tìm kiếm", Rhiannon lẩm bẩm.

"Ừ." Sawyer gật đầu, nét mặt căng thẳng. "Đúng vậy."

...

"*Câu chỉ ngã khoảng chục lần trong suốt chuyến đi thôi*", Tairn nhận xét khi chúng tôi hạ cánh xuống sân bay.

"Tôi không biết đó có phải là lời khen hay không." Tôi hít thở sâu và cố gắng bình tĩnh lại nhịp tim đang đập nhanh của mình.

"Cứ nghĩ theo ý em muốn."

Tôi đảo mắt trong đầu và trượt ra khỏi ghế khi anh ấy hạ vai xuống để tôi có thể trượt xuống chân trước của anh ấy. Động tác này đã trở nên thành thạo đến mức tôi thậm chí còn không nhận ra rằng những người cưỡi ngựa khác có khả năng nhảy xuống đất hoặc xuống theo cách thích hợp. "Ngoài ra, anh có thể làm cho nó dễ dàng hơn, anh biết đấy."

"Ồ, tôi biết rồi."

"Tôi không phải là người đưa chúng ta vào vòng xoáy với bờ dốc trong khi Kaori đang dạy cách nhảy dù." Chân tôi chạm đất, và tôi nhướng mày nhìn Tairn.

"Tôi đang huấn luyện anh chiến đấu. Anh ấy đang dạy anh những trò ảo thuật." Anh ta chớp mắt vàng với tôi và nhìn đi chỗ khác.

"Bạn có nghĩ chúng ta có thể đưa Andarna tham gia cùng chúng ta vào tuần tới không? Ngay cả khi chỉ là bay cùng?" Tôi thực hiện tất cả các bước kiểm tra mà Kaori đã dạy chúng tôi, tìm kiếm bất kỳ mảnh vỡ nào có thể mắc kẹt giữa các ngón chân dài, có móng vuốt của Tairn hoặc giữa các vảy cứng như đá ở bụng dưới của nó.

"Tôi không ngạc nhiên đến mức không biết rằng mình có thứ gì đó mắc kẹt trong da thịt. Và tôi sẽ không yêu cầu Andarna tham gia cùng chúng ta trừ khi cô ấy yêu cầu. Cô ấy không thể duy trì tốc độ, và điều đó chỉ gây ra sự chú ý không mong muốn."

"Tôi không bao giờ được gặp cô ấy," tôi than vãn một cách trắng trợn. "Tôi luôn bị mắc kẹt với cái móng vuốt kinh của anh."

"Tôi luôn ở đây," Andarna trả lời, nhưng không có tia sáng vàng nào. Cô ấy có lẽ vẫn ở Vale như thường lệ, nhưng ít nhất cô ấy được bảo vệ ở đó.

"Cái thăng khổ khó tính này vừa bắt được mày cả chục lần đấy, Silver One."

"Cuối cùng thì anh có thể gọi tôi là Violet, anh biết đấy." Tôi dành thời gian để kiểm tra từng hàng vảy của anh ấy. Một trong những mối nguy hiểm lớn nhất đối với rồng là những thứ nhỏ nhất mà chúng không thể loại bỏ được, xâm nhập vào giữa các vảy, gây nhiễm trùng.

"Tôi biết," anh lặp lại. "Và tôi có thể gọi anh là Violence như một thủ lĩnh."

"Anh không dám đâu." Tôi nheo mắt khi tiến về phía trước, kiểm tra xem ngực anh bắt đầu nhô lên ở đâu. "Và anh biết cái móng vuốt làm em khó chịu thế nào mà."

"Làm phiền anh à?" Tairn cười khúc khích phía trên tôi, âm thanh giống như tiếng mèo thở phì phò. "Đó có phải là cách anh gọi khi nhịp tim của anh—"

"Đừng bắt đầu với tôi."

Một tiếng gầm gừ vang lên từ ngực Tairn phía trên tôi và làm rung chuyển xương cốt tôi. Tôi xoay người, hai tay lơ lửng dọc theo những con dao găm trong vỏ khi Dain tiến đến.

"Chỉ là Dain thôi mà." Tôi bước ra khỏi giữa hai chân trước của Tairn khi Dain dừng lại cách đó mười hai feet.

"Giận dữ không hợp với hần." Hần lại gầm gừ, và một luồng hơi nước phả vào gáy tôi.

"Thư giãn đi," tôi nói và liếc nhìn anh qua vai. Lông mày tôi nhướng lên.

Đôi mắt vàng của Tairn nheo lại trừng trừng nhìn Dain, hần nhe hàm răng, nước bọt chảy ròng ròng khi một tiếng gầm gừ khác vang lên.

"Anh là mối đe dọa. Dừng lại đi," tôi nói.

"Nói với hần rằng nếu hần làm hại người, ta sẽ thiêu rụi chỗ hần đứng."

"Ồi, chết tiệt, Tairn." Tôi đảo mắt và bước về phía Dain, hàm anh ta nghiến chặt, nhưng mắt mở to vì lo lắng.

"Nói với anh ta đi, nếu không tôi sẽ nói chuyện với Cath."

"Tairn nói nếu anh làm hại tôi, ông ấy sẽ thiêu cháy anh," tôi nói khi những con rồng ở bên trái và bên phải phóng lên trời mà không có người cưỡi, hướng về Vale. Nhưng Tairn thì không. Không, ông ấy vẫn đứng sau tôi như một người cha bảo vệ quá mức.

"Tôi sẽ không làm hại cô đâu!" Dain quát lớn.

"Từng chữ một, Silver One."

Tôi thở ra từ từ. "Xin lỗi, thực ra anh ấy đã nói, nếu anh làm hại tôi, anh ấy sẽ thiêu rụi mặt đất nơi anh đứng." Tôi quay lại và nhìn qua vai. "Tốt hơn chưa?"

Tairn chớp mắt.

Dain vẫn nhìn tôi, nhưng tôi thấy nó ở đó, cơn giận dữ đang cuộn trào mà Tairn đã cảnh báo tôi. "Tôi thà chết còn hơn làm hại anh, và anh biết điều đó."

"Bây giờ vui chưa?" Tôi hỏi Tairn.

"Tôi đói. Tôi nghĩ mình sẽ tham gia vào một đàn cừu." Anh ta lao đi với những nhịp đập cánh mạnh mẽ.

"Tôi cần nói chuyện với anh." Giọng Dain trầm xuống và anh nheo mắt.

"Được thôi. Đưa tôi về đi." Tôi ra hiệu cho Rhiannon đi trước mà không cần tôi, và cô ấy đi trước cùng những người khác, để lại Dain và tôi ở lại phía sau.

Chúng tôi lùi lại ở rìa sân.

"Sao mày không nói trước với tao là mày không được giữ cái ghế chết tiệt đó?" anh ta hét vào mặt tôi, nắm lấy khuỷu tay tôi.

"Tôi xin lỗi?" Tôi giật tay ra khỏi tay anh.

Tairn gầm gừ trong tâm trí tôi.

"Tôi làm được mà," tôi hét lại với anh ấy.

"Suốt thời gian này, tôi đã để Kaori dạy anh, nghĩ rằng anh ấy hẳn phải kiểm soát được mọi thứ. Rốt cuộc, nếu người cưỡi con rồng mạnh nhất trong góc phần tư không thể giữ được chỗ ngồi của mình, thì chắc chắn chúng ta đều biết." Anh ta giật tay trên tóc. "Chắc chắn tôi sẽ biết nếu bạn thân nhất của tôi ngã mỗi ngày chết tiệt mà cô ấy bay!"

"Đó không phải là bí mật!" Cơn giận trào lên trong huyết quản tôi. "Mọi người trong phi đội của chúng ta đều biết! Tôi xin lỗi nếu anh không theo dõi đội của mình, nhưng hãy tin tôi, Dain. Mọi người đều biết. Và tôi sẽ không đứng đây trong khi anh thuyết giáo tôi như thể tôi là một đứa trẻ." Tôi bước đi, những bước chân của tôi như đang gặm nhấm mặt đất khi tôi đi theo phi đội của mình.

"Em không nói với anh," anh nói, giọng tức giận nhường chỗ cho sự tổn thương khi anh đuổi kịp tôi, nhanh hơn cả tốc độ của tôi.

"Không có vấn đề gì." Tôi lắc đầu. "Tairn có thể giữ chặt tôi bằng phép thuật nếu anh ấy cần. Tôi là người yêu cầu anh ấy nói lỏng dây trói. Và tôi sẽ suy nghĩ kỹ trước khi bạn hỏi anh ấy. Anh ấy là kiểu người hỏi trước hỏi sau."

"Đó là một vấn đề lớn, bởi vì anh ấy không thể truyền tải—"

"Toàn bộ sức mạnh của anh ta?" Tôi hỏi khi chúng tôi ra khỏi sân, hướng về những bậc thang đi xuống cạnh Gauntlet. "Tôi biết điều đó. Tại sao anh nghĩ tôi lại ở trên đó yêu cầu anh ta thả lỏng?" Sự thất vọng là một thứ sống động, đang thở bên trong tôi, nuốt chửng mọi suy nghĩ lý trí.

"Anh đã bay cả tháng rồi mà vẫn rơi." Giọng anh vẫn vọng theo tôi xuống cầu thang.

"Nửa cánh cũng vậy, Dain!"

"Không phải một tá lần, không phải vậy," anh ta bắn trả. Anh ta bám sát gót tôi khi tôi tăng tốc về phía con đường sẽ dẫn trở lại thành trì, sỏi lao xạo dưới đôi ủng của tôi. "Tôi chỉ muốn giúp cô thôi, Vi. Tôi có thể giúp gì?"

Tôi thở dài trước giọng điệu buồn thảm trong giọng nói của anh. Tôi cứ quên mất rằng đây là bạn thân nhất của tôi, và anh ấy phải chứng kiến tôi liều mạng sống của mình mỗi ngày. Tôi không biết mình sẽ cảm thấy thế nào nếu vai trò của chúng tôi bị đảo ngược. Có lẽ cũng lo lắng như vậy. Vì vậy, tôi cố gắng làm cho bầu không khí nhẹ nhõm hơn và nói, "Anh nên gặp tôi cách đây một tháng khi nó đã là ba chục lần."

"Ba tá?" Giọng anh ta cao lên ở từ cuối cùng.

Tôi dừng lại ở cửa đường hầm và mỉm cười. "Nghe có vẻ tệ hơn thực tế, Dain. Tôi hứa."

"Ít nhất thì anh cũng phải cho tôi biết anh gặp vấn đề ở phần nào của chuyến bay chứ? Ít nhất thì hãy để tôi giúp anh."

"Anh muốn danh sách khuyết điểm của tôi à?" Tôi đảo mắt. "Đùi tôi quá yếu, nhưng tôi đang phát triển cơ bắp. Tay tôi không thể cầm chuôi kiếm, nhưng chúng đang trở nên mạnh mẽ hơn. Phải mất nhiều tuần để bắp tay tôi lành lại, vì vậy tôi cũng đang tập luyện phần đó. Nhưng anh không cần phải lo lắng về tôi, Dain—Imogen đang tập luyện cho tôi."

"Bởi vì Riorson đã yêu cầu cô ấy làm vậy," anh đoán, khoanh tay trước ngực.

"Có lẽ vậy. Tại sao lại quan trọng?"

"Bởi vì anh ta không quan tâm đến lợi ích tốt nhất của em." Anh ta lắc đầu, trông giống một người lạ hơn bất kỳ lúc nào tôi từng thấy. "Đầu tiên, đó là việc bẻ cong các quy tắc để vượt qua Gauntlet, và đúng vậy, Amber đã mắng anh cả tiếng đồng hồ về việc em đã hành động vô liêm sỉ như thế nào."

Một cách nhục nhã? Thôi bỏ đi.

"Và anh chỉ tin lời cô ấy nói thôi sao? Mà không hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra sao?"

"Cô ấy là một chỉ huy, Vi. Tôi sẽ không nghi ngờ lòng chính trực của cô ấy!"

"Tôi đã chứng minh bản thân mình với Codex, và Riorson đã chấp nhận nó. Anh ấy cũng là một chỉ huy cánh."

"Được thôi. Anh đã bịa ra rồi. Đừng hiểu lầm tôi, tôi không thể chịu đựng được nếu có chuyện gì xảy ra với anh, dù anh có xử lý thử thách đúng hay sai. Và rồi tôi nghĩ anh sẽ ổn nếu anh sống sót sau Threshing, nhưng thậm chí còn gần bó với những người mạnh nhất trong số họ..." Anh lắc đầu.

"Cứ nói đi." Tôi nắm chặt tay lại, móng tay cắn vào lòng bàn tay.

"Anh sợ em sẽ không thể tốt nghiệp, Vi." Vai anh chùng xuống. "Em biết chính xác anh cảm thấy thế nào về em, liệu anh có thể làm gì đó về chuyện đó hay không, và anh *sợ lắm*."

Câu cuối cùng đã hạ gục tôi. Tiếng cười trào ra khỏi cổ họng và thoát ra ngoài.

Mắt anh mở to.

"Nơi này cắt bỏ những lời nhảm nhí và sự tế nhị, để lộ con người thật của bạn." Tôi nhắc lại lời anh ấy nói vào mùa hè này. "Đó không phải là điều anh đã nói với em sao? Đây có phải là con người thật sự của anh không? Một người quá say mê các quy tắc đến nỗi anh ta không biết khi nào nên uốn cong hoặc phá vỡ chúng vì người mà anh ta quan tâm? Một người quá tập trung vào những điều tối thiểu mà em có thể làm, anh ta không thể tin rằng em có thể làm được nhiều hơn thế?"

Sự ấm áp biến mất khỏi đôi mắt nâu của anh.

"Nói rõ một điều nhé, Dain." Tôi tiến lại gần hơn, nhưng khoảng cách giữa chúng tôi chỉ càng rộng ra. "Lý do chúng ta sẽ *không bao giờ* là gì hơn ngoài bạn bè không phải vì luật lệ của anh. Mà là vì

anh không tin tưởng tôi. Ngay cả bây giờ, khi tôi đã sống sót sau mọi nghịch cảnh và gắn kết không chỉ một mà là *hai con rồng*, anh vẫn nghĩ rằng tôi sẽ không vượt qua được. Vậy nên hãy tha thứ cho tôi, nhưng anh sắp trở thành một trong những thứ vớ vẩn mà nơi này cắt đứt khỏi *tôi*." Tôi dịch sang một bên và bước qua anh ta qua đường hầm, cố hít không khí vào phổi.

Ngoại trừ năm ngoái, khi anh ấy bước vào Riders Quadrant, tôi không thể nhớ được khoảng thời gian nào mà không có Dain trong cuộc đời mình.

Nhưng tôi không thể chịu đựng được sự bi quan liên tục của anh ấy về tương lai của tôi nữa.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào tôi trong một giây khi tôi bước vào sân. Các lớp học đã kết thúc vào buổi chiều, và tôi thấy Xaden và Garrick dựa vào tường của tòa nhà học thuật như những vị thần đang quan sát lãnh địa của họ.

Xaden nhướn đôi lông mày sẫm màu khi tôi đi qua.

Tôi giơ ngón giữa lên với anh ta.

Hôm nay tôi cũng không chấp nhận chuyện vớ vẩn của anh ta đâu.

"Mọi chuyện ổn chứ?" Rhiannon hỏi khi tôi đuổi kịp cô ấy và mấy anh chàng.

"Dain là một thằng khốn nạn—"

"Hãy dừng lại đi!" ai đó hét lên, chạy xuống các bậc thang của tòa nhà tròn và ôm đầu. Đó là một học viên năm nhất ở Cánh thứ ba ngồi cách tôi hai hàng trong Bản tóm tắt chiến trận và liên tục làm rơi bút lông. "Vì Chúa, hãy dừng lại đi!" anh ta hét lên, loạng choạng bước vào sân.

Tay tôi lơ lửng trên lưỡi kiếm.

Một cái bóng di chuyển về phía bên trái tôi, và tôi liếc nhìn thấy Xaden đã di chuyển, thản nhiên đi ngay trước mặt tôi.

Đám đông tụ tập lại, tạo thành một vòng tròn xung quanh cậu học sinh năm nhất trong khi cậu hét lên và ôm chặt đầu.

"Jeremiah!" có người tiến lên phía trước và hét lớn.

"Anh!" Jeremiah quay ngoắt lại, chỉ tay vào cậu sinh viên năm ba. "Anh nghĩ tôi mất trí rồi!" Đầu cậu nghiêng, và mắt cậu lóe lên. "Sao cậu ấy biết được? Cậu ấy không nên biết!" Giọng cậu thay đổi, như thể những từ ngữ đó không phải của cậu vậy.

Cơn lạnh chạy dọc sống lưng, kéo dạt dài tôi xuống đất.

"Còn anh!" Anh ta quay lại, chỉ vào một sinh viên năm thứ hai ở Cánh Một. "Anh ta bị sao thế? Tại sao anh ta lại hét lên?" Anh ta quay lại, tập trung vào Dain. "Violet sẽ ghét tôi mãi mãi sao? Tại sao cô ấy không thấy rằng tôi chỉ muốn giữ cô ấy sống? Anh ta thế nào...? Anh ta đang đọc suy nghĩ của tôi!" Ấn tượng thật kỳ lạ, xấu hổ và đáng sợ.

"Ôi trời ơi," tôi thì thầm, tim tôi đập thành thịch, tôi có thể nghe thấy tiếng máu đập thành thịch trong tai mình. Quên sự xấu hổ đi. Ai quan tâm nếu mọi người biết Dain đang nghĩ về tôi? *Sức mạnh của con dấu của Jeremiah* đang biểu hiện. Anh ta có thể đọc được suy nghĩ—một inntinnsic. Sức mạnh của anh ta là một bản án tử hình.

Ridoc loạng choạng lùi về phía bên trái tôi—bị đẩy sang một bên—và tôi không cần nhìn cũng biết cánh tay cơ bắp của ai đang chạm vào vai tôi. Mùi bạc hà bằng cách nào đó làm nhịp tim tôi ổn định.

Jeremiah rút thanh kiếm ngắn của mình ra. "Hãy dừng lại đi! Không ai trong số các người thấy sao? Những suy nghĩ đó sẽ không dừng lại!" Sự hoảng loạn của anh ấy rõ ràng, làm tắc nghẽn cổ họng tôi.

"Làm gì đó đi," tôi cầu xin Xaden, liếc nhìn anh ấy.

Sự tập trung chết người, không lay chuyển của anh ta hướng về Jeremiah, nhưng cơ thể anh ta căng cứng trước lời cầu xin của tôi, sẵn sàng tấn công. "Bắt đầu đọc thuộc lòng bất kỳ thứ sách vở nào mà anh đã học."

"Tôi xin lỗi?" Tôi rít lên với anh ta.

"Nếu anh coi trọng bí mật của mình, hãy xóa bỏ suy nghĩ của anh đi. *Ngay bây giờ*", Xaden ra lệnh.

Ồ, tệ quá.

Không có gì xuất hiện trong đầu, và rõ ràng là chúng ta đang trong tình trạng nguy hiểm sắp xảy ra. Ừm... *Nhiều đồn phỏng thủ của Navarrian nằm ngoài sự an toàn của phòng chúng ta. Những đồn như vậy được coi là nằm trong vùng nguy hiểm sắp xảy ra và chỉ nên có quân nhân chứ không bao giờ nên có dân thường đi cùng họ.*

"Còn anh!" Jeremiah quay lại, ánh mắt khóa chặt vào Garrick. "Chết tiệt tất cả. Anh ta sẽ biết về—" Những cái bóng quanh chân Jeremiah trườn lên chân anh ta trong nhịp tim, quấn quanh ngực anh ta cho đến khi chúng che miệng anh ta bằng những dải đen.

Tôi nuốt tảng đá vào cổ họng.

Một giáo sư chen qua đám đông, mái tóc trắng của ông tung bay theo mỗi bước chân với vóc dáng to lớn của ông.

"Anh ta là một kẻ điên rồi!" ai đó hét lên, và có vẻ như đó là tất cả những gì cần thiết.

Giáo sư nắm chặt đầu Jeremiah bằng cả hai tay, và một *tiếng nứt vang vọng* từ các bức tường của sân trong im lặng. Bóng của Xaden tan biến và Jeremiah ngã xuống đất, đầu anh ta ở một góc độ kỳ quái, rùng rợn. Cổ anh ta bị gãy.

Giáo sư cúi xuống và nhắc cơ thể Jeremiah lên bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc, rồi mang anh vào trong tòa nhà tròn.

Xaden hít một hơi thật mạnh bên cạnh tôi, rồi cùng Garrick đi về phía khu học thuật. *Rất vui được gặp anh.*

"Có lẽ cuối cùng thì tôi cũng không muốn có sức mạnh ẩn kỹ nữa," Ridoc lẩm bẩm.

"Cái chết đó còn nhân từ hơn so với những gì sẽ xảy ra nếu người không thể hiện nó," Dain nói, và tôi thề rằng tôi bắt đầu cảm thấy thánh tích của mình cháy trên lưng mặc dù rỗng của tôi vẫn chưa bắt đầu truyền năng lượng.

"Và đó," Sawyer nói từ phía Rhiannon, "là Giáo sư Carr."

...

"Con luôn phải kiểm tra nguồn tin của mình", bố nói với tôi, xoa đầu tôi khi ông đứng cạnh tôi tại bàn trong Kho lưu trữ. "Hãy nhớ rằng những lời kể trực tiếp luôn chính xác hơn, nhưng con phải nhìn sâu hơn, Violet. Con phải xem ai đang kể câu chuyện".

"Nhưng nếu con muốn trở thành một người cưỡi ngựa thì sao?" Tôi hỏi bằng giọng của một phiên bản trẻ hơn nhiều của mình. "Giống như Brennan và mẹ?"

"*THỨC DẬY.*" Một giọng nói quen thuộc, dữ dội vang lên khắp Kho lưu trữ. Một giọng nói không thuộc về nơi này.

"Con không giống họ, Violet. Đó không phải là con đường của con." Bố nở một nụ cười xin lỗi với tôi, kiểu cười thường thấy khi ông nói rằng ông thông cảm nhưng không thể làm gì được, kiểu cười mà ông dành cho tôi khi mẹ đưa ra lựa chọn mà ông không đồng ý. "Và đó là điều tốt nhất. Mẹ con chưa bao giờ hiểu rằng trong khi kỵ sĩ có thể là vũ khí của vương quốc chúng ta, thì những người ghi chép mới là những người có toàn bộ quyền lực thực sự trên thế giới này."

"*Thức dậy trước khi chết!*" Những giá sách trong Kho lưu trữ rung chuyển, và tim tôi giật thót. "*Ngay bây giờ!*"

Mắt tôi mở to, và tôi thở hổn hển khi giấc mơ tan biến. Tôi không ở trong Lưu trữ. Tôi đang ở trong phòng của mình trong Riders—

"*Di chuyển!*" Tairn hét lớn.

"Chết tiệt! Cô ấy tỉnh rồi!" Ánh trăng phản chiếu trên thanh kiếm chém ngang không khí phía trên tôi.

Ôi. Chết tiệt. Tôi lăn về phía bên kia giường, nhưng không đủ nhanh, và lưỡi dao đập vào lưng tôi với một lực mà ngay cả chấn mùa đông dày của tôi cũng không thể khuếch tán.

Adrenaline nguy trạng nổi đau khi thanh kiếm bật lại, không thể tách được vảy rồng.

Đầu gối tôi đập mạnh xuống sàn gỗ cứng, và tôi thọc tay vào dưới gối, rút hai con dao găm ra khi tôi gỡ chân ra và đứng dậy. Làm thế quái nào mà chúng mở được cửa nhà tôi?

Thối bay mái tóc không buộc của mình ra khỏi mặt, tôi bắt gặp đôi mắt mở to, sừng sốt của một sinh viên năm nhất chưa bị ràng

buộc, và anh ấy không phải là người duy nhất. Có bảy học viên trong phòng tôi. Bốn người là nam chưa bị ràng buộc. Ba người là nữ chưa bị ràng buộc—tôi thở hổn hển vì nhận ra—làm thành hai người khi cô ấy chạy đến cửa và đóng sầm lại khi ra ngoài.

Cô mở cửa. Không còn lời giải thích nào khác.

Những người còn lại đều có vũ trang. Tất cả đều quyết tâm giết tôi. Tất cả đều đứng giữa cánh cửa không khóa và tôi. Tay tôi nắm chặt chuôi dao găm và nhịp tim tăng vọt. "Tôi đoán là sẽ chẳng có ích gì nếu yêu cầu anh rời đi một cách tử tế?"

Tôi sẽ phải chiến đấu để thoát khỏi đây.

"Tránh xa bức tường ra! Đừng để chúng bắt giữ bạn!"

Đúng đấy. Nhưng không có nhiều nơi để đi trong căn phòng nhỏ này.

"Chết tiệt! Tôi đã nói với anh là bộ giáp của cô ta không thể xuyên thủng mà!" Oren rít lên từ phía bên kia phòng, chặn lối ra của tôi. Đồ khốn nạn.

"Tôi đáng lẽ phải giết anh trong Threshing," tôi thừa nhận. Cửa nhà tôi đóng, nhưng chắc chắn sẽ có người nghe thấy nếu tôi sc—

Một người phụ nữ lao về phía tôi, bò qua giường tôi, và tôi né tránh, trượt dọc theo khung cửa sổ đóng bằng. *Cửa sổ!*

"Nó quá cao. Anh sẽ rơi xuống khe núi, và tôi không thể đến đó đủ nhanh được!"

Không có cửa sổ. Hiểu rồi. Một người phụ nữ khác ném con dao của cô ta, xé toạc lớp vải ở tay áo ngủ của tôi khi nó kẹt trong tủ quần áo, nhưng cô ta không cắt trúng bất kỳ phần thịt nào. Tôi quay lại, bỏ lại tay áo khi nó bị xé toạc, và vung con dao găm của tôi khi tôi vòng qua cuối giường. Nó đâm vào vai cô ta, mục tiêu yêu thích của tôi, và cô ta ngã xuống với một tiếng khóc, ôm chặt vết thương của mình.

Phần vũ khí còn lại của tôi được cất gần cửa. Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt.

"Đừng ném đồ nữa. Giữ chặt vũ khí đó!"

Đối với một người không thể giúp đỡ, Tairn không ngại đưa ra ý kiến.

"Anh phải cắt cổ cô ấy!" Oren hét lên. "Tôi sẽ tự làm!"

Tôi di chuyển lười kiếm sang tay phải và chống trả một đòn tấn công từ bên trái, chém cô ấy dọc theo cẳng tay, rồi một đòn khác sang bên phải, đâm vào đùi một người đàn ông. Tôi đá gót chân và bắt một đòn khác vào bụng khi anh ta tấn công, khiến anh ta ngã lăn ra giường, thanh kiếm của anh ta lăn theo sau anh ta.

Nhưng giờ tôi bị kẹt giữa bàn làm việc và tủ quần áo.

Có quá nhiều thứ như thế.

Và tất cả bọn họ đều lao tới cùng một lúc.

Con dao găm của tôi bị đá ra khỏi tay tôi một cách dễ dàng kinh khủng, và tim tôi thất lại khi Oren nắm lấy cổ họng tôi, kéo tôi về

phía anh ta. Tôi quét ra phía đầu gối anh ta, nhưng đôi chân trần của tôi không có tác động gì khi anh ta nhấc tôi lên khỏi mặt đất, cắt đứt nguồn cung cấp không khí của tôi khi tôi đá để bám vào.

Không. Không. Không.

Tôi bấu chặt tay vào cánh tay anh ta, móng tay tôi đâm thủng da anh ta khi tôi cào cào, chảy máu. Anh ta có thể sẽ mang sẹo của tôi sau chuyện này, nhưng anh ta không nói lỏng tay khi anh ta bóp nát cổ họng tôi.

Không khí. Không có không khí.

"Anh ấy sắp tới nơi rồi!" Tairn hứa, giọng nói đầy vẻ hoảng loạn.

Anh ấy là ai? Tôi không thở được. Không suy nghĩ được.

"Kết liễu cô ta!" một trong những người đàn ông hét lên. "Hắn sẽ chỉ tôn trọng chúng ta nếu chúng ta kết liễu cô ta!"

Họ đang truy đuổi Tairn.

Tiếng gầm gừ của Tairn tràn ngập đầu tôi khi Oren hạ thấp cơ thể tôi xuống, lật tôi lại khi anh ấy uốn cong cánh tay để lưng tôi áp vào ngực anh ấy. Ít nhất thì chân tôi vẫn còn trên mặt đất, nhưng rồi tầm nhìn của tôi tối sầm lại, phổi tôi đang đấu tranh để lấy oxy mà không có ở đó.

Đôi mắt tham lam của một sinh viên năm nhất đang chảy máu nhìn chăm chăm vào mắt tôi. "Làm đi!" cô ấy ra lệnh.

"Con rồng của người là của ta," Oren rít lên bên tai tôi, bàn tay hắn buông lỏng, thay vào đó là một lưỡi kiếm.

Không khí tràn vào phổi tôi khi kim loại lạnh lẽo vượt ve cổ họng tôi, oxy tràn vào máu và làm đầu tôi đủ tỉnh táo để nhận ra rằng đây chính là nó. Tôi sắp chết. Từ một nhịp tim cho đến nhịp đập có lẽ là nhịp đập cuối cùng của tôi, một nỗi buồn tràn ngập lồng ngực tôi, và tôi không thể không tự hỏi liệu mình có làm được không. Liệu tôi có đủ mạnh mẽ để tốt nghiệp không? Liệu tôi có trở nên xứng đáng với Tairn và Andarna không? Liệu tôi có khiến mẹ tôi tự hào không?

Mũi dao chạm vào da tôi.

Cửa phòng ngủ của tôi bật mở, gỗ vỡ vụn khi đập vào bức tường đá, nhưng tôi không kịp quay lại xem ai đang đứng đó trước khi một tiếng hét xé toạc tầm nhìn của tôi.

"Của tôi!" Andarna hét lên. Năng lượng làm da tôi tê dại chạy dọc sống lưng, rồi chạy đến đầu ngón tay và ngón chân, và hơi thở tiếp theo của tôi là sự im lặng hoàn toàn.

"Đi!" Andarna ra lệnh.

Tôi chớp mắt và nhận ra cô bé năm nhất trước mặt tôi không chớp mắt. Cô bé không thở. Không cử động.

Không có ai cả.

Mọi người trong căn phòng này đều đứng im tại chỗ...trừ tôi.

Để đáp lại Đại chiến, rồng đã chiếm vùng đất phía tây và gryphon chiếm vùng đất trung tâm, bỏ lại Barrens và ký ức về Tướng Daramor, người gần như đã phá hủy Lục địa bằng quân đội của mình. Các đồng minh của chúng tôi đã trở về nhà và chúng tôi bắt đầu một thời kỳ hòa bình và thịnh vượng khi các tỉnh của Navarre thống nhất lần đầu tiên sau sự an toàn của những người bảo vệ chúng tôi, dưới sự bảo vệ của những kỵ sĩ đầu tiên.

— N AVARRE, LỊCH SỬ AN U NEDITED CỦA ĐẠI
TÁC LEWIS M ARKHAM

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Cái quái gì vậy.

Giống như thế mọi người trong phòng tôi đều đã hóa đá, nhưng tôi biết điều đó không thể là sự thật. Cơ thể Oren ấm áp sau lưng tôi, làn da của anh ấy mềm mại dưới những ngón tay tôi khi tôi dịch chuyển tay cầm và đẩy cẳng tay đâm máu của anh ấy ra, đẩy lưỡi dao ra khỏi cổ tôi.

Một giọt máu nhỏ xuống từ đầu nhọn của con dao, bắn tung tóe lên sàn gỗ cứng, và một dòng nước ướt chảy xuống cổ họng tôi.

"Nhanh lên! Tôi không giữ được nữa!" Andarna thúc giục, giọng cô yếu ớt.

Cô ấy đang làm thế này sao? Tôi hít những hơi thở nặng nhọc qua khí quản bị thương của mình và cúi xuống dưới cẳng tay Oren, giải thoát bản thân, rồi nhanh chóng tránh sang một bên trong sự im lặng.

Sự im lặng hoàn toàn, siêu nhiên.

Chiếc đồng hồ trên bàn làm việc của tôi không còn tích tắc khi tôi chen giữa khuỷu tay của Oren và một gã khổng lồ từng ở Cánh thứ hai. Không ai thở. Ánh mắt của họ đông cứng. Bên trái, người phụ nữ tôi cắt ra đang khom lưng, ôm chặt cánh tay, và người đàn ông tôi đâm đang dựa vào tường bên phải, nhìn chăm chăm vào đùi mình trong nỗi kinh hoàng.

Tôi đánh dấu thời gian bằng nhịp tim dồn dập khi loạng choạng bước vào không gian mở duy nhất trong phòng, nhưng con đường dẫn đến cánh cửa đã mở này không hề thông thoáng.

Xaden lấp đầy lối vào như một loại thiên thần báo thù đen tối, sứ giả của nữ hoàng các vị thần. Anh ta mặc quần áo đầy đủ, khuôn mặt là chiếc mặt nạ thực sự giận dữ khi những cái bóng cuộn tròn từ các bức tường ở hai bên anh ta, lơ lửng giữa không trung.

Lần đầu tiên kể từ khi vượt qua biên giới, tôi cảm thấy nhẹ nhõm đến mức muốn khóc khi nhìn thấy anh ấy.

Andarna thở hỗn hển trong tâm trí tôi—và sự hỗn loạn lại tiếp diễn.

Cảm giác buồn nôn làm thắt chặt dạ dày của tôi.

"Đã đến lúc rồi," Tairn gầm gừ.

Ánh mắt của Xaden hướng về phía tôi, đôi mắt đen của anh lóe lên vì sốc trong không quá một phần nghìn giây trước khi anh tiến về phía trước, bóng của anh chảy dài trước mặt anh khi anh đứng bên cạnh tôi. Anh búng tay và căn phòng sáng lên, ánh sáng của pháp sư lơ lửng phía trên chúng tôi.

"Các người chết tiệt hết rồi." Giọng nói của hắn bình tĩnh đến rợn người và càng đáng sợ hơn.

Mọi người trong phòng đều quay lại.

"Riorson!" Con dao găm của Oren rơi xuống sàn.

"Người nghĩ đầu hàng sẽ cứu được người sao?" Giọng điệu nhẹ nhàng chết người của Xaden khiến tôi nổi da gà. "Việc tấn công người cưỡi ngựa khác khi họ đang ngủ là trái với luật lệ của chúng ta."

"Nhưng anh biết là anh ta không bao giờ nên trói cô ấy lại!" Oren giơ tay lên, lòng bàn tay hướng về phía chúng tôi. "Trong số tất cả mọi người, anh có đủ lý do để muốn kẻ yếu đuối đó chết. Chúng tôi chỉ đang sửa chữa một sai lầm."

"Rõ ràng không phạm sai lầm." Bóng của Xaden tóm lấy mọi kẻ tấn công trừ Oren bằng cổ họng, rồi siết chặt lại. Chúng vùng vẫy, nhưng điều đó không quan trọng. Khuôn mặt chúng chuyển sang màu tím, những cái bóng giữ chặt khi chúng khuyê gối, rơi xuống theo hình vòng cung trước mặt tôi như những con rối vô hồn.

Tôi không thể tìm thấy lòng thương hại họ.

Xaden rảo bước về phía trước như thể anh ta có tất cả thời gian trên thế giới và giơ lòng bàn tay ra khi một xúc tu bóng tối khác nhắc con dao găm tôi vút đi khỏi sàn nhà.

"Để tôi giải thích." Oren nhìn con dao găm, tay anh run rẩy.

"Tôi đã nghe mọi điều tôi cần nghe." Các ngón tay của Xaden cuộn quanh chuôi kiếm. "Cô ta đáng lẽ phải giết anh trên chiến trường, nhưng cô ta lại nhân từ. Đó không phải là khuyết điểm của tôi." Anh ta chém về phía trước nhanh đến nỗi tôi hầu như không kịp bắt kịp động tác, và cổ họng của Oren mở ra theo một đường ngang, máu chảy xuống cổ và ngực anh ta như một dòng thác.

Anh ta tóm lấy cổ họng mình, nhưng vô ích. Anh ta chảy máu trong vài giây, ngã gục xuống sàn. Một vũng máu đỏ thẫm xuất hiện

xung quanh anh ta.

"Chết tiệt, Xaden." Garrick bước vào, tra kiếm vào vỏ khi ánh mắt quét khắp phòng. "Không có thời gian để thẩm vấn sao?" Ánh mắt anh ta quét về phía tôi như thể đang liệt kê những vết thương, chạm vào cổ họng tôi.

"Không cần đâu," Xaden phản bác khi Bodhi bước vào, cũng đánh giá nhanh như Garrick. Sự giống nhau giữa hai anh em họ vẫn khiến tôi phải dừng lại. Bodhi có cùng làn da rám nắng và đường chân mày rậm, nhưng nét mặt của anh ấy không góc cạnh như Xaden, và đôi mắt anh ấy có màu nâu nhạt hơn. Anh ấy trông giống như một phiên bản nhẹ nhàng hơn, dễ gần hơn của người anh họ lớn tuổi hơn, nhưng cơ thể tôi không nóng bừng khi nhìn thấy anh ấy như khi ở cạnh Xaden. Hoặc có thể Oren chỉ bóp nghẹt lý lẽ thường tình của tôi.

Một tiếng cười vô lý bật ra khỏi môi tôi, và cả ba người đàn ông nhìn tôi như thể tôi vừa bị đập đầu.

"Để tôi đoán nhé," Bodhi nói, xoa xoa gáy. "Chúng ta đang dọn dẹp à?"

"Hãy gọi người giúp đỡ nếu cần," Xaden trả lời bằng một cái gật đầu.

Cơ thể.

Tôi còn sống. Tôi còn sống. Tôi còn sống. Tôi lặp lại câu thần chú trong đầu khi Xaden lau máu trên con dao găm của tôi ở mặt sau áo choàng của Oren.

"Vâng. Cô còn sống." Xaden bước qua xác Oren và hai người khác, lấy con dao găm của tôi từ vai người phụ nữ ngã xuống trước khi đến tủ quần áo của tôi. Tôi thậm chí còn không nhận ra cô ta, vậy mà cô ta lại cố giết tôi.

Garrick và Bodhi kéo những thi thể đầu tiên ra.

"Tôi không nhận ra mình đã nói to điều đó." Đầu gối tôi bắt đầu run rẩy, rồi cơn buồn nôn chế ngự tôi. Chết tiệt, tôi nghĩ mình đã vượt qua được phản ứng này với adrenaline, nhưng giờ tôi đang run rẩy như một chiếc lá khi Xaden lục tung tủ quần áo của tôi như thể anh ta không vừa giết chết nửa tá người.

Như thể kiểu tàn sát này là chuyện thường ngày vậy.

"Là do sốc," anh nói, giật áo choàng của tôi ra khỏi móc và lấy một đôi giày. "Em bị thương à?" Những lời anh nói bị cắt ngang và phá vỡ mọi rào cản tạm thời mà tôi có đối với cơn đau. Nó ủa về như một cơn sóng đập mạnh tập trung ở lưng tôi. Quá đủ cho cơn sốt adrenaline.

Mỗi hơi thở đều giống như tôi đang đẩy phổi mình vào mảnh kính vỡ, vì vậy tôi giữ chúng ngấn và nồng. Nhưng tôi cố gắng đứng vững, lùi lại cho đến khi tôi cảm thấy bức tường đá áp vào bên không bị thương của mình, để nó chịu sức nặng của tôi.

"Đi nào, Violence." Những lời nhin ngọt của anh ta trái ngược với giọng điệu ngắn gọn của anh ta khi anh ta quần áo choàng của tôi qua cánh tay và mang đôi giày của tôi qua những xác chết còn lại mà anh ta bỏ lại trên sàn nhà của tôi. "Hãy tập hợp lại và nói cho tôi biết anh bị thương ở đâu." Anh ta đã giết sáu người mà không hề có một vết máu nào trên đôi giày da đen như nửa đêm của anh ta. Đôi giày của tôi rơi xuống đất cạnh chân tôi và chiếc áo choàng của tôi rơi xuống chiếc ghế bành nhỏ ở góc phòng.

Tôi gần như không thở được, nhưng liệu tôi có nên mạo hiểm thừa nhận điểm yếu hiện tại của mình với anh ấy không?

Ngón tay anh ấm áp dưới cằm tôi khi anh nâng đầu tôi lên để ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau. Đợi đã... có phải đó là một chút hoảng loạn đang cuộn trào trong anh không? "Em thở hỗn hển, vậy nên anh đoán là có liên quan đến—"

"Xương sườn của tôi," tôi nói xong trước khi anh kịp đoán. Cố gắng che giấu nỗi đau sẽ không có tác dụng với anh. "Người bên giường đã dùng kiếm đâm vào bên sườn tôi, nhưng tôi nghĩ chúng chỉ bị bầm tím thôi." Không có tiếng kêu rằng rắc báo hiệu xương gãy.

"Chắc là một thanh kiếm cùn." Anh ta nhướn một bên lông mày đen. "Trừ khi nó có liên quan đến lý do tại sao anh ngủ trong chiếc áo vest da."

"Hãy tin anh ấy," Tairn yêu cầu.

"Không dễ thế đâu."

"Bây giờ thì phải thế thôi."

"Là vậy rồi." Tôi giơ cánh tay phải lên và xoay nhẹ để anh ấy có thể nhìn thấy lỗ thủng trên váy ngủ của tôi. "Mira máy cho tôi đây. Đó là lý do tại sao tôi sống lâu như vậy."

Anh liếc nhìn giữa hai cơ thể chúng tôi, miệng anh căng ra trước khi gật đầu một lần. "Thật sáng suốt, mặc dù tôi cho rằng có nhiều lý do tại sao anh lại đi xa đến thế này." Trước khi tôi kịp phản biện quan điểm đó, ánh mắt anh chuyển sang cổ họng tôi và nheo lại khi thấy thứ mà tôi tưởng tượng phải là dấu tay màu tím. "Tôi nên giết anh ta chậm hơn."

"Tôi ổn." Tôi không ổn.

Anh ấy tập trung trở lại vào mắt tôi. "Đừng bao giờ nói dối tôi." Anh ấy nói với sự dữ dội, nghiêm chặt rằng, khiến tôi không thể không gật đầu hứa.

"Đau quá," tôi thừa nhận.

"Để tôi xem nào."

Tôi mở và ngậm miệng hai lần. "Đó là yêu cầu hay đòi hỏi?"

"Tùy mày, miễn là tao được xem thẳng khốn đó có làm gãy xương sườn của mày không." Anh ta nắm chặt tay lại.

Hai người đàn ông khác bước vào qua cánh cửa mở, Garrick và Bodhi theo sát phía sau. Họ đều...mặc quần áo. Mặc quần áo đầy đủ

lúc—tôi liếc nhìn đồng hồ—hai giờ sáng

"Bắt hai tên đó đi, và chúng ta sẽ lấy những tên cuối cùng," Garrick ra lệnh, và những người khác bắt đầu làm việc, mang những xác chết cuối cùng ra khỏi cửa. Tôi không thể không nhận ra rằng tất cả bọn họ đều có di vật nổi loạn lấp lánh trên cánh tay, nhưng tôi giữ quan sát này cho riêng mình.

"Cảm ơn," Xaden nói, rồi phẩy tay và cửa phòng tôi đóng lại với một tiếng "*cạch*" nhẹ. "Bây giờ, để tôi xem xương sườn của anh nào. Chúng ta đang lãng phí thời gian."

Tôi nuốt nước bọt, rồi gật đầu. Tốt hơn là biết ngay bây giờ nếu chúng bị hỏng. Tôi quay lưng lại với anh, nhưng tôi có thể thấy khuôn mặt anh trong tấm gương toàn thân khi tôi nhún vai khỏi tay áo phồng của chiếc váy ngủ, giữ chặt chất liệu trên ngực khi nó chìm vào lưng đến eo. "Anh sẽ phải—"

"Tôi biết cách mặc corset." Hàm anh cong lên một lần, và một nét gì đó gợi cho tôi nhớ đến cơn đói dữ dội thoáng qua trên nét mặt anh trước khi anh khóa nó lại, vén tóc tôi qua vai với sự dịu dàng đáng ngạc nhiên.

Những ngón tay anh lướt nhẹ trên làn da trần của tôi và tôi cố kìm cơn rung mình, khóa chặt các cơ để không cong người khi anh chạm vào.

Tôi bị sao thế này? Vẫn còn máu trên sàn nhà nhưng hơi thở của tôi lại dồn dập vì một lý do hoàn toàn *sai lầm* khi anh ta nhanh chóng tháo dây giày, bắt đầu từ dưới lên. Anh ta không nói dối. Anh ta hoàn toàn biết cách mặc corset.

"Làm sao mà sáng nào em cũng mặc cái thứ này thế?" Anh hỏi, hắng giọng khi từng inch một trên lưng tôi lộ ra.

"Tôi cực kỳ dẻo dai. Đó là một phần của toàn bộ quá trình xương gãy, khớp bị rách," tôi trả lời qua vai.

Anh mắt chúng tôi chạm nhau, và hơi ấm lan tỏa khắp bụng tôi. Khoảnh khắc đó trôi qua nhanh như khi nó đến, và anh ấy kéo áo giáp của tôi ra, kiểm tra bên phải của tôi. Những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve xương sườn bị tổn thương, sau đó nhẹ nhàng chọc vào.

"Bạn bị bầm tím rất nghiêm trọng, nhưng tôi không nghĩ chúng bị vỡ đâu."

"Đó là điều tôi nghĩ. Cảm ơn anh đã kiểm tra." Nó hẳn phải ngưng ngưng, nhưng bằng cách nào đó lại không ngưng ngưng, ngay cả khi anh ấy buộc lại dây giày cho tôi, cố định hai đầu dây.

"Người sẽ sống. Quay lại đi."

Tôi làm theo, kéo váy ngủ qua vai, và anh quỳ xuống sàn trước mặt tôi.

Mắt tôi mở to. Xaden Riorson đang quỳ trước mặt tôi, mái tóc đen của anh ấy ở mức hoàn hảo để tôi luồn ngón tay vào. Có lẽ đó

là điều duy nhất mềm mại ở anh ấy. Có bao nhiêu phụ nữ đã cảm nhận được những sợi tóc đó giữa các ngón tay của họ?

Tại sao tôi lại quan tâm đến điều đó?

"Em sẽ phải bước qua nỗi đau, và chúng ta phải làm thật nhanh." Anh ấy cầm lấy một chiếc ủng, rồi gõ nhẹ vào chân tôi. "Em có thể nhắc nó lên không?"

Tôi gật đầu, nhắc chân lên. Sau đó, anh ấy cướp đi mọi suy nghĩ hợp lý của tôi bằng cách xỏ giày vào và xỏ từng chiếc một.

Đây chính là người đàn ông không hề có vấn đề gì với cái chết của tôi chỉ vài tháng trước, và nào tôi dường như không thể hiểu hết được những khía cạnh khác nhau của anh ấy.

"Đi thôi." Anh quấn áo choàng của tôi quanh vai và cài nút ở cổ áo như thể tôi là một thứ gì đó quý giá. Giờ thì tôi biết mình đang bị sốc vì tôi chẳng quý giá gì với Xaden Riorson cả. Ánh mắt anh lướt qua mái tóc tôi và anh chớp mắt một lần trước khi kéo mũ trùm đầu của tôi lên trên khối tối dần chuyển sang sáng dần. Sau đó, anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi vào hành lang. Những ngón tay anh mạnh mẽ khi chúng quấn quanh tay tôi, anh nắm chặt nhưng không quá chặt.

Mọi cánh cửa khác đều đóng. Cuộc tấn công thậm chí còn không đủ lớn để đánh thức hàng xóm của tôi. Tôi đã chết rồi nếu Xaden không xuất hiện, ngay cả khi tôi có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của Oren. Nhưng chuyện đó xảy ra *thế nào*?

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Hành lang được thắp sáng mờ ảo bằng những ngọn đèn pháp sư màu xanh, loại đèn báo hiệu trời vẫn còn tối đối với những nơi không có cửa sổ.

"Cứ nói đủ lớn để người khác nghe thấy, thì sẽ có người ngăn cản chúng ta trước khi chúng ta đi đến đâu đó."

"Anh không thể giấu chúng tôi trong bóng tối hay làm gì đó được sao?"

"Chắc chắn rồi, vì một đám mây đen khổng lồ di chuyển dọc hành lang sẽ không đáng ngờ hơn một cặp đôi đang lén lút đi lại đâu." Anh ấy nhìn tôi một cái khiến tôi không kịp phản bác.

Đã hiểu.

Không phải chúng tôi là một cặp đôi.

Không phải là tôi sẽ không trèo lên người đàn ông đó như một cái cây nếu được đưa vào đúng hoàn cảnh. Tôi rùng mình khi chúng tôi đến hành lang chính của ký túc xá. Sẽ không bao giờ, không *bao giờ* có hoàn cảnh đúng khi nói đến anh ta, chứ đừng nói đến ngay sau khi anh ta hành quyết nửa tá người.

Nhưng để bảo vệ tôi, và theo một cách bệnh hoạn, méo mó, việc anh ấy giải cứu tôi khá là nóng bỏng, ngay cả khi anh ấy kéo tôi xuống hành lang với tốc độ không thể chịu đựng được. Ngay cả khi anh ấy chỉ làm vậy vì mạng sống của tôi gắn liền với anh ấy. Ngực tôi gào thét đòi nghỉ ngơi, nhưng không có gì có thể tìm thấy khi

anh ấy dẫn tôi qua cầu thang xoắn ốc dẫn lên ký túc xá năm hai và năm ba và vào tòa nhà tròn.

Phải mất vài tuần thì xương sườn của tôi mới lành hẳn.

Tiếng giày của chúng tôi trên sàn đá cẩm thạch là âm thanh duy nhất khi chúng tôi đi vào khu học thuật. Thay vì rẽ trái, hướng đến phòng tập đấu, anh ấy dẫn chúng tôi sang phải, xuống một cầu thang mà tôi biết là dẫn đến kho chứa đồ.

Đi được nửa đường, anh dừng lại, và tôi gần như đâm vào thanh kiếm đeo sau lưng anh. Sau đó, anh ra hiệu bằng tay phải, giữ tay tôi ở tay trái.

Tách. Xaden đẩy những viên đá và một cánh cửa ẩn mở ra.

"Trời đất ơi," tôi thì thầm khi nhìn vào đường hầm rộng lớn hiện ra trước mắt.

"Hy vọng em không sợ bóng tối." Anh kéo tôi vào trong, và bóng tối ngọt ngào bao trùm chúng tôi khi cánh cửa đóng lại.

Điều này ổn. Điều này hoàn toàn ổn.

"Nhưng phòng trường hợp anh là," Xaden nói, giọng anh ta ở mức âm lượng tối đa khi anh ta quát. Một luồng sáng pháp sư lơ lửng trên đầu chúng tôi, chiếu sáng xung quanh chúng tôi.

"Cảm ơn." Đường hầm được chống đỡ bằng các vòm đá và sàn thì nhẵn, như thể nó đã đi qua nhiều hơn lối vào của nó cho phép. Nó có mùi đất nhưng không ẩm ướt, và nó kéo dài trong khoảng thời gian có vẻ như vô tận.

Anh ấy thả tay tôi ra và bắt đầu bước đi. "Tiếp tục đi."

"Anh có thể—" Tôi nhăn mặt. Mẹ kiếp, ngực tôi đau quá. "Hãy biết quan tâm hơn một chút." Tôi lê bước theo anh ta, thả mũ trùm đầu xuống.

"Tôi sẽ không cứng chiều cô như Aetos đâu," anh ta nói mà không quay lại. "Điều đó chỉ khiến cô bị giết khi chúng ta ra khỏi Basgiath."

"Anh ấy không cứng chiều tôi."

"Anh ấy làm thế và em biết điều đó. Em cũng ghét điều đó, nếu cảm giác mà anh đang nhận được là một dấu hiệu." Anh ấy lùi lại để đi bên cạnh tôi. "Hay là anh đã đọc sai?"

"Anh ấy nghĩ nơi này quá nguy hiểm với một người nào đó... như tôi, và sau những gì vừa xảy ra, tôi không chắc mình có thể thực sự tranh luận với anh ấy." Tôi đã *ngủ*. Đó là thời điểm duy nhất chúng tôi được đảm bảo an toàn ở đây. "Tôi không nghĩ mình sẽ bận tâm đến việc ngủ nữa." Tôi liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai đến phát bực của anh ta. "Và nếu anh thậm chí còn *nghĩ* đến việc đề nghị ngủ với tôi vì sự an toàn từ bây giờ—"

Anh ta chế giễu. "Không đâu. Tôi không quan hệ với học sinh năm nhất—kể cả khi tôi *còn là* một học sinh năm nhất—nói gì đến... cô."

"Ai nói gì về chuyện địt nhau?" Tôi đáp trả, tự nguyện rửa mình khi cơn đau ở xương sườn ngày một dữ dội hơn. "Tôi phải là một kẻ khố đảm mới có thể ngủ với anh, và tôi đảm bảo với anh là tôi không phải vậy." Việc tưởng tượng về chuyện đó không được tính.

"Kẻ thích tự ngược đãi mình, phải không?" Khóe miệng anh ta nhếch lên thành một nụ cười khẩy.

"Anh chẳng có vẻ gì là ầm ập vào sáng hôm sau cả." Tôi mỉm cười, cong môi. "Trừ khi anh lo lắng rằng *em* sẽ giết *anh* khi chúng ta ngủ." Chúng tôi rẽ qua một góc, và đường hầm tiếp tục.

"Tôi không quan tâm đến *điều đó*. Với sự hung bạo của anh, và kỹ năng sử dụng dao găm của anh, tôi thậm chí không chắc anh có thể giết được một con ruồi. Đừng nghĩ rằng tôi không nhận ra rằng anh đã làm bị thương ba con trong số chúng và không bao giờ ra tay giết chúng." Anh ta ném cho tôi một cái nhìn không tán thành.

"Tôi chưa bao giờ giết ai cả," tôi thì thầm như thể đó là một bí mật.

"Bạn sẽ phải vượt qua điều đó. Tất cả những gì chúng ta có sau khi tốt nghiệp là vũ khí, và tốt nhất là chúng ta nên mài giũa trước khi rời khỏi cổng."

"Chúng ta đang đi đâu thế? Chúng ta đang rời khỏi cổng à?" Tôi đã mất hết phương hướng ở đây rồi.

"Chúng ta sẽ hỏi Tairn chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra." Hàm của Xaden cong lên. "Và tôi không nói về vụ tấn công. Làm thế quái nào mà chúng vượt qua được ổ khóa của anh?"

Tôi nhún vai nhưng không buồn giải thích. Không đời nào anh ấy tin tôi. Bản thân tôi cũng khó mà tin được.

"Chúng ta nên tìm ra cách giải quyết để chuyện này không xảy ra nữa. Tôi từ chối ngủ trên sàn nhà chết tiệt của anh như một con chó canh gác."

"Khoan đã. Đây là đường khác đến sân bay à?" Tôi cố gắng hết sức để ngăn cơn đau ở cổ họng và xương sườn. "*Anh ấy đang đưa tôi đến với anh,*" tôi nói với Tairn.

"Tôi biết."

"Anh có định nói cho tôi biết thứ ở trong đó là gì không?"

"Tôi sẽ làm thế nếu tôi biết."

"Vâng," Xaden nói, và con đường lại cong một lần nữa. "Nó không hẳn là kiến thức phổ thông. Và tôi sẽ yêu cầu anh nhét đường hầm nhỏ này vào hồ sơ bí mật mà anh giữ thay mặt tôi."

"Để tôi đoán nhé, và bạn sẽ biết nếu tôi nói chứ?"

"Ừ." Một nụ cười nhếch mép khác xuất hiện, và tôi quay đi trước khi anh bắt gặp tôi đang nhìn chằm chằm.

"Anh sẽ hứa với em một việc nữa chứ?" Con đường bắt đầu leo lên, và đoạn đường lên dốc không hề dễ dàng. Mỗi hơi thở đều nhắc nhở em về những gì đã xảy ra cách đây chưa đầy một giờ.

"Có một ân huệ của ta là quá đủ rồi, và chúng ta đã đạt đến trạng thái hủy diệt lẫn nhau rồi, Sorrengail. Bây giờ, người có thể vượt qua được không, hay là cần ta công người?"

"Nghe như một lời xúc phạm chứ không phải lời đề nghị."

"Em hiểu rồi đấy." Nhưng tốc độ của anh ấy chậm lại để theo kịp tôi.

Mặt đất dịch chuyển dưới chân tôi như thể nó đang rung chuyển, nhưng tôi biết rõ hơn. Đó là đầu tôi, kết quả của nỗi đau và căng thẳng. Bước chân tôi loạn choạng.

Cánh tay của Xaden quấn quanh eo tôi, giữ tôi đứng vững. Tôi ghét cách anh ấy chạm vào làm tăng nhịp tim của tôi khi chúng tôi tiếp tục leo lên, nhưng tôi không phản đối. Tôi không muốn biết ơn bất cứ điều gì khi nói đến anh ấy, nhưng mùi bạc hà của anh ấy thật tuyệt. "Dù sao thì tối nay anh đã làm gì?"

"Sao em hỏi thế?" Giọng điệu của anh rõ ràng ám chỉ rằng tôi không nên hỏi.

Tiếc quá.

"Anh đã đến phòng tôi chỉ trong vòng vài phút, và anh không mặc đồ để ngủ." Trời ơi, anh ta còn đeo một thanh kiếm nữa kìa.

"Có lẽ tôi cũng ngủ trong bộ áo giáp của mình."

"Vậy thì anh nên chọn bạn cùng giường đáng tin cậy hơn."

Anh ta khịt mũi, một nụ cười thoáng qua trong một nhịp tim. Một nụ cười thật sự. Không phải cái nhếch mép giả tạo, gượng ép mà tôi thường thấy hay cái nhếch mép tự mãn. Một nụ cười chân thật, khiến tim tôi ngừng đập mà tôi không thể miễn nhiễm. Nhưng nó biến mất nhanh như vẽ bề ngoài của nó.

"Vậy là anh không định nói cho em biết à?" Tôi hỏi. Tôi sẽ rất bực bội nếu không bị tổn thương nhiều đến thế. Và tôi thậm chí sẽ không động đến lý do tại sao anh ấy cần phải kéo chúng ta đến tận Tairn khi tôi có thể trò chuyện với anh ấy bất cứ lúc nào tôi muốn.

Trừ khi *anh ta* muốn nói chuyện với Tairn, điều này... thật là táo bạo.

"Không. Công việc năm thứ ba." Anh ta buông tay khi chúng tôi đến cuối đường hầm có tường đá. Một vài cử chỉ tay và một *tiếng tách khác* trước khi anh ta đẩy cửa mở.

Chúng tôi bước ra ngoài trong bầu không khí trong lành, lạnh giá của tháng 11.

"Cái quái gì thế," tôi thì thầm. Cánh cửa được xây dựng trong một đồng đá tảng ở phía đông của cánh đồng.

"Nó được ngụy trang rồi." Xaden vẫy tay và cánh cửa đóng lại, hòa vào tảng đá như thể nó là một phần của nó.

Có một âm thanh mà giờ tôi nhận ra là tiếng đập cánh đều đặn, và tôi nhìn lên để thấy ba con rồng che khuất các vì sao khi chúng hạ xuống. Mặt đất rung chuyển khi chúng đáp xuống trước mặt chúng tôi.

"Tôi đoán là thủ lĩnh cánh muốn nói chuyện phải không?" Tairn bước tới và Sgaeyl theo sau, đôi cánh khép chặt, đôi mắt vàng nheo lại nhìn tôi.

Andarna chạy vọt qua giữa những móng vuốt của Sgaeyl, phi nước đại về phía chúng tôi. Cô ấy trượt đi mười hai feet cuối cùng, móng chân đào sâu xuống đất để dừng lại ngay trước mặt tôi, đưa mũi vào xương sườn tôi khi cảm giác lo lắng cấp bách tràn ngập đầu tôi, nhấn chìm tôi với những cảm xúc mà tôi biết không phải của mình.

"Không có xương nào bị gãy cả," tôi hứa, vuốt ve những đường gờ gồ ghề trên đầu cô ấy. "Chúng chỉ bị bầm tím thôi."

"Anh chắc chứ?" cô hỏi, vẻ lo lắng hiện rõ trong mắt.

"Chắc chắn như tôi có thể." Tôi cố mỉm cười. Việc lê bước ra đây vào giữa đêm là xứng đáng để làm dịu nỗi lo lắng của cô ấy.

"Vâng, tôi muốn nói một lời. Anh đang truyền năng lực gì cho cô ấy thế?" Xaden hỏi, nhìn chăm chăm vào Tairn như thể anh không phải... Tairn.

Đúng vậy. Can đảm . Mọi cơ bắp trên cơ thể tôi đều cứng lại, chắc chắn rằng Tairn sắp thiếu sống Xaden vì tội trơ tráo.

"Việc tôi chọn hay không chọn truyền đạt thông điệp gì tới người cưỡi ngựa của tôi không liên quan gì đến anh cả," Tairn trả lời với giọng gầm gừ.

Mọi việc đang diễn ra tốt đẹp.

"Anh ấy nói rằng—" Tôi bắt đầu.

"Tôi nghe thấy rồi," Xaden đáp trả, không thềm liếc tôi lấy một cái.

"Bạn cái gì cơ?" Lòng mào tôi chạm đến chân tóc, và Andarna rút lui để đứng cùng những người khác. Rõ ràng chỉ nói chuyện với người cưỡi chúng. Đó là điều tôi vẫn luôn được dạy.

"Đó hoàn toàn là việc của tôi khi anh mong đợi tôi bảo vệ cô ấy," Xaden đáp trả, giọng anh ta cao hơn.

"Tôi đã gửi tin nhắn cho anh rồi, con người ạ." Đầu của Tairn xoay theo chuyển động giống rắn khiến tôi cảnh giác. Anh ta còn hơn cả kích động.

"Và tôi đã suýt nữa thì không qua khỏi." Những lời nói thốt ra qua kẽ răng nghiến chặt. "Cô ấy hẳn đã chết nếu tôi đến muộn hơn ba mươi giây."

"Có vẻ như cậu được tặng ba mươi giây." Ngực Tairn rung lên với tiếng gầm gừ.

"Và tôi muốn biết chuyện quái quỷ gì đã xảy ra ở đó!"

Tôi hít vào thật mạnh.

"Đừng làm hại anh ấy," tôi cầu xin Tairn. *"Anh ấy đã cứu tôi."* Tôi chưa bao giờ thấy ai dám nói chuyện với rồng của người cưỡi khác, chứ đừng nói đến việc hét vào mặt một con, đặc biệt là một con mạnh mẽ như Tairn.

Anh ta cầu nhàu đáp lại.

"Chúng ta cần biết chuyện gì đã xảy ra trong căn phòng đó." Ánh mắt đen tối của Xaden xuyên thấu tôi như một con dao trong một phần nghìn giây trước khi anh ta trừng mắt nhìn Tairn.

***"Đừng dám thử đọc suy nghĩ của ta, con người, nếu không người sẽ phải hối hận."* Miệng Tairn mở ra, lưỡi cong lại theo một chuyển động mà tôi quá quen thuộc.**

Tôi di chuyển giữa hai người và nghiêng cảm về phía Tairn. "Anh ấy chỉ hơi hoảng loạn một chút thôi. Đừng làm anh ấy bị bỏng."

***"Ít nhất thì chúng ta cũng đồng ý về một điều gì đó."* Một giọng nói nữ tính vang lên trong đầu tôi.**

Sgaeyl.

Trong sự kinh ngạc, tôi chớp mắt nhìn con dao găm màu xanh nước biển khi Xaden di chuyển đến bên tôi. "Cô ấy đã nói chuyện với tôi."

"Tôi biết. Tôi đã nghe." Anh khoanh tay trước ngực. "Bởi vì họ là bạn đời. Cũng là lý do tôi bị xích với anh."

"Bạn làm cho nó nghe có vẻ dễ chịu quá."

"Không phải thế." Anh quay lại đối mặt với tôi. "Nhưng anh và tôi chính xác là như vậy, Violence. Chúng ta bị xiềng xích. Bị trói buộc. Anh chết, tôi chết, vì vậy tôi xứng đáng được biết anh đã ở dưới con dao của Seifert như thế nào trong một giây và băng qua căn phòng trong một giây khác. Đó có phải là sức mạnh của dấu ấn mà anh đã thể hiện với Tairn không? Nói thật đi. Bây giờ." Ánh mắt anh nhìn sâu vào tôi.

"Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra," tôi thành thật trả lời.

"Thiên nhiên thích mọi thứ cân bằng," Andarna nói như thể cô ấy đang đọc lại sự thật, giống như tôi vẫn làm khi tôi lo lắng. "Đó là điều đầu tiên chúng ta được dạy."

Tôi quay lại đối mặt với con rồng vàng, lặp lại những gì nó đã nói với Xaden.

"Điều đó có nghĩa là gì?" anh ấy hỏi tôi chứ không phải cô ấy.

Tôi đoán điều đó có nghĩa là anh ta có thể nghe thấy Tairn, nhưng không nghe thấy Andarna.

***"Ồ, không phải điều đầu tiên."* Andarna ngồi xuống, lướt chiếc đuôi lông vũ của mình dọc theo bãi cỏ phủ đầy sương giá. "Điều đầu tiên là chúng ta không nên gắn bó cho đến khi chúng ta trưởng thành hoàn toàn." Cô nghiêng đầu sang một bên. "Hoặc có thể điều đầu tiên là nơi có cừu? Nhưng tôi thích dê hơn."**

***"Đây là lý do tại sao chim đuôi lông không gắn kết với nhau."* Tairn thở dài với vẻ bức bối tột độ.**

***"Hãy để cô ấy giải thích,"* Sgaeyl thúc giục, bấm móng vuốt như bấm móng tay xuống đất.**

"Feathertails không nên gắn kết vì chúng có thể vô tình trao tặng sức mạnh của mình cho con người", Andarna tiếp tục. "Rồng không thể dẫn"

truyền - không thực sự - cho đến khi chúng ta lớn, nhưng tất cả chúng ta đều được sinh ra với một điều gì đó đặc biệt".

Tôi chuyển tiếp tin nhắn. "Giống như một con dẫu?" Tôi hỏi lớn để Xaden có thể nghe thấy.

"Không," Sgaeyl trả lời. "Một dẫu ẩn là sự kết hợp giữa sức mạnh của chúng tôi với khả năng dẫn truyền của riêng bạn. Nó phản ánh con người bạn ở cốt lõi của bản thể bạn."

Andarna ngồi dậy và nghiêng đầu một cách tự hào. "Nhưng tôi đã tặng món quà của mình trực tiếp cho anh. Bởi vì tôi vẫn là một con đuôi lông."

Tôi nhắc lại lần nữa, nhìn chăm chăm vào con rồng nhỏ hơn. Hầu như không có thông tin gì về feathertail vì chúng chưa bao giờ được nhìn thấy bên ngoài Vale. Chúng được bảo vệ. Chúng... Tôi nuốt nước bọt. Đợi đã. Cô ấy đã nói gì? "Bạn vẫn là feathertail à?"

"Vâng! Có lẽ là trong vài năm nữa." Cô ấy chớp mắt chậm rãi rồi ngáp một cái, cái đuôi chẻ đôi của cô ấy cong lên.

Ồi. Chúa ơi. "Em...em là một chú rùa con," tôi thì thầm.

"Tôi không phải!" Andarna phun hơi nước vào không khí. "Tôi là hai! Lũ trẻ thậm chí còn không thể bay!"

"Cô ấy là cái gì?" Ánh mắt của Xaden đảo qua lại giữa Andarna và tôi.

Tôi trừng mắt nhìn Tairn. "Anh để một đứa trẻ vị thành niên bị trói buộc? Một đứa trẻ tập luyện cho chiến tranh?"

"Chúng ta trưởng thành nhanh hơn nhiều so với con người", ông lập luận, có can đảm để tỏ ra bị xúc phạm. "Và tôi không chắc có ai để Andarna làm bất cứ điều gì không".

"Nhanh hơn bao nhiêu?" Tôi thở hển hển. "Con bé mới hai tuổi thôi!"

"Con bé sẽ trưởng thành hoàn toàn trong một hoặc hai năm nữa, nhưng một số chậm hơn những đứa khác", Sgaeyl trả lời. "Và nếu tôi nghĩ con bé thực sự gắn bó, tôi sẽ phản đối Quyền được ban ơn của con bé dữ dội hơn". Cô ấy khịt mũi với Andarna trong sự không tán thành rõ ràng.

"Khoan đã. Andarna có phải của anh không?" Xaden bước một bước về phía Sgaeyl, và giọng điệu trong giọng nói của anh ấy là thứ mà tôi chưa từng nghe thấy. Anh ấy... bị tổn thương. "Anh đã giấu một con non khỏi tôi trong hai năm qua sao?"

"Đừng có lỗ bịch thế." Sgaeyl thổi ra một luồng khí làm rối tung mái tóc của Xaden. "Người nghĩ ta sẽ để con cháu mình gắn bó khi vẫn còn lông vũ sao?"

"Bố mẹ cô bé đã mất trước khi nở," Tairn trả lời.

Lòng tôi chùng xuống. "Ồ, tôi xin lỗi, Andarna."

"Tôi có nhiều người lớn tuổi," bà đáp, như thể điều đó bù đắp được, nhưng việc mất cha...tôi biết điều đó không bù đắp được.

"Không đủ để giữ anh khỏi sân Threshing," Tairn càu nhàu. "Đuôi lông vũ không gắn kết vì sức mạnh của chúng quá khó lường. Không ổn định."

"Không thể đoán trước được?" Xaden hỏi.

"Cũng giống như anh sẽ không đưa con dấu của mình cho một đứa trẻ mới biết đi, phải không, thủ lĩnh?" Tairn càu nhàu khi Andarna gục vào chân trước của anh ta.

"Trời ạ, không. Tôi gần như không thể kiểm soát được khi còn là sinh viên năm nhất." Xaden lắc đầu.

Thật kỳ lạ khi tưởng tượng rằng Xaden không thể kiểm soát được. Chết tiệt, tôi sẽ trả nhiều tiền để thấy anh ấy mất kiểm soát. Để trở thành người mà anh ấy mất kiểm soát. Không. Tôi dập tắt suy nghĩ đó ngay lập tức.

"Chính xác. Việc gắn kết quá sớm cho phép họ trao tặng món quà của mình trực tiếp, và người lái có thể dễ dàng làm họ kiệt sức và kiệt sức."

"Tôi sẽ không bao giờ!" Tôi lắc đầu.

"Đó là lý do tại sao tôi chọn anh." Đầu Andarna đập vào chân Tairn. Làm sao tôi có thể không nhìn thấy trước đây? Đôi mắt tròn xoe của cô ấy, bàn chân của cô ấy...

"Tất nhiên là anh không biết rồi. Feathertails không được phép nhìn thấy," Tairn nói, liếc nhìn bạn đời của mình.

Cô ấy thậm chí còn không thèm đảo mắt.

"Nếu những người lãnh đạo biết rằng các kỵ sĩ có thể tự mình lấy quà tặng của cô ấy, thay vì phải phụ thuộc vào con dấu của chính họ..." Xaden nói, nhìn chằm chằm vào Andarna khi cô ấy chớp mắt chậm dần.

"Cô ấy sẽ bị săn đuổi," tôi kết thúc một cách lặng lẽ.

"Đó là lý do tại sao bạn không thể nói với bất kỳ ai về cô ấy", Sgaeyl nói. "Hy vọng cô ấy sẽ trưởng thành khi bạn ra khỏi góc phần tư, và những người lớn tuổi đã đặt ra nhiều biện pháp bảo vệ nghiêm ngặt hơn đối với những chú chim đuôi lông".

"Tôi sẽ không làm thế đâu," tôi hứa. "Andarna, cảm ơn cô. Bất cứ điều gì cô làm đều cứu mạng tôi."

"Tôi đã làm thời gian dừng lại." Miệng cô há hốc ra thành một cái ngáp khác khiến hàm răng nghiêng chặt. "Nhưng chỉ một chút thôi."

Đời đã. Cái gì cơ? Bụng tôi như muốn rớt xuống đất khi tôi nhìn vào đôi mắt vàng của Andarna và quên đi nỗi đau, quên đi mặt đất rắn chắc dưới chân, thậm chí quên cả nhu cầu thở khi cơn sốc chạy qua người tôi, cướp đi lý trí của tôi.

Không ai có thể ngăn chặn thời gian. Không gì có thể ngăn chặn nó. Điều đó...chưa từng nghe thấy.

"Cô ấy nói gì thế?" Xaden hỏi, nắm chặt vai tôi để giữ tôi đứng vững.

Tairn gầm gừ và một luồng hơi nước thổi bay cả hai chúng tôi.

"Tôi sẽ bỏ tay anh ra khỏi người cưỡi ngựa", Sgaeyl cảnh báo.

Xaden nói lỏng tay nhưng vẫn tiếp tục ôm chặt vai tôi. "Nói cho anh biết cô ấy đã nói gì. Làm ơn." Miệng anh mím chặt và tôi biết rằng phần cuối cùng đó đã khiến anh phải trả giá.

"Cô ấy có thể dừng thời gian lại," tôi cố nói, lắp bắp. "Trong thời gian ngắn."

Nét mặt của Xaden chùng xuống, và lần đầu tiên, anh ta trông không giống như người chỉ huy kiên cường, chết chóc mà tôi gặp trên lan can. Anh ta hoàn toàn bị sốc khi nhìn về phía Andarna. "Anh có thể dừng thời gian sao?"

"Và giờ chúng ta có thể dừng lại." Cô ấy chớp mắt chậm rãi, và tôi có thể cảm thấy sự mệt mỏi lan tỏa từ cô ấy. Việc truyền tải món quà đó cho tôi tối nay đã khiến cô ấy phải trả giá. Cô ấy hầu như không thể mở mắt.

"Từng chút một thôi," tôi thì thầm.

"Từng chút một," Xaden chậm rãi nhắc lại, như thể anh ấy đang tiếp thu thông tin.

"Và nếu tôi sử dụng nó quá nhiều, tôi có thể giết chết cô," tôi nhẹ nhàng nói với Andarna.

"Giết chúng tôi đi." Cô đứng trên cả bốn chân. *"Nhưng tôi biết anh sẽ không làm vậy."*

"Tôi sẽ cố gắng hết sức để xứng đáng." Những hậu quả của món quà này, sức mạnh đặc biệt này, giáng cho tôi một đòn chí mạng, và bụng tôi như muốn nổ tung. "Giáo sư Carr cũng sẽ giết tôi sao?"

Mọi ánh mắt đều hướng về phía tôi, và Xaden siết chặt vai tôi, ngón tay cái vuốt ve theo một chuyển động nhẹ nhàng. "Tại sao em lại nghĩ vậy?"

"Anh ta đã giết Jeremiah." Tôi gạt cơn hoảng loạn đi và tập trung vào những đốm vàng nhỏ xíu trong đôi mắt đen của Xaden. "Anh thấy anh ta bẻ cổ như một cành cây ngay trước mặt toàn bộ góc phần tư."

"Jeremiah là một người vô tri." Giọng của Xaden hạ xuống. "Người đọc được suy nghĩ là một tội nghiêm trọng. Anh biết điều đó mà."

"Và họ sẽ làm gì nếu họ phát hiện ra tôi có thể dừng thời gian?" Nỗi kinh hoàng làm đông cứng máu trong huyết quản tôi.

"Họ sẽ không phát hiện ra đâu," Xaden hứa. "Sẽ không ai nói cho họ biết đâu. Không phải anh. Không phải tôi. Không phải họ." Anh ta chỉ một tay về phía bộ ba con rồng của chúng tôi. "Hiểu chưa?"

"Anh ấy nói đúng," Tairn nói. "Họ không thể tìm ra. Và không thể nói trước được bạn sẽ có khả năng này trong bao lâu. Hầu hết các món quà của feathertail đều biến mất khi trưởng thành khi chúng bắt đầu truyền tín hiệu."

Andarna lại ngáp một cái nữa, trông như sắp chết đến nơi.

"Ngủ một chút đi", tôi nói với cô ấy. *"Cảm ơn cô đã giúp tôi đêm nay."*

"*Đi thôi, Golden One,*" Tairn nói, và tất cả đều hơi cúi xuống, rồi phóng đi, gió thổi mạnh vào mặt tôi. Andarna vùng vẫy, đôi cánh đập mạnh gấp đôi, và Tairn bay lên bên dưới cô ấy, mang theo trọng lượng của cô ấy và tiếp tục bay đến Vale.

"Hứa với tôi là anh sẽ không nói với ai về việc dừng thời gian," Xaden hỏi khi chúng tôi quay trở lại đường hầm, nhưng nó giống như một mệnh lệnh vậy. "Không chỉ vì sự an toàn của anh. Những khả năng hiếm có, khi được giữ bí mật, là loại tiền tệ có giá trị nhất mà chúng ta sở hữu."

Tôi nhủ mãi khi nghiên cứu những đường nét khắc nghiệt của di vật nổi loạn quấn quanh cổ anh ta, đánh dấu anh ta là con trai của kẻ phản bội, cảnh báo mọi người rằng anh ta không đáng tin cậy. Có lẽ anh ta đang bảo tôi giữ im lặng vì lợi ích của riêng anh ta, để anh ta có thể sử dụng tôi sau này.

Ít nhất thì điều đó có nghĩa là anh ấy muốn tôi vẫn còn sống vào một thời điểm nào đó sau này.

"Chúng ta cần tìm ra cách những học viên chưa bị ràng buộc có thể vào phòng của anh", ông nói.

"Có một người cưỡi ngựa ở đó," tôi nói với anh ta. "Một người đã bỏ chạy trước khi anh đến. Cô ấy hẳn đã mở khóa từ bên ngoài."

"Ai vậy?" Anh dừng lại, nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay tôi và quay tôi về phía anh.

Tôi lắc đầu. Không đời nào anh ấy tin tôi. Bản thân tôi cũng khó mà tin được.

"Đến một lúc nào đó, anh và em sẽ phải bắt đầu tin tưởng lẫn nhau, Sorrengail. Phần còn lại của cuộc đời chúng ta phụ thuộc vào điều đó." Sự giận dữ dâng trào trong mắt Xaden. "Bây giờ hãy nói cho em biết *là ai*."

Buộc tội một wingleader làm sai là lời buộc tội nguy hiểm nhất trong tất cả các lời buộc tội. Nếu bạn đúng, thì chúng ta đã thất bại trong việc lựa chọn wingleader giỏi nhất. Nếu bạn sai, bạn sẽ chết.

— THỜI GIAN CỦA TÔI LÀM SINH VIÊN : A M EMOIR
CỦA TỔNG HỢP A UGUSTINE M ELGREN

CHƯƠNG HAI MƯƠI

“Oren Seifert.” Đội trưởng Fitzgibbons đọc xong cuộn giấy tử thần và khép cuộn giấy lại khi chúng tôi đứng thành hàng vào sáng hôm sau, hơi thở của chúng tôi tạo ra những đám mây trong không khí lạnh giá. “Chúng tôi giao phó linh hồn họ cho Malek.”

Trong lòng tôi không có chỗ cho nỗi buồn dành cho sáu trong số tám cái tên, nhất là khi tôi phải dịch chuyển trọng lượng để làm dịu cơn đau nhói ở xương sườn và lờ đi cách những người đi xe khác nhìn chằm chằm vào vết bầm tím quanh cổ tôi.

Hai người khác trong danh sách hôm nay là học viên năm thứ ba của Phi đoàn 2, hy sinh trong một hoạt động huấn luyện gần biên giới Braevick, theo lời đồn vào bữa sáng, và tôi không khỏi tự hỏi liệu đó có phải là nơi Xaden đã đến trước khi đến giải cứu tôi đêm qua hay không.

“Tôi không thể tin là họ lại cố giết anh khi anh đang ngủ.” Rhiannon vẫn còn sôi máu khi ăn sáng sau khi tôi kể lại cho mọi người nghe chuyện đã xảy ra.

Có lẽ Xaden đang đấu tranh để giữ bí mật về sự kiện đêm qua, để che giấu việc tôi thực sự là gánh nặng đối với anh ta, vì không ai khác trong ban lãnh đạo biết. Anh ta không nói một lời nào sau khi tôi nói với anh ta ai là người mở khóa cửa, vì vậy tôi không biết anh ta có tin tôi hay không.

“Tệ hơn nữa, tôi nghĩ mình đang quen dần với điều đó.” Hoặc là tôi có kỹ năng phân chia ranh giới tuyệt vời hoặc tôi thực sự đang thích nghi với việc luôn là mục tiêu.

Đại úy Fitzgibbons đưa ra một số thông báo nhỏ, và tôi không để ý đến ông ấy nữa khi có ai đó sai bước về phía chúng tôi, cắt ngang khoảng không giữa phần Ngọn lửa và Phần Đuôi của cánh chúng tôi.

Giống như mọi khi, trái tim ngu ngốc, bị hormone điều khiển của tôi khựng lại khi lần đầu nhìn thấy Xaden. Ngay cả những loại thuốc độc hiệu quả nhất cũng được đóng gói đẹp đẽ, và Xaden chính xác là như vậy—vừa đẹp vừa nguy hiểm. Anh ta trông có vẻ bình tĩnh một cách đánh lừa khi tiến đến gần, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự căng thẳng của anh ta như thể đó là của chính tôi, giống như một con báo đang rình rập con mồi. Gió thổi tung mái tóc anh ta, và tôi thở dài trước lợi thế hoàn toàn bất công mà anh ta có được so với mọi người đàn ông trong sân này. Anh ta thậm chí không cần phải cố tỏ ra quyến rũ... anh ta chỉ là ...

Ôi trời. Cảm giác này ngay đây—cách hơi thở của tôi nghẹn lại và toàn bộ cơ thể tôi co thắt khi anh ấy ở gần—là lý do tại sao tôi không đưa ai lên giường hoặc *ăn mừng* như những người bạn hoàn toàn bình thường khác của tôi. Cảm giác này là lý do tại sao tôi không muốn bắt kỳ ai... khác.

Bởi vì tôi muốn *anh ấy*.

Không có đủ lời chửi thề trên thế giới này đâu.

Ánh mắt anh khóa chặt vào tôi đủ lâu để khiến mạch tôi đập nhanh hơn trước khi anh quay sang Dain, lờ đi thông báo của Fitzgibbons phía sau anh. "Có sự thay đổi trong danh sách đội của anh."

"Đội trưởng?" Dain hỏi, lưng thẳng lên. "Chúng tôi vừa tiếp nhận bốn người từ đội thứ ba bị giải tán."

"Vâng." Xaden nhìn về bên phải, nơi Đội 2, Đội Đuôi đang đứng nghiêm. "Belden, chúng ta đang thay đổi lượt."

"Vâng, thưa ngài." Người đội trưởng gật đầu một cái.

"Aetos, Vaughn Penley sẽ rời khỏi đơn vị của anh và anh sẽ nhận Liam Mairi từ Tail Section."

Miệng Dain khép lại và anh gật đầu.

Tất cả chúng tôi đều theo dõi hai tay đưa năm nhất đổi chỗ. Penley chỉ ở cùng chúng tôi kể từ Threshing, nên không có lời tạm biệt chân thành nào từ đội ban đầu của chúng tôi, nhưng ba người còn lại thì cầu nhau.

Liam gật đầu với Xaden, và bụng tôi quặn lại. Tôi biết chính xác lý do tại sao anh ta được giao cho Dain. Anh chàng này to lớn, cao bằng Sawyer và có vóc dáng như Dain, với mái tóc vàng hoe, mũi cao, mắt xanh, và di tích nổi loạn trải dài từ cổ tay đến dưới tay áo đã tiết lộ nhiệm vụ của anh ta.

"Tôi *không* cần vệ sĩ," tôi quát Xaden. Tôi có quá đáng khi nói chuyện với một chỉ huy như vậy không? Chắc chắn rồi. Tôi có quan tâm không? Không một chút nào.

Anh ta lờ tôi đi, đối mặt với Dain. "Liam về mặt thống kê là năm nhất mạnh nhất trong góc phần tư. Anh ta có thời gian nhanh nhất để vượt qua Gauntlet, chưa từng thua một thử thách nào và được gắn kết với một Red Daggetail cực kỳ mạnh mẽ. Bất kỳ đội nào

cũng sẽ may mắn khi có anh ta, và anh ta là của anh, Aetos. Anh có thể cảm ơn tôi khi anh giành chiến thắng trong Squad Battle vào mùa xuân."

Liam bước vào đội hình phía sau tôi, thế chỗ Penley.

"Tôi. Không. Cần. Một. Vệ. Vệ," tôi lặp lại, lần này to hơn một chút. Tôi chẳng quan tâm ai nghe thấy tôi.

Một trong những học sinh năm nhất phía sau tôi thở hỗn hển, chắc chắn là thấy xấu hổ vì sự táo bạo của tôi.

Imogen khịt mũi. "Chúc may mắn với cách tiếp cận đó."

Xaden đi ngang qua Dain và đứng ngay trước mặt tôi, nghiêng người vào không gian của tôi. "Nhưng em thì có, như chúng ta đã học được tối qua. Và anh không thể ở mọi nơi em ở. Nhưng Liam đây"—anh ấy chỉ về phía Tyr tóc vàng—"cậu ấy là học sinh năm nhất, vì vậy cậu ấy có thể ở mọi lớp học, mọi thử thách, và anh thậm chí còn giao cho cậu ấy nhiệm vụ thư viện, vì vậy anh hy vọng em sẽ quen với cậu ấy, Sorrengail."

"Anh đang vượt quá giới hạn rồi." Móng tay tôi cắn vào lòng bàn tay.

"Bạn vẫn chưa bắt đầu thấy việc vượt quá giới hạn đâu", anh ta cảnh báo, giọng anh ta hạ thấp xuống, khiến tôi rùng mình. "Bất kỳ mối đe dọa nào đối với bạn cũng là mối đe dọa đối với tôi, và như chúng ta đã xác định, tôi có những việc quan trọng hơn phải làm thay vì ngủ trên sàn nhà của bạn".

Hơi nóng bốc lên cổ tôi và làm ửng má tôi. "Anh ấy không ngủ trong phòng tôi."

"Tất nhiên là không." Anh ta cười khẩy, và cái bụng phản bội của tôi chùng xuống. "Tôi đã chuyển anh ta vào cái bên cạnh anh rồi. Không muốn vượt quá đâu." Anh ta quay gót và bước đi, quay trở lại chỗ của mình ở phía trước đội hình của chúng tôi.

"Lũ rồng giao phối chết tiệt," Dain sôi máu, mắt vẫn nhìn về phía trước.

Fitzgibbons kết thúc thông báo của mình và bước ra phía sau bục, thường là báo hiệu sự kết thúc của đội hình, nhưng Chỉ huy Panchek lại lên bục. Ông có thói quen tránh đội hình buổi sáng, điều đó có nghĩa là có điều gì đó sắp xảy ra.

"Có chuyện gì với Panchek thế?" Rhiannon hỏi bên cạnh tôi.

"Không chắc." Tôi hít một hơi thật sâu, nhấn mặt vì cơn đau ở xương sườn.

Rhiannon nói: "Phải có chuyện gì đó lớn lắm thì anh ta mới loay hoay với một cuốn Codex ở đó".

"Im lặng," Dain ra lệnh, liếc nhìn chúng tôi qua vai lần đầu tiên vào sáng nay. Anh ta nhìn lại hai lần, mắt mở to khi nhìn thấy cổ tôi. "Vi?"

Anh ấy không nói chuyện với tôi kể từ cuộc cãi vã hôm qua. Trời ời, sao mới chưa đầy hai mươi bốn giờ mà tôi đã cảm thấy mình

như một con người hoàn toàn khác vậy?

"Tôi ổn mà," tôi trấn an anh ấy, nhưng anh ấy vẫn nhìn chăm chăm vào cổ họng tôi, bị sốc. "Đội trưởng Aetos, mọi người đang nhìn chăm chăm." Chúng tôi dành nhiều sự chú ý hơn mức cần thiết khi Chỉ huy Panchek bắt đầu phát biểu trên bục, nói với chúng tôi rằng có một vấn đề khác cần giải quyết vào sáng nay, nhưng Dain không chịu rời mắt. "Dain!"

Anh chớp mắt, giật mình nhìn tôi, và lời xin lỗi trong đôi mắt nâu dịu dàng đó làm nghẹn họng tôi. "Đó có phải là điều Riorson muốn nói khi nói đến *đêm qua* không?"

Tôi gật đầu.

"Tôi không biết. Tại sao anh không nói cho tôi biết?"

Bởi vì bạn sẽ không tin tôi, ngay cả khi tôi có tin.

"Tôi ổn", tôi nhắc lại, gật đầu về phía bục. "Gặp lại sau".

Anh ta quay lại, nhưng động tác có vẻ miễn cưỡng.

"Là chỉ huy của các người, tôi được biết rằng đã xảy ra vi phạm Codex," Panchek hét lớn từ sân trong.

"Như các bạn đã biết, việc vi phạm luật thiêng liêng nhất của chúng ta là không được dung thứ," Panchek tiếp tục. "Vấn đề này sẽ được giải quyết ngay tại đây và ngay bây giờ. Xin người tố cáo hãy bước lên phía trước."

"Có người gặp rắc rối rồi," Rhiannon thì thầm. "Nghĩ xem Ridoc cuối cùng đã bị bắt gặp trên giường của Tyvon Varen chưa?"

"Điều đó không hề vi phạm Codex," Ridoc lẩm bẩm phía sau chúng tôi.

"Anh ấy là sĩ quan điều hành của Phi đội 2." Tôi liếc mắt qua vai.

"Và?" Ridoc nhún vai, cười toe toét mà không hề hối hận. "Quan hệ với cấp trên là điều không được hoan nghênh, không phải là bất hợp pháp."

Tôi thở dài, hướng về phía trước. "Tôi nhớ sex." Tôi thực sự nhớ, và đó không chỉ là sự thỏa mãn về thể xác. Có một cảm giác kết nối trong những khoảnh khắc mà tôi khao khát, một sự xua tan cô đơn trong chốc lát.

Đầu tiên là điều tôi chắc chắn Xaden sẽ có khả năng cung cấp, nếu anh ấy từng nghĩ về tôi theo cách đó, nhưng thứ hai? Anh ấy là người cuối cùng tôi nên khao khát, nhưng ham muốn và lý trí dường như không bao giờ song hành.

"Nếu anh đang tìm kiếm chút vui vẻ, tôi rất vui lòng giúp—" Ridoc bắt đầu, vừa nói vừa nháy mắt vừa hất mái tóc nâu mềm mại ra khỏi trán.

"Tôi nhớ sex *tuyệt vời*", tôi đáp trả, cố gắng che giấu nụ cười khi có người bước từ hàng đầu đội hình về phía bục, không thể phân biệt được qua các hàng đội hình phía trước chúng tôi. "Hơn nữa, rõ ràng là anh đã có người yêu rồi". Phải thừa nhận rằng, trêu chọc

bạn bè về một điều tầm thường như vậy thật tuyệt. Đó là một phần nhỏ bình thường trong một môi trường rừng rợn.

"Chúng tôi không độc quyền", Ridoc phản bác. "Giống như Rhiannon và cô ấy tên gì đó..."

"Tara," Rhiannon nói.

"Các người có im lặng không?" Dain quát lên bằng giọng sĩ quan cấp trên.

Miệng chúng tôi ngậm chặt lại.

Mắt tôi lại mở ra khi tôi nhận ra Xaden đang leo lên bậc thang dẫn lên bục. Bụng tôi quặn lại khi tôi hít một hơi thật sâu. "Đây là về tôi," tôi thì thầm.

Dain liếc nhìn tôi, vẻ bối rối hiện rõ trên lông mày anh trước khi chuyển sự chú ý lên bục phát biểu, nơi Xaden đang đứng, bằng cách nào đó đã lấp đầy toàn bộ sân khấu bằng sự hiện diện của mình.

Theo những gì tôi nhớ đã đọc, cha anh ấy cũng có sức hút tương tự, khả năng thu hút và giữ chân đám đông chỉ bằng lời nói... chính những lời nói đó đã dẫn đến cái chết của Brennan.

"Sáng nay," anh bắt đầu, giọng nói trầm ấm vang vọng khắp đội hình, "một kỵ sĩ trong đội của tôi đã bị tấn công dã man, bất hợp pháp khi đang ngủ với mục đích giết người bởi một nhóm chủ yếu là những người không có ràng buộc."

Những tiếng thì thầm và tiếng thở hổn hển vang lên khắp không trung, và vai của Dain cứng lại.

"Như chúng ta đều biết, đây là hành vi vi phạm Điều Ba, Mục Hai của Bộ luật Kỵ sĩ rồng và ngoài việc là hành vi vô danh dự, đây còn là tội tử hình."

Tôi cảm thấy sức nặng của hàng chục cái nhìn, nhưng tôi cảm thấy Xaden là người đáng chú ý nhất.

Hai tay anh ta nắm chặt hai bên bục. "Được con rồng của tôi cảnh báo, tôi đã ngăn chặn cuộc tấn công cùng với hai người lái khác của Phi đội 4." Anh ta cúi cằm về phía phi đội của chúng tôi, và hai người lái—Garrick và Bodhi—phá vỡ đội hình, sau đó leo lên các bậc thang để đứng sau Xaden, hai tay thả lỏng hai bên. "Vì đó là vấn đề sống còn, tôi đã đích thân xử tử sáu kẻ giết người, dưới sự chứng kiến của Trưởng nhóm Flame Division Garrick Tavis và Sĩ quan điều hành Tail Division Bodhi Durran."

"Cả hai Tyrs. Thật tiện lợi," Nadine, một trong những thành viên mới của đội, nói từ hàng ghế sau Ridoc và Liam.

Tôi quay lại nhìn qua vai và trừng mắt nhìn cô ta.

Liam vẫn nhìn về phía trước.

"Nhưng cuộc tấn công được dàn dựng bởi một kỵ sĩ đã bỏ trốn trước khi tôi đến," Xaden tiếp tục, giọng anh ta cao lên. "Một kỵ sĩ đã có quyền truy cập vào bản đồ nơi tất cả những học sinh năm

nhất được phân công ngủ, và kỵ sĩ đó phải bị đưa ra xét xử nhanh chóng."

Chết tiệt. Chuyện này sắp trở nên tồi tệ rồi.

"Ta gọi người đến để trả lời cho tội ác của người đối với Thiếu sinh Sorrengail." Xaden tập trung vào trung tâm của đội hình. "Đội trưởng Amber Mavis."

Cả nhóm cùng hít một hơi thật sâu trước khi tiếng ồn ào lan khắp đám đông.

"Cái quái gì thế này?" Dain hét lên.

Ngực tôi thắt lại. Trời ơi, tôi ghét khi Dain chứng minh tôi đúng.

Rhiannon nắm lấy tay tôi, siết chặt để hỗ trợ khi mọi người đi xe đạp trong sân đều tập trung chú ý vào Xaden, Amber... và tôi.

"Cô ấy cũng là một Tyr, Nadine," Ridoc nói qua vai. "Hay là anh chỉ thiên vị những người được đánh dấu?"

Gia đình Amber vẫn trung thành với Navarre, vì vậy cô không buộc phải chứng kiến cha mẹ mình bị hành quyết và không bị đánh dấu bằng di tích nổi loạn.

"Amber sẽ không bao giờ." Dain lắc đầu. "Một chỉ huy cánh sẽ không bao giờ." Anh ta quay hẳn lại đối mặt với tôi. "Đi lên đó và nói với mọi người rằng anh ta đang nói dối, Vi."

"Nhưng anh ấy không phải vậy," tôi nói nhẹ nhàng nhất có thể.

"Không thể nào." Má anh ửng lên một màu đỏ loang lổ.

"Tôi đã ở đó, Dain." Sự thật về sự hoài nghi của anh ấy làm tôi đau đớn hơn nhiều so với những gì tôi mong đợi, như một cú đánh vào xương sườn vốn đã đau nhức của tôi.

"Các chỉ huy cánh không thể chê vào đầu được—"

"Vậy tại sao anh lại nhanh chóng gọi thủ lĩnh của chúng ta là kẻ nói dối?" Tôi nhướn mày thách thức, thách thức anh ta nói ra điều mà anh ta rất cẩn thận giữ im lặng.

Phía sau anh, Amber bước lên phía trước, tách khỏi đội hình. "Tôi không hề phạm tội nào như thế!"

"Thấy chưa?" Dain vung tay, chỉ về phía cô gái tóc đỏ. "Dừng chuyện này lại ngay, Violet."

"Cô ấy ở cùng họ trong phòng tôi," tôi nói đơn giản. La hét sẽ không thuyết phục được anh ta. Không gì có thể thuyết phục được.

"Điều đó là không thể." Anh ta giơ tay lên, như thể muốn ôm lấy mặt tôi. "Để tôi xem nào."

Cú sốc về những gì anh ta định làm khiến tôi loạng choạng lùi lại. Làm sao tôi quên rằng con dấu của anh ta cho phép anh ta nhìn thấy ký ức của người khác?

Nhưng nếu tôi để anh ấy thấy ký ức của tôi về sự tham gia của Amber, điều đó cũng sẽ cho anh ấy thấy rằng tôi đã dùng thời gian, và tôi không thể để điều đó xảy ra. Tôi lắc đầu và lùi lại một bước nữa.

"Cho tôi ký ức", anh ra lệnh.

Sự phẫn nộ làm tôi ngẩng cằm. "Chạm vào tôi mà không được phép, và anh sẽ phải hối hận suốt quãng đời còn lại."

Sự ngạc nhiên hiện rõ trên nét mặt anh.

"Các thủ lĩnh." Xaden nói to giữa sự hỗn loạn. "Chúng ta cần đủ số người tham dự."

Cả Nyra và Septon Izar—lãnh đạo của Đội một và Đội hai—leo lên cầu thang lên bậc, đi ngang qua Amber khi cô đứng hoàn toàn hờ hang trong sân.

Một sự hỗn loạn quen thuộc tràn ngập không khí, và tất cả chúng tôi đều nhìn về phía đường viền núi khi sáu con rồng uốn cong dọc theo ngọn núi, bay thẳng về phía chúng tôi. Con lớn nhất trong số chúng là Tairn.

Trong vài giây, chúng đến được thành trì và bay lơ lửng trên các bức tường sân. Gió từ những nhịp đập mạnh mẽ của đôi cánh chúng thổi qua sân. Sau đó, từng con một, chúng đáp xuống chỗ đậu của mình, Tairn ở trung tâm của nhóm.

Từng đường nét trên cơ thể hằn toát lên vẻ đe dọa khi móng vuốt của hân nghiền nát khối đá dưới tay, và đôi mắt nheo lại đầy giận dữ hướng về Amber.

Sgaeyl đậu bên phải, đứng sau Xaden. Cô ấy vẫn đáng sợ như ngày đầu tiên, nhưng hồi đó tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gắn kết một con rồng còn đáng sợ hơn thế nữa... với tất cả mọi người trừ tôi. Red Scorpiontail của Nyra cũng hiện ra sau lưng cô ấy, và Brown Daggertail của Septon cũng phản chiếu tư thế ở bên trái. Ở hai đầu, những luồng hơi nước phun ra, là Green Clubtail của Commandant Panchek và Orange Daggertail của Amber.

"Mọi chuyện sắp trở nên nghiêm trọng rồi đây", Sawyer nói, phá vỡ đội hình để đứng bên cạnh tôi, và tôi cảm thấy Ridoc ở phía sau mình.

"Cô có thể dừng chuyện này lại ngay bây giờ, Violet. Cô phải làm vậy," Dain van nài. "Tôi không biết cô đã thấy gì đêm qua, nhưng đó không phải là Amber. Cô ấy quá quan tâm đến các quy tắc để phá vỡ chúng."

Và cô ấy nghĩ rằng tôi đã phá vỡ chúng bằng cách sử dụng con dao găm của mình trong lần leo lên Gauntlet cuối cùng.

"Anh đang dùng điều này để trả thù gia đình tôi!" Amber hét vào mặt Xaden. "Vì đã không ủng hộ cuộc nổi loạn của cha anh!"

Đúng là một đòn hèn hạ.

Xaden thậm chí còn không thèm để ý đến điều đó khi quay sang những chỉ huy khác.

Anh ta không đòi hỏi bằng chứng như Dain. Anh ta tin tôi, và anh ta sẵn sàng xử tử một chỉ huy chỉ vì lời nói của tôi. Chắc chắn như thế chúng là một cấu trúc vật lý, tôi cảm thấy sự phòng thủ của mình bị phá vỡ vì Xaden.

"Anh có thể thấy ký ức của tôi không?" Tôi hỏi Tairn. "Chia sẻ chúng?"

"Vâng." Đầu anh ta lắc nhẹ sang trái và phải. "Một ký ức chưa bao giờ được chia sẻ ngoài mối quan hệ giao phối. Nó được coi là một sự xâm phạm."

"Xaden đang chiến đấu ở trên đó vì tôi đã nói với anh ấy rằng đó là cô ấy. Hãy giúp anh ấy." Và các vị thần, tôi ngưỡng mộ anh ấy vì điều đó. Tôi hít một hơi thật sâu. "Chỉ những gì họ cần thấy."

Muốn và ngưỡng mộ ư? Tôi tệ quá.

Tairn chuffs và mọi con rồng ngoài Sgaeyl đều cứng đờ trên tường, ngay cả Amber. Những người cưỡi ngựa nhanh chóng đi theo, sự im lặng bao trùm sâu, và tôi biết họ biết.

"Đồ khốn nạn hèn nhát," Rhiannon sôi máu, tay cô siết chặt tay tôi hơn.

Dain tái mặt.

Giờ thì tin tôi đi ?" Tôi ném nó như thể đó là lời buộc tội. "Anh được cho là bạn lâu đời nhất của tôi, Dain. Bạn thân nhất của tôi. Có một lý do khiến tôi không nói với anh."

Anh ta loang choang lùi về phía sau.

"Các thủ lĩnh đã thành lập đủ số lượng và nhất trí đồng ý," Xaden thông báo, được Nyra và Septon hộ tống trong khi viên chỉ huy đứng lại. "Chúng tôi thấy cô có tội, Amber Mavis."

"Không!" cô hét lên. "Không phải là tội ác khi loại bỏ một kỵ sĩ yếu nhất khỏi góc phần tư! Tôi đã làm điều đó để bảo vệ sự toàn vẹn của đôi cánh!" Cô hoảng loạn bước đi, nhìn mọi người—bất kỳ ai để được giúp đỡ.

Nhìn chung, đội hình này di chuyển về phía sau.

"Và theo luật pháp của chúng tôi, bản án của anh sẽ được thực hiện bằng lửa," Nyra tuyên bố.

"KHÔNG!" Amber nhìn con rồng của mình. "Claidh!"

Rồng đuôi dao màu cam của Amber gầm gừ với những con rồng khác và giờ móng vuốt lên.

Tairn xoay cái đầu to lớn của mình về phía Claidh, tiếng gầm của nó làm rung chuyển mặt đất dưới chân tôi. Sau đó, nó cắn răng vào con cam nhỏ hơn, và nó lùi lại, đầu cúi xuống khi bám chặt vào tường lần nữa.

Cảnh tượng đó khiến tôi đau lòng, không phải vì Amber mà là vì Claidh.

"Anh có nhất thiết phải làm thế không?" Tôi hỏi Tairn.

"Đây là cách của chúng tôi."

"Làm ơn đừng," tôi cầu xin, quên mất việc nghĩ đến những từ đó. Trừng phạt Amber là một chuyện, nhưng Claidh cũng sẽ phải chịu đau khổ.

Có lẽ tôi có thể nói chuyện với Amber. Có lẽ chúng tôi vẫn có thể giải quyết các vấn đề của mình. Có lẽ chúng tôi có thể tìm thấy tiếng nói chung, biến cơn giận dữ thành tình bạn hoặc ít nhất là sự thờ ơ thông thường. Tôi lắc đầu, tim đập thình thịch trong cổ họng. Tôi

đã làm vậy. Tôi quá tập trung vào việc liệu có ai tin tôi không, tôi không dừng lại để nghĩ xem điều gì có thể xảy ra nếu họ *tin*.

Tôi quay sang Xaden và cầu xin lần nữa, giọng tôi nghẹn lại ở cuối câu. "Làm ơn hãy cho cô ấy một cơ hội."

Anh ấy nhìn tôi nhưng không hề biểu lộ một chút cảm xúc nào.

"Tôi đã để một người sống một lần, và anh ta gần như giết chết anh đêm qua, *Silver One*," Tairn nói. Sau đó, như thể đây là tất cả những gì thực sự quan trọng vào cuối, "*Công lý không phải lúc nào cũng nhân từ.*"

"Claidh," Amber rên rỉ, sân trong im lặng đến mức âm thanh đó cũng vang xa.

Đội hình này tách ra ở trung tâm.

Tairn cúi thấp người, đưa đầu và cổ qua bực về phía Amber đang đứng. Sau đó, anh ta tách răng, uốn cong lưỡi và thiêu rụi cô bằng một luồng lửa nóng đến nỗi tôi có thể cảm nhận được từ đây. Mọi chuyện kết thúc trong tích tắc.

Một tiếng thét kinh hoàng xé toạc không khí, làm vỡ một cửa sổ ở khu học thuật, và tất cả mọi người đều bật tai khi Claidh than khóc.

Đừng hoảng sợ nếu bạn không thể ngay lập tức truyền sức mạnh rồng của mình, Mira. Vâng, tôi biết bạn phải là người giỏi nhất trong mọi thứ, nhưng đây không phải là thứ bạn có thể kiểm soát. Họ sẽ truyền khi họ cảm thấy bạn đã sẵn sàng. Và một khi họ làm vậy, tốt hơn là bạn nên sẵn sàng để biểu hiện một dấu ấn. Cho đến lúc đó, bạn vẫn chưa sẵn sàng. Đừng thúc ép.

— TRANG SÁU MƯƠI MỘT, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỘT

"Điều này thực sự không cần thiết." Tôi liếc nhìn Liam khi chúng tôi đi về phía cửa Lưu trữ. Chiếc xe đẩy thậm chí không còn kêu cọt két nữa. Anh ấy đã sửa nó ngay ngày đầu tiên.

"Tuần trước em đã nói với anh rồi mà." Anh ấy cười toe toét với tôi, để lộ lúm đồng tiền.

"Nhưng mà anh vẫn ở đây. Mỗi ngày. Cả ngày." Không phải là tôi không thích anh ta. Khiến tôi vô cùng khó chịu, anh ta thực sự... tốt bụng. Lịch sự, hài hước và hay giúp đỡ một cách lố bịch. Anh ta khiến người ta khó mà ghét sự hiện diện liên tục của mình, mặc dù anh ta để lại những mảnh vụn gỗ thành từng đồng nhỏ ở khắp mọi nơi anh ta đến—và giờ thì *tôi* cũng vậy. Anh chàng này liên tục đeo gọt bằng con dao nhỏ hơn của mình. Hôm qua anh ta đã hoàn thành bức tượng nhỏ hình con gấu.

"Cho đến khi có lệnh khác", ông nói.

Tôi lắc đầu với anh ta khi Pierson giật mình đứng dậy ở cửa Lưu trữ, chỉnh lại chiếc áo dài màu kem. "Chào buổi sáng, Học viên Pierson."

"Cậu cũng vậy, Học viên Sorrengail." Anh ta tặng tôi một nụ cười lịch sự, nụ cười tắt ngấm khi anh ta liếc nhìn Liam. "Học viên Mairi."

"Học viên Pierson," Liam đáp lại, như thể giọng điệu của người ghi chép vẫn chưa hoàn toàn thay đổi.

Vai tôi căng cứng khi Pierson vội vã mở cửa. Có lẽ chỉ là tôi chưa từng ở gần những người bị đánh dấu trước Basgiath, nhưng sự thù địch trắng trợn đối với họ đang trở nên rõ ràng, khó chịu đối với tôi.

Chúng tôi bước vào Kho lưu trữ và đợi ở bàn giống như mọi buổi sáng khác.

"Anh làm thế nào thế?" Tôi thì thầm hỏi Liam. "Xử lý thế nào khi mọi người thô lỗ như vậy mà không phản ứng gì?"

"Em lúc nào cũng thô lỗ với anh," anh trêu chọc, gõ ngón tay lên tay cầm của xe đẩy.

"Bởi vì anh là người trông trẻ của em, không phải vì..." Tôi thậm chí không thể nói ra được.

"Bởi vì tôi là con trai của Đại tá Mairi đáng xấu hổ?" Hàm anh ta giật giật, lông mày nhú lại trông tích tắc khi anh ta nhìn đi hướng khác.

Tôi gật đầu, bụng tôi chùng xuống khi nghĩ lại về vài tháng qua. "Tôi đoán là tôi thực sự chẳng khá hơn là bao. Tôi ghét Xaden ngay từ cái nhìn đầu tiên, và tôi chẳng biết một điều gì về anh ta cả." Không phải là tôi biết ngay bây giờ. Anh ta giỏi đến phát điên khi hoàn toàn không thể tiếp cận được.

Liam chế giễu, khiến chúng tôi bị một người viết thư gần góc sau trùng mắt. "Anh ta có tác động như vậy đối với mọi người, đặc biệt là phụ nữ. Họ hoặc là khinh thường anh ta vì những gì cha anh ta đã làm hoặc muốn quan hệ với anh ta vì cùng lý do, tùy thuộc vào nơi chúng ta ở."

"Anh thực sự *biết* anh ấy, đúng không?" Tôi nhẩn cổ lên nhìn anh ấy. "Anh ấy không chỉ chọn anh theo dõi em vì anh là người giỏi nhất trong năm của chúng ta."

"Mới bắt đầu hiểu ra, hả?" Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt anh. "Tôi đã nói với anh điều đó ngay từ ngày đầu tiên nếu anh không quá bận rộn thờ hỗn hển vì niềm vui được ở bên tôi."

Tôi đảo mắt khi Jesinia tiến đến, mũ trùm đầu che tóc. "Này, Jesinia," tôi ra hiệu.

"Chào buổi sáng", cô ấy đáp lại, miệng cong lên thành một nụ cười e thẹn khi ánh mắt cô hướng lên Liam.

"Chào buổi sáng." Anh ta nháy mắt, rõ ràng là đang tán tỉnh.

Ngày đầu tiên tôi thực sự sửng sốt khi biết anh ấy biết ký hiệu, nhưng thành thật mà nói, tôi đã hơi phán đoán một chút chỉ vì tôi không muốn có người theo sau.

"Hôm nay chỉ có những thứ này thôi à?" Jesinia hỏi trong khi kiểm tra xe đẩy.

"Còn những thứ này nữa." Tôi vớ tay lấy danh sách yêu cầu giữa những cái nhìn chăm chăm của họ và đưa cho cô ấy.

"Hoàn hảo." Má cô ửng hồng và cô nghiên cứu danh sách trước khi bỏ vào túi. "Ồ, và Giáo sư Markham đã rời đi trước khi báo cáo hàng ngày của ông ấy đến để dạy tóm tắt cho cô. Cô có thể tiếp quản nó không?"

"Rất vui được làm vậy." Tôi đợi cho đến khi cô ấy đẩy xe đẩy ra xa chúng tôi, rồi vỗ vào ngực Liam. "Dừng lại đi," tôi thì thầm lớn

tiếng.

"Dừng lại cái gì?" Anh nhìn cô cho đến khi cô rẽ vào góc kệ đầu tiên.

"Tán tỉnh Jesinia. Cô ấy là người phụ nữ có mối quan hệ lâu dài, vì vậy trừ khi đó là điều anh đang tìm kiếm...thì...đừng làm thế."

Lồng mày anh ta chạm đến đường chân tóc. "Làm sao *mọi người* ở đây có thể nghĩ đến chuyện lâu dài được?"

"Không phải ai cũng ở trong góc phần tư mà cái chết ít có khả năng xảy ra và là kết cục đã được định trước." Tôi hít hà mùi hương của Kho lưu trữ và cố gắng hấp thụ một chút sự bình yên mà nó mang lại.

"Vậy ý anh là một số người vẫn cố gắng tạo ra những thứ nhỏ nhặt để thương như kế hoạch."

"Chính xác, và những *người đó* là Jesinia. Tin tôi đi, tôi đã biết cô ấy nhiều năm rồi."

"Đúng vậy. Bởi vì khi lớn lên, con muốn trở thành một người chép sử." Anh ta lướt qua Lưu trữ với một cường độ gần như khiến tôi bật cười. Như thể có khả năng ai đó sẽ lao ra khỏi kệ và đuổi theo tôi.

"Làm sao bạn biết được điều đó?" Tôi hạ giọng khi một nhóm học sinh năm thứ hai đi qua, vẻ mặt của họ buồn bã khi tranh luận về giá trị của hai nhà sử học khác nhau.

"Tôi đã nghiên cứu về anh sau khi tôi... anh biết đấy... được giao nhiệm vụ." Anh lắc đầu. "Tôi đã thấy anh luyện tập tuần này với những lưỡi kiếm của anh, Sorrengail. Riorson đã đúng. Anh sẽ bị lãng phí nếu làm người ghi chép."

Ngực tôi phồng lên vì một chút tự hào. "Điều đó vẫn còn phải chờ xem." Ít nhất thì những thách thức vẫn chưa tiếp diễn. Đoán rằng có đủ người trong chúng ta đang chết trong các bài học bay để trì hoãn việc giết nhiều người hơn bằng cách đấu tay đôi. "Bạn muốn trở thành gì khi lớn lên?" Tôi hỏi, chỉ để tiếp tục cuộc trò chuyện.

"Còn sống." Anh ta nhún vai.

Vâng, đó là...một điều gì đó.

"Mà làm sao anh lại biết Xaden?" Tôi không ngạc nhiên đến mức nghĩ rằng mọi người trong tỉnh Tyrrendor đều biết nhau.

"Riorson và tôi được nuôi dưỡng tại cùng một khu điền trang sau cuộc bội giáo," ông nói, sử dụng thuật ngữ Tyrrish để chỉ cuộc nổi loạn, một thuật ngữ mà tôi đã không nghe thấy trong *nhiều thời gian*.

"Anh được nuôi dưỡng?" Miệng tôi há hốc. Nuôi dưỡng con cái của các nhà quý tộc là một phong tục đã biến mất sau khi Navarre thống nhất hơn sáu trăm năm trước.

"Ồ, đúng thế." Anh ta lại nhún vai. "Anh nghĩ con cái của bọn phản bội"—anh ta giật mình khi nghe từ đó—"đã đi đâu sau khi chúng xử tử cha mẹ chúng ta?"

Tôi nhìn ra những giá sách ngổn ngang đầy văn bản, tự hỏi liệu có cuốn nào trong số đó có câu trả lời không. "Tôi không nghĩ vậy." Cổ họng tôi nghẹn lại ở từ cuối cùng.

"Hầu hết những ngôi nhà lớn của chúng tôi đều được trao cho những quý tộc vẫn trung thành." Ông hắng giọng. "Như lẽ thường tình."

Tôi không bận tâm đến việc đồng ý với câu trả lời rõ ràng là có điều kiện. Phản ứng của Vua Tauri sau cuộc nổi loạn rất nhanh chóng, thậm chí là tàn nhẫn, nhưng tôi là một cô gái mười lăm tuổi quá chìm đắm trong nỗi đau của chính mình để nghĩ một cách thương xót về những người đã gây ra cái chết của anh trai tôi. Tuy nhiên, việc Aretia, thủ đô của Tyrrendor, bị thiêu rụi hoàn toàn, chưa bao giờ khiến tôi thấy dễ chịu. Liam cũng bằng tuổi anh ấy. Không phải lỗi của anh ấy khi mẹ anh ấy đã phản bội Navarre. "Nhưng anh đã không đi cùng cha mình đến ngôi nhà mới của ông ấy sao?"

Anh mắt anh hướng về phía tôi, và lông mày anh nhíu lại. "Thật khó để sống với một người đàn ông bị hành quyết cùng ngày với mẹ tôi."

Bụng tôi chùng xuống. "Không. Không, không đúng. Cha của anh là Isaac Mairi, đúng không? Tôi đã nghiên cứu tất cả các gia tộc quý tộc ở mọi tỉnh, bao gồm cả Tyrrendor." Tôi đã hiểu sai điều gì đó sao?

"Đúng vậy. Isaac là cha tôi." Anh nghiêng đầu, nhìn về phía nơi Jesinia biến mất, và tôi có cảm giác rõ ràng là anh ấy đã kết thúc cuộc trò chuyện này.

"Nhưng anh ta không phải là một phần của cuộc nổi loạn." Tôi lắc đầu, cố gắng hiểu ý nghĩa của nó. "Anh ta không nằm trong danh sách tử hình của vụ hành quyết ở Calldyr."

"Anh đọc danh sách tử tù trong vụ hành quyết Calldyr à?" Mắt anh ta lóe lên.

Phải mất hết can đảm, tôi mới nhìn được vào mắt anh. "Tôi cần phải thấy có người trên đó."

Anh ta hơi lùi lại. "Fen Riorson."

Tôi gật đầu. "Ông ấy đã giết anh trai tôi trong Trận chiến Aretia." Tâm trí tôi rối bời, cố gắng kết hợp những gì tôi đã đọc và những gì ông ấy nói. "Nhưng cha của anh không có trong danh sách đó." Nhưng Liam thì có—với tư cách là một nhân chứng. Sự xấu hổ tràn ngập trong tôi. Tôi đang làm cái quái gì thế này? "Tôi rất xin lỗi. Tôi không nên hỏi."

"Ông ấy đã bị hành quyết tại nhà của gia đình chúng tôi." Nét mặt ông căng ra. "Trước khi nó được trao cho một quý tộc khác, tất nhiên rồi. Và đúng vậy, tôi cũng đã chứng kiến họ làm điều đó vào thời điểm đó. Lúc đó tôi đã có di vật phản loạn, nhưng nỗi đau vẫn như vậy." Ông nhìn đi chỗ khác, cổ họng ông hoạt động. "Sau đó, tôi

được gửi đến Tirvainne để được Công tước Lindell nuôi dưỡng, giống như Riorson. Em gái tôi đã được gửi đi nơi khác."

"Họ tách các người ra?" Hàm tôi gần như há hốc. Không có văn bản nào tôi từng đọc về cuộc nổi loạn đề cập đến việc nuôi dưỡng hay tách rời anh chị em ruột, và tôi đã đọc rất nhiều.

Anh gật đầu. "Cô ấy chỉ kém tôi một tuổi, nên tôi sẽ được gặp cô ấy khi cô ấy vào học năm sau. Cô ấy khỏe, nhanh và giữ thăng bằng tốt. Cô ấy sẽ làm được thôi." Giọng điệu hoảng loạn của anh khiến tôi nhớ đến Mira.

"Cô ấy luôn có thể chọn một góc phần tư khác mà," tôi nhẹ nhàng nói, hy vọng điều đó sẽ xoa dịu anh ấy.

Anh ấy chớp mắt nhìn tôi. "Chúng ta đều là người cưỡi ngựa."

"Cái gì?"

"Chúng ta đều là kỵ sĩ. Đó là một phần của thỏa thuận. Chúng ta được phép sống, được phép có cơ hội chứng minh lòng trung thành của mình, nhưng chỉ khi chúng ta vượt qua được Riders Quadrant." Anh ta nhìn tôi chằm chằm trong sự hoang mang. "Anh không biết sao?"

"Ý tôi là..." Tôi lắc đầu. "Tôi biết rằng con cái của các nhà lãnh đạo, các sĩ quan, đều bị ép phải nhập ngũ, nhưng thế thôi. Rất nhiều phụ lục hiệp ước đó được phân loại là tuyệt mật."

"Cá nhân tôi nghĩ rằng góc phần tư được chọn để cho chúng ta cơ hội tốt nhất để thăng hạng, nhưng những người khác..." Anh ta nhún vai. "Những người khác nghĩ rằng đó là vì tỷ lệ tử vong cao hơn nhiều đối với người cưỡi ngựa, vì vậy họ hy vọng có thể giết chết tất cả chúng ta mà không phải tự mình làm điều đó. Tôi đã nghe Imogen nói rằng ban đầu họ cho rằng những con rồng có danh dự không thể chối cãi, vì vậy họ sẽ không bao giờ gắn kết một con rồng được đánh dấu ngay từ đầu, và bây giờ họ không biết phải làm gì với chúng ta."

"Có bao nhiêu người ở đây?" Tôi nghĩ đến mẹ tôi và không khỏi thắc mắc bà biết được bao nhiêu trong số đó, bà đã đồng ý chấp nhận bao nhiêu trong số đó khi trở thành tướng chỉ huy của Basgiath sau cái chết của Brennan.

"Xaden không bao giờ à?" Anh ta dừng lại. "Sáu mươi tám sĩ quan có con dưới hai mươi tuổi. Có một trăm lẻ bảy người trong chúng tôi, tất cả đều mang theo di vật nổi loạn."

"Người lớn tuổi nhất là Xaden," tôi lẩm bẩm.

Anh gật đầu. "Còn đứa nhỏ nhất giờ đã gần sáu tuổi. Tên nó là Julianne."

Tôi nghĩ mình sắp bị ốm rồi. "Cô ấy có bị đánh dấu không?"

"Cô ấy sinh ra đã như vậy."

Tôi hiểu là do rồng gây ra, nhưng chuyện quái gì thế này?

"Và em hỏi cũng được thôi. Ai đó nên biết. Ai đó nên nhớ." Vai anh ta nhô lên và hạ xuống khi anh ta hít thở sâu. "Dù sao thì, em

có thấy khó khăn khi ở đây không? Hay đó chỉ là một sự thoải mái?"

Đã ghi nhận thay đổi chủ đề.

Tôi nhìn vào những dãy bàn, từ từ đầy những người chép kinh đang chuẩn bị làm việc, và tưởng tượng cha tôi đang ở giữa họ. "Giống như trở về nhà, nhưng không phải vậy. Và không phải là nơi này đã thay đổi—nơi này không bao giờ thay đổi. Chết tiệt, tôi nghĩ rằng thay đổi là kẻ thù không đội trời chung của một người chép kinh. Nhưng tôi bắt đầu nhận ra rằng *tôi đã thay đổi*. Tôi không hoàn toàn phù hợp ở đây. Không còn nữa."

"Ừ. Tôi hiểu mà." Có điều gì đó trong giọng nói của anh ấy cho tôi biết anh ấy thực sự hiểu.

Tôi định hỏi năm năm qua của anh ấy thế nào, nhưng Jesinia lại xuất hiện, trên xe đẩy chất đầy những tập sách được yêu cầu.

"Tôi có mọi thứ ở đây dành cho anh", cô ký tên, rồi chỉ vào cuộn giấy ở trên cùng. "Và đó là dành cho Giáo sư Markham."

"Chúng ta sẽ đảm bảo anh ấy lấy được nó", tôi hứa, nghiêng người về phía trước để lấy xe đẩy. Cổ áo cao của tôi dịch chuyển, và Jesinia thở hỗn hển, tay cô ấy bay lên che miệng.

"Ôi trời, Violet. Cổ của cô!" Cử động tay của cô ấy thật sắc bén, và sự đồng cảm trong mắt cô ấy khiến ngực tôi thắt lại. "Đồng cảm" không phải là một từ có trong góc phần tư của chúng tôi. Có sự giận dữ, phần nộ và phần nộ... nhưng không có sự đồng cảm.

"Không có gì đâu." Tôi đeo lại cổ áo, che đi vòng vết bầm tím vàng ố, và Liam vờ tay qua tôi, cầm lấy xe đẩy. "Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mai."

Cô ấy gật đầu và vắn tay khi chúng tôi quay ra cửa. Pierson đóng cửa lại sau khi chúng tôi đi vào hành lang.

"Riorson đã dạy tôi cách chiến đấu trong những năm anh ấy ở Tirvainne." Việc Liam thay đổi chủ đề được đánh giá cao và chắc chắn là cố ý một lần nữa. "Tôi chưa từng thấy ai di chuyển theo cách anh ấy làm. Anh ấy là lý do duy nhất khiến tôi vượt qua vòng thử thách đầu tiên. Anh ấy có thể không thể hiện điều đó, nhưng anh ấy tự lo cho bản thân mình."

"Anh đang cố bán cho tôi những điểm tốt hơn của anh ấy à?" Chúng tôi leo lên, và tôi nhận thấy với một chút hài lòng rằng đôi chân của tôi cảm thấy khỏe mạnh ngày hôm nay. Tôi thích những ngày mà cơ thể tôi hợp tác.

"Anh hơi bị kẹt với anh ta trong..." Anh ta nhả mặt. "Ờ, mãi mãi."

"Hoặc cho đến khi một trong chúng ta chết", tôi nói đùa, nhưng nó trở nên vô nghĩa khi chúng tôi rẽ vào góc và đi qua Healer Quadrant. "Dù sao thì làm sao anh có thể làm được điều này? Bảo vệ một người mà mẹ của chính bà đã giám sát cánh đã bắt giữ anh?" Tôi đã muốn hỏi câu hỏi này cả tuần rồi.

"Không biết cô có thể tin tôi không?" Anh ta lại nở một nụ cười dễ chịu.

"Có." Câu trả lời rất đơn giản.

Anh ta cười, âm thanh vang vọng từ các bức tường đường hầm và cửa sổ kính của phòng khám. "Câu trả lời hay. Tất cả những gì tôi có thể nói là sự sống sót của anh là điều cần thiết đối với Riorson, và tôi nợ anh ấy mọi thứ. *Mọi thứ.*" Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi để nói từ cuối cùng, ngay cả khi chiếc xe đẩy đâm vào một tảng đá nhô lên trên hành lang lát đá.

Cuộn giấy ở trên rơi xuống sàn, và tôi nhăn mặt vì cơn đau nhói ở xương sườn khi tôi vội vàng nhặt nó lên và nó trải ra dọc theo con dốc nhẹ của lối đi.

"Tôi hiểu rồi." Tờ giấy da dày không muốn cuộn lại, và tôi nghe thấy một câu khiến tôi phải dừng lại.

Tình hình ở Sumerton đặc biệt đáng lo ngại. Một ngôi làng đã bị cướp phá và một đoàn xe tiếp tế đã bị cướp phá đêm qua —

"Nó nói gì thế?" Liam hỏi.

"Sumerton đã bị tấn công." Tôi lật cuộn giấy để xem nó có được đánh dấu là tuyệt mật không, nhưng không phải.

"Ở biên giới phía nam à?" Anh ấy trông có vẻ bối rối y như tôi vậy.

"Ừ." Tôi gật đầu. "Cũng là một cuộc tấn công trên cao nữa, nếu tôi nhớ đúng về địa lý. Nó nói rằng một đoàn xe tiếp tế đã bị cướp bóc." Tôi đọc thêm một chút. "Và kho lưu trữ cộng đồng trong các hang động gần đó đã bị lục soát. Nhưng điều đó không hợp lý. Chúng ta có một thỏa thuận thương mại với Poromiel."

"Vậy thì một nhóm đột kích."

Tôi nhún vai. "Không biết. Tôi đoán chúng ta sẽ nghe về nó trong Battle Brief ngày hôm nay." Các cuộc tấn công dọc theo biên giới phía nam của chúng ta đang gia tăng, tất cả đều có cùng một mô tả. Các ngôi làng trên núi đang bị xé nát ở bất cứ nơi nào các khu vực bị suy yếu.

Cơn đói khủng khiếp, dữ dội, dạt dào tôi còn cao vì sự trống rỗng đòi hỏi được xoa dịu bằng máu của—

"Sorrenail?" Liam nhìn tôi, vẻ lo lắng hằn giữa hai lông mày.

"Tairn đã thức rồi," tôi cố gắng nói, ôm chặt bụng như thể tôi là người thêm một đàn cừu. Hoặc dê. Hoặc bất cứ thứ gì anh ấy quyết định cho buổi sáng. "*Lạy Chúa, xin hãy đi ăn gì đó.*"

"Người ta cũng có thể gợi ý cho anh điều tương tự", anh ta gầm gừ.

"Anh đúng là người của buổi sáng, đúng không?" Cơn đói tan biến, và tôi biết đó là vì anh ấy đang làm giảm sự gắn kết trong khoảnh khắc đó vì tôi không thể. Cảm xúc của anh ấy chỉ chảy vào tôi khi chúng lấn át sự kiểm soát của anh ấy. "*Cảm ơn em. Andarna?*"

"Vẫn đang ngủ. Cô ấy sẽ ra ngoài thêm vài ngày nữa sau khi sử dụng nhiều năng lượng như vậy."

"Có bao giờ dễ dàng hơn không?" Tôi hỏi Liam. "Bị giải quyết bởi những gì họ đang cảm thấy?"

Anh ta nhăn mặt. "Câu hỏi hay. Deigh kiểm soát bản thân khá tốt, nhưng khi anh ta tức giận?" Liam lắc đầu. "Nó được cho là sẽ giúp ích khi chúng bắt đầu truyền tín hiệu và chúng ta có sức mạnh để bảo vệ chúng, nhưng bạn biết đấy, Carr sẽ không bận tâm đến chúng ta cho đến khi điều đó xảy ra."

Tôi đã cho rằng Liam chưa có khả năng của mình, vì cậu ấy ở cùng tôi trong mọi lớp học, nhưng thật an ủi khi biết rằng cậu ấy vẫn nằm trong số những người cưỡi ngựa bất lực đang suy yếu cùng tôi. Mặc dù Andarna đã tặng tôi món quà của cô ấy để dừng thời gian, tôi khá chắc rằng việc sử dụng nó sẽ không phải là một sự kiện thường xuyên, đặc biệt là nếu cô ấy mất nhiều ngày để hồi phục.

"Vậy Tairn cũng không truyền đạt cho cậu, đúng không?" Liam hỏi, vẻ mặt không chắc chắn và dễ bị tổn thương.

Tôi lắc đầu. "Tôi nghĩ anh ấy có vấn đề về cam kết," tôi thì thầm.

"Tôi nghe thấy rồi."

"Vậy thì tránh xa tôi ra."

Một cơn đói tê liệt khác lại tấn công tôi, và tôi gần như bóp nát cuộn giấy của Markham trong tay mình. "*Đừng có mà ngu ngốc.*"

Tôi thề là tôi nghe thấy anh ấy cười khúc khích đáp lại.

"Chúng ta nên nhanh lên nếu không sẽ lỡ bữa sáng."

"Được rồi." Tôi cuộn xong cuộn giấy và đặt nó lại vào xe đẩy.

...

"Tôi muốn được như những đứa trẻ sành điệu," Rhiannon cầu nhàu khi những học sinh năm nhất từ Đội Hai và Đội Ba ủa ra khỏi cầu thang tháp pháo dẫn lên lớp học của Giáo sư Carr vào chiều hôm đó, làm tắc nghẽn hành lang trên đường đến Battle Brief.

"Chúng ta sẽ làm thế", tôi hứa, khoác tay cô ấy. Phải thừa nhận rằng, có một chút ghen tị trong lồng ngực tôi.

"Cậu có thể tuyệt, nhưng cậu sẽ không bao giờ tuyệt bằng tôi!" Ridoc đẩy Liam ra và quàng tay qua vai tôi.

"Cô ấy đang nói về tất cả những người đã truyền thông," tôi giải thích, vừa lắc lư những cuốn sách của mình để không làm rơi chúng. "Mặc dù ít nhất nếu chúng ta không truyền thông, chúng ta không phải căng thẳng về việc tạo ra một dấu ấn trước khi phép thuật giết chết chúng ta." Di vật ở giữa lưng tôi ngứa ran, và tôi không thể không tự hỏi liệu món quà của Andarna có kích hoạt chiếc đồng hồ đó cho tôi không.

"Ồ, tôi nghĩ chúng ta đang thảo luận về việc tôi vừa *sở hữu* bài kiểm tra vật lý đó." Anh ấy cười toe toét. "Chắc chắn là điểm cao

nhất lớp."

Rhiannon đảo mắt. "Làm ơn. Tôi ghi được nhiều hơn anh năm điểm."

"Chúng tôi đã ngừng tính điểm *của em* từ nhiều tháng trước rồi." Anh hơi nghiêng người về phía trước. "Điểm của em trong lớp đó khiến cho những người còn lại trong chúng tôi không công bằng." Anh nhìn giữa hai vai chúng tôi. "Khoan đã. Em được điểm gì, Mairi?"

"Không muốn xen vào chuyện này," Liam đáp.

Tôi cười khi chúng tôi tách ra, bước vào dòng học viên đông đúc để vào phòng họp.

"Xin lỗi, Sorrengail," ai đó nói, bước ra khỏi đường và kéo bạn mình theo khi chúng tôi bước vào lớp học nhiều tầng.

"Không có gì phải xin lỗi cả!" Tôi hét lên, nhưng họ đã đi lên vài hàng ghế rồi. "Tôi sẽ không bao giờ quen với điều đó."

"Nó chắc chắn giúp việc đi đến nơi dễ dàng hơn," Rhiannon trêu chọc khi chúng tôi bước xuống những bậc thang cong dọc theo tháp pháo lớn.

"Họ thể hiện mức độ tôn trọng phù hợp," Tairn cầu nài.

"Với những gì họ nghĩ tôi sẽ trở thành, chứ không phải con người thật của tôi." Chúng tôi tìm được hàng ghế của mình và đi đến chỗ ngồi, ngồi thành một đội giữa những học sinh năm nhất.

"Điều đó cho thấy sự suy tính kỹ lưỡng."

Căn phòng rộng rãi năng lượng khi những người cưỡi ngựa xếp hàng vào, và tôi không thể không nhận ra rằng không ai phải đứng nữa. Số lượng của chúng tôi đã giảm theo cấp số nhân trong bốn tháng qua. Số lượng ghế trống thật đáng lo ngại. Chúng tôi đã mất thêm một năm nhất nữa vào ngày hôm qua khi anh ấy đến quá gần Red Scorpiontail của một người cưỡi ngựa khác trên sân bay. Một giây anh ấy đứng đó, và giây tiếp theo anh ấy đã trở thành một mảng đất cháy xém. Tôi đã cố gắng ở gần Tairn nhất có thể trong suốt phần còn lại của buổi tập.

Da đầu tôi ngứa ran, nhưng tôi cố không quay lại.

"Riorson vừa mới đến đây," Liam nói từ chỗ ngồi bên phải tôi, rời mắt khỏi bức tượng rồng nhỏ mà cậu đang tạc và nhìn lên các hàng ghế về phía những học sinh năm thứ ba.

"Đã hiểu." Tôi giơ ngón giữa lên và hướng mắt về phía trước. Không phải là tôi không thích Liam, nhưng tôi vẫn tức giận với Xaden vì đã chỉ định anh ta.

Liam khịt mũi và cười toe toét, khoe lúm đồng tiền. "Và giờ thì anh ta tròng mắt. Nói cho tôi biết, chọc giận người cưỡi ngựa mạnh nhất trong góc phần tư có vui không?"

"Bạn có thể tự mình thử và tìm hiểu", tôi gợi ý, mở sổ tay của mình sang trang trống tiếp theo. Tôi không thể quay lại. Tôi sẽ

không. Muốn Xaden là tốt. Phải như vậy. Thỏa mãn những thôi thúc mà nó mang lại cho tôi? Thật là ngu ngốc.

"Câu trả lời của tôi là không."

Tôi thua cuộc trong cuộc chiến với sự tự chủ của mình và nhìn qua vai. Quả nhiên, Xaden đang ngồi ở hàng trên cùng bên cạnh Garrick, thành thạo nghệ thuật tỏ ra chán nản. Anh ấy gật đầu với Liam, và Liam cũng gật đầu lại.

Tôi đảo mắt và quay mặt về phía trước lần nữa.

Liam tập trung vào tác phẩm điêu khắc của mình, trông rất giống với Red Daggertail của anh, Deigh.

"Tôi thề là, với cách anh ấy bắt bạn theo dõi tôi, bạn sẽ nghĩ rằng có những nỗ lực ám sát tôi trong mỗi tiết học." Tôi lắc đầu.

"Để bảo vệ anh ấy, mọi người rất thích cố gắng giết anh." Rhiannon bày đồ tiếp tế của mình ra.

"Một lần! Chuyện đó đã xảy ra một lần rồi, Rhi!" Tôi điều chỉnh tư thế để không đè lên xương sườn bầm tím của mình. Chúng được quấn chặt, nhưng dựa vào lưng ghế không phải là lựa chọn.

"Đúng rồi. Và bạn sẽ gọi toàn bộ chuyện với Tynan là gì?" Rhiannon hỏi.

"Đáp." Tôi nhún vai.

"Còn những lời đe dọa liên tục của Barlowe thì sao?" Cô ấy nhướn mày nhìn tôi.

"Cô ấy nói có lý đấy," Sawyer nói xen vào, nghiêng người về phía trước từ chiếc ghế bên cạnh Rhiannon.

"Chúng chỉ là những lời đe dọa. Lần duy nhất tôi thực sự bị nhắm đến là vào ban đêm, và Liam ở đây không ngủ trong phòng ngủ của tôi."

"Ý tôi là, tôi không phản đối—" anh ta bắt đầu, con dao của anh ta lơ lửng trên mảnh gỗ.

"Đừng bắt đầu." Tôi quay đầu lại đối mặt với anh ta và không thể không bật cười. "Anh là một kẻ tán tỉnh *vô liêm sỉ*."

"Cảm ơn." Anh ấy cười toe toét rồi tiếp tục khắc.

"Đó không phải là lời khen."

"Đừng bận tâm đến cô ấy, cô ấy chỉ bị ức chế tình dục thôi. Khiến một cô gái trở nên cáu kỉnh." Rhiannon viết ngày tháng xuống trang giấy trắng của cô ấy và tôi cũng làm theo, nhúng ngòi bút vào lọ mực di động của mình. Những chiếc bút dễ dàng, không bừa bộn mà một số người khác có thể sử dụng chỉ là một lý do nữa khiến tôi không thể chờ đợi để truyền kênh. Không còn ngòi bút nữa. Không còn lọ mực nữa.

"Chuyện đó chẳng liên quan gì cả." Trời ơi, cô ấy có thể nói to hơn một chút được không?

"Nhưng tôi không nghe thấy anh phủ nhận điều đó." Cô ấy mỉm cười ngọt ngào với tôi.

"Tôi xin lỗi vì tôi không được chọn", Liam trêu chọc. "Nhưng tôi chắc Riorson sẽ đồng ý để tôi xem xét một vài ứng viên, đặc biệt là nếu điều đó có nghĩa là bạn sẽ ngừng giờ ngón tay thối với anh ta trước toàn bộ cánh của anh ta".

"Và chính xác thì anh sẽ *đánh giá* ứng viên như thế nào? Anh sẽ chấm điểm bao nhiêu?" Rhiannon hỏi, một bên lông mày nhướng lên trên nụ cười toe toét của cô. "Tôi phải nghe điều này."

Tôi cố giữ vẻ mặt nghiêm túc trong hai giây trước khi bật cười vì vẻ kinh hoàng đột nhiên của anh ta. "Cảm ơn vì lời đề nghị. Tôi sẽ đảm bảo chạy qua bất kỳ mối quan hệ tiềm năng nào với anh."

"Ý tôi là, anh có thể xem," Rhiannon tiếp tục, chớp mắt ngây thơ nhìn anh. "Chỉ để chắc chắn rằng cô ấy được che chắn hoàn toàn. Anh biết đấy, để không ai... đâm vào cô ấy."

"Ồ, giờ chúng ta đang kể chuyện cười về con cặc à?" Ridoc hỏi từ phía Liam. "Bởi vì toàn bộ cuộc đời tôi đã dẫn đến khoảnh khắc này."

Ngay cả Sawyer cũng cười.

"Mẹ kiếp," Liam lẩm bẩm trong hơi thở. "Tôi chỉ nói thế vì giờ anh được bảo vệ vào ban đêm—" Chúng tôi cười to hơn, và anh thở ra một hơi thật sâu.

"Khoan đã." Tôi ngừng cười. "Ý anh là tôi được bảo vệ vào ban đêm sao? Bởi vì anh ở nhà bên cạnh?" Nụ cười của tôi biến mất. "Làm ơn nói với tôi là anh ấy không bắt anh ngủ ở hành lang hay làm gì đó đáng ghét."

"Không. Tất nhiên là không. Anh ta đã canh cửa nhà cô vào sáng hôm sau vụ tấn công." Biểu cảm của anh ta rõ ràng cho thấy tôi nên biết điều này. "Tôi đoán là anh ta không nói với cô?"

"Anh ấy *cái gì cơ*?"

"Anh ấy đã chặn cửa nhà anh," Liam nói, lần này thì nhỏ hơn. "Vì vậy chỉ có anh mới có thể mở được."

Chết tiệt. Tôi không biết phải cảm thấy thế nào về điều đó. Nó không chỉ là hơi kiểm soát, và vượt quá giới hạn, mà còn... ngọt ngào. "Nhưng nếu anh ta là người bảo vệ nó, thì anh ta cũng có thể vào được, đúng không?"

"Ừ, đúng thế." Liam nhún vai khi Giáo sư Markham và Devera bước xuống cầu thang, hướng về phía trước phòng. "Nhưng Riorson không định giết anh đâu."

"Đúng vậy. Bạn thấy đấy, tôi vẫn đang điều chỉnh với sự thay đổi nhỏ đó của trái tim." Tôi lóng ngóng làm rơi chiếc bút lông ngỗng và nó rơi xuống đất, nhưng trước khi tôi kịp cúi xuống, bóng tối bên dưới tay vịn bàn làm việc của tôi đã nâng nhạc cụ lên như một lễ vật. Tôi nhắc nó ra khỏi bóng tối và nhìn lại Xaden.

Anh ta đang mãi nói chuyện với Garrick, không hề chú ý đến tôi.

Ngoại trừ việc, rõ ràng là anh ấy đúng.

"Chúng ta có thể bắt đầu chứ?" Markham gọi qua phòng, và chúng tôi im lặng khi anh đặt cuộn giấy mà Liam và tôi đã giao cho anh trước bữa sáng lên bục. "Tuyệt."

Tôi viết *Sumerton* ở đầu trang và Liam đổi con dao của mình lấy một chiếc lông vũ.

"Thông báo đầu tiên," Devera nói, bước tới trước. "Chúng tôi đã quyết định rằng những người chiến thắng trong Squad Battle năm nay không chỉ nhận được quyền khoe khoang—" Cô ấy cười toe toét như thể chúng tôi sắp được chiêu đãi. "Nhưng họ cũng sẽ được đưa đến tiền tuyến để theo dõi một phi đội đang hoạt động."

Tiếng reo hò vang lên khắp nơi xung quanh chúng tôi.

"Vây nếu chúng ta thắng, chúng ta sẽ có cơ hội chết sớm hơn phải không?" Rhiannon thì thầm.

"Có lẽ họ đang thử một thứ tâm lý ngược." Tôi liếc nhìn những người khác xung quanh chúng tôi, họ rõ ràng đang rất vui mừng và lo lắng về sự tinh táo của mình. Nhưng một lần nữa, hầu hết mọi người trong căn phòng này đều có thể ở trên con rồng của họ.

"Bạn cũng có thể."

"Anh không có việc gì tốt hơn để làm ngoài việc lắng nghe tôi tự ghét bản thân mình sao?"

"Không hẳn thế. Bây giờ hãy chú ý nhé."

"Đừng xen vào nữa, có lẽ tôi có thể làm được", tôi phản bác.

Tairn chuffs. Một ngày nào đó tôi có thể dịch được âm thanh đó, nhưng không phải hôm nay.

Devera tiếp tục: "Tôi biết rằng Squad Battle sẽ không bắt đầu cho đến mùa xuân, nhưng tôi nghĩ rằng tin tức này sẽ mang đến cho tất cả các bạn động lực thích hợp để nỗ lực hết mình trong mọi lĩnh vực hướng đến những thử thách".

Một tiếng reo hò khác lại vang lên.

"Và giờ chúng ta đã có sự chú ý của các bạn." Markham giơ tay lên và căn phòng trở nên yên tĩnh. "Các tuyến đầu hôm nay khá yên tĩnh, vì vậy chúng ta sẽ nhân cơ hội này để phân tích Trận chiến Gianfar."

Chiếc bút lông ngỗng của tôi lơ lửng trên quyển sổ tay. Chắc chắn anh ấy không nói thế.

Ánh sáng của pháp sư vươn lên Vách đá Dralor ngăn cách Tyrrendor, nâng toàn bộ tỉnh này lên hàng nghìn feet so với phần còn lại của Lục địa, trước khi tỏa sáng rực rỡ nhất trên pháo đài cổ dọc theo biên giới phía nam. "Trận chiến này đóng vai trò then chốt trong việc thống nhất Navarre, và mặc dù đã diễn ra cách đây hơn sáu thế kỷ, nhưng vẫn có những bài học quan trọng vẫn tác động đến đội hình bay của chúng ta cho đến ngày nay."

"Anh ấy nghiêm túc đấy à?" Tôi thì thầm với Liam.

"Ừ." Liam nắm chặt làm cong ngòi bút của anh. "Tôi nghĩ là vậy."

"Điều gì làm cho trận chiến này trở nên độc đáo?" Devera hỏi, lông mày cô nhướn lên. "Bryant?"

"Pháo đài không chỉ được thiết lập để bao vây," người lính năm thứ hai nói từ trên cao phía trên chúng tôi, "mà còn được trang bị mũi tên chéo đầu tiên, có khả năng gây sát thương cao đối với loài rồng."

"Vâng. Và?" Devera nhắc nhở.

"Đó là một trong những trận chiến cuối cùng mà các loài quái vật có cánh và rồng thực sự hợp tác với nhau để tiêu diệt đội quân của Barrens," học viên năm thứ hai kể tiếp.

Tôi liếc trái liếc phải, nhìn những người đi xe khác bắt đầu ghi chép. Siêu thực. Điều này chỉ là... siêu thực. Ngay cả Rhiannon cũng đang viết một cách chăm chú.

Không ai trong số họ biết chúng ta làm gì, rằng cả một ngôi làng của người Navarrian đã bị cướp phá đêm qua dọc theo biên giới và hàng tiếp tế bị cướp bóc. Tuy nhiên, chúng ta đang thảo luận về một trận chiến đã xảy ra trước khi sự tiện lợi của hệ thống ống nước trong nhà được phát minh.

"Bây giờ, hãy chú ý kỹ nhé," Markham giảng bài. "Bởi vì bạn sẽ nộp một báo cáo chi tiết trong ba ngày và so sánh với các trận chiến trong hai mươi năm qua."

"Cuộn giấy đó có được đánh dấu là tuyệt mật không?" Liam hỏi thầm.

"Không," tôi trả lời cũng khẽ như vậy. "Nhưng có lẽ tôi đã bỏ lỡ nó?" Bản đồ trận chiến thậm chí còn không hiển thị hoạt động gần dãy núi đó.

"Ừ." Anh gật đầu, cào bút lông ngỗng vào giấy da khi bắt đầu ghi chép. "Chắc chắn là thế rồi. Em đã bỏ lỡ nó."

Tôi chớp mắt, cố gắng viết về một trận chiến mà tôi đã phân tích hàng chục lần với cha tôi. Liam nói đúng. Đó là lời giải thích khả thi duy nhất. Quyền hạn của chúng tôi không đủ cao, hoặc có thể họ chưa thu thập đủ thông tin cần thiết để lập báo cáo chính xác.

Hoặc nó phải được đánh dấu là tuyệt mật. Tôi chỉ bỏ lỡ nó thôi.

Cơ bùng nổ đầu tiên của sức mạnh là không thể nhầm lẫn. Lần đầu tiên nó hình thành với bạn, bao quanh bạn với nguồn năng lượng dường như vô tận, bạn sẽ nghiệm sự phấn khích, nghiệm những khả năng của tất cả những gì bạn có thể làm với nó, nghiệm sự kiểm soát mà bạn nắm giữ trong lòng bàn tay. Nhưng vấn đề ở đây là, sức mạnh có thể nhanh chóng thay đổi và kiểm soát *bạn* .

— TRANG SÁU MƯƠI BỐN, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Phần còn lại của tháng 11 trôi qua mà không nhắc đến chuyện gì đã xảy ra ở Sumerton, và đến khi những cơn gió hú mang theo tuyết vào tháng 12, tôi đã từ bỏ hy vọng rằng chỉ huy sẽ công bố thông tin. Liam hay tôi không thể trực tiếp hỏi các giáo sư mà không buộc tội bản thân vì đã đọc những gì rõ ràng là một báo cáo được phân loại—ngay cả khi nó không được đánh dấu.

Điều đó khiến tôi tự hỏi còn điều gì khác không được đưa vào Battle Brief, nhưng tôi giữ điều đó cho riêng mình. Giữa điều đó và sự thất vọng ngày càng tăng của tôi về việc không thể truyền tải thông điệp—không giống như ba phần tư năm của tôi—tôi đang giữ rất nhiều điều cho riêng mình những ngày này.

"Không hoàn toàn," Tairn càu nhàu.

"Không được bình luận gì hết, nhất là sau khi hôm nay anh suýt làm em đập đầu vào vách núi." Bụng tôi quặn lên khi nghĩ đến việc anh ấy để em ngã xa đến thế.

Sinh viên năm nhất của Third Wing thì không may mắn như vậy. Cô ấy mất ghế trong một cuộc diễn tập mới và đã tử nạn vào sáng nay.

Rhiannon vung cung, và tôi dồn sức vào tư thế uốn cong người ra sau, thoát khỏi đòn tấn công trong gang tấc. Thật bất ngờ, tôi vẫn giữ được thăng bằng trên tấm thảm tập.

"Vậy thì lần sau cứ tiếp tục nhé."

"Bắt đầu truyền năng lượng đi và có thể tôi sẽ làm được", tôi phản bác.

"Tối nay anh mất tập trung." Rhiannon lùi lại khi tôi lấy lại thăng bằng, cho tôi thấy sự thương xót mà không đối thủ nào sẽ làm trong một thử thách. Ánh mắt cô lướt qua tấm thảm đến chỗ Liam

đang ngồi trên băng ghế, đang khắc một con rồng khác, và quay lại nhìn tôi, nhìn tôi với ánh mắt nói rằng cô ấy sẽ theo dõi sau khi tôi được giải thoát khỏi cái bóng liên tục của mình trong đêm. "Nhưng anh nhanh hơn trước đây. Bất cứ điều gì Imogen bảo anh làm đều có hiệu quả."

"Người vẫn chưa sẵn sàng để truyền thông tin đâu, Silver One."

"Như thể chưa từng có bất kỳ sự nghi ngờ nào vậy," Imogen gọi từ tấm thảm bên cạnh, nơi cô đang giữ Ridoc trong tư thế khóa cổ, chờ anh ta đập tay xin thua.

Bên trái tôi, Sawyer và Quinn vây quanh nhau, chuẩn bị cho một vòng đấu khác, và đằng sau Rhiannon, Emery và Heaton đang cố gắng hết sức để hướng dẫn những học viên năm nhất khác mà chúng tôi có được sau Threshing trong khi Dain nhìn theo, cố tình tránh mọi thứ liên quan đến tôi.

Theo lệnh gần đây của ông, tối thứ Ba là thời gian để đội thực hành tay đôi, vì khối lượng học tập toàn diện mà chúng tôi đang mang theo, cùng với các bài học bay và giờ là hướng dẫn sử dụng vũ khí đối với một số người trong chúng tôi không còn nhiều thời gian cho thảm tập. Một số thảm tập xa hơn được những người lái khác có cùng ý tưởng sử dụng, một trong số đó có Jack Barlowe.

Đó là lý do tại sao Liam từ chối khi Ridoc yêu cầu đấu tập với anh.

"Anh đang quá dễ dãi với em đấy," tôi nói với Rhiannon. Mồ hôi chảy xuống lưng tôi, làm ướt chiếc áo bó sát mà tôi chọn trong khi chiếc áo vest vảy rồng của tôi khô trên băng ghế cạnh Liam.

Không phải là anh ấy cần luyện tập thêm. Anh ấy đã hạ gục mọi người trừ Dain, và một phần trong tôi nghĩ rằng đó chỉ là vì Dain không muốn bị một tay đua trẻ hơn đánh bại.

"Chúng ta đã làm thế này cả tiếng rồi." Rhiannon vung cây gậy của mình trong không khí. "Anh mệt rồi, và điều cuối cùng tôi muốn là làm anh đau."

"Thách thức lại tiếp tục sau ngày hạ chí", tôi nhắc nhở cô ấy. "Cô không giúp ích gì cho tôi khi giữ lại đâu".

"Cô ấy không sai", một giọng nói trầm ấm vang lên phía sau tôi.

Trong tầm nhìn của mình, tôi thấy Liam đang đứng, và tôi lẩm bẩm một câu chửi thề.

"Biết rõ mà," tôi nói qua vai khi Xaden đi ngang qua tấm thảm của chúng tôi, đi cùng Garrick như thường lệ. Tuy nhiên, không thể rời mắt khỏi anh ấy cho đến khi anh ấy đi qua. Trời ơi, tôi tệ quá. "Đi đi trừ khi anh có điều gì hữu ích để nói."

"Nhanh lên. Anh sẽ ít có khả năng chết hơn. Làm thế thì có ích gì?" anh ta gọi lại, đứng trên một tấm thảm gần trung tâm phòng tập đấu tập hơn.

Mắt Rhiannon sáng lên, còn Liam lắc đầu.

"Cái gì?"

"Cách anh nói chuyện với anh ấy," Rhiannon lẩm bẩm.

"Anh ta định làm gì? Giết tôi à?" Tôi lao tới, vung cây gậy vào chân cô ta.

Cô ấy nhảy qua đòn tấn công và xoay người, đập cây gậy vào cây gậy của tôi với một *tiếng rắc*.

"Hai người có thể sẽ giết nhau đấy," Liam xen vào, ngồi xuống lần nữa. "Không thể chờ để xem hai người sẽ hoạt động thế nào sau khi tốt nghiệp."

Sau khi tốt nghiệp.

"Tôi không cho phép mình nghĩ quá tuần này, chứ đừng nói đến chuyện tốt nghiệp." Nhất là khi có những câu hỏi rất khó mà tôi chưa sẵn sàng hỏi.

"Này, tôi biết anh... bực mình vì Tairn mất quá nhiều thời gian để nhập tâm," Rhiannon nói, lại vòng quanh tôi trên tấm thảm. "Tôi chỉ muốn nói rằng trên tấm thảm này với tôi là nơi an toàn hơn nhiều để anh trút giận thay vì gã thủ lĩnh khổng lồ cầm bóng tối kia."

"Tôi không muốn trút giận lên cô. Cô là bạn tôi." Tôi chỉ tay về phía Xaden. "Anh ta là người đã nhốt tôi vào cái bóng mà tôi không thể thoát ra được vì anh ta nghĩ tôi là *điểm yếu của anh ta*. Nhưng anh ta có giúp tôi không?" Tôi tấn công bằng cây gậy, và cô ấy phản công. "Không. Anh ta có huấn luyện tôi không?" Một cú lao tới nữa, một cú va chạm khác của cây gậy của chúng tôi. "Không. Anh ta rất giỏi trong việc xuất hiện khi tôi sắp chết và loại bỏ các mối đe dọa, nhưng thế là hết." Anh ta chắc chắn không gặp vấn đề gì khi rời mắt khỏi tôi như cách tôi làm với anh ta.

"Vậy thì chắc chắn là có chút tức giận ở đây," Rhiannon nói chậm rãi trong khi dễ dàng quay đi.

"Bạn sẽ tức giận nếu ai đó tước đi sự tự do của bạn. Nếu Liam luôn tức trực trước cửa nhà bạn mỗi sáng cho đến tận tối, ngay cả khi anh ấy có vẻ tuyệt vời như vậy." Tôi né một trong những đòn tấn công của cô ấy.

"Tôi rất cảm kích điều đó," Liam xen vào, chứng minh quan điểm của tôi.

"Ừ," cô ấy đồng ý. "Tôi sẽ làm vậy. Và tôi tức giận thay cho anh. Bây giờ, hãy sử dụng cơn tức giận đó." Rhiannon lại giáng một loạt đòn nữa xuống tôi và tôi cũng theo kịp, nhưng chỉ vì cô ấy đang làm chính xác những gì tôi cáo buộc và nhẹ tay với tôi.

Sau đó, tôi mắc sai lầm khi liếc qua vai cô ấy về phía trung tâm phòng tập.

Trời ơi. Nóng quá.

Xaden và Garrick đã cởi áo và đang đấu tập như thể mạng sống của họ phụ thuộc vào nó, một sự mờ nhạt của những cú đá, cú đâm và cơ bắp cuộn cuộn. Tôi chưa bao giờ thấy hai người di chuyển nhanh như vậy. Đó là một điệu nhảy đẹp, thoải mái với vũ đạo chết

người khiến tôi nín thở mỗi khi Garrick lao vào giết chóc và Xaden phản công.

Tôi đã thấy vô số kỵ sĩ đấu tập mà không mặc áo trong những tháng qua. Đây không phải là điều gì mới mẻ. Tôi hoàn toàn miễn nhiễm với hình thức của nam giới, nhưng tôi chưa bao giờ thấy *anh ấy* cởi trần.

Mọi góc cạnh trên cơ thể Xaden đều được mài giũa như một vũ khí, tất cả đều là những đường nét sắc sảo và sức mạnh gần như không bị kiềm chế. Di vật nổi loạn của anh ta quấn quanh phần thân trên và nổi bật trên nền da màu đồng sẫm, làm nổi bật mọi cú đâm anh ta tung ra, và bụng anh ta... Ý tôi là, *có bao nhiêu cơ ở bụng?* Cơ bụng của anh ta được định hình cứng nhắc đến nỗi tôi có thể đếm được từng cơ một nếu phần còn lại của anh ta không quá mất tập trung. Và anh ta có di vật rồng lớn nhất mà tôi từng thấy. Di vật của tôi ăn hết phần da giữa hai bả vai, nhưng dấu ấn của Sgaeyl chiếm toàn bộ lưng anh ta.

Và tôi biết chính xác cảm giác của cơ thể đó khi ở trên người tôi, sức mạnh của nó lớn đến mức nào—

Hông tôi đau nhói, khiến tôi thoát khỏi trạng thái xuất thần và tôi giật mình.

"Đáng đời," Tairn giảng giải.

"Chú ý!" Rhiannon hét lên, rút cây gậy của mình lại. "Tôi có thể... Ồ." Rõ ràng, cô ấy thấy những gì tôi làm, những gì hầu như mọi phụ nữ khác—và một số đàn ông—đang vui vẻ theo dõi.

Làm sao chúng ta có thể không thích khi cả hai đều rất quyến rũ?

Garrick rộng hơn, cơ bắp dày đặc hơn Xaden, di tích nổi loạn của anh ta chỉ kéo dài đến vai, là thứ lớn thứ hai mà tôi từng thấy. Chỉ có của Xaden là chạm đến đường viền hàm được chạm khắc của anh ta.

"Đó là..." Rhiannon lẩm bẩm bên cạnh tôi.

"Chắc chắn là vậy," tôi đồng ý.

"Đừng coi thường đội trưởng của chúng ta nữa", Liam trêu chọc.

"Đó có phải là điều chúng ta đang làm không?" Rhiannon hỏi, không thèm nhìn đi chỗ khác.

Miệng tôi chảy nước khi nhìn thấy cơ lưng rắn chắc và cặp mông săn chắc của anh ấy. "Ừ, em nghĩ đó là những gì chúng ta đang làm."

Liam khịt mũi.

"Chúng ta chỉ có thể quan sát kỹ thuật thôi."

"Ừ. Chúng ta hoàn toàn có thể." Nhưng tôi thì không. Tôi đang vô liêm sỉ tự hỏi làn da của anh ấy sẽ cảm thấy thế nào dưới đầu ngón tay tôi, cơ thể tôi sẽ phản ứng ra sao khi có từng chút sự tập trung mãnh liệt đó vào *tôi*. Nhiệt chạy qua các tĩnh mạch của tôi và làm má tôi nhói đau.

Một tiếng đập liên hồi thu hút sự chú ý của tôi sang bên phải, nơi Ridoc đang đập tay nhiệt tình. Imogen thả anh ta xuống, để anh ta

thở hổn hển trên tấm thảm, và một tia ghen tuông xấu xí, méo mó không mong muốn và hoàn toàn phi lý đâm thẳng vào ngực tôi trước nỗi khao khát thuần khiết mà cô ấy không thể che giấu trong biểu cảm của mình khi cô ấy nhìn Xaden và Garrick.

"Nếu các người dễ bị phân tâm như vậy, chúng ta sẽ bị loại khỏi Squad Battle," Dain quát. "Các người có thể tạm biệt mọi ý nghĩ đến việc ra tiền tuyến."

Tất cả chúng tôi đều tỉnh táo lại, và tôi lắc đầu như thể điều đó có thể xóa tan cơn chóng mặt đòi hỏi tôi phải làm nhiều hơn là nhìn Xaden, điều đó thật là... nực cười. Anh ấy chỉ chấp nhận sự tồn tại của tôi vì rỗng của chúng tôi đã giao phối, và tôi đang chảy nước miếng trên cơ thể nửa khóa thân của anh ấy.

đó thực sự là một cơ thể bán khóa thân đẹp.

"Quay lại làm việc đi. Chúng ta còn nửa giờ nữa", Dain ra lệnh, và tôi cảm thấy như anh ấy đang nói chuyện trực tiếp với tôi, đó là điều đầu tiên anh ấy nói kể từ khi trí nhớ của tôi khiến Amber bị giết.

"Cô ấy đã tự giết mình bằng cách phá vỡ Codex," Tairn gầm gừ.

Quả nhiên, khi tôi liếc nhìn anh ấy, mắt Dain nheo lại nhìn tôi, nhưng chắc là tôi đã đọc sai nét mặt anh ấy. Chắc chắn đó không phải là sự phản bội khi anh ấy bấu môi.

"Chúng ta có nên làm vậy không?" Rhiannon hỏi và gờ cây gậy của mình lên.

"Vâng, chúng ta chắc chắn nên làm vậy." Tôi nhún vai, và chúng tôi bắt đầu lại. Tôi bắt chước từng động tác của cô ấy, sử dụng các mẫu mà cô ấy đã dạy tôi, nhưng cô ấy lại đổi đòn tấn công tiếp theo.

"Đừng phòng thủ nữa và chuyển sang tấn công!" Tairn ra lệnh, cơn giận dữ của anh ta tràn ngập cơ thể tôi và làm tôi mất tập trung.

Rhiannon lao xuống thấp và lật tôi nằm ngửa, khiến tôi mất hết sức lực khi đập đầu xuống thảm.

Tôi đấu tranh để giành lấy không khí mà hiện tại không có.

"Chết tiệt, tôi xin lỗi, Vi." Rhiannon quỳ xuống bên cạnh tôi. "Cứ thư giãn và đợi một lát."

"Nhưng đó lại là kỹ sĩ Tairn đã chọn," Jack chế giễu, nói chuyện với một người trong đội của mình khi anh ta cười toe toét một cách độc ác ở mép thảm. "Tôi bắt đầu nghĩ rằng anh ta đã chọn sai, nhưng xét đến việc tôi chưa thấy anh sử dụng bất kỳ sức mạnh nào, tôi cá là anh cũng đang nghĩ như vậy, đúng không, Sorrengail? Không phải anh nên có khả năng truyền kênh gấp đôi với hai con rồng sao?"

Với Andarna thì không như vậy, nhưng không ai trong số họ biết điều đó.

Liam đứng dậy, đứng giữa Jack và tôi khi luồng không khí đầu tiên tràn vào phổi tôi.

"Bình tĩnh nào, Mairi. Tôi sẽ không tấn công cô bé nhỏ của cô đâu. Không phải khi tôi có thể thách đấu với cô ta trong vài tuần nữa và vô tình bẻ gãy cái cổ gãy gò của cô ta trước mặt khán giả." Jack khoanh tay trước ngực và nhìn tôi vật lộn với niềm vui sướng tột độ. "Nhưng nói cho tôi biết, cô đang chán việc đóng vai y tá rồi phải không?" Người bạn của anh ta từ First Wing đưa cho anh ta thứ gì đó—một lát cam mà anh ta đang ăn—và Jack hất tay anh ta ra khỏi cổ tay. "Đem thứ độc hại đó tránh xa tôi ra. Cô muốn tôi phải vào bệnh xá à?"

"Cút đi, Barlowe," Liam cảnh cáo, dao găm trên tay.

Tôi cố gắng hít một hơi, rồi hai hơi khi ánh mắt của Jack hướng từ tôi sang một người đang đứng sau tôi. Cái nhìn trên khuôn mặt anh ta, nửa ghen tị, nửa tự tè ra quần, có nghĩa là phải là Xaden.

"Cô ấy còn sống là nhờ có anh thôi," Jack khạc nhổ, nhưng mặt anh ta trắng bệch.

"Đúng vậy, vì tôi là người đã đâm con dao vào vai anh ở Threshing."

Cuối cùng, khi đã thở được bình thường, tôi loạng choạng đứng dậy, nắm chặt cây gậy bằng cả hai tay.

"Chúng ta có thể giải quyết chuyện này ngay bây giờ," Jack nói, tránh Liam để nhìn vào mắt tôi. "Nếu em không còn trốn sau những gã đàn ông to lớn, khỏe mạnh nữa."

Bụng tôi rỗng tuếch vì anh ta đúng. Lý do duy nhất khiến tôi không chấp nhận thử thách của anh ta là vì tôi không chắc mình sẽ thắng, và lý do duy nhất khiến anh ta không tấn công tôi là vì Liam và Xaden. Nếu tôi tấn công Jack bây giờ, họ sẽ giết anh ta. Thân hình to lớn của Garrick xuất hiện ở bên trái, và tôi miễn cưỡng thêm anh ta vào danh sách những người bảo vệ của mình. Chết tiệt, ngay cả Imogen cũng tiến gần hơn, nhưng không phải vì tôi.

Chỉ có anh ấy thôi.

"Đó chính là điều tôi nghĩ," Jack nói và gửi cho tôi một nụ hôn gió.

"Anh chạy rồi," tôi gầm gừ, ước gì mình có thể lao tới và đánh cho anh ta một trận trời bời, nhưng vẫn cố giữ chân mình đứng yên tại chỗ. "Hôm đó trên sân, anh đã chạy khi ba đấu một, và cả hai chúng ta đều biết khi đến lúc, anh sẽ lại chạy. Đó là những gì bọn hèn nhất làm."

Jack đỏ mặt, mắt anh gần như lồi ra khỏi khuôn mặt.

"Ôi trời, Violet," Dain lẩm bẩm.

"Cô ấy không sai," Xaden nói chậm rãi.

Garrick cười, và Liam đẩy Jack ra khỏi tầm mắt khi anh ấy nhảy về phía tôi. Đôi bốt của Jack kêu cọt két trên sàn gỗ cứng khi anh ấy cố gắng giữ thăng bằng nhưng không thành công, và Liam ép anh ấy rời khỏi phòng tập.

Chỉ bằng một cú hất tay, Xaden đã đóng cánh cửa khổng lồ bằng sức mạnh của mình, nhốt Jack ở bên ngoài.

"Mày nghĩ cái quái gì thế, mà lại xúi giục anh ta như thế?" Dain tiến về phía tôi, lông mày nhướn lên đầy vẻ không tin.

"Ồ, *giờ* anh muốn nói chuyện với em à?" Tôi ngẩng cằm lên, nhưng Xaden mới là người chiếm trọn tầm nhìn của tôi khi anh bước vào giữa chúng tôi. Cơn thịnh nộ trong mắt anh thật rõ ràng, nhưng tôi không lùi bước.

"Cho chúng tôi một giây." Ánh mắt anh vẫn hướng về phía tôi, nhưng cả hai đều biết anh không nói chuyện với tôi.

Mach tôi đập thành thịch.

Rhiannon lùi lại.

"Mày muốn nói cho tao biết tại sao mày không mặc cái đó hả?" Giọng điệu của hắn nhẹ nhàng nhưng chết chóc khi hắn chỉ về phía chiếc ghế dài nơi đặt bộ giáp của tôi.

"Tôi phải giết nó vào lúc nào đó."

"Và anh nghĩ đó là một ý tưởng hay trong lúc *đấu tập* à?" Ngực anh ta phập phồng, như thể anh ta đang đấu tranh để giữ bình tĩnh.

Tôi chỉ cố *không* để ý đến ngực anh ấy hay sức nóng mà anh ấy tỏa ra như một cái lò sưởi chết tiệt. "Tôi đã giết nó *trước khi* đấu tập, biết rằng nó có thể khô trong khi con chó canh gác của anh canh chừng, trái ngược với việc ngủ mà không có nó vì cả hai chúng ta đều biết chuyện gì xảy ra sau những cánh cửa đóng kín ở đây."

"Không còn ở sau lưng em nữa." Hàm anh ta giật giật. "Anh đã chắc chắn rồi."

"Bởi vì tôi phải tin tưởng *anh* sao?"

"Đúng vậy." Một đường gân trên cổ anh nổi lên.

"Và anh làm cho nó *trở nên dễ dàng quá*." Giọng nói của tôi đầy vẻ mỉa mai.

"Anh biết là tôi không thể giết anh. Mẹ kiếp, Sorrengail, cả *góc phố* đều biết là tôi không thể giết anh." Anh ta nghiêng người về phía tôi, che khuất phần còn lại của căn phòng.

"Điều đó không có nghĩa là anh không thể làm tổn thương tôi."

Anh chớp mắt và dịch chuyển về phía sau, lấy lại bình tĩnh trong chưa đầy một nhịp tim trong khi tôi vẫn đang chạy. "Dừng luyện tập với một cây cung. Nó dễ dàng bị đánh bật khỏi tay bạn. Hãy bám chặt vào những con dao găm."

Điều ngạc nhiên là anh ấy không giật nó đi chỉ để chứng minh rằng anh ấy có thể.

"Tôi vẫn ổn cho đến khi Tairn xông vào đầu tôi với tất cả sự tức giận của anh ta và làm tôi mất tập trung," tôi phản đối, sự phồng thủ của tôi dựng lên như lông của một con chó.

"Vậy thì hãy học cách ngăn chặn anh ta." Anh ta nói như thể mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

"Cái gì, với tất cả sức mạnh này mà tôi đang sử dụng?" Lòng mày tôi nhướn lên. "Hay là anh không biết rằng tôi vẫn chưa truyền đạt?" Tôi muốn siết cổ anh ta, để lấp một số cảm giác yêu thương vĩnh cửu vào cái đầu xinh đẹp của anh ta.

Anh ấy nghiêng người đến mức mũi chúng tôi gần như chạm vào nhau. "Tôi nhận thức một cách khó chịu *mọi thứ* anh làm."

Cảm ơn Liam.

Từng tắc da thịt trên cơ thể tôi rung lên vì tức giận, vì khó chịu, vì... bất kể sự căng thẳng nào giữa chúng tôi khi chúng tôi đứng đó, mắt nhìn chăm chăm vào nhau.

"Wingleader Riorson," Dain bắt đầu. "Cô ấy vẫn chưa quen với mối liên kết này. Cô ấy sẽ học cách ngăn chặn nó."

Lời nói của Dain như một cú đánh. Tôi hít một hơi thật mạnh và bước ra khỏi Xaden. Lay Chúa, chúng ta đã tạo nên một *chương trình chết tiệt*. Điều gì ở Xaden khiến tôi không quan tâm đến phần còn lại của thế giới?

"Anh chọn những thời điểm kỳ lạ nhất để bảo vệ cô ấy, Aetos." Xaden đảo mắt khi nhìn Dain. "Và những thời điểm thuận tiện nhất thì *không*."

Dain nghiêng chặt hàm răng và nắm chặt hai tay ở hai bên.

Anh ấy đang nói về Amber. Tôi biết điều đó. Dain biết điều đó. Mọi người trong căn phòng kỳ quái này đều biết điều đó. Toàn bộ đội của chúng tôi đều ở đó khi Dain yêu cầu tôi gọi Xaden là kẻ nói dối.

Xaden quay đôi mắt khó hiểu đó lại nhìn tôi. "Giúp cả hai chúng ta một việc và mặc lại bộ giáp chết tiệt đó đi," anh ta kết thúc.

Trước khi tôi kịp phản công, anh ta quay người và bước ra khỏi thềm, chạm trán với Garrick ở rìa thềm.

Lưng của anh ấy.

Tiếng thở hổn hển khe khẽ của tôi không thể kiểm soát được, và Xaden căng thẳng trong một giây trước khi lấy chiếc áo từ bàn tay đang ra của Garrick và kéo nó qua đầu, che đi di vật màu xanh nước biển của một con rồng quét từ eo đến cả hai vai - có kết cấu phức tạp với những đường bạc nổi mà tôi không thể nhìn thấy từ bên kia phòng tập.

Những đường màu bạc tôi nhận ra ngay là vết sẹo.

"Bạn đã tự mình kiểm soát được tính khí của mình", Tairn nói, một niềm tự hào to lớn trào dâng trong lồng ngực tôi.

"*Cô ấy đã sẵn sàng rồi*," Andarna nói thêm với niềm vui sướng tột độ khiến tôi lập tức cảm thấy lâng lâng.

"*Cô ấy đã sẵn sàng*", anh đồng ý.

...

Vài giờ sau, tôi xé lược chải tóc trong phòng riêng, vẫn mặc nguyên quần áo, chỉ có giày và áo giáp. Tôi vẫn không thể tin mình đã làm trò hề trước mặt toàn bộ đội của mình chỉ vì Xaden quyết định cởi trần tập luyện.

Tôi thực sự cần phải quan hệ tình dục.

Tôi dừng lại giữa chừng khi một luồng năng lượng chạy dọc sống lưng tôi, rồi tan biến trong tích tắc.

Ồ, điều đó...thật kỳ lạ.

Có lẽ là... *Không*. Không thể nào. Cảm giác hoàn toàn khác khi Andarna dừng thời gian qua tôi. Đó là một cơn lũ toàn thân lan tỏa qua các ngón tay và ngón chân của tôi, rồi...rời đi sau đó.

Một làn sóng khác lại lan tỏa khắp người tôi, lần này mạnh hơn, và tôi thả rơi chiếc chỗi, bám chặt vào mép tủ để không ngã vì đầu gối tôi sắp khuỵu xuống. Năng lượng không tiêu tan lần này; nó vẫn quanh quẩn, ngân nga dưới làn da tôi, vang vọng trong tai tôi, lấn át mọi giác quan.

Có thứ gì đó bên trong tôi mở rộng, bằng cách nào đó quá lớn so với cơ thể tôi, quá rộng lớn để có thể chứa đựng, và nỗi đau thiêu đốt mọi dây thần kinh khi tôi mở ra, âm thanh vang vọng qua hộp sọ tôi như xương vỡ vụn. Giống như thể tôi đã bị tách ra ở chính những đường nối của kết cấu bản thể tôi.

Đầu gối tôi chạm đất, tôi đưa tay lên thái dương, cố nhét mọi thứ trở lại hộp sọ, ép mình phải thu nhỏ lại.

Năng lượng tràn vào—một trận lũ sức mạnh thô sơ, vô tận—xói mòn mọi thứ tôi từng có và tạo ra thứ gì đó hoàn toàn mới khi nó lấp đầy mọi lỗ chân lông, mọi cơ quan, mọi xương. Đầu tôi gào thét, và cảm giác như Tairn đã bay quá cao quá nhanh và tôi không thể bịt tai. Tất cả những gì tôi có thể làm là nằm đó trên sàn và cầu nguyện áp suất cân bằng.

Tôi nhìn chằm chằm vào cây chỗi, sàn gỗ cứng cọ vào má tôi và thở dài.

Vào rồi ra.

Vào...rời ra...đầu hàng trước sự tấn công dữ dội.

Cuối cùng, cơn đau lắng xuống, nhưng năng lượng—sức mạnh—thì không. Nó chỉ đơn giản là...ở đó, rảo bước qua các mạch máu của tôi, thấm đẫm từng tế bào trong cơ thể tôi. Nó là tất cả những gì tôi là và tất cả những gì tôi có thể là cùng một lúc.

Tôi từ từ ngồi dậy và lật tay để kiểm tra lòng bàn tay đang ngứa ran của mình. Cảm giác như chúng phải trông khác đi, thay đổi, nhưng không phải vậy. Chúng vẫn là ngón tay của tôi, cổ tay thanh mảnh của tôi, nhưng giờ chúng đã hơn thế nhiều. Chúng đủ mạnh

để định hình dòng nước lũ bên trong tôi, để đúc thành bất cứ thứ gì tôi mong muốn.

"Đây là sức mạnh của anh, đúng không?" Tôi hỏi Tairn, nhưng anh ấy không trả lời. "Andarna?"

Chỉ có sự im lặng.

Hãy hình dung xem, chúng luôn ở quanh đây, chen vào đầu tôi khi tôi cần một chút không gian, rồi lại biến mất không một dấu vết khi ngược lại. Tôi đã nghe chúng nói rằng tôi đã sẵn sàng trước đó, nhưng tôi nghĩ sẽ mất một hoặc hai ngày để tâm trí tôi mở hoàn toàn con đường đó khi Tairn bắt đầu truyền kênh. Tôi đoán là không.

Rhiannon. Tôi phải nói với Rhiannon. Cô ấy sẽ lật ngược tình thế rằng cuối cùng tôi cũng có thể đến lớp của Giáo sư Carr cùng cô ấy. Còn Liam? Anh ấy có thể ngừng giả vờ rằng anh ấy không thể truyền tín hiệu chỉ để không bị buộc phải rời xa tôi một giờ mỗi ngày.

Hơi nóng lan tỏa khắp người tôi, làm da tôi ngứa ran và tập trung ở phần dưới bụng.

Lạ thật, nhưng kệ. Có lẽ chỉ là tác dụng phụ của năng lượng. Tôi mở khóa cửa và giật mạnh.

Tầm nhìn của tôi mờ đi và nhu cầu ập đến, cướp đi mọi suy nghĩ hợp lý của tôi bên cạnh việc thỏa mãn cơn thèm khát mãnh liệt—

"Violet?" Một bóng người mờ ảo đứng ở hành lang, và tôi chớp mắt để Liam lấy nét. "Cậu ổn chứ?"

"Anh ngủ ngoài hành lang à?" Tôi nắm chặt khung cửa khi hình ảnh rơi xuống tràn ngập tâm trí, và tôi cảm thấy tiếng xèo xèo của những bông tuyết khi chúng chạm vào làn da nóng bỏng của tôi. Nó biến mất nhanh như khi nó xuất hiện, nhưng ham muốn dữ dội, dữ dội vẫn còn đó.

Ôi trời. Đây là... dục vọng.

"Không." Liam lắc đầu. "Chỉ quanh quẩn ở đây trước khi đi ngủ thôi."

Tôi nhìn anh ấy. Thực sự, thành thật mà nói, *hãy nhìn anh ấy*. Anh ấy không chỉ đẹp trai, với những đường nét mạnh mẽ và đôi mắt xanh biếc đẹp đến kinh ngạc.

"Sao anh lại nhìn tôi như vậy?" Anh ta đặt con dao và bức tượng rỗng đang được chạm khắc một nửa xuống.

"Như thế nào cơ?" Răng tôi cắn chặt vào môi dưới và tôi cân nhắc có nên cọ xát vào anh như một con mèo đang động dục trong khi yêu cầu anh xoa dịu cơn đau không thể tưởng tượng nổi này không.

Nhưng anh ta không phải là người bạn thực sự muốn.

Anh ấy không phải là Xaden.

"Giống như..." Anh nghiêng đầu sang một bên. "Giống như có chuyện gì đó đang xảy ra. Trông em không giống như em cảm thấy

—em biết đấy—giống như chính mình."

Ôi trời.

Bởi vì tôi không phải là chính mình. Tất cả những điều này, nhu cầu, ham muốn, khao khát một người mà tôi phải ở bên... đó là Tairn.

Cảm xúc của Tairn không chỉ áp đảo tôi; chúng còn đang kiểm soát tôi.

"Tôi ổn! Đi ngủ đi!" Tôi bước trở lại phòng và đóng sầm cửa lại khi tôi vẫn còn đủ khả năng tinh thần để làm như vậy.

Sau đó tôi bắt đầu đi đi lại lại, nhưng điều đó không ngăn được luồng nhiệt tiếp theo hoặc sự thôi thúc muốn—

Tôi phải ra khỏi đây trước khi phạm phải sai lầm nghiêm trọng và trút giận lên Liam.

Nắm chặt chiếc áo choàng lót lông bằng một tay và kéo tóc lên bằng tay kia, tôi quần vãi qua vai và cài chiếc kẹp dưới cổ họng. Một giây sau, tôi nhìn ra cửa, và khi tôi chắc chắn rằng bờ biển đã an toàn, tôi *bỏ chạy*.

Tôi tới lối vào những bậc thang xoắn ốc - những bậc dẫn xuống sông - trước khi phải dựa lưng vào bức tường đá và hít thở qua làn sương mù cảm xúc của Tairn.

Khi con sóng đi qua, tôi chạy nhanh xuống cầu thang, một tay bám vào tường để phòng trường hợp tôi lại bị kéo xuống.

Ánh sáng pháp sư nhấp nháy khi tôi đến gần và tắt dần khi tôi chạy qua, như thể sức mạnh mới tìm thấy này đã hoạt động, lan tỏa ra thế giới.

Đi thôi. Tôi phải tránh xa mọi người cho đến khi Tairn hoàn thành...bất kể anh ta và Sgaeyl đang làm gì.

Tôi loạng choạng bước ra khỏi cầu thang và xuất hiện ở bức tường móng của thành trì. Tuyết phủ đầy bầu trời, và tôi ngửa đầu ra sau, tận hưởng nụ hôn ngắn ngủi của những bông tuyết trên làn da nóng bừng vì tất cả những lý do sai trái.

Không khí trong lành và mát mẻ, và—

Mắt tôi mở to khi ngửi thấy mùi hương trong không khí và tôi quay lại, chiếc áo choàng bay phấp phới sau lưng khi tôi tìm thấy nguồn gốc của làn khói ngọt ngào, để nhận biết.

Xaden dựa lưng vào tường, một chân chống trên đá, hút thuốc và nhìn tôi như thể anh ta chẳng hề lo lắng gì về thế giới này.

"Đó có phải là...churam không?"

Anh ta thổi ra một làn khói. "Muốn hút không? Trừ khi anh ở đây để tiếp tục cuộc tranh luận trước đó của chúng ta, trong trường hợp đó, không có gì cho anh cả."

Hàm tôi gần như há hốc. "Không! Chúng ta không được phép hút thứ đó!"

"Ừ, đúng vậy, những người đặt ra quy tắc đó rõ ràng không có mối liên hệ nào với Sgaeyl và Tairn, phải không?" Một nụ cười

nhếch lên ở khóe miệng anh ta.

Trời ơi, tôi có thể nhìn chăm chăm vào đôi môi của anh ấy mãi mãi. Chúng có hình dạng hoàn hảo nhưng lại quá đòi trụy so với đường viền hàm sắc sảo của anh ấy.

"Nó giúp... giữ khoảng cách." Anh ấy đưa cho tôi chiếc churam cuộn tròn và nhướn mày nhìn tôi—người có vết sẹo. "Tất nhiên là ngoài tác dụng của tấm chắn rồi."

Tôi lắc đầu và bước qua lớp tuyết mới rơi để dựa vào bức tường bên cạnh anh, đầu tựa vào tảng đá.

"Tùy anh." Anh hít một hơi thật sâu vào churam rồi đập nó vào tường.

"Tôi cảm thấy như mình đang bốc *cháy vậy* ." Nói thế là nói nhẹ thôi.

"Ừ. Chuyện đó vẫn xảy ra mà." Tiếng cười của anh ta có phần gian xảo, và tôi đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được khi quay lại nhìn nụ cười của anh ta.

Xaden, trong khi ủ rũ và hống hách, nguy hiểm và chết người, là một cảnh tượng khiến tôi phải co rúm người lại khiến mạch đập của tôi tăng nhanh. Nhưng Xaden cười, đầu ngả ra sau với nụ cười cong cong trên miệng, đẹp đến chết người. Trái tim ngu ngốc, khờ khạo của tôi cảm thấy như có một nắm đấm bao quanh nó, siết chặt.

Không có điều gì tôi không muốn hy sinh, không có điều gì tôi không muốn cho đi để có được một khoảnh khắc không phòng bị với người đàn ông mà tôi sẽ gắn bó suốt quãng đời còn lại.

Đây phải là Tairn. Chỉ là...phải như vậy thôi.

Nhưng tôi biết rằng không phải vậy. Trong khi tôi ngưỡng mộ Liam ở trên lầu, tôi hoàn toàn, hoàn toàn *bị ám ảnh* bởi Xaden.

Ánh mắt anh chạm mắt tôi dưới ánh trăng. "Ồ, Violence, cô sẽ phải học cách phòng thủ trước Tairn, nếu không thì trò chơi khăm của hắn với Sgaeyl sẽ khiến cô phát điên—hoặc lên giường với ai đó."

Tôi nhắm chặt mắt lại chỉ để có thể thoát khỏi khuôn mặt tuyệt đẹp của anh khi một luồng nhiệt chạy qua người tôi, khiến từng tấc da thịt tôi tê rần và nóng rát. Tôi đưa tay ra để giữ thăng bằng trên tường lần nữa. "Ồ, tôi biết. Tôi kinh hoàng khi phải nhìn thấy Liam lần nữa."

"Liam? Tại sao?" Anh xoay người lại đối mặt với tôi, dựa vào vai anh. "Vệ sĩ của em đâu rồi ?"

"Tôi là vệ sĩ của chính mình," tôi đáp trả, tì má vào tảng đá lạnh. "Và anh ấy đang ở trên giường."

"Giường *của em à* ?" Giọng anh như tiếng sét đánh.

Tôi mở mắt ra để nhìn anh. Tuyết làm mọi thứ sáng hơn nhiều, làm nổi bật đường nhăn trên trán anh, đôi môi cứng rắn của anh. "Không. Không phải là anh quan tâm đến điều đó."

Anh ấy có ghen không? Điều đó... kỳ lạ nhưng lại an ủi.

Anh thở dài, vai anh chùng xuống. "Với tôi thì *không* quan trọng miễn là cả hai người đều đồng ý, và tin tôi đi, hai người không có điều kiện để đồng ý đâu."

"Anh không biết tôi có khả năng đồng ý những gì—" Nhu cầu không thể phủ nhận, không thể dập tắt gần như khiến tôi khuyu gối.

Cánh tay của Xaden quấn quanh eo tôi, giữ tôi đứng vững. "Sao anh không che chắn?"

"Không phải tất cả chúng ta đều được dạy! Anh ấy chỉ bắt đầu truyền năng lượng trước khi tất cả... điều này, và trong trường hợp bạn quên, bạn chỉ được phép tham gia lớp học của Giáo sư Carr nếu bạn có thể sử dụng."

"Luôn nghĩ rằng đó là một quy tắc vô lý." Anh thở dài. "Được rồi. Khóa học cấp tốc. Chỉ vì tôi đã từng ở vị trí của anh và thức dậy với nhiều hơn một vài điều hối tiếc."

"Anh thực sự định giúp tôi à?"

"Tôi đã giúp cô nhiều *tháng nay* rồi." Anh ấy đặt tay lên eo tôi, và tôi thề là tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh ấy qua lớp áo choàng và quần áo da của mình.

"Không, anh đã cử Liam đến giúp. *Anh ấy* đã giúp tôi nhiều tháng rồi." Trán tôi nhăn lại. "Nhiều tuần. Gần như nhiều tháng. Bất kể thế nào."

Anh ta có gan tỏ ra bị xúc phạm. "Tôi là người xông vào cửa nhà anh và giết tất cả những kẻ tấn công anh, *rồi* tôi loại bỏ mối đe dọa khác đối với mạng sống của anh bằng một màn trả thù công khai, gây chia rẽ. Liam không làm thế. Tôi đã làm."

"Đám đông không phân cực. Họ đều ủng hộ điều đó. Tôi đã ở đó."

"*Anh* đã bị giằng xé. Thực tế là anh đã cầu xin Tairn đừng giết cô ấy, biết rõ rằng cô ấy sẽ lại đến tìm anh."

Điểm đó vẫn còn gây tranh cãi.

"Được thôi. Nhưng đừng giả vờ rằng anh không tự làm hầu hết những điều đó. Sẽ bất tiện cho anh nếu tôi chết." Tôi nhún vai, trắng trợn chọc anh để giúp anh lờ đi cơn sóng dục vọng đang dâng lên dữ dội trong tôi.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm với vẻ không tin. "Anh biết không? Chúng ta không chiến đấu vào tối nay. Không nếu anh muốn học cách phòng thủ."

"Được thôi. Chúng ta không đánh nhau. Dạy tôi đi." Tôi nghiêng cằm. Trời ơi, tôi chỉ chạm tới xương đòn của anh ta một chút thôi.

"Hỏi tôi một cách lịch sự." Anh ấy cúi gằm hơn.

"Bạn *vẫn* luôn cao thế này à?" Tôi buột miệng nói ra điều đầu tiên xuất hiện trong đầu.

"Không. Lúc nào đó tôi cũng là một đứa trẻ."

Tôi đảo mắt.

"Hãy hỏi tôi một cách tử tế, Violence," anh thì thầm. "Hoặc tôi sẽ biến mất."

Tôi có thể cảm thấy Tairn ở rìa tâm trí mình, cảm xúc của anh ấy lên xuống, và biết rằng đợt sóng tiếp theo sẽ ập đến dữ dội. Hai người đó có thể chịu đựng được bao lâu? "Họ thường xuyên như thế này sao?"

"Đủ thường xuyên để bạn cần những tấm khiên thích hợp. Bạn sẽ không bao giờ có thể chặn chúng hoàn toàn, và đôi khi *chúng* quên chặn *chúng ta*, như đêm nay. Đó là lý do tại sao churam giúp ích, nhưng ít nhất thì nó giống như đi ngang qua một nhà thổ thay vì tích cực tham gia vào một nhà thổ."

Ờ... chết tiệt. "Được rồi. Được rồi. Anh sẽ dạy tôi cách che chắn chứ?"

Một nụ cười cong lên trên miệng anh, và ánh mắt tôi hướng xuống đôi môi anh. "Nói xin vui lòng."

"Bạn lúc nào cũng khó tính thế này à?"

"Chỉ khi anh biết anh có thứ em cần. Anh có thể nói gì đây, anh thích làm em quẫn quai. Giống như một miếng trả thù ngọt ngào cho những gì em đã bắt anh trải qua trong vài tháng qua vậy." Anh phẩy tuyết trên tóc tôi.

"Tôi đã bắt anh phải trải qua chuyện gì vậy?" Thật không thể tin được.

"Anh đã làm em sợ gần chết một hoặc hai lần rồi, nên em nghĩ nói *làm ơn* là một yêu cầu công bằng."

Như thế anh ấy chưa từng chơi đẹp một ngày nào trong đời. Tôi hít một hơi thật sâu và đập vào một bông tuyết rơi trên mũi tôi. "Như anh thích. Xaden?" Tôi mỉm cười ngọt ngào với anh ấy và nhích lại gần hơn một chút. "Anh có thể, anh có thể dạy em cách che chắn trước khi em vô tình trèo lên anh như một cái cây và *cả hai chúng ta* đều thức dậy với sự hối tiếc không?"

"Ồ, tôi hoàn toàn kiểm soát được khả năng của mình." Anh lại mỉm cười, và tôi cảm thấy như được vuốt ve.

Nguy hiểm. Thật là nguy hiểm. Nhiệt làm da tôi nóng bừng, nóng đến nỗi tôi phải cân nhắc đến việc ném chiếc áo choàng xuống đất chỉ để được giải tỏa một chút. Đáng chú ý là Xaden không mặc áo choàng.

"Và vì em đã yêu cầu tử tế như vậy." Anh điều chỉnh tư thế và đưa cả hai tay lên má tôi, nâng niu khuôn mặt tôi trước khi trượt chúng trở lại để giữ đầu tôi. "Nhắm mắt lại."

"Nó cần phải chạm vào tôi à?" Mắt tôi nhắm nghiền lại khi cảm nhận làn da anh chạm vào tôi.

"Không hề. Chỉ là một trong những đặc quyền của việc không suy nghĩ quá rõ ràng. Bạn có làn da cực kỳ dễ chạm vào."

Lời khen khiến tôi hít một hơi. Thật là quá đáng khi kiểm soát năng lực của anh ta.

"Bạn cần phải hình dung ra một nơi nào đó. Bất cứ nơi nào. Tôi thích đỉnh đồi yêu thích của tôi gần nơi còn sót lại của Aretia. Bất cứ nơi nào, nó cần phải mang lại cảm giác như ở nhà."

Nơi duy nhất tôi có thể nghĩ đến là Cục Lưu trữ.

"Cảm nhận bàn chân chạm đất và đào sâu vào đó."

Tôi tưởng tượng đôi giày của mình trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng của Lưu trữ và lắc chúng một chút. "Được rồi."

"Đó gọi là sự kết nối, giữ cho bản thân tinh thần của bạn ở đâu đó để bạn không bị cuốn đi bởi sức mạnh. Bây giờ hãy gọi đến sức mạnh của bạn. Mở rộng các giác quan của bạn."

Lòng bàn tay tôi bắt đầu ngứa ran, và một luồng năng lượng bao quanh tôi, cũng tràn ngập như trong phòng ngủ nhưng không đau đớn. Nó ở khắp mọi nơi, tràn ngập Kho lưu trữ và đẩy vào các bức tường, khiến chúng cong vênh, đe dọa sẽ phá vỡ chúng. "Quá nhiều."

"Tập trung vào đôi chân của bạn. Giữ vững lập trường. Bạn có thể thấy sức mạnh chảy từ đâu không? Nếu không, hãy chọn một nơi."

Tôi quay lại trong tâm trí mình. Một luồng năng lượng nóng chảy đang chảy qua cánh cửa. "Tôi thấy rồi."

"Hoàn hảo. Bạn là người bẩm sinh. Hầu hết mọi người mất một tuần để học cách tiếp đất. Bây giờ, hãy làm bất cứ điều gì bạn cần làm trong đầu để ngăn cách bản thân khỏi dòng điện đó. Tairn là nguồn. Bạn chặn nguồn điện đó và bạn sẽ có lại một số quyền kiểm soát."

Cánh cửa. Tôi chỉ cần đóng cánh cửa lại và vặn cái tay nắm tròn khổng lồ dùng để đóng Kho lưu trữ để kiểm soát hỏa hoạn.

Lòng khao khát khiến tim tôi đập mạnh, tôi bám chặt vào cánh tay Xaden, giữ mình trong thực tại.

"Anh làm được mà." Giọng anh nghe có vẻ căng thẳng. "Bất cứ điều gì anh tạo ra trong tâm trí đều là thật với anh. Đóng van lại. Xây một bức tường. Bất cứ điều gì có ý nghĩa."

"Đó là một cánh cửa." Các ngón tay tôi bấu chặt vào lớp vải mềm mại của chiếc áo dài anh mặc, và tôi cố gắng đẩy mình vào cánh cửa, đóng nó lại từng inch một.

"Được rồi. Tiếp tục đi."

Cơ thể tôi run rẩy vì phải cố gắng đóng chặt cánh cửa lại, nhưng tôi đã làm được. "Tôi đã đóng chặt cánh cửa rồi."

"Tuyệt. Khóa nó lại."

Tôi tưởng tượng mình đang xoay cái tay nắm khổng lồ và nghe tiếng khóa kêu tách vào đúng vị trí. Cảm giác nhẹ nhõm đến ngay lập tức, một luồng tuyết mát lạnh thổi vào làn da đang sốt của tôi. Sức mạnh bùng nổ, cánh cửa trở nên trong suốt. "Nó đã thay đổi. Tôi có thể nhìn xuyên qua cánh cửa."

"Ừ. Bạn sẽ không bao giờ có thể chặn hoàn toàn được hẳn. Đã khóa chưa?"

Tôi gật đầu.

"Mở mắt ra, nhưng cố gắng hết sức để giữ cánh cửa đó khóa chặt. Nghĩa là giữ một chân trên mặt đất. Đừng ngạc nhiên nếu nó trượt. Chúng ta sẽ bắt đầu lại."

Tôi mở mắt, giữ hình ảnh cánh cửa Lưu trữ đóng chặt trong đầu, và trong khi cơ thể tôi vẫn còn ấm và ửng hồng vì hơi ấm, thì nhu cầu không thể tránh khỏi, thôi thúc đó may mắn thay... phần nào đó bị dập tắt. "Anh ấy..." Tôi không tìm được từ ngữ thích hợp.

Xaden nghiêng cứu tôi với cường độ khiến tôi nghiêng về phía anh ấy. "Em thật đáng kinh ngạc." Anh ấy lắc đầu. "Anh đã không thể làm điều đó trong *nhiều tuần*."

"Tôi đoán mình có một người thầy tuyệt vời." Cảm xúc dâng trào trong tôi không chỉ là niềm vui. Đó là sự phấn khích khiến tôi cười toe toét như một kẻ ngốc. Cuối cùng tôi không chỉ giỏi một thứ gì đó, mà còn *đáng kinh ngạc*.

Ngón tay cái của anh vuốt ve làn da mềm mại dưới tai tôi, và ánh mắt anh hướng xuống miệng tôi và nóng lên. Anh uốn cong bàn tay, kéo tôi về phía trước vài inch trước khi anh đột nhiên buông ra và lùi lại một bước. "Chết tiệt. Chạm vào em là một ý tưởng tồi."

"Tệ nhất," tôi đồng ý, nhưng lưỡi tôi lướt nhẹ trên môi dưới.

Anh *rên rỉ* và tôi tan chảy vì âm thanh đó. "Hôn em sẽ là một sai lầm thảm khốc."

"Thật tai hại." Phải mất bao lâu nữa mới có thể nghe lại tiếng *rên rỉ* đó?

Khoảng cách giữa chúng ta như đang nhen nhóm, sẵn sàng bùng cháy khi có dấu hiệu nóng đầu tiên, và tôi là ngọn lửa sống, đang thổ. Đây là tất cả những gì tôi nên chạy trốn, nhưng việc phủ nhận sức hấp dẫn nguyên thủy mà tôi cảm thấy là hoàn toàn, hoàn toàn không thể.

"Cả hai chúng ta sẽ hối hận." Anh lắc đầu, nhưng ánh mắt anh không chỉ chứa sự đói khát khi anh nhìn chằm chằm vào môi tôi.

"Tất nhiên rồi," tôi thì thầm. Nhưng biết rằng mình sẽ hối hận không ngăn được tôi muốn điều đó—muốn anh ấy. Hối hận là vấn đề của Violet trong tương lai.

"Mặc kệ nó."

Một giây trước anh còn ngoài tầm với, nhưng ngay sau đó miệng anh đã áp vào miệng tôi, nóng bỏng và dai dẳng.

Trời ơi, *đúng vậy*. Đây chính xác là thứ tôi cần.

Tôi bị kẹt giữa bức tường đá bất động và những đường nét cứng rắn của cơ thể Xaden, và không còn nơi nào khác tôi muốn đến. Ý nghĩ đó có thể khiến tôi tỉnh táo, nhưng tất cả những gì tôi làm là nghiêng người về phía trước để có thêm.

Anh luồn tay qua tóc tôi, nâng niu sau đầu tôi, nghiêng tôi cho một nụ hôn sâu hơn, và môi tôi háo hức hé mở. Anh đón nhận lời mời, lướt lưỡi dọc theo lưỡi tôi bằng những động tác chuyên nghiệp, trêu chọc khiến tôi phải bám chặt vào ngực anh, nắm chặt vải áo anh để kéo anh lại gần hơn khi ham muốn nhảy múa lên xuống sống lưng tôi.

Anh ấy có vị như churam và bạc hà, giống như mọi thứ mà tôi không muốn nhưng lại không thể không cần, và tôi hôn anh ấy đáp lại bằng tất cả những gì tôi có, mút môi dưới của anh ấy và lướt răng trên người anh ấy.

"Bảo lực," anh rên rỉ, và âm thanh biệt danh trên môi anh khiến tôi thêm thường.

Gần hơn nữa. Tôi cần anh ấy *gần hơn nữa*.

Như thế anh ấy có thể nghe được suy nghĩ của tôi, anh ấy hôn tôi mạnh hơn, chiếm lấy từng đường nét và đường cong của miệng tôi với một cạnh táo bạo khiến cơ thể tôi hát lên. Anh ấy cũng cần thiết như tôi, và khi anh ấy chuyển tay sang hông tôi và nhắc tôi lên, tôi quấn chân quanh eo anh ấy và giữ chặt như thể cuộc sống của tôi phụ thuộc vào nụ hôn không bao giờ kết thúc này.

Bức tường ấn vào lưng tôi, nhưng tôi không quan tâm. Cuối cùng, tay tôi cũng ở trong tóc anh ấy và nó mềm mại như tôi tưởng tượng. Anh ấy hôn tôi cho đến khi tôi cảm thấy hoàn toàn bị nuốt chửng và khám phá, rồi anh ấy ngậm lưỡi tôi vào miệng anh ấy để tôi cũng có thể làm như vậy.

Đây là sự điên rồ hoàn toàn và tuyệt đối, nhưng tôi không thể dừng lại. Không thể đủ. Tôi có thể sống mãi trong sự điên rồ nhỏ bé này nếu điều đó có nghĩa là giữ miệng anh ấy trên miệng tôi, để thế giới của tôi thu hẹp lại trong hơi ấm của cơ thể anh ấy và sự vuốt ve khéo léo của lưỡi anh ấy.

Hông anh ấy lắc lư vào hông tôi, và tôi thở hổn hển vì sự ma sát tuyệt vời. Anh ấy kết thúc nụ hôn, lướt miệng qua hàm tôi, cổ tôi, và tôi biết mình sẽ làm bất cứ điều gì để giữ anh ấy ở đây với tôi. Tôi muốn cảm nhận miệng anh ấy ở *khắp mọi nơi*.

Chúng tôi là một mớ hỗn độn của lưỡi và răng, đôi môi và bàn tay tìm kiếm khi tuyết rơi xung quanh chúng tôi, và nụ hôn thiêu đốt tôi theo cùng một cách mà sức mạnh đã từng có trước đó, đến nỗi tôi có thể cảm nhận nó trong từng tế bào trong cơ thể mình. Cần những mạch đập giữa hai đùi tôi, và tôi giật mình khi biết rằng không có gì anh ấy có thể làm mà tôi không chào đón. Tôi muốn anh ấy.

Chỉ có anh ấy. Ở đây. Bây giờ. Bất cứ nơi đâu. Bất cứ khi nào.

Tôi chưa bao giờ mất kiểm soát như thế này chỉ vì một nụ hôn. Chưa bao giờ muốn ai đó theo cách tôi muốn anh ấy. Vừa phần khích vừa đáng sợ cùng một lúc vì tôi biết rằng trong khoảnh khắc này, anh ấy có sức mạnh để phá vỡ tôi.

Và tôi đã để anh ấy làm vậy.

Tôi đầu hàng hoàn toàn, tan chảy vào anh, cơ thể tôi mềm dẻo chống lại anh và mất đi chỗ dựa tinh thần mà anh gọi là sự tiếp đất. Một tia sáng lóe lên sau đôi mắt nhắm nghiền của tôi, tiếp theo là tiếng sấm rền. Tuyết sấm sét không phải là chuyện hiếm ở đây, nhưng chết tiệt, nó tóm tắt cảm giác này, hoang dã và mất kiểm soát.

Nhưng rồi anh ấy phá vỡ nụ hôn bằng một tiếng thở gấp, lòng mày anh nhúu lại với vẻ gì đó giống như hoảng loạn trước khi nhắm chặt mắt lại.

Tôi vẫn đang cố gắng hít thở thật sâu khi anh đột ngột bước ra khỏi bức tường và vỗ vào mặt sau đầu tôi, đặt tôi đứng dậy. Anh đảm bảo rằng tôi đứng vững rồi lùi lại vài feet, như thể khoảng cách đó sẽ cứu mạng anh.

"Em phải đi." Lời nói của anh ta ngắn gọn và trái ngược với sức nóng trong mắt và hơi thở hỗn hển của anh ta.

"Tại sao?" Cái lạnh là một cú sốc đối với hệ thống của tôi khi không có hơi ấm từ cơ thể anh.

"Bởi vì tôi không thể." Anh ta cào cả hai tay qua tóc và để chúng trên đỉnh đầu. "Và tôi từ chối hành động theo ham muốn không phải của em. Vì vậy, em phải bước trở lại những bậc thang đó. Ngay bây giờ."

Tôi lắc đầu. "Nhưng tôi muốn—" Mọi thứ.

"Đây không phải là điều *anh* muốn." Anh ta ngẩng đầu lên trời. "Đó là vấn đề chết tiệt. Và tôi không thể để anh ở đây một mình, vì vậy hãy thương xót tôi một chút và *đi đi*."

Sự im lặng bao trùm giữa chúng tôi khi tôi lấy lại bình tĩnh. Anh ấy nói *không*.

Và phần tệ hại nhất không phải là sự lạnh lẽo của sự từ chối hào hiệp. Mà là anh ấy *đúng*. Chuyện này bắt đầu vì tôi không thể phân biệt được cảm xúc của Tairn với cảm xúc của chính mình. Nhưng những cảm xúc đó đã biến mất, phải không? Cửa phòng tôi mở toang, và tôi không cảm thấy bất cứ thứ gì đến từ hướng của Tairn.

Tôi gật đầu, rồi tôi chạy trốn lần thứ hai trong đêm nay, leo lên những bậc thang nhanh nhất có thể để quay lại thành trì. Khiên của tôi mở, nhưng tôi không thêm dừng lại để đóng cánh cửa tinh thần đó, vì Tairn không xông vào.

Khi tôi lên đến đỉnh, lý lẽ thường tình đã thắng thế, đầu tôi nóng rát vì tập luyện. Xaden đã ngăn chúng tôi mắc phải một sai lầm lớn.

Nhưng tôi đã không làm thế.

Tôi bị sao thế này? Và làm sao tôi có thể chỉ cần một nhịp tim là xé toạc quần áo để đến gần hơn với một người mà tôi không thích và thậm chí tệ hơn là không thể tin tưởng hoàn toàn?

Thật khó khăn hơn mức cần thiết để tiếp tục di chuyển về hướng phòng ký túc xá khi mà điều duy nhất tôi muốn là quay trở lại

**những bậc thang ngu ngốc kia.
Ngày mai sẽ tẻ lắm đây.**

Cảnh tượng đáng lo ngại nhất đối với bất kỳ người hướng dẫn nào chắc chắn là khi sức mạnh phản tác dụng. Chúng tôi đã mất chín học viên năm đầu tiên của tôi vì những dấu ấn không thể kiểm soát được ngay từ lần đầu tiên xuất hiện. Thật đáng tiếc.

— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

"Tôi thậm chí còn không *biết* mình đang nghĩ gì nữa," tôi nói với Rhiannon khi tôi ngồi xếp bằng trên giường cô ấy, nhìn cô ấy xếp cặp sách cho buổi chiều. Di vật trên lưng tôi hôm nay nóng rát, như thể nó cần nhắc nhở tôi rằng tôi có thể truyền kênh ngay bây giờ, và tôi xoay vai để cố gắng làm dịu cảm giác đó, nhưng không thể được. Đồng hồ của tôi đã bắt đầu.

"Tôi không thể tin là anh đợi lâu như vậy mới nói với tôi." Cô nhắc dây vải qua đầu và quay lại, dựa lưng vào bàn làm việc. "Và đó không phải là phán xét. Hoàn toàn không phải vậy. Tôi ủng hộ anh khám phá... bất cứ điều gì anh muốn khám phá."

"Tôi đã ở bên Liam ngay từ giây phút tôi bước ra khỏi cửa sáng nay, và tối qua tôi hơi bối rối đến mức không thể diễn tả thành lời." Nút thắt giữa hai vai khiến tôi phải xoay cổ, tìm kiếm sự giải thoát. Với các bài học bay và Imogen sử dụng bài tập tạ để tăng cường các cơ xung quanh khớp của tôi với hy vọng chúng sẽ không bị trật khớp thường xuyên—mà hiện tại thì may rủi—tôi là một khối đau nhức và căng cứng. "Giữa lúc Tairn cuối cùng cũng truyền tải và sau đó là mọi thứ khác, đó chỉ là một đêm."

"Ý hay đấy." Một nụ cười nở trên môi cô và đôi mắt nâu của cô sáng lên. "Nó có tốt không? Nói với tôi là nó tốt. Người đàn ông đó trông như thể anh ta biết chính xác những gì anh ta đang làm."

"Chỉ là một nụ hôn thôi mà." Má tôi nóng bừng vì lời nói dối trắng trợn đó. "Nhưng đúng vậy. Anh ấy biết *chính xác* mình đang làm gì." Lòng mào tôi nhú lại, trí tưởng tượng của tôi lướt qua hàng ngàn hậu quả khác nhau của những gì tôi đã làm tối qua giống như cả buổi sáng vậy.

"Suy nghĩ thứ hai?" Cô nghiêng đầu, nghiên cứu tôi. "Trông anh như thể có suy nghĩ thứ ba vậy."

"Không." Tôi lắc đầu. "Ờ, có thể chứ? Nhưng chỉ khi nó làm mọi thứ giữa chúng ta trở nên kỳ lạ."

"Đúng vậy. Bởi vì anh sẽ bị kẹt với anh ấy trong suốt sự nghiệp còn lại của mình. Cả cuộc sống nữa. Các anh đã nói về chuyện gì sẽ xảy ra sau khi anh ấy tốt nghiệp chưa?" Lòng mày cô nhướn lên. "Ồ, tôi cá là anh được quyền lựa chọn nơi làm nhiệm vụ. Wingleaders luôn được quyền lựa chọn."

"Anh ta sẽ được chọn," tôi cầu nhàu, nghịch một sợi dây trên chiếc cặp của mình. "Tôi sẽ phải đi theo. Tairn và Sgaeyle đã không xa nhau trong *nhiều năm*. Người cưới cuối cùng của cô ấy đã chết cách đây gần năm mươi năm, và theo như tôi biết, cô ấy đã bay bất cứ nơi nào và bất cứ khi nào cô ấy muốn ở gần Tairn trước khi Naolin—người cưới cuối cùng của anh ấy—chết ở Tyrrendor. Phải mất hai ngày bay đến phần biên giới đó của chúng ta, tùy thuộc vào nơi anh ấy đóng quân, vậy chúng ta sẽ làm gì vào năm sau và năm sau nữa?"

Môi cô ấy cong lên. "Không chắc. Feirge nói chúng ta sẽ không thể xa nhau quá vài ngày, vậy có nghĩa là một trong hai người phải luôn đi theo người kia không?"

"Không biết. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao hầu hết các cặp đôi kết đôi đều gắn bó trong cùng một năm, vì vậy họ không gặp phải những vấn đề này. Làm sao tôi có thể duy trì được sức cạnh tranh vào năm tới nếu tôi liên tục bay ra tiền tuyến với Tairn? Làm sao Xaden có thể hiệu quả nếu anh ấy phải bay trở lại đây mọi lúc?" Khuôn mặt tôi nhăn nhó. "Anh ấy là kỵ sĩ mạnh nhất trong thế hệ của chúng ta. Anh ấy sẽ cần thiết ở tiền tuyến, không phải ở đây."

"Hiện tại." Rhiannon nhìn tôi chăm chăm với ý định, nhướn mày. "Anh ấy là kỵ sĩ mạnh nhất trong thế hệ của chúng ta *hiện tại*."

"Cái gì?"

Ba tiếng gõ cửa khiến cả hai chúng tôi đều nhìn về phía cửa.

"Rhi?" Liam hỏi, giọng nói lộ rõ sự hoảng loạn. "Sorrenghail có ở đó với anh không? Bởi vì—"

Rhiannon mở cửa, Liam loạng choạng bước vào, cố giữ thăng bằng trước khi nhìn khắp phòng và tìm thấy ánh mắt của tôi.

"Đó rồi! Tôi vào nhà vệ sinh và anh biến mất!"

"Không ai cố ám sát cô ấy trong phòng tôi đâu, Mairi." Rhiannon đảo mắt. "Cô không cần phải ở bên cô ấy từng giây từng phút trong mỗi ngày chết tiệt này. Giờ thì cho chúng tôi năm phút rồi chúng tôi sẽ bắt đầu đi bộ đến lớp." Cô đẩy vào ngực anh và anh lùi lại, miệng anh mở ra rồi ngậm lại như thể anh đang cố nghĩ ra một cuộc tranh cãi nhưng không thể khi cô đẩy anh ra khỏi cửa và đóng sầm lại trước mặt anh.

"Anh ấy..." Tôi thở dài. "Cố gắng đi."

"Đó là một từ để diễn tả điều đó", cô ấy lẩm bẩm. "Bạn sẽ nghĩ rằng anh chàng đó nợ Riorson mạng sống của mình hay gì đó, cách

anh ấy bám chặt lấy bạn như keo vậ."

Anh ấy đã nói với tôi rằng anh ấy có, nhưng tôi giữ bí mật đó cho riêng mình. Giữa các cuộc họp của Xaden, thời gian dừng lại và tuổi của Andarna, tôi bắt đầu giữ quá nhiều bí mật.

"Ồ!" Mắt cô sáng lên, và cô ngồi xuống mép giường bên cạnh tôi. "Có chuyện gì đó đã xảy ra với tôi đêm qua."

"Ừ?" Tôi quay lại đối mặt với cô ấy. "Tiếp tục đi."

"Được rồi." Cô hít một hơi thật sâu. "Tôi chỉ làm điều đó ba lần. Hai lần vào đêm qua và một lần vào sáng nay, vì vậy hãy kiên nhẫn một chút."

"Tất nhiên rồi." Tôi gật đầu.

"Cẩn thận cuốn sách trên bàn của tôi."

"Hiểu rồi." Ánh mắt tôi dừng lại ở cuốn sách giáo khoa lịch sử ở phía bên trái bàn làm việc. Một phút trôi qua, nhưng tôi không rời mắt.

Sau đó vật đó *biến mất*.

"Cái quái gì thế, Rhi?" Tôi bật dậy và quay đầu về phía cô ấy. "Cái gì vừa—" Miệng tôi há hốc.

Cô ấy cầm cuốn sách và nhìn tôi với nụ cười rạng rỡ.

"Đó có phải là cùng một cuốn sách không?" Tôi nghiêng người vào để xem. Vâng, nó giống hệt.

"Tôi đoán là tôi có thể triệu hồi." Nụ cười của cô ấy càng tươi hơn.

"Trời đất ơi!" Tôi nắm chặt vai cô ấy trong sự phấn khích. "Thật tuyệt vời! Thật... không thể tin được! Tôi thậm chí không có từ nào để diễn tả điều đó!" Di chuyển đồ vật và khóa cửa là những phép thuật nhỏ, cơ sở của việc sử dụng xuất phát từ mối liên hệ liên tục của chúng ta với rừng thông qua các thánh tích của chúng ta khi chúng bắt đầu truyền năng lượng. Nhưng làm cho thứ gì đó biến mất và mang nó đến cho bạn? Tôi đã không đọc về một sức mạnh của dấu ấn như vậy trong một thế kỷ. Đó là một dấu ấn tuyệt vời.

"Đúng không?" Cô ôm chặt cuốn sách vào ngực. "Tôi chỉ có thể làm điều đó từ khoảng cách vài feet, và tôi không thể xuyên qua tường hay bất cứ thứ gì."

"Tuy nhiên," tôi sửa lại cô ấy, niềm vui trào dâng trong tôi. "Bạn vẫn chưa thể xuyên qua tường được *đâu*. Rhi. Đó là loại dấu ấn hiếm có sẽ làm nên toàn bộ sự nghiệp của bạn!"

"Tôi hy vọng là vậy." Cô đứng dậy, đặt cuốn sách trở lại bàn làm việc. "Tôi chỉ cần tráng nó thôi."

"Bạn sẽ làm được." Tôi nói với sự tự tin như vậy.

Vài phút sau, ba chúng tôi đi về phía khu học thuật, cùng với Sawyer và Ridoc khi họ vừa bước ra khỏi phòng sinh hoạt chung, vừa từ thư viện về.

"Anh đã hoàn thành việc này cho em rồi," Liam nói, đưa cho tôi một bức tượng nhỏ khi chúng tôi leo lên cầu thang xoắn ốc rộng

lên tầng ba.

Là Tairn. Anh ấy thậm chí còn làm chủ được giọng gầm gừ của mình. "Thật là... không thể tin được. Cảm ơn anh."

"Cảm ơn." Liam cười toe toét với tôi, khoe lúm đồng tiền. "Tôi muốn khắc Andarna trước, nhưng tôi không ở gần cô ấy nhiều, anh biết không?"

"Cô ấy khá kín đáo." Chúng tôi tách khỏi đám đông đi lên tầng bốn, và tôi cất con rồng vào túi, rồi đưa tay ra và ôm nó. "Thật sự, tôi thích nó. Cảm ơn anh." Hành lang đông đúc nhưng trở nên thông thoáng khi chúng tôi đi xa hơn, đến gần phòng của Giáo sư Carr.

"Không có gì." Anh quay sang Rhiannon. "Tôi sẽ cho Feirge bắt đầu tiếp theo."

Rhiannon nói đùa với Liam rằng cô ấy hy vọng anh ấy sẽ bắt trọn được vẻ ngẫu nhiên của cô ấy, nhưng tôi không còn chú ý đến phần còn lại của cuộc trò chuyện khi liếc nhìn về phía cửa sổ từ sàn đến trần nhà trước lối vào tháp Battle Brief và nín thở.

Xaden đang đứng cùng với các phi đội trưởng khác, đang bị kẹt trong một cuộc thảo luận căng thẳng, hai tay khoanh trước ngực. Chỉ huy chỉ mất năm phút để bổ nhiệm Lamani Zohar làm phi đội trưởng cho Phi đội thứ ba sau khi Amber bị hành quyết, nhưng vì cô ấy đã là sĩ quan điều hành, nên điều đó hợp lý nhất.

Tôi sẽ không bao giờ vượt qua được tốc độ thay đổi của con người ở đây, cách mà cái chết bị che giấu và giảm đập chỉ sau vài phút.

Trời ơi, hôm nay trông Xaden thật đẹp, lông mày anh hơi nhíu lại khi anh chăm chú lắng nghe Lamani nói gì đó, rồi gật đầu. Thật khó tin là đêm qua tôi lại được cái miệng đó chạm vào mình, đôi tay đó quấn quanh tôi. Quên đi những suy nghĩ thứ hai. Tôi chỉ muốn nhiều hơn nữa.

Như thể cảm thấy tôi đang nhìn chăm chăm, Xaden ngẩng đầu lên, ánh mắt anh chạm vào ánh mắt tôi qua không gian với hiệu ứng tương tự như một cái chạm. Mạch tôi đập nhanh và môi tôi hé mở.

"Chúng ta sắp muộn rồi," Rhi nhắc tôi, liếc nhìn lại qua vai.

Xaden nhìn lại phía sau tôi và miệng anh căng thẳng.

"Vi, chúng ta nói chuyện được không?" Dain hỏi, hơi thở dồn dập, như thể anh ấy đang chạy để đuổi kịp tôi.

"Bây giờ à?" Tôi rời mắt khỏi Xaden và quay lại đối mặt với người mà tôi *nghe* là bạn thân nhất của mình.

Dain nhăn mặt, xoa tay sau gáy, gật đầu. "Tôi đã cố bắt anh sau khi đội hình xong, nhưng anh biến mất khá nhanh, và sau những gì đã xảy ra đêm qua, tôi nghĩ bây giờ còn tốt hơn là sau này."

"Có thể anh muốn nói chuyện sau nhiều tuần phớt lờ em, nhưng bây giờ em phải học." Tôi nắm chặt quai cặp.

"Chúng ta có vài phút." Lời cầu xin trong mắt anh nặng nề đến nỗi tôi cảm thấy sức nặng của nó đè lên ngực mình. "Làm ơn."

Tôi liếc nhìn Rhiannon, người đang trừng mắt nhìn Dain với cảm xúc thật của cô lần đầu tiên, thay vì sự tôn trọng mà anh ấy dành cho anh ấy với tư cách là đội trưởng của chúng tôi. "Tôi sẽ vào ngay."

Cô ấy liếc nhìn tôi rồi gật đầu, đi vào phòng Carr cùng những người còn lại trong đội.

Tôi theo Dain ra khỏi cửa, đến một nơi dọc theo bức tường nơi chúng tôi sẽ không cản trở giao thông.

"Anh để Tairn chia sẻ ký ức của anh với *mọi người* thay vì chỉ cho tôi thấy chính anh," anh thốt lên, hai tay buông thõng xuống hai bên.

"Xin lỗi?" Anh ta đang nói cái quái gì thế?

"Khi mọi chuyện tồi tệ xảy ra với Amber, tôi đã yêu cầu anh cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, và anh đã từ chối." Anh ấy dịch chuyển trọng lượng, chỉ là một trong những dấu hiệu lo lắng của anh ấy, và hành động đó đã làm giảm bớt phần nào cơn giận của tôi.

Khi phải quyết định điều gì đó, anh ấy vẫn là người bạn lâu đời nhất của tôi, ngay cả khi anh ấy là một kẻ ngốc.

"Tôi không tin anh, và phần đó là lỗi của tôi." Anh giơ tay lên ngực. "Tôi đáng lẽ phải tin anh, nhưng tôi không thể hòa giải người phụ nữ tôi biết với những gì anh nói, và anh cũng không đến tìm tôi sau vụ tấn công." Hurt nói giọng điệu nghiêm túc. "Tôi phải nghe về chuyện này trong đội hình, Vi. Bất kể cuộc chiến chúng ta đã có trên sân bay, anh vẫn là... *anh* đối với tôi. Và người bạn thân nhất của tôi đã bị tấn công dã man, gần như bị giết, và anh không nói một lời nào về chuyện đó."

"Anh không hỏi," tôi nói nhẹ nhàng. "Anh với tay vào đầu tôi như thể anh có quyền với ký ức của tôi sau khi trắng trợn nói với tôi rằng anh không tin tôi, và anh yêu cầu tôi cho anh xem." Đó là tất cả những gì tôi có thể làm để giữ giọng nói của mình bình tĩnh.

Hai đường nhăn hiện ra giữa hai lông mày của anh. "Tôi không hỏi à?"

"Anh không hỏi." Tôi lắc đầu. "Và sau khi bị nói vô số lần rằng tôi không đủ mạnh mẽ cho nơi này, không đủ mạnh mẽ... ừm, những gì xảy ra trên sân bay đã kéo dài khoảng cách giữa anh và tôi. Phần tệ nhất là tôi biết anh sẽ không tin tôi. Đó là lý do tại sao tôi gần như không nói với Xaden người đó là ai, vì tôi chắc chắn anh ấy cũng sẽ không tin tôi."

"Nhưng anh ta đã làm thế." Giọng Dain trầm xuống, và hàm anh ta giật giật. "Và anh ta là người đã giết họ trong phòng ngủ của anh."

"Bởi vì Tairn đã nói với Sgaeyl." Tôi khoanh tay trước ngực. "Không phải vì anh ấy đã ở đó hay gì cả. Và tôi biết anh ghét anh ấy"

—"

"Em cũng có *mọi* lý do để ghét anh ấy mà," anh nhắc tôi, đưa tay về phía tôi nhưng rồi lại nghĩ lại và rút tay về.

"Tôi *biết* mà," tôi phản bác. "Theo báo cáo trên chiến trường, cha anh ta đã bắn một mũi tên vào ngực Brennan. Tôi sống với kiến thức đó mỗi ngày. Nhưng anh không nghĩ là anh ta nhìn thấy tôi và nhớ rằng mẹ tôi đã giết cha anh ta sao? Thật là..." Thật khó để tìm ra từ ngữ thích hợp. "Mọi chuyện giữa chúng ta thật phức tạp." Những hình ảnh đêm qua tràn ngập tâm trí tôi, từ nụ cười đầu tiên của Xaden cho đến lần chạm môi cuối cùng của anh, và tôi gạt chúng đi.

Dain giật mình. "Anh tin anh ta hơn tin tôi." Đó không phải là lời buộc tội, nhưng nó vẫn làm tôi đau lòng.

"Không phải thế." Dạ dày tôi quặn lại. Đợi đã. Có đúng thế không? "Tôi chỉ... Tôi phải tin anh ấy, Dain. Tất nhiên là không phải với mọi thứ." Mẹ kiếp, tôi đang tự trói mình vào những nút thắt ở đây. "Không ai trong chúng ta có thể làm gì về việc Sgaeyl và Tairn kết đôi, và tin tôi đi, không ai trong chúng ta thích tình huống này, nhưng chúng ta phải tìm ra cách vượt qua nó. Chúng ta không có lựa chọn nào cả."

Dain lẩm bẩm một lời nguyên rủa, nhưng ông không phản đối.

"Em biết anh chỉ muốn giữ em an toàn, Dain," tôi thì thầm. "Nhưng giữ em an toàn cũng ngăn cản em phát triển." Anh chớp mắt nhìn tôi, và có điều gì đó thay đổi giữa chúng tôi. Giống như có lẽ, chỉ có lẽ, cuối cùng anh cũng sẵn sàng lắng nghe tôi. "Khi anh nói với em rằng nơi này trước đi mọi thứ của anh để lộ ra những gì bên dưới, em đã sợ. Nếu bên dưới những khúc xương giòn và dây chằng yếu ớt, chỉ có thêm sự yếu đuối thì sao? Chỉ có điều lần này, em sẽ không thể đổ lỗi cho cơ thể mình."

"Em chưa bao giờ yếu đuối trước anh cả, Vi—" Dain mở lời, nhưng tôi lắc đầu.

"Anh không hiểu à?" Tôi ngắt lời. "Anh nghĩ gì không quan trọng—chỉ quan trọng là *tôi* nghĩ gì. Và anh đã đúng. Nhưng Riders Quadrant đã xóa tan nỗi sợ hãi và thậm chí là sự tức giận khi bị ném vào quadrant này, và nó đã tiết lộ con người thật của tôi. Về bản chất, Dain, tôi là một rider. Tairn biết điều đó. Andarna biết điều đó. Đó là lý do tại sao họ chọn tôi. Và cho đến khi anh có thể ngừng tìm cách nhốt tôi trong lồng kính, chúng ta sẽ không vượt qua được chuyện này, bất kể chúng ta có bao nhiêu năm tình bạn."

Anh ta liếc qua vai tôi. "Và sao nữa? Riorson được miễn trừ cho các vấn đề kiểm soát của anh ta sao? Bởi vì lần cuối tôi kiểm tra, Liam đã được chuyển vào đội của chúng tôi chỉ để theo dõi anh."

Đó là một điểm tuyệt vời. "Liam ở đây vì ngay cả người cưỡi ngựa *khỏe nhất* cũng không thể bảo vệ mình khỏi hơn ba mươi học

viên không ràng buộc đang nhắm vào họ. Và nếu tôi chết, Xaden cũng chết. Lý do của anh là gì?"

Dain căng thẳng như một bức tượng, chỉ có cơ hàm của anh ta giật giật trước khi cuối cùng anh ta nghiêng người về phía trước và thì thầm, "Nghe này, em không biết mọi thứ cần biết về Xaden đâu, Vi. Anh có quyền truy cập an ninh cao hơn nhờ con dấu của anh ta, và em cần phải cẩn thận. Xaden có những bí mật, lý do để không bao giờ tha thứ cho mẹ em, và anh không muốn anh ta lợi dụng em để trả thù."

Lông gáy tôi dựng đứng. Có một chút sự thật trong những gì anh ấy nói, nhưng tôi không có thời gian để tập trung vào sự hỗn loạn của Xaden lúc này. Mỗi lần một mối quan hệ tan vỡ.

Tôi nheo mắt khi Dain lại xáo trộn đôi chân, một hạt giống nghi ngờ đang lớn dần trong lồng ngực tôi. "Khoan đã, anh cứ cầu xin tôi rời khỏi Basgiath vì anh nghĩ tôi không thể sống sót ở đây—hay vì anh đang cố đưa tôi ra khỏi Xaden?"

Tôi lắc đầu trước khi anh kịp trả lời. "Anh biết không? Chuyện đó không liên quan." Và tôi nói thật. "Anh chỉ muốn giữ em an toàn. Em rất cảm kích điều đó. Nhưng giờ thì dừng lại rồi, Dain. Xaden bị trói buộc với em vì Sgaeyl. Không gì hơn. Em không cần được bảo vệ, và nếu em cần—em có *hai* con rồng ngẫu nhiên ủng hộ em. Anh có thể tôn trọng điều đó không?"

Anh ấy đưa tay lên ôm má tôi, và tôi giữ chặt ánh mắt anh ấy, quyết tâm để anh ấy hiểu rằng anh ấy hoặc là bắt đầu coi trọng những lựa chọn của tôi hoặc chúng tôi sẽ không bao giờ hàn gắn được tình bạn của mình. "Được rồi, Vi." Mắt anh ấy nhắm lại ở hai bên khi miệng anh ấy cong lên thành một nụ cười nửa miệng. "Làm sao tôi có thể tranh luận với một người có *hai* những con rồng ngẫu nhiên?"

Một sức nặng đè lên ngực tôi, và đột nhiên tôi có thể thở lại. Tôi tặng anh một nụ cười tinh quái. "Chính xác."

"Tôi xin lỗi vì đã không hỏi về ký ức." Anh ấy hạ tay xuống vai tôi. "Tốt hơn là em nên đến lớp." Và rồi anh ấy nhẹ nhàng bóp vai tôi trước khi bước đi.

Tôi thở dài và quay lại cửa để vào lớp của Carr. Hành lang vắng tanh.

Tôi đi vào phòng của Carr, một căn phòng dài khủng khiếp với những bức tường đệm và không có cửa sổ. Toàn bộ chiều dài được thắp sáng bằng đèn chùm của đèn ma thuật đủ sáng để mô phỏng ánh sáng ban ngày trên ba chục sinh viên từ Cánh thứ ba và thứ tư, những người ngồi thành hàng trên sàn, cách đều nhau để tạo cho nhau nhiều không gian nhất.

Rhiannon và Liam gặp tôi ở cửa và Giáo sư Carr nhún đôi lông mày trắng rậm của mình lên với tôi khi chúng tôi đến gần nơi ông đang đứng ở phía trước phòng, thống trị không gian bằng cách

không làm gì khác ngoài việc đứng đó. Người đàn ông này không chỉ áp đặt, mà còn đáng sợ vô cùng.

Tôi nuốt nước bọt, nhớ lại cảnh anh ta bẻ cổ Jeremiah.

"Cuối cùng đã sẵn sàng tham gia cùng chúng tôi chưa, Học viên Sorrengail?" Trong mắt anh ta không hề có sự tử tế, chỉ có sự quan sát sắc sảo và lâm sàng.

"Vâng, thưa ông." Tôi gật đầu.

Anh ấy nghiêng cứu tôi như thể tôi là một con bọ bị ghim trên tường trong phòng sinh học. "Sức mạnh của dấu ấn?"

"Chưa đâu." Tôi lắc đầu, giữ lại toàn bộ chuyện dừng thời gian cho riêng mình như Xaden đã gợi ý. *Anh tin anh ta hơn anh tin tôi.* Về vấn đề này, Dain đúng, và cảm giác tội lỗi trào dâng trong tôi.

"Tôi hiểu rồi." Anh ta lè lưỡi, liếc nhìn tôi. "Anh biết là cả hai anh chị em của anh đều được ban tặng sức mạnh ấn ký phi thường. Khả năng tạo ra bùa hộ mệnh xung quanh cô ấy và đội của cô ấy của Mira là một tài sản tuyệt đối cho cánh của cô ấy, và cô ấy đã được trao tặng rất nhiều huân chương vì lòng dũng cảm của mình sau chiến tuyến của kẻ thù."

"Đúng vậy. Mira là nguồn cảm hứng." Tôi cố mỉm cười, vì tôi biết rõ tài năng của chị gái tôi trên chiến trường.

"Còn Brennan..." Anh nhìn đi chỗ khác. "Những người có khả năng làm mẹ rất hiếm, và mất đi một người khi còn trẻ như vậy quả là một điều bi thảm."

"Tôi nghĩ mất Brennan là một thảm kịch." Tôi nhắc chiếc cặp lên cao hơn trên vai. "Nhưng việc mất đi chiếc nhẫn của anh ấy là một đòn giáng mạnh vào đôi cánh."

"Hmm." Anh ta chớp mắt hai lần và quay lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng. "Ờ, có vẻ như dòng họ Sorrengail được ban phước, ngay cả với một kỵ sĩ... ờ, mỏng manh như cô vậy. Với việc Tairn đã chọn cô, chúng tôi sẽ không mong đợi gì ngoài một dấu ấn rung chuyển trái đất từ cô. Ngồi xuống đi. Ít nhất thì cô cũng có thể bắt đầu với những phép thuật nhỏ hơn thông qua thánh tích của mình." Anh ta vẫy tay chào tôi.

"Không áp lực gì đâu," tôi lẩm bẩm khi chúng tôi đi đến những chỗ trống rõ ràng trong hàng cùng với những thành viên còn lại trong đội.

"Đừng căng thẳng," Rhiannon nói khi chúng tôi ngồi xuống sàn đệm. "Đó là điều tôi đã cố nhắc nhở anh trước đó. Anh là kỵ sĩ của Tairn."

"Ý anh là sao?" Tôi đặt cặp xuống bên cạnh.

"Mọi người đều lo lắng về sự toàn vẹn của cánh vì Riorson có thể phải đến thăm để giữ cho con rồng của anh ấy vui vẻ nhưng, Violet, anh ấy không phải là kỵ sĩ mạnh nhất trong thế hệ của chúng ta. *Em* mới là người mạnh nhất." Cô ấy nhìn tôi đủ lâu để cho tôi biết cô ấy có ý đó.

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.
“Bây giờ chúng ta bắt đầu thôi!” Carr hét lớn.

...

Tháng 12 chuyển sang tháng 1.

Mặt đất. Lá chắn. Hãy tưởng tượng bạn đóng cửa lại. Xây bức tường của bạn. Cảm nhận ai và thứ gì có thể tiếp cận xung quanh bạn. Truy tìm mỗi liên kết đến con rỗng của bạn. Trong trường hợp của tôi là *rỗng*. Xây một lối vào thứ hai—một cửa sổ—vào kho lưu trữ sức mạnh của tôi để lấy năng lượng vàng của Andarna. Chặn những liên kết đó càng xa càng tốt.

Hình dung.

Hãy tưởng tượng một nút thắt quyền lực—không quá phức tạp; chưa ai sẵn sàng cho điều đó—trước mặt bạn, sau đó gỡ nó ra. Mở khóa cửa.

Hình dung.

Luôn giữ một chân vững chắc trên mặt đất. Bạn vô dụng nếu không kết nối được với sức mạnh của mình, và bạn nguy hiểm nếu không thể kiềm chế được sức mạnh. Chỉ có điểm trung gian mới khiến bạn trở thành một tay đua tuyệt vời.

Hãy tưởng tượng sức mạnh của bạn như một bàn tay, nắm chặt cây bút chì và đưa nó về phía bạn. Nhặt nó lên. Không. Không phải như vậy. Thử lại. Không, thử lại.

HÌNH DUNG.

Tôi học cho các bài kiểm tra. Tôi chuẩn bị cho các chuyến bay. Tôi nâng tạ với Imogen. Tôi tự hỏi Xaden sẽ bắt tôi dành bao nhiêu giờ trên thảm với Rhiannon. Tôi thắng thử thách đầu tiên, kiếm được một con dao găm từ một cô gái ở Second Wing. Nhưng nhiệm vụ mệt mỏi nhất là dành hàng giờ liền trong kho lưu trữ của tâm trí, tìm hiểu cánh cửa nào là của Tairn và cánh cửa nào thuộc về Andarna, rồi làm việc chăm chỉ để tách hai cánh cửa ra.

Hóa ra, mặc dù sức mạnh của tôi có thể đến từ loài rỗng, khả năng kiểm soát nó lại đến từ chính nỗ lực của tôi, và có những đêm tôi ngã xuống giường, chìm vào giấc ngủ trước khi còi giầy.

Đến cuối tuần thứ hai của tháng 1, tôi không chỉ tức giận vì Xaden không thèm nói chuyện với tôi về nộ hôn đó mà còn *kiệt sức*, và đó là chưa kể đến việc sức mạnh của ẩn chú không thể hiện ra, làm cạn kiệt năng lượng của tôi để kiểm soát nó.

Ridoc có thể sử dụng bằng, một dấu ấn phổ biến hơn, nhưng cũng rất ấn tượng khi chứng kiến.

Khả năng luyện kim của Sawyer ngày càng phát triển.

Liam có thể nhìn thấy một cái cây cách xa *hàng dặm*.

Tôi đoán là tôi có thể dùng thời gian, nhưng tôi không muốn làm Andarna kiệt sức chỉ để thử lại, không phải khi cô ấy mất hơn một tuần ngủ liên tục để hồi phục. Không có dấu ấn, tất cả những gì tôi có thể sử dụng là những phép thuật nhỏ hơn. Cuối cùng tôi sử dụng một cây bút mực, khóa một cánh cửa và mở nó ra. Tôi là một trò tiệt tòng.

Vào tuần thứ ba của tháng 1, tôi lại kiếm được một con dao găm khác trong một thử thách với một anh chàng ở Third Wing, lần thứ hai của tôi mà không làm suy yếu đối thủ bằng chất độc. Nó khiến cổ tay tôi bị đau, nhưng các khớp của tôi vẫn nguyên vẹn.

Và vào tuần thứ tư, trong thời tiết lạnh nhất mà tôi từng trải qua ở Basgiath, tôi lên ra ngoài vào giữa đêm để xem bảng thử thách.

Cuối cùng Jack cũng có cơ hội hạ gục tôi trên thảm đấu vào ngày mai.

"*Anh ta sẽ giết tôi.*" Đó là tất cả những gì tôi có thể nghĩ khi tôi mặc quần áo cho buổi sáng, nhét tất cả dao găm vào những nơi có lợi nhất.

"*Anh ấy sẽ thử.*" Tairn dậy sớm.

"*Có lời khuyên nào không?*" Tôi biết Liam đang đợi chúng tôi đến thư viện trước bữa sáng.

"*Đừng để anh ấy làm thế.*"

Tôi chế giễu. Anh ấy làm cho nó nghe có vẻ đơn giản quá.

Chúng tôi đã trên đường trở về từ thư viện khi cuối cùng tôi cũng lấy hết can đảm để nói chuyện với Liam về chuyện này. "Nếu tôi nói với anh điều gì đó, anh sẽ báo cáo với Xaden chứ?"

Đầu anh ta quay về phía tôi khi anh ta đẩy xe qua cây cầu giữa các góc phố. "Tại sao anh lại nghĩ—"

"Ồ, thôi nào." Tôi đảo mắt. "Cả hai chúng ta đều biết anh báo cáo hầu như mọi thứ tôi làm. Tôi không phải là người thiếu hiểu biết." Tuyết rơi trên cửa sổ, tạo ra âm thanh trầm đục, ngân vang.

"Anh ấy lo lắng. Tôi xoa dịu nỗi lo lắng." Anh liếc nhìn tôi lần nữa trước khi nhìn về phía trước. "Tôi biết điều đó không công bằng. Tôi biết đó là sự xâm phạm quyền riêng tư của anh. Nhưng chẳng là gì so với những gì tôi nợ anh ấy."

"Ừ. Tôi hiểu rồi." Tôi vội vã tiến lên và mở cánh cửa dày, nặng nề vào thành trì để anh ta có thể đi qua. "Có lẽ tôi nên diễn đạt lại câu hỏi của mình. Nếu tôi nói với anh điều gì đó và *yêu cầu* anh giữ bí mật điều này giữa hai chúng ta, anh có đồng ý không? Chúng ta là bạn bè, hay tôi chỉ là nhiệm vụ của anh?"

Anh ấy dừng lại khi tôi đóng cửa, và tôi có thể biết anh ấy đang suy nghĩ qua cách anh ấy gõ ngón tay vào tay cầm xe đẩy. "Việc tôi giữ nó cho riêng mình có làm thay đổi sự an toàn của anh theo bất kỳ cách nào không?"

"Không." Tôi đuổi kịp anh ấy và chúng tôi bắt đầu đi dọc theo con dốc cuối cùng sẽ chia thành hai đường hầm—một hướng về ký túc

xá và đường còn lại hướng về khu vực chung. "Bạn không thể làm gì được, và đó chính là vấn đề."

"Chúng ta là bạn. Nói cho tôi biết đi." Anh nhăn mặt. "Tôi sẽ giữ bí mật."

"Jack Barlowe sẽ được phép thách đấu với tôi ngày hôm nay."

Anh ấy dừng bước, tôi cũng dừng bước. "Sao anh biết thế?"

"Và đó là lý do tại sao tôi yêu cầu anh giữ bí mật cho riêng mình." Tôi rùng mình. "Chỉ cần... cố gắng tin rằng tôi biết."

"Các huấn luyện viên không thể để chuyện đó xảy ra." Anh lắc đầu, sự hoảng loạn hiện rõ trong mắt anh.

"Họ sẽ làm vậy." Tôi nhún vai, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo. "Anh ấy đã hỏi từ ngày đầu tiên, nên không phải là chúng ta không thấy điều này sắp xảy ra. Vấn đề là, Jack sẽ thách đấu với tôi hôm nay, và khi anh ấy làm vậy, bạn không thể can thiệp, bất kể thế nào."

Đôi mắt xanh của anh mở to. "Vi, nếu chúng ta nói với Riorson, anh ấy có thể ngăn chặn chuyện này."

"Không." Tôi vói tay lấy tay anh và đặt tay mình lên trên. "Anh ấy không thể." Bụng tôi quặn lại, nhưng ít nhất tôi không nôn như khi phát hiện ra. "Xaden chỉ có thể bảo vệ tôi ở đây và khi chúng ta ở tuyến đầu. Cả anh và tôi đều biết rằng nếu anh ấy dừng chuyện này lại, sẽ có một cuộc náo loạn ở góc phần tư sau những gì đã xảy ra với Amber."

"Và anh muốn tôi đứng đó và nhìn mọi chuyện xảy ra sao?" anh hỏi, vẻ không tin.

"Giống như hai thử thách trước của anh vậy." Tôi cố nở một nụ cười khác. "Đừng lo. Tôi sẽ sử dụng mọi thứ tôi có để có lợi cho mình." Và mọi thứ tôi có hiện đang nằm trong một lọ nhỏ được nhét vào chiếc túi nhỏ ở thắt lưng.

"Tôi không thích điều này." Anh lắc đầu.

"Ừ, vậy là có hai chúng ta rồi."

Hôm nay không có sân bay—lũ rồng cho rằng trời quá lạnh để bay trong tuần qua, nghĩa là tất cả chúng tôi đều đến phòng tập đấu tập sau khi tập hợp. Tôi không bận tâm đến bữa sáng, nhưng tôi chú ý đến từng thứ trên khay của Jack khi tôi đi ngang qua, ghi chú lại những gì có ở đó...và những gì không có.

Tim tôi đập theo một nhịp hỗn loạn, buồn nôn khi cả tám mươi một học sinh năm nhất còn sống sót tập trung tại phòng tập thể dục.

Giáo sư Emetterio gọi ra từng thử thách một, phân công chúng vào một tấm thảm. Ít nhất thì tất cả chúng ta sẽ chiến đấu cùng một lúc, điều đó có nghĩa là không phải tất cả người lái đều sẽ theo dõi.

Ít nhất thì Xaden không ở đây, điều đó có nghĩa là Liam đã giữ lời hứa.

"Mà mười bảy, Jack Barlowe từ First Wing đấu với..." Lòng mày anh nhướng lên, và anh hít một hơi thật sâu. "Violet Sorrengail."

Cảm ơn Chúa Rhiannon đã ở bên kia sàn đấu, sẵn sàng thách đấu với một người phụ nữ từ Third Wing, để cô ấy không phải chứng kiến cảnh máu chảy ra từ khuôn mặt Liam. Cô ấy không nên phải chứng kiến bất kỳ điều gì trong số này. Sawyer cũng đã đi rồi, ở mat nine.

"Không đời nào," Ridoc lẩm bẩm, lắc đầu.

"Cuối cùng cũng xong!" Jack giơ tay lên cao như thể anh ấy đã chiến thắng rồi.

"Chúng ta làm thôi." Tôi nhún vai và hướng về tấm thảm. Cả Liam và Ridoc đều không được gọi ra thảm hôm nay, vì vậy họ đi bên cạnh tôi.

"Nói cho anh biết là anh có thể phá vỡ lời hứa đó đi", Liam cầu xin, và ánh mắt van nài của anh cho tôi biết chính xác tôi đã đặt anh vào tình thế tồi tệ như thế nào.

"Những học sinh năm ba đang làm những việc của năm ba," tôi nói với anh ấy khi ngón chân tôi chạm vào tấm thảm. "Anh không thể đưa anh ấy đến đây kịp lúc, nhưng tôi biết việc giữ lời hứa có ý nghĩa như thế nào với anh. Đặc biệt là với anh ấy. Tiến lên nào."

Anh ấy nhìn từ tôi sang Ridoc. "Hãy bảo vệ cô ấy như thể anh là tôi vậy."

"Ý anh là tôi cao hơn sáu inch và to như một con bò đực à?" Ridoc giơ ngón tay cái lên. "Được thôi. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Trong lúc đó, anh nên *chạy đi*."

Ánh mắt của Liam tìm đến tôi. "Hãy sống sót."

"Làm việc chăm chỉ, và không chỉ vì lợi ích của tôi." Tôi mỉm cười với anh ấy. "Cảm ơn anh đã là cái bóng tuyệt vời."

Anh ấy mở to mắt trong tích tắc trước khi chạy nhanh ra khỏi phòng tập.

"Barlowe và Sorrengail," Emetterio gọi từ phía bên kia của tấm thảm. "Vũ khí?"

Jack nhảy căng lên như một đứa trẻ vừa được tặng quà. "Bất cứ thứ gì cô ấy có thể cầm trong đôi tay nhỏ bé của mình." Ánh mắt anh khiến tôi rùng mình lo sợ.

Tôi bước lên tấm thảm và Jack cũng làm như vậy, bước về phía trước cho đến khi chúng tôi ở giữa, đối mặt với nhau.

"Không vung tay," Emetterio nhắc nhở chúng ta. "Đấm ra đòn hoặc hạ gục đối thủ sẽ giúp bạn giành chiến thắng."

Khá chắc chắn rằng mọi người tụ tập quanh tấm thảm này đều biết rằng Jack sẽ không chọn bất kỳ lựa chọn nào trong số đó. Nếu anh ta tóm được cổ tôi, tôi sẽ chết.

"*Cái chuyện tôi-chết-Xaden-chết đó thực ra chỉ là một giả thuyết thôi, đúng không?*" Tôi hỏi, rút con dao găm khó với tới nhất trong lúc chiến đấu, con dao trong ủng của tôi.

"Tôi không muốn thử thách điều đó", Tairn gầm gừ.

Tôi đứng dậy, nắm chặt chuôi dao găm, khi Jack đối mặt với tôi với một con dao duy nhất. "Anh đang đùa phải không? Chỉ có một con thôi à?"

"Tôi chỉ cần một thôi." Anh ta cười toe toét vì phần khích đến phát ốm.

"Nhắm vào thực quản," Tairn gợi ý.

"Tôi không có đủ năng lượng để ngăn cản anh ngay lúc này, vì vậy tôi cần anh im lặng trong vài phút."

Câu trả lời duy nhất tôi nhận được là tiếng gầm gừ.

"Giữ sạch sẽ," Emetterio cảnh báo. "Đi thôi."

Tim tôi đập mạnh đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập khi chúng tôi bắt đầu đi vòng tròn quanh nhau.

"Tấn công. Bây giờ. Đánh trước," Tairn quát.

"Không có tác dụng gì cả!"

Jack lao tới, vung con dao ra, và tôi chém con dao găm của mình vào mu bàn tay của anh ta, khiến anh ta chảy máu đầu tiên.

"Chết tiệt!" Anh ta nhảy lùi lại, má đỏ bừng.

Đó là điều tôi muốn, điều tôi cần để thắng trận đấu này, để anh ta tức giận đến mức hành động thiếu suy nghĩ và mắc lỗi.

Anh ta nhảy về phía trước rồi đá ra, nhắm vào phần giữa cơ thể tôi, và tôi loang choạng lùi lại, suýt nữa thì trúng đòn. "Tôi cá là cô muốn ném được lưỡi kiếm đó, đúng không?" anh ta chế giễu, biết rằng tôi sẽ không phá vỡ một quy tắc khi nó có thể làm ai đó bị thương trong các trận đấu diễn ra xung quanh chúng tôi.

"Tôi cá là anh không muốn biết cảm giác lấy một trong những con dao của tôi ra là như thế nào, đúng không?" Tôi đáp trả.

Môi anh ta mím lại thành một đường mỏng trước khi anh ta lao vào tôi bằng một loạt cú đâm và cú quẹt bằng con dao găm của mình. Tôi không thể đỡ được—anh ta quá mạnh so với tôi, bằng chứng là con dao găm anh ta dễ dàng đá ra khỏi tay tôi—nên tôi sử dụng tốc độ của mình, cúi xuống và lặn xuống trong khi thực hiện một cú cắt khác, lần này là dọc theo cẳng tay của anh ta.

"Chết tiệt!" anh ta nổi giận, xoay người để đuổi theo khi tôi vòng ra sau lưng anh ta. Anh ta bắt tôi bất ngờ, khóa chặt cánh tay tôi và lật tôi qua lưng anh ta xuống thảm.

Tôi nhận cú đánh vào vai và nhãn mặt, nhưng không có tiếng rách hay gãy nào cả. Cảm ơn Imogen sẽ là việc đầu tiên tôi làm nếu tôi thoát khỏi chuyện này.

Giữ chặt cánh tay tôi, Jack đâm thẳng con dao vào ngực tôi, nhưng nó bị áo vest của tôi làm chệch hướng, lướt dọc theo xương sườn rồi cắm vào tấm thảm.

"Anh ta đang dùng đòn chí mạng!" Ridoc hét lên. "Điều đó không được phép!"

"Kéo nó lại, Barlowe!" Emetterio hét lớn.

"Cô nghĩ sao, Sorrengail?" Jack thì thầm vào tai tôi, giữ tôi bất động với cánh tay ra sau lưng. "Thừa nhận đi. Cả cô và tôi đều biết chuyện này sẽ xảy ra giữa chúng ta. Nhanh chóng. Dễ dàng đến xấu hổ. Chết người. Người chỉ huy cánh quý giá của cô không ở đây để cứu cô đâu."

Không, nhưng Xaden sẽ phải chịu đau đớn... nếu không muốn nói là tệ hơn nếu Jack đạt được mục tiêu của mình. Ý nghĩ đó thúc đẩy tôi hành động. Bỏ qua cơn đau, tôi dồn sức vào một cuộn tròn, trật khớp vai nhưng thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta khi anh ta vướng vào chân tôi.

Sau đó tôi đá thẳng vào hạ bộ của hắn.

Anh ấy quỳ xuống khi tôi đứng dậy, ôm chặt lấy mình và miệng anh ấy há ra trong một tiếng hét im lặng.

"Thả ra," tôi ra lệnh, nhặt con dao găm tôi đánh rơi. "Tôi có thể cắt anh ra bất cứ lúc nào. Cả anh và tôi đều biết nếu đây là đời thực, anh sẽ xong đời."

"Nếu đây là đời thực, tôi đã giết anh ngay từ giây phút anh bước lên tấm thảm rồi", anh ta rít lên qua kẽ răng.

"Nhấn. Ra."

"Cút đi!" Anh ta ném con dao găm của mình đi.

Tôi giờ tay lên để chặn, nhưng nó lại cắm vào cẳng tay trái chết tiệt của tôi. Máu chảy và cơn đau làm bỏng các dây thần kinh dọc cánh tay tôi, bùng phát với sự đau đớn đáng báo động, nhưng tôi biết tốt hơn là không nên gỡ nó ra. Ngay bây giờ, nó đang giữ vết thương đó khép lại hết mức có thể.

"Không được ném!" Emetterio hét lên từ bên lề, nhưng Jack đã di chuyển, lao về phía tôi với một loạt cú đá và đâm mà tôi không chuẩn bị. Cú đâm của anh ta đập vào má tôi, và tôi cảm thấy da bị rách.

Đầu gối của anh ấy đẩy không khí ra khỏi cơ thể tôi khi anh ấy đập đầu gối vào bụng tôi.

Nhưng tôi vẫn đứng vững cho đến khi tay anh ta nắm lấy mặt tôi. Sự đau đớn tràn ngập từng tế bào trong cơ thể tôi khi năng lượng dữ dội, rung động xé toạc tôi với cường độ khiến tôi cảm thấy như anh ta đang cắt dây chằng khỏi xương, cơ khỏi gân.

Tôi hét lên khi bị rung chuyển bởi một sức mạnh bên trong mà tôi không hiểu nổi, như thể anh ta đang truyền sức mạnh của chính mình vào cơ thể tôi, khiến tôi sốc với hàng ngàn cú chích của năng lượng rung động.

Bây giờ. Nếu tôi không làm ngay, anh ta sẽ giết tôi. Tầm nhìn của tôi đã tối dần ở rìa.

Tôi run rẩy đưa bàn tay vào túi da và mở nút lọ bằng ngón tay cái.

Nụ cười tàn bạo và viền đỏ quanh mắt là tất cả những gì tôi có thể thấy khi hắn dồn ngày càng nhiều sức mạnh vào cơ thể tôi,

nhưng tay hấn lại bận rộn và quá ám ảnh với chiến thắng của mình đến nỗi không nghe thấy rằng tôi đã ngừng la hét, không thấy rằng tôi đang di chuyển.

"Hấn đang sử dụng sức mạnh của mình!" Ridoc gầm lên, và từ góc nhìn đang mờ dần của mình, tôi thấy có chuyển động ở cả hai bên.

Tôi ấn lọ thuốc vào nụ cười của Jack mạnh đến nỗi tôi cảm thấy một chiếc răng của anh ấy bị gãy.

Những bàn tay vươn tới cả hai chúng tôi, và tôi nghe thấy Ridoc và Emetterio kêu lên, giật tay ra sau khi chạm vào. Bất cứ điều gì Jack đang làm đều được truyền từ tôi sang họ bằng cách chạm vào.

Rằng tôi va vào nhau lập cập khi cơn đau hành hạ, cơ thể tôi đấu tranh để ngất đi, để thoát khỏi sự tra tấn không thể chịu đựng được, nhưng tôi từ chối khuất phục trước bóng tối cho đến khi Jack thở khò khè.

Đôi mắt anh mở to một cách không thể tin được, anh buông tay, ôm chặt lấy cổ mình khi đường thở bị đóng lại.

Đầu gối tôi khụy xuống, cơ thể vẫn còn run rẩy khi tôi ngã xuống thảm, nhưng Jack cũng vậy, anh thở hổn hển và ôm chặt cổ trong khi mặt chuyển sang màu tím.

Khuôn mặt của Ridoc đã ở trong tôi trong vài giây. "Hít thở đi, Sorrengail. Chỉ cần hít thở thôi."

"Anh ta bị sao thế?", ai đó hỏi khi Jack đang quằn quại.

"Cam", tôi thì thầm với Ridoc khi cơ thể tôi cuối cùng cũng kiệt sức. "Anh ấy bị dị ứng với cam." Tôi rơi vào hư vô.

Khi tôi thức dậy, tôi không còn nằm trên tấm thảm nữa, và tôi có thể biết đêm đã buông xuống qua cửa sổ của bệnh xá Healer Quadrant. Tôi đã ra ngoài nhiều giờ rồi.

Và đó không phải là Ridoc đang ngồi thư giãn trên chiếc ghế cạnh giường tôi, trừng mắt nhìn tôi như thể anh ta muốn tự tay giết tôi vậy.

Là Xaden. Tóc anh ta rối bù, như thể anh ta đã giật nó, và anh ta lật ngược một con dao găm, bắt lấy nó bằng mũi mà không thèm nhìn trước khi nhét nó vào vỏ bên hông. "Cam?"

Tôi biết cô không muốn nghe điều này, nhưng đôi khi cô phải biết khi nào thì nên ra đòn chí mạng, Mira. Đó là lý do tại sao cô phải chắc chắn rằng Violet sẽ vào được Scribe Quadrant. Cô ấy sẽ không bao giờ có thể lấy đi mạng sống của ai.

— TRANG BẢY MƯƠI, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

Tôi dịch chuyển để nhích lên giường để có thể ngồi, nhưng cơn đau ở cánh tay nhắc tôi nhớ rằng có một con dao găm trong đó vài giờ trước. Bây giờ nó đã được băng bó. "Bao nhiêu mũi khâu?"

"Mười một bên và mười chín bên kia." Anh ta nhướn một bên lông mày sẫm màu và nghiêng người về phía trước, chống khuỷu tay lên đầu gối. "Anh đã biến *cam* thành vũ khí, Violence?"

Tôi ngồi dậy và nhún vai. "Tôi làm việc với những gì tôi có."

"Vì nó đã giúp anh sống sót—giúp *chúng ta* sống sót—tôi thực sự không thể phản biện, và tôi sẽ không hỏi tại sao anh luôn biết mình sẽ thách đấu với ai." Có sự tức giận rõ ràng trong ánh mắt đó nhưng cũng có một chút nhẹ nhõm. "Nói với Ridoc đã cho phép Emetterio đưa anh ta đến đây kịp lúc. Thật không may, anh ta cách anh năm giường, và anh ta sẽ sống, không giống như năm thứ hai cãi nhau. Anh có thể giết anh ta và cứu tất cả chúng ta khỏi rất nhiều rắc rối."

"Tôi không muốn giết anh ta." Tôi xoay vai, kiểm tra nó. Đau, nhưng không bị trật khớp. Khuôn mặt tôi cũng mềm mại. "Tôi chỉ muốn anh ta ngừng giết *tôi*."

"Anh nên nói cho tôi biết." Lời buộc tội thoát ra khỏi đôi môi anh một cách giận dữ.

"Và anh chẳng thể làm *gì* ngoài việc khiến em trông yếu đuối." Tôi nheo mắt nhìn anh. "Và anh đã không ở đây để nói về *bất cứ điều gì* trong nhiều tuần. Nếu em không biết rõ hơn, em đã nghĩ nụ hôn đó làm anh sợ." *Me kiếp*. Tôi không cố ý nói thế.

"Chuyện đó không cần phải bàn cãi." Có điều gì đó lóe lên trong mắt anh và nhanh chóng được thay thế bằng vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ.

"Thật sao?" Tôi đáng lẽ phải hiểu rõ hơn, vì anh ấy đã tránh chuyện này lâu đến thế rồi.

“Đó là một sai lầm. Anh và em sẽ ở cùng nhau trong suốt quãng đời còn lại, không bao giờ có thể thoát khỏi nhau. Việc dính líu vào—kể cả về mặt thể xác—là một sai lầm to lớn. Không có ích gì khi nói về điều đó.”

Tôi gần như không giữ mình khỏi việc ôm chặt ngực để xem tất cả các cơ quan của tôi có ở đúng vị trí của chúng không, vì cảm giác như anh ấy vừa moi ruột tôi bằng bốn câu vậy. Nhưng anh ấy cũng say mê như tôi vậy. Tôi đã ở đó, và không thể nhăm lén được loại... nhiệt tình đó. *Nhưng có lẽ đó là churam.* “Nếu tôi muốn nói về nó thì sao?”

“Vây thì cứ thoải mái đi, nhưng không có nghĩa là tôi phải tham gia vào cuộc trò chuyện. Cả hai chúng ta đều được phép có ranh giới của mình, và đây là một trong những ranh giới của tôi.” Sự dứt khoát trong giọng điệu của anh khiến bụng tôi quặn lại. “Tôi đồng ý rằng việc giữ khoảng cách của tôi không hiệu quả lắm, và nếu trò hề nhỏ hôm nay là để thu hút sự chú ý của tôi, thì xin chúc mừng. Đó là của anh.”

“Tôi không biết anh đang nói gì.” Tôi vung chân sang một bên giường. Tôi cần đôi giày và phải biến khỏi đây ngay trước khi tôi làm trò hề hơn nữa.

“Rõ ràng là tôi không thể tin tưởng Liam để báo cáo những tình huống nguy hiểm hoặc Rhiannon để huấn luyện anh trên thảm đấu, khi thấy Barlowe đã dễ dàng hạ gục anh, nên kể từ thời điểm này, tôi sẽ tiếp quản.”

“Tiếp quản cái gì?” Mắt tôi nheo lại.

“Mọi thứ đều liên quan đến bạn.”

...

Ngày hôm sau, trong giờ bay của chúng tôi nếu không có tiếng gió hú, dưới 0 độ bên ngoài, Xaden đã đưa tôi lên thảm. May mắn thay, anh ấy mặc áo sơ mi, vì vậy tôi không bị phân tâm bởi những gì tôi biết bên trong. Không, anh ấy không chỉ mặc đồ da chiến đấu và giày boots, anh ấy còn đeo rất nhiều thứ trông giống như một tá dao găm khác nhau trong một tá bao kiếm khác nhau.

Có phải là hoàn toàn độc hại khi tôi bị thu hút bởi vẻ ngoài này của anh ấy không? Có lẽ vậy. Nhưng chỉ cần nhìn một cái, nhiệt độ của tôi tăng lên.

“Đừng để lưỡi kiếm trên thảm”, anh ấy hướng dẫn, và gần chục người cười ngửa liếc nhìn chúng tôi từ những tấm thảm khác.

Ít nhất Liam đã được cho thời gian để tự tập luyện một vài tấm thảm đấu với Dain—lần đầu tiên. Hầu hết các đội đều ở đây, tận dụng thời gian rảnh rỗi bất ngờ, vì vậy may mắn thay, mọi người đều bận rộn tập luyện thay vì xem chúng tôi.

"Nhưng anh có vũ khí mà." Tôi liếc nhìn vào bao kiếm của anh ta.

"Hoặc là anh tin tôi hoặc là không." Anh hơi nghiêng đầu sang một bên, để lộ nhiều hơn di vật nổi loạn cong lên quanh cổ anh. Cũng chính là di vật mà tôi đã vuốt ve bằng tay khi anh ép tôi vào bức tường móng hơn một tháng trước.

Không. Tôi không nghĩ tới điều đó.

Nhưng cơ thể tôi lại không gặp vấn đề gì khi ghi nhớ.

Tôi thở dài và bước đến mép thảm, rút tất cả những con dao găm tôi sở hữu và những con tôi thắng được ra, rồi đặt chúng xuống sàn.

"Tôi không có vũ khí. Giờ thì vui chứ?" Tôi quay lại đối mặt với anh, dang rộng hai tay. Tay áo dài che đi lớp băng trên cánh tay, nhưng cơn đau vẫn dai dẳng. "Mặc dù có lẽ chúng ta có thể đợi vài ngày để cánh tay tôi lành lại trước khi làm điều này." Các mũi khâu kéo căng, nhưng tôi đã từng bị tệ hơn.

"Không." Anh lắc đầu, rút một trong những con dao găm ra và bước về phía trước. "Kẻ thù không quan tâm nếu anh bị thương. Chúng sẽ lợi dụng điều đó. Nếu anh không biết cách chiến đấu trong đau đớn, thì anh sẽ khiến cả hai chúng ta bị giết."

"Được thôi." Tôi dịch chuyển trọng lượng cơ thể vì khó chịu. Anh ấy không biết rằng, tôi hầu như *lúc nào cũng* đau đớn. Đó gần như là vùng an toàn của tôi. "Thực ra đó là một điểm tốt, vì vậy tôi sẽ cho anh biết."

"Cảm ơn vì đã tử tế như vậy." Anh ta cười khẩy, và tôi lờ đi luồng hơi ấm ngay lập tức dâng lên trong bụng. Anh ta lật lòng bàn tay lên, cho tôi xem con dao găm có lưỡi ngắn lạ thường. "Vấn đề không hẳn là phong cách chiến đấu của anh. Anh nhanh nhẹn, và anh đã trở nên khá đáng gờm kể từ tháng Tám. Vấn đề là anh đang sử dụng những con dao găm quá dễ rút ra khỏi tay anh. Anh cần vũ khí được thiết kế phù hợp với vóc dáng của anh."

Ít nhất thì anh ấy không nói đến *điểm yếu*.

Tôi nghiên cứu lưỡi kiếm trong tay anh ta. Nó đẹp, với chuôi kiếm đen đặc được khắc họa bằng những nút thắt Tyrrish, những chữ rune cổ xưa, huyền thoại với những vòng xoáy và mối buộc phức tạp. Bản thân lưỡi kiếm rõ ràng được mài giữa đến mức hoàn hảo chết người. "Thật ngoạn mục."

"Nó là của anh."

Tôi ngẩng đầu lên, nhưng không hề có sự dối trá nào trong đôi mắt đen như đá của anh ấy.

"Anh đã làm nó cho em." Môi anh hơi cong lên.

"Cái gì cơ?" Miệng tôi há ra, và ngực tôi thắt lại. Anh ấy đã dành thời gian để làm nó sao? Chết tiệt. Điều đó khiến tôi có những cảm xúc mà tôi thực sự không muốn có. Những cảm xúc mềm mại, khó hiểu.

"Anh nghe tôi nói rồi đấy. Cầm lấy đi."

Nuốt cục ghen vô lý trong cổ họng, tôi lấy lưỡi dao từ tay anh ta. Nó có cảm giác chắc chắn trong lòng bàn tay nhưng nhẹ hơn vô cùng so với những con dao găm khác của tôi. Cổ tay tôi không bị căng thẳng, và các ngón tay tôi thoải mái quấn quanh chuôi dao, khiến nó an toàn hơn nhiều so với những con dao tôi để trên sàn. "Ai đã làm ra nó?"

"Tôi biết một người."

"Ở góc phần tư à?" Lòng mày tôi nhướn lên.

"Em sẽ ngạc nhiên khi thấy mình tháo vát đến thế sau ba năm ở đây." Một nụ cười nhếch mép hiện lên ở khóe miệng anh, và tôi nhìn chăm chăm trước khi nhớ ra chúng tôi đang ở đâu.

"Thật không thể tin được." Tôi lắc đầu và đưa lại cho anh ta. "Nhưng anh biết là tôi không thể lấy nó. Những vũ khí duy nhất chúng ta được phép có là những vũ khí chúng ta kiếm được." Chỉ có thử thách hoặc trình độ vũ khí là được chấp nhận. Có một cây nỏ mà tôi để mất tới nhưng tôi vẫn chưa thành thạo lắm.

"Chính xác." Anh ta mỉm cười trong một giây trước khi di chuyển với tốc độ mà tôi chưa bao giờ mơ tới. Anh ta thậm chí còn nhanh hơn Imogen khi anh ta quét chân tôi ra khỏi người tôi chỉ bằng một cú đánh, đưa tôi xuống thảm chỉ bằng một động tác.

Sự dễ dàng mà anh ấy đặt tôi nằm ngửa vừa đáng sợ vừa... nóng bỏng một cách lố bịch, đặc biệt là khi sức nặng của hông anh ấy nằm giữa hai đùi tôi. Tôi phải dùng hết ý chí để không đưa tay lên và vuốt lọn tóc lòa xòa trên trán anh ấy. *Đó là một sai lầm.*

Vâng, nếu ký ức đó không làm tôi ngơ ngái ngay.

"Anh định làm động thái nhỏ này để làm gì?" Tôi hỏi, biết rõ là anh đã làm mọi chuyện mà không khiến tôi phải sợ hãi.

"Có hàng tá những con dao găm này được buộc vào người tôi, vậy nên hãy bắt đầu tước vũ khí của tôi đi." Anh ta nhướn mày mỉa mai. "Trừ khi anh không biết cách xử lý đối thủ đang ở trên người anh, và nếu vậy, đó lại là một vấn đề hoàn toàn khác."

"Tôi biết cách xử lý *khi anh ở trên người tôi mà*," tôi khẽ thách thức.

Anh cúi xuống tai tôi. "Em sẽ không thích chuyện xảy ra nếu em đẩy anh đâu."

"Hoặc có thể là em sẽ làm vậy." Tôi quay người đủ để môi tôi chạm vào vành tai anh.

Anh giật mình, và sự nồng nhiệt trong ánh mắt anh khiến tôi nhận thức quá rõ mọi nơi cơ thể chúng tôi kết nối. "Hãy tước vũ khí của tôi trước khi tôi kiểm tra lý thuyết đó trước mặt mọi người trong phòng tập này."

"Thú vị đấy. Tôi không nghĩ anh là người thích phô bày."

"Cứ tiếp tục đi, rồi tôi đoán em sẽ tìm ra thôi." Ánh mắt anh nhìn xuống miệng tôi.

"Em tưởng anh bảo hôn em là sai lầm mà." Tôi không quan tâm nếu cả góc phố đang nhìn thì điều đó có nghĩa là anh ấy sẽ hôn em lần nữa.

"Đúng vậy." Anh ta cười khẩy. "Tôi chỉ đang dạy cho anh biết rằng lưỡi kiếm không phải là cách duy nhất để tước vũ khí của đối thủ. Nói cho tôi biết, Violence, anh đã tước vũ khí chưa?"

Đồ kiêu ngạo.

Tôi chế giễu và bắt đầu rút dao ra khỏi vỏ, ném chúng qua tấm thảm trong khi anh ta nhìn với vẻ thích thú mất kiên nhẫn. Sau đó, tôi khóa chân quanh hông anh ta và lăn sang trái, đặt Xaden nằm ngửa. Tất nhiên là tự nguyện—không đòi nào tôi quỳ lên người anh ta nếu anh ta không muốn thế—nhưng tôi tung một cẳng tay vào xương đòn của anh ta với vẻ như vẫn giữ chặt anh ta và tiến hành đánh cắp những con dao găm khác mà anh ta đã giấu dọc theo hông.

"Và cuối cùng," tôi nói với một nụ cười, nghiêng người về phía trước, cơ thể nóng bỏng của chúng tôi gần như đỏ bừng khi tôi giật con dao găm ra khỏi tay anh ấy. "Cảm ơn anh."

Lưỡi kiếm cuối cùng được vung lên, Xaden đập mạnh lòng bàn tay xuống thảm và đẩy với sức mạnh phi thường, khiến chúng tôi cong thẳng về phía sau cho đến khi xương sống của tôi chạm vào thảm lần nữa.

"Đó là." Tôi hít vào một hơi, động tác đó khiến tôi giật mình và kẹp chặt anh giữa hai đùi tôi. Tôi phải dùng hết sức lực để không cong người lên chống lại anh và xem liệu anh có thực sự nghĩ nụ hôn đó là một sai lầm không. "Không công bằng khi sử dụng sức mạnh của anh trên tấm thảm." Ma thuật. Tình dục. Bất cứ điều gì. Tất cả đều không công bằng.

"Đó là điều khác." Anh ấy bật dậy và đưa tay ra. Tôi nắm lấy, đầu tôi quay cuồng khi đứng dậy. *Không phải bây giờ. Đừng chống mặt lúc này.* "Emetterio không cho phép sức mạnh để cân bằng sân chơi khi nói đến những thách thức. Nhưng ngoài kia? Sân chơi không hề cân bằng, và bạn cần học cách sử dụng bất cứ thứ gì bạn có."

"Tôi không thể làm gì nhiều ngoài việc di chuyển mặt đất, khiên và di chuyển một mảnh giấy da." Tôi tra con dao găm mới vào vỏ, sau đó thu thập những con khác và làm tương tự. Chúng thực sự đáng yêu, tất cả đều được đánh dấu bằng những chữ rune khác nhau. Thật đáng tiếc khi có quá nhiều phần của nền văn hóa Tyrrish đã bị mất từ nhiều thế kỷ trước trong quá trình thống nhất, bao gồm hầu hết các chữ rune. Tôi thậm chí còn không biết tất cả chúng có nghĩa là gì.

"Được rồi, có vẻ như chúng ta cũng phải làm việc về điều đó." Anh ta thở dài và đứng lên chiến đấu. "Bây giờ, hãy kiếm biệt danh của mình và cố gắng hết sức để giết tôi."

...

Tháng Hai trôi qua trong sự mệt mỏi. Xaden chiếm hết mọi khoảnh khắc không theo lịch trình trong ngày của tôi, và Dain nghiêng rằng hơn một lần khi chỉ huy phi đội kéo tôi ra khỏi buổi huấn luyện của đội vì anh ấy có việc quan trọng hơn nhiều để tôi làm.

Điều này thường kết thúc bằng việc tôi liên tục bị đánh bại trên thảm.

Nhưng tôi phải nói rằng, anh ấy không cưng chiều tôi như Dain, và anh ấy không dễ dãi với tôi như Rhiannon. Anh ấy đẩy tôi đến giới hạn thể chất của mình trong mỗi buổi tập nhưng không bao giờ vượt quá, thường khiến tôi trở thành một đồng xương không xương, đầy mồ hôi trên sàn tập luyện, thở hổn hển.

Đó thường là lúc Imogen nhắc nhở tôi rằng tôi cần có mặt ở phòng tập tạ.

Tôi ghét cả hai.

Cũng được.

Thật khó để phản biện kết quả khi tôi đang học cách hạ gục đấu sĩ mạnh nhất trong góc phần tư. Tôi vẫn chưa đánh bại được anh ta, nhưng tôi thấy ổn với điều đó. Điều đó có nghĩa là anh ta không để tôi thắng.

Anh ấy cũng không hôn tôi nữa, ngay cả khi tôi *đẩy*.

Tháng Ba đến với vô số feet tuyết phải được xúc trước khi hình thành buổi sáng mỗi ngày. Và khoảnh khắc đi vật cháy trong lưng tôi và tôi cảm thấy như mình có thể bò ra khỏi da của chính mình nếu sức mạnh đang tích tụ bên trong tôi không được giải phóng nhắc nhở tôi rằng tôi vẫn chưa có dấu ấn. Đã gần ba tháng rồi.

Mỗi sáng thức dậy, tôi đều tự hỏi liệu hôm nay có phải là ngày tôi sẽ tự bốc cháy không.

"Sharla Gunter," Đại úy Fitzgibbons đọc từ danh sách tử thần, đôi tay đeo găng của ông trượt trên tờ giấy da đóng băng. Tuần này ấm hơn, nhưng không nhiều. "Và Mushin Vedie. Chúng tôi giao phó linh hồn của họ cho Malek."

"Vedie?" Tôi hỏi Rhiannon, lông mày tôi nhướn lên khi đội hình kết thúc. Tôi không biết rõ anh ta, vì anh ta ở Cánh thứ hai, nhưng cái tên vẫn gây sốc, vì anh ta được đồn là một trong những người giỏi nhất trong số chúng tôi.

"Anh không nghe à?" Cô kéo chiếc áo choàng lột lông của mình sát hơn vào cổ. "Dấu ấn của anh ta xuất hiện giữa lớp học của Carr ngày hôm qua, và anh ta bốc cháy."

"Anh ấy...tự thiêu đến chết?"

Cô gật đầu. "Tara nói Carr nghĩ rằng anh ta được cho là có thể sử dụng lửa, nhưng nó đã áp đảo anh ta ngay trong lần tấn công đầu tiên và..."

"Anh ấy đã đi lên như một ngọn đuốc", Ridoc nói thêm. "Có vẻ như anh mừng vì con dấu của anh vẫn còn ẩn, phải không?"

"*Ấn náu* là một cách để nói vậy." Ngoài khả năng mà tôi thậm chí không được phép thì thầm, tôi đang chứng minh rằng mình là thứ mà mẹ tôi ghét—trung bình. Và không phải là tôi có thể nhờ Tairn hay Andarna giúp đỡ. Con dấu này chỉ liên quan đến *tôi*, và rõ ràng là tôi không thực hiện được, như di vật châm chích trên lưng tôi liên tục nhắc nhở tôi. Có một phần nhỏ bé, bí mật trong tôi hy vọng con dấu của tôi vẫn chưa xuất hiện vì nó khác với những con dấu khác, không chỉ hữu ích mà còn... có ý nghĩa, giống như con dấu của Brennan.

"Chắc chắn là hôm nay mình muốn trốn học," Rhiannon lẩm bẩm, thối vào tay để giữ ấm.

"Không được trốn học," Dain cảnh cáo, trừng mắt nhìn chúng tôi. "Chúng ta còn vài tuần nữa là đến Squad Battle và chúng tôi cần từng người trong số các bạn phải thể hiện hết khả năng của mình để giành chiến thắng."

Imogen khịt mũi. "Thôi nào, Aetos, tôi nghĩ chúng ta đều biết Second Wing có đội hình ở Tail Section sẽ đánh bại phần còn lại của chúng ta. Bạn đã bao giờ thấy họ chạy lên Gauntlet chưa? Khả năng chắc chắn là họ đã ở ngoài đó mặc dù nơi đó vẫn còn phủ đầy băng."

"Chúng ta sẽ thắng," Cianna, giám đốc điều hành của chúng tôi, tuyên bố với một cái gật đầu quyết đoán. "Sorrenail ở đây có thể làm chậm chúng ta trong Gauntlet"—cô ấy nhăn mũi điều hậu của mình—"và có lẽ trong bộ phận sử dụng vũ khí, với tốc độ cô ấy đang tiến lên—"

"Gee, cảm ơn." Tôi khoanh tay trước ngực. Cá là tôi có thể che chắn tốt hơn tất cả bọn họ cộng lại.

"Nhưng kỹ năng của Rhiannon đã bù đắp cho điều đó," Cianna tiếp tục. "Và chúng ta đều biết Liam và Heaton đều sẽ tàn phá thảm đấu trong cuộc thi thử thách. Điều đó chỉ còn lại các động tác bay và bất kỳ nhiệm vụ nào mà các đội trưởng đưa ra để đánh giá trong năm nay."

"Ồ, thế thôi à? Trời ơi, tôi cứ nghĩ là khó lắm chứ." Sự mỉa mai phát ra từ Ridoc đủ dày để khiến anh ta bị Dain trừng mắt.

"Chúng ta chỉ còn mười người," Dain nói, liếc nhìn nhóm của chúng tôi. "Tổng cộng là mười hai người, điều này khiến chúng ta hơi bất lợi so với một vài đội khác, nhưng tôi nghĩ chúng ta sẽ xoay sở được."

Chúng tôi đã mất hai thành viên mới vào tuần trước khi dấu ẩn của thành viên nhỏ hơn xuất hiện trong Battle Brief và cả hai đều chết cồng trong vài giây, gần như giết chết Ridoc bằng cách phơi bày. Anh ta đã được điều trị chứng tê cồng nhưng không bị bất kỳ tổn thương vĩnh viễn nào. Bây giờ Nadine và Liam là những thành

viên duy nhất còn lại trong nhóm chúng tôi thu thập được sau Threshing.

"Nhưng để quản lý được, tôi cần các em đến lớp." Anh ấy nhướn mày nhìn tôi. "Đặc biệt là em. Một chiếc nhẫn sẽ *tuyệt lắm*, em biết đấy. Nếu em có thể làm được điều đó." Giống như thể anh ấy không thể quyết định cách đối xử với tôi dạo này, với tư cách là sinh viên năm nhất đang vật lộn nhưng vẫn ở đây hay là cô gái mà anh ấy đã lớn lên cùng.

Tôi ghét cảm giác mọi thứ giữa chúng ta trở nên bất ổn, tất cả đều sai trái, giống như việc mặc quần áo trước khi bạn có thể khô sau khi tắm, nhưng đó vẫn là Dain. Ít nhất thì cuối cùng anh ấy cũng ủng hộ.

"Hôm nay cô ấy sẽ nghỉ học với Carr," Xaden ngắt lời, xuất hiện phía sau Sawyer, người đang vội vã tránh đường.

"Không, tôi không đùa." Tôi lắc đầu và lơ đi nhịp tim đập nhanh của mình khi nhìn thấy anh ấy.

"Cô ấy cần phải đi," Dain phản đối, rồi nghiêng rằng. "Ý tôi là, trừ khi cánh có vấn đề cấp bách hơn đối với Học viên Sorrengail, thì thời gian của cô ấy nên dành để phát triển kỹ năng sử dụng vũ khí."

"Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều biết cô ấy sẽ không tạo ra một dấu ấn trong căn phòng đó. Cô ấy đã làm rồi nếu đó là chìa khóa." Tôi sẽ không muốn nhìn Dain với ánh mắt như Xaden dành cho kẻ thù tồi tệ nhất của tôi. Đó không phải là sự tức giận hay thậm chí là phần nộ. Không, anh ấy trông... khó chịu, như thể những lời phàn nàn của Dain hoàn toàn không xứng với anh ấy, mà theo chuỗi chỉ huy của chúng tôi, thì đúng là như vậy. "Và đúng vậy, cánh có những vấn đề cấp bách hơn dành cho cô ấy."

"Thưa ngài, tôi không thoải mái khi để cô ấy trải qua một ngày mà không ít nhất là luyện tập sử dụng vũ khí, và với tư cách là đội trưởng của cô ấy—"

Anh ấy không biết rằng Xaden đã cho tôi thêm nhiều buổi tập sử dụng vũ khí trong khi chúng tôi đấu tập.

"Vì Dunne." Xaden thở dài, cầu khẩn nữ thần chiến tranh. Anh ta thò tay vào túi áo choàng và lấy ra một chiếc đồng hồ bỏ túi, giữ nó trong lòng bàn tay đang rộng. "Nhặt nó lên, Sorrengail."

Tôi liếc nhìn hai người đàn ông và ước gì họ chỉ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện giữa họ, nhưng khả năng điều đó xảy ra là không có. Vì sự tiện lợi, tôi ném đôi chân tinh thần của mình xuống sàn của Kho lưu trữ. Sức mạnh trắng nóng chảy xung quanh tôi, làm nổi da gà trên cánh tay tôi và dựng tóc gáy tôi.

Giơ tay phải lên, tôi hình dung sức mạnh đó luồn lách giữa các ngón tay, và những cơn sốc nhỏ bùng phát trên da khi tôi định hình năng lượng, biến nó thành một bàn tay riêng khi tôi yêu cầu nó kéo dài vài feet ngăn cách tôi với Xaden.

Có một sự dừng lại đột ngột, như thể những tua ma thuật thô sơ của tôi chạm vào một bức tường, nhưng rồi nó dừng lại, và tôi tiến về phía trước, giữ chặt bàn tay rực lửa. Có tiếng nổ lách tách trong đầu tôi, giống như than hồng đang tắt của một ngọn lửa, khi sức mạnh của tôi chạm vào bàn tay của Xaden, nhưng tôi khép nắm đấm tinh thần của mình quanh chiếc đồng hồ bỏ túi rồi kéo.

Nó nặng quá.

"Bạn làm được mà," Rhiannon thúc giục.

"Để cô ấy tập trung đi," Sawyer khiển trách.

Chiếc đồng hồ rơi xuống đất, nhưng tôi giật tay lại, giật mạnh như thể nó là một sợi dây thừng, và chiếc đồng hồ bay về phía tôi. Tôi bắt nó bằng tay trái trước khi nó kịp đập vào mặt tôi.

Rhiannon và Ridoc vỗ tay.

Xaden bước tới và giật chiếc đồng hồ khỏi tay tôi, thả nó vào trong áo choàng của anh. "Thấy chưa? Cô ấy đã thành thạo rồi. Bây giờ, chúng ta có việc phải làm." Anh đặt tay lên lưng tôi và dẫn tôi ra khỏi đám đông.

"Chúng ta đang đi đâu thế?" Tôi ghét cách cơ thể tôi đòi hỏi tôi phải ngả người ra sau để anh chạm vào, nhưng tôi nhớ cảm giác đó ngay khi nó biến mất.

"Tôi cho là anh không mặc đồ da bay dưới chiếc áo choàng đó." Anh mở cửa ký túc xá cho tôi, và tôi bước vào trong. Động tác đó dễ dàng đến mức tôi biết nó không chỉ được thực hành mà còn là bản năng thứ hai, điều này hoàn toàn trái ngược với, ừm... mọi thứ tôi biết về anh.

Tôi dừng lại, nhìn anh ấy như thể chúng tôi mới gặp nhau lần đầu.

"Cái gì thế?" anh ấy hỏi, đóng cánh cửa lại sau lưng chúng tôi và ngăn chặn luồng gió lạnh buốt giá.

"Anh mở cửa cho tôi."

"Thói quen cũ khó bỏ." Anh nhún vai. "Cha tôi đã dạy tôi rằng—" Giọng anh đột ngột tắt hẳn, và ánh mắt anh rời đi, mọi cơ bắp trên cơ thể anh cứng lại như thể anh đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công.

Tim tôi đau nhói khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhận ra điều đó rất rõ. Đau buồn.

"Anh không thấy hơi lạnh khi bay sao?" Tôi hỏi, cố gắng thay đổi chủ đề để giúp đỡ. Nỗi đau trong mắt anh là loại không bao giờ chết, loại dâng lên như thủy triều không thể đoán trước và tràn vào bờ không thương tiếc.

Anh chớp mắt, và nó biến mất. "Tôi sẽ đợi ở đây."

Tôi gạt đầu và vội vã thay bộ đồ da lót lông mà chúng tôi được cấp cho chuyến bay mùa đông. Anh ấy đeo chiếc mặt nạ khó đọc đó khi tôi quay lại, và tôi biết sẽ không có thêm bất kỳ cảnh cửa nào được giữ lại cho tôi hôm nay.

Chúng tôi bước ra khỏi sân trường vắng tanh khi các học viên vội vã đến lớp. "Anh không trả lời tôi."

"Về chuyện gì?" Anh ấy vẫn nhìn chăm chăm vào cổng dẫn vào đường băng sân bay và tôi phải chạy thật nhanh để theo kịp anh ấy.

"Về việc trời lạnh để bay."

"Các em năm ba sẽ có chuyến bay vào chiều nay. Kaori và các giáo sư khác chỉ đang nhẹ tay với các em thôi, vì Trận chiến Biệt đội sắp diễn ra và họ biết các em cần luyện tập sử dụng vũ khí." Anh ấy đẩy cánh cổng mở ra, và tôi vội vã chạy theo anh ấy.

"Nhưng tôi không cần luyện tập?" Giọng tôi vang vọng trong đường hầm.

"Chiến thắng trong Squad Battle không là gì trong kế hoạch giữ cho anh sống sót. Anh sẽ ở tuyến đầu trước khi những người còn lại đến vào năm sau." Ánh sáng của pháp sư phản chiếu trên những góc cạnh khắc nghiệt của khuôn mặt anh, tạo ra những cái bóng nham hiểm khi chúng tôi đi qua từng người.

"Đó có phải là điều sẽ xảy ra vào năm sau không?" Tôi hỏi khi chúng tôi đi qua bên kia, tuyết làm mờ tầm nhìn của tôi trong giây lát. Tuyết chất cao ở mỗi bên đường, hậu quả của mùa đông khắc nghiệt này. "Tôi sẽ ra tiền tuyến?"

"Không thể tránh khỏi. Không thể biết được Sgaeyl và Tairn sẽ chịu đựng được việc xa nhau trong bao lâu. Tôi đoán rằng cả hai chúng ta đều phải hy sinh để giữ cho họ được hạnh phúc." Rõ ràng là anh ấy không vui lắm về điều đó, nhưng tôi không thể trách anh ấy. Sau ba năm ở trong góc phần tư, tôi cũng muốn thoát khỏi đó. Bụng tôi chùng xuống khi nhận ra rằng tôi cũng sẽ ở trong hoàn cảnh của anh ấy khi tôi tốt nghiệp, không có quyền kiểm soát thực sự nào đối với cách mối liên kết giữa những con rồng của chúng tôi quyết định các bài đăng trong tương lai của tôi.

Tôi gật đầu, không biết phải nói gì thêm, và chúng tôi cùng nhau đi đến Gauntlet trong sự im lặng thân thiện.

"Cánh thứ hai", tôi lưu ý, quan sát đội hình từ Tail Section trượt và trượt qua Gauntlet. "Bạn chắc chắn không muốn đội hình của mình ở đây luyện tập chứ?"

Khóe miệng anh ta nhếch lên, và vẻ ngoài vô nhân đạo của anh ta nứt ra. "Khi tôi còn là sinh viên năm nhất, tôi cũng nghĩ chiến thắng là đỉnh cao. Nhưng khi bạn vào năm thứ ba, và bạn thấy những điều chúng tôi làm..." Hàm anh ta cong lên. "Hãy nói rằng các trò chơi gây chết người hơn nhiều."

Chúng tôi tiến về phía cầu thang dẫn đến sân bay, nhưng đã có một nhóm người đi xuống nên tôi lùi lại để họ xuống trước.

Tim tôi như nhảy vọt lên cổ họng khi họ tiến lại gần, và tôi đứng nghiêm, xương sống cứng đờ. Đó là Chỉ huy Panchek và Đại tá Aetos.

Khi đáp xuống đất trước, bố của Dain mỉm cười với tôi. "Thoải mái nhé. Con trông khỏe đấy, Violet. Đường bay đẹp đấy", ông nói, chỉ vào những đường trên gò má của mình do kính bảo hộ bay tạo ra. "Con hẳn phải được bay rất nhiều".

"Cảm ơn ngài, tôi là." Tôi thả lỏng tư thế và không thể không đáp lại, nhưng môi tôi mím chặt. "Dain cũng đang làm tốt. Cậu ấy là đội trưởng của tôi năm nay."

"Anh ấy đã nói với tôi rồi." Anh cười toe toét, đôi mắt nâu ấm áp như Dain. "Mira đã hỏi thăm về em khi chúng ta đang tham quan Cánh Nam tháng trước. Đừng lo, em sẽ được hưởng quyền lợi thư từ vào năm thứ hai, và sau đó em có thể giữ liên lạc thường xuyên hơn. Tôi chắc là em nhớ cô ấy."

"Mỗi ngày." Tôi gật đầu, gạt bỏ cảm xúc dâng trào khi thừa nhận. Thật dễ dàng hơn nhiều khi giả vờ rằng không có gì bên ngoài bức tường hơn là chìm đắm trong nỗi nhớ em gái mình.

Xaden cứng đờ người bên cạnh tôi khi mẹ bước ra khỏi cầu thang. *Ôi trời.*

"Mẹ ới," tôi buột miệng, và đầu bà quay lại, mắt bà chạm mắt tôi. Đã hơn năm tháng kể từ lần cuối tôi gặp bà, và mặc dù tôi muốn được bình tĩnh như bà, được ngăn nắp như bà, nhưng tôi không thể. Tôi không được tạo ra như bà, như Mira. Tôi là con gái của cha tôi.

Ánh mắt đánh giá của cô ấy quét qua tôi với tất cả sự quen thuộc của một vị tướng chỉ huy và một học viên Basgiath, và không có chút ấm áp nào trong biểu cảm của cô ấy khi cô ấy xem xét xong. "Tôi nghe nói anh đang gặp khó khăn khi sử dụng."

Tôi chớp mắt và bước lùi lại, như thể khoảng cách vật lý sẽ che chở tôi khỏi lời khiển trách lạnh lùng. "Tôi có lá chắn tốt nhất trong năm của mình." Lần đầu tiên, tôi thực sự vui vì mình chưa biểu hiện một dấu ấn, chưa tặng cô ấy thứ gì đó để khoe khoang.

"Với một con rồng như Tairn, tôi chắc chắn hy vọng như vậy." Cô ấy nhướn mày. "Nếu không, tất cả sức mạnh đáng kinh ngạc, đáng ghen tị đó sẽ là..." Tiếng thở dài của cô ấy là một luồng hơi nước trong không khí. "Bị phung phí."

Tôi cố gắng hết sức để nuốt cục nghẹn đang lớn dần trong cổ họng. "Vâng, thưa Tướng quân."

"Nhưng cô đã là chủ đề của một số cuộc trò chuyện rồi." Ánh mắt cô lướt qua đỉnh đầu tôi, và tôi biết cô đang nhìn vào bím tóc bạc mà cô cho rằng khiến tôi bị nguyên rủa, mái tóc mà cô bảo tôi nên cắt đi.

"Ồ?" Cô ấy thực sự nói về tôi sao?

"Chúng tôi đều đang tự hỏi cô đang nắm giữ sức mạnh gì từ con rồng vàng?" Môi cô ấy nở một nụ cười mà tôi chắc là cô ấy nghĩ là nhẹ nhàng, nhưng tôi hiểu cô ấy quá rõ để có thể mắc lừa.

"Không." Một từ duy nhất của Tairn vang vọng khắp cơ thể tôi.
"Đừng nói về chuyện đó."

"Chưa có gì cả." Tôi đưa lưỡi qua đôi môi dưới nứt nẻ của mình. Mùa đông là địa ngục đối với làn da trong suốt chuyển bay. "Andarna nói với tôi rằng loài đuôi lông vũ được biết đến là không thể truyền sức mạnh cho người cưỡi chúng." Chỉ là những món quà trực tiếp của chúng, nhưng tôi không định nói vậy. "Đó là lý do tại sao chúng không thường xuyên gắn kết."

"Hoặc là không bao giờ," cha của Dain xen vào. "Chúng tôi thực sự hy vọng rằng anh có thể yêu cầu con rồng của anh cho phép chúng tôi nghiên cứu cô ấy. Tất nhiên là chỉ vì mục đích học thuật."

Dạ dày tôi chưa chát. Nhóm người đó sẽ chọc ngoáy Andarna trong bao lâu mà thần linh không biết để thỏa mãn trí tò mò học thuật của họ, và họ có thể tình cờ khám phá ra sức mạnh chưa được khai thác của những con rồng trẻ. Không, cảm ơn. "Thật không may, tôi không thấy cô ấy thoải mái với điều đó. Cô ấy khá kín tiếng, ngay cả với tôi."

"Thật đáng tiếc", Đại tá Aetos nói. "Chúng ta đã có những người ghi chép về nó kể từ Threshing, và tài liệu tham khảo duy nhất họ có thể tìm thấy trong Lưu trữ về sức mạnh của feathertail đã có từ hàng trăm năm trước, điều này thật buồn cười vì tôi nhớ cha của bạn đã nghiên cứu một chút về cuộc nổi loạn Krovlan lần thứ hai, và ông ấy đã đề cập đến điều gì đó về feathertail, nhưng có vẻ như chúng ta không thể tìm thấy cuốn sách đó." Ông ấy gãi trán.

Mẹ nhìn tôi với vẻ mong đợi, như thể muốn hỏi tôi mà không thực sự hỏi.

"Tôi không tin là ông ấy đã hoàn thành nghiên cứu về sự kiện lịch sử cụ thể đó trước khi ông ấy qua đời, Đại tá Aetos. Tôi thậm chí còn không thể nói cho bạn biết ghi chú của ông ấy ở đâu." Những lời này đúng như tôi có thể nói. Tôi biết chính xác ghi chú của ông ấy ở đâu—ở một nơi mà ông ấy dành phần lớn thời gian sau giờ làm việc. Nhưng có điều gì đó trong lời cảnh báo của Tairn khiến tôi không thể nói cho bạn biết.

"Thật tệ." Mẹ cố gắng nở một nụ cười khác. "Thật mừng khi thấy con còn sống, Thiếu sinh Sorrengail." Ánh mắt bà liếc sang một bên và ngay lập tức trở nên cứng rắn như thép. "Ngay cả khi công ty mà con buộc phải tiếp xúc còn hơn cả đáng ngờ."

Mẹ kiếp. Mẹ kiếp. Mẹ kiếp.

Tôi không thể bước đến trước mặt Xaden và khiến anh ấy trông yếu đuối. Tôi thậm chí không thể liếc nhìn anh ấy mà không nói với mẹ tôi lòng trung thành của tôi nằm ở đâu... mà không tự nói với chính mình.

những câu hỏi đó từ nhiều năm trước rồi", Xaden nói, giọng anh trầm, nhưng anh lại căng thẳng như dây cung khi ngồi cạnh tôi.

"Hmm." Mẹ quay về phía thành trì với vẻ phủ nhận rõ ràng. "Hãy xem con có thể làm chủ được một loại dấu ấn nào đó không, Học viên Sorrengail. Con có một đi sản phải sống theo."

"Vâng, thưa Tướng quân." Những lời nói không chính thức này tổn kém hơn những gì tôi sẵn sàng thừa nhận, xé toạc sự tự tin mà tôi đã mất gần tám tháng để xây dựng với độ chính xác cao.

"Rất vui được gặp con, Violet." Bố của Dain nở nụ cười cảm thông với tôi, và Panchek hoàn toàn phớt lờ chúng tôi, chạy theo để đuổi kịp mẹ.

Tôi không nói một lời với Xaden trước khi leo lên cầu thang, mỗi bước chân chỉ khiến tôi thêm tức giận cho đến khi tôi trở nên vô cùng tức giận khi lên đến đỉnh vách đá.

"Anh không kể với cô ấy về cách anh thoát khỏi vụ tấn công trong phòng ngủ của mình", anh nói. Đó là một câu khẳng định, không phải câu hỏi. "Và tôi không nói về việc tôi xuất hiện".

Tôi biết chính xác anh ấy đang nói tới điều gì.

"Tôi không bao giờ nhìn thấy cô ấy. Và anh đã bảo tôi không được nói với ai."

"Tôi không ngờ là giữa hai người lại như thế," Xaden nói, giọng anh nhẹ nhàng đến ngạc nhiên khi chúng tôi bắt đầu đi xuống hẻm núi hướng về sân bay.

"Ồ, không có gì đâu," tôi nói, cố tình làm cho giọng điệu của mình trở nên hơi hợt nhạt nhất có thể. "Bà ấy đã dành gần một năm trời để lừa tôi đi khi bố mất." Một tiếng cười tự giấu cốt lứt qua môi tôi. "Điều đó cũng lành mạnh như những năm tháng bà ấy dành ra để cố gắng chịu đựng sự tồn tại của tôi vì tôi không hoàn hảo như Brennan hay một chiến binh như Mira." Tôi không nên nói những điều này. Đây là những suy nghĩ mà các gia đình giữ sau cánh cửa để họ có thể khoác lên mình danh tiếng bóng bẩy, hoàn hảo của mình như một bộ áo giáp khi ra ngoài.

"Vậy thì cô ấy không hiểu rõ anh lắm," Xaden nhận xét, bước đi nhanh nhẹn theo bước chân giận dữ của tôi.

Tôi chế giễu. "Hoặc cô ấy nhìn thấu tôi. Vấn đề là, tôi không bao giờ chắc chắn là cái nào. Tôi quá bận rộn cố gắng sống theo bất kỳ tiêu chuẩn bất khả thi nào mà cô ấy đặt ra để tự hỏi liệu chúng có phải là tiêu chuẩn mà tôi quan tâm không." Ánh mắt nheo lại của tôi hướng về phía anh. "Và dù sao thì điều đó là gì? Nói rằng anh đã giải quyết các câu hỏi từ nhiều năm trước sao?"

"Chỉ nhắc nhở cô ấy rằng tôi đã phải trả giá cho lòng trung thành của mình." Anh nhíu mày, nhưng vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

"Trả giá gì?" Câu hỏi vuột ra trước khi tôi kịp dừng cái lưỡi ngoặc ngoếch của mình. Tôi không thể không nhớ lại những gì Dain đã nói, rằng Xaden có lý do để không bao giờ tha thứ cho mẹ tôi.

“Ranh giới, bao lực.” Anh cúi đầu trong một nhịp tim, và khi ngẩng lên, anh đeo chiếc mặt nạ bóng loáng chẳng quan tâm đến điều gì mà anh rất giỏi đeo.

May mắn cho chúng tôi, sự căng thẳng lúc đó đã bị phá vỡ khi Tairn và Sgaeyl đáp xuống cánh đồng phía trước, cùng với một con rồng nhỏ sáng bóng khiến tôi ngay lập tức mỉm cười.

“Hôm nay chúng ta đều bay phải không?” Tôi hỏi khi đi theo anh ấy về phía bộ ba.

“Hôm nay chúng ta đều đang học. Bạn cần học cách ở lại, và tôi cần học tại sao điều đó lại khó khăn với bạn đến vậy,” anh ấy trả lời. “Andarna cần học cách theo kịp. Tairn cần học cách chia sẻ không gian của mình trong đội hình bay chặt chẽ hơn, và mọi con rồng khác ngoại trừ Sgaeyl đều quá sợ hãi để bay gần hơn.”

Tairn vui vẻ đồng ý khi chúng tôi đến gần.

“Vậy Sgaeyl đang học gì?” Tôi hỏi, mắt nhìn con rồng xanh khổng lồ.

Xaden cười toe toét. “Cô ấy đã dẫn đầu gần ba năm nay rồi. Cô ấy sẽ phải học cách đi theo. Hoặc ít nhất là luyện tập.”

Tiếng cười của Tairn nghe có vẻ đáng ngờ, và cô ta quát anh ta, nhe răng và tiến đến chỉ cách cổ anh ta vài inch.

“Mối quan hệ giữa loài rồng thật khó hiểu,” tôi lẩm bẩm.

“Ừ? Thỉnh thoảng anh nên thử một con người. Cũng hung dữ như vậy, nhưng ít lừa hơn.” Anh ta trèo lên với sự dễ dàng mà tôi ghen tị. “Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Squad Battle quan trọng hơn những gì các wingleader sẽ tiết lộ. Họ thích nói đùa rằng đó là một trò chơi, rằng đó chỉ là quyền khoe khoang của các đội trưởng và đội chiến thắng, nhưng không phải vậy. Tất cả họ đều đang theo dõi. Chỉ huy, giáo sư, sĩ quan chỉ huy—họ đang theo dõi để xem ai sẽ vươn lên dẫn đầu. Họ đang thèm khát xem ai sẽ ngã xuống.

— TRANG BẢY MƯƠI BẢY, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

"Đánh bại!" Rhiannon hét lên khi một kỵ sĩ của Second Wing cố gắng kéo mình về phía trước trên tấm thảm, hai tay dang rộng, móng tay bấm chặt khi Liam giữ anh ta bằng một đòn khóa chân, ép lưng anh ta vào một tư thế không thể cong được.

Tim tôi đập mạnh khi sự phấn khích của các trận đấu hôm nay lên đến đỉnh điểm.

Đây là thử thách cuối cùng của phần này của Squad Battle, và đám đông đẩy vào lưng chúng tôi, buộc tôi phải liên tục vật lộn để không ngã xuống thảm. Sau hai sự kiện, chúng tôi đứng thứ bảy trong số hai mươi bốn người trên bảng xếp hạng, nhưng nếu Liam thắng, chúng tôi sẽ nhảy lên thứ ba.

Thời gian bay của tôi trong cuộc đua trên không Gauntlet là chậm nhất trong đội, nhưng đó là vì tôi liên tục buộc Tairn phải thả tay ra khỏi tôi—và sau đó chúng tôi mất đi những giây quý giá trong khi anh ấy phải lao xuống để bắt tôi và ném tôi trở lại yên ngựa. Liên tục như vậy. Tôi thề, những vết bầm tím trên mông tôi khi đáp xuống bãi đất cứng còn ít đau hơn lời chế giễu của Tairn rằng tôi đã làm nhục cả dòng họ anh ấy khi chúng tôi về đích cuối cùng.

Mikael kêu lên đau đớn, âm thanh sắc nhọn, gần như chói tai, và kéo sự chú ý của tôi trở lại hành động trước mặt. Liam giữ chặt và tận dụng lợi thế của mình.

"Mẹ kiếp, trông có vẻ đau đấy", tôi lẩm bẩm giữa đám học sinh năm nhất đang hò reo.

"Đúng vậy, cậu ấy sẽ không đi lại trong một thời gian," Ridoc đồng ý, rùng mình khi thấy phản lực cong của Mikael trông giống như một cột sống bị gãy sắp xảy ra.

Mikael hét lên lần nữa và đập tay xuống thảm ba lần, khiến đám đông gào thét.

"Được! Đi đi, Liam!" Sawyer hét lên từ phía sau tôi, và Liam thả Mikael xuống thảm, nơi anh ta ngã vật ra, kiệt sức.

"Chúng ta thắng rồi!" Liam lao về phía chúng tôi, và tôi bị cuốn vào vòng tay và tiếng reo hò của những người đồng đội vui mừng.

Tôi khá chắc là tôi thậm chí còn nhìn thấy Imogen trong cuộc hỗn chiến nhỏ này.

Nhưng tôi không thấy Dain. Dain ở đâu thế? Anh ấy sẽ không bao giờ bỏ lỡ điều này.

"Người chiến thắng!" Giáo sư Emetterio hét lên, giọng ông vang vọng khắp phòng tập và làm dịu đi nguồn năng lượng nhiệt huyết khi Liam bước ra khỏi cái ôm siết chặt của chúng tôi. "Liam Mairi từ Đội 2, Phân đội Flame, Cánh 4!"

Liam giơ cả hai tay lên mừng chiến thắng và quay một vòng nhỏ, tiếng reo hò làm tai tôi ù đi theo cách tuyệt vời nhất.

Chỉ huy Panchek bước lên thảm, và Liam gia nhập cùng những người còn lại trong đội của chúng tôi, mồ hôi chảy ròng ròng trên da. "Tôi biết tất cả các bạn đều mong đợi phần cuối cùng của Squad Battle sẽ diễn ra vào ngày mai, nhưng đội ngũ và tôi có một bất ngờ."

Bây giờ anh ấy đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người.

"Thay vì nói cho cậu biết nhiệm vụ cuối cùng, chưa biết là gì và cho cậu thời gian tối nay để lên kế hoạch cho nó, nhiệm vụ cuối cùng của cậu sẽ bắt đầu vào giờ này!" Anh ta cười toe toét, giơ hai tay ra và quay người giống hệt Liam.

"Tối nay à?" Ridoc thì thầm.

Bụng tôi như muốn rớt xuống đất. "Dain không có ở đây. Cianna cũng vậy."

"Ồi trời," Imogen thì thầm, nhìn khắp đám đông.

"Như các bạn có thể thấy, các đội trưởng và sĩ quan điều hành của các bạn đã... chúng ta có thể nói là, bị cô lập với các đội trưởng và đội phó của các bạn, và không, trước khi có ai đó hỏi, nhiệm vụ của các bạn không phải là tìm họ." Ông ấy tiếp tục đi theo một vòng tròn nhỏ, nói với mỗi bên của tấm thảm. "Các bạn phải đột nhập vào các đội của mình và hoàn thành một nhiệm vụ độc đáo vào tối nay mà không có sự chỉ đạo và hướng dẫn của các đội trưởng của các bạn."

"Như vậy không phải là mất đi mục đích của việc có đội trưởng sao?", ai đó hỏi từ phía bên kia tấm thảm.

"Mục đích của một đội trưởng là thành lập một đơn vị gắn kết chặt chẽ có thể tiếp tục nhiệm vụ sau khi họ hy sinh. Hãy coi như những người chỉ huy của các bạn... đã hy sinh." Panchek nhún vai với một nụ cười vui vẻ. "Các bạn tự lo liệu đi, những người lính. Nhiệm vụ của các bạn rất đơn giản: tìm và giành được, bằng mọi

cách cần thiết, thứ duy nhất có lợi nhất cho kẻ thù của chúng ta liên quan đến nỗ lực chiến tranh. Lãnh đạo sẽ đóng vai trò là giám khảo công bằng, và đội chiến thắng sẽ được thưởng sáu mươi điểm."

"Đủ để đưa chúng ta vào vị trí đầu tiên!" Rhiannon thì thầm, khoác tay tôi. "Chúng ta có thể giành được vinh quang khi tiến lên phía trước!"

"Ranh giới là gì?" một người bên phải hỏi.

"Bất cứ thứ gì trong tường thành Basgiath," Panchek trả lời. "Và đừng để tôi thấy anh cố kéo một con rồng trở lại đây. Họ sẽ thiêu rụi anh chỉ vì quá bức mình."

Đội bên trái chúng tôi lẩm bẩm tỏ vẻ thất vọng.

"Người có"—Panchek rút chiếc đồng hồ bỏ túi ra—"ba giờ, đến lúc đó chúng ta sẽ yêu cầu người trình diện kho báu đã đánh cắp của người trong phòng Tóm tắt trận chiến."

Tất cả chúng tôi đều im lặng nhìn anh ấy. Trong tất cả những gì tôi tưởng tượng, nhiệm vụ thứ ba và cũng là nhiệm vụ cuối cùng sẽ là... ừm, nhiệm vụ này không hề gần với danh sách đó.

"Các người còn chờ gì nữa?" Panchek xua tay về phía chúng tôi. "Đi đi!"

Một cảnh hỗn loạn xảy ra.

Đây là những gì xảy ra khi bạn loại bỏ quyền lãnh đạo của chúng tôi. Chúng tôi...là một mớ hỗn độn kinh khủng.

"Đội 2!" Imogen hét lên, giơ tay lên. "Đi theo tôi!"

Sawyer và Heaton đảm bảo rằng tất cả chúng tôi đều ngoan ngoãn, đi theo Imogen khi cô ấy dẫn chúng tôi qua phòng tập đến phòng tập tạ.

"Em làm tốt lắm," tôi nói với Liam khi anh bước đi bên cạnh tôi, vẫn đang cố gắng lấy lại hơi thở.

"Thật tuyệt vời." Ridoc đưa cho Liam một túi nước và Liam nhanh chóng uống hết.

"Đi thôi, đi thôi," Imogen nói, dẫn chúng tôi qua cánh cửa mở. Cô ấy đếm nhanh một lượt rồi đóng cửa lại, vung tay để khóa.

Tôi tìm được một chỗ ngồi trên một trong những chiếc ghế dài, bên cạnh là Rhiannon và Liam.

"Đầu tiên. Ai muốn chỉ huy?" Imogen hỏi, nhìn mười người chúng tôi.

Ridoc giơ tay lên trời.

Rhiannon quay lại và ấn nó xuống. "Không." Cô lắc đầu. "Anh sẽ biến chuyện này thành một trò đùa nào đó."

"Đúng vậy." Anh ta nhún vai.

"Liam?" Quinn hỏi và nhướn mày.

"Không." Anh lắc đầu, nhưng ánh mắt lại hướng về phía tôi, tiết lộ lý lẽ của anh.

"Sẽ không có ai cố gắng giết tôi khi chúng ta ra ngoài tối nay đâu", tôi phản đối.

Anh quay lại nhìn Imogen và lắc đầu thêm lần nữa.

Tất nhiên là cô ấy gật đầu. Cả hai đều thuộc Đội Xaden.

"Anh cứ chỉ huy đi," Rhiannon gợi ý, nhìn Imogen. "Anh đã đưa chúng ta đến được đây."

Tiếng thì thầm đồng tình vang khắp phòng.

"Emery? Heaton?" Imogen hỏi. "Là học sinh năm thứ ba, đó là quyền của em."

"Không, cảm ơn." Heaton dựa lưng vào tường.

"Không. Có một lý do khiến cả hai chúng ta đều không muốn làm lãnh đạo," Emery nói thêm, ngồi cạnh Nadine. "Có lý do gì khiến cô không thể chịu tuân theo lệnh của Imogen trong vài giờ không, Nadine?"

Mỗi người trong chúng ta đều quay sang đối mặt với cô sinh viên năm nhất, người không hề tỏ ra chút nào về sự căm ghét của cô đối với những người bị đánh dấu. Giờ thì biết rằng cô ấy đến từ một ngôi làng phía bắc trên biên giới của các tỉnh Deaconshire và Tyrrendor, tôi có thể hiểu được lý lẽ của cô ấy. Tôi chỉ không đồng ý với điều đó, đó là lý do tại sao tôi không thực sự thân thiện với cô ấy.

Cô ấy nuốt nước bọt, ánh mắt lo lắng lướt qua tất cả chúng tôi. "Tôi ổn với điều đó."

"Tốt." Imogen khoanh tay trước ngực, cổ tay có thánh tích nổi loạn của cô thò ra từ dưới áo dài. "Chúng ta còn chưa đầy ba giờ. Ý tưởng của anh là gì?"

"Thế còn một món vũ khí thì sao?" Ridoc gợi ý. "Một mũi tên chéo sẽ gây tử vong cho bất kỳ con rồng nào của chúng ta trong tay kẻ thù."

"Quá lớn", Quinn nói một cách quả quyết. "Chỉ có một cái trong bảo tàng, và thành thật mà nói, thậm chí không phải chốt khóa mới là thứ gây chết người, mà là hệ thống phóng."

"Tiếp theo?" Imogen liếc nhìn từng người chúng tôi.

"Chúng ta có thể đánh cắp đồ lót của Panchek—" Ridoc bắt đầu nói trước khi Rhiannon bịt miệng anh ta lại.

"Và đó là lý do tại sao chúng tôi không để anh lãnh đạo." Cô nhướn mày nhìn anh.

"Nào, các bạn! Nghĩ xem! Thứ gì hữu ích nhất với kẻ thù của chúng ta?" Lông mày Imogen nhú lại trên đôi mắt xanh nhạt của cô.

"Thông tin," Liam trả lời. Anh ta hướng mắt về phía tôi. "Violet, thế còn việc lấy cắp các bức thư tin tức từ Lưu trữ thì sao? Những bức thư đến từ phía trước?"

Tôi lắc đầu. "Đã hơn bảy giờ rồi. Kho lưu trữ đã bị khóa, và đó là loại kết sắt mà ngay cả việc vung tay cũng không thể chạm tới."

Toàn bộ căn phòng được niêm phong kín để đề phòng hỏa hoạn."

"Chết tiệt." Imogen thở dài. "Đó là một câu hay."

Cả căn phòng tràn ngập tiếng trò chuyện, giọng nói mỗi lúc một to hơn khi những gợi ý được đưa ra một cách công khai.

Thông tin. Dạy đây tôi quên lại khi một ý tưởng hình thành. Nó sẽ là một sự kiện gây chấn động, không ai khác có thể so sánh được. Nhưng... Tôi lắc đầu. Quá mạo hiểm.

"Cô đang nghĩ gì vậy, Sorrengail?" Imogen hỏi và căn phòng trở nên im lặng. "Tôi có thể thấy những bánh răng nhỏ đang quay trong tâm trí cô."

"Có lẽ không có gì đâu." Tôi liếc nhìn các thành viên trong đội của chúng tôi. Nhưng có phải không có gì đâu?

"Lên đây và suy nghĩ trong đầu đi," Imogen ra lệnh.

"Thật sự, điên rồ. Kiểu như, không thể làm được. Chúng ta sẽ bị ném vào nhà tù nếu bị bắt." Tôi ngậm miệng lại trước khi nói thêm điều gì nữa.

Nhưng đã quá muộn rồi, mắt Imogen đang lấp lánh vẻ thích thú.

"Đứng. Lên. Đây. Và. Làm. Việc. Này. Ra," cô ấy ra lệnh, đảm bảo rằng tôi biết đó không phải là một gợi ý.

"Chúng ta có thể sử dụng, phải không?" Tôi đứng dậy, vuốt tay xuống hai bên hông và chuôi của sáu con dao găm được giấu trong vỏ.

"Bằng mọi cách cần thiết," Heaton gật đầu nhắc lại.

"Được rồi." Tôi ngả người ra sau trên gót chân, để tâm trí mình xoay vòng trong một kế hoạch. "Tôi biết Ridoc có thể sử dụng bằng, Rhiannon có thể lấy lại, Sawyer có thể điều khiển kim loại, Imogen có thể xóa trí nhớ gần đây—"

"Và tôi rất nhanh," cô ấy nói thêm.

Có một điểm chung giữa cô ấy và Xaden.

"Heaton, còn anh thì sao?" Tôi hỏi.

"Tôi có thể thở dưới nước," họ trả lời.

Tôi chớp mắt. "Tuyệt, nhưng tôi không nghĩ điều đó sẽ có ích nếu chúng ta làm thế này. Emery?"

"Tôi có thể điều khiển gió." Anh ta cười toe toét. "Rất nhiều gió."

Được rồi, thứ đó có thể hữu ích về mặt phòng thủ, nhưng không hẳn là thứ tôi đang tìm kiếm.

Đôi mắt của tôi kêu cọt két trên sàn khi tôi quay lại đối mặt với cô ấy. "Quinn?"

"Tôi có thể xuất hồn. Giữ cơ thể ở một chỗ rồi đi lại ở nơi khác."

Miệng tôi há hốc, giống như một nửa đội.

"Tôi biết, nó thật tuyệt vời." Cô ấy nháy mắt, buộc những lọn tóc xoắn của mình thành búi.

"Đúng vậy. Chúng ta có thể sử dụng *cách đó*." Tôi gật đầu khi vạch ra cách dễ nhất để thực hiện việc này.

"Cô đang nghĩ gì thế, Sorrengail?" Imogen hỏi, vén mái tóc ngắn ở một bên đầu cao trọc của cô ra sau tai.

"Anh sẽ nói là tôi mất trí, nhưng nếu chúng ta làm được, chắc chắn chúng ta sẽ thắng." Tôi có thể không giống mẹ tôi đến mức giành được sự chấp thuận của bà, nhưng tôi biết bà lưu giữ những thông tin giá trị nhất ở đâu.

"Và?"

"Chúng ta sẽ đột nhập vào văn phòng của mẹ tôi."

...

"Mày thật là đáng sợ." Ridoc ngo ngoáy hai giờ sau đó, nghiêng người ra xa Quinn, à, tránh xa hình dạng tinh thần của Quinn. Có thể cô hiện đang ở cùng Heaton, được bảo vệ trong phòng tập tạ.

Những người còn lại đang lén lút đi qua hành lang qua Healer Quadrant. Chúng tôi đã đụng độ một đội từ Second và một đội khác từ Third, nhưng không ai trong chúng tôi có thời gian để hỏi han hay ngăn cản những người khác.

Chúng ta sẽ thành công hay thất bại tùy thuộc vào chính năng lực của mình trong mốc thời gian này, và chúng ta đã lãng phí hai giờ qua để chờ đêm xuống nên điều đó mới có thể xảy ra.

"Tôi chưa bao giờ đi xa hơn thế này," Emery nói khi chúng tôi đi qua cánh cửa cuối cùng dẫn đến phòng khám.

"Anh chưa bao giờ đến Cục Lưu trữ à?" Imogen hỏi.

"Tôi tránh nhiệm vụ đó như tránh bệnh dịch hạch," Emery trả lời. "Những người chép kinh làm tôi phát hoảng. Những kẻ ít nói và biết tuốt, hành động như thể họ có thể làm nên hoặc phá hủy ai đó bằng cách viết ra điều gì đó."

Tôi cười toe toét. Câu nói đó có nhiều sự thật hơn hầu hết mọi người nghĩ.

"Bộ binh vẫn đang cắm trại ngoài trời." Rhiannon chỉ ra ngoài cửa sổ, nơi có hàng chục đồng lúa trại đang thấp sáng cánh đồng bên dưới.

"Thật tuyệt khi được nghỉ ngơi," Nadine nhận xét, nhưng không có giọng điệu khinh khỉnh mà tôi mong đợi, chỉ là sự kiệt sức mà tôi nghĩ tất cả chúng ta đều cảm thấy. "Các ký lục sẽ về nhà vào mùa hè. Những người chữa bệnh sẽ dành cuối tuần của họ cho các buổi tĩnh tâm về sức khỏe tâm trí-cơ thể, và bộ binh có thể phải thực hành dựng và phá trại trong tuyết trong suốt mùa đông, nhưng ít nhất họ cũng dành những tháng đó bên đồng lúa trại."

"Chúng ta sẽ được về nhà," Imogen phản đối.

"Sau khi tốt nghiệp," Rhiannon đáp trả. "Để làm gì? Vài ngày à?"

Chúng ta đến một ngã ba đường, nơi chúng ta có thể đi theo đường hầm xuống Kho lưu trữ hoặc trèo vào pháo đài của trường

đại học chiến tranh.

"Không còn đường lui nữa rồi," tôi nói với nhóm, mắt nhìn lên cầu thang xoắn ốc mà tôi đã leo lên nhiều lần đến nỗi tôi thuộc lòng từng bậc thang.

"Dẫn đầu đi!" Quinn ra lệnh, và tất cả chúng tôi đều nhảy dựng lên khoảng một feet trên không trung.

"Suyt!" Imogen rít lên. "Một số người trong chúng ta có thể bị bắt, anh biết đấy."

"Đúng rồi. Xin lỗi." Quinn rùng mình.

"Mọi người, nhớ kế hoạch nhé," tôi thì thầm. "Không ai được chêch hướng. *Không ai.*"

Mọi người đều gật đầu, và chúng tôi bắt đầu lặng lẽ leo lên những bậc thang tối tăm, rồi bám vào bóng tối khi băng qua sân đá của Basgiath.

"Chắc chắn có thể sử dụng Xaden ngay bây giờ."

"Bạn đang làm rất tốt", Andarna trấn an tôi bằng giọng điệu vui vẻ nhất. Tôi thề là không có gì làm phiền cô ấy. Cô ấy là đứa trẻ không sợ hãi nhất mà tôi từng gặp, và tôi đã lớn lên cùng Mira.

"Sáu tầng thẳng lên trên," tôi thì thầm khi chúng tôi đến cầu thang tiếp theo, và chúng tôi tiếp tục leo nhanh nhất có thể mà không gây ra tiếng động nào. Sự lo lắng tăng vọt, và sức mạnh của tôi tăng lên để đáp lại, di vật trong lưng tôi nóng lên thành một vết bỏng khó chịu. Gần đây, nó luôn ở đó, âm ỉ dưới da tôi, nhắc nhở tôi rằng việc thực hiện những phép thuật nhỏ hơn sẽ không đủ để giải tỏa nó nếu tôi không sớm tạo ra một dấu ấn.

Cuối cùng, chúng tôi lên đến đỉnh cầu thang, và Liam nhoài người ra đủ xa để nhìn xuống chiều dài của thứ mà luôn được coi là hành lang dài nhất thế giới. "Có đèn ma thuật trong đèn treo tường," anh thì thầm. "Và em đã đúng." Anh rút lui vào nơi an toàn của cầu thang. "Chỉ có một người bảo vệ đứng gác ở cửa."

"Có ánh sáng nào dưới cửa không?" Tôi khẽ hỏi. Tiếng tim tôi đập như thể đủ lớn để cả trường nghe thấy, ngay cả những học viên bộ binh đang ngủ cách chúng tôi hàng trăm feet.

"Không." Anh ta quay sang Quinn. "Người bảo vệ trông cao khoảng sáu feet, nhưng anh ta có vẻ khá lực lưỡng. Cầu thang còn lại nằm ở cuối hành lang bên trái, nghĩa là anh phải thu hút sự chú ý của anh ta rồi mới đặt chỗ."

Quinn gật đầu. "Không vấn đề gì."

"Mọi người đều biết họ đang làm gì phải không?" Tôi hỏi.

Có tám cái gật đầu.

"Vậy thì làm thế này. Quinn, anh lên đi. Mọi người khác, vòng xuống dưới để anh ta không thể nhìn thấy chúng ta nếu anh ta nhìn theo hướng này." Tôi không thể tin rằng chúng ta thực sự sắp làm điều này. Nếu cô ấy bắt được chúng ta, sẽ không có bất kỳ sự thương xót nào. Đó không phải là bản chất của cô ấy.

Chúng tôi rút lui, và Quinn lao lên cầu thang. Giọng cô ấy bị át đi bởi những bức tường đá, nhưng chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân rầm rập của người lính canh rõ như ban ngày khi anh ta lao qua cầu thang.

"Quay lại đây! Anh không thể ở đây được!"

"Ngay bây giờ!" Imogen ra lệnh.

Chúng tôi phóng đi, để lại Rhiannon và Emery ở cầu thang khi chúng tôi bay vào hành lang. Sawyer lao về phía cầu thang đối diện, đóng sầm cửa lại và vận các khớp kim loại bằng sức mạnh của mình khi chúng tôi lao xuống hành lang.

Tôi chưa bao giờ chạy nhanh như thế trong đời, và Nadine đã ở ngay cửa, cố gắng gỡ bỏ bất kỳ bùa chú nào mà mẹ tôi đã sử dụng.

Liam bước vào chỗ người bảo vệ đứng và ngẩng cằm lên không trung, cũng giữ nguyên tư thế đó. "Anh ổn chứ?"

"Vâng," tôi trả lời, ngực tôi đập phồng khi Imogen bước vào giúp Nadine. Dấu ấn của Nadine là khả năng tháo gỡ các lá chắn, mà tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ hữu ích đến thế này. Các kỵ sĩ luôn ở ngoài đó để dựng lá chắn, giữ cho các lá chắn ở xung quanh Navarre. Nhưng một lần nữa, không có nhiều kỵ sĩ cố gắng đột nhập vào văn phòng của vị tướng chỉ huy. "Và tôi sẽ ổn thôi trong đó," tôi đảm bảo với ông, một nụ cười nở trên môi. "Thật buồn cười, vì lần trước tôi đứng đây, tôi không nghĩ như vậy."

"Hiểu rồi!" Nadine thì thầm, đẩy cửa ra.

"Nếu anh nghe thấy tiếng huýt sáo của em—" Liam bắt đầu, sự lo lắng hiện rõ trên trán anh.

"Chúng ta sẽ ra ngoài cửa sổ hay gì đó," tôi trấn an anh ấy khi Ridoc và Sawyer vội vã đi qua. "Thư giãn đi." Để Liam đứng canh, tôi vào cùng những người khác trong văn phòng của mẹ.

"Đừng chạm vào đèn pháp sư nếu không cô ấy sẽ biết," tôi cảnh báo họ. "Các người phải tự tạo ra đèn của mình." Tôi vung cổ tay, biến sức mạnh của mình thành ngọn lửa xanh sáng và để nó trôi qua người tôi. Đó là một trong những điều tôi thực sự giỏi.

"Thật tuyệt phải không?" Ridoc ngồi phịch xuống chiếc ghế dài màu đỏ.

"Chúng ta không có thời gian để anh là...anh," Sawyer giảng giải, hướng về phía giá sách. "Giúp tôi tìm thứ gì đó hữu ích."

"Chúng ta sẽ lấy cái bàn." Imogen và Nadine bắt đầu sắp xếp các giấy tờ trên chiếc bàn hội nghị sáu chỗ ngồi.

"Còn lại mình và cái bàn," tôi lăm băm, đi vòng quanh món đồ nội thất đáng sợ và cầu nguyện rằng mình không kích hoạt bất kỳ lá bùa nào mà cô ấy đã đặt. Có ba lá thư gấp ở giữa, và tôi nhặt lá thư đầu tiên, để lộ một con dao găm sắc nhọn có chuôi hợp kim và thứ trông giống như một chữ rune Tyrnish ở tay cầm mà cô ấy hẳn đang dùng làm dao rọc thư hay thứ gì đó. Tôi mở lá thư ra cẩn thận nhất có thể.

Tướng Sorrengail,

Các cuộc đột kích quanh Athebyne đã khiến cánh quân quá mỏng. Việc được bố trí ngoài phạm vi an toàn của các phường đi kèm với những nguy hiểm đáng kể, và mặc dù tôi không muốn yêu cầu tăng viện, nhưng tôi phải làm vậy. Nếu chúng ta không tăng viện cho đồn, chúng ta có thể buộc phải từ bỏ nó. Chúng ta đang bảo vệ công dân Navarrian bằng mạng sống, chân tay và cánh quân, nhưng tôi không thể truyền đạt đầy đủ tình hình ở đây đang tồi tệ như thế nào. Tôi biết anh nhận được nhật ký từ người ghi chép của chúng tôi, nhưng tôi sẽ không hoàn thành nhiệm vụ của mình với tư cách là sĩ quan điều hành của Cánh phía Nam nếu tôi không đích thân viết thư cho anh. Vui lòng tìm cho chúng tôi quân tiếp viện.

Trân trọng,

Thiếu tá Kallista Neema

Tôi thở dài qua cơn đau bùng phát trong lồng ngực trước lời cầu xin trong bức thư của cô ấy. Chúng tôi đã thảo luận về các cuộc tấn công gần như hàng ngày trong Battle Brief, nhưng không có gì ở quy mô đó.

Có lẽ họ không muốn làm chúng ta sợ.

Nhưng nếu ngoài kia đáng sợ như vậy, chúng ta có mọi quyền được biết—chúng ta có thể sẽ được gọi nhập ngũ trước khi tốt nghiệp. Thậm chí có thể là trong năm nay.

"Tất cả những thứ này đều là...con số," Imogen nói, vừa lật giở các tờ giấy trên bàn hội nghị.

"Giờ là tháng 4", tôi nói, với tay lấy lá thư tiếp theo. "Cô ấy đang làm việc cho ngân sách năm sau".

Mọi người dừng lại và quay lại nhìn tôi, tất cả đều có biểu cảm với nhiều mức độ không tin tưởng khác nhau.

"Cái gì?" Tôi nhún vai. "Anh nghĩ nơi này tự vận hành à?"

"Tiếp tục tìm kiếm," Imogen ra lệnh.

Tôi mở bức thư tiếp theo.

Tướng Sorrengail,

Các cuộc biểu tình liên quan đến luật nghĩa vụ quân sự đang gia tăng trong tỉnh Tyrrendor. Biết rằng do quy mô của Tyrrendor, nơi này cung cấp phần lớn lính nghĩa vụ để bổ sung cho tiền tuyến của chúng ta, chúng ta không thể để mất đi sự ủng hộ của người dân một lần nữa. Có lẽ một đợt chi tiêu phòng thủ cho các tiền đồn ở đây sẽ không chỉ củng cố nền kinh tế của tỉnh và nhắc nhở người Tyrrish rằng họ cần thiết như thế nào đối với việc bảo vệ vương quốc của chúng ta, mà còn làm dịu đi tình trạng bất ổn. Hãy xem xét giải pháp này như một giải pháp thay thế cho việc đàn áp tình trạng bất ổn bằng vũ lực.

Trân trọng,

Trung tá Alyssa Travonte

Cái quái gì thế này? Tôi đóng lá thư lại và đặt nó trở lại bàn làm việc của mẹ, rồi quay sang tấm bản đồ khổng lồ treo trên tường ngay phía trên tôi.

Bất ổn không phải là điều mới mẻ ở Tyrrendor, cũng như tình cảm chống lại chế độ nghĩa vụ quân sự, nhưng chúng ta chắc chắn chưa nghe thấy bất kỳ tiếng động chính trị nào trong Battle Brief. Ngoài việc dập tắt sự bất mãn, sẽ không có ý nghĩa gì khi tăng chi tiêu phòng thủ ở đó, đặc biệt là vì nơi này có số tiền đồn ít nhất của chúng ta do rào cản tự nhiên do Vách đá Dralor tạo ra, nơi mà các loài gryphon không thể leo lên được. Tyrrendor đáng lẽ phải là một trong những tỉnh an toàn nhất trên Lục địa. Vâng, ngoại trừ Aretia. Nơi thủ đô đó đáng lẽ phải ở, chỉ có một vết cháy xém, như thể việc đốt cháy thành phố cũng đã làm cháy xém cả bản đồ.

Tôi nghiên cứu bản đồ trong vài giây quý giá, chú ý đến các điểm đánh dấu thành lũy rải rác dọc theo vùng nông thôn. Theo logic, có nhiều tiền đồn hơn dọc theo các khu vực biên giới hoạt động mạnh hơn của chúng tôi và, theo bản đồ này, có nhiều quân hơn ở những địa điểm đó.

Nó cho thấy toàn bộ Navarre, Krovla ở phía nam, Braevick và Cygnisen ở phía đông nam, và thậm chí cả các rào cản của Barrens, vùng đất hoang vu đổ nát ở mũi phía nam của Lục địa. Nó cũng cho thấy từng tiền đồn và tuyến đường tiếp tế của chúng ta trong Navarre.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt tôi.

"Này, Đội 2. Tôi biết chúng ta cần phải đánh cắp thứ gì."

Chúng tôi mất vài phút để kéo bản đồ xuống và cắt nó ra khỏi khung, sau đó mất thêm vài phút nữa để cuộn nó lại, cố định nó bằng dây da mà Imogen lấy ra từ cặp.

Liam huyết sáo và tim tôi gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Chết tiệt!" Ridoc chạy đến cửa và mở toang khi tất cả chúng tôi chuẩn bị chạy trốn. "Chuyện gì đang xảy ra ngoài kia vậy?"

"Anh ta đang đập cửa hành lang! Nó sắp chịu thua bất kỳ giây nào. Chúng ta phải đi *ngay bây giờ*", Liam thì thầm hét lên, giữ cửa mở khi tất cả chúng tôi chạy vào hành lang. Bản đồ quá lớn để một người có thể mang theo, và Sawyer và Imogen vật lộn qua ngưỡng cửa khi người bảo vệ đá vào cánh cửa xa hơn ở cuối hành lang.

Bụng tôi thắt lại, và sự hoảng loạn đe dọa lấn át mọi suy nghĩ hợp lý.

"Và chúng ta tiêu đời rồi," Nadine tuyên bố.

"Mày nghĩ mày đang làm cái quái gì thế?" Người lính hét lên rồi lao về phía chúng tôi.

"Chúng ta sẽ chết nếu anh ta bắt được chúng ta bằng bản đồ." Ridoc nhún nhảy trên đầu ngón chân như thể anh ta đang chuẩn bị chiến đấu. Vào bất kỳ ngày nào, tôi cho rằng những người cưỡi ngựa là những chiến binh siêu việt—chúng ta phải là—nhưng

người bảo vệ Basgiath đó có thể sẽ khiến chúng ta phải chạy đua để kiếm tiền.

"Chúng ta không thể làm hại anh ấy được," tôi phản đối.

Người lính gác đi qua cầu thang đầu tiên và Rhiannon bước vào giữa hành lang, hai tay dang rộng.

"Làm ơn làm việc đi. Làm ơn làm việc đi. Làm ơn làm việc đi," Imogen hô vang.

Bản đồ biến mất khỏi tay cô và xuất hiện trở lại ở hành lang nhà Rhiannon.

Tôi hầu như không có thời gian để nhận ra rằng nó có tác dụng khi người bảo vệ loạng choạng, nhưng anh ta vẫn tiếp tục chạy. Nếu đến gần hơn nữa, anh ta sẽ nhìn thấy mặt tôi.

"Điều này không nằm trong kế hoạch." Liam tiến về phía tôi.

"Thích nghi đi! Emery!" Imogen rít lên, và học sinh năm thứ ba bước lên phía trước nhóm đột kích nhỏ của chúng tôi.

"Tôi rất xin lỗi, anh bạn." Anh ta giơ tay ra và đẩy. Một luồng không khí ào ạt chạy xuống hành lang, xé toạc những tấm thảm trên tường và đập vào người lính canh, khiến anh ta bay vào bức tường đá. "Chạy đi!"

Chúng tôi chạy nhanh xuống hành lang đến nơi người lính gác nằm bất động. "Đưa anh ta vào đây," tôi rít lên, mở toang cánh cửa tiếp theo, cánh cửa thuộc về một trong những trợ lý của mẹ tôi.

Liam và Ridoc kéo người bảo vệ vào, và tôi đặt ngón tay lên cổ anh ta. "Mạch đập mạnh lắm. Anh ta vừa đánh anh ta bất tỉnh. Mở miệng anh ta ra." Tôi lấy lọ thuốc giấu trong túi quần da, mở nút, rồi đổ thuốc bổ vào miệng người bảo vệ. "Anh ta sẽ ngủ suốt đêm còn lại."

Đôi mắt mở to của Liam nhìn tôi. "Anh trông có vẻ đáng sợ đấy."

"Cảm ơn." Tôi cười toe toét, rồi chúng tôi chạy ra khỏi đó nhanh nhất có thể.

Mười lăm phút sau, ngực chúng tôi vẫn còn phập phồng khi trượt vào phòng Tóm tắt Chiến trận, ngay bên dưới chiếc đồng hồ.

Chúng tôi là những người đến cuối cùng, và tiếng kêu của Dain từ chỗ ngồi ở hàng ghế đầu cùng với những người lãnh đạo khác báo cho tôi biết rằng chúng tôi sắp phải nghe một trận ra trò về chuyện này.

Tôi rời mắt đi, và chúng tôi tìm chỗ ngồi khi các bài thuyết trình bắt đầu theo thứ tự đội hình, cho chúng tôi đủ thời gian để hồi phục sau buổi chạy nước rút trước khi phải lên sân khấu.

Một đội ở First Wing đã đánh cắp cuốn sổ tay viết tay của Kaori về thói quen cá nhân và khuyết điểm của tất cả các con rồng đang hoạt động. Thật ấn tượng.

Một đội ở Cảnh thứ hai tạo nên tiếng thì thầm tán thưởng khi họ tiết lộ bộ đồng phục của một trong những giáo sư Bộ binh, hoàn toàn nguyên vẹn với thứ mà người cưỡi ngựa không bao giờ mang

theo—một thẻ tên. Điều đó sẽ cho phép bất kỳ kẻ thù nào tiếp cận tiền đồn của chúng tôi, với cấp bậc trên vai.

Món quà tuyệt vời nhất của Third Wing là một người chép kinh ngạc, mắt mở to, bị đánh cắp thẳng từ trên giường xuống, và với cách mà miệng anh ta không cử động... Vâng, sức mạnh của dấu ấn của ai đó đã tước đi khả năng nói. Kẻ tội nghiệp sẽ bị chấn thương khi cuối cùng họ thả anh ta ra.

Khi đến lượt chúng tôi lên sân khấu, Sawyer và Liam, hai người cao nhất trong đội, sẽ giữ hai góc trên cùng của bản đồ để mọi người đều có thể nhìn thấy khi nó mở ra.

Tôi đứng lại cạnh Imogen và tìm kiếm đôi mắt đen láy trong nhóm lãnh đạo. *Anh ta ở đó.*

Xaden đang dựa vào tường gần những phi công khác, nhìn tôi với cảm giác tò mò xen lẫn mong đợi khiến tim đập nhanh.

"Đó là ý tưởng của anh," Imogen thì thầm, đẩy tôi về phía trước. "Có mặt."

Đôi mắt của Markham mở to như cái đĩa khi anh cố gắng đứng dậy, theo sau là Devera, người có miệng há hốc đến mức trông thật buồn cười.

Tôi hắng giọng và chỉ vào bản đồ. "Chúng ta đã mang đến vũ khí tối thượng cho kẻ thù của mình. Một bản đồ cập nhật về tất cả các tiền đồn hiện tại của các cánh quân Navarrian, bao gồm cả quân số của các đồn bộ binh." Tôi chỉ vào các pháo đài dọc theo biên giới Cygnisen. "Cũng như vị trí của tất cả các cuộc giao tranh hiện tại trong ba mươi ngày qua. Bao gồm cả đêm qua."

Một tiếng thì thầm vang vọng khắp góc phố.

"Và làm sao chúng ta biết được bản đồ này thực sự là bản đồ hiện tại?" Kaori hỏi, tay cầm cuốn nhật ký mới lấy lại của mình dưới một bên cánh tay.

Không gì có thể ngăn được nụ cười nở trên khuôn mặt tôi. "Bởi vì chúng ta đã lấy cắp nó từ văn phòng của Tướng Sorrengail."

Sự hỗn loạn hoàn toàn bùng nổ, một số người cười ngựa lao lên sân khấu trong khi các giáo sư chiến đấu để tiến về phía chúng tôi, nhưng tôi không để ý đến tất cả khi Xaden nghiêng một góc miệng xinh đẹp đó và nghiêng một chiếc mũ tưởng tượng về phía tôi, cúi đầu trong một nhịp tim trước khi đưa mắt trở lại để nhìn tôi. Sự hài lòng tràn ngập từng chút một trong con người tôi khi tôi mỉm cười với anh ấy.

Kết quả bỏ phiếu thế nào không quan trọng.

Tôi đã thắng rồi.

Không có mối liên kết nào bền chặt hơn mối liên kết giữa hai con rồng giao phối. Nó vượt qua chiều sâu của tình yêu hay sự tôn thờ của con người đến một yêu cầu nguyên thủy, không thể phủ nhận về sự gần gũi. Một bên không thể tồn tại nếu thiếu bên kia.

— SÁCH HƯỚNG DẪN THỰC TẾ VỀ DRAGONKIND CỦA ĐẠI TÁ K AORI

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Tôi có thể bay những quãng đường ngắn được.

Các động tác bay—những cú nhào xuống và bổ nhào thường thấy trong đội hình chiến đấu—khiến tôi xoay tròn trên bầu trời trừ khi Tairn giữ tôi lại bằng chính sức mạnh của anh ấy.

Nhưng việc bay liên tục sáu giờ để giành được giải thưởng, một chuyến đi kéo dài một tuần đến một tiền đồn, có thể sẽ khiến tôi chết.

"Tôi khá chắc là mình sắp chết." Nadine cúi xuống, chống tay lên đầu gối.

"Tôi cảm thấy điều đó." Mọi đốt sống trên cột sống của tôi đều kêu gào khi tôi đuổi người, và đôi bàn tay vừa mới tê cóng vài phút trước bắt đầu đổ mồ hôi bên trong găng tay da.

Đương nhiên, Dain chỉ bị ảnh hưởng đôi chút, tư thế của anh chỉ hơi cứng nhắc khi anh và Giáo sư Devera chào một người đàn ông cao lớn mặc đồ kỵ sĩ đen, người mà tôi cho là chỉ huy tiền đồn.

"Chào mừng, các học viên," vị chỉ huy nói với nụ cười chuyên nghiệp, khoanh tay trước ngực bộ đồ da nhẹ. Mái tóc muối tiêu khiến người ta khó có thể xác định được tuổi của ông, và ông có vẻ ngoài gầy gò, khắc khổ mà tất cả những người đi xe ngựa đều có khi họ đã đóng quân ở biên giới quá lâu. "Tôi chắc rằng tất cả các bạn đều muốn ổn định và mặc một bộ đồ phù hợp hơn với khí hậu. Sáu đó, chúng tôi sẽ đưa các bạn đi tham quan Montserrat."

Rhiannon hít một hơi thật sâu, ánh mắt cô quét qua những ngọn núi.

"Bạn ổn chứ?"

Cô gật đầu. "Sau này nhé."

Sau đó, đúng mười hai phút sau, chúng tôi được đưa đến phòng ở của doanh trại dành cho hai người. Phòng rất thừa thớt, chỉ có

hai giường, hai tủ quần áo và một chiếc bàn làm việc dưới một cửa sổ rộng.

Cô ấy im lặng trong suốt thời gian chúng tôi đi qua phòng tắm để rửa sạch chuyển đi và im lặng một cách đáng báo động khi chúng tôi mặc đồ da mùa hè. Có thể chỉ mới là tháng 4 ở Montserrat, nhưng cảm giác như Basgiath vào tháng 6.

"Anh định nói cho tôi biết chuyện gì thế?" Tôi hỏi, cắt ba lô dưới gầm giường trước khi chắc chắn rằng tất cả dao găm của tôi đều ở đúng vị trí. Chuôi dao hầu như không nhìn thấy được trong bao kiếm tôi đeo ở đùi, nhưng tôi nghi ngờ rằng nhiều người ở vùng xa về phía đông này sẽ nhận ra biểu tượng Tyrrish.

Tay Rhiannon run rẩy vì thứ trông giống như năng lượng lo lắng khi cô đeo thanh kiếm vào lưng. "Anh có biết chúng ta đang ở đâu không?"

Tôi nhắm tính một tấm bản đồ. "Chúng ta cách bờ biển khoảng hai trăm dặm—"

"Làng tôi chỉ cách đây chưa đầy một giờ đi bộ." Ánh mắt cô ấy chạm vào mắt tôi trong một lời cầu xin không nói thành lời, quá nhiều cảm xúc cuộn trào trong đôi mắt nâu sẫm sâu thẳm của cô ấy khiến cổ họng tôi nghẹn lại, nghẹn lời.

Nắm tay cô ấy trong tay tôi, tôi siết chặt, gật đầu. Tôi biết chính xác cô ấy đang yêu cầu điều gì và chính xác sẽ phải trả giá bao nhiêu nếu chúng tôi bị bắt.

"Đừng nói với ai nhé," tôi thì thầm, mặc dù chỉ có chúng tôi trong căn phòng nhỏ. "Chúng ta có sáu ngày để tìm ra và chúng ta sẽ làm được." Đó là một lời hứa và cả hai chúng tôi đều biết điều đó.

Có người đập cửa. "Đi thôi, Đội 2!"

Dain. Chín tháng trước, tôi đã tận hưởng khoảng thời gian xa anh ấy. Bây giờ tôi thấy mình tránh né những kỳ vọng liên tục của anh ấy về tôi—hoặc chỉ tránh né anh ấy nói chung. Thật buồn cười khi có quá nhiều thứ có thể thay đổi trong một thời gian ngắn như vậy.

Chúng tôi tham gia cùng những người khác, và Thiếu tá Quade dẫn chúng tôi đi tham quan tiền đồn. Bụng tôi cồn cào, nhưng tôi lờ nó đi, tận hưởng năng lượng hỗn loạn của căn cứ.

Pháo đài về cơ bản là bốn bức tường lớn, chứa đầy doanh trại và nhiều phòng khác nhau với các tháp pháo ở mỗi góc và một lối vào lớn, hình vòm có một cửa sập nhọn trông như sản sàng rơi xuống bất cứ lúc nào. Ở một đầu của sân, có một chuồng ngựa với một thợ rèn và kho vũ khí cho đại đội bộ binh đồn trú tại đây, và ở đầu kia là phòng ăn.

"Như các bạn thấy đấy," Thiếu tá Quade nói với chúng tôi khi chúng tôi đứng giữa sân lầy lội, "chúng tôi được xây dựng để bao vây. Trong trường hợp bị tấn công, chúng tôi có thể nuôi sống và

cung cấp chỗ ở cho mọi người trong đó trong một khoảng thời gian thích hợp."

Đủ chưa? Ridoc há hốc miệng, nhướn mày.

Tôi mím môi để không bật cười, và Dain nhìn anh ta với ánh mắt hứa hẹn sự trả thù từ nơi anh ta đứng cạnh tôi. Nụ cười của tôi vụt tắt.

"Là một trong những tiền đồn phía đông, chúng tôi có tổng cộng mười hai kỵ binh đồn trú ở đây. Ba người đang tuần tra, ba người chờ đợi, sẵn sàng trong trường hợp cần thiết, và sáu người còn lại đang trong các giai đoạn nghỉ ngơi khác nhau," Quade tiếp tục.

"Cái vẻ mặt đó là sao vậy?" Dain thì thầm.

"Nhìn gì thế?" Tôi hỏi khi tiếng gầm đặc trưng của một con rồng vang vọng từ những bức tường đá.

"Đó hẳn là một trong những đội tuần tra của chúng ta đang trở về", Quade nói, mím cười như thể anh muốn nói thật nhưng không thể tìm ra đủ năng lượng.

"Cái mà ai đó vừa hút hết niềm vui ra khỏi thế giới của cậu ấy ấy," Dain đáp lại, hơi cúi đầu và giữ giọng đủ nhỏ để chỉ mình tôi có thể nghe thấy.

Tôi có thể nói dối anh ấy, nhưng điều đó sẽ khiến cho cuộc đình chiến nửa vời của chúng tôi càng thêm ngưng đọng. "Tôi chỉ nhớ đến anh chàng mà tôi từng cùng trèo cây, thế thôi."

Anh ấy giật mình như thể tôi vừa tát anh ấy.

Quade nói tiếp: "Vì vậy, chúng tôi sẽ cho các tay đua ăn uống và đi ngủ, sau đó chúng tôi sẽ tìm người để theo dõi trong thời gian các bạn ở đây".

"Chúng ta có được tham gia vào bất kỳ tình huống thực tế nào không?" Heaton hỏi, gần như run lên vì phấn khích.

"Hoàn toàn không!" Devera quát lớn.

"Nếu bạn thấy chiến đấu, thì tôi đã thất bại vì đây là nơi an toàn nhất trên biên giới để gửi bạn đi," Quade trả lời. "Nhưng bạn sẽ được cộng điểm thưởng cho sự nhiệt tình. Để tôi đoán nhé. Năm thứ ba?"

Heaton gật đầu.

Quade quay lại một chút và mím cười với ba bóng người không rõ ràng trong bộ đồ kỵ sĩ đen khi họ đi dưới cửa sập. "Họ ở đó rồi. Tại sao ba người không đến và gặp nhau—"

"Màu tím?"

Đầu tôi quay ngoắt về phía cổng, và trái tim tôi bùng cháy trong một loạt nhịp đập thất thường khiến tôi phải ôm ngực với cú sốc tuyệt vời nhất. *Không đời nào. Không đời nào.* Tôi loạng choạng đi về phía cổng, quên mất việc phải kiên cường, phải bất khả xâm phạm về mặt cảm xúc, khi cô ấy lao vào chạy, cánh tay cô ấy mở ra ngay trước khi chúng tôi va vào nhau.

Cô ấy kéo tôi lên, kéo tôi vào ngực cô ấy và siết chặt. Cô ấy có mùi như đất, rỗng và mùi đồng của máu, nhưng tôi không quan tâm. Tôi ôm cô ấy chặt như vậy.

"Mira." Tôi vui mặt vào vai cô ấy, và mắt tôi cay xè khi cô ấy đặt tay lên bím tóc mà cô ấy đã dạy tôi cách làm. Cứ như thể sức nặng của mọi thứ đã xảy ra trong chín tháng qua đổ ập xuống, đập vào tôi với sức mạnh của một cây bu lông.

Gió thổi từ lan can.

Ánh mắt của Xaden khi anh ấy nhận ra tôi là một Sorrengail.

Tiếng Jack thề sẽ giết tôi.

Mùi thịt cháy khét ngày đầu tiên.

Biểu cảm trên khuôn mặt của Aurelie khi cô ấy rơi khỏi Găng tay.

Pryor và Luca và Trina và...Tynan. Oren và Amber Mavis.

Tairn và Andarna chọn tôi.

Xaden hôn tôi.

Mẹ tôi không để ý đến tôi.

Mira kéo tôi lại đủ lâu để nhìn tôi, như thể cô ấy đang kiểm tra xem có bị thương không. "Em ổn mà." Cô ấy gật đầu, rằng cô ấy cắm vào môi dưới. "Em ổn mà, phải không?"

Tôi gật đầu, nhưng cô ấy mờ nhạt trong tầm nhìn của tôi vì tôi có thể vẫn còn sống, thậm chí còn đang phát triển, nhưng tôi không còn là người mà cô ấy đã bỏ lại ở chân tháp pháo đó, và từ vẻ nặng nề trong mắt cô ấy, cô ấy cũng biết điều đó.

"Ừ," cô ấy thì thầm, lại kéo chặt tôi vào. "Em ổn mà, Violet. Em ổn mà."

Nếu cô ấy nói điều đó nhiều lần, có thể tôi sẽ bắt đầu tin cô ấy.

"*Em à ?*" Tôi giật mình quay lại để quan sát cô ấy. Có một vết sẹo mới kéo dài từ dải tai đến xương đòn của cô ấy. "Trời ạ, Mira."

"Tôi ổn mà", cô ấy hứa, rồi cười toe toét. "Và nhìn anh kìa! Anh không chết!"

Tiếng cười vô lý, ngây ngô vang lên. "Tôi không chết! Anh không phải là con một!"

Cả hai chúng tôi đều bật cười, và nước mắt chảy dài trên má tôi.

"Cây me chưa thật kỳ lạ", tôi nghe Imogen nói.

"Em không biết đâu," Dain trả lời, nhưng khi tôi quay lại nhìn, môi anh cong lên thành nụ cười chân thành đầu tiên tôi thấy sau nhiều tháng.

"Im đi, Aetos," Mira quát, quàng tay qua vai tôi. "Bắt kịp mọi thứ cho tôi, Violet."

Chúng tôi có thể cách Basgiath hàng trăm dặm, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như ở nhà đến thế.

...

Vào đầu buổi tối hai ngày sau, ngay sau bữa tối, khi Rhiannon và tôi trèo ra khỏi cửa sổ tầng một và nhảy xuống đất. Mira đang đi tuần tra, và thật tuyệt khi có cô ấy ở gần, đây là cơ hội duy nhất của chúng tôi.

"Chúng tôi đang trên đường đến."

"Đừng để bị bắt," Tairn cảnh báo.

"Cố gắng không làm thế." Rhiannon và tôi lén dọc theo bức tường thành, rẽ vào góc hướng về phía cánh đồng—

Tôi đâm vào Mira mạnh đến nỗi bật về phía sau.

"Chết tiệt!" Rhiannon kêu lên khi bắt được tôi.

"Ít nhất thì anh không kiểm tra các góc sao?" Mira giáng giải, khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào tôi theo cách mà tôi đáng bị như vậy. Được thôi, tôi chắc chắn đáng bị như vậy.

"Để bào chữa cho tôi, tôi không nghĩ là anh sẽ ở đó," tôi nói chậm rãi. "Bởi vì anh được cho là đang tuần tra."

"Anh đã hành động rất kỳ lạ trong bữa tối." Cô ấy nghiêng đầu sang một bên và nghiên cứu tôi như thể chúng tôi lại là trẻ con, nhìn thấy quá nhiều thứ. "Vì vậy, tôi đã đổi ca. Anh có muốn nói cho tôi biết anh đang làm gì bên ngoài bức tường không?"

Tôi liếc nhìn Rhiannon và cô ấy quay đi.

"Cả hai người đều không? Thật sao?" Cô thở dài và xoa xoa sống mũi. "Hai người cần phải lén ra khỏi vị trí phòng thủ kiên cố vì...?"

Tôi nhìn Rhiannon. "Dù sao thì cô ấy cũng sẽ tìm ra thôi. Cô ấy giống như một con chó săn với những thứ như thế này. Tin tôi đi." Bụng tôi thắt lại.

Rhiannon nghiêng cằm. "Chúng ta sẽ bay đến nhà gia đình tôi."

Mira tái mặt. "Anh nghĩ anh là gì?"

"Chúng ta đang bay đến làng của cô ấy. Theo Tairn thì chuyến bay kéo dài khoảng năm phút, và—" Tôi bắt đầu.

"Hoàn toàn không." Mira lắc đầu. "Không. Bạn không thể bay đi như thể bạn đang đi nghỉ. Nếu có chuyện gì xảy ra với bạn thì sao?"

"Ở nhà bố mẹ cô ấy à?" Tôi hỏi chậm rãi. "Bởi vì có một cuộc phục kích lớn được lên kế hoạch trong trường hợp chúng ta có thể ghé qua?"

Mắt Mira nheo lại.

Chết tiệt. Chuyện này không ổn rồi, và với cái nắm chặt đến chết của Rhiannon trên cánh tay tôi lúc này, cô ấy cũng không nghĩ vậy.

"Chúng ta sẽ ít gặp nguy hiểm hơn khi đến thăm bố mẹ cô ấy so với ở Basgiath", tôi phản đối.

Mira bừ môi. "Nói đúng đấy."

"Đi với chúng tôi," tôi buột miệng. "Thật đấy. Đi với chúng tôi, Mira. Cô ấy chỉ muốn gặp em gái mình thôi."

Vai của Mira chùng xuống. Cô ấy mềm lòng, và tôi không thương tiếc lao vào giết cô ấy.

"Raegan đang mang thai khi Rhiannon rời đi. Anh có thể tưởng tượng được cảnh không ở đó với em nếu em có con không? Anh sẽ không làm gì sao, kể cả việc trốn thoát khỏi một vị trí phòng thủ kiên cố, nếu điều đó có nghĩa là phải giữ cháu gái hoặc cháu trai của anh?" Mũi tôi nhả lại khi tôi chuẩn bị tinh thần cho câu trả lời của cô ấy. "Hơn nữa, với người hùng của Strythmore bên cạnh chúng ta, điều gì có thể xảy ra sai trái?"

"Đừng bắt đầu bằng điều đó." Cô ấy nhìn tôi, rồi Rhiannon, rồi lại nhìn tôi trước khi rên rỉ. "Ồ, được thôi." Ngón tay cô ấy vung ra khi cả hai chúng tôi cùng cười toé toét. "Nhưng nếu anh thậm chí còn nghĩ đến việc nói với bất kỳ ai, tôi sẽ khiến anh phải hối hận suốt quãng đời còn lại của mình."

"Cô ấy nói thật đấy", tôi thì thầm.

"Tôi tin điều đó," Rhiannon trả lời.

"Anh đã ở đây hai ngày rồi mà còn vi phạm luật lệ nữa," Mira lẩm bẩm. "Thôi nào, cắt đường này nhanh hơn."

Một giờ sau, Mira và tôi nằm dài trên những chiếc ghế dài có đệm ở hai bên bàn ăn tại nhà Raegan, ngắm nhìn Rhiannon đang dùng đưa đưa cháu trai bên lò sưởi, còn cô thì mãi mê trò chuyện với chị gái trong khi bố mẹ và anh rể ngồi trên chiếc ghế dài gần đó nhìn theo.

Được chứng kiến họ đoàn tụ quả thực rất đáng giá.

"Cảm ơn cô đã giúp chúng tôi." Tôi liếc nhìn Mira qua bàn.

"Em sẽ làm điều đó dù có hay không có chị." Nụ cười của cô dịu dàng khi cô nhìn gia đình, cô nắm chặt chiếc cốc thiếc đựng rượu mà mẹ Rhiannon đã tử tế mang đến trước đó. "Ít nhất thì theo cách này chị cũng biết em an toàn. Em đã phá vỡ những quy tắc nào khác, em gái?" Cô nhấp một ngụm rượu và liếc nhìn tôi.

Một nụ cười nhếch mép hiện lên trên môi tôi khi tôi nhắc một bên vai lên. "Có thể là một vài cái ở đây và ở đó. Tôi đã trở nên rất giỏi trong việc đầu độc đối thủ của mình trước khi thử thách."

Mira gần như phun rượu ra ngoài, cô đưa tay che miệng.

Tôi cười, bắt chéo một mắt cá chân đi giày bột lên mắt cá chân kia. "Không phải thứ anh mong đợi sao?"

Sự tôn trọng tỏa sáng trong mắt cô. "Thành thật mà nói, tôi không biết mình mong đợi điều gì. Tôi chỉ tuyệt vọng khi anh sống. Và rồi anh đã đi và không chỉ gắn kết một trong những con rồng mạnh nhất còn sống mà còn cả một con đuôi lông vũ nữa." Cô lắc đầu. "Em gái bé bỏng của tôi là một đứa ngầu."

"Không chắc mẹ sẽ đồng ý với điều đó." Tôi xoa ngón tay cái lên tay cầm cốc. "Con chưa thực sự tạo ra một con dấu. Con rất vững chắc trong việc nổi bật và có thể giữ một tấm khiên khá chắc chắn, nhưng..." Tôi không thể kể cho cô ấy phần còn lại, món quà mà Andarna đã tặng cho tôi, ít nhất là cho đến bây giờ. "Nếu con không sớm tạo ra con dấu của mình..."

Cả hai chúng ta đều biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cô ấy lặng lẽ nghiên cứu tôi theo cách cô ấy vẫn làm, rồi nói, "Vấn đề là thế này. Nếu anh muốn con dấu của mình xuất hiện, thì hãy ngừng chặn nó bằng cách nghĩ rằng nó có liên quan gì đó đến Mẹ. Sức mạnh của anh là của anh và chỉ của riêng anh thôi, Vi."

Tôi ngọ nguậy dưới cái nhìn chăm chú của cô ấy và đổi chủ đề, ánh mắt tôi hướng xuống cổ cô ấy. "Chuyện đó xảy ra thế nào?"

"Gryphon," cô ấy trả lời, gật đầu. "Gần làng Cranston khoảng bảy tháng trước. Thứ đó xuất hiện từ hư không giữa một cuộc đột kích vào làng. Các lá bùa đã bị phá hủy, và thường thì con dấu của tôi giúp tôi có một chút miễn nhiễm với những kẻ thù sử dụng nó, nhưng không phải với lũ chim chết tiệt của chúng. Phải mất nhiều giờ để các bác sĩ khâu vết thương cho tôi. Nhưng nó để lại cho tôi một vết sẹo khá đẹp." Cô ấy nghiêng cằm để khoe nó.

"Cranston?" Tôi nghĩ lại về Battle Briefs. "Chúng ta chưa bao giờ biết về điều đó. Tôi..." Lý lẽ thường tình bảo tôi im miệng.

"Anh sao cơ?" Cô ấy uống thêm một ngụm nữa.

"Tôi nghĩ có nhiều chuyện xảy ra dọc biên giới hơn những gì chúng ta được biết", tôi lặng lẽ thừa nhận.

Mira nhướn mày. "Ồ, tất nhiên là có. Bạn không mong Battle Brief chuyển tiếp thông tin mật, đúng không? Bạn biết rõ hơn thế. Và thành thật mà nói, với tốc độ biên giới của chúng ta đang bị tấn công, họ sẽ phải dành cả ngày cho Battle Brief để phân tích từng cuộc tấn công."

"Điều đó cổ lý. Các bạn có nắm được hết thông tin không?"

"Chỉ những gì chúng ta cần thôi. Kiểu như, tôi có thể thề rằng tôi đã nhìn thấy một đàn rồng hung dữ tràn qua biên giới trong cuộc tấn công này." Cô nhún vai. "Nhưng những câu hỏi về hoạt động bí mật thì vượt quá thẩm quyền của tôi. Hãy nghĩ theo cách này—nếu anh là một người chữa bệnh, anh có cần biết thông tin chi tiết về bệnh nhân của mọi người khác không?"

Tôi lắc đầu. "Không."

"Chính xác. Bây giờ nói cho tôi biết, chuyện quái gì đang xảy ra giữa anh và Dain vậy? Tôi đã từng thấy ít căng thẳng hơn trên một cây nỏ, và tôi không có ý nói là loại tốt." Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt không có chỗ cho lời bào chữa.

"Tôi cần phải thay đổi để có thể sống sót. Anh ấy không cho phép tôi làm vậy." Đó là lời giải thích đơn giản nhất trong chín tháng qua. "Tôi đã giết chết người bạn Amber của anh ấy. Cô ấy là một chỉ huy. Và thành thật mà nói, mọi thứ với Xaden đã đẩy chúng tôi ra xa nhau đến mức tôi không biết làm thế nào để hàn gắn tình bạn của chúng tôi. Không phải là tình bạn như trước đây, ít nhất là vậy."

"Việc xử tử thủ lĩnh đó là điều ai cũng biết. Anh không giết cô ấy. Cô ấy tự giết mình bằng cách phá vỡ Codex." Mira quan sát tôi

trong một khoảnh khắc im lặng. "Có đúng là Riorson đã cứu anh đêm đó không?"

Tôi gật đầu. "Xaden là một chủ đề phức tạp." Phức tạp đến mức tôi không thể xác định được cảm xúc của chính mình. Nghĩ về anh ấy chỉ làm tôi bối rối theo cách khiến tôi rối như tơ vò. Tôi muốn anh ấy, nhưng tôi không thể tin tưởng anh ấy, không phải theo cách tôi muốn. Nhưng theo những cách khác, anh ấy là người tôi tin tưởng nhất.

"Tôi hy vọng anh biết mình đang làm gì ở đó." Cô siết chặt cổ của mình. "Bởi vì tôi nhớ rõ là đã cảnh báo anh tránh xa đứa con trai của kẻ phản bội đó."

Bụng tôi quặn lại khi nghe Mira mô tả về Xaden. "Tairn rõ ràng không để ý đến lời cảnh báo."

Cô ấy khịt mũi.

"Nhưng thực sự, nếu Xaden không xuất hiện đêm đó, hoặc nếu tôi không ngủ trong bộ áo giáp..." Tôi dừng lại và nghiêng người về phía trước để chạm vào tay cô ấy. "Tôi thậm chí không thể bắt đầu kể cho bạn biết có bao nhiêu lần bạn đã cứu mạng tôi mà thậm chí không cần ở đó."

Mira mỉm cười. "Thật mừng là nó hiệu quả. Tôi thề là phải mất cả một mùa lột xác mới thu thập được hết số vảy đó."

"Bạn đã nghĩ đến việc nói với mẹ về điều đó chưa? Làm chúng cho tất cả người đi xe đạp?"

"Tôi đã nói với lãnh đạo của tôi." Cô ấy ngả người ra sau và uống thêm một ngụm. "Họ nói họ đang xem xét."

Chúng tôi nhìn Rhiannon hôn đôi má phúng phính hoàn hảo của cháu trai. "Tôi chưa từng thấy gia đình nào hạnh phúc như thế này", tôi thừa nhận. "Ngay cả khi Brennan và bố còn sống, chúng tôi cũng không như thế... thế".

"Không, chúng ta không phải." Một nụ cười buồn hiện lên trên môi cô khi cô nhìn tôi. "Nhưng tôi có thể nhớ rất nhiều đêm chúng ta đã dành thời gian quây quần bên bếp lửa với bố và cuốn sách mà anh yêu thích."

"À đúng rồi, cuốn sách mà anh bắt em để trong phòng ngủ cũ." Tôi nhướn mày.

"Ý anh là cuốn sách mà em lấy trộm phòng trường hợp mẹ em nổi điên và quyết định dọn sạch đồ đạc của anh khi anh còn ở trong góc phở à?" Nụ cười của cô chuyển thành một nụ cười toe toét. "Em có nó ở Montserrat. Em nghĩ anh sẽ tức lắm nếu anh tốt nghiệp và nó biến mất. Ý em là, anh sẽ làm gì nếu anh quên mất một chi tiết nhỏ về cách những kỵ sĩ dùng cảm tiêu diệt đội quân rồng và venin đã hút cạn phép thuật trên đất?"

Tôi chớp mắt. "Chết tiệt. Tôi không nhớ nổi. Nhưng tôi đoán mình sẽ sớm có thể đọc lại nó thôi!" Một bong bóng vui sướng dâng lên trong lồng ngực tôi. "Anh là người giỏi nhất."

"Tôi sẽ đưa nó cho anh ở tiền đồn." Cô ấy ngả người ra sau và nhìn tôi một cách đầy suy tư. "Tôi biết chúng chỉ là những câu chuyện, nhưng tôi chưa bao giờ hiểu tại sao những kẻ phản diện lại chọn làm hỏng tâm hồn mình và trở thành venin, và bây giờ..." Cô ấy nhúu mày.

"Bây giờ anh lại đồng cảm với nhân vật phản diện à?" Tôi trêu chọc.

"Không." Cô lắc đầu. "Nhưng chúng ta có loại sức mạnh mà mọi người sẽ giết để có được, Violet. Rồng và gryphon là những người gác cổng, và tôi chắc rằng với một người đủ ghen tị, đủ tham vọng, việc mạo hiểm một linh hồn sẽ là cái giá công bằng cho khả năng sử dụng." Vai cô ấy nhô lên khi cô ấy nhún vai. "Chỉ khiến tôi vui vì những con rồng của chúng ta rất sáng suốt và những người bảo vệ của chúng ta giữ cho những người cưỡi gryphon ở xa. Ai mà biết được những sinh vật lông lá đó chọn loại người nào?"

Chúng tôi ở lại thêm một giờ nữa, cho đến khi chúng tôi biết rằng chúng tôi có nguy cơ bị phơi nhiễm nếu ở lại thêm một phút nữa. Sau đó, Mira và tôi cho Rhiannon chút riêng tư để tạm biệt gia đình cô ấy và ra khỏi nhà vào đêm ẩm ướt. Tairn đã im lặng một cách bất thường trong vài giờ qua.

"Cô đã bố trí bất kỳ cặp đôi nào chưa?" Tôi hỏi Mira khi đóng cửa lại sau lưng chúng tôi.

"Một," cô trả lời, mắt nheo lại nhìn con đường tối tăm trước nhà. "Tại sao?"

"Tôi chỉ muốn biết chúng có thể tách ra được bao lâu thôi."

"Hóa ra, tối đa là khoảng ba ngày." Xaden bước ra khỏi bóng tối.

Đối với lòng dũng cảm vượt xa nhiệm vụ trong trận chiến Strythmore, nơi lòng dũng cảm của cô không chỉ dẫn đến việc phá hủy một khẩu đội pháo sau phòng tuyến của kẻ thù mà còn cứu sống toàn bộ một đại đội bộ binh, tôi đề nghị Mira Sorrengail nhận được Ngôi sao Navarre. Nhưng nếu tiêu chí không được đáp ứng, mà tôi đảm bảo với bạn là đã được đáp ứng, thì việc hạ cấp xuống Huân chương Talon sẽ là một điều đáng tiếc, nhưng đủ.

— KHUYẾN NGHỊ PHÓ TỪ
THIÊN TRƯỞNG POTSDAM TỚI TƯỞNG S ORRENGAIL

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

"Vây tất cả những gì chúng ta làm là chờ đợi điều gì đó xảy ra à?" Ridoc hỏi vào chiều hôm sau, anh ngả người ra sau ghế và đặt đôi ủng lên cuối chiếc bàn gỗ chạy dọc theo phòng họp.

"Được thôi," Mira nói từ đầu bàn, rồi hất cổ tay và hất Ridoc bay về phía sau. "Và đừng để chân lên bàn."

Một trong những người cưỡi ngựa Montserrat cười, thay đổi các điểm đánh dấu trên bản đồ lớn chiếm hết bức tường đá duy nhất trong căn phòng cong có cửa sổ. Đây là tháp pháo cao nhất trong tiền đồn, mang đến tầm nhìn tuyệt đẹp ra dãy núi Esben xung quanh chúng tôi.

Chúng tôi được chia thành hai nhóm trong ngày. Rhiannon, Sawyer, Cianna, Nadine và Heaton đã dành buổi sáng với Devera trong căn phòng này, nghiên cứu các trận chiến trước đó tại tiền đồn, và hiện đang đi tuần tra.

Dain, Ridoc, Liam, Emery, Quinn và tôi đã dành buổi sáng trên chuyến bay kéo dài hai giờ quanh khu vực xung quanh, với một người đi kèm—Xaden. Anh ấy là người gây mất tập trung tệ nhất kể từ khi đến vào đêm qua.

Dain không ngừng trừng mắt nhìn anh ta và đưa ra những lời nhận xét mỉa mai.

Mira cũng luôn để mắt đến anh ta, im lặng một cách đáng ngờ kể từ đêm qua.

Còn tôi? Tôi dường như không thể giữ mắt mình cho riêng mình. Có một nguồn năng lượng rõ rệt trong mỗi căn phòng anh bước vào, và nó lướt qua làn da tôi như một sự vuốt ve mỗi khi mắt

chúng tôi chạm nhau. Ngay cả bây giờ, tôi vẫn nhận thức được từng hơi thở anh hít vào khi anh ngồi cạnh tôi ở giữa bàn.

"Hãy coi đây là Bản tóm tắt trận chiến của anh," Mira tiếp tục, liếc Ridoc khi anh ta loạng choạng ngồi lại vào ghế. "Sáng nay là khoảng một phần tư chuyến tuần tra mà chúng ta thường bay, vì vậy thông thường chúng ta chỉ cần quay lại vào lúc này và báo cáo những phát hiện của mình cho chỉ huy. Nhưng để giết thời gian, vì chúng ta đang ở trong căn phòng này như chuyến bay phản ứng cho buổi chiều nay, hãy giả vờ rằng chúng ta tình cờ gặp một tiền đồn địch mới được củng cố vượt qua biên giới của chúng ta"—cô ấy quay sang bản đồ và cắm một chiếc ghim có lá cờ đỏ nhỏ gần một trong những đỉnh núi cách biên giới Cygnisen khoảng hai dặm—"ở đây."

"Chúng ta phải giả vờ như nó vừa mới xuất hiện qua đêm sao?" Emery hỏi, tỏ vẻ hoài nghi một cách công khai.

"Để tranh luận nhé, năm thứ ba." Mira nheo mắt nhìn anh, và anh ngồi thẳng dậy một chút.

"Tôi thích trò chơi này," một tay đua Montserrat khác nói từ cuối bàn, đan tay sau gáy.

"Mục tiêu của chúng ta là gì?" Mira liếc nhìn quanh bàn, rõ ràng là bỏ qua Xaden. Đêm qua, cô đã nhìn vào di vật nổi loạn trên cổ anh ta và đi ngang qua mà không nói một lời. "Aetos?"

Dain giật mình từ nơi anh đang trừng mắt nhìn Xaden qua bàn và quay lại nhìn bản đồ. "Có những loại công sự nào ở đó? Chúng ta đang nói đến một cấu trúc gỗ ngẫu nhiên? Hay là thứ gì đó chắc chắn hơn?"

"Giống như họ có thời gian để xây dựng một pháo đài chỉ sau một đêm vậy," Ridoc lầm bầm. "Nó phải bằng gỗ, đúng không?"

"Các người đúng là đồ khốn nạn." Mira thở dài và xoa ngón tay cái lên trán. "Được thôi, cứ cho là họ chiếm một pháo đài đã được xây dựng xong đi. Đá và tất cả."

"Nhưng dân thường không gọi cứu viện sao?" Quinn hỏi, gãi cằm nhón. "Theo giao thức, cần phải phát tín hiệu cấp cứu ở xa như thế này trong núi. Họ nên thả đèn hiệu cấp cứu, báo động cho những người cưỡi ngựa tuần tra, lúc đó những con rồng đang tuần tra sẽ báo cho tất cả những con rồng khác trong khu vực. Những người cưỡi ngựa trong căn phòng này sẽ là những người đầu tiên lên ngựa khi lực lượng phản ứng và những người khác sẽ thức dậy sau khi nghỉ ngơi, cho phép những người cưỡi ngựa ngăn chặn việc mất pháo đài ngay từ đầu."

Mira chế giễu và chống tay vào cuối bàn, nhìn chằm chằm xuống chúng tôi. "Mọi thứ bạn được dạy ở Basgiath đều là lý thuyết. Bạn phân tích các cuộc tấn công trong quá khứ và học những động tác chiến đấu rất... lý thuyết đó. Nhưng mọi thứ ở đây không phải lúc nào cũng diễn ra theo kế hoạch. Vậy tại sao chúng ta không nói về

tất cả những cách mọi thứ có thể đi chệch hướng, để bạn biết phải làm gì khi chúng xảy ra, thay vì tranh luận rằng pháo đài không nên sụp đổ?"

Quinn dịch chuyển trọng lượng một cách khó chịu.

"Có bao nhiêu người trong số các bạn đã được gọi là học sinh năm thứ ba?" Mira đứng thẳng, khoanh tay trên chiếc quần da đen và dây đeo giữ thanh kiếm sau lưng.

Emery và Xaden giờ tay lên, mặc dù hành động của Xaden chỉ là một cử chỉ.

Dain trông như đầu anh ấy sắp nổ tung. "Điều đó không đúng. Chúng tôi không bao giờ được gọi nhập ngũ cho đến khi tốt nghiệp."

Xaden mím chặt môi và gật đầu, giờ ngón tay cái lên một cách mỉa mai.

"Được thôi." Emery cười. "Cứ đợi đến năm sau đi. Tôi không thể đếm được có bao nhiêu lần chúng ta là những người ngồi trong chính những căn phòng này ở pháo đài giữa đất liền vì những người cưỡi ngựa của họ đã được gọi ra mặt trận vì trường hợp khẩn cấp."

Khuôn mặt của Dain trở nên tái nhợt.

"Giờ thì xong rồi." Mira vói tay xuống dưới bàn và lôi ra một bộ mô hình, đặt một pháo đài đá cao sáu inch vào giữa bàn. "Bắt lấy." Từng cái một, cô ấy ném những mô hình rỗng bằng gỗ sơn về phía chúng tôi, giữ lại một cái cho riêng mình. "Giả vờ như Messina và Exal không tồn tại ở đó, và chúng ta là đội duy nhất có thể chiếm lại pháo đài đó. Nghĩ đến sức mạnh trong căn phòng này. Nghĩ đến những gì mỗi kỵ sĩ mang đến cho bàn và cách bạn sử dụng những sức mạnh đó cùng nhau để chinh phục mục tiêu của mình."

"Nhưng họ không dạy điều đó cho học sinh năm nhất", Liam chậm rãi nói từ phía bên kia của tôi.

Mira liếc nhìn những vòng xoáy ma thuật trên cổ tay anh, nhưng may mắn thay, Liam không kéo tay áo xuống. Đôi khi thật khó để nhớ rằng những học viên năm thứ ba là những người đầu tiên sẽ phục vụ cùng con cái của những người lãnh đạo cuộc nổi loạn Tyrrish—một cuộc nổi loạn có thể khiến biên giới của chúng ta cuối cùng trở nên vô phương tự vệ và những người dân vô tội của Navarre trở thành nạn nhân chiến tranh. Mọi người trong căn phòng này đã quen với Liam, Imogen... thậm chí cả Xaden. Nhưng những người đang phục vụ tích cực chưa bao giờ bay cùng bất kỳ ai được đánh dấu bằng di vật nổi loạn.

Những kỵ sĩ Tyrrish vẫn trung thành với Navarre trong cuộc nổi loạn đã được thăng chức, không bị trừng phạt, và những kỵ sĩ chống lại nhà vua và đất nước đã bị giết hoặc bị xử tử. Và cũng giống như nỗi đau buồn của tôi về sự mất mát của Brennan đã

hướng đến Xaden vào ngày đầu tiên tại lan can, sẽ có nhiều hơn một kỵ sĩ hướng sự tức giận của họ vào những kỵ sĩ bị đánh dấu.

Tôi hắng giọng.

Ánh mắt của Mira chạm phải ánh mắt của tôi, và tôi nhướn mày nhìn cô ấy như một lời cảnh báo rõ ràng.

Đừng đùa với bạn bè tôi.

Mắt cô mở to hơn một chút, và cô hướng sự chú ý trở lại Liam. "Họ có thể không dạy cho các em chiến lược chiến đấu này khi còn là học sinh năm nhất vì các em đều bận rộn cố gắng giữ vững con rồng của mình. Các em đã nếm trải chiến lược đầu tiên trong Trận chiến Biệt đội, và giờ đã gần tháng Năm, nghĩa là Trò chơi Chiến tranh cuối cùng sẽ bắt đầu, đúng không?"

"Hai tuần," Dain trả lời.

"Vậy thì đúng lúc lắm. Không phải tất cả các bạn đều có thể sống sót qua trò chơi nếu không chuẩn bị." Cô ấy nhìn tôi một lúc. "Kiểu suy nghĩ này sẽ mang lại lợi thế cho đội của bạn—toàn bộ phi đội của bạn—vì tôi đảm bảo rằng đội trưởng của bạn đã đánh giá từng người lái dựa trên khả năng của họ rồi."

Xaden lật mô hình rồng của mình qua đốt ngón tay nhưng không trả lời. Anh ta không nói một lời nào với Mira kể từ khi đến.

"Vậy thì chúng ta hãy làm điều này." Mira đứng lại. "Ai là người chỉ huy?" Cô liếc nhìn Quinn. "Và hãy giả vờ rằng tôi không có ba năm thâm niên ngay cả với người có cấp bậc cao nhất trong số các người."

"Vậy thì tôi là người chỉ huy." Dain ngồi thẳng dậy, cảm anh ta nhô lên một inch.

"Đội trưởng của chúng ta đang ở đây," Liam lập luận, chỉ vào Xaden. "Tôi cho rằng điều đó khiến anh ta nắm quyền chỉ huy."

"Chúng ta có thể giả vờ như tôi không ở đây, chỉ để luyện tập thôi." Xaden đặt con rồng của mình lên bàn và ngả người ra sau ghế, choàng tay qua lưng tôi, một động thái khiến Dain nghiêng rằng. "Cho Aetos ở đây vị trí mà tất cả chúng ta đều biết là hắn thèm muốn."

"Đừng có mà làm trò khốn nạn thế," tôi thì thầm.

"Anh thậm chí còn chưa thấy tôi trở thành một thằng khốn nạn."

Đầu tôi quay nhanh đến nỗi nó như đang bơi, và miệng tôi há hốc khi nhìn chăm chăm vào một bên mặt của Xaden. Đó là giọng nói của anh ấy... trong đầu tôi.

Anh quay lại, những đốm vàng trong mắt anh phản chiếu ánh sáng, và tôi thề là tôi nghe thấy anh cười trong tâm trí mình, mặc dù đôi môi anh khép lại, nhếch lên trong nụ cười nhếch mép khiến tim đập nhanh.

"Bạn đang nhìn chăm chăm. Sẽ rất khó xử trong khoảng ba mươi giây nữa nếu bạn không dừng lại."

"Bằng cách nào?" Tôi rút lên.

"Cũng giống như cách anh nói chuyện với Sgaeyl. Chúng ta đều được kết nối một cách vinh quang và khó chịu. Đây chỉ là một trong những đặc quyền. Mặc dù tôi bắt đầu ước mình đã thử sớm hơn. Về mặt của anh thật vô giá." Anh nháy mắt và quay lại bàn.

Anh ta. Chết tiệt. Nháy mắt. Và đó có phải là một nụ cười không?

"Người. Là. Chỉ. Sĩ. Đội. Bay." Mỗi lời Dain nói ra đều thoát ra qua kẽ răng nghiến chặt.

"Tôi thậm chí không được phép ở đây." Xaden nhún vai. **"Nhưng nếu điều đó khiến anh cảm thấy tốt hơn, vì mục đích của Trò chơi chiến tranh, anh sẽ nhận lệnh từ chỉ huy của mình, Garrick Tavis, mà anh ta sẽ nhận lệnh từ tôi. Anh sẽ thực hiện các cuộc diễn tập của mình như một đội vì lợi ích của phi đội. Cứ giả vờ như tôi là một thành viên khác trong đội của anh và sử dụng tôi theo ý anh, Aetos."** Xaden khoanh tay trước ngực.

Tôi liếc nhìn Mira, người đang theo dõi diễn biến trận đấu với đôi lông mày nhướng lên.

"Tại sao anh lại ở đây?" Dain thách thức. **"Không có ý xúc phạm, thưa ngài, nhưng chúng tôi không thực sự mong đợi sự có mặt của các nhà lãnh đạo cấp cao trong chuyến đi này."**

"Người hẳn biết rõ rằng Sgaeyl và Tairn là vợ chồng."

"Ba ngày?" Dain đáp trả, nghiêng người về phía trước. **"Anh không thể làm được ba ngày sao?"**

"Chuyện đó không liên quan gì đến anh ta cả," tôi ngắt lời, đặt con rồng xuống với lực mạnh hơn cần thiết một chút. **"Điều đó tùy thuộc vào Tairn và Sgaeyl."**

"Em có bao giờ nghĩ rằng chính em là người anh không thể tránh xa không?"

Tôi cong cánh tay phải và đâm vào bắp tay của Xaden. Anh ấy không có ý đó. Không phải khi anh ấy vẫn khẳng định rằng hôn tôi là một sai lầm. Và nếu anh ấy có... Tôi sẽ không đi đến đó.

"Được rồi, được rồi, anh sẽ tiết lộ bí mật giao tiếp nhỏ của chúng ta nếu anh không thể kiểm chế việc... hung bạo như vậy." Anh ta hầu như không nhin được cười, rõ ràng là rất thích thú khi được nói lời cuối cùng.

Tôi cần phải tìm hiểu xem anh ta làm thế nào để có thể phản bác lại.

"Tất nhiên là anh vội vàng bảo vệ anh ta." Dain trừng mắt nhìn tôi. **"Mặc dù tôi không hiểu làm sao anh có thể quên được rằng gã này muốn giết anh sáu tháng trước."**

Tôi chớp mắt nhìn anh. "Em không thể tin là anh đã đến đó."

"Làm tốt lắm khi vẫn giữ được sự chuyên nghiệp, Aetos." Xaden gãi di vật trên cổ mình Tôi gần như chắc chắn là không ngứa. **"Thực sự cho thấy những phẩm chất lãnh đạo đó phát huy tối đa lợi thế của chúng."**

Một trong những người cưỡi ngựa ở cuối bàn huyết sáo khe khẽ. "Các anh chỉ muốn rút nó ra và đo thôi sao? Như thế sẽ nhanh hơn."

Liam cố nhin cười nhưng vai anh rung lên.

"Đủ rồi!" Mira đập tay xuống bàn.

"Thôi nào, Sorrengail," người cưỡi ngựa ngồi cuối bàn rên rỉ với nụ cười tươi.

Cả Mira và tôi đều nhìn về phía anh ấy.

"Ý tôi là... Sorrengail già hơn. Đây là chương trình giải trí tuyệt vời nhất mà chúng ta từng có trong nhiều năm."

Tôi lắc đầu và nhìn quanh bàn. "Mira có khả năng mở rộng lá chắn nếu các lá chắn bị hạ xuống, vì vậy điều đầu tiên tôi sẽ làm là cử cô ấy đi trinh sát khu vực với Teine. Chúng ta cần biết liệu chúng ta đang đối phó với bộ binh hay kỵ sĩ gryphon."

"Tốt." Mira di chuyển con rồng của mình đến gần lâu đài hơn. "Bây giờ chúng ta hãy giả sử có những con quái vật đầu chim."

"Anh muốn làm nhiệm vụ của mình à?" Tôi hỏi Dain, mỉm cười ngọt ngào. "Ý tôi là, làm sao anh có thể quên rằng anh là đội trưởng thì tôi không hiểu nổi."

Anh ta nắm chặt tay con rồng của mình khi anh ta rời mắt khỏi tôi. "Quinn, anh có thể xuất hồn từ lưng rồng của anh không?"

"Có," cô ấy trả lời.

"Sau đó, tôi sẽ yêu cầu anh vào pháo đài để kiểm tra dấu hiệu yếu đuối", Dain ra lệnh. "Và yêu cầu anh báo cáo lại. Liam cũng vậy. Chúng tôi sẽ sử dụng tầm nhìn xa của anh để xem anh có thể xác định được vị trí của những người cưỡi gryphon và xem có bất kỳ cái bẫy nào không."

"Tốt. Điểm yếu là cánh cổng gỗ," Mira lưu ý khi Quinn và Liam di chuyển rồng của họ vào vị trí, "và những công dân Navarrian mà họ đã giam cầm trong ngục tối."

"Thế là xong chuyện phá hủy toàn bộ nơi này," Ridoc nói.

"Anh là người điều khiển không khí, đúng không?" Dain hỏi Emery. "Vì vậy, anh có thể định hình ngọn lửa rồng của mình, dẫn chúng qua những khu vực bị chiếm đóng của pháo đài mà không giết chết dân thường."

"Đúng vậy," Emery trả lời. "Nhưng tôi phải ở trong pháo đài."

"Vậy thì anh sẽ phải vào trong pháo đài thôi," Mira nói và nhún vai.

Emery mở to mắt. "Anh muốn tôi bỏ con rồng của mình lại và đi bộ à?"

"Tại sao cô nghĩ chúng ta lại được huấn luyện cận chiến như vậy? Hay là cô định để những người vô tội đó chết?" Mira hất cổ tay và con rồng của Emery bay ra khỏi tay anh và bay vào tay cô. Cô đặt nó vào giữa pháo đài. "Câu hỏi thực sự là, làm sao chúng ta có thể đưa cô đến đủ gần mà không khiến cô bị giết?" Cô liếc nhìn quanh bàn.

"Vì tôi đoán những người khác sẽ bận chiến đấu với những con quái vật đầu chim khi pháo hoa bắt đầu."

"Dấu ấn của anh là gì, Aetos?" Quinn hỏi.

"Trên cả bậc lương của anh," Dain trả lời, liếc quanh bàn và bỏ qua Xaden, rồi lại đi một vòng nữa, cuối cùng thở dài. "Có ý tưởng nào không?"

Có phải góc phần tư thực sự khiến Dain giữ bí mật về việc đọc ký ức không? Có phải anh ta với tay vào đầu tôi vào ngày Amber bị thiêu là mất kiểm soát không? Làm sao anh ta có thể đi xa đến thế mà không nói cho ai biết con dấu của anh ta là gì? Tôi lắc đầu.

"Được thôi." Tôi nhắc con rồng của Xaden lên và đẩy nó về phía pháo đài, đặt một chân tinh thần vào Lưu trữ nơi tôi giữ sức mạnh của mình và sử dụng nó để nâng bức tượng rồng lên lơ lửng phía trên cấu trúc. "Bạn ngừng phớt lờ rằng bạn có một người sử dụng bóng tối cực kỳ mạnh mẽ theo ý mình và yêu cầu anh ta làm đen khu vực đó để không ai nhìn thấy bạn hạ cánh."

"Cô ấy không sai," Mira đồng ý, nhưng lời nói của cô có vẻ cộc lốc.

"Anh có thể làm thế sao?" Dain miễn cưỡng nhìn Xaden.

"Anh hỏi nghiêm túc đấy à?" Xaden đáp trả.

"Tôi không chắc là anh có thể bao quát được một khu vực mà—"

Xaden giơ tay lên cao vài inch so với mặt bàn, và bóng tối tràn ra từ bên dưới ghế ngồi của chúng tôi, lấp đầy căn phòng và biến nó thành bóng đêm trong chớp mắt. Tim tôi nhảy lên khi tầm nhìn của tôi tối sầm lại.

"*Thư giãn đi. Chỉ có mình tôi thôi.*" Một cái chạm nhẹ lướt qua má tôi.

Chỉ riêng anh ấy thôi thì hơi... đáng sợ. Tôi đẩy suy nghĩ đó vào anh ấy, nhưng không có phản hồi. Có lẽ chúng tôi đang giao tiếp một chiều ở đây, vì tôi không nghĩ mình có thể nói chuyện với anh ấy theo cách anh ấy nói với tôi.

Sgaeyl đã nói gì về dấu ấn? Nó phản ánh con người thật của bạn. Nó có lý. Mira là người bảo vệ. Dain phải biết mọi thứ. Và Xaden... có bí mật.

"Mẹ kiếp", ai đó nói.

"Tôi có thể bao vây toàn bộ tiền đồn này, nhưng tôi nghĩ điều đó có thể khiến một số người sợ hãi", Xaden nói, và những cái bóng biến mất, chạy nhanh trở lại dưới gầm bàn.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhận ra rằng mọi người ngồi quanh bàn ngoại trừ Emery - người chắc chắn đã từng thấy Xaden thực hiện trò lừa này trước đây - đều có vẻ hơi xanh xao.

Ngay cả Mira, người đang nhìn chăm chăm vào Xaden như thể anh là một mối đe dọa mà cô cần phải đánh giá.

Dạ dày tôi quặn lại.

"Tôi hy vọng là anh không nảy ra ý tưởng nào khi chúng ta còn mù mờ ở đó," Xaden trêu chọc, và ngay lúc đó, sự đồng cảm của tôi dành

cho thẳng khốn đó tan biến. Tôi không thèm đối mặt với hắn, chỉ giơ một ngón tay lên.

Anh ấy cười khúc khích, còn tôi nghiêng rằng.

"Hãy loại bỏ hắn ra khỏi đầu tôi đi," tôi nói về phía Tairn.

"Bạn sẽ quen dần thôi," Tairn đáp.

"Liệu điều này có bình thường với tất cả các cặp đôi đã giao phối và người cưới chúng không?"

"Đối với một số người. Đó là một lợi thế lớn trong trận chiến."

"Ồ, giờ thì nó phiền phức lắm." Tôi nhớ Andarna. Chúng tôi xa nhau đến nỗi tôi gần như không cảm nhận được cô ấy.

"Vậy thì hãy bảo vệ anh ta giống như cách anh bảo vệ tôi—hoặc bắt đầu nói lại," Tairn cầu nhàu. "Anh cũng có khả năng trở thành một nỗi phiền toái. Tin tôi đi."

"Và chính xác thì tôi phải nói lại anh ta thế nào đây?" Tôi liếc xéo Xaden, nhưng anh ta vẫn đang đắm chìm vào trận chiến đang diễn ra giữa chúng tôi với một pháo đài tưởng tượng.

"Hãy tìm ra con đường nào dẫn vào tâm trí bạn là của anh ấy."

Ồ vui quá. Việc đó hẳn dễ dàng.

Chúng tôi hoàn thành hoạt động giả định, mỗi người đều sử dụng sức mạnh của mình một cách tốt nhất...tất cả mọi người trừ tôi. Nhưng khi đến lúc hạ gục những con gryphon trên không, Tairn chế ngự mọi con rồng khác trong phòng.

"Làm tốt lắm," Mira nói, liếc nhìn đồng hồ bỏ túi. "Aetos, Riorson và Sorrengail, tôi muốn gặp các bạn ở hành lang. Những người còn lại được giải tán."

Không ai trong chúng tôi có lựa chọn nào khác nên chúng tôi đi theo Mira ra cầu thang xoắn ốc.

Cô ấy đóng cánh cửa sau lưng chúng tôi và tạo ra một luồng năng lượng màu xanh bao phủ lối vào.

"Lá chắn âm thanh," Dain mỉm cười nói. "Tốt lắm."

"Im lặng." Mira xoay người trên bậc thang trên cùng, đưa ngón tay vào mặt Dain. "Tôi không biết con bọ nào đã bò vào móng anh, Dain Aetos, nhưng anh đã quên rằng anh là một đội trưởng sao? Rằng anh có cơ hội rất thực tế để trở thành một đội trưởng vào năm tới?"

Ồi trời, cô ấy tức giận, và đó không phải là điều tôi muốn tham gia. Tôi lùi lại một bước nữa, nhưng với Xaden ở dưới tôi trên cầu thang, không còn nơi nào để đi nữa.

"Mira—" Dain bắt đầu.

"Trung úy Sorrengail," Mira đáp. "Anh đang thổi phồng nó, Dain. Tôi biết anh muốn công việc của anh ta đến mức nào vào năm tới." Cô ấy chỉ tay vào Xaden. "Đừng quên rằng chúng ta đã lớn lên cách nhau khoảng mười feet. Và anh đang thổi phồng nó, vì sao? Anh tức giận vì Violet đã gắn kết bạn đời của con rồng của anh ta?"

Má tôi nóng ran. Cô ấy chưa bao giờ là người nói tránh, nhưng chỉ là... chết tiệt.

"Anh ta là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với cô ấy!" Dain phản bác.

"Ồ, tôi không tranh luận về điều đó." Cô ấy nghiêng người về phía anh. "Nhưng không ai có thể làm gì về sự lựa chọn của loài rồng. Chúng không bận tâm đến ý kiến của những con người tầm thường, đúng không? Nhưng bất cứ điều gì đang xảy ra giữa hai người"—ngón tay đó vung vẩy giữa Dain và tôi—"đang phá hỏng đội của anh. Nếu tôi có thể thấy điều đó sau bốn ngày ở bên anh, thì chắc chắn họ có thể biết. Và nếu tôi biết rằng anh sẽ là một kẻ cứng rắn như vậy, không có chút linh hoạt nào đối với những thứ mà cô ấy không thể kiểm soát, tôi sẽ không bao giờ bảo cô ấy tìm anh sau khi vượt qua rào chắn." Cô ấy liếc nhìn tôi, rồi lại nhìn anh. "Hai người đã là bạn thân từ khi hai người năm tuổi. Hãy tự giải quyết vấn đề của mình đi."

Dain căng thẳng đến nỗi trông như thể anh ấy sắp gãy làm đôi, nhưng anh ấy liếc nhìn tôi và gật đầu.

Tôi cũng làm như vậy.

"Tốt, giờ thì quay lại đó đi." Cô ấy ra hiệu về phía cửa bằng đầu, và Dain rời đi, đi qua tấm khiên. "Còn anh." Cô ấy bước xuống hai bậc thang và trừng mắt nhìn Xaden. "Đây có phải là điều cô ấy có thể mong đợi vào năm sau không?"

"Aetos là một thằng khốn nạn à?" Xaden hỏi, buông thõng hai tay ở hai bên. "Có lẽ vậy."

Mira nheo mắt. "Những con rồng giao phối thường gắn kết những người cưỡi cùng năm vì một lý do. Bạn không thể mong đợi cánh được giao cho bạn hoặc người hướng dẫn của cô ấy để cả hai bạn bay đi sau mỗi ba ngày."

"Đó không phải là lựa chọn của tôi." Anh nhún vai.

"Chúng ta phải làm gì đây? Nói cho những con rồng khổng lồ phun lửa biết mọi chuyện sẽ ra sao?" Tôi hỏi chị tôi.

"Đúng vậy!" cô ấy kêu lên, quay sang tôi. "Bởi vì cô không thể sống theo cách này, Violet. Cô sẽ là người cuối cùng bỏ lỡ khóa huấn luyện mà cô cần, bởi vì anh ta là người mạnh hơn trong hai người ngay lúc này. Nhưng nếu cô không tập trung vào khóa huấn luyện của mình, thì mọi chuyện sẽ luôn như vậy. Cô sẽ không bao giờ trở thành người mà Tairn có thể thúc đẩy cô trở thành. Đó có phải là điều cô đang theo đuổi không, Riorson?"

"Mira," tôi thì thầm, lắc đầu. "Em đã nhầm về anh ấy."

"Nghe tôi này." Cô ấy nắm lấy vai tôi. "Anh ta có thể sử dụng bóng tối, Violet, nhưng hãy chiều theo ý anh ta, và em sẽ trở thành một trong số họ."

"Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu", tôi hứa với cô ấy.

"Sẽ thế nếu anh ta cố gì để nói về chuyện này." Ánh mắt cô ấy lướt qua sau lưng tôi. "Giết ai đó không phải là cách duy nhất để hủy

diệt họ. Ngăn cản anh đạt được tiềm năng của mình có vẻ là một con đường tuyệt vời để trả thù mà anh ta đã thề với mẹ chúng ta. Hãy suy nghĩ thật kỹ. Anh thực sự hiểu anh ta đến mức nào?"

Tôi hít một hơi. Tôi tin tưởng Xaden. Ít nhất, tôi nghĩ là vậy. Nhưng Mira nói đúng; có vô số cách để tiêu diệt ai đó mà không kết thúc cuộc sống của họ.

"Đó là những gì tôi nghĩ." Ánh mắt cô chuyển sang thứ gì đó tệ hơn cả sự tức giận. Đó là sự thương hại. "Bạn có biết tại sao anh ấy lại ghét mẹ chúng ta đến vậy không? Tại sao những đứa trẻ như anh ấy lại bị đưa vào trại—"

"Tôi ở ngay đây," Xaden ngắt lời, đứng lên bậc thang đó để đứng cạnh tôi. "Trong trường hợp anh không để ý."

"Anh thật khó mà bỏ qua", cô đáp trả.

"Cô không nghe à." Giọng anh ta hạ xuống. "Tôi. Ở. Đây. Tairn không kéo cô ấy trở lại Basgiath. Anh ta không phá vỡ lá chắn của cô ấy và truyền cảm xúc của mình vào cô ấy. Anh ta không yêu cầu cô ấy bay qua vương quốc chết tiệt này. Em gái cô vẫn ở ngay đây. Tôi là người đã rời bỏ vị trí *của mình*, chức vụ *của mình* và sĩ quan điều hành phụ trách phi đội *của tôi*. Cô ấy không bỏ lỡ *bất cứ điều gì cả*."

"Và năm sau thì sao? Khi anh là một trung úy mới toanh thì sao? Lúc đó cô ấy sẽ bỏ lỡ *điều gì chứ?*" Mira hỏi.

"Chúng ta sẽ tìm ra cách thôi." Tôi với tay nắm lấy tay cô ấy và siết chặt. "Mira, anh ấy đã dành mọi phút rảnh rỗi để huấn luyện tôi trên thảm tập hoặc đưa tôi bay với hy vọng cuối cùng tôi sẽ tìm ra cách giữ nguyên tư thế chết tiệt của mình mà không cần Tairn giữ tôi cố định. Anh ấy—"

Cô ấy giật mình. "Anh không giữ được chỗ ngồi sao?"

"Không." Chỉ là một tiếng thì thầm, và sự xấu hổ thiêu đốt làn da tôi.

"Sao anh lại *không thể chứ?*" Miệng cô há hốc.

"Bởi vì tôi không phải là anh!" Tôi hét lên.

Cô ấy lùi lại như thể tôi vừa tát cô ấy, tay chúng tôi tách ra. "Nhưng anh... trông anh mạnh mẽ hơn nhiều rồi."

"Các khớp và cơ của tôi khỏe hơn vì Imogen bắt tôi nâng những vật nặng khủng khiếp này, nhưng điều đó không... chữa khỏi bệnh cho tôi."

Mira tái mặt. "Không. Tôi không có ý đó, Vi. Cậu không phải thứ gì đó cần phải sửa chữa. Tôi chỉ không biết là cậu không thể giữ được chỗ ngồi của mình. Tại sao cậu không nói với tôi?"

"Bởi vì không có gì bạn có thể làm được về điều đó." Tôi cố nở một nụ cười gượng gạo. "Không có gì *ai* có thể làm được về cách tôi được tạo ra."

Một khoảng im lặng dài và khó chịu kéo dài giữa chúng tôi. Vì dù chúng tôi có gần gũi đến đâu, vẫn còn rất nhiều điều chúng tôi

không chia sẻ.

"Cô ấy đang khỏe hơn rồi," Xaden nói, giọng anh bình tĩnh và đều đều. "Vài tuần đầu tiên thật...thảm họa."

"Ngày, anh ấy đã đỡ được tôi trước khi tôi ngã xuống đất," tôi cãi lại.

"Chỉ vừa đủ thôi," Xaden càu nhàu trước khi quay lại với Mira. "Cô không cần phải tin tôi—"

"Tốt, vì tôi không làm thế," cô ấy nói. "Tất cả sức mạnh đó trong tay một người có quá khứ như anh đã đủ tệ rồi, nhưng biết rằng lũ rồng của anh lại rồi tung đến mức anh không thể cách Violet quá ba ngày là điều không thể chấp nhận được theo mọi cách tôi có thể nghĩ ra—" Cô ấy hoàn toàn bất động, mắt cô ấy không còn tập trung nữa.

"Có một đàn quái vật đang tiến về phía này!" Tairn hét lớn.

"Mẹ kiếp! Các phòng bệnh đã sụp đổ," Mira lẩm bẩm, dường như cũng nhận được sự báo động tương tự từ Teine. Cô ấy nắm chặt vai tôi và kéo tôi vào một cái ôm. "Anh phải đi."

"Chúng ta có thể giúp!" Tôi phản đối, nhưng cô ấy giữ tôi chặt đến nỗi tôi không thể cử động.

"Em không thể. Và nếu Tairn dùng sức mạnh của mình để giữ em ngồi yên, thì anh ta cũng bị suy yếu. Em phải đi. Ra khỏi đây. Nếu em yêu anh, Violet, em sẽ đi để anh không phải lo lắng về em nữa." Cô ấy thả tôi ra, nhìn về phía Xaden khi đội của chúng tôi đổ ra khỏi cánh cửa phía trên, ầm ầm chạy xuống cầu thang. "Đưa cô ấy ra khỏi đây."

"Đi thôi!" Dain hét lớn. "Ngay bây giờ!"

"Kể cả khi cô không tin tôi, tôi vẫn là vũ khí tốt nhất mà cô có", Xaden gầm gừ với Mira.

"Nếu những gì em nói là sự thật, thì em là vũ khí tốt nhất mà *cô* ấy có. Nửa còn lại của đội sẽ đến đây trong chốc lát, và Teine nghĩ chúng ta có khoảng hai mươi phút cho đến khi bọn quái vật đầu chim đến." Ánh mắt Mira chạm vào mắt tôi. "Em phải đến nơi an toàn, Violet. Anh yêu em. Đừng chết. Anh ghét phải là con một." Không có nụ cười tự mãn nào như khi cô ấy bỏ tôi ở Basgiath vào Ngày nhập ngũ.

Xaden kéo tôi sát vào người anh ấy trong khi Mira chạy lên những bậc cầu thang còn lại hướng về mái nhà.

Chuyện này không thể xảy ra. Không đời nào tôi có thể chạy trốn đến nơi an toàn và bỏ lại em gái mình ở đây, mà không có cách nào để biết cô ấy còn sống hay đã chết. Cảm giác giống hệt như những gì chúng ta chưa từng nghe thấy trong Battle Brief.

Không đời nào. Mọi tế bào trong cơ thể tôi đều phản kháng khi nghĩ đến điều đó.

"Không!" Tôi chống cự, nhưng vô ích. Anh ta quá mạnh. "Mira! Nếu cô bị thương thì sao? Tốc độ của Tairn có thể là thứ duy nhất

cứu cô. Ít nhất hãy để chúng tôi ở lại."

Cô ấy nhìn qua vai về phía cửa ra vào, nhưng có vẻ thép trong biểu cảm của cô ấy. "Anh muốn tôi tin anh, Riorson? Đưa cô ta ra khỏi đây và tìm cách giữ chỗ cho cô ta. Cả hai chúng ta đều biết cô ta sẽ chết nếu cô ta không làm vậy."

"Mira!" Tôi hét lên, cào cấu cánh tay của Xaden, nhưng anh ấy đã bế tôi xuống cầu thang với một cánh tay kẹp chặt quanh eo tôi như thể tôi nhẹ hơn thanh kiếm trên lưng anh ấy. "Anh yêu em!" Tôi gọi tháp pháo, nhưng không có cách nào biết được liệu cô ấy có nghe thấy tôi không.

"Tôi có thể tin tưởng anh để anh tự mang theo ba lô của mình không?" Xaden hỏi khi anh ta bước xuống hành lang của doanh trại. "Hay là tôi phải bế anh ra khỏi đây mà không có thứ anh mang theo?"

"Tôi sẽ tự lấy." Tôi đẩy anh ra, và anh thả tôi ra.

Chỉ mất vài phút để lấy ba lô của tôi và Rhiannon, vì chúng tôi để nguyên chúng, thậm chí nhét cả áo choàng vào. Sau đó, tôi quay lại hành lang nơi Xaden đang đợi, ba lô của anh ấy đeo trên vai. Nó trông nhỏ hơn đáng kể so với cái anh ấy mang đến, và tôi thậm chí không muốn nghĩ đến những gì anh ấy để lại để ép tôi ra ngoài nhanh hơn.

Tôi không thèm nhìn anh ta, tiến về phía cửa, nhưng anh ta nắm lấy khuỷu tay tôi và xoay tôi lại. "Không. Rời khỏi tường thành quá nguy hiểm. Chúng ta sẽ đi lên." Anh ta vòng tay qua eo tôi và kéo tôi đến tháp pháo gần nhất. "Trèo lên."

"Chuyện này là nhảm nhí!" Tôi hét vào mặt anh ta, không quan tâm đến việc mọi thành viên khác trong đội của chúng tôi đang leo lên cùng một tháp pháo có thể nghe thấy. "Tairn có thể giúp họ!"

"Chị của anh nói đúng. Anh phải ra ngoài, nên chúng ta sẽ đi. Giờ thì leo lên đi."

"Dain," tôi cãi lại, nhận ra anh ta đang ở ngay trước mặt chúng tôi.

Anh ta quay lại và cầm lấy ba lô của Rhiannon, vắt nó qua vai mình. "Lần này, Riorson và tôi đồng ý. Không chỉ có mình cô phải ra ngoài, Violet. Hãy nghĩ đến mọi học sinh năm nhất khác." Lời cầu xin trong mắt anh ta khiến tôi cảm lạnh. "Anh định tuyên án tử hình toàn bộ một đội *chưa được huấn luyện* sao? Bởi vì tôi sẽ làm điều đó. Cianna, Emery và Heaton cũng sẽ làm vậy. Và tất cả chúng ta đều biết Riorson sẽ làm vậy. Nhưng còn Rhiannon thì sao? Ridoc? Sawyer? Anh muốn họ chết dưới tay anh sao?" anh ta hỏi, giọng nói đứt quãng khi chúng tôi chạy về phía cánh cửa mở.

Vấn đề này không liên quan đến tôi.

Chúng tôi lao lên mái nhà khi Emery cuời con rồng của mình, đang đậu một cách nguy hiểm trên bức tường mỏng hơn một góc phần tư.

Ôi trời, tôi sẽ không bao giờ có thể cưới được Tairn ở góc độ này. "Ridoc và Quinn đã ở trên không rồi," Liam nói với chúng tôi khi Emery lao lên trời, nơi Cath và Deigh lơ lửng, đôi cánh của họ đập mạnh trong không khí.

"Tiếp theo là anh!" Xaden hét vào mặt Liam, và Dain gật đầu.

Deigh làm vỡ tan khối đá bằng lực tiếp đất của mình, và Liam chạy xuống lối đi hẹp hướng về phía Red Daggertail lớn.

"Tiếp theo là anh, Aetos," Xaden sửa.

"Vi—" Dain bắt đầu phản đối.

"Đó là lệnh." Không có chỗ cho sự tranh cãi trong giọng điệu đó, và tất cả chúng ta đều biết điều đó, đặc biệt là khi Cath thế chỗ Deigh trên tường. "Tôi có cô ấy rồi. Đi đi."

"Đi đi," tôi thúc giục. Tôi sẽ không bao giờ có thể sống với chính mình nếu có chuyện gì xảy ra với Dain vì tôi. Anh ấy có thể là một thằng khốn trong vài tháng qua, nhưng điều đó không phủ nhận những năm anh ấy là bạn thân nhất của tôi.

Dain trông như sắp chiến đấu nhưng cuối cùng gật đầu, quay sang Xaden. "Tôi tin tưởng anh sẽ đưa cô ấy ra ngoài."

"Hôm nay có rất nhiều chuyện như thế này xảy ra," Xaden đáp trả. "Bây giờ hãy lên con rồng của anh để tôi có thể đưa cô ấy lên con rồng của cô ấy."

Dain nhìn tôi thật lâu và chăm chú, rồi quay đi và chạy, lao lên chân trước của Cath theo cách gọi nhớ đến Gauntlet đến nỗi tôi phải hồi tưởng lại.

"Anh đang ở đâu?" Tôi hỏi Tairn khi nhìn thấy bầu trời trống rỗng phía trên chúng tôi.

"Gần đến nơi rồi. Tôi đã làm những gì có thể làm được."

"Em không thể làm thế này được," tôi nói với Xaden, quay người lại trong vòng tay anh để đối mặt với anh. "Những người khác đã đi rồi. Hãy gọi đó là ân huệ anh nợ em, em không quan tâm. Chúng ta có thể ở lại. Em không thể để cô ấy ở đây. Điều đó là sai, và đó là điều cô ấy sẽ không bao giờ làm với em. Em phải ở lại vì cô ấy. Em chỉ phải làm vậy thôi."

Có quá nhiều lòng trắc ẩn, quá nhiều sự thấu hiểu trong đôi mắt anh, đến nỗi khi anh buông eo tôi ra, tôi nghĩ anh có thể để tôi ở lại. Sau đó, tay anh đặt trên má tôi, trượt trở lại để ôm lấy gốc cổ tôi khi anh đưa miệng mình vào miệng tôi.

Nụ hôn liều lĩnh và mãnh liệt, và tôi dành hết tâm trí, biết rằng đó có thể là nụ hôn cuối cùng. Lưỡi anh liếm vào miệng tôi với sự cấp bách, tôi đáp lại, nghiêng người để đưa anh vào sâu hơn.

Trời ơi, không chỉ tuyệt như tôi đã tưởng tượng, nhớ lại đêm đó. Nó tuyệt hơn nhiều. Anh ấy cẩn thận với tôi dựa vào bức tường đó, nhưng không có gì do dự về cách anh ấy chiếm lấy miệng tôi, không có gì thận trọng về cơn đau nhói trong bụng tôi. Anh ấy chỉ

dừng nụ hôn khi cả hai chúng tôi đều thở hổn hển, rồi tựa trán mình vào trán tôi. "Để anh lo, Violet."

"Gần đến rồi," Tairn nói.

Xaden đã trì hoãn để Tairn và Sgaeyl có thời gian đến. Tim tôi chùng xuống như đá, giữ chặt chân tôi. "Tôi sẽ ghét anh vì điều này."

"Ừ." Anh gạt đầu, một thoáng hối hận thoáng qua trên khuôn mặt khi anh rời ra. "Anh có thể chịu đựng được điều đó." Anh rời tay khỏi mặt tôi và với lấy cánh tay tôi, nâng chúng lên để tôi có hình dạng giống chữ T. "Giơ tay lên. Giữ chặt."

"Mẹ kiếp. Mà."

Hình dáng khổng lồ của Tairn xuất hiện phía sau anh ta, và Xaden rơi xuống sàn đá ngay lúc Tairn bay thẳng phía trên, cái bóng của anh ta phủ lên tôi một giây trước khi móng vuốt trước của anh ta nhắc bóng tôi lên như anh ta đã làm vô số lần khi tôi rơi giữa chừng.

"Anh phải đưa chúng tôi trở về!"

"Tôi đã làm mọi thứ có thể và sẽ không mạo hiểm mạng sống của anh."

Anh ta leo lên độ cao, rồi ném tôi lên lưng anh ta theo một động tác đã được tập luyện. *"Bây giờ, giữ chặt để chúng ta có thể bay qua chúng."*

Tôi nhìn qua vai và thấy Xaden trên lưng Sgaeyl, đang tiến đến rất nhanh, và xa hơn nữa ở phía sau họ, cách đó hàng trăm feet bên dưới, một tá quái thú có cánh bao quanh pháo đài.

Chiến thắng trong Trò chơi Chiến tranh không phải là về sức mạnh. Mà là về sự xảo quyệt. Để biết cách tấn công, bạn phải hiểu kẻ thù của mình—bạn bè mình—để bị tổn thương nhất ở đâu. Không ai là bạn mãi mãi, Mira. Cuối cùng, những người thân thiết nhất với chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của chúng ta theo một cách nào đó, ngay cả khi đó là tình yêu hay sự thờ ơ có chủ đích, hoặc nếu chúng ta sống đủ lâu để trở thành kẻ xấu của họ.

— TRANG TÁM MƯƠI, CUỐN SÁCH CỦA B RENNAN

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Bức tường đá bên ngoài văn phòng của Giáo sư Markham ở Riders Quadrant đâm vào lưng tôi, làm tôi khó chịu khi tôi chống đỡ toàn bộ sức nặng của mình bên cạnh cánh cửa đóng. Tôi đã sẵn sàng bỏ ra khỏi chính làn da của mình với nỗi lo lắng và sự tích tụ sức mạnh không thể chịu đựng được đang đe dọa bùng cháy bất cứ lúc nào.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi chúng tôi rời Montserrat. Một ngày bay trở về Basgiath và một ngày dài im lặng đến đau đớn.

Mặt trời vừa mới mọc. Tôi chưa làm nhiệm vụ thư viện kể từ khi trở về, và bằng cách nào đó tôi đã ra khỏi cửa trước khi Liam biết tôi đã đi. Bữa sáng không quan trọng. Tôi chẳng quan tâm nếu mình bỏ lỡ buổi tập. Đây là nơi duy nhất tôi có thể nghĩ đến.

Tiếng bước chân trên cầu thang tròn bên trái khiến bụng tôi căng thẳng, mạch đập thành thịch khi tôi hướng mắt về phía cửa ra vào, tìm kiếm dấu hiệu đầu tiên của một chiếc áo dài màu kem.

Thay vào đó, Xaden bước vào hành lang, cầm hai chiếc cốc thiếc bốc hơi và tiến thẳng về phía tôi. "Vẫn ghét tôi à?"

"Hoàn toàn đúng." Điều đó không hoàn toàn đúng, nhưng thật dễ dàng để đổ lỗi cho anh ấy về mọi cảm giác tội lỗi mà tôi đã ăn trong hai ngày liên tiếp.

"Tôi nghĩ là anh đã đợi rồi." Anh ta đưa ra một trong những chiếc cốc như một món quà. "Là cà phê. Sgaeyl nói là anh chưa ngủ."

"Không phải việc của Sgaeyl nếu tôi ngủ," tôi nói. "Nhưng cảm ơn." Tôi cầm lấy cốc. Anh ta trông như thể đã ngủ đủ tám tiếng và được nghỉ phép kể từ hôm qua. "Tôi cá là anh ngủ như một đứa trẻ."

"Đừng kể với Sgaeyl về thói quen ngủ của tôi nữa," tôi cầu nhàu với Tairn.

"Tôi không coi trọng yêu cầu đó bằng một phản hồi."

"Andarna là nơi tôi yêu thích nhất."

Tairn khịt mũi.

Xaden dựa lưng vào bức tường đối diện tôi và nhấp một ngụm cà phê. "Tôi không ngủ ngon kể từ đêm cha tôi rời Aretia để tuyên bố lý khai."

Môi tôi hé mở. "Đó là chuyện của hơn sáu năm trước."

Anh ấy nhìn chằm chằm vào tách cà phê của mình.

"Anh đã—" Tôi dừng lại. "Tôi thậm chí không biết bây giờ anh bao nhiêu tuổi nữa." Mira nói đúng. Tôi hầu như không biết gì về anh ấy. Nhưng mà... tôi cảm thấy như mình biết anh ấy là ai trong tận xương tủy. Cảm xúc của tôi có thể bị phân tán hơn nữa khi nói đến anh ấy không?

"Hai mươi ba," anh trả lời. "Sinh nhật của tôi là vào tháng Ba."

Và tôi thậm chí còn không biết. "Của tôi ở trong—"

"July," anh trả lời với một nụ cười ma quái. "Tôi biết. Tôi đã biến việc biết mọi thứ cần biết về em thành công việc của mình ngay từ giây phút nhìn thấy em trên lan can."

"Bởi vì điều đó không đáng sợ." Tôi để cà phê làm ấm đôi bàn tay lạnh cóng của mình.

"Không thể biết cách hủy hoại ai đó nếu trước tiên không hiểu họ", anh ấy nói khẽ.

Tôi ngước mắt lên và thấy anh ấy đã nhìn tôi. "Và đó vẫn là kế hoạch của anh sao?" Những lời của Mira ám ảnh tôi suốt hai ngày.

Anh ta giật mình. "Không."

"Cái gì đã thay đổi?" Sự thất vọng siết chặt tay tôi vào chiếc cốc. "Chính xác thì khi nào anh quyết định *không* hủy hoại em?"

"Có lẽ là khi anh thấy Oren kề dao vào cổ em," anh nói. "Hoặc có lẽ là khi anh nhận ra vết bầm tím trên cổ em là dấu vân tay và muốn giết chúng một lần nữa chỉ để anh có thể làm điều đó một cách chậm rãi. Có lẽ là lần đầu tiên anh hôn em một cách liều lĩnh hoặc khi anh nhận ra mình bị dụ vì anh không thể ngừng nghĩ đến việc làm *nhiều* hơn là chỉ hôn em." Hơi thở của tôi nghẹn lại khi anh thừa nhận, nhưng anh chỉ thở dài, để đầu mình ngã vào tường. "Thời gian có quan trọng không, miễn là nó thay đổi giữa chúng ta?"

"Đừng làm thế," tôi thì thầm, và anh lại ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi.

"Đừng làm gì? Nói với anh là em không thể quên anh ra khỏi đầu em sao? Hay là nói thẳng vào đầu anh?"

"Hoặc."

"Em cũng có thể học cách làm điều đó." Tại sao lại không thể rời mắt khỏi anh ấy đến thế? Để nhớ lại nụ hôn trên tòa tháp đó là một trò chơi đối với anh ấy, rằng tất cả những điều này có thể là một trò chơi

đối với anh ấy? Để dập tắt cơn đau không thể nào này cuộn trào trong da dầy tôi mỗi khi tôi nghĩ về anh ấy? "*Thôi nào, hãy thử xem.*"

Khi tôi nhìn vào đôi mắt vàng của anh ấy, tôi quyết định anh ấy đúng. Tôi ít nhất có thể gặp anh ấy ở giữa chừng và thử. Tôi đặt một chân tinh thần vào Lưu trữ của mình và cảm thấy sức mạnh lan tỏa trong huyết quản. Năng lượng màu cam sáng, nổ lách tách chảy vào từ cánh cửa sau lưng tôi, và có một luồng ánh sáng vàng chiếu ra từ cửa sổ mà tôi tạo ra chỉ dành cho Andarna. Tôi hít một hơi thật sâu và từ từ quay lại.

Và ở đó, xoáy dọc theo mép mái nhà, là cái bóng của màn đêm lấp lánh. *Xaden.*

Tiếng bước chân vang lên trên cầu thang và cả hai chúng tôi đều nhìn lại.

"Tôi đoán là hai người có cùng ý tưởng," Dain nói khi thấy chúng tôi, tiến đến đứng dọc theo bức tường cạnh tôi. "Hai người đã đợi bao lâu rồi?"

"Không lâu đâu," Xaden trả lời.

"Giờ," tôi nói đồng thời.

"Chết tiệt, Violet." Dain đưa tay vuốt mái tóc ẩm ướt của mình.

"Em đói không? Em có muốn ăn sáng không?"

"*Không, đồ ngốc, rõ ràng là cô ấy không làm thế.*" Lời bình luận mỉa mai của Xaden tràn ngập đầu tôi.

"*Thôi ngay đi,*" tôi đáp trả. "Không, cảm ơn."

"*Xem ai đã tìm ra câu trả lời này này.*" Miệng Xaden cong lên trong tích tắc.

Tiếng bước chân khác vọng lên cầu thang và tôi nín thở, mắt dán chặt vào cửa ra vào.

Giáo sư Markham dừng lại khi thấy ba chúng tôi ở bên ngoài văn phòng của ông, rồi tiếp tục đi về phía chúng tôi. "Tôi nợ niềm vinh dự này vì điều gì?"

"Chỉ cần cho tôi biết nếu cô ấy chết." Tôi di chuyển vào giữa hành lang.

Markham nhìn tôi với vẻ không tán thành hơn mức anh ta có thể chấp nhận được. "Anh biết là tôi không thể tiết lộ thông tin mật. Nếu có bất cứ điều gì cần thảo luận, chúng ta sẽ thảo luận trong Battle Brief."

"Chúng tôi đã ở đó. Nếu nó được phân loại, thì chúng tôi đã biết về nó rồi," tôi phản bác, tay tôi bắt đầu run rẩy khi tôi bóp chặt hơn nữa chiếc thiếc.

Xaden lấy cốc từ tay tôi.

"Tôi không thích hợp để—"

"Cô ấy là chị gái tôi," tôi nài nỉ. "Tôi xứng đáng được biết cô ấy còn sống hay không, và tôi *không xứng đáng* được nghe về điều đó trong một căn phòng đầy người cưới ngựa."

Hàm anh ta nghiêng chặt. "Tiền đồn bị thiệt hại đáng kể, nhưng chúng tôi không mất người lái nào ở Montserrat."

Cảm ơn Chúa. Đầu gối tôi khụy xuống và Dain đỡ tôi, kéo tôi vào cái ôm quen thuộc của anh khi sự nhẹ nhõm tràn ngập cơ thể tôi.

"Cô ấy ổn, Vi," Dain thì thầm vào tóc tôi. "Mira ổn."

Tôi gạt đầu, đấu tranh chống lại cơn dâng trào cảm xúc để giữ bình tĩnh. Tôi sẽ không suy sụp. Tôi sẽ không khóc. Tôi sẽ không tỏ ra yếu đuối. Không phải ở đây.

Chỉ có một nơi tôi có thể đến, một người sẽ không trách mắng tôi vì đã sụp đổ.

Ngay khi tôi nắm được tay mình, tôi bước ra khỏi vòng tay của Dain.

Xaden đã biến mất.

Tôi bỏ bữa sáng và lữ giờ bay để đến sân bay, cố gắng giữ bình tĩnh đủ lâu để đến giữa đồng cỏ, nơi tôi quỳ xuống.

"Cô ấy ổn mà," tôi khóc, đầu gục vào tay. "Tôi không để cô ấy chết. Cô ấy còn sống." Có tiếng gió xào xạc và rồi cảm giác cứng của vảy trên mu bàn tay tôi. Tôi nghiêng người về phía trước vào vai Andarna, dựa vào cô ấy. "Cô ấy còn sống. Cô ấy còn sống. Cô ấy còn sống."

Tôi lặp lại cho đến khi tôi tin.

...

"Bạn có anh chị em ruột không?" Tôi hỏi Xaden vào lần tiếp theo chúng tôi ở trên thảm. Có thể là do bình luận của Mira về việc tôi không biết đủ về anh ấy, hoặc có thể là do cảm xúc mâu thuẫn của riêng tôi, nhưng anh ấy biết về tôi nhiều hơn tôi biết về anh ấy, và tôi cần phải cân bằng sân chơi này.

"Không." Anh dừng lại ngạc nhiên. "Tại sao?"

"Chỉ hỏi thôi." Tôi vào thế chiến đấu. "Đi thôi."

Ngày hôm sau, tôi hỏi anh ấy món ăn yêu thích của anh ấy là gì giữa Battle Brief, bằng cách sử dụng kết nối tinh thần của chúng tôi. Tôi khá chắc chắn rằng tôi nghe thấy anh ấy đánh rơi thứ gì đó ở phía sau phòng trước khi anh ấy trả lời.

"Bánh sô cô la. Đừng kỳ lạ nữa."

Tôi cười toe toét.

Một ngày sau, sau khi Tairn hướng dẫn tôi thực hiện một loạt các động tác bay nâng cao cực kỳ khó khăn mà hầu hết các học viên năm thứ ba cũng không thể ngồi yên được, chúng tôi đang ở trên đỉnh núi với Tairn và Sgaeyl khi tôi hỏi anh ấy làm sao anh ấy biết Liam, chỉ để xem anh ấy có nói sự thật với tôi không.

"Chúng ta được nuôi dưỡng cùng nhau. Đạo này sao toàn hỏi mấy câu thế?"

"Tôi hầu như không biết gì về anh."

"Anh hiểu tôi quá mà." Anh nhìn tôi với ánh mắt nói rằng anh đã chán chuyện đó rồi.

"Không được đâu. Hãy kể cho tôi điều gì đó có thật đi."

"Như thế nào?" Anh ấy quay lại nhìn tôi.

"Giống như vết sẹo bạc trên lưng anh vậy." Tôi nín thở, chờ đợi câu trả lời, chờ đợi anh ấy nói bất cứ điều gì có thể khiến tôi hiểu ra.

Ngay cả từ khoảng cách hai mươi feet, tôi vẫn có thể thấy anh ấy căng thẳng. "Tại sao anh lại muốn biết?"

Tôi nắm chặt hơn vào phần cán kiếm. Theo bản năng, tôi biết những vết sẹo đó là riêng tư, nhưng phản ứng của anh ấy cho thấy chúng còn nhiều điều hơn là một ký ức đau thương. "Sao em không muốn nói với anh?"

Sgaeyl giật mình rồi phóng lên không trung, bỏ lại Tairn và tôi phía sau.

"Anh đang cố thúc đẩy vì lý do gì đó à?" Tairn hỏi.

"Anh có thể cho tôi một cái không?"

"Anh ấy quan tâm đến em. Điều đó đã đủ khó khăn với anh ấy rồi."

Tôi chế giễu. "Anh ta quan tâm đến việc giữ tôi sống. Có sự khác biệt."

"Không có gì dành cho anh ấy cả."

...

Bầu trời buổi chiều trên Basgiath trong vắt vào giữa tháng 5 cho trận chiến đầu tiên của War Games, báo hiệu sự tiến gần đến lễ tốt nghiệp. Mặc dù tôi muốn cảm thấy phấn khích vì mình sắp sống sót qua năm đầu tiên ở Riders Quadrant, nhưng bụng tôi lại thắt lại vì lo lắng.

Battle Briefs đang được biên tập lại nhiều hơn. Giáo sư Carr đang ngày càng lo lắng rằng tôi chưa thể hiện một dấu ấn như hầu hết các học viên năm nhất. Dain đang hành động kỳ lạ như dự—thân thiện một phút và thờ ơ ngay sau đó. Xaden đang trở nên bí ẩn hơn—nếu điều đó có thể xảy ra—hủy bỏ một số khóa đào tạo của chúng tôi vì những lý do không giải thích được. Ngay cả Tairn cũng cảm thấy như có điều gì đó anh ấy không nói với tôi.

"Anh nghĩ nhiệm vụ của chúng ta sẽ là gì?" Liam hỏi từ bên phải tôi khi chúng tôi đứng thành đội hình ở giữa sân cùng với những người còn lại của Fourth Wing. "Deigh nghĩ chúng ta đang tấn công. Anh ta sẽ không ngừng nói về việc đá đít Gleann—" Anh ta dừng lại, như thể đang lắng nghe con rồng của mình. "Tôi đoán là rồng có mối hận thù," cuối cùng anh ta thì thầm.

Các nhà lãnh đạo tập hợp phía trước chúng tôi, nhận nhiệm vụ từ Xaden.

"Chúng ta chắc chắn đang tấn công", Rhiannon trả lời từ bên trái tôi. "Nếu không, chúng ta đã ở ngoài sân rồi. Tôi chưa thấy một tay đua nào từ First Wing kể từ bữa trưa."

Bụng tôi quặn lại. Cánh thứ nhất. Cứ nghĩ xem họ sẽ là đối thủ đầu tiên của chúng ta. *Mọi thứ đều diễn ra ngoài đó trong Trò chơi chiến tranh*, và Jack Barlowe không quên rằng tôi đã nhốt anh ta vào bệnh xá trong bốn ngày. Anh ta đã cho tôi một bến đỗ rộng hơn trong nhiều tuần sau khi Xaden xử tử Oren và những đứa trẻ khác đã tấn công tôi—và tất nhiên mọi người đã ngừng chơi với tôi sau Amber Mavis. Nhưng dù vậy, tôi vẫn bắt gặp một cái nhìn từ anh ta khi chúng tôi đi ngang qua hành lang hoặc trong căng tin, sự căm ghét thuần túy bùng cháy trong đôi mắt xanh băng giá sâu thẳm của anh ta.

"Tôi nghĩ cô ấy đúng," tôi nói với Liam, cố gắng không cựa quậy khi ánh nắng mặt trời thiêu đốt qua bộ đồ da bay của tôi. Đã lâu rồi tôi không ghen tị với những người ghi chép và bộ đồng phục màu kem của họ, nhưng thời tiết này khiến tôi cảm thấy như chúng tôi có phần ngán hơn của bộ đồng phục. Cũng chẳng giúp ích gì khi tôi hẳn đã ngủ sai cách, vì đầu gối tôi *đau nhức*, và lớp vải quần ổn định có cảm giác như nóng cả triệu độ. "Dù sao thì anh nghĩ tại sao người lái xe lại mặc đồ đen?"

"Bởi vì nó ngẫu," Ridoc trả lời từ phía sau tôi.

"Vì vậy, sẽ khó để nhìn thấy khi chúng ta chảy máu", Imogen nói thêm.

"Quên chuyện tôi hỏi đi," tôi lẩm bẩm, chờ đợi bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy cuộc họp lãnh đạo sẽ sớm kết thúc. Chảy máu là điều cuối cùng tôi muốn làm hôm nay. "*Chúng ta đang tấn công hay phòng thủ?*" Tôi hỏi Xaden.

"Hiện tại hơi bận."

"Ôi không, tôi có làm anh mất tập trung không?" Một nụ cười nở trên môi tôi.

Trời ạ, tôi đang tán tỉnh à? Có lẽ vậy.

Tôi có quan tâm không? Thật kỳ lạ là...không.

"Đúng vậy." Giọng điệu của anh ta khàn khàn đến mức tôi phải mím chặt môi để không bật cười.

"*Thôi nào. Cậu ở đó lâu quá. Gọi ý cho một cô gái nhé.*"

"*Cả hai*", anh ta gầm gừ, nhưng không dùng khiên để chặn tôi lại - tôi biết anh ta có thể làm vậy - nên tôi hơi thương hại anh ta và cuộc họp mà anh ta đáng lẽ phải chủ trì và để anh ta yên.

Tấn công và phòng thủ? Chiều nay chắc sẽ rất thú vị.

"Bạn có nghe tin gì từ Mira không?" Rhiannon thì thầm và liếc nhanh tôi.

Tôi lắc đầu.

"Điều đó thật là...vô nhân đạo."

"Bạn có thực sự nghĩ rằng họ sẽ phá vỡ quy tắc không trao đổi thư từ không? Ngay cả khi họ cố gắng, mẹ cũng sẽ nhanh chóng đóng cửa nó lại."

Rhiannon thở dài, và tôi không trách cô ấy. Không còn nhiều điều để nói về chủ đề này nữa.

Cuộc họp lãnh đạo tan rã, và Dain đi cùng Cianna. Anh ấy gần như rạng rỡ, hai tay nắm chặt và thả lỏng vì năng lượng lo lắng.

"Đó là cái nào?" Heaton hỏi. "Tấn công hay phòng thủ?"

"Cả hai," anh ấy nói khi những đội trưởng khác báo cáo lại với người đi cùng.

Tôi giả vờ ngạc nhiên và liếc nhìn anh ta, nhưng Xaden và các trưởng nhóm đã biến mất không thấy đâu nữa.

"Đội một đã chiếm giữ vị trí phòng thủ tại một trong những pháo đài tập luyện trên núi và họ đang canh giữ một quả trứng pha lê," Dain nói với chúng tôi, và những kỵ sĩ lớn tuổi trong đội chúng tôi thì thầm vì phấn khích.

Có lý. Có lẽ đây là một sự ám chỉ mang tính biểu tượng đến các giống rồng khác nhau mang trứng của chúng đến Basgiath khi Navarre thống nhất.

"Chúng ta đang bỏ lỡ điều gì vậy?" Ridoc hỏi. "Bởi vì các bạn có vẻ rất phấn khích về một quả trứng."

"Từ những năm trước, chúng ta biết rằng trứng có giá trị điểm cao hơn," Cianna nói, cười toe toét đầy phấn khích. "Theo thống kê, cò là thứ hạng thấp nhất, và giáo sư bị bắt giữ xếp hạng ở đâu đó ở giữa."

"Nhưng họ thích thay đổi nó," Dain nói thêm. "Cũng giống như cách chúng ta có thể theo đuổi một mục tiêu thực sự trên đường đây chỉ để phát hiện ra rằng nó không có giá trị như chúng ta nghĩ."

"Vậy thì cả tấn công và phòng thủ đều như thế nào?" Rhiannon hỏi. "Nếu họ có quả trứng, thì rõ ràng là chúng ta nên đi lấy quả trứng."

"Bởi vì chúng ta cũng được trao cho một lá cò để bảo vệ và không có tiền đồn nào để làm điều đó." Anh ta cười toe toét. "Và đội của chúng ta đã được giao nhiệm vụ mang nó."

"Ngài giao cho Dain nhiệm vụ bảo vệ lá cò của Phi đội thứ tư?"

"Tôi hy vọng anh ấy đã học được điều gì đó từ bài học của chị gái anh ở Montserrat," Xaden trả lời, nhưng giọng anh ấy nhỏ hơn, điều mà tôi bắt đầu hiểu ra có nghĩa là anh ấy ở xa hơn. Tôi không khỏi tự hỏi liệu chúng ta có thể giao tiếp theo cách này trong vài tháng nữa khi khoảng cách giữa chúng ta lớn hơn không.

Ngực tôi đau nhói khi nghĩ đến việc anh ấy sẽ không còn ở đây nữa. Anh ấy sẽ phải mạo hiểm mạng sống của mình ở tuyến đầu.

"Vậy ai sẽ mang lá cò này?" Imógen hỏi.

Dain bằng cách nào đó cố gắng mỉm cười tươi hơn. "Đó sẽ là phần thú vị."

Trong hai mươi phút tiếp theo, chúng tôi được huấn luyện chiến lược trong khi đi bộ đến sân bay, và theo như lời kể, Dain đang chú ý đến Mira.

Kế hoạch rất đơn giản: phát huy thế mạnh của từng cá nhân và thường xuyên chuyển cò, không bao giờ cho First Wing cơ hội phát hiện ra ai đang cầm cò.

Khi chúng tôi đến sân bay, có hàng chục con rồng đang lấp đầy sân bay lầy lội, tất cả đều được bố trí như thể chúng cũng có đội hình trong đội hình của mình. Thật dễ dàng để phát hiện ra Tairn, vì đầu của nó nhô lên cao hơn tất cả những con khác.

Có một bầu không khí háo hức rõ rệt khi chúng tôi đi ngang qua các đội khác, tất cả đều dâng cao khi đội trưởng và đội phó đưa ra những mệnh lệnh phút chót.

"Chúng ta sẽ chiến thắng," Rhiannon tự tin nói, khoác tay tôi khi chúng tôi tiến đến phần sân của mình.

"Điều gì khiến anh chắc chắn như vậy?"

"Chúng ta có anh, Tairn, Riorson và Sgaeyl. Và rõ ràng là—tôi." Cô ấy cười toe toét. "Không đời nào chúng ta thua cuộc này."

"Người chắc chắn là—" Lời nói của tôi ngừng lại khi Tairn xuất hiện rõ ràng.

Anh ta đứng cao và kiêu hãnh ở phía trước nhóm của chúng tôi, không thêm tôn trọng Cath như con rồng của Dain, nhưng không phải vị trí của anh ta khiến tôi nín thở. Mà là cái yên ngựa buộc ngang lưng anh ta khiến tôi há hốc mồm.

"Tôi nghe nói đó là một thời thượng," Tairn khoe khoang.

"Đó là..." Tôi thậm chí không có từ nào để diễn tả. Các dải kim loại đen trông có vẻ được liên kết chặt chẽ khi chúng vòng quanh mỗi chân trước và kết hợp lại ở phía trước ngực anh ta, tạo thành một tấm hình tam giác trước khi vươn lên trên vai anh ta đến một cái yên ngựa có bàn đạp được buộc chặt, chắc chắn. "Đó là một cái yên ngựa."

"Tuyệt, đúng là như vậy." Rhiannon đập vào lưng tôi. "Và trông thoải mái hơn nhiều so với xương sống xấu của Feirge, tôi nói cho anh biết. Gặp lại anh ở trên đó." Cô ấy đi ngang qua Tairn về phía con ngựa của mình.

"Tôi không thể sử dụng nó." Tôi lắc đầu. "Nó không được phép."

"Tôi quyết định điều gì được phép và điều gì không được phép", Tairn gầm gừ, cúi đầu xuống ngang tầm tôi và phun một hơi nước vào tôi. "Không có luật nào nói rằng rồng không được phép thay đổi yên ngựa để phục vụ người cưỡi. Anh đã làm việc chăm chỉ như vậy—nếu không muốn nói là chăm chỉ hơn—mọi người cưỡi ngựa trong góc phần tư này. Chỉ vì cơ thể anh được tạo ra khác biệt so với những người khác không có nghĩa là anh không xứng đáng giữ yên ngựa của mình. Cần nhiều hơn một vài dải da và một cái chuôi ngựa để định nghĩa nên một người cưỡi ngựa."

"Anh ấy nói đúng đấy, bạn biết không," Xaden đồng ý khi anh ấy tiến lại gần, và tôi thoáng tự hỏi anh ấy đã đi đâu mà quay lại nhanh như vậy.

"Không ai hỏi anh cả." Mạch tôi đập mạnh và da tôi đỏ bừng khi nhìn thấy anh ấy. Bộ đồng phục của chúng tôi khiến mọi kỷ niệm trông đẹp, nhưng Xaden thậm chí còn làm cho nó đẹp hơn bằng cách nó cắt ngang những đường nét cơ bắp trên cơ thể anh ấy.

"Nếu anh không dùng nó, tôi sẽ bị xúc phạm." Anh khoanh tay trước ngực và nghiêng cứu dây buộc. "Cần nhắc đến việc tôi đã làm nó cho anh và suýt nữa thì bị thiêu sống trong quá trình cố gắng đưa nó cho anh ta." Anh nhướn mày nhìn Tairn. "Mặc dù anh ta đã giúp thiết kế nó, tôi có thể nói thêm."

"Những mô hình đầu tiên không thể chấp nhận được, và sáng nay anh còn dám véo vẩy ngực của tôi khi vụng về lắp ráp nó." Đôi mắt vàng của Tairn nheo lại nhìn Xaden.

"Làm sao tôi biết được da từ nguyên mẫu lại dễ cháy đến thế? Và cũng chẳng có nhiều hướng dẫn về cách lắp yên cho rồng", Xaden nói chậm rãi.

"Không quan trọng vì tôi không thể sử dụng nó." Tôi quay sang đối mặt với Xaden. "Nó đẹp lắm, một kỳ quan của kỹ thuật..."

"Và?" Hàm anh cứng lại.

"Và mọi người ở đây đều biết tôi không thể giữ được chỗ ngồi nếu không có nó." Má tôi nóng ran.

"Thật ghét phải nói với anh, Violence, nhưng mọi người đều biết điều đó rồi." Anh ta chỉ vào yên xe. "Đó chính là cách thực tế nhất để anh cưỡi ngựa. Nó có dây đai ngang đùi để anh thắt dây an toàn khi anh đứng dậy, và về mặt lý thuyết, anh có thể thay đổi tư thế trên những chuyến bay dài mà không cần tháo dây, vì chúng tôi cũng tích hợp sẵn dây an toàn ở bụng."

"Về mặt lý thuyết thì sao?"

"Ông ấy không đồng ý để tôi cho bay thử nghiệm."

"Người có thể cưỡi ta khi da thịt thối rữa khỏi xương ta, thủ lĩnh."

Vâng, mô tả như vậy là đúng.

"Nhìn này, không có luật nào cấm điều đó. Tôi đã kiểm tra. Và nếu có bất cứ điều gì, bạn sẽ giúp Tairn bằng cách giải phóng toàn bộ sức mạnh của anh ta và xóa bỏ gánh nặng lo lắng khỏi tâm trí anh ta. Tôi cũng vậy, nếu điều đó có ích."

Móng tay tôi cắn vào lòng bàn tay khi tôi tìm kiếm một lý do khác, một cái cớ khác, nhưng không có lý do nào cả. Tôi có thể không muốn tỏ ra khác biệt so với mọi tay đua khác trên sân này, nhưng tôi đã khác rồi.

"Chết tiệt, cái vẻ buồn bã, hung dữ đó luôn khiến anh muốn hôn em." Biểu cảm của Xaden vẫn nhạt nhẽo, thậm chí là buồn chán, nhưng đôi mắt anh nóng lên khi nhìn xuống miệng tôi.

"Và bây giờ anh nói thế, mọi người sẽ thấy nếu anh thực sự làm vậy."
Tôi nín thở.

"Khi nào thì tôi cho anh ấn tượng rằng tôi quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì về tôi?" Khóe miệng anh nhếch lên, và giờ thì đó là tất cả những gì tôi có thể tập trung vào, chết tiệt anh ta. "Tôi chỉ quan tâm đến việc họ nghĩ gì về anh."

Bởi vì anh ấy là một chỉ huy.

Không gì tệ hơn việc các học viên đồn đại rằng bạn đã ngủ để đến nơi an toàn. Đó là điều Mira đã cảnh báo tại Parapet.

"Lên ngựa đi, Sorrengail. Chúng ta phải thắng trận này."

Tôi rời mắt khỏi anh và nghiên cứu cấu trúc tinh xảo, phức tạp của yên ngựa. "Nó đẹp quá. Cảm ơn anh, Xaden."

"Không có gì." Anh quay lại nhưng nghiêng người về phía tôi, và một cơn rung mình chạy dọc sống lưng tôi khi môi anh lướt qua tai tôi. "Coi như ân huệ của tôi đã được thực hiện."

"Đó có phải là yên ngựa không?"

Tôi nhảy lùi khỏi Xaden, nhưng hấn không hề nhúc nhích dù Dain đã xen vào, tay cầm một lá cờ vàng khổng lồ trên một cây cột cao bốn feet, mắt mở to khi nhìn chằm chằm vào Tairn.

"Không, đó là vòng cổ," Tairn cắt ngang, nghiêng chặt răng.

Dain lùi lại vài bước.

"Vâng," Xaden trả lời. "Có vấn đề gì với nó không?"

"Không." Dain nhìn Xaden như thể anh ta đang vô lý. "Tại sao tôi lại có vấn đề với nó? Tôi ổn với bất cứ điều gì giữ Violet an toàn, nếu anh chưa nhận ra."

"Tốt." Xaden gật đầu một cái rồi quay sang tôi. "Cực là sẽ còn ngượng ngùng hơn nữa nếu tôi hôn cô bây giờ, nhỉ?"

Vâng, xin mời.

"Lần sau chúng ta hôn nhau thì đừng có mà làm Dain tức giận." Lần sau chúng ta hôn nhau thì chỉ nên hôn vì chúng ta muốn thôi.

"Lần tới nhé?" Ánh mắt anh lại nhìn xuống miệng tôi.

Và tất nhiên, đó là tất cả những gì tôi đang nghĩ đến, cảm giác đôi môi anh trên môi tôi, cách đôi tay anh luôn nâng niu gáy tôi, sự lướt nhẹ của lưỡi anh. Tôi ngăn mình không cúi xuống. Chỉ vừa đủ. "Đi dẫn đầu đôi cánh của em—hoặc làm bất cứ điều gì em làm."

"Tôi sẽ ăn trộm một quả trứng." Nụ cười của anh ta thoáng qua trước khi anh ta quay lại Dain. "Giữ lá cờ của chúng ta tránh xa khỏi tay của First Wing."

Dain gật đầu và Xaden rời đi, đi qua cánh đồng đến nơi Sgaeyl đang đợi.

"Đây là một chiếc yên tuyệt vời," Dain nói.

"Đúng vậy," tôi đồng ý, và Dain mỉm cười với tôi trước khi bước về phía Cath.

Tiến về phía chân trước của Tairn, tôi phải bật cười khi anh ấy nhún vai chào tôi. "Cái gì? Không có thang sao?"

"Chúng tôi đã nghĩ về điều đó và quyết định rằng nó sẽ khiến bạn trở nên dễ bị tổn thương hơn."

"Tất nhiên là anh đã nghĩ đến—" Tôi dừng lại trước khi trèo lên khi một tia sáng vàng lao về phía tôi. "Andarna?"

"Tôi cũng muốn chiến đấu." Cô ấy dừng lại ngay trước mặt tôi.

Miệng tôi mở ra rồi đóng lại. Andarna đã bay cùng chúng tôi, và trong một thời gian ngắn, cô ấy có thể theo kịp Tairn, nhưng cách những chiếc vảy đó tỏa sáng dưới ánh mặt trời là ngọn hải đăng cho...tất cả mọi người.

Nhưng nếu tôi có thể có một cái yên ngựa thì—

"Hiểu rồi." Mắt tôi quét qua sân bay, nơi đang ở độ lầy lội nhất kể từ mùa nước chảy từ những đỉnh núi tuyết phía trên. "Đi lẫn đi." Tôi chỉ vào bùn. "Trừ khi điều đó sẽ làm hỏng đôi cánh của bạn? Tôi lo nhất là lớp vảy trên bụng của bạn dễ bị phát hiện."

"Không vấn đề gì!" Cô ấy chạy đi, và tôi cưỡi lên Tairn, tìm thấy chiếc yên thực sự phủ lên yên ngựa ở gốc cổ và phần vảy ở chuôi ngựa.

"Tôi tưởng anh nói da không tốt?" Bản thân yên xe được làm bằng da đen xa hoa, hoàn chỉnh với hai núm nhô lên cho tay tôi, và khi tôi ngồi vào, nó vừa vặn như mơ. Tôi uốn cong và điều chỉnh bàn đạp bằng hệ thống khóa trên dây đeo.

"Da là mối nguy hiểm cho ngực tôi nếu chúng ta bị tấn công bằng lửa, vì yên xe của bạn sẽ trượt ra ngay. Nhưng nếu bạn bị nổ trực tiếp ở đó, ngồi trên một miếng kim loại sẽ không cứu được bạn."

Tôi không thèm chỉ ra rằng ngọn lửa duy nhất chúng ta sẽ phải chịu là từ những con rồng khác, đó là một vấn đề không tồn tại, vì tất cả các loài gryphon đều có mỏ và móng vuốt. Thay vào đó, tôi tìm dây đai cho đùi và thắt chặt.

"Thật là sáng tạo", tôi nói với Xaden.

"Hãy cho tôi biết nếu cần sửa đổi gì sau khi chúng ta chiến thắng hôm nay."

Đồ kiêu ngạo.

Chúng tôi bay lên sau đó vài phút, Andarna vẫn theo kịp và bám sát Tairn giống như chúng tôi đã tập luyện.

Nhiệm vụ của chúng tôi là giữ lá cờ khỏi tay kẻ thù, vì vậy chúng tôi phải đi vòng quanh khu vực chiến trường dài hàng trăm dặm bao gồm hầu hết phạm vi trung tâm trong khi các đội khác đảm nhiệm công tác trinh sát và thu hồi.

Khoảng một giờ vào buổi chiều, tôi tự hỏi liệu nhiệm vụ này có thực sự là hình phạt dành cho Dain chứ không phải là vinh dự không. Mười hai người chúng tôi được chia thành hai đội hình chặt chẽ gồm sáu, bảy người khi tính đến Andarna. Dain có lá cờ trong nhóm của anh ấy ngay phía trước chúng tôi, và khi chúng tôi đến một đỉnh núi khác trong dãy núi, anh ấy tách sang bên phải.

Tairn nghiêng về bên trái, và bụng tôi quặn lên khi chúng tôi lướt xuống sườn núi. Những dây đai rộng đâm vào đùi tôi, giữ chặt tôi tại chỗ, và tim tôi đập thình thịch khi sự phấn khích thuần túy ập đến mạnh mẽ như luồng gió mạnh đập vào mặt và kính bảo hộ của tôi khi chúng tôi lặn, lặn, lặn.

Và lần đầu tiên, không còn sợ rằng tôi sẽ ngã khỏi lưng anh ta nữa. Tôi từ từ buông tay khỏi chuôi kiếm và một nhịp tim sau đó, tay tôi ở trên đầu khi chúng tôi lao xuống thung lũng bên dưới.

Tôi đã sống hai mươi năm và chưa bao giờ cảm thấy sống động như lúc này. Thậm chí không cần phải dựa vào Lưu trữ, sức mạnh vẫn dâng trào trong huyết quản, nổ lách tách với sức sống riêng của nó, làm rung chuyển từng giác quan của tôi đến mức gần như đau đớn.

Tairn xòe rộng đôi cánh, đón không khí và thoát khỏi cú lao xuống.

"Bạn sẽ phải tập cơ vai đấy, Silver One. Chúng ta sẽ tập tuần này."

Nghiêng người ra khỏi yên ngựa hết mức có thể, tôi thấy Andarna đang nằm gọn trong móng vuốt của Tairn khi chúng tôi lướt đi trên thung lũng một cách cân bằng.

"Cảm ơn! Tôi hiểu rồi", Andarna nói, và Tairn thả cô ấy ra.

Sức mạnh làm xương tôi rung chuyển, như thể nó đang tìm lối thoát, và tôi ép mình đứng thẳng dậy. Nó khác thường... giống như thay vì đứng sẵn sàng để được nhào nặn bởi đôi tay tôi, nó muốn nhào nặn tôi.

Một khoảnh khắc sợ hãi chạy dọc sống lưng tôi. Nếu phản ứng dữ dội của sức mạnh từ việc không biểu hiện một dấu ấn đã chọn *ngày hôm nay* để cuối cùng giải phóng thì sao? Tôi lắc đầu. Tôi không có thời gian để lo lắng về những gì *có thể* xảy ra—không phải giữa Trò chơi chiến tranh. Sức mạnh của tôi chỉ là cảm thấy tự do vì cuối cùng tôi không còn quá tập trung vào việc ngã khỏi ghế. Chỉ có vậy thôi.

Ngồi cao trên yên ngựa, tôi đưa mắt nhìn không vững của mình dọc theo quang cảnh khi Tairn bắt đầu leo lên lần nữa, và tim tôi đập loạn xạ. Trên cao trên sườn núi phía tây là một tòa tháp màu xám gần như hòa vào vách đá. Tôi đã bỏ lỡ nó nếu không phải vì—

"Đó có phải là điều tôi nghĩ không?" Nỗi sợ hãi chỉ làm tăng thêm nguồn năng lượng không thể kiểm soát đang làm tê liệt làn da tôi.

Đầu của Tairn đã quay về hướng đó. *"Rỗng."*

Tôi liếc qua vai về phía Liam và Rhiannon và thấy Tairn hẳn đã truyền đạt thông điệp, vì chúng tôi phá vỡ đội hình, tản ra khi ba con rồng lao xuống từ vách đá phía trên chúng tôi theo các hướng khác nhau.

Chúng ta đã giao cho chúng nhiều mục tiêu, nhưng bây giờ chúng ta sẽ đối đầu với chúng theo kiểu một chọi một.

Một loạt những viên băng đập vào da tôi, nảy ra khỏi vảy của Tairn, nhưng anh ta buộc phải khép chặt cánh để tránh bị thương.

Dạ dày tôi trào lên cổ họng khi chúng tôi rơi tự do, sàn thung lũng dâng lên với tốc độ đáng báo động. Nhiệt độ và năng lượng đe dọa nuốt chửng từng inch cơ thể tôi, và thậm chí mắt tôi cũng như đang bốc cháy. Ôi trời, dấu ấn của tôi sẽ phản tác dụng với tôi trong suốt trò chơi.

"Nằm xuống đất ngay!" Tairn gầm lên.

Tôi nhắm chặt mắt lại, ném cả hai chân tinh thần xuống sàn đá cẩm thạch của Kho lưu trữ và phá vỡ những bức tường xung quanh tôi, chỉ để lại lối vào cho dòng sức mạnh của Tairn, Andarna và lối vào Xaden, và tôi ngay lập tức cảm thấy kiểm soát được nhiều hơn.

Khi tôi mở mắt, chúng tôi đang bay lên, đôi cánh của Tairn đập mạnh đến nỗi tôi trượt về phía sau yên xe với mỗi lần đập.

Anh ta bỏ lại học viên phi đội một sử dụng vũ khí băng lao xuống phía sau chúng tôi, và tôi rùng mình khi con rồng gần như không kiểm soát được cú lao xuống, nghiêng về hướng ngược lại với hướng chúng tôi đang đi.

"Đó là nơi chúng canh giữ quả trứng." Chắc chắn là như vậy, vì có ba con rồng khác đã thay thế những con khác ở rìa vách đá, sẵn sàng lao xuống.

"Đồng ý. Giữ chặt." Tairn hầu như không kịp hét lên một giây trước khi một con rồng bay ra khỏi thung lũng bên phải và phun một luồng lửa về phía chúng tôi.

"Tairn!" Tôi hét lên, kinh hoàng nhìn ngọn lửa đang lao về phía chúng tôi.

Tairn né đòn, hứng luồng đạn thẳng vào bụng, che chắn cho tôi khỏi mọi thứ ngoại trừ sức nóng dữ dội đang thiêu đốt tôi.

Cái quái gì thế này?

"Andarna?" Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy vì First Wing đang muốn trả thù...

"Chống cháy, nhớ không?"

Tôi thở ra một hơi run rẩy. Một nỗi lo lắng đã lắng xuống, nhưng con rồng kia vẫn bám sát chúng tôi, há miệng và uốn lượn.

Tairn giật mình và đuôi của nó vung lên, đập vào con rồng đang tấn công ở bên cạnh, ngay dưới cánh của nó. Con rồng kia gầm lên, ngã sang một bên, mất độ cao với tốc độ đáng báo động.

Nhưng tôi không tập trung vào việc xuống núi. Thay vào đó, tôi dùng thời gian để quét sườn núi tìm tiền đồn mà tôi đã phát hiện trước đó. Tim tôi đập nhanh hơn khi tôi phát hiện ra nó nhô ra từ một sườn núi, chỉ còn một con rồng canh gác.

"Xaden! Quả trứng ở đây!" Tôi nói tiếp.

"Tôi đang trên đường đến đây. Chúng ta còn cách đây hai mươi dặm nữa." Giọng điệu hoảng loạn của anh ta khiến cổ họng tôi thắt lại, và

nổi sợ hãi càng dâng cao khi tôi thấy Deigh và Liam đang giao chiến phía trên chúng tôi với một con Orange Scorpiontail quen thuộc—Baide.

Jack.

"Chúng ta phải giúp Liam."

"Được rồi." Tairn tăng tốc và Andarna ngã xuống. Khi tôi thấy cô ấy ẩn mình vào sườn núi nơi cô ấy sẽ được an toàn, tôi khom người xuống cổ Tairn, khiến anh ấy ít bị gió cản hơn khi chúng tôi leo nhanh hơn bao giờ hết. Gió giật mạnh bím tóc của tôi, những lọn tóc xòa tung quất vào mặt tôi khi tôi vẫn nhìn chăm chăm vào Deigh và Liam.

Baide búng đuôi về phía Deigh, cử hành độc nằm rất gần cổ họng của Deigh.

"Vây của anh ta dày hơn bạn nghĩ. Liam mới là người gặp nguy hiểm", Tairn cảnh báo, trèo lên cao hơn.

Chúng tôi gần đến nơi thì Jack rút kiếm và nhảy từ lưng Baide sang lưng Deigh, khiến Liam bất ngờ khi những con rồng vật lộn gần tòa tháp mà chúng tôi đang tiến đến với tốc độ chóng mặt.

Liam vừa kịp đứng dậy thì Jack đã đâm thanh kiếm vào hông anh ta.

"Liam!" Tiếng hét thoát ra khỏi cổ họng tôi khi Jack đá chân vào bụng Liam, đẩy cơ thể Liam ra khỏi lưỡi kiếm... và Deigh.

Không. Không. Không.

Liam ngã xuống, hai tay quơ loạn xạ khi lao xuống phía trước chúng tôi.

"Bắt lấy hắn!" Tôi ra lệnh, sợ rằng chúng tôi sẽ không làm được.

Deigh và Baide va vào tòa tháp, và tôi thoáng thấy Jack lăn đến nơi an toàn trên tháp pháo cao nhất, nụ cười tàn bạo của hắn đủ lớn để có thể nhìn thấy từ đây Tairn đối hướng với một cú lộn phải ngoạn mục.

Chỉ có những dây da quấn quanh đùi giúp tôi giữ được tư thế ngồi khi chúng tôi đuổi theo cơ thể đang lộn nhào của Liam, đôi cánh của Tairn khép chặt, nhưng những mồm đá nhô ra quá gần, và chúng tôi đang ở quá cao.

Không. Cổ họng tôi nghẹn lại. Tôi từ chối mất anh ấy. Không khi anh ấy đã dành nhiều tháng trong cuộc đời để giữ cho tôi sống. Thất bại không phải là một lựa chọn. Chỉ là... không.

"Andarna?" Tôi kêu lên, mở toang cánh cửa sổ trong tâm trí mình để nhìn thấy món quà lấp lánh của cô ấy đang chờ đợi.

"Làm đi", cô ấy trả lời. "Tập trung vào mọi thứ trừ anh và Tairn!"

Cô ấy nói đúng. Sẽ chẳng có ý nghĩa gì khi tôi đuổi kịp Liam nếu Tairn bị đóng băng.

"Làm đi!"

Tôi vớ lấy sức mạnh vàng và lưng tôi cong lên khi nó chạy dọc sống lưng, tràn qua các ngón tay và ngón chân, bao trùm mọi tế

bào trong cơ thể tôi trước khi lan ra ngoài thành một làn sóng xung kích lan đến Tairn.

Đột nhiên, chúng tôi là những người duy nhất di chuyển, lao qua bầu trời không gió về phía cơ thể đông cứng của Liam, chỉ cách mồm đá gồ ghề bên dưới vài mét.

Nhịp tim, đó là tất cả những gì chúng ta có. Toàn bộ cơ thể tôi run rẩy vì cố gắng giữ nó, sức mạnh chảy ra từ Andarna đang cạn dần khi Tairn dang rộng đôi cánh và móng vuốt, giật cơ thể Liam khỏi không trung và dùng đuôi của mình để hất tung những tảng đá khi chúng tôi vừa thoát khỏi cái chết.

"Bắt được hẩn rồi."

Thời gian như quay ngược lại, gió thổi mạnh vào mặt khi chúng tôi leo lên, phải ngoặt gấp để tránh va vào đường gờ núi.

"Andarna?"

"An toàn." Giọng nói của cô ấy chỉ còn là tiếng thì thầm trong đầu tôi.

Cơn thịnh nộ và giận dữ sôi lên trong máu tôi khi mắt tôi khóa chặt vào hình bóng trên đỉnh tòa tháp đó. Đây là lần cuối cùng tên khốn này sẽ đến sau bạn bè tôi hoặc tôi.

Feirge xuất hiện từ bên dưới, cánh tay Rhiannon dang rộng khi chúng nhô lên bên dưới chúng tôi. Tairn chậm lại vừa đủ để chuyển Liam sang cho cô ấy. Anh ấy còn sống—anh ấy phải như vậy. Đó là kết quả duy nhất tôi chấp nhận.

Qua góc nhìn của tôi, tôi thấy Cath và những con rồng khác đến từ phía bắc ngay khi một đội khác lao xuống từ vách đá phía trên.

Baide đang bay phía sau chúng tôi, lao về phía gã kỵ sĩ to xác của cô ta, kẻ vẫn đang hả hê trên đỉnh tòa tháp chết tiệt kia.

"Leo lên!" Tôi ra lệnh, rút lưỡi kiếm ra khỏi vỏ và để một tay rảnh để mở khóa khi cần thiết.

"Người sẽ không thể tự mình rời khỏi chỗ ngồi!" Tairn hét lên với tôi khi chúng tôi lao về phía trước, bỏ lại con rồng màu cam nhỏ hơn ở phía sau. Anh ta xoay đầu sang trái, phun một luồng lửa về phía hàng rồng First Wing để cảnh báo chúng và thành công khi chúng tôi lao vút qua.

Một sức mạnh ngày càng lớn bùng cháy trong lồng ngực tôi khi tôi khóa mắt vào Jack. Tôi có thể thấy niềm vui bệnh hoạn trên khuôn mặt anh khi chúng tôi bay gần hơn, máu nhỏ giọt từ thanh kiếm của anh. Máu của Liam.

Một con rồng khổng lồ xuất hiện ở đường chân trời. Tôi không cần nhìn hay thậm chí mở lòng để biết đó là Xaden, nhưng tôi không thể dành một phút nào cho anh ta. Tairn đang leo nhanh hơn chúng tôi từng leo, và sức mạnh đang chạy dọc theo làn da tôi, thiêu đốt máu tôi.

Nếu thế này, nếu sức mạnh của tôi phản tác dụng, thì tôi sẽ bị nguyên rửa nếu không mang thẳng khốn đó theo. Tairn chống cháy

—nhưng không phải Jack.

"Nhanh hơn nữa!" Tôi hét lên, giọng nói tuyệt vọng vì lo lắng rằng chúng tôi sẽ không đến kịp.

Tairn lao vào tòa tháp, đôi cánh của hắn đập ngày một nhanh hơn, và theo bản năng, tôi giơ tay về phía trước, như thể tôi có thể truyền toàn bộ sức mạnh bên trong mình về phía kẻ thù vừa cố giết bạn tôi, kẻ đã làm hết sức mình để giết tôi ở mọi cơ hội.

Tiếng xèo xèo của ma thuật phát triển thành một cơn lốc xoáy năng lượng chết người, và mặc dù chân tôi vẫn vững vàng trên mặt đất, sức mạnh tăng lên đến điểm phá vỡ và mái nhà của Lưu trữ của tôi tan rã. Sức mạnh nổ lách tách phía trên tôi, xoáy xung quanh tôi, quấn quanh chân tôi bên dưới tôi.

Ta là bầu trời và là sức mạnh của mọi cơn bão từng xảy ra.

Tôi là vô hạn.

Tiếng hét thoát ra khỏi cổ họng tôi ngay khi tia chớp xé toạc bầu trời với tiếng sấm rền đáng sợ.

Vệt xanh bạc của tử thần đập vào tòa tháp, và tia lửa bùng lên khi nó phát nổ trong một vụ nổ đá. Tairn nghiêng người để tránh vụ nổ, và tôi xoay người trên yên ngựa.

Jack ngã xuống sườn núi trong một trận lở đá mà tôi biết anh ấy không thể sống sót.

Qua cách Baide khóc bên dưới chúng ta, cô ấy cũng biết điều đó.

Tay tôi run rẩy khi tôi tra con dao găm sạch vào xương sườn. Máu duy nhất có thể tìm thấy là trên những tảng đá bên dưới, mặc dù tôi nhìn vào tay mình như thể chúng phải được bao phủ trong cái chết.

Tairn gầm lên với âm thanh đầy tự hào không thể nhầm lẫn.

"Người sử dụng tia sét."

Cái chết của một học viên là một thảm kịch không thể tránh khỏi nhưng có thể chấp nhận được. Quá trình này làm đàn ngựa thừa dân, chỉ còn lại những kỵ sĩ khỏe nhất, và miễn là nguyên nhân cái chết không vi phạm Codex, bất kỳ kỵ sĩ nào liên quan đến việc dập tắt mạng sống của người khác sẽ không bị trừng phạt.

**— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)**

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

Chúng tôi hạ cánh xuống sân bay sau đó vài phút. Hoặc có thể là cả một đời người. Tôi không chắc nữa.

Mặt đất rung chuyển khi những con rồng đến bên trái và bên phải, cánh đồng nhanh chóng tràn ngập những người cưỡi ngựa ăn mừng từ Fourth Wing và những người tức giận từ First. Những con rồng cất cánh ngay khi những người cưỡi chúng xuống ngựa, ngoại trừ Andarna, người đợi giữa hai chân trước của Tairn khi tôi loay hoay với những chiếc khóa thắt lưng.

Jack đã chết.

Tôi đã giết anh ta.

Tôi là lý do cha mẹ anh ấy sẽ nhận được một lá thư, là lý do tên anh ấy sẽ được khắc trên đá.

Bên kia sân, Garrick giờ quả trứng pha lê lên trên đầu trong khi Dain vẫy cờ, và những người ở Đội 4 reo hò, lao về phía cặp đôi như thể họ là thần thánh.

Trọng lượng của Tairn dịch chuyển bên dưới tôi khi chiếc khóa cuối cùng trượt qua các ngón tay tôi, và tôi trượt ra khỏi yên xe. Đầu tôi quay cuồng, căng thẳng chắc chắn đã gây ra cơn chóng mặt khiến tôi khó giữ thăng bằng khi tôi tiến đến vai anh ấy và xuống ngựa.

Tôi loạng choạng trong bùn, đập đầu gối xuống khi đến nơi Andarna nằm giữa hai chân trước của Tairn, rõ ràng là đã kiệt sức.

"Nói với tôi rằng Liam vẫn còn sống. Nói với tôi rằng điều đó có đáng không."

"Deigh nói rằng anh ta vẫn sống. Thanh kiếm đã xuyên qua hông anh ta," Tairn nói.

"Tốt. Tốt. Tốt lắm. Cảm ơn cô, Andarna. Tôi biết cô tốn kém thế nào." Tôi nhìn vào đôi mắt vàng của cô ấy, và cô ấy chớp mắt chậm rãi đáp lại.

"Đáng giá."

Cơn buồn nôn kìm kẹp tôi, và miệng tôi chảy nước. *Giết anh ta. Tôi đã giết anh ta.*

"Chết tiệt, Sorrengail!" Sawyer hét lên. "Lightning? Cô đã giấu chúng tôi!"

Lightning Tôi đã từng lấy đi một mạng sống.

Bụng tôi quặn lại và một bóng đen bao trùm lấy tôi, nhưng đó không phải là Xaden. Tairn đã gấp đôi cánh của mình lại trên chúng tôi, khép chặt thế giới trong khi tôi nôn thốc nôn tháo mọi thứ tôi đã ăn hôm nay.

"Bạn đã làm những gì cần thiết rồi", Tairn nói, nhưng điều đó không ngăn được dạ dày tôi thắt lại và thắt lại lần nữa, cố gắng hết sức để tổng ra thứ thậm chí không có trong đó.

"Anh đã cứu được bạn mình," Andarna nói thêm.

Cuối cùng, dạ dày tôi cũng ổn định, và tôi cố gắng đứng dậy, đưa mu bàn tay lên che miệng. "Bạn cần nghỉ ngơi một chút, phải không?"

"Em tự hào vì anh là của em." Giọng Andarna run rẩy, đôi mắt cô chớp chậm lại. *"Kể cả khi em cần tắm."*

Tairn thu cánh lại, và Andarna bước về phía trước, rồi lao lên bầu trời với những nhịp cánh đều đặn hướng về Thung lũng.

Tôi nhìn chăm chăm vào yên ngựa. Tôi cần đưa anh ta ra khỏi đây để anh ta cũng có thể nghỉ ngơi. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ là cuối cùng tôi cũng có một con dấu, một con dấu thực sự, đích thực, và điều đầu tiên tôi làm với nó là giết một người đàn ông.

"Violet?" Dain xuất hiện bên trái tôi. "Là cô với cú sét đánh đó à? Cái đã đánh sập tòa tháp?"

Kẻ đã giết Jack.

Tôi gật đầu, nghĩ về tất cả những lần tôi nhắm vào vai thay vì tim. Những chất độc tôi dùng để vô hiệu hóa, không phải giết người. Tôi để Oren bất tỉnh trên mặt đất ở Threshing và thậm chí không nhắm vào cổ họng khi hắn xâm chiếm phòng tôi.

Tất cả chỉ vì tôi không muốn trở thành kẻ giết người.

"Tôi chưa từng thấy thứ gì giống thế này. Tôi không nghĩ là có một người sử dụng tia sét nào trong hơn một thế kỷ qua—" Anh ta dừng lại. "Violet?"

"Tôi đã giết anh ta," tôi thì thầm, nghiên cứu tấm ngực giữa của yên ngựa. Đó phải là nơi mọi thứ kết nối, đúng không? Anh ta phải thoát khỏi thứ này bằng cách nào đó.

Mẹ sẽ rất tự hào khi biết rằng giờ đây tôi cũng giống như những người khác. Giống như mẹ vậy. Cái bụng rỗng của tôi lại lộn ngược,

và tôi nôn thốc nôn tháo như thể cơ thể tôi đang cố tổng khứ cảm giác tội lỗi.

"Chết tiệt." Anh xoa tay lên lưng tôi. "Không sao đâu, Vi."

Lần này nó dừng lại sớm hơn, và Dain kéo tôi vào ngực anh, nhẹ nhàng lắc lư trong khi tay anh di chuyển nhẹ nhàng lên xuống dọc sống lưng tôi.

"Tôi đã giết anh ta." Tại sao tôi chỉ có thể nói thế? Tôi là một hộp nhạc hỏng, lặp đi lặp lại cùng một giai điệu, và *mọi người đều* có thể nhìn thấy tôi. Mọi người đều biết tôi không thể xử lý hậu quả của chính con dấu của mình.

"Anh biết. Anh biết." Anh hôn lên đỉnh đầu tôi. "Và nếu em không muốn sử dụng sức mạnh đó nữa, em không cần phải—"

"Cút khỏi cô ta bằng cái trò vớ vẩn đó đi." Xaden đẩy ngực Dain và kéo tôi ra khỏi vòng tay anh ta, rồi nắm lấy vai tôi, xoay tôi lại đối mặt với anh ta. "Anh đã giết Barlowe."

Tôi gật đầu.

"Tia chớp. Dấu ấn của anh là tia chớp, đúng không?" Anh ấy nhìn tôi với vẻ chăm chú, như thể câu trả lời của tôi là chìa khóa cho bất cứ điều gì anh ấy cần.

"Đúng."

Hàm anh ta cong lại và đầu anh ta lắc lư một lần. "Tôi nghĩ vậy, nhưng tôi không chắc cho đến khi tôi thấy anh hạ gục tòa tháp đó."

Anh ta nghĩ vậy sao? Điều đó có nghĩa là gì?

"Nghe anh này, Sorrengail." Anh giơ một tay vuốt ve những lọn tóc lòa xòa sau tai tôi, động tác của anh nhẹ nhàng đến ngạc nhiên. "Thế giới này sẽ tốt đẹp hơn khi không có Barlowe. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Anh có ước mình là người kết thúc cuộc sống khốn khổ của anh ta không? Chắc chắn rồi. Nhưng những gì em đã làm sẽ cứu vô số người khác. Anh ta chẳng hơn gì một kẻ bắt nạt và sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn khi anh ta trở nên mạnh mẽ hơn. Con rồng của anh ta sẽ chọn một người cưỡi khác khi cô ấy sẵn sàng. Anh mừng vì anh ta đã chết. Anh mừng vì em đã giết anh ta."

"Tôi không cố ý." Nó gần như là một tiếng thì thầm. "Tôi chỉ là quá tức giận, và chúng ta vừa mới bắt được Liam. Tôi nghĩ rằng di vật của tôi cuối cùng cũng phản ứng dữ dội." Mắt tôi mở to. "Nó đã gần rồi, Xaden. Nó *quá* gần. Tôi phải làm gì đó."

"Bất cứ điều gì em đã làm chính là thứ giúp anh ấy sống sót." Anh vuốt ngón tay cái lên má tôi, chuyển động hoàn toàn trái ngược với giọng điệu của anh, và đôi mắt anh lóe lên đủ để tôi biết anh biết những gì tôi đã làm.

"Tôi không muốn thế này," tôi buột miệng. "Rhiannon có thể di chuyển đồ vật trong không gian, và Dain có khả năng nhận diện ngược—"

"Này," Dain quát.

"Anh nghĩ là tôi chưa biết điều đó à?" Xaden quát qua vai anh.

"Kaori có thể thổi hồn vào trí tưởng tượng của anh ấy, và Sawyer có thể bẻ cong kim loại. Mira có thể mở rộng các lá bùa. Mọi người đều có một con dấu không chỉ hữu ích cho trận chiến. Chúng là công cụ cho điều tốt đẹp trên thế giới. Và tôi là cái quái gì, Xaden? Tôi là một vũ khí chết tiệt."

"Em không cần phải sử dụng sức mạnh của mình, Vi," Dain bắt đầu, giọng nói nhẹ nhàng và an ủi.

"Dừng lại. Đu. Nuông chiều. Cô ta." Xaden cắn từng chữ vào Dain. "Cô ta không phải là trẻ con. Cô ta là một người phụ nữ trưởng thành. Một kỵ sĩ. Hãy bắt đầu đối xử với cô ta như một người phụ nữ trưởng thành và ít nhất hãy tử tế nói cho cô ta biết sự thật. Anh nghĩ Melgren hay bất kỳ vị tướng nào khác—kể cả mẹ cô ta—sẽ để cô ta ngồi trên một sức mạnh như thế này sao? Cô ta không thể che giấu được, không phải theo cách cô ta vừa *phá hủy* một trong những pháo đài luyện tập."

"Anh chỉ muốn cô ấy giống anh thôi", Dain phản biện. "Một kẻ giết người máu lạnh. Chẳng mấy chốc anh sẽ nói với cô ấy rằng mọi chuyện ổn thôi, anh sẽ quen với việc giết chóc thôi".

Tôi hít một hơi thật sâu.

Xaden trừng mắt nhìn anh ta. "Máu trong huyết quản của tôi ấm áp như máu của anh vậy, Aetos, và nếu anh muốn làm công việc của tôi vào năm sau, thì tốt hơn là anh nên bắt đầu hiểu rằng anh *không bao giờ* quen với việc giết chóc, nhưng anh hiểu rằng điều đó là cần thiết." Anh ta quay lại nhìn tôi, ánh mắt đen tối của anh ta nhìn chằm chằm vào tôi. "Đây không phải là trường tiểu học. Đây là chiến tranh—và anh đã nghe tôi nói điều đó một lần rồi, nhưng sự thật xấu xí mà những người không ở tuyến đầu chọn cách quên đi là *luôn có* những túi đựng xác trong chiến tranh."

Tôi bắt đầu lắc đầu, nhưng mắt anh nheo lại nhìn tôi. "Em có thể không thích, thậm chí ghét nó, nhưng chính sức mạnh như của em có thể cứu sống mạng người."

"Bằng cách giết người?" Tôi kêu lên. Nếu Sgaeyl đúng, và dấu ấn phản ánh con người cốt lõi của chúng ta, thì tôi chính xác như biệt danh mà Xaden đặt cho tôi... Bao lực.

"Bằng cách đánh bại quân đội xâm lược trước khi chúng có cơ hội làm hại dân thường. Anh muốn giữ cháu trai của Rhiannon sống sót trong ngôi làng biên giới nhỏ bé đó sao? Đây là cách. Anh muốn giữ Mira sống sót khi cô ấy ở sau chiến tuyến của kẻ thù sao? Đây. Là. Cách. Em không chỉ là một vũ khí, Sorrengail. Em chính là vũ khí. Em rèn luyện khả năng này, sở hữu nó, và em sẽ có sức mạnh để bảo vệ cả một *vương quốc*." Anh vuốt những lọn tóc xoắn của tôi ra sau tai, làm sáng tỏ tầm nhìn của tôi để tôi không còn lý do gì để không nhìn thấy sự trung thực trong mắt anh. Khi anh chắc chắn rằng tôi sẽ không tranh cãi thêm nữa, anh nhìn sang bên

canh mình. "Rhiannon, anh có thể đưa cô ấy trở lại thành trì không?"

"Chắc chắn rồi." Rhiannon vội vã chạy tới.

Dain chế nhạo và đi về phía những người chỉ huy khác, bỏ lại chúng tôi.

"Yên xe—" Tôi bắt đầu.

"Tairn có thể tự mình lấy nó ra. Đó là một trong nhiều điều khoản thiết kế của anh ấy." Xaden quay người định rời đi nhưng dừng lại. "Cảm ơn anh đã cứu Liam. Anh ấy rất quan trọng với tôi."

"Anh không cần phải cảm ơn..." Tôi thở dài sau lưng anh. "Và anh ấy đã đi rồi."

"Hai người có mối quan hệ kỳ lạ thật," Rhiannon nói, khoác tay tôi.

"Chúng tôi không có mối quan hệ nào cả." Tôi nhìn Tairn, người ngạc nhiên khi vẫn giữ im lặng bất kể chuyện gì xảy ra với Xaden và Dain.

"Đi đi," Tairn thúc giục. *"Nhưng đừng chìm đắm trong tội lỗi, Silver One. Bất cứ điều gì bạn cảm thấy đều là tự nhiên. Cho phép bản thân cảm nhận nó nhưng sau đó hãy buông bỏ nó. Người chỉ huy cánh đã đưa ra một quan điểm hợp lý. Với một con dấu như thế, bạn là hy vọng tốt nhất mà vương quốc có để chống lại lũ quỷ dữ đang tìm cách làm hại nó. Nghỉ ngơi và tôi sẽ gặp bạn vào ngày mai. Tôi sẽ tự tháo yên ngựa của mình ra."*

"Hai người chắc chắn đang trong một mối quan hệ," Rhiannon tiếp tục, kéo tôi ra khỏi sân. "Tôi chỉ không thể hiểu được liệu đó là mối quan hệ đối lập hấp dẫn khiến hai người giương nanh vuốt hay là sự nóng bỏng chậm rãi, chết người của sự căng thẳng tình dục nóng bỏng." Cô liếc nhìn tôi. "Bây giờ hãy nói cho tôi biết làm thế quái nào mà hai người lại tiến triển nhanh như vậy ngoài kia."

"Ý anh là gì?"

"Khi Liam rơi xuống, Feirge và tôi đã bay nhanh nhất có thể, nhưng tôi biết chúng tôi sẽ quá chậm vì góc độ và tốc độ của chúng tôi, và tôi nghĩ rằng bạn..." Cô lắc đầu. "Nó trông giống như bạn ở trên cao so với anh ấy một giây và ở trên anh ấy trong giây tiếp theo. Tôi chưa bao giờ thấy một con rồng bay nhanh như vậy. Giống như tôi chớp mắt và bỏ lỡ nó vậy."

Bây giờ tội lỗi cắn tôi vì một lý do hoàn toàn khác. Rhiannon là bạn tôi, người thân thiết nhất của tôi ở đây, nếu tôi thành thật về những gì Dain và tôi đã trở thành. Trong tất cả mọi người, cô ấy nên biết—

"Đừng cảm thấy tội lỗi vì không thể nói với cô ấy. Bí mật này thuộc về loài rồng, không phải của anh," Tairn cảnh báo. "Không ai có quyền mạo hiểm với những chú rồng con của chúng ta. Kể cả anh, Silver One."

"Tairn thực sự rất nhanh", tôi nói như một lời giải thích. Đó không phải là lời nói dối, nhưng cũng không phải là sự thật hoàn

toàn.

"Và cảm ơn Chúa vì điều đó. Zihnal hẳn phải rất yêu Liam, đã thoát chết hai lần trong ngày hôm nay."

Nhưng không phải Liam là người thoát chết.

Đó là tôi.

Và tôi không thể không tự hỏi liệu ở đâu đó, trên một cõi tồn tại nào đó, Malek có đang ngồi trên ngai vàng của mình, tức giận vì tôi đã đánh cắp linh hồn khỏi tay hắn không.

Nhưng rồi tôi lại đưa cho anh ấy cái của Jack.

Tất nhiên, nó có thể làm hỏng máy của tôi mãi mãi.

...

Mục tiêu bằng gỗ trong phòng tôi rung lắc khi một trong những con dao găm của tôi chìm vào gỗ bên cạnh con dao cuối cùng tôi ném. Tôi có thể tức giận với thể giới, nhưng ít nhất thì mục tiêu của tôi không bị lệch. Nếu tôi bắn trượt, rất có thể lưỡi dao sẽ bay ra ngoài cửa sổ, xét đến việc tôi đã dựng mục tiêu trên tường.

Tôi ném thêm ba phát nữa, thật nhanh, và lần nào cũng trúng vào cổ họng của mục tiêu hình người đó.

Còn ý nghĩa gì khi nhắm vào vai nữa nếu tôi đã hạ gục mọi người bằng những tia sét? Tôi kiểm chế để làm gì? Chỉ với một cú hất cổ tay, tôi phóng con dao găm tiếp theo, đâm thẳng vào trán của nhân vật đó ngay khi có tiếng gõ cửa.

Hoặc là Rhiannon hỏi lần thứ mười rằng tôi có muốn nói về chuyện đã xảy ra hôm nay không hoặc là Liam—

Tôi dừng lại. Không thể là Liam, đang kiểm tra xem tôi đã thực sự ngủ chưa, vì Liam vẫn đang ở trong bệnh xá, đang hồi phục sau thanh kiếm mà anh ấy cầm theo.

"Vào đi." Ai quan tâm nếu tôi chỉ mặc mỗi áo choàng tắm? Không phải là tôi không thể giết chết kẻ đột nhập bằng dao. Hoặc sét đánh.

Cánh cửa mở ra bên cạnh tôi, nhưng tôi không thèm nhìn khi tôi ném một con dao găm khác. Chiều cao đó? Mái tóc đen mà tôi bắt gặp trong tầm nhìn ngoại vi của mình? Mùi hương tuyệt vời đó? Tôi thậm chí không cần phải nhìn kỹ - cơ thể tôi nói với tôi rằng đó là Xaden.

Rồi cơ thể tôi nhắc nhở tôi chính xác cảm giác khi miệng anh ấy chạm vào miệng tôi, và bụng tôi rung lên. Chết tiệt, tôi quá căng thẳng để đối phó với anh ấy hoặc cách anh ấy khiến tôi cảm thấy tồi tệ.

"Tưởng tượng đó là tôi à?" anh hỏi, đóng cửa phòng tôi lại và dựa lưng vào đó, khoanh tay trước ngực. Sau đó, anh nhìn lại, ánh mắt nóng bỏng của anh lướt qua cơ thể tôi.

Đột nhiên, làn gió xuân thổi qua cửa sổ mở không đủ làm mát làn da tôi, nhất là khi anh ấy nhìn tôi như thế.

Bím tóc dài của tôi đung đưa sau lưng khi tôi lấy một con dao găm khác ra khỏi tủ quần áo. "Không. Nhưng đó là anh cách đây khoảng hai mươi phút."

"Bây giờ là ai vậy?" Anh ta nhướn mày, bắt chéo mắt cá chân này lên mắt cá chân kia.

"Không ai mà anh biết." Với một cái hất cổ tay, lưỡi dao tiếp theo xuyên qua xương ức. "Tại sao anh lại ở đây?" Tôi liếc về phía anh ta đủ lâu để nhận ra rằng anh ta đã tắm và mặc đồng phục tiêu chuẩn của chúng tôi thay vì đồ da bay, và chắc chắn không đủ lâu để nhận ra anh ta trông đẹp trai đến mức nào. Chỉ một lần thôi, tôi rất muốn thấy anh ta luộm thuộm hoặc mất bình tĩnh, bất cứ điều gì nằm ngoài sự kiểm soát bình tĩnh mà anh ta mặc như áo giáp. "Để tôi đoán nhé. Vì Liam không còn làm nhiệm vụ nữa, nhiệm vụ của anh là thuyết giảng cho tôi về việc ngủ trong bộ đồ cotton thông thường."

"Tôi không đến để thuyết giảng cho cô", anh ấy nhẹ nhàng nói, và tôi có thể cảm nhận được sự ấm áp trong ánh mắt của anh ấy như một sự vuốt ve khi lướt qua những chiếc dây áo choàng mỏng màu đen của tôi. "Nhưng tôi chắc chắn có thể thấy rằng cô không mặc áo giáp".

"Sẽ chẳng có ai đủ lỗ bịch để tấn công tôi bây giờ." Tôi lấy một con dao găm khác từ tủ quần áo, đồng dao của tôi đang vơi dần. "Không khi tôi có thể giết chúng từ khoảng cách năm mươi yard." Gõ nhẹ vào đầu vũ khí sắc như dao cạo, tôi xoay người một chút, vừa đủ để đối mặt với anh ta. "Anh nghĩ nó có hiệu quả ở bên trong không? Ý tôi là, làm sao ai đó có thể điều khiển tia sét nếu không có bầu trời?" Vẫn nhìn chằm chằm vào anh ta, tôi ném con dao găm vào mục tiêu. Âm thanh thỏa mãn của gỗ chẻ cho tôi biết tôi đã đánh trúng đích.

"Mẹ kiếp, nóng hơn mức cần thiết." Anh hít một hơi thật sâu. "Tôi nghĩ đó là điều em phải tự tìm hiểu." Ánh mắt anh nhìn xuống miệng tôi và cánh tay anh căng cứng.

"Anh không định bước vào và nói rằng anh có thể huấn luyện tôi sao? Anh có thể cứu tôi sao?" Tôi lè lưỡi và có một sự thôi thúc hoàn toàn vô lý là chạy nó lên các đường nét của thánh tích trên cổ anh ta, theo dõi họa tiết phức tạp. "Anh thật không giống Xaden chút nào."

"Tôi không biết cách huấn luyện một người sử dụng tia sét, và từ những gì tôi chứng kiến hôm nay, anh không cần phải cứu." Có một sự khao khát thuần khiết trong mắt anh khi anh quét dọc cơ thể tôi từ những ngón chân trần đến đường viền váy dài đến đùi, qua ngực đến cổ, và cuối cùng chạm đến mắt tôi.

"Chỉ từ bản thân tôi thôi," tôi lẩm bẩm. Những điều tôi nghĩ về việc làm với anh ấy khi anh ấy nhìn tôi như thế chắc chắn sẽ hủy hoại tôi, và đêm nay tôi không chắc mình có quan tâm không. Đó là một sự kết hợp nguy hiểm. "Vậy thì tại sao anh lại ở đây, Xaden?"

"Bởi vì có vẻ như tôi không thể tránh xa được." Anh ấy có vẻ không vui chút nào khi nghe lời thừa nhận này, nhưng tôi vẫn nín thở.

"Bạn không nên ra ngoài ăn mừng sao?" Mọi người khác đều ra ngoài.

"Chúng ta đã thắng một trận chiến, không phải một cuộc chiến tranh." Anh đẩy cửa ra và bước một bước, thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi, và nhấc bím tóc của tôi khỏi vai, từ từ xoa ngón tay cái dọc theo các lọn tóc. "Và anh nghĩ em vẫn có thể buồn."

"Anh bảo em vượt qua chính mình, nhớ không? Vậy tại sao anh lại quan tâm đến việc em buồn chứ?" Tôi khoanh tay trước ngực, chọn tức giận thay vì ham muốn.

"Tôi đã nói với anh là anh phải phát triển bản năng giết chóc. Tôi chưa bao giờ nói là anh sẽ vượt qua được điều đó." Anh thả bím tóc của tôi xuống.

"Nhưng tôi nên làm thế, đúng không?" Tôi lắc đầu và rút lui vào giữa phòng. "Chúng ta dành ba năm ở đây để học cách trở thành kẻ giết người, quảng bá và khen ngợi những người làm tốt nhất."

Anh ta thậm chí không hề nao núng, chỉ nhìn tôi với vẻ quan sát và bình tĩnh đến khó chịu đặc trưng của anh ta.

"Tôi không tức giận vì Jack đã chết. Cả hai chúng ta đều biết anh ta muốn giết tôi từ hồi Parapet, và cuối cùng anh ta sẽ làm vậy. Tôi tức giận vì cái chết của anh ta đã thay đổi *tôi*." Tôi vỗ nhẹ vào ngực ngay phía trên tim. "Dain nói với tôi rằng nơi này tước đi những điều tốt đẹp để tiết lộ con người thật của một người."

"Không cãi nhau ở đó đâu." Anh ấy nhìn tôi khi tôi bắt đầu bước đi.

"Và tôi cứ nghĩ rằng khi còn nhỏ, tôi đã hỏi bố tôi điều gì sẽ xảy ra nếu tôi muốn trở thành một kỵ sĩ như mẹ hoặc Brennan, và ông ấy nói với tôi rằng tôi không giống họ. Rằng con đường của tôi khác, ngoại trừ nơi này đã lột bỏ sự lịch sự, sự tử tế của tôi, và hóa ra sức mạnh của tôi còn hủy diệt hơn *bất kỳ sức mạnh* nào của họ." Tôi dừng lại ngay trước mặt anh ấy và giơ tay lên. "Và tôi không thể đổ lỗi cho sức mạnh này cho Tairn, không phải là tôi sẽ làm vậy. Các dấu ấn dựa trên người kỵ sĩ, chỉ được tiếp thêm năng lượng bởi con rồng, điều đó có nghĩa là nó luôn ở đó dưới bề mặt, chỉ chờ được giải phóng. Và nghĩ rằng—" Một cục nghẹn hình thành trong cổ họng tôi. "Suốt thời gian này, tôi đã có hy vọng nhỏ nhoi, thôi thúc rằng tôi sẽ giống như Brennan, và *đó* sẽ là bước ngoặt trong câu chuyện ngụ ngôn nhỏ bé của tôi. Rằng dấu ấn của tôi sẽ được chữa lành, và tôi có thể ghép lại tất cả những thứ đã vỡ. Nhưng

thay vào đó, tôi được tạo ra để chia cắt chúng ra. Tôi sẽ giết bao nhiêu người bằng thứ này?"

Ánh mắt anh dịu lại. "Tùy ý anh chọn. Chỉ vì hôm nay anh có được quyền lực không có nghĩa là anh mất đi quyền tự quyết."

"Tôi bị sao vậy?" Tôi lắc đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. "Bất kỳ người lái nào khác cũng sẽ rất phẫn khích." Ngay cả bây giờ, tôi vẫn cảm thấy sức mạnh đang sôi sục ngay dưới làn da của mình.

"Em chưa bao giờ giống bất kỳ người cưỡi ngựa nào khác." Anh tiến lại gần hơn nhưng không chạm vào tôi. "Cổ lẽ vì em chưa bao giờ muốn ở đây."

Các vị thần ời, tôi muốn anh ấy chạm vào tôi, xóa đi sự xấu xí của ngày hôm nay, khiến tôi cảm thấy điều gì đó, bất cứ điều gì trừ nỗi xấu hổ đang dâng trào này.

"Không ai trong số *các người* muốn ở đây cả." Tôi liếc nhìn di vật nổi loạn trên cổ anh ta. "Tất cả các người đều ổn cả."

Anh ấy nhìn tôi, thực sự *nhìn*, và có vẻ như anh ấy nhìn thấy quá nhiều. "Hầu hết chúng ta sẽ đốt cháy nơi này thành bình địa nếu chúng ta có lựa chọn, nhưng mọi người bị đánh dấu đều *muốn* ở đây vì đây là con đường duy nhất để chúng ta sinh tồn. Anh thì không như vậy. Anh muốn một cuộc sống yên tĩnh đây sách vở và sự thật. Anh muốn ghi lại các trận chiến, chứ không phải tham gia vào chúng. Anh không có gì *sai* cả. Anh được tức giận vì hôm nay anh đã giết một người đàn ông. Anh được tức giận vì người đàn ông đó đã cố giết bạn anh. Anh được cảm thấy bất cứ điều gì anh muốn trong những bức tường này."

Lúc này anh ấy đã ở đủ gần để tôi có thể cảm nhận được hơi ấm cơ thể anh ấy qua lớp vải cotton mỏng của chiếc áo choàng tắm.

"Nhưng không phải ở bên ngoài chúng." Đây không phải là một câu hỏi.

"Chúng ta là người cưỡi ngựa", anh ta nói, như thể lời giải thích đó là đủ. Anh ta nắm lấy tay tôi và đưa lên ngực. "Vậy thì làm bất cứ điều gì em cần để thoát ra. Em muốn hét lên? Hét lên với anh. Em muốn đánh vào thứ gì đó? Đánh anh. Anh có thể chịu được."

Đánh anh ta là điều cuối cùng tôi muốn làm, và đột nhiên, tôi không còn muốn chống trả nữa.

"Nào," anh thì thầm. "Cho tôi thấy những gì anh có."

Tôi kiễng chân lên và hôn anh ấy.

Mặc dù không bị cấm, nhưng các học viên được khuyến khích không nên nảy sinh tình cảm lãng mạn quá mức trong khi học tập tại đơn vị vì hiệu quả của đơn vị.

— MỘT ĐIỀU NĂM, MỤC BẢY BỘ LUẬT CỦA Kỵ Sĩ Rồng

CHƯƠNG BA MƯƠI

Cơ thể anh cứng đờ trong một nhịp, hai nhịp, rồi anh xoay chúng tôi lại nhanh không tưởng, ép lưng tôi vào cửa, xô đẩy khung cửa. *Trời ạ.* Anh nắm lấy cổ tay tôi bằng một tay và giữ chúng như tù nhân trên đầu tôi. "Violet," Xaden rên rỉ trên miệng tôi. Lời cầu xin trong giọng nói của anh tràn ngập huyết quản tôi với một dạng sức mạnh hoàn toàn khác. Biết rằng anh cũng bị ảnh hưởng bởi sự hấp dẫn của chúng tôi như tôi là một điều vội vã. "Đây không phải là điều em muốn."

"Đó chính xác là những gì em muốn," tôi phản bác. Tôi muốn thay thế cơn giận dữ bằng ham muốn, cái chết của ngày hôm nay bằng sự đảm bảo đập thành thịch của cuộc sống của chính tôi, và tôi biết anh ấy có khả năng mang lại tất cả những điều đó và hơn thế nữa. "Anh đã nói là làm bất cứ điều gì em cần." Tôi cong lưng, ấn đầu ngực vào ngực anh ấy.

Hơi thở của anh ấy thay đổi, và có một cuộc chiến trong mắt anh ấy mà tôi quyết tâm phải chiến thắng.

Đã đến lúc ngừng khiêu vũ quanh sự căng thẳng không thể chịu đựng này và phá vỡ nó.

Anh cúi xuống, miệng anh chỉ cách miệng tôi vài inch. "Và anh nói với em rằng anh là điều cuối cùng em cần." Giọng anh gầm gừ không kiềm chế được vang lên trong lồng ngực, và mọi dây thần kinh trong cơ thể tôi bùng lên sống động.

"Anh đang ám chỉ người khác à?" Tim tôi đập loạn xạ khi tôi tình cờ trả lời câu hỏi của anh ta.

"Chết tiệt, không." Ngọn lửa ghen tuông không thể nhầm lẫn khiến mắt anh nheo lại trong một nhịp tim trước khi hông anh ghim chặt hông tôi vào cửa, và sự nhẹ nhõm tức thời của tôi trước câu trả lời của anh được thay thế bằng một cơn giật mình vì ham muốn thuần túy. Tôi có thể thấy sự kiểm soát khét tiếng của anh lơ lửng trên bờ vực, cân bằng một cách bấp bênh trên mũi dao. Anh chỉ cần một. Một chút. Đây. Và tôi sắp đẩy một cách vô liêm sỉ.

"Tốt." Tôi nghiêng đầu lên anh và kéo môi dưới của anh vào giữa môi tôi, mút trước khi nhẹ nhàng cắn anh bằng răng. "Bởi vì em chỉ muốn anh, Xaden."

Những lời nói đó làm tan vỡ điều gì đó bên trong anh ấy, và anh ấy cho đi.

Cuối cùng.

Miệng chúng tôi chạm vào nhau, và nụ hôn nóng bỏng, mạnh mẽ và hoàn toàn ngoài tầm kiểm soát của chúng tôi. Nhu cầu chạy dọc sống lưng tôi khi anh ấy nắm lấy hông tôi trong tay và kéo tôi vào hông anh ấy, lưng tôi cọ vào gờ cửa sau lưng khi tôi sử dụng nó làm đòn bẩy để đẩy gần hơn với sức mạnh của anh ấy.

Tôi quấn chân quanh eo anh và khóa chặt mắt cá chân. Áo choàng tắm của tôi bay lên theo chuyển động, nhưng tôi không quan tâm, không quan tâm đến cách anh hôn tôi một cách say đắm. Sự vuốt ve của miệng anh và những cú vuốt ve của cái lưỡi độc ác của anh đánh cắp mọi suy nghĩ hợp lý, và thế giới của tôi thu hẹp lại với nụ hôn này, phút giây này, người đàn ông này. *Của tôi.* Vào khoảnh khắc này, Xaden Riorson là *của tôi.*

Hoặc có thể tôi là của anh ấy. Ai quan tâm khi anh ấy vẫn hôn tôi?

Hơi nóng tràn ngập cơ thể tôi một cách gây nghiện, khiến từng tắc da thịt tôi nóng bừng khi miệng anh lướt xuống cổ tôi trong một cuộc tấn công đầy nhục cảm khiến tôi rên rỉ.

"Chúa ơi," anh ấy nói bên cổ họng tôi, rồi chúng tôi di chuyển.

Wood cào sàn và đập xuống trước khi hông tôi đập vào bàn, và mắt cá chân tôi rơi khỏi lưng anh khi anh cúi xuống tôi, luồn ngón tay qua tóc tôi ở gáy khi anh lại chiếm lấy miệng tôi. Tôi hôn anh đáp lại với sự thèm khát mà tôi chỉ biết khi ở bên anh.

Tay tôi bay về phía sau để chống đỡ sức nặng của mình, hất tung mọi thứ ra khỏi đường đi, khiến mọi thứ đổ nhào xuống sàn. Đồng hồ ngừng tích tắc.

"Sáng mai em sẽ ghét anh. Em. Không. Thực. Sự. Muốn. Điều. Này." Anh nhấn mạnh từng từ bằng một nụ hôn dọc theo hàm tôi, tiến đến tai tôi. Anh cắn vào thùy, và lõi của tôi tan chảy, tan chảy.

"Đừng nói với em những gì em muốn nữa." Tôi thở hổn hển và luồn ngón tay qua những lọn tóc ngắn của anh, nghiêng đầu, giúp anh dễ tiếp cận hơn. Anh nắm lấy nó, di chuyển xuống cổ tôi đến nơi nó cong vào vai tôi.

Mẹ kiếp, cảm giác thật tuyệt. Mỗi lần miệng anh chạm vào làn da nóng bỏng của tôi như ngọn lửa bùng cháy, và tôi hít một hơi thật mạnh khi anh nán lại một điểm nhạy cảm, chậm rãi. Nhưng rồi anh lại bất động, hơi thở nóng hổi và ướt át phả vào bên cổ tôi.

Lông mày tôi nhíu lại với một suy nghĩ không mong muốn. "Trừ khi *anh* không muốn *em*."

"Có phải anh cảm thấy như em không muốn anh không?" Anh nắm lấy tay tôi và luồn nó vào giữa cơ thể chúng tôi, và những

ngón tay tôi quần quanh chiều dài của anh qua lớp da của anh. Tôi rên rỉ vì ham muốn thuần túy khi cảm nhận được anh cứng như thế nào đối với tôi.

"Anh luôn muốn em chết tiệt." Anh rên rỉ khi tôi bóp chặt. Sau đó, anh ngẩng đầu lên, nắm lấy ánh mắt của tôi bằng ánh mắt của anh, và tôi nhận ra nhu cầu hoang dã trong chiều sâu lấp lánh vàng đó. Nó phản chiếu chính tôi. "Em bước vào một căn phòng, và anh không thể rời mắt. Anh đến gần em, và đây là những gì xảy ra. Cứng ngay lập tức. Chết tiệt, anh hầu như không thể *nghĩ* khi em ở gần." Anh lắc hông vào tay tôi, và tôi siết chặt tay cùng với bụng mình. "Muốn em không phải là vấn đề ở đây."

"Vậy thì là gì?"

"Tôi đang cố gắng làm điều chính nghĩa và không lợi dụng cô sau một ngày tồi tệ." Anh ta nghiêng chặt hàm.

Tôi mỉm cười và hôn lên mép miệng anh. "Hôm nay ở đây lúc nào cũng tệ. Và không phải là lợi dụng khi em đang yêu cầu"—rằng tôi cần vào môi anh—"sửa lại, *cầu xin* anh làm cho ngày của em tốt hơn."

"Violet." Anh ấy gọi tên tôi như một lời cảnh báo, như thể anh ấy là thứ tôi nên cảnh giác. *Violet*. Anh ấy chỉ gọi tên tôi khi chỉ có hai chúng tôi, khi mọi bức tường và sự giả vờ sụp đổ, và Chúa ơi nếu tôi không muốn nghe điều đó lặp đi lặp lại, chỉ như thế thôi.

"Em không muốn nghĩ, Xaden. Em chỉ muốn cảm nhận." Tôi thả anh ra. Chỉ cần kéo một cái ruy băng là đủ để tháo bím tóc dài, lỏng lẻo của tôi ra, và tôi luồn ngón tay qua mớ tóc đó.

Mắt anh tối lại và tôi biết mình đã thắng.

"Chết tiệt, mái tóc này," anh nói, rồi lướt miệng trên miệng tôi. "Và *cái miệng này*. Tất cả những gì anh muốn làm là hôn em, ngay cả khi em làm anh tức giận."

"Vậy thì hôn em đi." Tôi cong người về phía anh và đòi môi anh, hôn anh như thể đây có thể là lần duy nhất tôi có cơ hội. Sự tuyệt vọng này không phải là tự nhiên; nó giống như một đám cháy rừng có khả năng thiêu rụi cả hai chúng ta nếu chúng ta để nó bùng cháy.

Nu hôn trắng trợn, đầy nhục dục, và tôi tan chảy trong anh, hòa quyện từng cú thúc của lưỡi anh với lưỡi tôi. Anh có vị bạc hà, và Xaden, và tôi không thể nào đủ được.

Anh ấy là loại nghiện tệ nhất, nguy hiểm và không thể thỏa mãn.

"Bảo anh dừng lại đi," anh thì thầm, ngón tay cái lướt nhẹ trên làn da nhạy cảm ở mắt trong đùi tôi.

"Đừng dừng lại." Tôi sẽ chết nếu anh ấy dừng lại.

"Mẹ kiếp, Violet," anh rên rỉ, luồn tay vào giữa hai đùi tôi.

Thôi kệ. Đó là cách tôi muốn anh ấy gọi tên tôi từ giờ trở đi. Cứ như thế thôi.

Anh lướt lớp vải quần lót của tôi qua âm vật, và lưng tôi cong lên vì khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể, ngọt ngào đến nỗi tôi có thể ném

được nó.

Anh ấy lại chiếm lấy miệng tôi bằng một cuộc tấn công đói khát, lưỡi anh ấy lướt trên lưỡi tôi khi những ngón tay anh ấy vuốt ve tôi qua lớp vải, khéo léo sử dụng nó để ma sát. Tôi cố lắc hông vào tay anh ấy để có thêm, nhưng chân tôi lúng lẳng trên bàn, khiến tôi mất đòn bẩy. Tôi chỉ có thể có những gì anh ấy quyết định cho.

"Chạm vào em đi," tôi ra lệnh, móng tay tôi cán vào gáy mạnh mẽ của anh, ham muốn dâng trào trong tôi như tiếng trống.

Giọng anh khàn khàn bên miệng tôi. "Nếu tôi chạm vào em, thực sự, thành thật chạm vào em, tôi không biết mình có thể dừng lại được không."

Anh ấy sẽ làm vậy. Tôi biết điều đó trong tâm hồn mình. Đó là lý do tại sao tôi tin tưởng anh ấy với cơ thể của tôi.

Trái tim tôi ư? Nó không ảnh hưởng đến quyết định này.

"Đừng tỏ ra *danh dự* nữa và làm tình với tao đi, Xaden."

Đôi mắt anh lóe lên, rồi anh hôn tôi như thể tôi là không khí mà anh đã mất, như thể mạng sống của anh phụ thuộc vào nó, và tôi nghĩ mạng sống của tôi cũng có thể như vậy. Những ngón tay anh luồn vào bên trong quần lót của tôi và vuốt ve phần lõi trơn bóng của tôi, và một tiếng rên rỉ thoát ra khỏi môi tôi. Cái chạm của anh như điện giật.

"Mềm mại chết tiệt." Anh hôn tôi thật sâu khi những ngón tay anh chạm vào và trêu chọc, khiến cuộn khoái cảm ngọt ngào đó thắt chặt trong lõi tôi. Tôi ấn móng tay vào vai anh, lưng tôi cong lên khi anh tạo những vòng tròn ngày càng chặt hơn trên âm vật sưng tấy của tôi. "Anh cá là em ngon như em cảm nhận."

Niềm vui lan tỏa khắp người tôi, một ngọn lửa sống động đang phả hơi thở bên dưới làn da tôi.

"Nhiều hơn nữa." Đó là tất cả những gì tôi có thể nói, đòi hỏi, khi da tôi ửng hồng và mạch đập tăng vọt. Tôi sắp bùng cháy, bùng nổ thành ngọn lửa, và tất cả những gì tôi có thể làm là rên rỉ trong miệng anh khi anh trượt một ngón tay vào bên trong tôi. Cơ bắp của tôi co lại quanh anh, và anh hành động trong một giây.

"Em nóng bỏng quá." Giọng anh trầm xuống, nghe như thể nó vừa được cạo qua than. "Có thể cả hai chúng ta đều chết tiệt, nhưng anh không thể chờ để cảm nhận em xuất tinh quanh dương vật của anh."

"Ồi trời ơi." Cái *miệng* đó. Tôi chống tay vào tường để lấy lực, làm rơi thứ gì đó khi hông tôi lắc. Có thứ gì đó vỡ tan trên sàn bên trái khi tôi cưỡi những ngón tay đang thúc mạnh của anh. Anh cong chúng vào thành trong của tôi và tôi thở hổn hển, đùi tôi khóa chặt quanh hông bọc da của anh. Và khi anh dùng ngón tay cái vuốt ve âm vật của tôi, ma sát và áp lực đẩy tôi đến bờ vực của sự sung sướng vô nghĩa.

Tôi hét lên, và anh ấy che tiếng động bằng miệng, hôn bằng những cú vuốt ve tinh quái của lưỡi, khớp với chuyển động của ngón tay anh ấy bên trong tôi. Sức mạnh dâng trào, lan tỏa qua xương tôi, và tôi nắm chặt Xaden hơn nữa, ngạc nhiên trước luồng năng lượng nổ lách tách bất ngờ.

"Nhìn em này. Em đẹp chết đi được, Violet. Thả anh ra nào." Những lời anh nói quanh quẩn trong tâm trí tôi, miệng anh gắn chặt vào miệng tôi, và sự gần gũi của nó đẩy tôi đến giới hạn khoái cảm rồi vượt qua nó.

Anh nuốt tiếng khóc của tôi khi lưng tôi cúi xuống, làn sóng cực khoái đầu tiên tràn qua tôi, giải phóng cuộn dây căng thẳng chặt chẽ đó trong một vụ nổ tia lửa ở rìa tầm nhìn của tôi, phá vỡ tôi thành hàng triệu ngôi sao rải rác. Tia chớp đánh bên ngoài cửa sổ của tôi, ánh sáng lóe lên khắp phòng hết lần này đến lần khác khi anh vuốt ve tôi với sự chuyên nghiệp khiến cực khoái đầu tiên trở thành cực khoái thứ hai.

"Xaden," tôi rên rỉ khi khoái cảm dâng trào rồi lại bùng phát.

Anh cười toe toét và trượt ngón tay khỏi cơ thể tôi, và tôi chẳng còn gì ngoài hơi thở hỗn hển và cơn đói thô sơ khi tôi với lấy áo anh. Tôi muốn cởi nó ra *ngay bây giờ*. Anh đáp ứng sự cấp bách của tôi, xé toạc lớp vải, và rồi chúng tôi lại hôn nhau, tất cả những chiếc lưỡi xoáy tròn và bàn tay lang thang. Cảm giác làn da của anh dưới đầu ngón tay tôi thật tuyệt, mềm mại đến không tưởng trên hàng mét cơ bắp rắn chắc. Tôi lần theo đường nét của lưng anh, ghi nhớ những chỗ trũng và lõm khi gân gợn sóng theo mỗi chuyển động của anh.

"Em cần anh *ngay bây giờ*," tôi thở hỗn hển và với tay vào cúc quần da của anh.

"Em biết mình đang nói gì không?" anh hỏi khi tôi đẩy miếng vải—và bất kỳ miếng vải nào bên dưới—qua hông anh, giải phóng chiều dài dày của dương vật anh. Nó nóng và cứng trong tay tôi, và tiếng rên rỉ thoát ra từ đôi môi anh khiến tôi cảm thấy bất khả chiến bại.

"Em muốn anh quan hệ với em." Tôi cong người lên và hôn anh.

Anh rên rỉ, kéo hông tôi đến mép bàn, rồi kéo quần lót của tôi xuống chân, để tôi trần trụi.

Mạch tôi đập nhanh. "Tôi uống thuốc ức chế khả năng sinh sản." Tất nhiên, cả hai chúng tôi đều uống. Điều cuối cùng mà bất kỳ ai muốn là những đứa trẻ sơ sinh chạy nhảy khắp nơi. Nhưng nói thì hơn xin lỗi.

"Cũng vậy." Anh nắm chặt hông tôi, nâng tôi lên để có góc tốt hơn, và đầu dương vật của anh cọ xát vào âm vật của tôi. Tôi thở hỗn hển và mắt anh khóa chặt vào mắt tôi. Sự đói khát mà tôi thấy khắc sâu trong từng đường nét căng thẳng của cơ thể anh là sự hủy hoại

của tôi. Tôi không quan tâm nếu điều đó khiến chúng tôi bị nguyên rủa. Tôi cần anh ấy.

Không còn kiềm chế nữa. Không còn nữa.

Tôi với tay vào giữa chúng tôi, hướng đầu dương vật của anh ấy đến lối vào của tôi, nhưng tư thế này tệ quá. Anh ấy cao hơn cái bàn đáng kể, và nếu tôi không quá tuyệt vọng vì anh ấy, tôi sẽ cười, nhưng tôi đang cười. Tôi cong người, nhưng điều đó không giúp ích gì. Mỗi giây chúng tôi chờ đợi có cảm giác như nó kéo dài cả thập kỷ.

"Cái bàn chết tiệt," anh ta chửi thề.

Đúng như suy nghĩ của tôi.

Bắt tay anh ấy co lại khi anh ấy nhắc tôi lên bằng phần sau đùi, và tôi vòng tay quanh cổ anh ấy và chân tôi quanh eo anh ấy, chiếc áo choàng của tôi bị kẹt giữa chúng tôi khi anh ấy xoay người. Miệng chúng tôi chạm vào nhau trong một nụ hôn nồng cháy khi lưng tôi chạm vào tủ quần áo, nhưng tôi hầu như không chớp mắt, quá đắm chìm trong cú đánh của lưỡi anh ấy, cảm giác của anh ấy giữa hai đùi tôi.

"Chết tiệt. Em ổn chứ?" anh ấy hỏi.

"Tôi ổn mà. Anh sẽ không làm tôi đau đâu."

Anh ấy đẩy vào bên trong tôi một inch đầu tiên, chặt chẽ, và tôi thở hổn hển vì sự co giãn đó.

"Nhiều hơn nữa." Tôi quá bận hôn anh ấy để nói. "Em cần tất cả anh."

"Em sẽ là cái chết của anh, Violet." Bất cứ thứ gì còn sót lại trong sự kiểm soát của anh đều mất đi, và anh hoàn toàn chiếm hữu tôi chỉ bằng một cú thúc mạnh mẽ.

Tôi rên rỉ trong nụ hôn. *Sâu*. Anh ấy sâu đến nỗi tôi cảm thấy anh ấy ở khắp mọi nơi.

"Nói với tôi là cậu ổn đi." Cảm ơn Chúa, anh ấy đã di chuyển rồi.

"Tôi hoàn hảo." Tốt hơn cả hoàn hảo. Sức mạnh bùng cháy dưới làn da tôi lần nữa, rung lên trong nhu cầu không lời, điên cuồng.

"Em cảm thấy thật tuyệt." Anh ấy thúc mạnh vào tôi, liên tục, trong khi vẫn giữ nhịp độ đều đặn và tàn bạo, miệng anh ấy lướt xuống cổ tôi khi tay anh ấy đưa lên ôm lấy ngực tôi.

Tôi thậm chí không thể nghĩ đến khoái cảm điên cuồng khi lưng tôi đập vào cửa tủ với mỗi cú thúc, lấp đầy căn phòng bằng âm thanh của cơ thể căng thẳng và tiếng gỗ kéo kẹt. Mỗi cú thúc đều tuyệt hơn cú trước. Hơi thở của tôi ngắt quãng.

"Chết tiệt, anh sẽ không bao giờ thấy đủ với em, phải không?" anh nói, mặt vui vào cổ tôi khi tôi cong người vào anh.

"Im lặng và làm tình với tao đi, Riorson." Ngày mai sẽ sớm là ngày hối tiếc.

Với tay lên, tôi nắm lấy mép trên của tủ quần áo bằng một tay để có thể lắc mạnh hơn, đáp lại sự thúc đẩy của hông anh, đưa anh

vào sâu hơn, mạnh hơn. Anh kéo một trong những dây áo ngủ của tôi ra khỏi vai tôi, và không khí mát mẻ của đêm hôn lên đỉnh núm vú cứng lại của tôi trong một nhịp tim trước khi miệng nóng bỏng của anh bao phủ nó. Cảm giác xoắn ốc, quay cuồng và cuộn tròn, tạo thành một nút thắt khoái cảm chặt chẽ sâu bên trong tôi, sự căng thẳng là vô cùng không thể chịu đựng được.

Cánh cửa tủ kêu lên, rồi vỡ ra khỏi bản lề, và bóng của Xaden vụt ra, bảo vệ tôi khi khung cửa gãy và gỗ đổ ầm ầm xung quanh chúng tôi. Sức mạnh của tôi bùng lên, dâng lên để đáp lại anh, bùng cháy dưới làn da tôi khi tôi nắm lấy vai anh, miệng tôi tìm thấy anh.

Không có cách nào dừng lại. Chúng ta *không thể* dừng lại.

"Mẹ kiếp," anh chửi thề khi anh đưa tôi qua lại, không bao giờ dừng lại, lật chúng tôi lại để có vải áp vào lưng tôi. Nhưng đó không phải là giường. Đó là tấm rèm được đẩy sang một bên cửa sổ.

Năng lượng lại bùng nổ khi miệng chúng tôi chạm nhau, và anh vẫn tiếp tục, khiến nút thắt bên trong tôi ngày càng chặt hơn với mỗi chuyển động.

Và sức mạnh...quá lớn. Nó đang thiêu đốt tôi, làm nóng máu tôi với nhu cầu được giải thoát. "Xaden," tôi hét lên, vừa quằn quại vừa giữ chặt anh như thể anh là thứ duy nhất neo tôi xuống đất.

"Anh đã có em rồi, Violet," anh hứa, hơi thở hỗn hển phả vào môi tôi. "Thả nó ra."

Tia sét đánh ngang qua tôi, lóe sáng đến nỗi mắt tôi nhắm nghiền lại. Nhiệt bùng lên phía trên tôi khi sấm nổ ngay lập tức.

Và tôi ngửi thấy mùi khói.

"Chết tiệt." Sức mạnh của Xaden tràn ngập căn phòng, che khuất toàn bộ ánh sáng chúng tôi có, và tấm rèm rơi xuống, nhưng chúng tôi đã di chuyển trước khi tấm vải cháy xém chạm vào da tôi.

Nút thắt khoái cảm đó tăng dần đến điểm giới hạn khi anh ấy đưa tôi xuống sàn, và *cuối cùng*, tôi có toàn bộ sức nặng của anh ấy khi anh ấy tiến vào tôi. Bóng tối tan biến và cảnh tượng anh ấy ở phía trên tôi, ánh mắt đen tối của anh ấy khóa chặt vào tôi trong sự tập trung cao độ, là cảnh tượng đẹp nhất mà tôi từng thấy.

"*Thật. Rất. Đẹp.*" Tôi nhấn mạnh từng từ bằng một nụ hôn.

Anh lùi lại, mắt tìm kiếm mắt tôi trong một hoặc hai nhịp tim trước khi anh tàn phá tôi bằng một nụ hôn khác khiến tôi phải cố gắng nhiều hơn, lắc hông dựa vào anh.

Người đàn ông này hôn bằng toàn bộ cơ thể, lắc hông theo nhịp đẩy lùi, giữ vừa đủ sức nặng của anh ấy để tôi có thể thở trong khi vuốt ve ngực anh ấy trên núm vú cực kỳ nhạy cảm của tôi. Anh ấy giữ tôi ở cùng một bờ vực mà anh ấy đang cười, và tôi không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu nữa trước khi tôi đốt cháy toàn bộ căn phòng này.

"Tôi cần...tôi cần..." Anh mắt điên cuồng của tôi tìm kiếm anh. Lời nói của tôi đâu rồi?

"Anh biết." Anh lại đòi hỏi miệng tôi và đưa tay vào giữa chúng tôi, dùng những ngón tay khéo léo đó vuốt ve tôi đến cực khoái lần nữa, và ánh sáng lại lóe lên, tiếp theo là sấm sét và bóng tối khi tôi tan chảy dưới anh.

Khoái cảm dâng trào trong tôi theo từng đợt, liên tục trào dâng cho đến khi tất cả những gì tôi có thể làm là bám chặt vào vai Xaden và tận hưởng trong sự đầu hàng sung sướng.

"Đẹp quá," anh thì thầm.

Ngay khi tôi hạ xuống, nhịp điệu của anh ấy bị phá vỡ, và anh ấy ấn đầu gối tôi lên ngực tôi và đưa tôi vào sâu hơn nữa. Tôi lắc hông lên để gặp anh ấy, mồ hôi đọng trên da chúng tôi khi tôi nhìn anh ấy cởi bỏ với sự mê mẩn. Tôi thích sự mất kiểm soát của anh ấy cũng nhiều như tôi sợ sự mất kiểm soát của chính mình, và khi tôi xoay hông, anh ấy rên rỉ, cong cổ khi anh ấy thúc một lần. Hai lần.

Đến lần thứ ba, anh ấy hét lên, rồi rùng mình trong tôi, và sức mạnh của anh ấy bùng phát thành những vết bóng tối, lực đó làm vỡ mục tiêu bằng gỗ ở phía bên kia cửa sổ.

Những mảnh vỡ bay ra và Xaden tung ra một làn sóng bóng tối khác kéo dài đủ lâu để che chắn chúng tôi khỏi đồng đồ nát. Sau đó, bóng tối rút lui và những con dao găm rơi xuống đất sau lưng tôi.

Anh ấy trông vừa sốc vừa bị mê hoặc, giống như cảm giác của tôi khi chúng tôi nằm đó, nhìn chăm chăm vào nhau, ngực đập phồng sau những gì chỉ có thể được mô tả là sự điên rồ hoàn toàn và tuyệt đối.

"Tôi chưa bao giờ mất kiểm soát như thế này", anh nói, dồn trọng lượng cơ thể lên một cánh tay và dùng tay kia vuốt tóc tôi ra khỏi mặt. Động tác đó rất nhẹ nhàng, trái ngược hẳn với những gì chúng tôi vừa trải qua, khiến tôi không thể không chớp mắt, rồi mỉm cười.

"Tôi cũng vậy." Nụ cười biến thành một nụ cười toe toét. "Không phải là tôi từng có sức mạnh để mất kiểm soát trước đây."

Anh ấy cười và đẩy chúng tôi về phía anh ấy, giữ tôi gần mình và dùng bắp tay đỡ đầu tôi.

Tôi hít khói thuốc trong không khí. "Tôi có..."

"Đốt rèm cửa à?" Anh ta nhướn mày. "Đúng vậy."

"Ồ." Tôi không thấy mình có thể xấu hổ, vì vậy tôi lướt ngón tay qua lớp râu dọc theo hàm anh ấy. "Và anh đã gạt nó ra."

"Vâng. Ngay trước khi tôi phá hủy mục tiêu ném của anh." Anh nhả mặt. "Tôi sẽ lấy cho anh một cái mới."

Tôi liếc nhìn tủ quần áo. "Và chúng ta..."

"Ừ." Anh nhướn mày. "Và tôi khá chắc là em cũng cần một chiếc ghế mới."

"Đó là..." Tôi thậm chí còn chưa cởi hết quần của người đàn ông đó, và chiếc áo choàng tắm của tôi chỉ treo hờ hững trên một bên vai.

"Hoàn hảo đến đáng sợ." Anh ấy ôm lấy một bên mặt tôi. "Chúng ta nên tắm rửa sạch sẽ và đi ngủ. Chúng ta có thể lo về... phòng của em vào ngày mai. Trớ trêu thay, giường của em là thứ duy nhất chúng ta không phá hỏng."

Tôi ngồi dậy để xác nhận giường đã được dọn sạch, và Xaden cũng làm như vậy bên cạnh tôi, nghiêng người về phía trước. Ngay lập tức, tôi mất hứng thú với mọi thứ ngoại trừ những đường nét cơ bắp trên lưng anh ấy và di vật màu xanh nước biển mà Sgaeyl chuyển cho anh ấy.

Tôi đưa tay ra và lần theo dấu vết rồng trên lưng anh, ngón tay tôi nán lại trên những vết sẹo bạc nhô lên, và anh cứng người lại. Tất cả đều là những đường ngắn, mỏng, quá chính xác để là một chiếc roi, không có vằn điệu hay lý do cho hoa văn của chúng nhưng không bao giờ giao nhau. "Chuyện gì đã xảy ra?" Tôi thì thầm, nín thở.

"Em thực sự không muốn biết đâu." Anh ấy căng thẳng nhưng không tránh khỏi sự đụng chạm của tôi.

"Tôi làm thế." Họ không có vẻ vô tình. Có người cố ý, ác ý làm anh ấy bị thương, và điều đó khiến tôi muốn truy đuổi kẻ đó và làm điều tương tự với họ.

Hàm anh cong lên khi anh nhìn qua vai mình, và mắt anh chạm mắt tôi. Tôi cắn môi, biết rằng khoảnh khắc này có thể diễn ra theo cả hai cách. Anh có thể đóng sầm cửa lại như mọi khi hoặc thực sự có thể cho tôi vào.

"Có rất nhiều," tôi lẩm bẩm, lướt ngón tay dọc sống lưng anh.

"Một trăm lẻ bảy." Anh nhìn đi hướng khác.

Con số đó khiến bụng tôi quặn lại, rồi tay tôi dừng lại. *Một trăm lẻ bảy.* Đó là con số mà Liam đã nhắc đến. "Đó là số lượng trẻ em dưới tuổi trưởng thành mang theo di vật nổi loạn."

"Vâng."

Tôi dịch chuyển để có thể nhìn thấy khuôn mặt anh. "Có chuyện gì vậy, Xaden?"

Anh ấy vuốt tóc tôi ra sau, và ánh mắt lướt qua khuôn mặt anh ấy gần như dịu dàng đến nỗi khiến tim tôi loạn nhịp. "Tôi đã nhìn thấy cơ hội để thực hiện một thỏa thuận", anh ấy nhẹ nhàng nói. "Và tôi đã nắm lấy nó".

"Thỏa thuận kiểu gì mà lại để lại cho anh những vết sẹo như thế?"

Xung đột bùng nổ trong mắt anh, nhưng rồi anh thở dài. "Kiểu mà tôi chịu trách nhiệm cá nhân về lòng trung thành của một trăm lẻ bảy đứa trẻ mà những người lãnh đạo cuộc nổi loạn để lại, và đổi lại, chúng tôi được phép chiến đấu để giành lấy mạng sống của mình ở Riders Quadrant thay vì bị giết như cha mẹ chúng tôi." Anh ta tránh ánh mắt. "Tôi đã chọn cơ hội tử vong thay vì sự chắc chắn."

Sự tàn nhẫn của lời đề nghị và sự hy sinh mà anh ấy đã làm để cứu những người khác như một độn vật lý. Tôi ôm má anh ấy và hướng mặt anh ấy trở lại mặt tôi. "Vậy nếu bất kỳ ai trong số họ phản bội Navarre..." Tôi nhướn mày.

"Thế thì mạng sống của tôi coi như mất. Những vết sẹo là lời nhắc nhở."

Đó là lý do tại sao Liam nói anh nợ anh ta mọi thứ. "Tôi rất tiếc vì chuyện đó đã xảy ra với anh." Đặc biệt là khi anh không phải là người lãnh đạo cuộc nổi loạn.

Anh ấy nhìn tôi như thể anh ấy nhìn thấu tận sâu thẳm con người tôi. "Em không có gì phải xin lỗi cả."

Tôi nắm lấy tay anh khi anh đứng dậy. "Đứng yên."

"Tôi không nên." Hai đường nhân xuất hiện giữa hai lông mày anh khi anh nhìn vào mắt tôi. "Mọi người sẽ bàn tán."

"Khi nào thì tôi từng cho anh ấn tượng rằng tôi quan tâm đến những gì mọi người nghĩ?" Tôi dùng những lời trước đó của anh để chống lại anh và ngồi dậy, vòng tay quanh phần cổ anh đeo thánh tích. "Ở lại với tôi, Xaden. Đừng để tôi phải cầu xin."

"Chúng ta đều biết đây là một ý tưởng tồi."

"Thế thì đó là ý tưởng tồi *của chúng ta*."

Vai anh ấy chùng xuống, và tôi biết mình đã thắng. Anh ấy là của tôi trong đêm nay. Chúng tôi thay phiên nhau lên ra ngoài đủ lâu để dọn dẹp, và sau đó anh ấy trượt vào giường sau tôi. "Chỉ trong những bức tường này thôi", anh ấy nói khẽ, và tôi hiểu ý anh ấy.

"Chỉ trong những bức tường này thôi", tôi đồng ý. Không phải chúng ta đang trong một mối quan hệ hay gì cả. Điều đó sẽ là...thảm họa cho chuỗi chỉ huy. "Dù sao thì chúng ta cũng là người lái xe."

"Tôi không tin vào tính khí của mình nếu có ai đó nói rằng—"

Tôi hôn nhẹ lên môi anh, khiến anh im lặng. "Em biết anh đang nói gì. Thật... ngọt ngào."

Anh ấy cắn vào da tôi. "Tôi không ngọt ngào. Làm ơn đừng nhằm lẫn bất kỳ phần nào của tôi là mềm mại hay tử tế. Điều đó sẽ chỉ khiến em bị tổn thương, và bất kể em làm gì..." Anh ấy vùi mặt vào cổ tôi, hít một hơi thật sâu. "Đừng yêu tôi."

Tôi vuốt ve cánh tay đầy vết hằn của anh và cầu nguyện rằng đó không phải là điều tôi đang làm. Sự kết hợp tràn ngập giữa khao khát và thỏa mãn trong lồng ngực tôi hẳn là hậu quả của việc xuất tinh không chỉ một mà là ba lần, đúng không? Không thể nhiều hơn được nữa.

"Bao lực?"

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đen vô tận và đối chủ đề, mí mắt tôi nặng trĩu từng giây. "Tại sao anh lại đoán tôi có thể sử dụng sét?"

Anh ấy đuổi người đủ để kẹp đầu tôi dưới cằm anh ấy. "Tôi nghĩ là anh đã làm thế vào đêm đầu tiên Tairn truyền năng lượng cho

anh, nhưng tôi không chắc lắm, nên tôi không nói gì cả."

"Thật sao?" Tôi chớp mắt, nghĩ lại, nhưng nào tôi đây ập tiếng vo ve dễ chịu, buồn tẻ khi cơn buồn ngủ cố kéo tôi xuống. "Khi nào?" Mắt tôi nhắm nghiền.

Anh siết chặt vòng tay quanh tôi khi kéo tôi lại gần hơn, đùi sau của tôi ép chặt vào quần anh khi tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

"Lần đầu tiên anh hôn em."

...

Khi tôi thức dậy, Xaden đã biến mất, nhưng điều đó không hẳn là bất ngờ. Anh ấy ở lại qua đêm ngay từ đầu sao? Giờ thì đó mới là điều gây sốc.

Tìm thấy một lọ hoa violet mùa xuân trên tủ đầu giường? Lòng tôi vui sướng. Tôi gặp rắc rối to rồi.

Anh ta thậm chí còn chất hết đồng đồ nát vào một đồng ở góc phòng, điều đó có nghĩa là anh ta hẳn đã sử dụng bóng của mình trong lúc tôi đang ngủ vì tôi không nghe thấy gì cả.

Tôi vẫn còn mệt, nhưng tôi mặc quần áo và nhanh chóng buộc tóc lên, nhận ra mặt trời đã mọc. Với Liam trong bệnh xá, tôi sẽ đi một mình trong chuyến đi Lưu trữ của mình hôm nay, nhưng tôi có thể lên vào thăm anh ấy trên đường trở về.

Tôi đang buộc dây giày thì có tiếng gõ cửa.

"Anh đùa đấy à," tôi nói đủ lớn để cái gõ cửa nghe thấy. "Chỉ vì Liam đang lành lại không có nghĩa là tôi cần một người khác"—tôi giật mạnh cánh cửa mở ra và vấp phải từ cuối cùng—"vệ sĩ."

Giáo sư Carr đứng ở hành lang nhà tôi, tóc dựng đứng khi nhìn tôi với vẻ đánh giá khoa học, rồi nhướn mày khi nhìn chằm chằm qua tôi vào đồng đồ nát trong phòng tôi. "Chúng ta có việc phải làm."

"Tôi có nhiệm vụ lưu trữ," tôi phản đối.

Anh ta khịt mũi. "Anh sẽ không làm nhiệm vụ Lưu trữ cho đến khi chúng tôi chắc chắn rằng anh sẽ không đốt cháy nơi này. Sét và giấy không hợp nhau. Tin tôi đi, Sorrengail, bọn ghi chép sẽ không muốn anh đến gần những cuốn sách quý giá của chúng đâu, và nhìn vào thì, anh thậm chí còn không thể kiểm soát được sức mạnh của mình trong khi ngủ."

Tôi cố lờ đi sự cay đắng trong lời nói của anh, vì anh ở rất xa, nhưng cuối cùng vẫn đi theo anh xuống hành lang khi anh rời đi. "Chúng ta đang đi đâu?"

"Một nơi nào đó sẽ không gây ra cháy rừng," anh ấy nói mà không ngoảnh lại nhìn.

Hai mươi phút sau, chúng tôi đã ở sân bay và điều ngạc nhiên là Tairn đã yên cương.

"Làm sao mà mày làm được thế?"

Anh ta khịt mũi tỏ vẻ phẫn nộ. *"Như thế tôi để họ thiết kế thứ gì đó mà tôi không thể tự mình tìm ra cách để mặc vào. Hãy nhớ lại xem anh lấy sức mạnh từ đâu, Silver One."*

"Andarna thế nào rồi?" Tôi hỏi khi Giáo sư Carr nhét một chiếc cặp vào tay tôi. "Cái này để làm gì?"

"Cô ấy đang ngủ, nhưng vẫn ổn," Tairn hứa.

"Bữa sáng", Carr trả lời. **"Với tất cả những gì anh sắp làm, anh sẽ cần đến nó".** Anh ấy trèo lên Orange Daggertail và sau khi tôi trèo lên Tairn và thắt dây an toàn, chúng tôi đã bay lên không trung.

Cơn gió xuân se lạnh thổi vào má tôi khi chúng tôi bay sâu vào dãy núi, và tôi thấy biết ơn vì sáng nay tôi đã mặc đồ bay bằng da, nghĩ rằng mình sẽ có một buổi tập trước giờ ăn trưa.

Chúng tôi hạ cánh sau đó gần nửa giờ, ở độ cao cao hơn ranh giới rừng cây.

Tôi run rẩy và xoa xoa cánh tay để chống lại nhiệt độ thấp thường gặp ở độ cao lớn.

"Đừng lo. Các bạn sẽ không bị lạnh lâu đâu," Carr trấn an, xuống ngựa và rút một cuốn sách nhỏ từ trong túi ra. **"Theo những gì tôi đọc được tối qua, khả năng đặc biệt này có thể làm hệ thống của bạn quá nóng, do đó—"** Anh ta chỉ tay về phía chúng tôi.

"Hơn nữa, ở đây không có gì nhiều để đốt cháy, đúng không?" Và cũng không có nhân chứng nào nếu anh ta quyết định bẻ cổ tôi. Tôi liếc nhanh anh ta trước khi nhìn đi chỗ khác, tháo khóa yên ngựa, rồi trượt xuống chân trước của Tairn. *"Đừng bỏ tôi."*

"Không bao giờ. Tôi sẽ thiêu sống hắn trước khi hắn bước một bước về phía cô."

"Chính xác." Anh ấy nghiên cứu tôi thật kỹ, và tôi tránh nhìn vào mắt anh ấy khi tôi kiểm tra miếng quần trên đầu gối để đảm bảo nó không bị tuột xuống dưới lớp da. **"Tôi luôn thấy thú vị khi thấy thiên nhiên tìm thấy sự cân bằng."**

"Tôi không chắc mình hiểu ý giáo sư là gì."

"Loại sức mạnh này tìm thấy ở một người như vậy..." Anh thở dài. **"Anh không gọi mình là yếu đuối sao?"**

"Tôi là tôi." Tôi nổi giận. Tôi chưa bao giờ cho vị giáo sư này bất kỳ lý do nào để nghĩ rằng tôi khác biệt.

"Không phải là xúc phạm đâu, học viên." Anh ta nhún vai, nhìn vào yên ngựa. **"Đó là sự cân bằng. Trong quá trình làm nhiệm vụ, tôi đã tìm ra một mối tương quan nào đó giúp duy trì một hệ thống kiểm soát quyền lực. Có vẻ như của anh là cơ thể của anh."**

Tiếng gầm gừ vang lên trong lồng ngực Tairn khi anh đẩy con rồng nhỏ hơn của Carr ra khỏi không gian của mình.

"Con rồng của anh không tin tôi," Carr nói, như thể đó là một vấn đề học thuật cần giải quyết. **"Và xét đến việc anh ta là người mạnh nhất trong số họ ở góc phần tư hiện tại—"**

"Nhưng không phải Lục địa," Tairn thừa nhận.

"—điều đó có nghĩa là anh cũng không tin tôi, Thiếu sinh Sorrengail." Anh nhìn tôi, và ngọn gió trên đỉnh núi khiến mái tóc trắng của anh tung bay như lông vũ. "Tại sao vậy?"

"Nói dối không có ích gì."

"Ngoài việc anh gọi tôi là yếu đuối?" Tôi ở lại chân trước của Tairn, sẵn sàng trèo lên nếu cần thiết. "Tôi đã ở đó vào ngày anh giết Jeremiah. Dấu ấn của anh ấy hiện ra, và anh bẻ gãy cổ anh ấy như một cành cây trước mặt tất cả chúng ta."

Carr nghiêng đầu suy nghĩ. "Vâng, đúng vậy, anh ấy đã rất hoảng loạn, và ai cũng biết rằng những người vô tri không được phép sống. Tôi đã kết thúc nỗi đau khổ của anh ấy trước khi anh ấy có thể thấy được cái kết sắp đến."

"Tôi sẽ không bao giờ hiểu được tại sao đọc được suy nghĩ lại là một bản án tử hình." Tôi đặt tay lên chân Tairn như thể tôi có thể hấp thụ sức mạnh của anh ấy, mặc dù tôi đã cảm thấy nó đang chảy qua người mình.

"Bởi vì kiến thức là sức mạnh. Là con gái của một vị tướng, cô nên biết điều đó. Chúng ta không thể để ai đó đi lại mà không bị hạn chế quyền truy cập vào tài liệu mật. Họ là mối nguy an ninh cho toàn bộ vương quốc."

Nhưng Dain vẫn còn sống.

"Bởi vì Aetos sẽ hữu ích với họ miễn là họ có thể kiểm soát được anh ta." Tairn thổi một luồng hơi nước qua đầu tôi, và Orange Daggertail lùi lại nhiều hơn. "Sức mạnh của anh ta cũng chỉ giới hạn ở việc chạm vào, nên dễ kiểm soát hơn."

"Bây giờ, anh không cần phải tin tôi, và anh thậm chí có thể vung vẩy con rồng của mình từ chỗ ngồi nếu anh thích, nhưng tôi hy vọng anh tin tôi khi tôi nói với anh rằng tôi không có ý định giết anh, Học viên Sorrengail. Mất đi một tài sản như anh sẽ là một thảm kịch cho nỗ lực chiến tranh."

Một tài sản.

"Và việc anh gắn kết Tairn khiến anh và Riorson trở thành cặp kị sĩ được thêm muốn nhất mà vương quốc này từng chứng kiến trong thời gian quá dài. Nếu tôi có thể đưa ra một lời khuyên?" Đôi mắt anh nheo lại.

"Làm ơn đi." Ít nhất thì anh ấy cũng trung thực một cách tàn nhẫn, nên tôi biết mình đứng ở đâu với anh ấy.

"Giữ lòng trung thành của mình rõ ràng. Cả anh và Riorson đều có sức mạnh sát thương đặc biệt mà bất kỳ kị sĩ nào cũng phải ghen tị. Nhưng nếu ở cùng nhau?" Đôi lông mày rậm của anh nhíu lại. "Anh sẽ là một kẻ thù đáng gờm mà chỉ huy không thể để tồn tại. Anh có hiểu tôi đang nói gì không?" Giọng anh dịu lại.

"Navarre là quê hương của tôi, Giáo sư. Tôi sẽ hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ nó giống như mọi Sorrengail đã từng cười

ngựa trước tôi."

"Tuyệt." Anh gật đầu. "Bây giờ chúng ta bắt tay vào làm thôi. Càng sớm không chế được tia sét, chúng ta càng sớm ngừng đóng băng móng."

"Ý hay đấy." Tôi nhìn ra dãy núi. "Anh chỉ muốn tôi..." Tôi chỉ tay về phía những ngọn núi xung quanh chúng tôi.

"Tốt nhất là ở bất cứ đâu trừ nơi này, đúng không?"

Tôi nhìn chằm chằm ra dãy núi xa xa. "Tôi không thực sự chắc mình đã làm gì để gọi nó trước đó. Đó là một... phản ứng cảm xúc." Và những gì xảy ra đêm qua chắc chắn không phải là chủ đề để thảo luận.

"Thú vị đấy." Anh ta ghi chép gì đó vào sổ tay bằng một mẩu than. "Ngoài màn trình diễn hôm qua trong Trò chơi chiến tranh, anh còn sử dụng cả tia sét nữa à?"

Tôi cân nhắc việc giữ câu trả lời cho riêng mình, nhưng sự im lặng của tôi sẽ không giúp ích được gì. "Một vài lần."

"Và cả hai lần đều là kết quả của những phản ứng cảm xúc?"

Tairn khịt mũi, và tôi đập vào chân trước của nó bằng mu bàn tay. "Đúng vậy."

"Được rồi, vậy thì bắt đầu từ đó. Hãy tập trung sức mạnh của mình và cố gắng cảm nhận bất cứ điều gì bạn đang cảm thấy." Anh ấy quay lại cuốn sổ tay của mình.

"Tôi có nên gọi phi công phụ không?" Tairn cười lớn trong đầu tôi.

"Im lặng." Tôi giậm cả hai chân vào Lưu trữ của mình và sức mạnh chảy quanh tôi, xuyên qua tôi. Ánh sáng vàng của Andarna cũng ở đó, nhưng nó đã di đi vì đã bị rút cạn ngày hôm qua, và cao phía trên tôi, những bóng đen như mực xoáy tròn mà tôi biết đại diện cho mối liên hệ với Xaden.

"Có vấn đề gì sao?" Xaden hỏi, như thể anh ấy cảm nhận được sự thắc mắc của tôi. "Và anh đang làm gì ở xa thế?"

"Luyện tập với Carr." Má tôi nóng bừng khi nghe giọng nói trầm thấp của anh. "Mà làm sao anh biết tôi cách xa thế nào?"

"Hãy mạnh mẽ hơn trong việc sử dụng vũ khí, và người cũng sẽ có thể làm được. Không có nơi nào trên thế gian này mà người có thể đến mà ta không tìm thấy người, Violence." Lời hứa lẽ ra phải là một lời đe dọa, nhưng không phải vậy. Nó quá an ủi cho điều đó.

"Ngay bây giờ, tôi sẽ giải quyết bằng cách sử dụng một số tia sét. Carr đang nhìn chằm chằm vào tôi, và mọi chuyện sắp trở nên thực sự khó xử nếu tôi không thể tìm ra cách—"

Hình ảnh của... tôi tràn ngập tâm trí tôi. Đêm qua, ngoại trừ việc tôi bằng cách nào đó nhìn thấy nó qua đôi mắt của Xaden, cảm thấy ngọn lửa không thể nhầm lẫn của ham muốn không thể thỏa mãn. Sự kiểm soát của tôi tuột khỏi tay—không, đó là sự kiểm soát của Xaden tuột khỏi tay khi tôi rên rỉ bên dưới anh ấy, hông tôi cười trên tay anh ấy, móng tay tôi cắn vào da anh ấy với nỗi đau gần như

khoái cảm khi tôi quần quai. Chúa ơi, tôi cần— *không* —anh ấy cần tôi. Con đoi của anh ấy đi trên ranh giới của sự đói khát để biết được sự đụng chạm của tôi, hương vị của tôi, cảm giác của—

Sức mạnh tràn ngập toàn bộ cơ thể tôi, lan tỏa trên da tôi, và ánh sáng lóe lên sau đôi mắt nhắm nghiền của tôi.

Những hình ảnh dừng lại, và cảm xúc của tôi lại một lần nữa là của chính mình.

Và chết tiệt, nếu tôi không quá hưng phấn đến mức phải dịch chuyển trọng lượng để làm dịu cơn đau giữa hai đùi.

"Làm tốt lắm!" Giáo sư Carr gật đầu và ghi chép điều gì đó.

"Tôi không thể tin là anh vừa làm điều đó."

"Không có gì."

Má tôi nóng bừng khi tôi đưa mu bàn tay lên áp vào da mình.

"Thấy chưa, tôi đã nói rồi." Carr nhắc cuốn sổ lên. "Người sử dụng sét cuối cùng nói rằng nó khiến họ quá nóng. Bây giờ hãy làm lại lần nữa."

Tairn cười khúc khích.

"Đừng có mà hé một lời nào ra nhé," tôi cảnh cáo.

Lần này, tôi tập trung vào cảm giác bùng nổ sức mạnh chứ không phải thứ đã đưa nó đến đó, mở ra mọi giác quan và để năng lượng trắng nóng chảy qua tôi, tập trung đến điểm bùng nổ. Sau đó, tôi giải phóng nó, và sét đánh cách xa hơn một dặm. Vâng, hãy nhìn xem. Tôi là một kẻ cứng đầu được chứng nhận.

"Có lẽ lần này anh có thể tập nhắm vào nó?" Giáo sư Carr nhìn vào sổ tay của mình. "Chỉ cần nhớ đừng làm cạn kiệt sức mạnh thể chất mà anh kiểm soát sức mạnh. Không ai muốn thấy anh kiệt sức. Một sức mạnh như Tairn sẽ nuốt sống anh nếu anh không thể kiềm chế nó."

Sét đánh thêm năm lần nữa trước khi tôi kiệt sức, nhưng không lần nào trúng vào nơi tôi nhắm tới.

Việc này khó hơn tôi nghĩ.

Ngày 1 tháng 7, ngày kỷ niệm Trận chiến Aretia, được tuyên bố là Ngày Thống nhất và sẽ được tổ chức trên khắp Navarre vào ngày này hàng năm để tưởng nhớ những sinh mạng đã mất trong cuộc chiến bảo vệ vương quốc của chúng ta khỏi những kẻ ly khai và những người được cứu bởi Hiệp ước Aretia.

— ROYAL PROCLAMATION CỦA VUA ING T AURI THE WISE

CHƯƠNG BA MƯƠI MỘT

Có tiếng gõ cửa khi tôi đang ôm một đồng quần áo từ đồng đồ nát còn sót lại của thứ từng là tủ quần áo của tôi.

"Vào đi," tôi gọi và đặt chúng lên giường.

Cánh cửa mở ra và Xaden bước vào, mái tóc tung bay trong gió như thể anh vừa từ sân bay về, và mạch đập của tôi đập nhanh hơn.

"Tôi chỉ muốn—" anh bắt đầu, rồi dừng lại, quan sát đồng đồ nát trong phòng tôi từ đêm qua. "Bằng cách nào đó, hôm nay tôi đã tự thuyết phục mình rằng chúng ta không gây ra nhiều thiệt hại như vậy, nhưng..."

"Ừ, đó là..."

Anh ấy nhìn tôi và cả hai chúng tôi cùng mỉm cười.

"Nghe này, chuyện này không cần phải ngưng ngưng hay gì cả." Tôi nhún vai, cố gắng làm dịu căng thẳng. "Chúng ta đều là người lớn rồi."

Lông mày đầy sẹo của anh ta nhướn lên. "Tốt, vì tôi không định làm theo cách đó. Nhưng ít nhất tôi có thể giúp anh dọn dẹp." Anh ta chuyển sự chú ý sang tủ quần áo, và anh ta nhăn mặt. "Tôi thề là nó không trông có vẻ bị phá hủy đến vậy trong bóng tối khi tôi rời đi sáng nay. Hóa ra anh cũng đã đốt cháy nhiều cây vào đêm qua. Phải mất hai người cầm nước mới có thể đưa chúng ra ngoài."

Má tôi nóng bừng. "Anh đi sớm thế." Tôi cố gắng giữ giọng điệu bình thản nhất có thể khi bước về phía bàn làm việc của mình—thật kỳ diệu là nó vẫn còn nguyên—và cúi xuống nhặt một vài cuốn sách mà chúng tôi đã đánh rơi xuống sàn.

"Tôi có cuộc họp lãnh đạo và cần phải bắt đầu sớm." Cánh tay anh chạm vào tay tôi khi anh cúi xuống và cầm cuốn truyện ngụ ngôn yêu thích của tôi, cuốn mà Mira đã nhét vào ba lô của tôi khi chúng tôi trở về Montserrat đêm đó.

"Ồ." Ngực tôi nhẹ nhõm. "Điều đó hoàn toàn hợp lý." Tôi đứng dậy, đặt tín nhắn lên bàn. "Vậy thì không phải vì tôi ngại hay gì cả."

"Không." Khóe miệng anh nhếch lên. "Buổi huấn luyện với Carr thế nào rồi?"

Đổi chủ đề hay đây.

"Tôi có thể vung kiếm, nhưng không thể ngắm bắn, và điều đó hoàn toàn kiệt sức." Miệng tôi mím lại, nghĩ lại về cú đánh đầu tiên tôi vung kiếm. "Anh biết không, anh là một thằng khốn nạn trên sân bay ngày hôm qua."

Anh nắm chặt quyển sách. "Đúng vậy. Tôi đã nói với em những gì tôi nghĩ em cần nghe để vượt qua khoảnh khắc này. Tôi biết em không thích người khác nhìn thấy em yếu đuối, và em..."

"Chúng ta dễ bị tổn thương," tôi kết thúc.

Anh gật đầu. "Nếu điều đó khiến em thấy khá hơn, thì anh cũng không thể giữ được gì sau lần đầu tiên anh giết người. Anh không nghĩ em kém cỏi vì phản ứng như vậy. Chỉ có nghĩa là em vẫn còn nhân tính."

"Câu cũng vậy," tôi nói và nhẹ nhàng lấy cuốn sách từ tay cậu ấy.

"Điều đó còn phải bàn cãi."

Người đàn ông có một trăm lẻ bảy vết sẹo trên lưng nói. "Không phải. Không phải với tôi."

Anh ấy nhìn đi chỗ khác, và tôi biết anh ấy sẽ phòng thủ bất cứ lúc nào.

"Hãy kể cho em nghe điều gì đó có thật đi", tôi nói, cố giữ anh ấy lại bên mình.

"Như thế nào cơ?" Anh ấy hỏi, giống hệt như lần trước khi chúng tôi bay, khi anh ấy bỏ tôi lại trên ngọn núi khi tôi còn đủ can đảm để hỏi về vết sẹo của anh ấy.

"Giống như..." Tâm trí tôi chạy đua, tìm kiếm điều gì đó để hỏi. "Giống như anh đã đi đâu vào đêm tôi tìm thấy anh trong sân."

Anh nhúm mày. "Em phải nói cụ thể hơn thế. Học sinh năm ba lúc nào cũng bị đuổi học."

"Anh đã mang Bodhi theo. Ngay trước Gauntlet." Tôi lo lắng lướt lượt trên môi dưới.

"Ồ." Anh ấy cầm một cuốn sách khác lên và đặt nó lên bàn, rõ ràng là đang trì hoãn trong khi quyết định xem có nên mở lòng với tôi hay không.

"Tôi sẽ không bao giờ kể với ai bất cứ điều gì anh kể với tôi", tôi hứa. "Tôi hy vọng anh biết điều đó".

"Tôi biết. Cố chưa bao giờ kể với một linh hồn nào về những gì cô thấy dưới gốc cây vào mùa thu năm ngoái." Anh xoa gáy. "Athebyrne. Cô không thể biết tại sao hay hỏi bất cứ điều gì khác, nhưng đó là nơi chúng ta đã ở."

"Ồ." Chắc chắn đó không phải là điều tôi mong đợi, nhưng cũng không phải là điều bất thường khi các học viên chạy một thứ gì đó

đến một tiền đồn. "Cảm ơn vì đã nói cho tôi biết." Tôi di chuyển để đặt cuốn sách trở lại và thấy rằng bìa sách chắc chắn đã tẽ hơn sau khi chúng tôi làm rơi cuốn sách cổ khỏi bàn tối qua. "Chết tiệt." Tôi mở bìa sau và thấy nó bị rách ở phần bìa.

Có thứ gì đó đang ló ra.

"Đó là gì vậy?" Xaden hỏi và nhìn qua vai tôi.

"Không chắc." Giữ thẳng bằng cho cuốn sách nặng bằng một tay, tôi kéo thứ trông giống như một mảnh giấy da cứng ra khỏi nơi nó được nhét sau bìa sách. Trọng lực thay đổi khi tôi nhận ra nét chữ của cha tôi, và nó được viết chỉ vài tháng trước khi ông mất.

Violet của tôi,

Khi bạn tìm thấy điều này, rất có thể bạn sẽ ở trong Scribe Quadrant. Hãy nhớ rằng văn hóa dân gian được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác để dạy chúng ta về quá khứ của mình. Nếu chúng ta mất nó, chúng ta sẽ mất đi mối liên hệ với quá khứ của mình. Chỉ cần một thế hệ tuyệt vọng để thay đổi lịch sử—thậm chí xóa bỏ nó.

Mẹ biết con sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn khi đến lúc. Con luôn là điều tuyệt vời nhất của cả mẹ và mẹ.

Yêu,

Bố

Tôi nhú mào, và tôi đưa lá thư cho Xaden, lật từng trang sách. Những câu chuyện đều quen thuộc, và tôi vẫn có thể nghe thấy giọng nói của cha tôi đọc từng chữ, như thể tôi vẫn còn là một đứa trẻ cuộn tròn trên đùi ông sau một ngày dài.

"Điều đó thật khó hiểu", Xaden nhận xét.

"Ông ấy trở nên hơi... bí ẩn trong những năm sau khi Brennan mất," tôi nhẹ nhàng thừa nhận. "Mất anh trai khiến cha tôi càng trở nên khép kín hơn. Tôi chỉ thực sự dành thời gian cho ông ấy vì tôi luôn ở trong Lưu trữ, học để trở thành một người chép sử."

Những trang sách rung rinh khi tôi lật qua những câu chuyện về một vương quốc cổ đại trải dài từ đại dương này sang đại dương khác và một cuộc Đại chiến giữa ba anh em đã chiến đấu để kiểm soát phép thuật ở vùng đất huyền bí này. Một số câu chuyện ngụ ngôn kể về những người cưỡi ngựa đầu tiên học cách gắn kết với rồng và những mối liên kết đó có thể chống lại người cưỡi ngựa nếu họ cố gắng tiêu thụ quá nhiều sức mạnh. Những câu chuyện khác kể về một thế lực tà ác lớn lan rộng khắp vùng đất khi con người bị ma thuật đen làm cho tha hóa và biến thành những sinh vật được gọi là venin, những sinh vật tạo ra đàn sinh vật có cánh gọi là wyvern và tàn phá vùng đất của mọi phép thuật trong cơn khát sức mạnh. Một câu chuyện khác nói về sự nguy hiểm của việc sử dụng sức mạnh từ mặt đất thay vì bầu trời, vì người ta có thể dễ dàng bắt đầu hút phép thuật từ trái đất và cuối cùng sẽ phát điên.

Một trong những mục đích của truyện ngụ ngôn là dạy trẻ em về mối nguy hiểm của quá nhiều quyền lực. Không ai muốn trở thành venin; chúng là những con quái vật ẩn núp dưới gầm giường khi chúng ta gặp ác mộng. Và chúng ta chắc chắn không bao giờ muốn cố gắng kiểm soát phép thuật mà không có rồng để bảo vệ chúng ta. Nhưng đó là tất cả những gì chúng là, những câu chuyện trước khi đi ngủ của trẻ em. Vậy tại sao bố tôi lại để lại cho tôi tờ giấy bí ẩn này—và giấu nó bên trong cuốn sách?

"Bạn nghĩ anh ta đang cố nói gì với bạn?" Xaden hỏi.

"Tôi không biết. Mọi câu chuyện ngụ ngôn trong cuốn sách này đều nói về việc quá nhiều quyền lực sẽ làm tha hóa, vì vậy có thể ông ấy cảm thấy một người lãnh đạo nào đó đã tha hóa." Tôi liếc nhìn Xaden và nói đùa, "Tôi chắc chắn sẽ không ngạc nhiên nếu một ngày nào đó Tướng Melgren xé toạc mặt nạ và tiết lộ rằng ông ta là một kẻ đáng sợ. Người đàn ông đó luôn khiến tôi sởn gai ốc."

Xaden cười khúc khích. "Được thôi, hy vọng là không phải vậy. Bố tôi từng nói bọn venin đang chờ thời ở Barrens và một ngày nào đó sẽ đến bắt chúng tôi—nếu chúng tôi không ăn rau." Anh liếc nhìn ra cửa sổ bên trái, và tôi biết anh đang nhớ đến bố mình. "Ông ấy nói một ngày nào đó sẽ không còn phép thuật nào còn sót lại trong vương quốc nếu chúng tôi không cẩn thận."

"Tôi xin lỗi—" Tôi bắt đầu, nhưng khi anh ấy căng thẳng, tôi quyết định rằng anh ấy thực sự cần đối chủ đề. "Vậy, chúng ta nên giải quyết mớ hỗn độn nào trước?"

"Anh đã có ý tưởng hay hơn về cách chúng ta sẽ trải qua đêm nay rồi", anh nói trong khi đặt một đồng quần áo khác lên giường tôi.

"Ồ?" Tôi liếc qua và thấy mắt anh tối lại khi anh nhìn chăm chăm vào miệng tôi. Mạch tôi đập nhanh ngay lập tức, ý nghĩ chạm vào anh khiến một luồng năng lượng chạy khắp người tôi.

Đừng yêu tôi...

Những lời anh ấy nói đêm qua hoàn toàn trái ngược với cách anh ấy nhìn tôi bây giờ.

Tôi lùi lại một bước. "Anh đã nói là đừng yêu anh mà. Anh đổi ý rồi sao?"

"Hoàn toàn không." Hàm anh căng cứng.

"Đúng vậy." Tôi không nghĩ điều đó sẽ làm tổn thương nhiều như vậy, đó là một phần của vấn đề. Tôi đã quá xúc động để tách biệt tình dục, bất kể nó phi thường đến mức nào. "Đây là vấn đề. Tôi không nghĩ mình có thể tách biệt tình dục khỏi cảm xúc khi nói đến anh." Chà, chết tiệt, giờ tôi đã nói ra rồi. "Chúng ta đã quá gần gũi với nhau rồi, và nếu chúng ta quan hệ lần nữa, cuối cùng tôi sẽ phải lòng anh." Tim tôi đập thình thịch trước lời thú nhận vội vã, chờ đợi phản hồi của anh.

"Anh sẽ không làm thế đâu." Một thứ gì đó giống như sự hoảng loạn bùng lên trong mắt anh, và anh khoanh tay lại. Tôi thề là tôi

thực sự có thể *thấy* người đàn ông này đang xây dựng hàng phòng ngự chống lại cảm xúc của chính mình. "Anh thực sự không hiểu tôi. Không phải từ sâu thẳm bên trong tôi."

Và lỗi tại ai?

"Tôi biết đủ rồi," tôi phản đối nhẹ nhàng. "Và chúng ta sẽ có tất cả thời gian trên thế giới để tìm ra nếu anh ngừng hành động như một kẻ hèn nhát cảm xúc và thừa nhận rằng anh cũng sẽ phải lòng tôi, nếu chúng ta tiếp tục như thế này." Không đời nào anh ấy thiết kế cái yên đó, dành tất cả thời gian đó để huấn luyện tôi chiến đấu và bay, nếu anh ấy không cảm thấy *điều gì đó*. Anh ấy cũng sẽ phải chiến đấu vì điều này, nếu không nó sẽ không bao giờ thành công.

"Tôi hoàn toàn *không* có ý định yêu cô đâu, Sorrengail." Anh nheo mắt và nhấn mạnh từng từ, như thể tôi có thể hiểu theo bất kỳ cách nào khác.

Chết tiệt. Cái đó. Anh ấy cho tôi vào. Anh ấy kể cho tôi nghe về những vết sẹo của anh ấy. Anh ấy đã chuẩn bị một kho vũ khí cho tôi. Anh ấy quan tâm. Anh ấy cũng đắm chìm trong chuyện này như tôi, mặc dù anh ấy không giỏi thể hiện điều đó.

"Ồi." Tôi nhăn mặt. "Ồ, rõ ràng là anh chưa sẵn sàng thừa nhận chuyện này sẽ đi đến đâu. Vậy nên, tôi nghĩ tốt nhất là chúng ta nên đồng ý rằng đây chỉ là chuyện xảy ra một lần." Tôi buộc vai mình nhún vai. "Cả hai chúng ta đều cần xả bớt căng thẳng, và chúng ta đã làm thế, đúng không?"

"Đúng vậy," anh đồng ý, vẻ lo lắng hiện rõ trên trán.

"Vậy nên lần tới khi gặp em, anh sẽ chỉ hành động thật ngẫu như em bây giờ và giả vờ như anh không nhớ cảm giác khi em trượt vào bên trong anh." Ấm áp và cứng rắn. Anh ấy thực sự có một cơ thể tuyệt vời, nhưng anh ấy không thể quyết định những gì tôi làm với trái tim mình.

Anh ta tiến về phía trước với một nụ cười nhếch mép, ánh mắt anh ta lướt ấm từng inch trên cơ thể tôi. "Và anh sẽ giả vờ rằng anh không nhớ cảm giác của đôi đùi mềm mại của em quanh hông anh hay những âm thanh nhỏ bé đầy hơi thở mà em tạo ra ngay trước khi em xuất tinh." Rằng anh ta cào vào môi dưới của anh ta, và tôi phải dùng hết sức mạnh ý chí để không ngậm đôi môi đó vào miệng mình.

"Và em sẽ lờ đi ký ức về đôi tay anh cắn vào hông em, ghim em vào tủ quần áo để anh có thể đưa em vào sâu hơn, và miệng anh trên cổ họng em. Dễ thôi." Môi tôi hé mở khi tôi rút lui, tim tôi đập mạnh theo cách tốt nhất khi anh ấy đi theo, đẩy tôi vào tường.

Bàn tay anh đặt bên cạnh đầu tôi khi anh nghiêng người vào không gian của tôi, môi anh cong lên thành một nụ cười nửa miệng. "Vậy thì anh đoán là anh sẽ lờ đi ký ức về việc em nóng bỏng và trơn trượt thế nào quanh dương vật anh, và cách em kêu gào nhiều hơn cho đến khi tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là

làm thế nào để vượt qua mọi giới hạn thể chất để trở thành chính xác những gì em cần."

Chết tiệt. Anh ấy giỏi trò này hơn tôi. Hơi nóng làm da tôi ửng hồng. Tôi muốn anh ấy gần hơn. Tôi muốn chính xác những gì tôi đã có đêm qua. Nhưng tôi muốn *nhiều hơn*. Hơi thở của anh ấy phả vào môi tôi trong chiếc quần rách rưới, và tôi chẳng khá hơn chút nào.

Chết tiệt. Tôi có thể có anh ấy, đúng không? Tôi có thể lấy chính xác những gì anh ấy đề nghị và tận hưởng từng phút một. Chúng ta có thể phá hủy mọi đồ đạc trong căn phòng này và sau đó chuyển đến phòng anh ấy. Nhưng sáng mai chúng ta sẽ ra sao?

Ngay tại đây, cả hai đều muốn và chỉ một trong hai chúng tôi đủ can đảm để nắm lấy, và tôi xứng đáng có được nhiều hơn một mối quan hệ chỉ theo điều kiện của anh ấy.

"Anh muốn em." Tôi đặt tay lên ngực anh và cảm nhận được nhịp tim đập thành thịch của anh. "Và em biết điều đó làm anh sợ mặc dù em cũng muốn anh nhiều như vậy."

Anh ấy cứng người.

"Nhưng vấn đề là thế này." Tôi nhìn anh, biết rằng anh có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào. "Anh không được quyết định cảm xúc của em. Anh có thể ra lệnh ở ngoài kia, nhưng không được ở đây. Anh không được bảo em rằng chúng ta có thể quan hệ nhưng em không được yêu anh. Điều đó không công bằng. Anh chỉ có thể tôn trọng những gì em chọn làm. Vì vậy, chúng ta sẽ không làm điều này nữa cho đến khi em *muốn* mạo hiểm trái tim mình. Và nếu em ngã, thì đó là vấn đề của em, không phải của anh. Anh không chịu trách nhiệm cho những lựa chọn của em."

Hàm anh nghiến chặt một lần. Hai lần. Và rồi anh đẩy ra khỏi tường, cho tôi không gian. "Anh nghĩ như vậy là tốt nhất. Anh sắp tốt nghiệp rồi, và ai biết anh sẽ đi đâu. Hơn nữa, em và anh bị xích lại với nhau vì Sgaeyl và Tairn, điều đó làm phức tạp... mọi thứ." Anh lùi lại từng bước một, khoảng cách không chỉ là khoảng cách vật lý. "Hơn nữa, với tất cả những *sự giả vờ* đó, anh chắc chắn rằng cuối cùng chúng ta sẽ quên mất chuyện đêm qua đã từng xảy ra."

Cách chúng ta nhìn nhau cho tôi biết rằng không ai trong chúng ta có thể quên được. Và anh ấy có thể tránh né mọi thứ anh ấy muốn, nhưng chúng ta sẽ kết thúc ở đây hết lần này đến lần khác cho đến khi anh ấy sẵn sàng nhận ra đây là gì. Bởi vì nếu có một điều tôi biết chắc chắn, đó là tôi sẽ phải lòng người đàn ông này—nếu tôi chưa từng—và anh ấy cũng đã đi được nửa chặng đường, dù anh ấy có nhận ra hay không.

Quay lưng lại với anh ta, tôi đi đến chỗ những mảnh vỡ của mục tiêu ném và nhặt chúng lên trước khi quay lại phòng mình. "Tôi chưa bao giờ nghĩ anh là kẻ nói dối, Xaden." Tôi đẩy những mảnh vỡ vào ngực anh ta. "Anh có thể lấy cho tôi một cái mới khi anh sẵn

sàng tỉnh táo lại. Sau đó chúng ta sẽ xả bớt căng thẳng." Tôi ném người đàn ông khó chịu đó ra ngoài.

...

"Bạn có nghe nói Vua Tauri đang kỷ niệm Ngày Thống nhất ở đây không?" Sawyer hỏi trong khi anh ấy đứng đưa chân trên băng ghế bên cạnh tôi khi ăn trưa.

"Thật sao?" Tôi háng hái tấn công con gà nướng của mình. Vì tôi đã tập luyện hàng ngày với Carr, nên cơn thèm ăn của tôi giống như một cái hố không đáy. Ít nhất thì anh ấy chỉ kéo tôi lên đỉnh núi đó một giờ mỗi ngày, nhưng dù sao, đến lúc ăn sáng, tôi vẫn đói cồn cào.

Sau một tháng, tôi vẫn không thể ngủ được. Nhưng tôi có thể ngủ khoảng hai mươi lần một giờ, nên đó là một sự cải thiện. Liếc xuống các bản, tôi bắt gặp ánh mắt của Xaden khi anh ấy đang ăn với các nhà lãnh đạo trên bục.

Sáng nay trông anh ấy thật ngon lành. Ngay cả đám mây nhỏ ửng rửng đi theo anh ấy khắp mọi nơi cũng có sức hấp dẫn nhất định khi anh ấy đảo mắt trước điều gì đó mà Garrick nói.

"Đừng nhìn tôi như thế."

"Như thế nào cơ?" Tôi nhướn mày.

Ánh mắt anh ta liếc về phía tôi. *"Giống như em đang nghĩ về phòng tập đấu tập tối qua vậy."*

"Ồ, đúng rồi," Rhiannon nói với tôi. "Đó là lý do tại sao Devera hiện có khoảng năm trăm bộ đồng phục màu đen trong quân phục chung. Nơi nào vua đi, thì đoàn quân cũng đi."

"Ồ, giờ anh mới nhắc đến." Lưỡi tôi lướt nhẹ trên môi dưới, nhớ lại cách anh ấy ghim hông tôi xuống tấm thảm sau khi mọi người đã về nhà vào buổi tối. Cả hai chúng tôi đều gần như đầu hàng trước nhu cầu đang đập mạnh giữa chúng tôi.

Hàm anh ta cong lại, và anh ta siết chặt chiếc nĩa. *"Thật đấy. Tôi không thể nghĩ được gì khi anh nhìn tôi như thế."*

"Thật sao? Tôi tưởng đó là quà tốt nghiệp chứ?" Ridoc thắc mắc.

Imogen chế giễu. *"Giống như bất kỳ ai ăn mặc chỉnh tề để tốt nghiệp vậy. Về cơ bản, đó là một đội hình khổng lồ mà Panchek nói, Nhìn này, bạn đã sống sót. Làm tốt lắm. Đến nhận bài tập rồi thu dọn đồ đạc và rời đi."*

Mọi người đều cười trước sự bắt chước chính xác của cô ấy.

"Anh mới là người có quy tắc ngớ ngẩn là không được yêu nhau cơ mà", tôi nhắc anh ấy.

"Em vẫn đang nhìn à?" Anh ta cố tập trung trở lại đĩa thức ăn của mình.

"Em khiến anh khó có thể rời mắt." Tôi nhớ miệng anh trên da tôi, cảm giác cơ thể anh áp vào người tôi. Tôi nhớ vẻ mặt anh khi anh nhìn tôi tan vỡ. Nhưng tôi nhớ cảm giác anh cuộn tròn quanh tôi khi ngủ hơn.

"Tôi ở đây giữ đôi tay và ký ức của mình cho riêng mình vì anh đã yêu cầu tôi làm vậy, và anh đang quan hệ với tôi bằng ánh mắt của anh. Điều đó không công bằng."

Tôi thả rơi chiếc nĩa và mọi người xung quanh đều quay lại nhìn chằm chằm.

"Bạn ổn chứ?" Rhiannon hỏi, lông mày cô nhướng lên.

"Ừ." Tôi gật đầu, lò đi luồng nhiệt đang lan dần lên cổ. "Tôi ổn."

Liam đặt ly xuống và liếc nhìn giữa Xaden và tôi, lắc đầu khi cố nhịn cười. Tất nhiên là anh ấy biết chuyện gì đang xảy ra. Anh ấy hẳn phải hoàn toàn không biết gì, vì anh ấy đã giúp Xaden và Garrick chuyển đồ vào tủ quần áo mới.

"Đã bảo là đừng nhìn chằm chằm nữa mà." Giọng anh có vẻ cười, nhưng khuôn mặt vẫn vô cảm như thường lệ.

Tôi gõ nĩa vào đĩa trong sự thất vọng tột độ. Bạn biết gì không? Chết tiệt. Hai người có thể chơi trò này. *"Nếu anh chịu đứng lên và thừa nhận rằng có điều gì đó giữa chúng ta, em sẽ lột sạch đồ để anh có thể nhìn thấy từng inch của em. Và một khi anh đã cầu xin em, em sẽ quỳ xuống, cởi đôi giày da bay mà anh đang mặc, và quần môi quanh—"*

Xaden bị ghen.

Mọi cái đầu trong phòng ăn đều quay về phía anh, và Garrick đập vào lưng anh cho đến khi Xaden xua tay ra hiệu và uống một ngụm nước.

Tôi cười toe toét, và điều đó khiến tôi nhận được sáu cái nhìn bối rối từ những người ngồi cùng bàn và một ánh mắt đảo tròn từ Liam.

"Anh sẽ là cái chết của em."

...

Chúng ta chỉ còn mười ngày nữa là đến lễ tốt nghiệp, và tôi đang đếm từng ngày một. Đó là lúc chúng ta sẽ biết được Xaden sẽ được điều đi bao xa từ Basgiath. Hầu hết các trung úy mới đều được giao các vị trí ở vùng trung du, canh gác các pháo đài dọc theo các con đường dẫn đến các tiền đồn biên giới, nhưng một người có sức mạnh như Xaden? Tôi thậm chí không muốn nghĩ đến việc anh ta sẽ đi bao xa.

Hoặc tại sao anh ấy vẫn chưa thừa nhận có điều gì đó giữa chúng tôi. Hoặc thậm chí ám chỉ rằng ít nhất anh ấy không hối hận về đêm đó. Tôi sẽ chấp nhận điều đó.

Đừng yêu tôi...

Tôi cảm thấy một cảm giác ngứa ran quen thuộc dọc da đầu, và tôi biết Xaden đã đi vào phòng Báo cáo Chiến đấu cùng với những học viên và ban lãnh đạo còn lại.

Giáo sư Devera đi thẳng vào nội dung chính của bài phát biểu ngày hôm nay, nhưng tôi thấy khó có thể chú ý.

Hôm nay đánh dấu sáu năm kể từ khi Brennan bị giết. Giờ anh ấy đã là đại úy, hoặc thậm chí là thiếu tá, xét theo cách sự nghiệp của anh ấy đã cất cánh. Có lẽ anh ấy đã kết hôn. Có lẽ tôi đã trở thành dì. Có lẽ trái tim của cha chúng tôi đã không ngừng đập lần đầu tiên vì căng thẳng khi mất cha hoặc lần cuối cùng vào mùa xuân hai năm trước.

"Đưa em lên giường đi", tôi thốt lên trong đầu, rồi hơi ngả người xuống ghế. Tuy nhiên, tôi không hối hận. Hôm nay trong tất cả các ngày, tôi cần một sự xao nhãng.

"Có thể sẽ hơi ngại ngùng khi đứng trước mặt nhiều người như thế này."

Tôi không thể nhìn thấy anh ấy từ nơi tôi biết anh ấy đang ngồi ở đầu phòng Battle Brief, nhưng lời nói của anh ấy như một cái vuốt ve sau gáy tôi. *"Có thể đáng giá."*

"Vây anh sẽ làm gì khác đi?" Devera hỏi và nhìn khắp đám đông.

"Tôi sẽ yêu cầu tăng viện nếu tôi biết các khu vực phòng thủ đang suy yếu", Rhiannon trả lời.

"Tôi vẫn chưa thay đổi quyết định, Violence. Chúng ta không có tương lai."

"Và khi không có quân tiếp viện?" Devera hỏi, nhướn mày. "Bạn đã nhận thấy rằng các lớp tốt nghiệp từ Riders Quadrant đang giảm dần mỗi năm, trong khi sự gia tăng các cuộc tấn công đã khiến chúng ta mất thêm bảy kỵ sĩ và rồng của họ trong năm nay, đúng không? Cần ít nhất một đại đội bộ binh đầy đủ để bù đắp cho sự mất mát của một kỵ sĩ."

"Chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày tốt nghiệp." Thời hạn nộp bài đang đến gần khiến tôi hồi hộp.

"Tôi sẽ tạm thời rút quân từ các đồn ở vùng trung du để giúp xây dựng lại các khu vực," Rhiannon trả lời.

"Đừng nhắc tôi nữa."

"Tuyệt vời." Devera gật đầu.

"Anh thực sự định rời khỏi Basgiath mà không—" Không gì cả? Tuyên bố ham muốn bắt diệt của anh ta?

"Đúng."

Tất nhiên là anh ấy sẽ làm vậy. Xaden là bậc thầy trong việc kiềm chế cảm xúc của mình, đó có lẽ là lý do tại sao anh ấy cũng cố gắng kiềm chế cảm xúc của tôi. Hay có lý do nào khác khiến anh ấy kìm nén bản thân mà tôi không cân nhắc? Chuyện ấy thì tuyệt. Phản ứng hóa học của chúng tôi? Bùng nổ. Chúng tôi thậm chí còn là... bạn bè, mặc dù nỗi đau dai dẳng trong lồng ngực tôi cho tôi biết

rằng mọi chuyện đã đi xa hơn thế. Nếu anh ấy chỉ có thể là một thằng khốn, thì tôi sẽ coi đêm đó chỉ là tình dục—một cuộc tình dục cực kỳ *tuyệt vời*—và tiếp tục. Nhưng anh ấy không phải là một thằng khốn... ít nhất là không thường xuyên, và giờ tôi hiểu tại sao anh ấy lại coi trọng công việc của mình đến vậy. Anh ấy gánh vác trách nhiệm cho mọi người bị đánh dấu ở đây.

"Bất cứ điều gì bạn đang nghĩ đều có thể đợi cho đến khi không còn chỗ trống nào giữa chúng ta nữa", anh nói.

"Bạn còn có gì muốn nói với tôi nữa không?" Devera tiếp tục gọi một sinh viên năm thứ hai.

Đã một tháng rưỡi trôi qua kể từ khi chúng ta phá hủy căn phòng của tôi—và chúng ta đã cố gắng tránh xa nhau, mặc dù một đêm không đủ để thỏa mãn cả hai chúng ta, nếu những buổi tối căng thẳng trên thảm đấu là một dấu hiệu. Tất nhiên, cả hai chúng ta đều biết rằng bất cứ điều gì nữa sẽ chỉ làm phức tạp thêm một tình huống vốn đã quá phức tạp.

Nhưng chắc chắn anh ấy không giải tỏa căng thẳng tình dục đang căng thẳng giữa chúng ta—với người khác. Chắc chắn. Ý nghĩ thâm độc lan truyền với tốc độ kinh tởm.

Tôi ngừng nghe khi bụng tôi quặn lại vì một khả năng quá thực tế. *"Còn có ai khác nữa không?"*

"Tôi không có cuộc thảo luận này với anh ngay bây giờ. Hãy chú ý nhé."

Tôi phải lấy hết sức lực để không quay lại và hét vào mặt anh ấy. Nếu tôi dành mỗi đêm để trần trọc trên giường một mình trong khi anh ấy—

"Đó cũng là một ý tưởng hay, Aetos." Devera mỉm cười. "Một câu trả lời rất có sức thuyết phục, nếu tôi có thể nói như vậy."

Ôi trời, cái tôi của Dain sẽ trở nên không thể chịu đựng được trong trận đấu hôm nay nếu Devera cứ khen ngợi anh ta.

Đầu tập... Tôi nắm chặt cây bút của mình một chút khi nhớ lại cách Imogen nhìn Xaden đêm đó. Chết tiệt. Điều đó có lý. Cô ấy mang theo một di vật nổi loạn, và chắc chắn không phải là con gái của người phụ nữ đã giết cha anh ấy, vì vậy cô ấy cũng có lợi thế đó.

"Là Imogen à?"

Tôi sắp bị ốm rồi.

"Mẹ kiếp, Violence."

"Có phải vậy không? Tôi biết chúng ta đã nói là sẽ không đến đó nữa, nhưng—" Tôi tự trách mình vì đã nói với anh ấy rằng tôi muốn nhiều hơn nữa, và vì thực tế là tôi nên chú ý thay vì cãi nhau với Xaden. *"Ít nhất thì hãy nói cho tôi biết."*

"Sorrenghail," Xaden quát.

Tôi cứng người, cảm thấy sức nặng của mọi ánh nhìn đổ dồn vào tôi.

"Vâng, Riorson?" Devera nhắc.

Anh ta hắng giọng. "Nếu không có quân tiếp viện, tôi đã yêu cầu Mira Sorrengail tạm thời chuyển đi. Các khu bảo vệ rất mạnh ở Montserrat, và với con dấu của cô ấy, cô ấy có thể củng cố điểm yếu cho đến khi những kỵ sĩ khác có thể đến để củng cố các khu bảo vệ đó."

"Ý tưởng hay." Devera gật đầu. "Và những kỵ sĩ nào là lựa chọn hợp lý nhất để giúp xây dựng lại các khu vực trong đèo núi cụ thể này?"

"Năm thứ ba," tôi trả lời.

"Tiếp tục đi." Devera nghiêng đầu nhìn tôi.

"Năm thứ ba được dạy cách xây dựng phường, và vào thời điểm này trong năm, dù sao thì họ cũng sẽ rời đi." Tôi nhún vai. "Tốt hơn là gửi họ đi sớm để họ có thể sử dụng."

"Nói đúng trọng tâm rồi."

Tôi đập mạnh khiên xuống và chặn đường hấn.

"Đó là một lựa chọn hợp lý," Devera nói. "Và đó là tất cả những gì chúng ta có cho ngày hôm nay. Đừng quên rằng các em nên chuẩn bị cho bài tập cuối cùng của War Games trước khi tốt nghiệp. Chúng tôi cũng mong đợi tất cả mọi người trong số các em có mặt tại sân trước Basgiath vào tối nay lúc chín giờ để bắn pháo hoa mừng Ngày Thống nhất. Chỉ được mặc đồng phục." Cô ấy nhún mày nhìn Ridoc.

Anh nhún vai. "Tôi còn có thể mặc gì nữa?"

Devera nói với chúng tôi rằng: "Người ta không bao giờ biết mình sẽ nghĩ ra điều gì".

"Bất cứ điều gì tôi cần biết về chuyện đang xảy ra giữa cô và..." Liam nhún mày nhìn tôi khi chúng tôi đang thu dọn đồ đạc.

"Hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta. Không một điều chết tiệt nào cả," tôi nhấn mạnh. Nếu Xaden không muốn xem liệu có thể có thêm chuyện gì giữa chúng ta không, thì đã nhận được tin nhắn. Tôi quay sang Rhiannon. "Vậy em có hào hứng khi cuối cùng cũng có thể viết thư cho chị gái mình sau mười ngày nữa không?"

Cô ấy cười toe toét. "Tôi đã viết thư cho cô ấy mỗi tháng một lần kể từ khi chúng tôi đến đây. Bây giờ cuối cùng tôi cũng có thể đăng chúng."

Ít nhất thì cũng có một điều tốt đẹp khi tốt nghiệp. Tất cả chúng ta sẽ lại có thể nói chuyện với những người thân yêu của mình.

...

Tối hôm đó, tôi chỉnh lại dây thắt lưng trên thân áo đồng phục đen và cài lại lọn tóc xoắn vào đúng kiểu mà Quinn đã giúp tôi trước đó trước khi gặp Rhiannon ở hành lang.

Cô ấy tháo mái tóc tết bảo vệ thường ngày của mình, và những lọn tóc xoắn chặt chẽ tạo thành một vòng hào quang tuyệt đẹp quanh khuôn mặt, được cô ấy phủ một lớp phấn má hồng màu vàng. Lựa chọn của cô ấy là quần áo may đo gọn gàng và áo khoác chéo cắt chéo thân mình theo đường chéo trông thật tuyệt vời trên vóc dáng cao hơn của cô ấy. "Nóng bỏng", tôi gật đầu nói khi cô ấy kéo dây thắt lưng.

Tôi đã chọn cổ cao, không tay để che áo giáp và váy dài chấm đất, dài đến sàn có đường xẻ lên đùi, mà Devera bảo tôi là để cơ động trong trường hợp bị tấn công. Cá nhân tôi không phản đối việc khoe đùi khi tôi di chuyển, đặc biệt là với tất cả những nỗ lực tôi đã bỏ ra để tăng cường sức mạnh cho đôi chân của mình với Imogen. Đai lưng của tôi đơn giản, cùng loại vải satin đen như của mọi người khác, với tên tôi được thêu ngay dưới vai và ngôi sao của một học sinh năm nhất.

"Tôi nghe nói sẽ có một nhóm lính bộ binh ở đó," Nadine nói khi cô ấy đến cùng chúng tôi.

"Anh không thích một chút trí tuệ cùng với cơ bắp sao?" Ridoc bước ngay vào, Sawyer ngồi cạnh.

"Anh *không* hề cố bỏ đi mà không có tôi!" Liam hét lên khi chạy về phía trước, lướt qua đám đông khi chúng tôi di chuyển về phía cầu thang dẫn đến khuôn viên chính của Basgiath.

"Tôi hy vọng anh được nghỉ đêm nay," tôi trả lời thành thật khi anh đến bên tôi. "Anh không thấy đẹp trai sao."

"Tôi biết." Anh ta chải chuốt một cách mỉa mai, chỉnh lại dây thắt lưng trên chiếc áo chên đen kịt. "Tôi nghe nói các học viên y khoa có sở thích với người cưỡi ngựa."

"Hầu như không." Rhiannon cười. "Họ phải ghép chúng ta lại với nhau thường xuyên như thế nào? Tôi cá là họ thích người ghi chép hơn."

"Những người ghi chép thì làm gì?" Liam hỏi tôi khi chúng tôi đi xuống cầu thang trong biển đen, đi theo con đường chúng tôi đi mỗi sáng hướng đến Lưu trữ. "Vì anh gần như là một trong số họ?"

"Thường là những người ghi chép khác," tôi trả lời. "Nhưng tôi đoán là những người cưỡi ngựa, trong trường hợp của cha tôi."

"Tôi chỉ vui mừng khi thấy một số người không phải là người đi xe đạp", Ridoc nói, giữ cửa mở để chúng tôi có thể đi qua đường hầm. "Mọi thứ ở đây đang trở nên loạn luân".

"Đồng ý." Rhiannon gật đầu.

"Ồ, kệ đi. Anh và Tara lại hợp nhau rồi lại chia tay cả năm nay," Nadine nói, rồi tái mặt. "Chết tiệt. Anh lại chia tay à?"

"Chúng ta sẽ nghỉ ngơi cho đến khi tới Parapet," cô ấy nói, và chúng tôi bước vào Healer Quadrant.

Sawyer nói: "Thật khó tin là chúng tôi sẽ là sinh viên năm thứ hai chỉ sau hơn hai tuần nữa".

"Khó tin là chúng ta đã sống sót", tôi nói thêm. Chỉ có một cái tên trong danh sách tử thần tuần này, một học sinh năm thứ ba không trở về sau nhiệm vụ qua đêm.

Khi chúng tôi đến sân, bữa tiệc đã diễn ra sôi nổi. Có sự pha trộn giữa màu xanh nhạt của những người chữa bệnh, màu kem của những người ghi chép, và quân phục màu xanh nước biển của bộ binh lẫn áo quân phục màu đen rải rác. Có lẽ phải có tới một nghìn người hoặc hơn ở đây.

Đèn Mage treo phía trên chúng tôi dưới dạng một tá đèn chùm, và những tấm rèm nhung sang trọng phủ lên những bức tường đá của Basgiath, biến không gian ngoài trời chức năng thành một loại phòng khiêu vũ. Thậm chí còn có một tứ tấu đàn dây chơi ở góc phòng.

"*Anh đang ở đâu?*" Tôi hỏi Xaden, nhưng không có tiếng trả lời.

Tất cả chúng tôi dường như tản ra khi bước vào, nhưng Liam vẫn ở bên cạnh tôi, căng thẳng như sợi dây trên nỏ của tôi. "Nói với tôi là anh đang mặc áo giáp dưới tất cả những thứ đó."

"Anh nghĩ ai đó sẽ đâm tôi trước mặt mẹ tôi à?" Tôi chỉ tay về phía ban công lộ thiên nơi mẹ tôi dường như đang ngồi tòa, quan sát lãnh địa của bà. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau và bà thì thầm điều gì đó với người đàn ông bên cạnh, rồi biến mất khỏi tầm nhìn.

Tôi cũng rất vui được gặp bạn.

"Tôi nghĩ nếu có ai định đâm cô thì bây giờ chính là lúc đó, đặc biệt là khi biết rằng giết cô có khả năng cao sẽ giết chết con trai của Fen Riorson." Giọng anh ta trở nên căng thẳng.

Đó là lúc tôi nhận thấy những cái nhìn chằm chằm của các sĩ quan và học viên xung quanh chúng tôi. Họ không nhìn chằm chằm vào mái tóc hay cái tên trên dây đeo của tôi. Không, ánh mắt của họ mở to nhìn vào cổ tay Liam và những vòng xoáy rõ ràng của di vật nổi loạn của anh ấy.

Tôi vòng tay qua anh và ngẩng cằm lên. "Tôi rất xin lỗi."

"Em không có gì phải hối tiếc cả." Anh vỗ nhẹ vào tay tôi để trấn an.

"Tất nhiên là có rồi," tôi thì thầm. Ôi trời, mọi người ở đây để tụ họp ăn mừng sự kết thúc của cái mà anh và những người khác gọi là sự bội giáo. Họ đang ăn mừng cái chết của mẹ anh. "Anh có thể đi. Anh nên đi. Đây là..." Tôi lắc đầu.

"Anh sẽ đi bất cứ nơi nào em đến." Bàn tay anh siết chặt lấy tay tôi.

Một tảng đá mắc kẹt trong cổ họng tôi, và tôi nhìn khắp đám đông, theo bản năng biết rằng anh ta không ở đây. Không có Garrick, không có Bodhi, không có Imogen, và chắc chắn không có Xaden. Chẳng trách hôm nay anh ta lại có tâm trạng tệ như vậy.

"Điều này không công bằng với anh." Tôi trừng mắt nhìn viên sĩ quan bộ binh đang tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy cổ tay của Liam.

"Tôi rất nghi ngờ là anh cũng thích ăn mừng ngày giỗ của anh trai anh." Liam giữ thái độ nghiêm trang mà tôi không bao giờ có thể tưởng tượng được.

"Brennan sẽ ghét tất cả những điều này." Tôi chỉ vào đám đông. "Anh ấy quan tâm đến việc hoàn thành công việc hơn là ăn mừng việc hoàn thành."

"Ừ, nghe có vẻ như—" Lời anh nói tắt ngấm, và tôi siết chặt cánh tay anh hơn khi nhận ra đám đông đang tách ra trước mặt chúng tôi.

Vua Tauri bước đi bên cạnh mẹ tôi, và từ hướng nụ cười rộng và đầy răng của ông, ông đang hướng về phía này. Một dải băng màu tím vắt ngang áo chên của ông, được ghim vào ngực ông bằng một tá huy chương mà ông chưa từng giành được từ hàng trăm chiến trường mà ông chưa từng đặt chân đến.

Mẹ tôi đã giành được tất cả các huy chương, và chúng tôi điểm cho chiếc khăn choàng đen của bà như một món đồ trang sức khi bà khoác lên bộ đồng phục cổ cao, tay dài.

"Đi đi," tôi thì thầm rít lên với Liam, cố gắng mỉm cười vì mẹ tôi khi Tướng Melgren gia nhập họ. Melgren có thể thông minh, nhưng ông ta cũng đáng sợ kinh khủng khi ở gần.

"Khi nào thì mối nguy hiểm lớn nhất của anh đến gần? Tôi nghĩ là không." Sống lưng anh thẳng lại.

Tôi sẽ xé nát cái đầu đẹp trai của Xaden vì đã bắt Liam phải trải qua chuyện này.

"Bệ hạ," tôi lẩm bẩm, lùi một bước về phía sau như Mira đã dạy và cúi người khi cúi đầu, nhận thấy Liam đã cúi khom người.

"Mẹ của con kể với ta rằng con đã gần bó không chỉ với một mà là hai con rồng đặc biệt", Vua Tauri nói, mỉm cười dưới bộ ria mép.

"Đúng vậy, cô ấy khá tự tin vào sức mạnh của anh," Melgren nói thêm, nụ cười lạnh lùng của anh ta khi nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ đánh giá lộ liễu.

"Tôi sẽ không nói như vậy vào lúc này", tôi trả lời với một nụ cười lịch sự. Tôi đã dành đủ thời gian xung quanh các vị tướng, chính trị gia và hoàng gia ích kỷ để biết khi nào nên khiêm tốn. "Tôi vẫn đang học cách sử dụng vũ khí".

"Đừng khiêm tốn thế, con gái," Mẹ trách. "Theo những gì các giáo sư của con bé nói, họ chỉ thấy một món quà mạnh mẽ như thế này vài lần trong thập kỷ qua, ở Brennan và cậu bé Riorson."

Cậu bé đó là một chàng trai hai mươi ba tuổi, nhưng tôi biết tốt hơn là không nên sửa lời cô ấy và chuyển mục tiêu lớn hơn vào lưng Xaden.

"Còn món quà của con thì sao?" Vua Tauri hỏi Liam.

"Thưa Bệ hạ, xin hãy nhìn xa trông rộng," Liam đáp lại.

Melgren nheo mắt nhìn di tích nổi loạn lộ ra của Liam, rồi nâng dây thắt lưng của anh ta lên. "Mairi, như con trai của Đại tá Mairi?"

Tôi siết chặt cánh tay anh hơn vào tay tôi để ủng hộ trong im lặng, và mẹ nhận ra điều đó.

"Vâng, thừa Tướng quân. Mặc dù tôi chủ yếu được Công tước Lindell nuôi dưỡng ở Tirvaine." Hàm anh ta cong lên, nhưng đó là dấu hiệu vật lý duy nhất cho thấy sự khó chịu của anh ta.

"À." Vua Tauri gật đầu. "Đúng vậy, Công tước Lindell là một người tốt, một người trung thành." Sự vượt trội trong không khí của ông khiến tôi muốn giật phăng những tấm huy chương trên ngực ông.

"Tôi phải cảm ơn anh ấy vì lòng kiên cường của tôi, thừa Bệ hạ." Liam chơi trò chơi này rất giỏi.

"Đúng vậy." Melgren gật đầu lần nữa, ánh mắt quét qua đám đông. "Bây giờ hãy nói cho tôi biết, thằng nhóc Riorson đâu rồi? Tôi luôn thích để mắt đến nó mỗi năm một lần và đảm bảo nó không gây rắc rối."

"Không có vấn đề gì," tôi trả lời, nhận được một cái trừng mắt nhanh từ Mẹ. "Thực ra, anh ấy là chỉ huy cánh của chúng ta. Anh ấy đã cứu mạng tôi khi chúng tôi ở tuyến đầu tại Montserrat." Bằng cách bắt tôi rời đi thay vì ở lại để giúp đỡ, nhưng dù sao, anh ấy cũng xứng đáng được ghi nhận vì tôi đã không làm Mira mất tập trung và khiến cô ấy, tôi và Tairn bị giết. Xaden đã làm nhiều hơn là cứu tôi. Anh ấy đã tin tôi khi tôi nói với anh ấy rằng Amber đã dẫn những người không bị ràng buộc đến phòng tôi. Anh ấy đã chế tạo cả một kho dao găm chỉ dành riêng cho tôi. Anh ấy đã thiết kế một chiếc yên cho Tairn để tôi có thể cưỡi ngựa vào trận chiến với những người đồng đội của mình. Anh ấy đã bảo vệ tôi khi tôi cần và dạy tôi cách tự vệ để tôi không cần được bảo vệ mãi mãi.

Và khi người khác nhanh chóng đứng trước mặt tôi, Xaden luôn đứng bên cạnh tôi, tin tưởng tôi có thể tự mình đứng vững.

Nhưng tôi không nói gì cả. Có ích gì chứ? Xaden sẽ chẳng quan tâm đến những người này nghĩ gì về anh ta—nên tôi cũng sẽ không quan tâm. Thay vào đó, tôi chỉ tiếp tục nở một nụ cười giả tạo, dường như đang kính sợ những người đàn ông quyền lực trước mặt mình.

"Rồng của họ đã giao phối," Mẹ nói, nụ cười của bà lạnh lẽo. "Vì vậy, cô ấy đã trở nên khá gần gũi với anh ta vì sự cần thiết."

Vì ham muốn, nhu cầu và nỗi đau trong lồng ngực nên tôi sợ phải định nghĩa, nhưng chắc chắn, *sự cần thiết* vẫn có tác dụng.

"Tuyệt vời." Vua Tauri cười rạng rỡ. "Thật tốt khi có một Sorrengail trông chừng chúng ta. Bạn sẽ cho chúng ta biết nếu anh ta quyết định, ồ, tôi không biết." Ông cười. "Bắt đầu một cuộc chiến tranh khác?"

Melgren hoàn toàn có khả năng nhìn thấy hậu quả của bất kỳ sự vô lý nào như vậy, nhưng anh ta vẫn nhìn chăm chăm vào Liam và tôi với sự tập trung đáng sợ.

Toàn thân tôi căng thẳng. "Tôi có thể đảm bảo với anh, anh ấy rất trung thành."

"Vậy hắn ở đâu?" Vua Tauri nhìn khắp sân. "Ta đã yêu cầu tất cả bọn họ đều có mặt ở đây, tất cả đều là những người có dấu hiệu."

"Tôi vừa mới thấy anh ấy trước đó một chút." Tôi mỉm cười mặc dù không hẳn là nói dối. Battle Brief đã sớm hơn. "Tôi sẽ kiểm tra các cạnh? Anh ấy không thích tiệc tùng."

"Ồ, nhìn kìa! Có Dain Aetos kìa!" Mẹ nói, gạt đầu đầu đó sau vai tôi. "Ông ấy sẽ rất khiêm nhường nếu con chào hỏi," bà nhắc nhở nhà vua.

"Tất nhiên rồi." Cả ba người họ bước đi, để lại Liam và tôi đứng im lặng hoàn toàn khi chúng tôi quay lại nhìn họ để không vô tình quay lưng lại với nhà vua. Tôi cảm thấy như mình vừa sống sót sau cái chết chắc chắn, hoặc ít nhất là một thảm họa thiên nhiên nào đó.

"Tôi sẽ giết anh ta vì đã khiến anh phải đến đây," tôi lẩm bẩm trong hơi thở khi Dain chào đón nhà vua một cách rất lịch sự.

"Xaden không bắt tôi phải lên đỉnh."

"Cái gì?" Ánh mắt tôi hướng về phía anh ấy.

"Anh ấy sẽ không bao giờ yêu cầu điều này ở tôi. Đừng bao giờ yêu cầu điều này ở bất kỳ ai. Nhưng tôi đã nói với anh ấy rằng tôi sẽ giữ an toàn cho cô, và đó là những gì tôi đang làm, giữ an toàn cho cô." Anh ta nở một nụ cười méo mó.

"Câu là một người bạn tốt, Liam Mairi." Tôi tựa đầu vào cánh tay anh ấy.

"Em đã cứu mạng anh, Violet. Ít nhất thì anh cũng có thể cười và chịu đựng qua một bữa tiệc chết tiệt."

"Tôi không chắc mình có thể cười và chịu đựng được." Không phải với cách mọi người liên tục liếc nhìn cổ tay anh, như thể anh là người đích thân dẫn quân đến biên giới.

Dain mỉm cười khi nhà vua rời đi, rồi liếc qua vai, gặp ánh mắt tôi và đi về phía chúng tôi.

Anh ấy cười toe toét, và thật dễ dàng để nhớ lại có bao nhiêu sự kiện giống thế này mà chúng tôi đã cùng nhau tham dự trong những năm qua. Cái chạm của anh ấy thật nhẹ nhàng khi anh ấy ôm lấy má tôi. "Em trông thật xinh đẹp đêm nay, Vi."

"Cảm ơn." Tôi mỉm cười. "Bạn trông cũng tuyệt lắm."

Tay anh buông ra khi anh quay sang Liam. "Con này đã cố trốn thoát chưa? Nó vẫn luôn ghét những thứ này."

"Chưa, nhưng trời còn tối mà," Liam trả lời.

Dain hẳn đã đọc được những đường nét căng thẳng trên khuôn mặt Liam, vì nụ cười của anh ấy tắt hẳn khi anh ấy nhìn lại tôi. "Cầu thang cách chúng ta khoảng năm feet về phía bên phải. Tôi sẽ đánh lạc hướng trong khi anh chuẩn bị."

"Cảm ơn anh." Tôi gật đầu cảm ơn, mỉm cười nhẹ với anh. "Chúng ta hãy ra khỏi đây thôi," tôi nói với Liam.

Khi chúng tôi ra khỏi bữa tiệc và trở lại Riders Quadrant, tôi đi thẳng vào sân và mặt đất, để sức mạnh xoáy xung quanh và xuyên qua tôi. Tôi cảm nhận được năng lượng vàng từ Andarna, sức mạnh rực cháy từ Tairn kết nối tôi với Sgaeyl, và cuối cùng là những bóng tối lấp lánh của Xaden.

Tôi mở mắt, dõi theo đường đi lên xuống của cái bóng lấp lánh đó, và tôi biết anh ấy đang ở đâu đó trước mặt tôi.

"Liam, anh biết là em ngưỡng mộ anh mà, đúng không?"

"Ồ, tốt quá—"

"Đi đi." Tôi đi thẳng qua sân.

"Cái gì cơ?" Liam đuổi kịp tôi. "Tôi không thể để anh ở đây một mình được."

"Không có ý xúc phạm, nhưng tôi có thể thiêu rụi toàn bộ nơi này bằng một tia sét nếu tôi muốn, và tôi cần gặp Xaden, vậy nên hãy đi đi." Tôi vỗ nhẹ vào cánh tay anh và tiếp tục sải bước về phía cảm giác đó, dùng nó để dẫn đường.

"Ý tôi là, theo như anh nói thì mục tiêu của anh tệ lắm, nhưng tôi thì hiểu phần còn lại!" anh ta hét lớn, rồi tụt lại phía sau.

Tôi không bận tâm đến ánh sáng của pháp sư khi đi qua khu vực mà chúng tôi thường đứng thành đội hình và tiếp tục đi về phía những hình bóng đang nằm dài trên lối mở duy nhất trong bức tường hoang vắng này. Chỉ có một nơi mà Xaden có thể đến.

"Nói với tôi là anh ấy không ở ngoài đó đi", tôi nói với Garrick và Bodhi, những người mà tôi hầu như không thể nhìn rõ mặt dưới ánh trăng.

"Tôi có thể nói với anh điều đó, nhưng tôi sẽ nói dối," Bodhi nhận xét, xoa xoa gáy.

"Cô sẽ không muốn gặp anh ta đâu. Không phải tối nay, Sorrengail," Garrick cảnh báo với vẻ mặt nhăn nhó. "Tự bảo vệ bản thân là một điều. Lưu ý rằng chúng ta không ở cùng anh ta, và chúng ta là bạn thân nhất của anh ta."

"Ừ, ừ, em là của anh ấy..." Tôi mở miệng ra rồi lại ngậm lại vài lần vì... chết tiệt nếu tôi biết mình là gì đối với anh ấy. Nhưng nỗi khao khát giữ trái tim tôi làm con tin, nhu cầu thôi thúc được ở bên anh ấy vì tôi biết anh ấy đang đau khổ, bất kể điều đó có nghĩa là lao đầu vào sự bất định... Tôi không thể phủ nhận anh ấy là gì đối với tôi. Tôi đá văng đôi dép da của bộ đồng phục—chúng nguy hiểm hơn bất cứ thứ gì, và trong cơn gió này? Thôi, chúng ta sẽ xem mọi chuyện diễn ra thế nào. "Em chỉ là... của anh ấy."

Lần đầu tiên kể từ năm ngoái, tôi bước lên lan can.

Còn 107 người vô tội, con cái của các sĩ quan bị hành quyết, giờ họ mang theo thứ được gọi là di vật phản loạn, được chuyển giao bởi con rồng đã thực thi công lý của nhà vua. Và để thể hiện lòng thương xót của vị vua vĩ đại của chúng ta, tất cả họ sẽ bị bắt vào Riders Quadrant danh giá tại Basgiath, để họ có thể chứng minh lòng trung thành của mình với vương quốc của chúng ta bằng sự phục vụ hoặc bằng cái chết của họ.

— PHỤ LỤC 4.2, HIỆP ĐỊNH CỦA RETIA

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI

Đi bộ trên lan can vào Ngày tuyển quân là một rủi ro có thể chứng minh được.

Đi trên lan can trong bộ quân phục, chân trần, trong bóng tối? Đây quả là điên rồ.

Mười feet đầu tiên, khi tôi vẫn còn trong tường, là dễ nhất, và khi tôi đến mép, nơi gió làm tung bay váy tôi như cánh bướm, tôi bắt đầu nghi ngờ kế hoạch của mình. Sẽ rất khó để đến được Xaden nếu tôi rơi xuống và chết.

Nhưng tôi thấy anh ta ngồi khoảng một phần ba quãng đường qua cây cầu đá hẹp, nhìn chăm chăm lên mặt trăng như thể nó làm tăng thêm gánh nặng mà anh ta mang, và trái tim tôi đau nhói. Anh ta đã khắc cuộc sống của cả một trăm lẻ bảy người được đánh dấu vào lưng mình, chịu trách nhiệm cho họ. Nhưng ai chịu trách nhiệm - chăm sóc - anh ta?

Mọi người bên kia khe núi đang ăn mừng cái chết của cha anh, và anh ở đây một mình để tang. Khi Brennan mất, tôi có Mira và bố, nhưng nhà Xaden thì không có ai.

Anh thực sự không hiểu em. Không phải từ sâu thẳm bên trong em. Chẳng phải anh ấy đã trả lời như vậy khi em nói với anh ấy rằng em sẽ phải lòng anh ấy sao? Như thế việc biết anh ấy sẽ khiến em ít muốn anh ấy hơn, nhưng mọi thứ em biết về anh ấy chỉ khiến em ngã mạnh hơn và nhanh hơn.

Ôi trời ơi. Tôi biết cảm giác này. Phủ nhận nó không làm nó bớt đi sự thật. Cảm xúc của tôi là như vậy. Tôi chưa từng trốn tránh thử thách nào kể từ khi tôi vượt qua rào chắn này một năm trước, và tôi cũng sẽ không bắt đầu làm vậy bây giờ.

Lần cuối cùng tôi đứng đây, tôi đã rất sợ hãi, nhưng khoảng cách đến mặt đất không phải là thứ khiến mạch tôi đập thành thịch lúc này. Có nhiều hơn một cách để ngã. *Chết tiệt.* Cơn đau trong lồng ngực tôi còn cháy sáng hơn cả sức mạnh đang chảy trong huyết quản.

Tôi yêu Xaden.

Không quan trọng là anh ấy sẽ sớm rời đi hay anh ấy có lẽ không có cảm giác như vậy với tôi. Thậm chí không quan trọng là anh ấy đã cảnh báo tôi không được yêu anh ấy. Không phải sự si mê, phản ứng hóa học về thể chất của chúng tôi, hay thậm chí là mối liên kết giữa những con rồng của chúng tôi khiến tôi tiếp cận người đàn ông này bằng mọi cách có thể. Đó là trái tim liều lĩnh của tôi.

Tôi đã tránh xa giường anh ấy—tránh xa vòng tay anh ấy—vì anh ấy kiên quyết rằng tôi không thể yêu anh ấy, nhưng con tàu đó đã đi xa rồi, vậy thì tại sao phải kiềm chế? Tôi không nên nắm bắt mọi khoảnh khắc chúng ta có thể có khi anh ấy vẫn còn ở đây sao?

Tôi bước những bước đầu tiên lên cây cầu đá hẹp và dang tay ra để giữ thăng bằng. Giống như đang đi dọc theo sống lưng của Tairn, điều mà tôi đã làm hàng trăm lần.

Ngoại trừ việc tôi đang mặc váy.

Và Tairn sẽ không đỡ được tôi nếu tôi ngã.

Anh ấy sẽ rất tức giận khi nghe tôi làm điều này—

"Đã là rồi."

Xaden quay đầu về phía tôi. "Bạo lực?"

Tôi bước một bước rồi bước nữa, giữ cơ thể thẳng đứng với trí nhớ cơ bắp mà năm ngoái tôi không có, và bắt đầu băng qua đường.

Xaden vung chân lên rồi *nhảy dựng* lên. "Quay lại ngay!" anh ta hét lên.

"Đi với tôi," tôi gọi qua làn gió, chống đỡ bản thân khi một cơn gió mạnh quất váy vào chân tôi. "Đáng lẽ phải đi với quần," tôi lẩm bẩm và tiếp tục bước đi.

Anh ấy đã tiến về phía tôi, những bước chân dài và tự tin như thể anh ấy đang ở trên mặt đất vững chắc, thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi khi tôi từ từ tiến về phía trước cho đến khi chúng tôi gặp nhau.

"Mày làm cái quái gì ở đây thế?" anh ta hỏi, khóa chặt tay vào eo tôi. Anh ta mặc đồ da cưỡi ngựa, không phải đồng phục, và anh ta chưa bao giờ trông đẹp hơn thế.

Tôi đang làm gì ở đây? Tôi đang mạo hiểm mọi thứ để đến được với anh ấy. Và nếu anh ấy từ chối tôi... Không. Không có chỗ cho sự sợ hãi trên lan can.

"Tôi cũng có thể hỏi bạn câu hỏi tương tự."

Mắt anh mở to. "Anh có thể ngã và chết đấy!"

"Tôi cũng có thể nói như vậy." Tôi mỉm cười, nhưng nụ cười đó thật run rẩy. Ánh mắt anh ấy thật hoang dại, như thể anh ấy đã vượt qua giới hạn mà anh ấy có thể kiềm chế bản thân trong vẻ ngoài gọn gàng, thờ ơ mà anh ấy thường thể hiện trước công chúng.

Tôi không sợ đâu. Dù sao thì tôi vẫn thích anh ấy hơn khi anh ấy thành thật với tôi.

"Và em có dừng lại để nghĩ rằng nếu em ngã và chết, thì anh cũng có thể chết không?" Anh ấy nghiêng người tới và mạch tôi đập nhanh.

"Lần nữa," tôi nói nhẹ nhàng, đặt tay lên ngực rắn chắc của anh, ngay phía trên nhịp tim. "Tôi cũng có thể nói như vậy." Ngay cả khi cái chết của Xaden không giết chết Sgaeyl, tôi không chắc *mình* có thể sống sót.

Bóng tối dâng lên, tối hơn cả màn đêm bao quanh chúng ta. "Người quên rằng ta sử dụng bóng tối, Violence. Ta cũng an toàn ở ngoài này như ở trong sân vậy. Người định sử dụng sét để phá vỡ cú ngã của mình sao?"

Được thôi. Đó là một điểm tốt.

"Tôi... có lẽ đã không nghĩ kỹ về phần đó như anh," tôi thừa nhận. Tôi muốn gần gũi anh ấy, vì vậy tôi đã đến gần, mặc kệ lan can.

"Em thực sự sẽ là cái chết của anh." Ngón tay anh uốn cong ở eo tôi. "Quay lại đi."

Không phải là từ chối, không phải với cách anh ấy nhìn tôi. Chúng tôi đã đấu khẩu về mặt cảm xúc trong suốt tháng qua, thậm chí còn lâu hơn thế, và một trong hai chúng tôi phải phơi bày điểm yếu của mình. Cuối cùng tôi cũng đủ tin tưởng anh ấy để biết rằng anh ấy sẽ không ra tay giết người.

"Chỉ khi anh làm thế. Em muốn ở bất cứ nơi nào anh ở." Và em có ý đó. Mọi người khác—mọi thứ khác trên thế giới này đều có thể sụp đổ và em sẽ không quan tâm miễn là em ở bên anh ấy.

"Bạo lực..."

"Em biết tại sao anh lại nói rằng anh không thấy tương lai cho chúng ta." Tim tôi đập thình thịch như thể nó sắp bay đi khi tôi thốt ra những lời đó.

"Anh có làm thế không?" Tất nhiên là anh ta sẽ không làm điều này dễ dàng. Tôi không chắc người đàn ông đó có biết *dễ dàng* là gì không.

"Anh muốn em," tôi nói, nhìn vào mắt anh. "Và không, em không chỉ nói về chuyện trên giường. Anh. Muốn. Em, Xaden Riorson. Anh có thể không nói ra, nhưng anh làm tốt hơn thế và *thể hiện* điều đó. Anh thể hiện điều đó mỗi lần anh chọn tin tưởng em, mỗi lần mắt anh nán lại trên mắt em. Anh thể hiện điều đó với mọi bài học đấu tập mà anh không có thời gian và mọi bài học bay khiến anh rời xa việc học của chính mình. Anh thể hiện điều đó khi anh từ chối

chạm vào em vì anh lo lắng rằng em không thực sự muốn anh, rồi lại thể hiện điều đó khi anh dành thời gian săn lùng hoa violet trước cuộc họp lãnh đạo để em không thức dậy với cảm giác cô đơn. Anh thể hiện điều đó theo hàng triệu cách khác nhau. Làm ơn đừng phủ nhận điều đó."

Anh ta nghiêng chặt hàm, nhưng không phủ nhận điều đó.

"Anh nghĩ chúng ta không có tương lai vì anh sợ rằng em sẽ không thích con người thật của anh sau tất cả những bức tường anh dựng lên. Và em cũng sợ. Em có thể thừa nhận điều đó. Anh sắp tốt nghiệp. Em thì không. Anh sẽ ra đi trong vài tuần nữa, và có lẽ chúng ta đang tự chuốc lấy đau khổ. Nhưng nếu chúng ta để nỗi sợ giết chết bất cứ điều gì giữa chúng ta, thì chúng ta không xứng đáng với điều đó." Tôi đưa một tay lên gáy anh. "Em đã nói với anh rằng em là người sẽ quyết định khi nào em sẵn sàng mạo hiểm trái tim mình, và em đang nói thế."

Cách anh ấy nhìn tôi, cùng với sự pha trộn giữa hy vọng và lo lắng đang tràn ngập trong tôi, mang lại cho tôi sức sống thực sự.

"Em không có ý đó đâu", anh nói và lắc đầu.

Và rồi anh ta lại tiếp tục hút cạn sự sống.

"Tôi nói thật đấy."

"Nếu chuyện này liên quan đến Imogen thì—"

"Không phải thế." Tôi lắc đầu, gió thổi tung những lọn tóc xoăn mà Quinn đã dành nhiều thời gian để tạo kiểu. "Tôi biết không có ai khác. Tôi sẽ không đi trên lan can vào giữa đêm nếu tôi nghĩ anh đang đùa giỡn tôi."

Anh nhíu mày, và anh kéo tôi lại gần hơn vào hơi ấm của cơ thể anh. "Vậy thì tại sao em lại nghĩ như vậy? Phải thừa nhận là, điều đó khiến anh phát điên. Anh không cho em bất kỳ lý do nào để nghĩ rằng anh đang ở trên giường của bất kỳ ai khác."

Nghĩa là anh ấy chỉ ở trong nhà tôi thôi.

"Sự bất an của riêng tôi và cách cô ấy nhìn anh và Garrick đấu khẩu. Anh có thể không có tình cảm với cô ấy, nhưng cô ấy chắc chắn có tình cảm với anh. Tôi biết ánh mắt đó. Đó là ánh mắt giống hệt khi tôi nhìn anh." Sự ngượng ngùng làm má tôi nóng lên. Tôi có thể thay đổi chủ đề hoặc lãng tránh, nhưng điều đó sẽ không có lợi cho mối quan hệ của chúng ta—nếu đây là mối quan hệ—nếu tôi che giấu cảm xúc của mình, bất kể những cảm xúc vô lý đó có thể khiến tôi trông yếu đuối đến mức nào.

"Em ghen tị đấy." Anh cố nhin cười.

"Có thể," tôi thừa nhận, rồi quyết định rằng câu trả lời đó là hơi hợt. "Được thôi. Đúng vậy. Cô ấy mạnh mẽ và dữ dội và có cùng bản tính tàn nhẫn như anh. Tôi luôn nghĩ cô ấy hợp với anh hơn."

"Tôi hiểu rõ cảm giác đó." Anh lắc đầu. "Và em mạnh mẽ, dữ dội và cũng có chút tàn nhẫn nữa. Chưa kể em là người thông minh nhất mà anh từng gặp. Tâm trí của em quyến rũ kinh khủng."

Imogen và anh chỉ là bạn. Tin anh đi, cô ấy không nhìn anh, và ngay cả khi cô ấy có nhìn..." Anh dừng lại, tay anh trượt xuống để ôm lấy gáy tôi khi anh giữ chúng tôi ổn định mặc cho cơn gió giật. "Chúa giúp anh, anh chỉ nhìn em thôi."

Niềm hy vọng là thứ tạo nên sự phấn khích mạnh mẽ hơn bất cứ thứ gì họ phục vụ trong bữa tiệc.

"Cô ấy không nhìn anh sao?"

"Không. Hãy suy nghĩ lại những gì anh vừa nói nhưng hãy loại tôi ra khỏi phương trình." Anh ta nhướn mày, chờ tôi đưa ra kết luận đúng đắn.

"Nhưng trên thảm đấu..." Mắt tôi mở to. "Cô ấy có hứng thú với Garrick."

"Bạn bắt kịp nhanh phải không?"

"Tôi đây. Anh đẩy tôi ra xong chưa?"

Anh ấy lùi lại, nhìn vào mắt tôi dưới ánh trăng trước khi liếc qua vai tôi. "Em đã tự đặt mình vào nguy hiểm để truyền đạt quan điểm của mình chưa?"

"Có lẽ là không."

Anh thở dài. "Chỉ có mình em thôi, Violence. Đó có phải là điều em cần nghe không?"

Tôi gật đầu.

"Ngay cả khi anh không ở bên em, thì vẫn chỉ có em. Lần sau, cứ hỏi đi. Em chưa bao giờ gặp vấn đề gì khi thẳng thắn thành thật với anh." Gió thổi quanh chúng tôi, nhưng anh ấy vẫn bất động như chính lan can vậy. "Theo như anh nhớ, em thậm chí còn ném dao găm vào đầu anh, điều mà anh thích hơn nhiều so với việc nhìn em vướng vào suy nghĩ của mình. Nếu chúng ta định làm điều này, thì chúng ta phải tin tưởng nhau."

"Và anh muốn làm điều này?" Tôi nín thở.

Anh thở dài, dài và mạnh, rồi thừa nhận, "Đúng vậy." Anh đưa tay lên, và vuốt ve má tôi bằng ngón tay cái. "Tôi không thể hứa với em điều gì, Violence. Nhưng tôi mệt mỏi vì phải chống lại nó."

"Vâng." Một từ chưa bao giờ có ý nghĩa nhiều đến thế với tôi. Rồi tôi chớp mắt, nhớ lại bình luận trước đó của anh ấy về sự ghen tuông. "Ý anh là anh hiểu rõ cảm giác ghen tuông?"

Anh siết chặt tay quanh eo tôi và nhìn đi hướng khác.

"Ồ không, nếu tôi phải tin anh và nói cho anh biết những gì tôi đang nghĩ, thì tôi cũng mong đợi điều tương tự từ anh." Tôi sẽ không phải là người duy nhất dễ bị tổn thương ở trên bờ vực này.

Anh ta càu nhàu, kéo ánh mắt trở lại nhìn tôi. "Tôi thấy Aetos hôn cô sau Threshing và gần như phát điên."

Nếu tôi không yêu anh ấy, điều đó có thể đã đẩy tôi đến bờ vực. "Lúc đó anh muốn em à?"

"Anh đã muốn em ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em, Violence," anh thừa nhận. "Và nếu hôm nay anh đối xử tệ với em..."

thì đó chỉ là một ngày tồi tệ."

"Tôi hiểu. Và anh biết Dain và tôi chỉ là bạn bè, đúng không?"

"Anh biết em cảm thấy thế nào, mặc dù lúc đó anh không chắc lắm." Anh lướt ngón tay cái trên đôi môi căng mọng của tôi. "Bây giờ hãy đặt móng em trở lại mặt đất vững chắc."

Anh ấy muốn ở lại đây và lăn lộn.

"Đi với em." Các ngón tay tôi nắm chặt lấy đôi giày da bay của anh, sẵn sàng kéo anh đi nếu cần.

Anh lắc đầu và nhìn đi chỗ khác. "Tôi không ở vị trí có thể chăm sóc bất kỳ ai vào đêm nay. Và đúng vậy, tôi biết đó là một điều tồi tệ để nói, vì hôm nay là ngày kỷ niệm mất Brennan—"

"Em biết." Tôi trượt tay xuống cánh tay anh. "Đi với em, Xaden."

"Vi..." Vai anh chùng xuống, nỗi buồn lan tỏa trong không khí giữa chúng tôi khiến cổ họng tôi nghẹn lại.

"Tin em đi." Tôi bước ra khỏi vòng tay anh và nắm lấy tay anh. "Đi nào."

Một khoảnh khắc im lặng căng thẳng trôi qua trước khi anh gật đầu một lần, tiến về phía trước và giữ tôi vững khi tôi quay lại. "Tôi giỏi hơn nhiều trong việc này so với tháng 7 năm ngoái."

"Tôi thấy rồi." Anh ta đứng gần, một tay đặt trên eo tôi khi tôi đi đến phần cuối của lan can. "Trong một chiếc váy chết tiệt."

"Thực ra thì đó là váy đấy," tôi nói qua vai, chỉ cách bức tường vài bước chân.

"Nhìn về phía trước!" anh ta càu nhàu, và chỉ có nỗi sợ trong giọng nói của anh ta mới ngăn tôi làm điều gì đó ngạo mạn như bỏ qua vài bước chân cuối cùng.

Ngay khi chúng tôi ở trong phạm vi bức tường, anh ấy kéo tôi lại, lưng tôi áp vào lưng anh ấy. "Đừng bao giờ mạo hiểm mạng sống của mình vì một điều tầm thường như nói chuyện với tôi nữa." Giọng nói ấy nhỏ như tiếng gầm gừ bên tai tôi, khiến tôi rùng mình.

"Năm sau sẽ vui lắm đây", tôi trêu, bước về phía trước và đan tay mình vào tay anh ấy để anh ấy đi theo.

"Liam sẽ ở đây vào năm sau để đảm bảo rằng cậu không làm những điều ngu ngốc", anh ta lẩm bẩm.

"Bạn sẽ *thích* nhận được thư của anh ấy," tôi hứa, nhảy chân cuối cùng từ lan can xuống sân bên dưới. "Hử." Tôi liếc nhìn quanh sân trống trong khi đi dép lại. "Garrick và Bodhi vừa ở đây."

"Có lẽ họ biết tôi sẽ giết họ vì đã để cô ra ngoài đó. Một chiếc váy, Sorrengail? Thật sao?"

Tôi nắm tay anh và đi qua sân.

"Chúng ta đang đi đâu thế?" Giọng anh ta vẫn nghe như một thằng khốn nạn như ngày đầu tôi gặp anh ta.

"Anh đưa em đến phòng anh nhé," tôi nói qua vai khi chúng tôi đến gần ký túc xá.

"Tôi là gì cơ?"

Tôi mở toang cánh cửa, biết ơn vì ánh đèn ma thuật giúp tôi dễ dàng nhìn thấy anh ta, cả nụ cười khinh bỉ nữa. "Anh sẽ đưa tôi đến phòng anh." Rẽ trái, tôi dẫn chúng tôi qua hành lang đến phòng tôi rồi bắt đầu đi lên cầu thang xoắn ốc rộng.

"Sẽ có người thấy thôi", anh ta phản đối. "Tôi không lo lắng về danh tiếng của mình, Sorrengail. Cậu là năm nhất và tôi là đội trưởng của cậu—"

"Chắc hẳn mọi người đều biết rồi—đêm đó chúng ta đã đốt cháy một nửa khu rừng," tôi nhắc anh ấy khi chúng tôi trèo qua cánh cửa dẫn đến hành lang năm thứ hai. "Anh có biết lần đầu tiên tôi trèo lên những bậc thang này với Dain, tôi đã rất kinh hoàng vì không có lan can không?"

"Anh có biết là em không thể chịu nổi khi nghe tên anh ta trên môi anh khi anh đang dẫn đường đến phòng *em* không?" Anh ta lên bước lên những bậc thang phía sau tôi, những cái bóng cong cong trên tường như thể chúng cảm nhận được tâm trạng của anh ta và không muốn dính dáng gì đến chuyện đó. Nhưng những cái bóng của anh ta không làm em sợ. Không còn điều gì ở người đàn ông này khiến em sợ nữa, ngoại trừ mức độ tình cảm của em dành cho anh ta.

"Điểm mấu chốt là, và giờ hãy nhìn tôi này." Tôi cười toe toét khi chúng tôi đến tầng năm thứ ba, và tôi đẩy cánh cửa vòm ra. "Gần như đang nhảy múa trên lan can trong một chiếc váy."

"Có lẽ không phải lúc thích hợp để nhắc nhở tôi." Anh ta đi theo tôi vào hành lang. Trông giống như tầng hai, ngoại trừ ít cửa hơn và mái vòm cao.

"Cái nào là của anh?"

"Tôi phải bắt em đoán xem," anh ấy lăm bắm nhưng vẫn nắm chặt tay tôi khi chúng tôi đi đến cuối hành lang dài vô tận. Tất nhiên là cuối cùng.

"Cánh thứ tư," tôi chế giễu. "Luôn phải đi xa nhất."

Anh ấy tháo bỏ bùa hộ mệnh của mình và mở cửa, đứng lùi lại để tôi có thể bước vào trước. "Tôi sẽ phải bảo vệ cánh cửa mới của anh trước khi đi hoặc dạy anh cách làm trong mười ngày tới."

Tôi không nghĩ đến thời hạn chót sắp tới của anh ấy khi tôi bước vào phòng anh ấy lần đầu tiên. Nó lớn gấp đôi phòng tôi—và giường cũng vậy. Sống sót đến năm thứ ba có một số đặc quyền nghiêm túc. Hoặc có thể kích thích phản ánh cấp bậc của anh ấy, ai mà biết được.

Nó sạch bong, với một chiếc ghế bành lớn cạnh giường, thảm xám đen, tủ gỗ rộng, bàn làm việc ngăn nắp và một giá sách khiến tôi phải ghen tị ngay lập tức. Một giá để kiếm chiếm hết không gian bên cạnh cửa ra vào, với rất nhiều dao găm đến nỗi tôi không thể đếm hết được, và ở bên kia không gian, cạnh bàn làm việc, có một mục tiêu ném giống như tôi có trong phòng mình. Có một cái bàn

và ghế ở góc, và cửa sổ của anh ta hướng ra Basgiath nhưng được đóng khung bằng những tấm rèm đen dày có biểu tượng của Fourth Wing ở phía dưới.

"Đôi khi chúng tôi tổ chức các cuộc họp lãnh đạo cho các bộ phận ở đây," ông nói từ cửa ra vào.

Tôi xoay người lại và thấy anh ấy đang nhìn tôi với ánh mắt tò mò, như thể anh ấy đang đợi tôi phân xét không gian của anh ấy. Đi ngang qua giá đựng kiếm, tôi để ngón tay lướt qua cán của những con dao găm khác nhau. "Dù sao thì anh đã thắng bao nhiêu thử thách rồi?"

"Câu hỏi hay hơn là tôi đã mất bao nhiêu người rồi," ông nói, bước vào và đóng cửa lại sau lưng.

"Có cái tôi mà tôi biết và yêu rất nhiều," tôi lẩm bẩm, bước đến chiếc giường, cũng giống như giường của tôi, được phủ một lớp vải đen.

"Anh đã nói với em là em trông đẹp thế nào đêm nay chưa?" Giọng anh trầm xuống. "Nếu chưa thì anh là đồ ngốc, vì em đẹp một cách lộng lẫy."

Má tôi nóng bừng, miệng tôi cong lên thành một nụ cười. "Cảm ơn. Giờ thì ngồi xuống đi." Tôi vỗ nhẹ vào mép giường anh ấy.

"Cái gì?" Anh nhướn mày.

"Ngồi xuống," tôi ra lệnh và nhìn chằm chằm vào anh ta.

"Tôi không muốn nói về chuyện đó."

"Anh chưa bao giờ nói em phải làm vậy." Không cần phải hỏi lý do, và tôi cũng sẽ không để những chuyện xảy ra gần sáu năm trước gây chia rẽ giữa chúng ta, dù chỉ là một đêm.

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên khi anh ấy làm theo lời tôi yêu cầu, ngồi xuống mép giường. Đôi chân dài của anh ấy duỗi ra trước mặt, và anh ấy hơi ngả người ra sau trên gót bàn tay. "Bây giờ thì sao?"

Tôi di chuyển giữa hai đùi anh và luồn ngón tay qua mái tóc anh. Anh nhắm mắt lại và nghiêng người vào sự đụng chạm của tôi, và tôi thề, tôi cảm thấy trái tim mình mở toang. "Bây giờ anh sẽ chăm sóc em."

Đôi mắt anh ấy mở to và tròn ối, chúng đẹp quá. Tôi đã ghi nhớ từng đốm vàng trong những lớp đá mã não sâu thẳm đó, và đó là một điều tốt, vì tôi không biết anh ấy sẽ được gửi đi đâu sau khi tốt nghiệp. Gặp anh ấy một lần sau mỗi vài ngày không giống như có thể chạm vào anh ấy bất cứ lúc nào tôi thích.

Bỏ lại mái tóc của anh, tôi quỳ xuống trước mặt anh.

"Màu tím—"

"Tôi chỉ cởi giày của anh thôi." Một nụ cười nhếch mép hiện lên trên môi tôi khi tôi tháo một bên dây giày, rồi bên kia, cởi chúng ra. Tôi đứng dậy và mang đôi giày của anh về phía tủ quần áo.

"Bạn cứ để chúng ở đó đi," anh ta thốt lên.

Tôi đặt chúng xuống sàn cạnh tủ quần áo và quay lại. "Tôi không định lục lọi quần áo của anh đâu, và dù sao thì tôi cũng không phải là chưa từng nhìn thấy chúng."

Ánh mắt anh ấy khóa chặt vào váy tôi, nóng bừng mỗi khi khe hở để lộ một phần đùi tôi. "Em mặc nó suốt đêm à?"

"Đó là những gì anh nhận được khi đi sau em đấy," tôi trêu chọc, rồi lại đứng giữa hai đùi anh.

"Tôi cũng không thể phản đối về góc nhìn từ phía sau." Anh ấy nghiêng cằm nhìn lên tôi.

"Im lặng và để tôi cởi cái này ra khỏi người anh." Tôi cởi hàng cúc chéo trên ngực anh, và anh nhún vai khỏi chiếc áo da. "Tối nay anh có bay không?"

"Nó thường giúp ích." Anh gật đầu khi tôi nghiêng người đặt chúng lên ghế bành. "Ngày này luôn là..."

"Em xin lỗi." Tôi nhìn vào mắt anh khi nói điều đó, hy vọng anh hiểu được sự chân thành của tôi khi tôi quay lại, với tay lấy áo anh.

"Tôi cũng xin lỗi." Anh ấy giơ tay lên, và tôi kéo chiếc áo ra trước khi mặc nó cùng với chiếc áo khoác bay.

"Anh không có gì phải hối tiếc cả." Tôi vẫn nhìn anh khi tôi ôm lấy những góc cạnh không lay chuyển của khuôn mặt anh, rồi lần theo vết sẹo chia đôi lông mày. "Thử thách?"

"Sgaeyl." Anh nhún vai. "Đập đá."

"Hầu hết rỗng đều làm người cưỡi chúng bị thương, nhưng Tairn và Andarna chưa bao giờ làm tôi bị thương," tôi nói một cách vô tình, tay tôi trượt xuống cổ anh ấy.

"Hoặc có thể chúng biết anh đã mang một vết sẹo." Anh ta lướt ngón tay xuống vết sẹo dài màu bạc trên cánh tay tôi từ lưỡi kiếm của Tynan. "Tôi muốn giết chết chúng. Nhưng thay vào đó, tôi phải đứng đó và nhìn chúng tấn công anh ba chọi một. Tôi đã ở rìa kiểm soát của mình và sẵn sàng bước vào khi Tairn hạ cánh."

"Chỉ là hai đấu một khi Jack chạy," tôi nhắc anh ấy. "Và anh không thể can thiệp. Điều đó trái luật, nhớ không?" Nhưng anh ấy đã bước đi. Bước đi duy nhất đó cho tôi biết anh ấy sẽ làm vậy.

Một góc miệng anh nhếch lên thành một trong những nụ cười khẩy quyến rũ nhất mà tôi từng thấy. "Cuối cùng, em đã ra đi với hai con rồng." Biểu cảm của anh chùng xuống. "Hai tuần nữa, anh thậm chí sẽ không ở đây để xem em bị thách thức, chứ đừng nói đến việc làm bất cứ điều gì về điều đó."

"Tôi sẽ ổn thôi", tôi hứa. "Bất kỳ ai tôi không thể đánh bại trong một thử thách, tôi sẽ đầu độc họ".

Anh ấy không cười.

"Nào, đưa em đi ngủ nhé." Tôi nghiêng người và hôn vết sẹo trên lông mày anh. "Sẽ là ngày mai khi em thức dậy."

"Anh không xứng đáng với em." Cánh tay anh vòng qua hông tôi và anh kéo tôi lại gần hơn. "Nhưng anh sẽ giữ em lại như cũ."

"Tốt." Tôi nghiêng người và lướt môi mình qua môi anh. "Bởi vì em nghĩ là em yêu anh." Tim tôi đập loạn xạ, và nỗi hoảng loạn cào cào lồng ngực. Tôi không nên nói thế.

Đôi mắt anh mở to và cánh tay anh siết chặt lấy tôi. "Em nghĩ vậy sao? Hay em biết?"

Hãy dừng cảm.

Ngay cả khi anh ấy không cảm thấy như vậy, ít nhất tôi cũng đã nói ra sự thật của mình. "Em biết. Em yêu anh đến mức em không thể tưởng tượng được cuộc sống của em sẽ như thế nào nếu không có anh. Và có lẽ em không nên nói điều đó, nhưng nếu chúng ta làm điều này, thì chúng ta đang bắt đầu từ một nơi hoàn toàn trung thực."

Anh ấy ép chặt miệng mình vào miệng tôi và kéo tôi hoàn toàn vào lòng anh ấy để tôi ngồi lên người anh ấy. Anh ấy hôn tôi sâu đến nỗi tôi đắm chìm trong đó, trong anh ấy. Không có lời nào khi anh ấy cởi dây lưng, áo của tôi, và cởi cúc váy của tôi, tất cả mà không phá vỡ nụ hôn. "Đứng dậy," anh ấy nói trên môi tôi.

"Xaden." Tim tôi đập thình thịch.

"Anh cần em chết tiệt, Violet. Ngay bây giờ. Và anh không cần bất kỳ ai, vì vậy anh không chắc chắn làm thế nào để xử lý cảm giác này, nhưng anh đang cố gắng hết sức. Và nếu em không muốn điều này tối nay, thì cũng không sao, nhưng anh sẽ cần em bước ra khỏi cánh cửa đó ngay bây giờ, bởi vì nếu em không muốn, anh sẽ bắt em nằm ngửa khóa thân trong hai phút nữa."

Sự dữ dội trong đôi mắt và sự dữ dội trong lời nói của anh ta đáng lẽ phải khiến tôi sợ hãi, nhưng không phải vậy. Ngay cả khi người đàn ông này mất hết khả năng tự chủ, tôi biết anh ta sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi.

Ít nhất là không phải với cơ thể của anh ấy.

"Đi đi hoặc ở lại, nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cần cô đứng lên", anh ta cầu xin.

"Tôi nghĩ hai phút có thể là đánh giá quá cao khả năng mặc áo corset của anh." Tôi liếc xuống bộ giáp của mình.

Anh ấy cười toe toét và nhắc tôi ra khỏi lòng anh ấy.

Chân tôi chạm sàn. "Tôi đang tính giờ cho anh."

"Đó có phải là—"

"Một. Hai." Tôi giơ ngón tay lên. "Ba."

Anh ấy đứng dậy trong tích tắc, rồi miệng anh ấy chạm vào miệng tôi, và tôi ngừng đếm. Tôi quá bận đuổi theo những đường lướt của anh ấy, cảm nhận những cơ bắp của anh ấy dưới đầu ngón tay tôi, chẳng quan tâm đến việc quần áo của tôi sẽ đi đâu.

Tôi cảm thấy luồng không khí thổi vào chân mình khi váy tôi chạm sàn, và tôi giúp anh ấy bằng cách đá dép ra trong khi mút lưỡi anh ấy.

Anh rên rỉ, tay anh lướt trên lưng tôi. Dây giày nói lỏng trong thời gian kỷ lục, và chiếc corset rơi xuống sàn, để lại tôi trong bộ đồ lót, vì không có nhiều thứ khác vừa vặn bên dưới bộ đồng phục đó.

Những con dao găm, của anh ấy và của tôi, rơi xuống đất khi anh ấy tháo vỏ kiếm ở đùi tôi và tháo vỏ kiếm của anh ấy. Đó là một bản hợp âm tuyệt vời của kim loại cho đến khi cả hai chúng tôi đều khóa thân và anh ấy hôn tôi đến ngạt thở.

Rồi tay anh luồn vào tóc tôi, và những chiếc ghim bay cho đến khi khối tóc rơi xuống lưng tôi, không bị trói. Anh chỉ lùi lại đủ lâu để lướt ánh mắt thèm khát của mình xuống cơ thể tôi. "Đẹp chết tiệt."

"Tôi nghĩ rằng có lẽ phải lâu hơn hai—" Tôi bắt đầu, nhưng anh ấy nắm lấy đùi sau của tôi và nhấc lên, quét chân tôi ra khỏi người tôi. Lưng tôi đập xuống giường với một cú nảy nhẹ, và thành thật mà nói, tôi đáng lẽ phải thấy trước động thái đó vì anh ấy đã đặt tôi nằm ngửa trong phần lớn thời gian của một năm nay.

"Vẫn còn đếm à?" anh hỏi, quỳ xuống bên cạnh giường và kéo tôi qua tấm chăn mềm mại đến mép giường.

"Anh có cần em ghi điểm không?" Tôi trêu chọc khi hông tôi chạm vào cuối giường.

"Cứ tự nhiên." Anh cười toe toét, và trước khi tôi kịp nói thêm lời nào, miệng anh đã ở giữa hai đùi tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu và ngửa đầu ra sau vì khoái cảm tột độ từ lưỡi anh, liếm và xoay quanh âm vật của tôi. "Ồi trời ời."

"Em đang gọi ai thế?" anh hỏi khi áp vào da thịt tôi. "Bởi vì chỉ có em và anh trong căn phòng này, Vi, và anh không chia sẻ."

"Anh." Ngón tay tôi đan vào tóc anh. "Em đang gọi anh."

"Tôi rất trân trọng sự nâng tầm lên hàng thần thánh, nhưng tên tôi sẽ làm được." Anh liếm tôi từ lối vào đến âm vật, cuối cùng lướt lưỡi qua nụ hoa nhạy cảm đó, và tôi rên rỉ. "Mẹ kiếp, em ngon quá." Anh nâng đùi tôi lên vai anh và nằm xuống như thể anh không còn nơi nào khác để đi đêm nay.

Sau đó, anh ta nuốt chứng tôi bằng lưỡi và răng.

Khoái cảm nóng bỏng và dai dẳng cuộn trào trong dạ dày tôi và tôi chìm vào cảm giác, hông tôi nhấp nhô khi tôi đuổi theo khoái cảm mà anh ấy đưa tôi đến bằng mỗi nhát lưỡi điêu luyện của anh ấy.

Đùi tôi run rẩy khi anh ấy bắt nhịp với âm vật của tôi và đưa hai ngón tay vào bên trong tôi. Chúng khóa lại khi anh ấy vuốt ve ngón tay theo nhịp với lưỡi. Vô tri, tôi chỉ đơn giản là vô tri.

Sức mạnh áp đến trong tôi như một trận hồng thủy, hòa quyện với khoái cảm cho đến khi chúng trở thành một, và khi anh ấy đẩy tôi đến bờ vực của sự quên lãng, tôi hét lên tên anh ấy khi sức mạnh đó bùng nổ với mỗi đợt cực khoái của tôi.

Tiếng sấm rền vang, làm rung chuyển những tấm kính ở cửa sổ của Xaden.

"Đó là một," anh nói, hôn lên cơ thể mềm nhũn của tôi. "Mặc dù anh nghĩ chúng ta sẽ phải làm việc với chương trình bắn pháo hoa nếu không mọi người sẽ luôn biết chúng ta đang làm gì."

"Miệng anh..." Tôi lắc đầu khi tay anh luồn xuống dưới tôi, đưa chúng tôi đến giữa giường anh. "Không có từ nào diễn tả được điều đó."

"Ngon quá," anh thì thầm, môi lướt nhẹ trên mặt phẳng bụng tôi. "Em ngon tuyệt đối. Anh không bao giờ nên đợi lâu như vậy để được hôn em."

Tôi thở hổn hển khi anh ấy ngậm đỉnh ngực tôi vào miệng, lưỡi anh ấy liếm và vuốt ve núm vú của tôi trong khi anh ấy dùng ngón cái và ngón trỏ để xoa bóp núm vú còn lại, thổi bùng lên một ngọn lửa hoàn toàn mới trong tôi, được xây dựng trên tàn lửa của ngọn lửa đầu tiên.

Khi anh ấy chạm đến cổ tôi, tôi là ngọn lửa quẩn quại bên dưới anh ấy, chạm vào mọi bộ phận của anh ấy mà tôi có thể với tới, vuốt ve tay tôi xuống cánh tay, lưng, ngực anh ấy. Chúa ơi, người đàn ông này thật đáng kinh ngạc, mọi đường nét của anh ấy đều được chạm khắc cho trận chiến và được xây dựng bằng dấu kiếm và dấu kiếm.

Miệng chúng tôi chạm nhau trong một nụ hôn sâu, và tôi có thể nếm được cả hai chúng tôi trong nụ hôn đó khi tôi kéo đầu gối lên, đặt hông anh vào đúng vị trí mà chúng phải ở - giữa hai đùi tôi.

"Violet," anh rên rỉ, và tôi có thể cảm nhận được đầu anh ở lối vào của tôi.

"Em không được chơi cùng nhau sao?" Tôi trêu chọc, cong hông để anh trượt vào người tôi và khiến tôi cũng phải nín thở vì chuyển động đó.

Anh cắn môi dưới của tôi. "Em có thể chơi bao nhiêu tùy thích sau này nếu anh có thể có em ngay bây giờ."

Vâng, đó là một kế hoạch mà tôi có thể thực hiện. "Anh đã có em rồi."

Ánh mắt anh chạm vào ánh mắt tôi khi anh lơ lửng phía trên tôi, cố gắng giữ sức nặng của mình để không đè bẹp tôi. "Em có mọi thứ anh có thể cho em."

Vậy là đủ rồi... bây giờ. Tôi gạt đầu, cong hông lần nữa.

Mắt anh khóa chặt vào mắt tôi, anh đẩy hông vào tôi bằng một cú lắc hông dài, ngẫu nhiên từng inch rồi lại nhấp thêm cho đến khi anh ngồi hẳn xuống.

Áp lực, sức căng và sự vừa vặn của anh ấy không thể diễn tả bằng lời.

"Em cảm thấy thật tuyệt." Tôi lắc hông vì không thể kiềm chế được.

"Anh cũng có thể nói như vậy về em." Anh mỉm cười, dùng chính những lời tôi nói trước đó để chống lại tôi. Mạnh mẽ, sâu sắc và chậm rãi, anh tạo ra một nhịp điệu khiến tôi cong người lên cho mỗi cú thúc khi chúng tôi lại gần nhau hết lần này đến lần khác.

Anh ấy lái xe đưa chúng tôi lên giường, và tôi đưa tay ra sau, chống vào đầu giường để lấy đà khi tôi đón nhận mỗi cú thúc hông của anh ấy. Trời ơi, mỗi lần đều tuyệt hơn lần trước. Khi tôi giục anh ấy di chuyển nhanh hơn, anh ấy tặng tôi một nụ cười gian xảo và đưa tôi vào với cùng một tốc độ kinh hoàng, làm tim tôi đập mạnh. "Anh muốn điều này kéo dài. Anh cần điều này kéo dài."

"Nhưng tôi..." Ngọn lửa trong tôi đang cuộn chặt và sẵn sàng bùng nổ đến nỗi tôi gần như có thể nếm được vị ngọt ngào của nó.

"Anh biết mà." Anh lại tiến về phía trước, và tôi rên rỉ vì cảm giác tuyệt vời đến thế nào. "Chỉ cần ở lại với anh thôi." Anh điều chỉnh góc độ để anh chạm vào âm vật của tôi với mỗi cú thúc và ấn đầu gối tôi về phía trước, đưa tôi vào sâu hơn nữa.

Tôi sẽ không sống sót được đâu. Tôi sẽ chết ngay trên chiếc giường này.

"Vậy thì anh sẽ chết cùng em", anh hứa và hôn tôi.

Tôi đã đi quá xa, tôi thậm chí không nhận ra mình đã nói những từ đó thành tiếng, và rồi tôi nhớ ra rằng tôi không cần phải làm vậy. "*Nhiều hơn. Tôi cần nhiều hơn.*" Sức mạnh sôi sục dưới làn da tôi và đôi chân tôi khóa chặt.

"Anh sắp đến nơi rồi. Mẹ kiếp, anh cảm thấy thật tuyệt khi ở bên em. Em sẽ không bao giờ chán điều này, chán anh rồi."

"Anh yêu em." Những lời nói đó thực sự mang lại sự giải thoát, ngay cả khi anh ấy không đáp lại.

Đôi mắt anh lóe lên và sự kiểm soát của anh vỡ tan khi anh đâm vào tôi, và khoái cảm cuộn trào đổ bùng nổ khi sức mạnh của tôi lại bùng nổ, xuyên qua căn phòng, vỡ tan như thủy tinh khi anh dồn sức mạnh sang một bên, kéo tôi theo khi anh tiến về phía sự giải thoát của chính mình, rên rỉ vào bên cổ tôi khi những đợt cực khoái cuối cùng khiến tôi rùng mình khi dựa vào anh.

Nhiều phút trôi qua trước khi hơi thở của chúng tôi ổn định lại, và một làn gió nhẹ hôn lên đùi tôi, thổi qua đùi anh. "Em ổn chứ?" anh hỏi, vuốt tóc tôi ra khỏi mặt.

"Tôi tuyệt vời. Bạn tuyệt vời. Điều đó..."

"Tuyệt vời?" anh ấy hỏi lại.

"Chính xác."

"Tôi định dùng từ 'bùng nổ', nhưng tôi nghĩ 'tuyệt' là đủ." Ngón tay anh ấy đan vào tóc tôi. "Anh yêu mái tóc em chết đi được. Nếu em muốn bắt anh quỳ xuống hay thắng một cuộc tranh cãi, cứ hạ nó xuống. Anh sẽ hiểu ý em thôi."

Tôi cười toe toét khi làn gió xào xạc thổi qua những sợi tóc màu nâu pha bạc.

Đợi đã. Không nên có gió.

Bụng tôi chùng xuống khi tôi chống khuỷu tay lên để nhìn qua vai Xaden. "Ồi không, không, không." Tôi đưa tay che miệng khi thoáng thấy cảnh đồ nát. "Tôi khá chắc là mình đã thổi bay cửa sổ nhà anh rồi."

"Trừ khi có người khác ném sét xung quanh, thì đúng rồi, đó là anh. Hiểu ý tôi chứ? Nổ." Anh cười.

Tôi thở hỗn hển. Đó là lý do tại sao anh ấy ném mình sang một bên, để che chắn cho tôi khỏi đồng đồ nát của chính tôi. "Tôi rất xin lỗi." Tôi quét qua thiệt hại, nhưng chỉ có cát trên giường. "Tôi sẽ phải kiểm soát điều đó."

"Tôi đã nôn ra một cái khiên. Đừng lo lắng về điều đó." Anh kéo tôi lại để hôn.

"Chúng ta phải làm gì đây?" Việc sửa cửa sổ hoàn toàn khác so với việc thay tủ quần áo.

"Ngay bây giờ à?" Anh lại vuốt tóc tôi ra khỏi mặt. "Đó là hai, nếu chúng ta vẫn còn đếm, và tôi nói chúng ta dọn dẹp, lấy cát ra khỏi giường, và đưa em đến ba, có thể là bốn nếu em vẫn còn thức."

Tôi há hốc mồm. "Sau khi tôi vừa đập vỡ cửa sổ nhà anh?"

Anh ấy mỉm cười và *nhún vai*. "Tôi đã bảo vệ chúng ta trong trường hợp anh quyết định lấy ra tủ quần áo tiếp theo."

Tôi nhìn xuống cơ thể anh, và cơn thèm khát anh lại bùng cháy. Làm sao có thể không khi anh trông như được các vị thần ban phước và cảm thấy như các vị thần ban phước *cho tôi*? "Được, chúng ta hãy làm ba cái."

Chúng tôi sẽ làm năm lần, hông tôi trong tay Xaden trong khi tôi từ từ cưỡi anh ấy, khi tôi lướt ngón tay xuống những vòng xoáy đen của thánh tích trên cổ anh ấy. Tôi không chắc làm thế nào mà cả hai chúng tôi vẫn đang di chuyển, nhưng chúng tôi dường như không thể dừng lại đêm nay, không thể có đủ. "Nó thực sự đẹp," tôi nói với anh ấy, chỉ nhô lên để lại chìm xuống, đưa anh ấy vào sâu bên trong tôi.

Đôi mắt đen của anh lóe lên khi bàn tay anh co lại. "Tôi từng nghĩ đó là một lời nguyện, nhưng giờ tôi nhận ra đó là một món quà." Anh cong hông, đánh tôi ở một góc độ tuyệt đẹp.

"Một món quà?" Trời ơi, anh ấy đang cướp mất mọi suy nghĩ của tôi.

Có người đang đập cửa.

"Cút đi!" Xaden gầm gừ, đưa tay lên lưng tôi và móc vào vai tôi để kéo tôi xuống cho cú thúc tiếp theo của anh ta.

Tôi ngã về phía trước, cố kìm tiếng rên rỉ của mình vào cổ anh.

"Tôi thực sự ước mình có thể làm được." Giọng nói có đủ sự hối tiếc khiến tôi tin vào điều đó.

"Tốt hơn là phải có ai đó chết nếu tôi ra khỏi giường này, Garrick," Xaden đáp trả.

"Tôi nghĩ có *rất nhiều* người đã chết, đó là lý do tại sao họ triệu tập toàn bộ đội hình, đồ ngốc!" Garrick gầm gừ.

Cả Xaden và tôi đều giật mình, ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong sự sốc. Tôi trượt khỏi anh ấy, và Xaden đỡ chần cho tôi trước khi xỏ chân vào đôi giày da và sải bước về phía cửa.

"Mày đang nói cái quái gì thế?" Anh ta hỏi qua khe hở nhỏ trên cửa.

"Hãy cầm lấy đồ da bay của anh, và tốt hơn là anh nên mang cả Sorrengail theo nữa", Garrick nói. "Chúng ta đang bị tấn công".

Việc không thể kiểm soát một dấu ấn mạnh mẽ cũng nguy hiểm đối với người cưỡi nó - và mọi người xung quanh - như việc không bao giờ biểu hiện được dấu ấn đó.

— HƯỚNG DẪN CỦA MAJOR A FENDRA VỀ CÂU HỎI CỦA NGƯỜI ĐI XE
(Phiên bản chưa được cấp phép)

CHƯƠNG BA MƯƠI BA

Tôi chưa bao giờ mặc đồ nhanh đến thế trong suốt *cuộc đời mình*, và tôi thậm chí còn chẳng thèm bận tâm đến chiếc quần bó đùi. "Mấy giờ rồi?" Tôi hỏi Xaden, mặc chiếc váy trang trọng và đi dép lê, rồi thổi tóc bay ra khỏi mặt.

Việc đào tạo bắt buộc, khẩn cấp cho toàn bộ khu vực có nghĩa là *ngay bây giờ*.

Các khu vực đang sụp đổ. Chúng ta sẽ mất bao nhiêu người Navarra?

"Bốn giờ mười lăm phút." Anh ấy buộc xong dây giày, đã được trang bị tận răng trong khi tôi đang nhặt bao kiểm, khá chắc là tôi đã bỏ sót một cái. "Em sẽ chết cóng ngoài đó mất."

"Tôi sẽ ổn thôi." Tôi quỳ xuống và tìm con dao găm bị mất, cầm lấy dây đeo của vỏ dao rồi rút nó ra trước khi đứng dậy.

"Đây." Xaden ném một trong những chiếc áo khoác bay của anh ấy lên người tôi, giữ chặt tóc tôi. "Nếu Garrick đúng và chúng ta đang bị tấn công, thì tôi đoán là họ sẽ ra lệnh cho những người lớn tuổi hơn vào các vị trí gác giữa, vì vậy anh không nên ở ngoài đội hình quá lâu. Tôi không thể chịu đựng được ý nghĩ anh bị lạnh."

Điều đó có nghĩa là *anh ấy sẽ rời đi*.

Tim tôi đập loạn xạ khi tôi vung về luồn tay qua ống tay áo khoác của anh ấy. Anh ấy sẽ an toàn, đúng không? Đây chỉ là một nhiệm vụ ở vùng trung du, và anh ấy là người cưỡi ngựa mạnh nhất trong khu vực.

Với hai tay đầy vũ khí, tôi không phản đối việc anh ta cài cúc áo bay lên ngực tôi.

"Chúng ta phải vào đội hình." Anh ấy đưa tay ôm lấy mặt tôi. "Và nếu anh phải đi, thì đừng lo lắng. Anh chắc chắn Sgaeyl sẽ kéo anh trở lại trong vài ngày nữa." Anh ấy cúi xuống và hôn tôi thật mạnh và nhanh. "Muốn em sẽ là cái chết của anh. Đi thôi."

Điều tuyệt vời nhất về một trường đại học chiến tranh trong tình trạng hỗn loạn hoàn toàn và tuyệt đối là gì? Không ai để ý khi tôi lén ra khỏi phòng của chỉ huy phi đội và vào biến người, tất cả đều kéo quần áo của mình để vào đội hình. Mọi người đều đang chạy bằng adrenaline, quá bận rộn để sắp xếp lại mọi thứ để nhận ra tôi đang làm gì hoặc cái chạm nhẹ của bàn tay Xaden vào tay tôi trước khi anh ấy tiến về phía ban lãnh đạo tụ tập gần bụi trong sân.

Tôi cũng không phải là người duy nhất vẫn còn mặc quân phục.

Gió thổi mạnh khi tôi vào đội hình, nhưng ít nhất chiếc áo khoác bay của Xaden cũng giúp giữ tóc tôi gọn gàng.

"Tốt hơn là nên như vậy, vì cuối cùng tôi cũng được thử sức với cô y tá tóc nâu tuyệt đẹp đó," Ridoc rên rỉ khi bước vào đội hình phía sau tôi.

Liam đứng bên phải tôi, vẫn đang cài cúc áo đồng phục.

"Chúc ngủ ngon?" Tôi hỏi Liam.

"Được thôi," anh lẩm bẩm, má ửng hồng dưới ánh trăng.

"Có ai nhìn thấy Dain không?" Tôi hỏi Nadine khi cô ấy bước vào đội hình phía trước tôi.

"Tất cả các đội trưởng đều có chỉ huy," cô ấy trả lời qua vai khi Rhiannon chạy tới.

Rhi ngáp một cái thật to, rồi liếc về phía tôi và nhìn lại hai lần. "Violet Sorrengail," cô ấy thì thầm, tiến lại gần hơn. "Anh có mặc áo khoác bay của Riorson không?"

Liam quay đầu về phía tôi, nguyên rửa thính giác tốt đến ngu ngốc của anh ta.

"Sao anh lại nói thế?" Tôi giả vờ sốc một cách tệ hại và nhét những chiếc vỏ kiếm vào mọi túi có sẵn trong thứ này. Cả ba chiếc, sâu hơn đáng kể so với những chiếc trong áo khoác của tôi.

"Ồ, tôi không biết. Bởi vì nó quá rộng với cô và có ba ngôi sao ở đây?" Cô ấy gõ vào nơi chỉ có một ngôi sao trên bộ đồng phục của cô ấy.

Thôi chết. Điều đó chứng tỏ cả hai chúng tôi đều không suy nghĩ sáng suốt.

"Có thể là bất kỳ học sinh năm thứ ba nào." Tôi nhún vai.

"Với tấm khiên của Fourth Wing trên vai à?" Cô ấy nhướn mày.

"Điều đó cũng hạn chế đôi chút," tôi đồng ý.

"Và biểu tượng của người chỉ huy bên dưới những ngôi sao đó?" cô trêu chọc.

"Được thôi, của anh ấy," tôi thì thầm nhanh khi Chỉ huy Panchek bước lên bụi, theo sau là cha của Dain và các chỉ huy cánh. Xaden rất giỏi trong việc không để mắt đến tôi, nhưng tôi không thể nói như vậy, đặc biệt là khi gần như chắc chắn anh ấy sắp bị đuổi đi và tôi vẫn có thể cảm thấy miệng anh ấy trên da tôi.

"Tôi biết mà!" Rhi cười toe toét. "Nói với tôi là nó ngon đi."

"Tôi làm vỡ cửa sổ của anh ta." Tôi nhăn mặt và má nóng bừng.

“Giống như...anh ném thứ gì đó vào nó à?” Cô nhú mày.

“Không. Như là, sét đánh... rất nhiều, và tôi đã làm vỡ cửa sổ của anh ấy.” Tôi liếc về phía bức. “Và nhìn kìa, anh ấy ở đó, hoàn toàn bình tĩnh, lạnh lùng và điềm tĩnh.” Ngực tôi thắt lại khi tôi tự hỏi đâu mới là phiên bản *thực sự* của anh ấy? Người đang đứng đó, hoàn toàn kiểm soát, sẵn sàng chỉ huy đôi cánh của mình? Hay người mà tôi đã có bên trong mình cách đây chưa đầy nửa giờ? Người đã tuyên bố rằng anh ấy không xứng đáng với tôi nhưng sẽ giữ tôi lại?

Xaden trông chẳng vui vẻ chút nào, và ánh mắt anh khóa chặt vào tôi trong một phần nghìn giây. “*Trò chơi chiến tranh chết tiệt.*”

Cảm giác nhẹ nhõm và hoài nghi ập đến với tôi cùng lúc.

“*Anh đùa tôi à.*” Chúng ta bị lôi ra khỏi giường để chơi Trò chơi chiến tranh sao?

“*Không.*”

“Chết tiệt.” Rhiannon cười toe toét. “Ước gì có ai đó bắt tôi đập vỡ cửa sổ.”

Tôi quay sang cô ấy, đảo mắt. “Ồi làm ơn, cô đã có nhiều hơn thế —”

“Này, Aetos,” Rhiannon nói, dựa vào vai tôi và nhanh chóng đặt tay lên xương đòn của tôi để che đi phù hiệu và cấp bậc của Xaden. “Chào buổi sáng, hả?”

Dain nhìn Rhiannon như thể cô ấy đã uống quá nhiều rượu mật ong khi anh ta tiến về phía đội. “Không hẳn, không.” Anh ta liếc nhìn những người còn lại. “Tôi biết là còn sớm... hoặc muộn, tùy thuộc vào đêm của bạn, nhưng chúng ta đã dành cả năm để luyện tập cho việc này, vì vậy hãy thức dậy đi.” Anh ta quay mặt về phía bức khi Panchek bước lên bức.

“Cảm ơn,” tôi thì thầm với Rhiannon khi cô ấy đứng lại bên cạnh tôi. Tôi không muốn nghe Dain thuyết giảng về những lựa chọn của tôi. Không phải đêm nay.

“Riders Quadrant!” Panchek hét lớn, giọng anh vang vọng khắp sân. “Chào mừng đến với sự kiện cuối cùng của War Games năm nay.”

Một tiếng thì thầm vang lên khắp đội hình.

“Cảnh báo được phát ra tương tự như cảnh báo sẽ xảy ra nếu đây là một cuộc tấn công ngoài đời thực—để xem bạn sẽ tập hợp nhanh đến mức nào—và chúng ta sẽ tiếp tục bài tập này như thể nó là vậy. Nếu biên giới bị tấn công cùng lúc, và các khu vực bị lung lay, tất cả các bạn sẽ được gọi vào phục vụ để tăng cường cho các cánh. Đại tá Aetos, bạn có vinh dự được đọc kịch bản cho chúng tôi không?”

Cha của Dain bước tới, cầm cuộn giấy trên tay và bắt đầu đọc. “Khoảnh khắc mà chúng ta lo sợ đã đến. Những khu vực mà chúng ta dành cả cuộc đời để bảo vệ đang sụp đổ, và đã có một cuộc tấn

công chưa từng có, nhiều cấp độ dọc theo biên giới của chúng ta, khiến các ngôi làng bị bao vây bởi những đoàn kỵ sĩ gryphon. Thương vong hàng loạt trong số dân thường và bộ binh đã được báo cáo, cũng như cái chết của nhiều kỵ sĩ."

Anh ta đang kể một câu chuyện bi kịch khá dài.

"Như chúng tôi sẽ làm nếu các bạn là một lực lượng sẵn sàng chiến đấu, chúng tôi sẽ gửi các phi đội của các bạn đến mọi hướng," ông tiếp tục, tập trung vào từng phi đội cho đến khi đến phi đội của chúng tôi. "Phi đội thứ tư ở phía đông nam. Mỗi đội sẽ chọn tiền đồn mà họ sẽ tăng cường trong khu vực đó." Ông giơ một ngón tay lên. "Ai đến trước được phục vụ trước. Tuy nhiên, các phi đội trưởng sẽ được phân công đến phi đội của họ để xác định sở chỉ huy cho cuộc tập trận này."

Anh ta quay sang từng người chỉ huy, ra lệnh, nhưng liếc về phía chúng tôi—chắc chắn là đang tìm Dain—trước khi quay sang Xaden. Có điều gì đó trong cách anh ta mỉm cười trong một nhịp tim khiến tóc gáy tôi dựng đứng.

"Riorson, anh sẽ thành lập trụ sở của Phi đội thứ tư tại Athebyne. Các phi đội trưởng, hãy tập hợp các đội trụ sở của mình theo quyết định của riêng anh, kéo từ bất kỳ và tất cả các kỵ binh trong phi đội của anh. Hãy coi đây là một bài kiểm tra về khả năng lãnh đạo, vì không có giới hạn nào trong một kịch bản thực tế. Anh sẽ nhận được các lệnh cập nhật khi anh đến các tiền đồn đã chọn cho bài tập kéo dài năm ngày này." Anh ta bước lùi lại.

Athebyne? Bên kia khu vực cách ly... đó là nơi Xaden thực hiện nhiệm vụ bí mật của mình. Ánh mắt tôi hướng về anh ấy, nhưng anh ấy tập trung vào đại tá.

"Năm ngày trọn vẹn ư? Sẽ vui lắm đây," Heaton thốt lên với niềm vui sướng khùng khiếp, vuốt tay qua ngọn lửa màu tím nhuộm trên tóc. "Chúng ta sẽ giả vờ chiến tranh."

"Ừ," Imogen khẽ nói thêm. "Tôi nghĩ là vậy."

"Giống như ngoài đời thực, các đội trưởng cần phải đưa ra lựa chọn nhanh chóng, sau đó báo cáo với phi trưởng trong vòng ba mươi phút," Panchek ra lệnh. "Các anh bị đuổi."

"Tairn."

"Đã di chuyển rồi."

"Chúng ta sẽ chiếm tiền đồn ở Eltuval, tiền đồn cực bắc trong khu vực được giao của chúng ta," Dain nói, quay lại đối mặt với chúng tôi khi Rhiannon lại cúi xuống vai tôi, chặn phù hiệu của Xaden. "Tôi sẽ không bị kẹt ở một tiền đồn ven biển nào đó khi chúng ta biết rằng đó không phải là cách Poromiel sẽ chọn để tấn công. Có ai có vấn đề gì với điều đó không?"

Tất cả chúng tôi đều lắc đầu.

"Tốt, vậy thì nghe chỉ huy nói. Các người có ba mươi phút để thay đồ, đóng gói những gì có thể mang theo trong năm ngày, và lên

đường đến sân bay."

Đội hình tan rã và tất cả chúng tôi vội vã trở về phòng ký túc xá.

"Bạn nghĩ chúng ta sẽ được lệnh gì khi đến đó?" Rhiannon hỏi khi chúng tôi chen qua đám học viên đang cố gắng vào doanh trại.

"Còn phải sẵn thêm trứng nữa không?"

"Tôi đoán là chúng ta sắp tìm ra rồi."

Phải mất mười phút để quần đầu gối và đỡ vai cho một chuyến bay dài, sau đó mặc đồ da bay của riêng tôi. Phải mất thêm năm phút nữa để gỡ tóc rối do Xaden xử lý và tết lại, như vậy tôi còn đúng năm phút để đóng gói. Tôi ném chiếc áo khoác của Xaden vào ba lô của mình để phòng trường hợp có ai đó lục lọi phòng tôi khi tôi đi vắng.

"Hãy mang tất cả những con dao găm mà anh có," Xaden ra lệnh, khiến tôi giật mình.

"Tôi đã mặc mười hai bộ rồi." Tôi tiếp tục nhét đồ vào ba lô đeo qua đêm.

"Tốt."

"Tôi sẽ gặp anh ở sân bay, phải không?" Nếu anh ta rời đi mà không nói lời tạm biệt, tôi sẽ truy tìm và tự tay giết anh ta.

"Vâng." Câu trả lời của anh ấy rất ngắn gọn, nhưng tôi vẫn đóng gói xong và đi ra ngoài, gặp Rhiannon và Liam ở hành lang.

Một tiếng reo phấn khích vang lên khi chúng tôi đi đến sân bay, nhận khẩu phần ăn mà nhân viên nhà bếp phát gần khu vực chung trên đường đi. Chắc chắn chúng tôi sẽ ăn sáng giữa chuyến bay.

Khi chúng tôi đến nơi, tôi mất một giây để hấp thụ cảnh tượng này. Mọi con rồng từ góc phần tư đều lấp đầy sân đấu, đứng theo cùng một đội hình mà chúng tôi giữ trong sân, và hàng trăm ngọn đèn pháp sư lơ lửng trên đầu như những ngôi sao lơ lửng, tạo cho không gian một cảm giác khác lạ, như thể chúng tôi đang ở trong một đại sảnh thay vì trên sân bay. Vừa đẹp vừa đáng sợ.

Có một sự pha trộn hồi hộp giữa năng lượng và sự mong đợi, và nhiều người nôn thốc nôn tháo bất cứ thứ gì họ đã uống khi đường đua tràn ngập người đua.

"Chúng ta sẽ thắng," Rhiannon tuyên bố khi chúng tôi tiến vào cánh gà giữa quá nhiều con rồng gầm gừ và răng cưa. Chúng tôi không phải là những người duy nhất lo lắng đêm nay. "Chúng ta là những người giỏi nhất. Chúng ta sẽ thắng." Khuôn mặt cô ấy hiện rõ sự quyết tâm. "Tôi gần như có thể nếm được hương vị của chức danh đội trưởng cho năm sau."

"Em sẽ làm được thôi", tôi nói với cô ấy, rồi quay sang Liam khi chúng tôi đến gần khu vực của mình. "Còn em thì sao? Muốn nổi bật với vinh quang để có thể lên làm đội trưởng không?" Anh ấy là người chắc chắn với kỹ năng đấu tay đôi và điểm số xuất sắc trong lớp.

"Chúng ta hãy cùng xem." Anh ấy căng thẳng một cách bất thường khi chúng tôi tiếp tục bước đi.

Chúng tôi đến chỗ rồng của mình, và tôi không thể không nhận ra rằng Tairn đang đứng ở vị trí đáng lẽ phải là của Cath, đẩy con rồng của Dain sang một bên khi Dain đếm đầu. Con rồng ích kỷ của tôi đã được Andarna che chở dưới cánh.

Chết tiệt. Họ sẽ buộc Andarna phải theo kịp chúng ta.

"Và nếu chúng ta bị kẻ thù bắt, thì bạn sẽ tìm chỗ ẩn núp đầu tiên có thể và ẩn núp giống như kịch bản trước. Bạn quá sáng bóng so với lợi ích của chính mình", Tairn nói với cô ấy.

"Được rồi."

"Cô đang mặc gì vậy?" Tôi hỏi Andarna, người vừa bước ra từ dưới cánh của Tairn với đầu ngẩng cao, khoe một vật kỳ quặc khiến tôi nhớ đến yên ngựa nhưng không phải.

"Người chỉ huy đã làm nó cho tôi. Thấy không? Nó móc vào Tairn."

Tôi không thể không mỉm cười khi nhìn thấy hình tam giác trên lưng Andarna mà tôi chắc chắn là giống hệt hình tam giác trên ngực Tairn. "Thật tuyệt vời."

"Chỉ là phòng trường hợp tôi không theo kịp thôi. Giờ tôi có thể đi cùng!"

Chỉ là một lý do nữa để yêu thích Xaden.

"Ồ, tôi thích nó." Tôi quay sang Tairn, người đang bận quất Cath để cho anh ta nhiều chỗ hơn. "Cần tôi gán gì không?"

"Tôi đã xử lý xong rồi."

"Tôi chắc là anh làm thế." Rồi tôi nhận ra. Năm ngày. Chết tiệt. "Anh có ổn không nếu anh tách ra—"

"Đội 2!" Dain gọi lớn. "Chuẩn bị cho chặng bay đầu tiên kéo dài bốn giờ. Chúng ta sẽ cần giữ đội hình chặt chẽ trong mười lăm phút đầu tiên khi các đội tản ra." Anh liếc nhìn về phía tôi, rồi liếc qua vai tôi. "Đội trưởng?"

Tôi xoay người và thấy Xaden đang sải bước về phía chúng tôi, chuôi kiếm đeo sau lưng anh ấy nhô lên trên vai, và cổ họng tôi nghẹn lại. Làm sao tôi có thể tạm biệt anh ấy trước mặt tất cả mọi người? Và tệ hơn, những con rồng của chúng tôi sẽ xoay xử thế nào?

"Đừng lo lắng, Silver One," Tairn xen vào, giọng điệu kiên quyết. *"Mọi thứ đều như mong đợi."*

"Tôi có thể giúp gì cho anh?" Dain hỏi, vai anh thẳng lên.

"Anh cần em," Xaden nói với tôi.

"Tôi xin lỗi?" Dain đáp trả trước khi tôi kịp gạt đầu.

"Thư giãn đi, anh ấy chỉ muốn tạm biệt thôi," tôi giải thích.

"Nếu anh nói lời tạm biệt, thì là với anh ấy," Xaden sửa lại, gạt đầu với Dain. "Tôi đang xây dựng đội quân trụ sở của mình và anh sẽ đi cùng tôi. Liam và Imogen cũng vậy."

Hàm tôi há hốc. Tôi là gì nhỉ?

"Mày là đồ khốn nạn," Dain quát, bước tới trước. "Cô ấy là học sinh năm nhất, còn Athebyne thì ở ngoài phạm vi bảo vệ."

Xaden chớp mắt. "Tôi không nghe thấy anh đưa ra cùng một lập luận về Mairi."

Tôi nhìn qua vai mình, và quả thực, Liam đứng với cằm nhô lên trước mặt Deigh. Gần như thể anh ấy đã mong đợi điều này.

"*Có chuyện gì thế?*" Tôi hỏi Xaden.

"Liam là học viên giỏi nhất trong số những học viên năm nhất, ngay cả khi anh giao cho cậu ấy nhiệm vụ canh gác Violet," Dain phản đối, khoanh tay trước ngực.

"Và Sorrengail sử dụng sấm sét," Xaden phản bác, tiến lại gần hơn một bước để cánh tay anh chạm vào vai tôi. "Và không phải là tôi nợ cậu một lời giải thích, *năm hai*, vì tôi không nợ, nhưng Sgaeyl và Tairn không thể tách rời nhau quá vài ngày—"

Tất nhiên rồi. Bây giờ thì có lý rồi.

"Anh biết mà!" Dain thốt lên. "Hay anh có thể thành thật nói với tôi rằng Sgaeyl đã ở thế bí khi anh xuất hiện ở Montserrat? Anh chưa bao giờ kiểm tra đầy đủ xem họ có thể xa nhau bao lâu."

"Bạn có muốn tự mình hỏi cô ấy không?" Xaden nói đùa, nhướn một bên lông mày.

Một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên khi Sgaeyl tiến về phía trước, sự đe dọa lóe lên trong mắt cô. Tim tôi nhảy lên cổ họng thay cho Dain. Không quan trọng tôi ở bên cô ấy bao nhiêu lần—luôn có một phần trong tôi coi cô ấy là bản án tử hình.

"Đừng làm thế. Người ta biết rằng những người cưỡi ngựa sẽ chết trong Trò chơi chiến tranh, và cô ấy an toàn hơn khi ở cùng tôi," Dain phản đối. "Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra khi chúng ta rời xa Basgiath, chứ đừng nói đến việc anh đưa cô ấy ra khỏi khu vực bảo vệ."

"Tôi không coi trọng điều đó bằng câu trả lời. Đây là một mệnh lệnh."

Dain nheo mắt lại. "Hay đây là kế hoạch của anh từ đầu? Tách cô ấy khỏi đội của cô ấy để anh có thể lợi dụng cô ấy để trả thù mẹ cô ấy?"

"Dain!" Tôi lắc đầu với anh. "Anh biết điều đó sẽ không xảy ra mà."

"Tôi có sao không?" anh ta đáp trả. "Anh ta đã làm quá lên chuyện nếu-cô-ấy-chết-tôi-chết, nhưng cô có biết chắc điều đó không? Cô có biết Tairn sẽ không sống sót sau khi cô chết không? Hay tất cả chỉ là một mưu mẹo để giành được lòng tin của cô, Violet?"

Tôi hít một hơi thật mạnh. "Anh phải dừng lại ngay."

"Làm ơn, hãy dừng lại khi anh còn ở phía sau, Aetos," Xaden sôi sục. "Anh muốn biết sự thật sao? Cô ấy an toàn hơn nhiều khi ở bên tôi ngoài các khu vực bảo vệ so với khi ở bên anh. Cả hai chúng ta

đều biết điều đó." Ánh mắt anh ta giống với ánh mắt của Sgaeyl, và tôi hiểu tại sao cô ấy lại chọn anh ta. Cả hai đều tàn nhẫn, cả hai đều sẵn sàng tiêu diệt bất cứ thứ gì cản trở họ và những gì họ muốn.

Và Dain đang cản đường Xaden.

"Dừng lại." Tôi đặt tay lên cánh tay Xaden. "Xaden, dừng lại. Nếu anh muốn em đi cùng, em sẽ đi. Đơn giản vậy thôi."

Ánh mắt anh hướng về phía tôi và ngay lập tức dịu lại.

"Không đòi nào," Dain thì thầm, nhưng lời đó vang vọng trong xương tủy tôi như tiếng sét đánh.

Tôi xoay người, thả tay khỏi cánh tay Xaden, nhưng qua biểu cảm của Dain, rõ ràng là anh ấy biết có điều gì đó giữa Xaden và tôi —và anh ấy bị tổn thương. Bụng tôi đập xuống đất. "Dain..."

"Anh ta?" Dain mở to mắt và mặt anh ta đỏ bừng. "Anh và... *anh ta*?" Anh ta lắc đầu. "Mọi người nói chuyện, và tôi nghĩ đó là tất cả, nhưng anh..." Sự thất vọng buông thõng vai anh ta. "Đừng đi, Violet. Làm ơn. Anh ta sẽ khiến em bị giết."

"Tôi biết anh nghĩ Xaden có động cơ thầm kín, nhưng tôi tin anh ấy. Anh ấy đã có mọi cơ hội và chưa *bao giờ* làm tổn thương tôi." Tôi tiến về phía Dain. "Đến một lúc nào đó, anh phải buông bỏ chuyện này."

Dain trông có vẻ kinh hãi trong một giây nhưng nhanh chóng che giấu nó. "Nếu anh ấy là người em chọn..." Anh thở dài. "Vậy thì tôi đoán thế là đủ với tôi rồi, phải không?"

"Vâng." Tôi gật đầu. Cảm ơn Chúa vì tất cả những điều vô nghĩa này sắp trôi qua.

Anh nuốt nước bọt và cúi xuống thì thầm, "Anh sẽ nhớ em, Violet." Sau đó, anh xoay người và hướng về phía Cath.

"Cảm ơn vì đã tin tưởng tôi," Xaden nói khi tôi chạm vào chân trước của Tairn.

"Luôn luôn."

"Chúng ta phải đi thôi."

Anh ấy dừng lại, như thể anh ấy sẽ nói thêm, nhưng thay vào đó lại quay đi. Khi anh ấy quay lại Sgaeyl, tôi không thể không nhận ra rằng cả hai người đàn ông quan trọng đều đang rời xa tôi ngay lúc này, theo những hướng ngược nhau, và với người mà tôi đã chọn để theo đuổi, cuộc sống của tôi sắp thay đổi mãi mãi.

Cuộc tấn công đầu tiên của gryphon được biết đến xảy ra vào năm 1 AU (Sau khi thống nhất) gần nơi hiện là trạm giao dịch Resson. Nằm ở rìa biên giới được rồng bảo vệ, trạm này luôn dễ bị tấn công và trong suốt sáu thế kỷ qua, đã đổi chủ không dưới mười một lần trong cuộc chiến không hồi kết nhằm bảo vệ biên giới của chúng ta khỏi những kẻ thù khát khao quyền lực.

— N AVARRE, LỊCH SỬ AN U NEDITED CỦA ĐẠI TÁC LEWIS M ARKHAM

CHƯƠNG BA MƯƠI BỐN

Chúng tôi bay vào buổi sáng rồi đến buổi chiều, và khi Andarna không theo kịp, cô ấy móc vào dây cương của Tairn giữa chừng chuyến bay. Cô ấy đã ngủ khi Xaden quyết định tránh Vách đá Dralor cao hàng nghìn feet, nơi mang lại cho Tyrrendor lợi thế về mặt địa chất so với mọi tỉnh trong vương quốc—thực ra là so với mọi tỉnh trên Lục địa, và thay vào đó, đi vòng qua, hướng đến những ngọn núi phía bắc Athebyne.

Tôi cảm thấy ngực mình như bị kéo lại, rồi một tiếng rắc vang lên khi chúng tôi băng qua hàng rào phòng bệnh.

“Cảm giác khác lạ quá,” tôi nói với Tairn.

“Không có các lá chắn, phép thuật ở đây trở nên hoang dã hơn. Rồng dễ dàng giao tiếp hơn trong các lá chắn. Chỉ huy cánh sẽ phải tính đến điều đó khi chỉ huy cánh của mình từ tiền đồn này.”

“Tôi chắc chắn là anh ấy đã nghĩ đến điều đó rồi.”

Gần một giờ chiều khi chúng tôi đến Athebyne, dừng lại, theo lệnh của lũ rồng, tại một hồ nước gần tiền đồn nhất để chúng có thể uống nước. Mặt hồ phẳng như gương, phản chiếu những đỉnh núi gồ ghề trước mặt chúng tôi với độ chính xác đến nghẹt thở trước khi cuộc bạo loạn đổ bộ vào bờ và tạo ra những gợn sóng nhỏ trên mặt nước. Một khu rừng rậm rạp với những cây cối và tảng đá lớn bao quanh một mép nước, và bãi cỏ gần đó bị giẫm đạp, điều đó có nghĩa là chúng tôi không phải là cuộc bạo loạn đầu tiên nghỉ ngơi ở đây.

Có tất cả mười con rồng ở cùng chúng tôi, và mặc dù tôi có thể không nhận ra từng con, tôi biết Liam và tôi là những học sinh năm nhất duy nhất trong nhóm. Deigh đáp xuống cạnh Tairn, và Liam

nhảy khỏi ghế như thế chúng tôi không vừa mới dành bảy giờ trên bầu trời.

"Cả hai người cần uống và có lẽ nên ăn một chút gì đó," tôi nói với họ khi tháo dây an toàn khỏi yên xe. Đùi tôi đau và chuột rút, nhưng không đến nỗi tệ như ở Montserrat. Những giờ ngồi trên yên xe thêm trong tháng qua đã giúp ích.

Tairn đặt móng vuốt vào chốt, và Andarna ngã xuống đất, lắc đầu, lắc thân rồi lắc đuôi.

"Và bạn cần phải ngủ," Tairn trả lời. *"Bạn đã thức suốt đêm."*

"Tôi sẽ ngủ khi anh ngủ." Cẩn thận luồn lách qua những chiếc gai của nó, tôi trượt xuống chân trước của nó đến mép bờ rêu.

"Tôi có thể không ngủ trong nhiều ngày. Tôi không muốn anh bắn ra những tia sét vì thiếu ngủ."

Tôi định đáp trả rằng cần phải nỗ lực để sử dụng sét, nhưng sau khi tôi đập vỡ cửa sổ nhà Xaden đêm qua, tôi không chắc mình có chuyên môn về vấn đề này không. Hoặc có thể chỉ có Xaden khiến tôi mất kiểm soát. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng rất nguy hiểm khi ở gần. Tôi ngạc nhiên khi Carr vẫn chưa từ bỏ tôi.

"Thật kỳ lạ khi ở bên ngoài khu vực cách ly," tôi nói, chuyển chủ đề.

Móng vuốt của Tairn cắm sâu vào đất khi Liam tiến đến, vươn cổ cao hơn vai. Từ sự kích động chung của cuộc bạo loạn, tôi tự hỏi liệu đó có phải là điều mà tất cả bọn họ đều cảm thấy, sự sai trái trong không khí khiến tóc gáy tôi dựng đứng.

"Chúng ta cách Athebyrne hai mươi phút, nên hãy bù nước! Chúng ta không biết viễn cảnh nào đang chờ đợi mình đâu," Xaden hét lớn, giọng anh vang vọng khắp đội.

"Bạn ổn chứ?" Liam hỏi, tiến về phía tôi trong khi Tairn và Andarna đều bước những bước ngắn ngủi để xuống nước.

"Ở lại với Tairn," tôi nói với Andarna. Cô ấy là một mục tiêu sáng chói ở xa nơi được bảo vệ của Vale.

"Tôi sẽ."

Trời ơi, tôi nên để con bé ở Basgiath. Tôi đã nghĩ cái quái gì thế này, đưa con bé ra đây? Con bé chỉ là một đứa trẻ, và chuyến bay này thật mệt mỏi.

"Đó không bao giờ là lựa chọn của anh," Tairn giảng giải. *"Con người, ngay cả những người gần bó, cũng không quyết định rằng bay đi đâu. Ngay cả một đứa trẻ như Andarna cũng biết suy nghĩ của chính mình."* Lời nói của anh chẳng mang lại mấy sự an ủi. Khi phải đưa ra quyết định, tôi phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của cô ấy.

"Violet?" Sự lo lắng hiện rõ trên lông mày Liam.

"Nếu tôi nói tôi không chắc, bạn có nghĩ ít hơn về tôi không?" Có rất nhiều cách để trả lời câu hỏi đó. Về mặt thể chất, tôi đau nhức nhưng vẫn ổn, nhưng về mặt tinh thần thì... Ờ, tôi đang rối bời vì lo lắng và mong đợi những gì Trò chơi chiến tranh sẽ mang lại. Chúng tôi đã được cảnh báo rằng nhóm này luôn mất mười phần trăm

học sinh tốt nghiệp trong bài kiểm tra cuối kỳ, nhưng còn hơn thế nữa. Tôi không thể nói rõ được.

"Tôi nghĩ là anh đang trung thực."

Tôi liếc sang bên trái và thấy Xaden đang trò chuyện sâu sắc với Garrick. Đương nhiên, người chỉ huy phân đội đã được chọn vào đội cá nhân của Xaden.

Xaden nhìn về phía tôi, mắt chúng tôi khóa chặt trong một giây, và chỉ cần thế là đủ để nhắc nhở cơ thể tôi rằng tôi đã khóa thân anh ấy cách đây vài giờ, những đường nét cơ bắp rắn chắc của anh ấy căng ra trên da tôi. Tôi yêu người đàn ông đó đến phát điên. Làm sao tôi có thể giữ nó khỏi khuôn mặt mình đây?

Chỉ cần chuyên nghiệp thôi. Đó là tất cả những gì tôi phải làm. Mặc dù cách tôi cực kỳ chú ý đến từng điều anh ấy nói và làm kể từ khi rời khỏi phòng ngủ của anh ấy khiến tôi trở thành ví dụ điển hình cho lý do tại sao học sinh năm nhất không nên ngủ với đội trưởng của mình, chứ đừng nói đến việc yêu họ. May mắn là anh ấy chỉ là đội trưởng của tôi trong khoảng một tuần nữa.

"Cứ nhìn anh như thế là chúng ta sẽ phải dừng lại hơn nửa tiếng đồng hồ đấy", anh cảnh báo mà không nhìn tôi.

"Hứa?"

Ánh mắt anh ta hướng về phía tôi, và tôi thề là tôi thấy anh ta thực sự *mỉm cười* trước khi quay lại nhìn Garrick.

"Em vẫn ổn với mọi chuyện đang diễn ra ở đó chứ?" Liam hỏi, làm tôi giật mình.

"Còn nếu tôi nói là tôi không chắc thì sao?" Tôi trả lời anh ấy như vậy, môi cong lên.

"Tôi nghĩ là anh đang tự lừa mình thôi." Biểu cảm trên khuôn mặt anh lúc này chẳng có chút gì là trêu chọc cả.

"Với một người nói rằng anh ta nợ Xaden mọi thứ, thì đó không phải là một lời giới thiệu sáng suốt." Tôi thả ba lô xuống đất và xoay những cơ căng cứng trên vai. "Đừng biến thành Dain trước mặt tôi."

"Bạn cảm thấy ổn chứ?" Xaden hỏi.

"Ổn thôi. Chỉ hơi đau một chút thôi." Điều cuối cùng tôi muốn là trở thành gánh nặng cho anh ấy.

"Không phải vậy." Liam nhăn mặt. "Chỉ là tôi biết ưu tiên của anh ấy."

"Tôi thực sự xin lỗi vì đã lôi anh theo vì chuyện của tôi," tôi nói khẽ để những người khác không nghe thấy. "Anh nên ở một trong những đồn ở vùng trung du với Dain, không phải bị kéo lê qua các khu vực cách ly. Đại tá Aetos là một người đàn ông công bằng, nhưng tôi không nghi ngờ gì rằng nhiệm vụ này có nghĩa là 'trả lại cho người chỉ huy cánh được đánh dấu sự xứng đáng của anh ta.'" Tôi kết thúc câu cuối cùng bằng cách bắt chước khá giống bố của Dain, và Liam đảo mắt.

"Tôi không sợ, không ai kéo tôi cả, và tin hay không thì tùy, Violet, đôi khi mệnh lệnh của tôi thực sự không chỉ xoay quanh em. Tôi có những kỹ năng khác, em biết đấy," anh trêu chọc với một nụ cười toe toét, để lộ lúm đồng tiền khi anh kiểm tra hông tôi.

"Em chưa bao giờ quên anh tuyệt vời thế nào, Liam." Và tôi nói thật. Anh ấy ho, và tôi ra hiệu cho anh ấy đi. "Bây giờ, em cần một chút riêng tư."

Anh ấy cúi chào và vẫy tay, như thể muốn giới thiệu tôi với khu rừng phía sau chúng tôi, và tôi đi vào sâu trong bóng tối của khu rừng.

Khi tôi quay lại bờ hồ, Xaden bước đi khỏi Garrick và đưa tay ra khi anh ấy tiến lại gần.

Lông mày tôi nhướng lên. Anh ấy có... Không. Anh ấy sẽ không làm vậy. Không phải trước mặt tám học viên khác.

Anh đan những ngón tay của mình vào ngón tay của tôi. *Tôi đoán là anh ấy sẽ làm vậy.* Không chỉ có sự đụng chạm của làn da anh khiến mạch đập của tôi nhảy loạn xạ. Anh ấy đang phá vỡ quy tắc của chính mình.

Tôi liếc nhìn về phía những người khác đang tụ tập, tất cả đều đang trong trạng thái thư giãn khác nhau trên bờ biển, nhưng tay tôi lại nắm chặt tay anh.

"Không ai trong số họ sẽ nói một lời nào về anh—hay chúng ta. Tôi tin tưởng từng người ở đây bằng cả mạng sống của mình", anh ấy nói, dẫn tôi đến một cụm đá lớn cao gần gấp đôi anh ấy ở phía bên kia hồ.

"Mọi người nói. Hãy để họ nói." Tôi không xấu hổ khi yêu anh ấy, và tôi có thể xử lý bất kỳ lời đàm tiếu ác ý nào mà tôi nghe được.

"Bây giờ anh nói thế." Hàm anh cong lên. "Anh đã uống đủ chưa? Hay ăn đủ chưa?"

"Tôi đã mang theo mọi thứ tôi cần trong ba lô rồi. Anh không cần phải lo cho tôi đâu."

"Lo lắng cho em chiếm chín mươi chín phần trăm những gì anh làm." Ngón tay cái của anh vuốt ve mu bàn tay tôi. "Khi chúng ta đến tiền đồn, anh muốn em nghỉ ngơi sau khi chúng ta đạt được mục tiêu kịch bản. Liam sẽ ở lại trong khi anh có thể sẽ đưa những học sinh năm ba ra ngoài tuần tra."

"Tôi muốn giúp," tôi lập tức phản đối. Không phải đó là lý do anh ấy đưa tôi đến sao? Vì tia sét của tôi sao? Không phải là tôi thực sự giành được bất kỳ giải thưởng chính xác nào, nhưng vẫn vậy.

"Bạn có thể, sau khi nghỉ ngơi. Bạn phải có đủ sức mạnh để sử dụng con dấu của mình, nếu không bạn sẽ có nguy cơ bị kiệt sức. Tàirn quá mạnh."

Anh ấy đưa ra một quan điểm đúng đắn, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải thích nó.

Khi đã khuất khỏi tầm nhìn của những người khác, anh ấy đẩy tôi vào tảng đá lớn nhất rồi khom người xuống trước mặt tôi.

"Anh đang làm gì thế?" Tôi luồn ngón tay qua mái tóc anh chỉ vì tôi có thể. Việc tôi được chạm vào người đàn ông này thật sự tuyệt vời, và tôi dự định sẽ tận dụng mọi lợi thế của đặc quyền này khi tôi có thể.

"Chân em cứng quá." Anh bắt đầu từ bắp chân tôi, dùng đôi tay khỏe mạnh của mình để nói lỏng các nút thắt.

"Tôi đoán chúng ta không thể thực sự rời đi cho đến khi những con rồng sẵn sàng, đúng không?" Cái chạm của anh ấy có cảm giác hoàn toàn xa hoa.

"Được rồi. Chúng ta còn khoảng mười phút nữa." Anh ta nở một nụ cười gian xảo với tôi.

Mười phút. Nghĩ đến việc chúng ta thực sự không biết phần còn lại của ngày sẽ ra sao, tôi rất vui khi nắm bắt được khoảng thời gian chúng ta có.

Tôi rên rỉ khi cơ bắp tan chảy và đầu tôi ngã ra sau tựa vào tảng đá. "Đau quá. Cảm ơn anh."

Anh cười, tiến đến những cơ bắp căng cứng ở đùi tôi. "Tin tôi đi, động cơ của tôi không phải là vị tha đâu, Bao lực ạ. Tôi sẽ lấy bất kỳ lý do nào có thể để ra tay với cô."

Những sợi râu trên má anh cọ vào lòng bàn tay tôi khi tôi trượt tay xuống hai bên mặt anh để ôm lấy gáy anh. "Cảm giác này không chỉ là tương hỗ."

Hơi thở của anh thay đổi khi anh chạm đến đùi tôi, những ngón tay anh xoa bóp cơ bắp của tôi cho đến khi tôi hoàn toàn khuất phục. "Anh xin lỗi về chuyện sáng nay."

"Cái gì?"

Anh ấy nhìn lên tôi, ánh nắng chiếu vào những đốm vàng trong mắt anh ấy, và nhướn mày đầy seo. "Chúng ta đang ở giữa chừng một việc gì đó, nếu em không nhớ."

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt tôi. "Ồ, tôi nhớ rồi." Nút trên cùng của chiếc áo khoác bay của anh ấy đã được mở, và tôi nắm chặt vải và kéo anh ấy về phía mình. Đến lúc nào thì cơn thèm khát liên tục này đối với anh ấy mới được xoa dịu? Tôi đã có anh ấy nhiều lần trong hai mươi bốn giờ qua và vẫn có thể làm thêm một vòng nữa... hoặc ba. "Có sai không khi ước chúng ta có thời gian để kết thúc?"

"Không chắc là tôi sẽ *hoàn thành được*." Anh đứng dậy, mọi mặt phẳng trên cơ thể anh vuốt ve tôi khi anh đi lên. "Tôi quá tham lam khi nói đến em."

Anh nghiêng đầu qua đầu tôi và làm mờ đi phần còn lại của thế giới bằng một nụ hôn chậm rãi, xa hoa. Lưỡi anh lướt giữa đôi môi hé mở của tôi để lướt trên môi tôi như thể anh hoàn toàn không có

kế hoạch nào khác trong ngày ngoài việc ghi nhớ từng góc ngách trên miệng tôi.

Toàn bộ cơ thể tôi bùng cháy, rồi bắt đầu sôi sục khi anh hôn một đường xuống cổ họng tôi. Anh xoa bóp eo tôi, kéo những đường cong của tôi bằng những góc cạnh cứng rắn của anh, và tôi chẳng còn gì ngoài sự nóng bỏng và nhu cầu. Tim tôi đập mạnh đến nỗi nghe như tiếng đập cánh trong tai tôi. Trời ơi, tôi sẽ không bao giờ chán điều này.

Anh rên rỉ, một tay trượt xuống hông tôi. "Nói cho anh biết em đang nghĩ gì."

Tôi vòng tay qua cổ anh. "Em nghĩ anh chính xác như em dự đoán khi lần đầu anh đưa em vào phòng."

"Ồ vậy sao?" Anh ta lùi lại, sự tò mò lóe lên trong mắt. "Và chính xác thì đó là gì?"

"Một cơn nghiện rất nguy hiểm." Ánh mắt tôi lướt qua đường sẹo màu bạc của anh, hàng mi dày mà rất nhiều phụ nữ sẽ giết để có được, và qua cuc u trên mũi anh cho đến cái miệng được tạo hình hoàn hảo đó. Tôi đã nói với anh ấy rằng tôi yêu anh ấy, vì vậy không phải là tôi đang giữ bí mật ở đây. Chết tiệt, so với anh ấy, tôi là một cuốn sách mở. "Không thể thỏa mãn."

Đôi mắt anh tối sầm lại. "Anh sẽ giữ em lại," anh hứa, giống như anh đã làm đêm qua. Hay là sáng nay? "Em là của anh, Violet."

Tôi ngẩng cằm lên. "Chỉ khi nào em là của anh thôi."

"Anh đã là của em lâu hơn em có thể tưởng tượng." Như thể những lời nói đó đang giải thoát anh, anh túm lấy gáy tôi và hôn tôi thật lâu và thật mạnh, đánh cắp mọi hơi thở, mọi suy nghĩ vượt ra ngoài phạm vi lưỡi anh lướt qua và cơn thủy triều nhu cầu đang dâng lên làm nóng làn da tôi.

Xaden thở hổn hển, giật miệng ra, ngừng hôn và nghiêng đầu sang một bên như thể đang lắng nghe điều gì đó.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi hỏi. Anh ấy cứng đờ dưới cánh tay tôi.

"Chết tiệt." Mắt anh mở to khi anh kéo ánh mắt trở lại nhìn tôi. "Violet, anh rất xin lỗi—"

"Đây thực sự là cách những người cưới rỗng như các anh dành thời gian sao?" một người phụ nữ hỏi từ phía sau Xaden, giọng nói của cô ấy như những kéo lê trên con đường sỏi đá.

Anh ấy quay lại nhanh đến nỗi anh ấy trở nên mờ nhạt. Bóng tối bao trùm lấy tôi, dày đặc như một đám mây giông.

Tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

"Xaden!" ai đó hét lên và nhiều đôi chân đập mạnh vào bụi rậm. Có lẽ là Bodhi?

"Thật ngớ ngẩn khi che giấu những gì đã thấy", người phụ nữ nói, giọng điệu của cô ấy ngắn gọn. "Và nếu tin đồn là sự thật, thì chỉ có một kỵ sĩ tóc bạc trong nhà máy tử thần của anh, điều đó có nghĩa là đó là người trẻ nhất của Tướng Sorrengail."

"Mẹ kiếp," Xaden chửi thề. *"Tôi cần anh bình tĩnh, Violence."*

Bình tĩnh? Bóng tối tan dần, và tôi thả lỏng hai tay ở hai bên phòng khi cần cầm dao găm hoặc vũ khí, tránh Xaden để có thể nhìn rõ.

Một cặp kỵ sĩ Gryphon đứng trên đồng cỏ cách đó khoảng ba mươi feet, những con thú của chúng im lặng một cách kỳ lạ phía sau chúng. Chúng chỉ bằng một phần ba kích thước của loài rồng của chúng ta, nhưng những cái mỏ và móng vuốt đó có vẻ có khả năng xé nát da và vảy.

"Tairn!"

"Đang tới."

"Ở lại với Sgaeyl," tôi ra lệnh cho Andarna.

"Nhìn từ đây, thịt quái vật trông ngon lắm", cô ấy đáp.

"Chúng có cùng kích cỡ với cậu. Không."

"Một con Sorrengail chết tiệt." Người phụ nữ trông chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, nhưng cô ta có vẻ ngoài của một kỵ sĩ kỳ cựu. Cô ta nhướn một bên lông mày sẫm màu, nhìn tôi như thể tôi là thứ gì đó cần được xúc ra khỏi chuồng ngựa. Tiếng vỗ cánh tràn ngập không khí khi một nhóm kỵ sĩ rồng lao vào không gian xung quanh chúng tôi. Imogen. Bodhi. Một học sinh năm thứ ba với đôi môi đầy sẹo mà tôi nhận ra. Liam. Nhưng không ai với tới vũ khí.

Ít nhất thì bây giờ tỷ lệ cược đang có lợi cho chúng ta. Sức mạnh bùng nổ dưới làn da tôi, và tôi mở toang cánh cửa Lưu trữ, để năng lượng tràn vào tôi như một luồng nhiệt nóng bỏng. Bầu trời nổ lách tách.

"Không!" Xaden quay lại và kéo tôi vào ngực anh, vòng tay ôm lấy tôi và ghim chặt hai tay tôi vào hai bên hông.

"Anh đang làm gì thế?" Tôi dùng sức đẩy Xaden, nhưng vô ích. Anh ta đã khóa chặt tôi.

Một cơn gió mạnh thổi vào bên phải tôi khi Tairn hạ cánh.

"Chết tiệt, con đó to quá," người phụ nữ nói. Quanh cánh tay bất động của Xaden, tôi thấy những người cưỡi gryphon rút lui với những bước nhanh, mắt họ mở to khi nhìn lên.

Xaden giơ một tay lên ôm lấy gáy tôi khi tôi nhìn anh. Anh ta thực sự đang làm cái quái gì thế? Hôn tôi trước khi chúng ta chết sao? "Nếu em từng tin tưởng anh, Violet, anh cần em làm điều đó ngay bây giờ." Lời cầu xin trong mắt anh khiến tôi sững sốt. Kẻ thù của chúng ta chỉ cách vài bước chân và anh ta muốn... có một khoảnh khắc?

"Cứ ở đây. Bình tĩnh nào." Anh nhìn tôi tìm câu trả lời cho câu hỏi mà tôi chưa được hỏi. Sau đó, anh đưa tôi cho Liam.

Vượt qua tôi. Giống như tôi là một cái ba lô chết tiệt.

Liam cẩn thận nhưng kiên quyết giữ chặt cánh tay tôi vào hai bên. **"Anh xin lỗi về chuyện này, Violet."**

Tại sao mọi người đều phải xin lỗi thế?

"Thả. Tôi. Đi," tôi ra lệnh khi Xaden sỏi bước về phía cặp kỵ sĩ gryphon, Garrick ở bên cạnh. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt trái tim tôi như một cái kìm rằng anh ta nghĩ mình có thể tự mình chiến đấu với những con gryphon và kỵ sĩ của chúng.

"Tôi không thể làm thế được," Liam xin lỗi, giọng anh hạ xuống. "Tôi thực sự ước mình có thể làm thế."

Tairn gầm lên từ bên phải tôi dữ dội đến nỗi nước bọt bắn tung tóe, đập vào mặt Liam và khiến tai tôi ù đi. Liam hạ tay xuống và từ từ lùi lại, gương lòng bàn tay lên. "Hiểu rồi. Đã nói rõ. Không được chạm vào."

Thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta, tôi quay về phía sân đấu khi Xaden đến chỗ những người cưỡi ngựa.

"Mày đến *sớm thế*," anh ta nói.

Và tim tôi ngừng đập.

Trong những ngày thắm vắn cuối cùng, Fen Riorson đã mất liên lạc với thực tế, chỉ trích vương quốc Navarre. Ông cáo buộc Vua Tauri và tất cả những người đến trước ông ta về một âm mưu quá lớn, quá khó nói, đến mức không thể để nhà sử học này nhắc lại. Cuộc hành quyết diễn ra nhanh chóng và nhân đạo đối với một kẻ điên đã cướp đi sinh mạng của vô số người.

— N AVARRE, LỊCH SỬ AN U NEDITED CỦA ĐẠI TÁC LEWIS M ARKHAM

CHƯƠNG BA MƯƠI LĂM

Bằng cách nào đó, tôi vẫn có thể thở được, điều này thật ấn tượng vì trái tim tôi như muốn vỡ tan thành hàng triệu mảnh, và tôi hướng mắt về phía kẻ thù.

Tôi chưa từng thấy người cưỡi Gryphon bao giờ. Lũ rồng thường thiêu chúng thành tro, cùng với thú cưỡi nửa đại bàng, nửa sư tử của chúng.

"Chuyện gì đã xảy ra với cuộc họp ngày mai? Chúng ta không có đủ hàng", Xaden nói với người cưỡi gryphon, giọng nói bình tĩnh và đều đều.

"Vấn đề không phải là lô hàng", người phụ nữ lắc đầu nói. Không giống như màu đen của chúng tôi, da của những người cưỡi ngựa có màu nâu, phù hợp với bộ lông sẫm màu hơn của những con thú của họ... những con thú hiện đang nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi là bữa tối.

"Nếu họ thử bất cứ điều gì, thì đó sẽ là một bữa ăn nhẹ", Tairn nói.

Giao hàng. Tôi hầu như không hiểu Tairn nói gì vì sốc trước lời nói của người lái. Và Xaden biết họ. Anh ta đang *làm việc* với họ, giúp đỡ kẻ thù của chúng ta. Sự phản bội cắt cổ hòng tôi như thủy tinh khi tôi cố nuốt. Đây là lý do tại sao anh ta lén lút rời khỏi góc phần tư.

"Vậy là anh đang đợi gần đó để trò chuyện, phòng trường hợp chúng ta bay đến sớm hơn một ngày phải không?" Xaden hỏi.

"Hôm qua chúng tôi đã tuần tra từ Draithus—cách đây khoảng một giờ về phía đông nam—"

"Tôi biết Draithus ở đâu," Xaden đáp trả.

"Không bao giờ biết được, bọn Navarri các người hành động như thể không có gì tồn tại ngoài biên giới của các người," gã kỵ sĩ

Gryphon nam chế giễu. "Tôi không biết tại sao chúng ta lại bận tâm cảnh báo họ."

"Cảnh báo chúng tôi?" Xaden nghiêng đầu sang một bên.

"Chúng tôi đã mất một ngôi làng gần đó vào tay một bầy venin cách đây hai ngày. Chúng đã tàn phá mọi thứ."

Tôi giật mình, mắt mở to. Cô ấy vừa nói *gì thế?*

"Venin chưa bao giờ đi xa về phía tây như thế này," Imogen nói từ bên trái tôi.

Venin. Vâng, đó là những gì cả hai đều nói. Cái quái gì thế này? Tôi nghĩ là có ai đó đang đùa giỡn với tôi nếu không có hai con quái vật khổng lồ đứng sau cặp người cưỡi ngựa. Nhưng không ai cười cả.

"Cho đến bây giờ," người phụ nữ trả lời, quay lại nhìn Xaden. "Họ rõ ràng là venin và có một trong số họ—"

"Đừng nói gì thêm nữa," Xaden ngắt lời. "Anh biết là không ai trong chúng ta có thể biết chi tiết hoặc chúng ta sẽ đặt mọi thứ vào vòng nguy hiểm. Chỉ cần *một* trong chúng ta bị thẩm vấn là được."

"*Bạn có hiểu không?*" Tôi hỏi Tairn, liếc trái liếc phải để xem có ai nhận thấy sự lố bịch phát ra từ miệng người phụ nữ đó không, nhưng mọi người đều tỏ ra... kinh hoàng, như thể họ thực sự tin rằng một ngôi làng đã bị phá hủy bởi những sinh vật thần thoại.

"*Thật không may là có.*"

"Có chi tiết hay không, có vẻ như đám đông đang tiến về phía bắc", người đàn ông nói. "Thẳng đến trạm giao dịch của chúng ta ở biên giới đối diện với đồn trú của anh ở Athebyne. Anh có vũ trang không?"

"Chúng tôi có vũ trang," Xaden thừa nhận.

"Vậy thì nhiệm vụ của chúng ta ở đây đã xong. Các người đã được cảnh báo rồi", người đàn ông nói. "Bây giờ chúng ta phải đi bảo vệ người dân của mình. Như vậy, chuyển đi phụ này chỉ cho chúng ta khoảng một giờ để đến kịp với họ".

Ngay lập tức, bầu không khí thay đổi, trở nên căng thẳng hơn, và những người đi xe đạp xung quanh tôi dường như đang chuẩn bị cho điều gì đó.

Xaden nhìn tôi qua vai, và thay vì cười trước sự vô lý hoàn toàn trong những gì họ đang thảo luận, khuôn mặt anh ấy lại trở nên u ám.

"Nếu anh nghĩ mình có thể thuyết phục được một người Sorrengail liều mạng vì bất kỳ ai bên ngoài biên giới của họ, thì anh là một kẻ ngốc", người đàn ông nói với vẻ khinh thường về phía tôi.

Sức mạnh bùng cháy dữ dội dưới làn da của tôi, đòi hỏi một lối thoát.

Người đàn ông hơi nghiêng người sang một bên và nhìn tôi từ trên xuống dưới với vẻ phán đoán rõ ràng. "Tôi tự hỏi đức vua của anh sẽ sẵn sàng trả bao nhiêu để lấy lại con gái của vị tướng lưng

lấy nhất của mình. Tôi cá là số tiền chuộc của anh sẽ đủ để bảo vệ toàn bộ Draithus trong một thập kỷ."

Tiền chuộc? Ô, tôi nghĩ là không.

Tairn gầm gừ.

"Mẹ kiếp," Bodhi lăm bắm và tiến lại gần tôi.

"Thử xem. Tôi thách các người đấy." Tôi ngoắc ngón tay về phía họ, giải phóng đủ sức mạnh để tạo ra ánh sáng lóe lên trong những đám mây phía trên chúng tôi.

Những cái bóng chạy đầy đe dọa từ những cây thông ở rìa đồng cỏ khi Xaden giơ tay lên hai bên, và cả hai kỵ sĩ Gryphon đều căng thẳng khi bóng tối dừng lại chỉ cách chân họ vài inch. "Bạn bước một bước về phía Sorrengail đó và bạn sẽ chết trước khi bạn có thể dịch chuyển trọng lượng của mình", Xaden nói, giọng anh ta hạ xuống một cách chết người. "Cô ấy không phải là đối tượng để thảo luận."

Người phụ nữ liếc nhìn bóng tối, rồi thở dài. "Chúng tôi sẽ ở đó với phần còn lại của chuyến đi. Chỉ cần ra hiệu nếu anh có thể thoát khỏi những kẻ không tin." Cô bước đi, dẫn người đàn ông trở lại với những con quái vật đầu chim của họ.

Chúng xuất hiện trong vòng vài giây và phóng lên trời.

Mọi cái đầu đều hướng về phía tôi với vẻ mặt thay đổi từ mong đợi đến sợ hãi, và bụng tôi chùng xuống. Không ai ngạc nhiên trước sự quen thuộc của những người cưỡi Gryphon hay nói những từ như "venin". Và tất cả đều biết Xaden đang hỗ trợ kẻ thù.

Tôi là người ngoài cuộc ở đây.

"Chúc may mắn, Riorson." Imogen vén một lọn tóc hồng ra sau tai, di vật nổi loạn của cô nhô ra phía trên ống tay áo da bay khi cô quay lại nhường chỗ cho chúng tôi.

Bụng tôi thắt lại và tâm trí tôi quay cuồng, cố nắm bắt mọi thứ trừ sự thật hiển nhiên, tàn khốc khi tất cả bọn họ từ từ đi theo Imogen trở lại hồ.

Có một di vật nổi loạn đang quẩn quanh cẳng tay của một học sinh năm thứ ba khi cậu ta đi ngang qua trước mặt tôi.

Garrick ở đây. Anh ấy là một đội trưởng, nhưng anh ấy...ở đây, không phải với bất kỳ đội nào của Flame Section. Bodhi và Imogen cũng vậy. Cô gái tóc nâu đeo khuyên mũi kia là Soleil, tôi nghĩ vậy, và đó chắc chắn là một di vật trên cẳng tay trái của cô ấy. Năm thứ hai từ Claw Section? Anh ấy cũng có một cái.

Và Liam...Liam đang ở bên cạnh tôi.

"Tairn." Tôi cố gắng giữ nhịp thở đều nhất có thể khi Xaden nhìn chằm chằm vào tôi, khuôn mặt anh ta được che phủ như một phi công trưởng vô cảm.

"Silver One?" Cái đầu khổng lồ của Tairn quay về phía tôi.

"Tất cả bọn họ đều mang theo di vật của cuộc nổi loạn," tôi nói với anh ta. "Tất cả mọi người trong đội này ngoài tôi ra đều là con của một

người ly khai." Trong sự hỗn loạn của sân bay, Xaden đã xây dựng một đội quân được đánh dấu toàn diện.

Và tất cả bọn họ đều là. Đồ. Phản. Nhân.

Và tôi đã mắc lừa.

Tôi đã yêu anh ấy.

"Đúng vậy. Đúng là như vậy," anh đồng ý, giọng điệu có vẻ cam chịu.

Ngực tôi như muốn vỡ ra khi nó thực sự đập vào tôi. Điều này còn tệ hơn nhiều so với việc chỉ có Xaden phản bội tôi, phản bội toàn bộ vương quốc của chúng ta. Chỉ có một lời giải thích duy nhất cho lý do tại sao những con rồng của tôi lại ngoan ngoãn đến thế trước sự hiện diện của kẻ thù.

"Anh và Andarna cũng đã nói dối tôi." Sự phản bội của nó quá lớn, và vai tôi chùng xuống vì sức nặng của nó. *"Anh biết anh ta đang làm gì."*

"Cả hai chúng tôi đều chọn anh," Andarna nói, như thể điều đó khiến mọi chuyện trở nên tốt hơn.

"Nhưng anh biết mà." Tôi nhìn qua nơi Liam dám nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ buồn bã, đến Tairn, người đang tập trung sự chú ý chết chóc vào phía trước như thể anh ta vẫn chưa quyết định liệu mình có nên thiêu sống Xaden hay không.

"Rồng bị ràng buộc bởi những mối ràng buộc", anh giải thích khi Xaden tiến đến. *"Chỉ có một mối ràng buộc khác thiêng liêng hơn mối ràng buộc giữa rồng và người cưỡi rồng".*

Một con rồng và bạn đời của nó.

Mọi người đều biết trừ tôi. Ngay cả rồng của tôi. Ôi trời, Dain có đúng không? Mọi thứ Xaden làm đều là mưu mẹo để giành được lòng tin của tôi sao?

Ánh sáng ngọt ngào của hạnh phúc, của tình yêu, sự tin tưởng và tình cảm cháy sáng trong lồng ngực tôi chỉ vài phút trước đây đang bùng cháy một cách đau đớn, thở hỗn hển để lấy oxy như một đồng lửa trại bị dập tắt bởi một xô nước khi nó không còn hữu ích nữa. Tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn những tàn lửa chìm dần và chết dần.

Xaden nhìn tôi với vẻ lo lắng ngày càng tăng khi anh ấy đến gần, như thể tôi là một con thú bị dồn vào chân tường sắp chống trả bằng răng và móng vuốt.

Làm sao tôi lại ngu ngốc đến mức tin tưởng anh ta? Làm sao tôi lại *phải lòng* anh ta? Phổi tôi đau nhói và trái tim tôi gào thét. Chuyện này không thể xảy ra được. Tôi không thể ngây thơ đến thế. Nhưng tôi đoán là tôi ngây thơ, vì chúng ta đang ở đây. Toàn bộ cơ thể anh ta là một lời cảnh báo chết tiệt, đặc biệt là di vật đen tối hiện rõ mồn một trên cổ anh ta lúc này. Cha anh ta có thể là Kẻ phản bội vĩ đại, có thể đã khiến anh trai tôi mất mạng, nhưng sự phản bội của Xaden cũng sâu sắc không kém.

Anh ấy giật mình khi mắt tôi nheo lại thành một cái trừng trừng.

"Chúng ta đã từng thực sự là bạn chưa?" Tôi thì thầm với Liam, cố gắng lấy hết sức lực để hét lên.

"Chúng ta là bạn, Violet, nhưng tôi nợ anh ấy mọi thứ," Liam trả lời, và khi tôi ngược lên, anh ấy đang nhìn tôi với vẻ đau khổ đến nỗi tôi gần như cảm thấy thương anh ấy. Gần như vậy. "Tất cả chúng ta đều như vậy. Và một khi em cho anh ấy cơ hội giải thích —"

Đấy rồi. Cơn giận dữ ập đến giúp tôi, chế ngự nỗi đau.

"Anh đã nhìn em tập luyện với anh ấy!" Tôi đẩy ngực Liam, và anh ấy loạng choạng lùi lại qua bãi cỏ. "Anh đứng đó và nhìn em phải lòng anh ấy!"

"Ôi trời." Bodhi đan tay vào sau cái cổ to của mình.

"Bạo lực, để tôi giải thích," Xaden nói. Anh ta luôn biết bản chất thực sự của tôi, và thành thật mà nói, bóng tối đáng lẽ phải cho tôi biết về anh ta. Anh ta là bậc thầy của những bí mật.

Sức mạnh chưa sử dụng lan tỏa trong xương tủy tôi khi tôi quay lưng lại với Liam để đối mặt với Xaden. "Nếu anh thậm chí còn nghĩ đến việc chạm vào tôi, tôi thề sẽ giết chết anh." Sức mạnh của tôi bùng lên cùng cơn thịnh nộ và những tia sét đánh ngang bầu trời, nhảy từ đám mây này sang đám mây khác.

"Tôi nghĩ cô ấy nói thật đấy," Liam cảnh báo.

"Tôi biết cô ấy làm vậy." Hàm của Xaden rung lên khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau và dừng lại. "Mọi người, quay lại bờ. Ngay bây giờ."

Anh ấy nhìn tôi với vẻ lo lắng khi tiến lại gần tôi.

"Tôi biết anh đang nghĩ gì," Xaden nói bằng giọng nói nhẹ nhàng đánh lừa, và có một tia sợ hãi thoáng qua trong đôi mắt đen như đá mã não ấy.

"Anh không biết tôi đang nghĩ gì đâu." Đồ khốn nạn. Đồ phản bội.

"Người nghĩ ta đã phản bội vương quốc của chúng ta sao?"

"Đoán hợp lý. Tốt cho anh." Một tia sét khác vụt qua, xé toạc đám mây này sang đám mây khác. "Anh đang làm việc với những người cưỡi Gryphon à?" Tôi thả lỏng hai tay ở hai bên để phòng trường hợp tôi cần rảnh tay để sử dụng, mặc dù tôi biết mình không phải là đối thủ của anh ta. Chưa phải lúc. "Trời ạ, anh đúng là một kẻ sáo rỗng, Xaden. Anh là một kẻ phản diện ẩn núp ngay trước mắt."

Anh ta nhún mắt. "Thật ra, chúng được gọi là những kẻ bay lượn", Xaden nhẹ nhàng nói, giữ chặt ánh mắt tôi. "Và tôi có thể là kẻ xấu đối với một số người, nhưng không phải với anh".

"Tôi xin lỗi? Chúng ta có thực sự đang tranh luận về mặt ngữ nghĩa của hành vi phản quốc của anh không?"

"Rõ ràng có người cưỡi, và chim thần có người bay."

"Anh biết điều đó vì anh liên minh với bọn họ." Tôi lùi lại vài bước để không hành động theo sự thôi thúc mãnh liệt muốn đâm vào mặt anh ta. "Anh đang làm việc với kẻ thù của chúng tôi."

"Bạn có bao giờ dừng lại để nghĩ rằng đôi khi bạn có thể bắt đầu ở phe đúng đắn trong một cuộc chiến nhưng lại kết thúc ở phe sai lầm không?"

"Trong trường hợp cụ thể này? Không." Tôi chỉ về phía bờ biển. "Tôi được đào tạo làm thư ký, nhớ không? Tất cả những gì chúng ta làm là bảo vệ biên giới của mình trong sáu trăm năm. Họ là những người không chấp nhận hòa bình như một giải pháp. Bạn đã giao cho họ những lô hàng nào?"

"Vũ khí."

Bụng tôi đập xuống đất. "Họ dùng nó để giết những người cưỡi rồng à?"

"Không." Anh lắc đầu dứt khoát. "Những vũ khí này chỉ để chống lại venin."

Hàm tôi há hốc. "Venin là chất liệu của truyện ngụ ngôn. Giống như cuốn sách cha tôi—" Tôi chớp mắt. *Lá thư. Ông ấy đã viết gì? Văn hóa dân gian được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác để dạy chúng ta về quá khứ của mình.*

Anh ấy đang muốn nói rằng... Không. Điều đó là không thể.

"Chúng là thật mà," Xaden nhẹ nhàng nói, như thể anh đang cố gắng làm giảm bớt một cú đánh.

"Anh đang nói những người có thể bằng cách nào đó khai thác nguồn ma thuật mà không cần rồng hay gryphon để dẫn truyền, làm hỏng sức mạnh của họ vượt quá mọi sự cứu rỗi, thực sự tồn tại." Tôi nói chậm rãi từng từ để chúng tôi có thể hiểu rõ. "Họ không chỉ là một phần của câu chuyện ngụ ngôn về sự sáng tạo."

"Đúng vậy." Trán anh nhăn lại. "Chúng hút hết ma thuật ra khỏi Barrens rồi lan rộng như một ổ dịch."

"Ồ, ít nhất thì điều đó cũng phù hợp với truyền thuyết dân gian." Tôi khoanh tay trước ngực. "Câu chuyện ngụ ngôn đó là gì vậy? Một người anh em gắn bó với gryphon, một người gắn bó với rồng, và khi người thứ ba ghen tị, anh ta đã rút trực tiếp từ nguồn, đánh mất linh hồn của mình và gây chiến với hai người kia."

"Đúng vậy." Anh thở dài. "Đây không phải là cách tôi muốn nói với em."

"Giả sử anh *định* nói với tôi!" Tôi liếc nhìn nơi Tairn đang quan sát, đầu anh cúi xuống như thể anh có thể phải thiêu rụi Xaden bất cứ lúc nào. "Anh có muốn thêm vào cuộc thảo luận không?"

"Chưa đâu. Tôi muốn anh tự đưa ra kết luận của mình. Tôi chọn anh vì trí thông minh và lòng dũng cảm của anh, Silver One. Đừng làm tôi thất vọng."

Tôi khó có thể kiềm chế được việc gior ngón giữa vào con rồng của mình.

"Được thôi. Nếu tôi tin rằng venin tồn tại và lang thang khắp Lục địa với ma thuật đen, thì tôi cũng phải tin rằng chúng không bao giờ tấn công Navarre vì..." Mắt tôi mở to trước kết luận hợp lý của

khả năng đó. "Bởi vì bùa hộ mệnh của chúng ta khiến mọi loại ma thuật không phải của rồng trở nên bất khả thi."

"Đúng vậy." Anh ta dịch chuyển trọng lượng. "Chúng sẽ bắt lực ngay khi tiến vào Navarre."

Chết tiệt, điều đó có lý, và tôi tuyệt vọng không muốn điều đó xảy ra. "Điều đó có nghĩa là tôi phải tin rằng chúng ta không biết gì về việc Poromiel đang bị tấn công dữ dội, không ngừng nghỉ bởi những kẻ sử dụng sức mạnh bóng tối ngay bên ngoài biên giới của chúng ta." Lòng mày tôi nhú lại.

Anh liếc đi và hít một hơi thật sâu trước khi nhìn vào mắt tôi. "Hoặc em phải tin rằng chúng tôi biết và chọn không làm gì cả."

Sự phẫn nộ làm tôi ngẩng cao cằm. "Tại sao chúng ta lại chọn không làm gì về việc mọi người bị tàn sát? Điều đó đi ngược lại mọi thứ chúng ta ủng hộ."

"Bởi vì thứ duy nhất có thể giết chết venin chính là thứ cung cấp năng lượng cho các khu bảo vệ của chúng ta."

Anh ấy không nói thêm điều gì khi chúng tôi đứng đó, âm thanh duy nhất là tiếng nước vỗ vào bờ theo nhịp điệu của lời anh ấy vang vọng vào trái tim tôi.

"Đây có phải là lý do tại sao có những cuộc đột kích dọc biên giới của chúng ta không? Họ đang tìm kiếm vật liệu mà chúng ta sử dụng để cung cấp năng lượng cho các phường của mình?" Tôi hỏi. Không phải vì tôi tin ông ấy, chưa tin, mà vì ông ấy không cố gắng thuyết phục tôi. *Sự thật hiếm khi cần nỗ lực*, bố tôi thường nói.

Anh gật đầu. "Vật liệu được rèn thành vũ khí để chống lại venin. Đây, cầm lấy."

Giơ cánh tay phải lên, hắn rút một con dao găm có cán màu đen từ vỏ dao bên hông. Tôi nhận thức một cách tàn bạo về mọi động thái, kinh hoàng nhận thức rằng hắn có thể giết tôi bất cứ khi nào hắn muốn, và khoảnh khắc này cũng không khác gì. Mặc dù sẽ là một cái chết nhanh hơn nếu hắn chỉ sử dụng một trong những thanh kiếm đeo trên lưng. Hắn di chuyển chậm rãi, đưa con dao găm ra như một vật tế thần.

Tôi cầm lấy nó, chú ý đến lưỡi dao sắc bén, nhưng chính hợp kim được gắn vào chuôi kiếm có khắc chữ rune mới khiến tôi phải há hốc mồm. "Anh lấy nó từ bàn làm việc của mẹ tôi à?" Ánh mắt tôi hướng về phía anh.

"Không. Mẹ của bạn có lẽ cũng có một cái vì lý do tương tự như bạn. Để chống lại venin." Có quá nhiều sự thương hại trong mắt anh ấy khiến ngực tôi thắt lại.

Con dao găm. Các cuộc đột kích. Tất cả đều ở đó.

"Nhưng anh đã nói với em là chúng ta không thể chiến đấu với thứ gì đó như thế này mà," tôi thì thầm, bám víu vào tia hy vọng cuối cùng rằng tất cả chỉ là một trò đùa kinh khủng.

"Không." Anh ta tiến lại gần hơn, vớ tay về phía tôi rồi buông tay xuống như thể anh ta đã suy nghĩ kỹ hơn. "Tôi đã nói với anh là tôi hy vọng nếu mỗi đe dọa này xảy ra, thì giới lãnh đạo của chúng ta sẽ nói cho chúng ta biết."

"Người đã bóp méo sự thật để phù hợp với nhu cầu của người." Tay tôi nắm chặt chuôi dao găm, và tôi cảm thấy nó ngân nga đầy sức mạnh. Venin là có thật. Venin. Là. Có thật.

"Đúng vậy. Và tôi có thể nói dối anh, Violence, nhưng tôi không làm vậy. Bất kể anh nghĩ gì lúc này, tôi chưa *bao giờ* nói dối anh."

Chắc chắn rồi. Đúng vậy. "Và làm sao tôi biết đây là sự thật?"

"Bởi vì thật đau đớn khi nghĩ rằng chúng ta là loại vương quốc sẽ làm điều này. Thật đau đớn khi sắp xếp lại mọi thứ bạn nghĩ mình biết. Dối trá thì an ủi. Sự thật thì đau đớn."

Tôi cảm thấy sức mạnh trong lưỡi kiếm và trừng mắt nhìn Xaden. "Anh có thể nói với tôi bất cứ lúc nào, nhưng thay vào đó, anh lại giấu tôi *mọi thứ*."

Anh ta giật mình. "Đúng vậy. Tôi đáng lẽ phải nói với anh từ nhiều tháng trước, nhưng tôi không thể. Tôi đang mạo hiểm *mọi thứ* khi nói với anh bây giờ—"

"Bởi vì anh phải làm vậy, không phải vì anh muốn—"

"Bởi vì nếu *bạn thân của em* nhìn thấy ký ức này, mọi thứ sẽ mất hết," anh ngắt lời, và tôi thở hỗn hển.

"Anh không biết rằng—"

"Dain sẽ không phá vỡ luật lệ để *cứu mạng cô dâu*, Violet. Cô nghĩ anh ta sẽ làm gì nếu anh ta biết điều này?"

sẽ làm gì? "Tôi phải tin rằng anh ấy sẽ không đặt Codex lên trên những người đang đau khổ ngoài biên giới của chúng ta. Hoặc có thể tôi đã xây dựng những lá chắn ngăn Dain tọc mạch. Hoặc có thể anh ấy sẽ tiếp tục tôn trọng ranh giới của tôi và không bao giờ nhìn vào ngay từ đầu." Tôi nheo mắt. "Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ biết được, phải không? Bởi vì anh không tin tôi biết điều đúng đắn cần làm, Xaden, đúng không?"

Anh ta dang rộng hai tay. "Điều này lớn hơn cả anh và tôi, Violence. Và giới lãnh đạo sẽ không dừng lại trước bất cứ điều gì để ngồi sau những người bảo vệ họ và giữ bí mật về venin." Giọng anh ta khàn khàn khi anh ta cầu xin, "Tôi đã chứng kiến cha mình bị hành quyết khi cố gắng giúp đỡ những người này. Tôi không thể mạo hiểm với cả anh nữa." Anh ta nghiêng người về phía tôi nhiều hơn một chút với mỗi từ, làm tăng nhịp tim của tôi, nhưng tôi đã không còn để trái tim mình đưa ra lựa chọn của lý trí nữa. "Anh yêu em, và—"

"Đã yêu," tôi sửa lại, bước sang một bên để có chút *không gian* rồi sau đó chấp nhận.

"Tình yêu!" anh ấy hét lên, khiến tôi dừng lại và nhận được ánh nhìn từ mọi người đi xe trong phạm vi nghe thấy. "Em *yêu* anh."

Một trong những tàn lửa nhỏ trong lồng ngực tôi đang cố bùng cháy trở lại, và tôi đã dập tắt nó trước khi nó kịp bùng cháy.

Chậm rãi, tôi quay lại đối mặt với anh. "Mọi thứ em cảm thấy—" Tôi nuốt nước bọt, cố gắng kiềm chế cơn giận để không suy sụp. "*Cảm giác* dành cho anh dựa trên bí mật và sự lừa dối." Sự xấu hổ bùng cháy trên má tôi vì tôi đã quá ngây thơ để phải lòng anh ngay từ đầu.

"Mọi thứ giữa chúng ta đều là thật, Bao lực." Cường độ mà anh ấy nói khiến tim tôi đau hơn nữa. "Phần còn lại, tôi có thể giải thích với đủ thời gian. Nhưng trước khi chúng ta đến tiền đồn được giao, tôi cần biết liệu anh có tin tôi không."

Tôi liếc nhìn con dao găm và nghe những lời trong lá thư của cha tôi chắc chắn như thể ông đã nói ra. *Tôi biết con sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn khi thời điểm đến.* Ông đã cảnh báo tôi theo cách duy nhất ông có thể làm: thông qua sách vở.

"Vâng," tôi nói, đưa con dao găm lại cho Xaden. "Tôi tin anh. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi tin anh nữa."

"Giữ nguyên đi." Tư thế của anh trở nên nhẹ nhõm hơn.

Tôi nhét nó vào đùi. "Anh đưa cho tôi vũ khí sau khi nói rằng anh đã lừa dối tôi trong nhiều tháng, Riorson?"

"Chắc chắn rồi. Tôi có một cái khác, và nếu những gì tò rôi nói là đúng, và venin đang hướng về phía bắc, thì anh có thể cần nó. Tôi không bao giờ nói dối khi tôi nói rằng tôi không thể sống thiếu em, Violence." Anh ta từ từ lùi lại, môi cong lên thành một nụ cười buồn. "Và phụ nữ không có khả năng tự vệ chưa bao giờ là mẫu người của tôi, nhớ không?"

Tôi không hề muốn đùa giỡn với anh ta. "Chúng ta hãy đến Athebyrne thôi."

Anh ấy gật đầu, và vài phút sau, chúng tôi đã ở giữa chuyến bay.

"*Chúng tôi biết chúng tôi không nói dối. Chúng tôi chỉ không nói với bạn mọi thứ,*" Andarna nói, bay trong túi khí phía sau Tairn với sức cản gió nhỏ nhất khi chúng tôi tiến về tiền đồn.

"*Đó là nói dối bằng cách bỏ sót,*" tôi phản biện. Ngày nay có rất nhiều chuyện như vậy.

"*Cô ấy nói đúng, Golden One.*" Sự căng thẳng lan tỏa qua từng đường nét trên cơ thể Tairn và từng nhịp đập của đôi cánh. "*Anh có mọi quyền để tức giận.*" Anh nghiêng mình, đi theo dãy núi dọc theo biên giới. Dây đai trên yên xe của tôi cắn vào đùi tôi. "*Chúng tôi đã đưa ra lựa chọn để bảo vệ anh—mà không có sự đồng ý của anh. Đó là một sai lầm, và tôi sẽ không mắc lại nữa.*" Cảm giác tội lỗi mà anh cảm thấy lẫn át cảm xúc của chính tôi, làm tan chảy cơn giận dữ nóng bỏng nhất của tôi, và tôi bắt đầu suy nghĩ.

Hãy thực sự suy nghĩ.

Nếu venin tồn tại, chúng ta sẽ có hồ sơ. Nhưng không có bất kỳ bản sao nào của *The Fables of the Barren* trong Archives—nơi duy

nhất mà Navarre nên có một bản sao của mọi cuốn sách được viết hoặc chép lại trong bốn trăm năm qua, điều đó có nghĩa là Bồ không chỉ tặng tôi một cuốn sách hiếm... mà là một cuốn sách bị cấm.

Bốn trăm năm sách vở và không có một cuốn nào—

Bốn trăm năm. Nhưng lịch sử của chúng ta trải dài hơn sáu năm. Mọi thứ đều là bản sao của một tác phẩm trước đó. Văn bản gốc duy nhất trong Lưu trữ có niên đại hơn bốn trăm năm—vào khoảng thời gian chúng ta rơi vào chiến tranh với Poromiel—là các cuộn giấy gốc từ thời Thống nhất hơn sáu trăm năm trước.

Chỉ cần một thế hệ tuyệt vọng là có thể thay đổi lịch sử, thậm chí xóa bỏ nó.

Trời ơi, bố đã giải thích hết cho con rồi. Bố luôn bảo với con rằng người chép kinh mới là người nắm giữ mọi quyền lực.

"Đúng vậy," Tairn nói khi chúng tôi vòng qua đỉnh núi cuối cùng, đỉnh núi lởm chởm không có tuyết vì cái nóng mùa hè, và tiền đồn trên sườn núi Athebyne hiện ra cùng lúc với Vách đá Dralor. *"Một thế hệ thay đổi văn bản. Một thế hệ chọn dạy văn bản đó. Thế hệ tiếp theo phát triển, và lời nói đổi trở thành lịch sử."*

Anh ta nghiêng về bên trái, đi theo đường cong của ngọn núi, sau đó chậm lại khi chúng tôi đến gần sân bay của tiền đồn.

Tay tôi nắm chặt chuôi kiếm khi chúng tôi hạ cánh trước công trình đồ sộ nằm trên sườn đỉnh núi cuối cùng trong dãy núi này. Thiết kế của nó giống hệt Montserrat, một pháo đài vuông đơn giản với bốn tòa tháp và tường chỉ đủ dày để phóng một con rồng. Quân đội không là gì nếu không thống nhất.

Tôi tháo dây an toàn khỏi yên ngựa và trượt xuống chân trước của anh ấy. "Và bằng cách nào đó chúng ta được cho là có thể tập trung vào Trò chơi chiến tranh," tôi lẩm bẩm, chỉnh lại ba lô trên vai, nghĩ về một trạm giao dịch có thể hoặc không thể bị các sinh vật thần thoại tấn công sớm.

Những người khác xuống ngựa, và tôi quay lại nhìn thấy Andarna đã cuộn tròn giữa hai chân Tairn.

Xaden bước đi cùng Garrick, nhìn về phía tôi với cảm giác như đang khao khát. Tôi đã trao cho anh ấy mọi thứ, và anh ấy không bao giờ thực sự để tôi bước vào. Nỗi đau xé toạc lồng ngực tôi với kiểu cắt mà chỉ có tan vỡ mới có thể mang lại, sắc nhọn và lởm chởm. Tôi tưởng tượng đây chính là cảm giác bị cắt rời bằng một lưỡi dao cùn, phủ đầy gỉ sét. Nó không đủ sắc để cắt nhanh, và có một trăm phần trăm khả năng vết thương sẽ mưng mủ. Nếu tôi không thể tin tưởng anh ấy, chúng tôi sẽ không có tương lai.

Không khí căng thẳng hơn khi mười người chúng tôi đi dưới cửa sập mở và vào tiền đồn. Tiền đồn *trống rỗng*.

"Cái quái gì thế này?" Garrick sai bước qua khoảng sân ở giữa tòa nhà, nhìn dọc theo những không gian tụ họp nằm dọc bên

trong giống như Montserrat.

"Dừng lại," Xaden ra lệnh, quan sát những bức tường dựng lên ở mọi phía trên chúng tôi. "Không có ai ở đây. Chia ra và tìm kiếm." Anh liếc nhìn tôi. "Anh không được rời khỏi tôi. Tôi không nghĩ đây là một Trò chơi chiến tranh."

Tôi bắt đầu tranh luận rằng anh ta không thể biết điều đó, nhưng cơn gió mạnh thổi qua cánh cổng mở khiến tôi dừng lại. Âm thanh duy nhất trong một pháo đài có thể chứa hơn hai trăm người là tiếng bước chân của chúng tôi trên mặt đất đá—và anh ta nói đúng. Mọi thứ đều có vẻ *không ổn*.

"Tuyệt vời", tôi trả lời với một chút mỉa mai, và mọi người trừ Liam - người một lần nữa là cái bóng của tôi - tản ra thành từng nhóm gồm hai hoặc ba người, leo lên nhiều cầu thang khác nhau.

"Theo hướng này," Xaden nói, hướng thẳng đến tòa tháp phía tây nam. Chúng tôi trèo lên, trèo lên, cuối cùng lên đến đỉnh tầng bốn, nơi cánh cửa dẫn chúng tôi đến một điểm quan sát ngoài trời nhìn xuống thung lũng bên dưới, bao gồm cả trạm giao dịch Poromish.

"Đây là một trong những đồn trú chiến lược nhất của chúng ta," tôi nói, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của bộ binh và kỵ binh đáng lẽ phải ở đây. "Không đời nào họ lại bỏ rơi nó để tham gia Trò chơi chiến tranh."

"Đó chính xác là điều tôi sợ." Xaden nhìn ra thung lũng, rồi nheo mắt nhìn trạm giao dịch cách đó một nghìn feet. "Liam."

"Được rồi." Liam tiến về phía trước, dựa vào tường thành bằng đá khi anh tập trung vào các công trình ở phía xa bên dưới chúng tôi. Trạm giao dịch có lẽ cách đó khoảng hai mươi phút đi bộ dọc theo con đường sỏi rộng quanh co xuống sườn núi nơi tiền đồn của chúng tôi tọa lạc. Mái nhà của một số tòa nhà chỉ nhô ra phía trên bức tường đá tròn của hệ thống phòng thủ, một đàn gryphon và những người bay của chúng đang tiến đến từ phía nam.

Xaden quay lại nhìn tôi, và ánh mắt anh ta không hề chào đón. "Dain đã nói gì với anh trước khi chúng ta rời đi? Anh ta cúi xuống và thì thầm điều gì đó."

Tôi chớp mắt, cố nhớ lại. "Anh ấy nói gì đó như là..." Tôi lục lại trí nhớ. "Em sẽ nhớ anh, Violet."

Cơ thể anh căng thẳng. "Và anh ấy nói rằng tôi sẽ giết anh."

"Đúng vậy, nhưng anh ấy luôn nói thế." Tôi nhún vai. "Dain có liên quan gì đến việc dọn sạch toàn bộ một tiền đồn?"

"Tôi có thứ này!" Garrick gọi từ tòa tháp phía đông nam, trên tay cầm thứ trông giống như một chiếc phong bì khi anh ta và Imogen băng qua bức tường thành dày, tiến về phía chúng tôi.

"Anh đã kể cho anh ấy về chuyến đi của tôi tới đây chưa?" Xaden hỏi, đôi mắt anh đánh lại.

"Không!" Tôi lắc đầu. "Không giống như một số người, tôi chưa bao giờ giấu anh *điều gì cả*."

Anh ta lùi lại, ánh mắt đảo sang trái rồi sang phải khi anh ta suy nghĩ trước khi lại dừng lại ở tôi và mở to mắt. "Bạo lực," anh ta nhẹ nhàng nói, "Aetos có chạm vào em sau khi anh kể cho em nghe về Athebyne không?"

"Cái gì?" Tôi nhúu mày và hất lộn tóc lòa xòa trên mặt khi cơn gió thổi qua chúng tôi.

"Như thế này." Anh ta giơ tay lên má tôi. "Sức mạnh của anh ta đòi hỏi phải chạm vào mặt ai đó. Anh ta có chạm vào em như thế này không?"

Môi tôi hé mở. "Vâng, nhưng đó là cách anh ấy luôn chạm vào tôi. Anh ấy sẽ không bao giờ..." Tôi lấp bắp. "Tôi sẽ biết nếu anh ấy đọc ký ức của tôi."

Khuôn mặt Xaden sa sầm lại, và bàn tay anh trượt xuống, ôm lấy gáy tôi. "Không, Violence. Tin tôi đi, anh sẽ không làm thế đâu." Giọng anh không có vẻ buộc tội, chỉ là sự cam chịu làm tổn thương những gì còn sót lại trong trái tim tôi.

"Anh ấy sẽ không làm thế." Tôi lắc đầu. Dain là một gã lảm chuyện, nhưng anh ấy sẽ không bao giờ xâm phạm tôi như thế, không bao giờ lấy thứ gì tôi không đưa. *Ngoại trừ việc anh ấy đã thử một lần.*

"Người gửi là anh đấy," Garrick nói rồi đưa phong bì cho Xaden.

Xaden bỏ tay khỏi mặt tôi và xé niêm phong. Tôi có thể đọc được dòng chữ khi anh ấy mở bức thư.

Trò chơi chiến tranh dành cho Xaden Riorson, Phi đội trưởng của Phi đội thứ tư.

Tôi nhận ra nét chữ viết tay đó—sao tôi lại không nhận ra khi tôi đã nhìn thấy nó cả đời rồi? "Đó là của Đại tá Aetos."

"Nó nói gì thế?" Garrick hỏi, khoanh tay trước ngực. "Nhiệm vụ của chúng ta là gì?"

"Các anh ơi, tôi thấy có thứ gì đó ngay bên kia trạm giao dịch", Liam nói từ trên thành lũy. "Ồi trời".

Mặt Xaden tái mét, anh ta vò nát bức thư trong tay trước khi nhìn tôi. "Nó nói rằng nhiệm vụ của chúng ta là sống sót nếu có thể."

Ồi trời ơi. Dain đã đọc ký ức của tôi mà không được phép. Chắc hẳn anh ta đã nói với cha mình rằng họ đã lên lút đi đâu. Tôi đã vô tình phản bội Xaden...phản bội tất cả bọn họ.

"Không phải vậy..." Garrick lắc đầu.

"Các anh ơi, chuyện này tệ rồi," Liam hét lên, và Imogen chạy nhanh đến bên anh.

"Đây không phải lỗi của anh," Xaden nói với tôi, rồi rời mắt khỏi tôi và quay sang những người bạn của anh, những người đang chạy xuống thành lũy để tham gia cùng chúng tôi. "Chúng ta được gửi đến đây để chết."

Bởi vì ở đó, trên vùng đất bên kia bóng tối, có những con quái vật trú ngụ vào ban đêm và ăn linh hồn của những đứa trẻ lang thang quá gần khu rừng.

—“ TIẾNG KÊU CỦA W YVERN ,” TRUYỆN NGỤC CỦA VÙNG ĐẤT CẮT

CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU

Xaden đưa bức thư cho Garrick, và những người còn lại vội vã chạy đến tường thành để xem chúng ta đang phải đối mặt với điều gì, nhưng tôi không thể phát hiện ra bất kỳ mối đe dọa nào ở thung lũng bên dưới hoặc đồng bằng trải dài hàng dặm trước Vách đá Dralor.

“Có điều gì đó không ổn,” Tairn nói. “Tôi cảm thấy điều đó ở hồ, nhưng ở đây thì mạnh hơn.”

“Anh có thể xác định được đó là gì không?” Tôi trả lời trong khi cơn hoảng loạn dâng lên trong cổ họng. Nếu bố của Dain biết Xaden và những người khác đã cung cấp vũ khí cho những người bay bằng đầu sư tử, thì rất có khả năng đây là một vụ hành quyết.

“Nó đến từ thung lũng bên dưới.”

“Tôi chẳng thấy có gì ở dưới đó cả,” Bodhi nói, vừa nói vừa nghiêng người qua mép khối đá.

“Được thôi,” Liam trả lời, *“và nếu đó là những gì tôi nghĩ thì chúng ta tiêu đời rồi.”*

“Đừng nói với tôi anh nghĩ họ là ai mà hãy nói với tôi anh chắc chắn điều gì,” Xaden ra lệnh.

“Lá thư nói rằng đây là bài kiểm tra khả năng chỉ huy của anh,” người chỉ huy đọc sau lưng chúng tôi. *“Anh có thể lựa chọn từ bỏ ngôi làng của kẻ thù hoặc từ bỏ quyền chỉ huy cánh quân của mình.”*

“Điều đó có nghĩa là gì vậy?” Bodhi đưa tay ra sau và lấy lá thư.

“Họ đang thử thách lòng trung thành của chúng ta mà không nói ra.” Xaden khoanh tay trước ngực, đứng bên cạnh tôi. *“Theo như bức thư, nếu chúng ta rời đi ngay bây giờ, chúng ta sẽ đến được địa điểm mới làm trụ sở của Phi đoàn 4 tại Eltuval kịp lúc để thực hiện lệnh cho Trò chơi chiến tranh, nhưng nếu chúng ta rời đi, trạm giao dịch của Resson và những người chiếm giữ nó sẽ bị phá hủy.”*

“Bằng cách nào?” Imogen hỏi.

“Venin,” Liam đáp lại.

Bụng tôi thắt lại.

"Anh chắc chắn thế à?" Xaden hỏi.

Liam gật đầu. "Tôi chắc chắn như vậy mà không cần phải thực sự nhìn thấy chúng trước đây. Bốn người. Áo choàng màu tím. Những đường gân đỏ căng phồng lan khắp đôi mắt đỏ rực. Ghê rợn kinh khủng."

"Nghe có vẻ đúng đấy." Sức nặng của Xaden dịch chuyển.

"Tôi thích hơn khi chúng ta chỉ giao vũ khí," Bodhi lẩm bẩm.

"Ồ, và một gã có cây gậy khổng lồ," Liam tiếp tục. "Và tôi thề với Dunne, một giây trước đồng bằng còn quang đãng và giây sau họ chỉ... ở đó, đi về phía cổng." Mắt anh mở to, đồng tử giãn ra khi anh dùng con dấu của mình để nhìn xuống đáy thung lũng.

"Gân đỏ à?" Imogen hỏi.

"Bởi vì phép thuật làm hỏng máu của họ khi họ mất đi linh hồn", tôi lẩm bẩm, nhìn lên Xaden, tự hỏi liệu anh ấy có nhớ những gì Andarna đã nói vào đêm chúng tôi đi qua đường hầm đến sân bay không. "Thiên nhiên thích mọi thứ cân bằng".

Mọi cái đầu đều hướng về phía tôi, ngoại trừ Liam.

"Ít nhất thì nếu những câu chuyện ngụ ngôn là sự thật." Một phần trong tôi hy vọng chúng là sự thật, hoặc tôi gần như không biết gì về kẻ thù bên dưới. Tất nhiên, nếu chúng là sự thật...

"Bảy con quái vật có cánh đã đáp xuống bên cạnh chúng ta," Tairn nói với tôi.

Mọi người khác đều cứng người, chắc chắn họ cũng nhận được thông điệp tương tự từ con rồng của họ.

"Andarna, ở lại với Tairn," tôi nói. Xaden có thể tin tưởng những người bay, nhưng Andarna gần như không có khả năng phòng thủ.

"Được thôi," cô ấy trả lời.

"Anh chàng cầm gậy vừa mới—" Liam bắt đầu.

Một tiếng nổ vang lên, vang vọng khắp thung lũng thừa thớt cây cối, tiếp theo là một đám khói xanh. Tim tôi đập mạnh khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

"Đó là những cánh cổng," anh ấy kết thúc.

"Có bao nhiêu người sống ở Resson?" Bodhi hỏi.

"Hơn ba trăm", Imogen trả lời khi một tiếng nổ khác vang lên trong thung lũng. "Đó là nơi họ thực hiện các giao dịch hàng năm".

"Vậy thì chúng ta xuống đó đi." Bodhi quay lại và Xaden bước lùi lại, chặn đường anh ta bằng một bàn tay giơ ra. "Anh đang đùa tôi phải không?"

"Chúng ta không biết mình đang bước vào điều gì." Giọng điệu của Xaden khiến tôi nhớ lại ngày đầu tiên sau trận Parapet. Anh ấy đang ở chế độ chỉ huy hoàn toàn.

"Vậy chúng ta chỉ nên đứng đây trong khi dân thường chết?" Bodhi hỏi, và tôi căng thẳng. Tất cả chúng tôi đều làm vậy, nhìn Xaden.

"Đó không phải là những gì tôi đang nói." Xaden lắc đầu. Anh phải lựa chọn. Đó là những gì bức thư War Games đã nói. Anh có thể từ bỏ ngôi làng đó hoặc đơn vị chỉ huy của mình, những người hiện đang đợi anh ở Eltuval. "Đây không phải là một bài tập huấn luyện chết tiệt, Bodhi. Một số người trong chúng ta—nếu không muốn nói là tất cả—sẽ chết nếu chúng ta xuống đó. Nếu chúng ta được phân công vào một phi đội đang hoạt động, sẽ có những người lãnh đạo lớn tuổi hơn, nhiều kinh nghiệm hơn đưa ra quyết định này, nhưng không có ai cả. Nếu chúng ta không bị đánh dấu bằng di tích nổi loạn, nếu chúng ta không hỗ trợ kẻ thù"—ánh mắt anh ta liếc nhanh về phía tôi—"chúng ta thậm chí sẽ không ở đây với sự lựa chọn này. Vậy, bỏ qua mọi cấu trúc chỉ huy, anh nghĩ gì?"

"Chúng ta có quân số," Soleil nói, nheo đôi mắt nâu của cô nhìn xuống sân và gõ những móng tay màu xanh lá cây tươi sáng của cô một cách nhịp nhàng trên những lỗ châu mai bằng đá của thành lũy. "Và ưu thế trên không."

"Ít nhất thì cũng không có con rồng nào." Tôi nhìn bầu trời để chắc chắn.

"Ồ. Cái gì cơ?" Lòng mày Bodhi nhướng lên.

"Wyvern. Truyện ngụ ngôn nói rằng venin tạo ra chúng để cạnh tranh với rồng và thay vì truyền năng lượng *từ* chúng, truyền năng lượng *vào* chúng." Chúng ta hãy hy vọng rằng có điều gì đó trong cuốn sách đó không đúng.

"Được rồi, đừng gây rắc rối nữa." Xaden liếc nhìn tôi rồi nghiêng cứu bầu trời.

"Có bốn venin và mười người chúng ta," Garrick nói, rồi bước ra khỏi mép tường thành.

"Chúng ta có vũ khí để giết chúng," Liam nói, quay lưng lại với thung lũng. "Và Deigh đã nói với tôi bảy con quái vật biết bay—"

"Chúng tôi ở đây rồi," cô gái tóc nâu lớn tuổi hơn từ hồ nói, sải bước xuống tường thành từ góc đông nam của tiền đồn. "Tôi đã để lại phần còn lại của đồng đồ nát bên ngoài khi chúng tôi nhận thấy tiền đồn của anh có vẻ như đã bị... bỏ hoang." Cô liếc nhìn qua thành lũy về phía những đám khói bốc lên từ thung lũng bên dưới với vẻ mặt cam chịu, vai cô chùng xuống. "Tôi sẽ không yêu cầu anh chiến đấu với chúng tôi."

"Không phải sao?" Garrick nhướng mày.

"Không." Cô ấy nở một nụ cười buồn với anh. "Bốn người trong số họ chẳng khác gì một bản án tử hình. Những người còn lại trong nhóm của tôi đang làm hòa với các vị thần của chúng ta." Cô ấy quay về phía Xaden. "Tôi đến để bảo anh rời đi. Anh không biết họ có khả năng sử dụng những gì. Chỉ cần hai người trong số họ là có thể hạ gục *cả một thành phố* vào tháng trước. *Hai. Của. Họ.* Chúng ta đã mất hai người trong nhóm khi cố gắng ngăn chặn họ. Nếu có bốn người ở dưới đó..." Cô ấy lắc đầu. "Họ đang theo đuổi một thứ

gì đó, và họ sẽ giết từng người một ở Resson để có được nó. Hãy mang cuộc bạo loạn của anh về nhà khi anh còn có thể."

Nỗi sợ bóp nghẹt lồng ngực tôi, nhưng trái tim tôi đau nhói khi nghĩ đến việc phải để họ chết. Điều đó đi ngược lại mọi thứ chúng tôi bảo vệ, ngay cả khi họ không phải là thường dân Navarrian.

"Chúng ta có ròng," Imogen nói, giọng cô ấy cao hơn. "Chắc chắn điều đó phải có giá trị gì đó. Chúng ta không sợ chiến đấu."

"Các người sợ chết à? Có ai trong số các người đã từng tham gia chiến đấu chưa?" Ánh mắt của cô gái tóc nâu lướt qua chúng tôi, và đột nhiên tôi cảm thấy... trẻ trung khi chúng tôi trả lời bằng sự im lặng. "Tôi không nghĩ vậy. Những con ròng của các người có giá trị. Chúng có thể đưa các người bay xa và nhanh. Lửa ròng sẽ không giết được chúng. Chỉ có những con dao găm mà các người mang theo, và chúng tôi có chúng." Cô ấy nhìn Xaden. "Cảm ơn vì tất cả những gì các người đã làm. Các người đã giữ cho chúng tôi sống sót trong vài năm qua và cho chúng tôi cơ hội chiến đấu."

"Anh sẽ xuống đó để chết," Xaden nói một cách thực tế.

"Vâng." Cô gật đầu khi một tiếng nổ khác vang lên. "Cút khỏi đây ngay. Nhanh lên." Xoay gót chân, cô sai bước trở lại thành lũy, ngẩng cao đầu trước khi biến mất vào tòa tháp ở đầu đối diện.

Xaden nghiêng chặt hàm răng, và tôi có thể thấy sự đấu tranh đang diễn ra trong mắt anh.

Một cảm giác nặng nề không thể chịu đựng nổi dâng lên trong dạ dày tôi.

Nếu chúng ta rời đi, tất cả bọn họ sẽ chết. Mọi thường dân. Mọi phi công. Chúng ta sẽ không giết họ, nhưng chúng ta vẫn sẽ là đồng lõa trong cái chết của họ.

Nếu chúng ta chiến đấu, có thể chúng ta sẽ chết cùng với họ.

Chúng ta có thể sống như những kẻ hèn nhát hoặc chết như những người cưỡi ngựa.

Vai Xaden thẳng lên, và tảng đá trong bụng tôi chuyển thành cơn buồn nôn. Anh ấy đã đưa ra quyết định. Tôi có thể thấy điều đó qua những đường nét trên khuôn mặt anh ấy, sự quyết tâm trong tư thế của anh ấy. "Sgaeyl nói rằng cô ấy chưa bao giờ chạy trốn khỏi một cuộc chiến, và hôm nay sẽ không phải là lần đầu tiên. Và tôi cũng sẽ không đứng nhìn khi những người vô tội đang chết." Anh ấy lắc đầu. "Nhưng tôi sẽ không ra lệnh cho bất kỳ ai trong số các người tham gia cùng tôi. Tôi chịu trách nhiệm cho *tất cả* các người. Không ai trong số các người vượt qua ranh giới đó vì các người *muốn* vậy. Không ai trong số các người. Các người vượt qua nó vì tôi đã thỏa thuận. Tôi là người đã ép các người vào góc phần tư, vì vậy tôi sẽ không nghĩ xấu về bất kỳ ai muốn bay đến Eltuval thay thế. Hãy đưa ra lựa chọn của mình." Anh ấy giật tay qua tóc. "*Tôi không muốn các người gặp nguy hiểm.*"

Trong một thế giới hoàn hảo, đó là tất cả những gì tôi cần nghe.
"Nếu những người khác được lựa chọn, thì tôi cũng vậy."

Hàm của anh ta cong lại.

"Chúng tôi là kỵ sĩ," Imogen nói khi một tiếng nổ khác vang lên.
"Chúng tôi bảo vệ những người không có khả năng tự vệ. Đó là những gì chúng tôi làm."

"Anh đã cứu tất cả chúng tôi ở đây, anh họ ạ," Bodhi nói. "Và chúng tôi rất biết ơn. Bây giờ, tôi muốn làm những gì chúng tôi đã được đào tạo, và nếu điều đó có nghĩa là tôi không về nhà, thì tôi đoán linh hồn tôi sẽ được giao phó cho Malek. Dù sao thì tôi cũng không ngại gặp mẹ tôi."

"Tôi sẽ nói với anh điều tương tự như tôi đã nói sau Threshing năm đầu tiên khi chúng ta quyết định bắt đầu tuần vũ khí ra ngoài," Garrick nói. "Anh đã giữ chúng tôi sống sót trong suốt những năm qua; chúng tôi được quyết định cách chúng tôi chết. Tôi ủng hộ anh."

"Chính xác!" Soleil nói, gõ ngón tay ngay phía trên con dao găm được giấu ở đùi. "Tôi tham gia."

Liam bước tới đứng cạnh tôi. "Chúng tôi đã chứng kiến cha mẹ mình bị hành quyết vì họ có lòng dũng cảm làm điều đúng đắn. Tôi muốn nghĩ rằng cái chết của tôi cũng vinh dự như vậy."

Ngực tôi thắt lại. Bố mẹ họ đã chết để vạch trần sự thật trong khi bố mẹ tôi lại hy sinh anh trai tôi để giữ bí mật ghê tởm này.

"Đồng ý," Imogen gật đầu.

Tất cả đều thế.

Từng người một, mọi người đều đồng ý, cho đến khi chỉ còn lại tôi.

Xaden thu hút ánh nhìn của tôi.

Nếu bạn nghĩ bạn có thể thuyết phục một Sorrengail liều mạng vì bất kỳ ai bên ngoài biên giới của họ, thì bạn là một kẻ ngốc. Đó không phải là những gì tòe rơi đã nói ở hồ sao?

Thôi kệ đi.

"Tairn?" Không chỉ mình tôi ra trận.

"Chúng ta sẽ ăn xương của chúng, Silver One."

Có tính chất minh họa nhưng vẫn nêu được quan điểm.

Tôi sẽ không để những người vô tội phải chết, bất kể họ sống ở bên nào của biên giới. Tôi sẽ không để đồng đội của mình mạo hiểm mạng sống trong khi tôi chạy, bất chấp lời cầu xin mà tôi thấy trong mắt Xaden.

Ít nhất Rhiannon, Sawyer và Ridoc không ở đây. Họ sẽ sống đến năm thứ hai.

Mira sẽ hiểu. Tôi không nghi ngờ gì rằng cô ấy cũng sẽ làm như vậy.

Còn về phần mẹ... Con dao găm trên bàn làm việc của bà có nghĩa là bà biết và không làm gì để ngăn chặn điều đó. Tôi đoán tôi sẽ là

đưa con thứ hai mà bà hy sinh để giữ bí mật về sự tồn tại của venin.

"Tôi đã không có khả năng tự vệ," tôi nói với Xaden, ngẩng cằm lên. "Và bây giờ tôi là một người cưỡi ngựa. Người cưỡi ngựa chiến đấu."

Những người khác đều hét lên đồng tình.

Hàng ngàn cảm xúc hiện rõ trên khuôn mặt anh, nhưng Xaden chỉ gật đầu khi anh bước về phía bức tường thành. "Liam. Báo cáo cho tôi."

Anh trai nuôi của anh ta di chuyển đến bên cạnh anh ta và tập trung. "Những người bay đang giao chiến, cả bảy—sáu người. Có vẻ như họ đang cố gắng thu hút hỏa lực khỏi những người dân thường, nhưng chết tiệt, bọn venin đang sử dụng một loại hỏa lực mà tôi chưa từng thấy ở những người cưỡi ngựa. Ba người bao quanh thành phố, và một người đang tiến về phía một công trình ở giữa. Một tòa tháp đồng hồ."

Xaden gật đầu, rồi chia chúng tôi theo mục tiêu. Garrick và Soleil sẽ tiến hành quét chu vi để trình sát trong khi những người còn lại nhắm vào venin ở nhiều phía của Resson, để mắt đến sự tiến công của tháp đồng hồ khi chúng tôi tiến gần đến nó ở mỗi lần đi qua thị trấn. "Cách duy nhất để hạ gục chúng là bằng dao găm."

"Điều đó có nghĩa là chúng ta sẽ phải xuống ngựa và chiến đấu khi đưa được người dân thị trấn đến nơi an toàn mà chúng ta có thể tìm thấy", Garrick nói thêm, khuôn mặt anh ta nhăn nhó. "Đừng ném vũ khí duy nhất của bạn trừ khi bạn chắc chắn về mục tiêu của mình."

Xaden gật đầu. "Cứu càng nhiều người càng tốt. Đi thôi."

Chúng tôi đi xuống các bậc thang và qua sân trong im lặng, Xaden dẫn đường. Khi chúng tôi ra khỏi tiền đồn, những con rồng của chúng tôi đang đợi, tất cả đều đậu trên rìa của đường gờ, dịch chuyển trọng lượng của chúng trong sự kích động khi chúng quan sát trạm giao dịch bên dưới.

Tôi đi thẳng giữa Tairn và Sgaeyl.

"Tôi biết là anh sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn," Sgaeyl nói, liếc nhìn về phía Xaden đang tiến đến cùng Liam, tiếng bước chân của họ gần vách đá bên trái tôi một cách nguy hiểm. "Anh ấy cũng vậy. Ngay cả khi anh ấy không thích anh tự đặt mình vào nguy hiểm, anh ấy biết là anh sẽ làm vậy."

"Ồ, anh ấy hiểu tôi nhiều hơn tôi hiểu anh ấy." Tôi nhướn mày nhìn cô ấy.

Cô chớp mắt. "Cô khác xa cô gái run rẩy đứng trong sân và cố che giấu nỗi sợ hãi sau vụ Parapet. Tôi chấp nhận."

"Tôi không xin sự chấp thuận của anh." Nếu tôi phải chết, tôi cũng nên thành thật trong những giây phút cuối cùng.

Cô ấy khịt mũi và huých đầu Tairn, nhưng anh ta chỉ tập trung vào trạm giao dịch.

Địa hình đá vụn dưới đôi ủng của tôi khi tôi đi bên dưới Tairn đến nơi Andarna đứng giữa hai chân trước của nó, quan sát cuộc tấn công diễn ra bên dưới chúng tôi. Tôi đứng ngay trước mặt cô ấy, chặn tầm nhìn của cô ấy về cảnh tượng phải là cảnh tàn sát. "*Ở lại đây và ẩn núp.*" Tôi không mang theo một đứa trẻ vào trận chiến, chấm hết.

"*Ở lại đây,*" cô ấy lẩm bẩm một cách mỉa mai.

Tôi cố nhin cười buồn. Thật đáng tiếc khi tôi không được chứng kiến cô ấy trải qua những năm tháng tuổi mới lớn nổi loạn.

"*Đồng ý.*" Tairn nhún vai chào tôi. "*Cậu là mục tiêu đấy, nhóc ạ.*"

"*Tôi nói thật đấy*", tôi ra lệnh cho Andarna, vuốt ve chiếc mũi đầy vảy của cô ấy. "*Nếu chúng ta không trở về vào sáng mai, hoặc nếu cô nghĩ venin đang đến gần, cô hãy bay về Vale. Hãy đi sau các khu vực bảo vệ bất kể thế nào.*"

Lỗ mũi cô nở ra. "*Tôi sẽ không rời xa anh đâu.*"

Ngực tôi đau quá, tôi cố kìm nén sự thôi thúc xoa vùng phía trên tim, nhưng thay vào đó tôi lại thảng vai. Phải nói thế này. "Bạn sẽ cảm nhận được khoảnh khắc khi bạn biết rằng không còn gì để mất. Và điều đó có thể làm tan nát trái tim bạn, nhưng khi bạn cảm nhận được điều đó, bạn sẽ bay. Hứa với tôi rằng bạn sẽ bay."

Nhịp tim trôi qua trước khi Andarna cuối cùng cũng gật đầu.

"*Đi đi,*" tôi thì thầm, vuốt ve chiếc hàm xinh đẹp của cô ấy lần cuối. Cô ấy sẽ ổn thôi. Cô ấy sẽ quay trở lại Vale. Tôi không thể để mình tin vào điều gì khác.

Cô ấy quay lại và hướng về tiền đồn, và tôi lấy lại bình tĩnh và đi giữa hai chân trước của Tairn, nhìn thung lũng một lần cuối. Xaden và Liam đứng bên phải tôi, cũng làm như vậy.

Một tiếng rít xé toạc không khí, và một con rồng xám khổng lồ xuất hiện từ một thung lũng cách hai dãy núi về phía nam...qua biên giới Poromish. Nó gập hai chân dưới cơ thể đồ sộ của mình khi bay xa chúng tôi, hướng thẳng đến Resson.

"*Gần đây có cuộc bạo loạn nào không?*" Liam hỏi.

"*Không,*" Xaden trả lời.

Cảm giác như mặt đất dưới chân tôi đang dịch chuyển.

Tôi có thể thề rằng tôi đã nhìn thấy một đàn rồng hung dữ bên kia biên giới. Đó không phải là điều Mira đã nói ở Montserrat sao?

Con rồng lại hét lên, phun ra một vệt lửa xanh xuống sườn núi, đốt cháy một số cây nhỏ trước khi nó đến được đồng bằng nơi Resson đứng. Xanh. Lửa.

Không. Không. Không. "Wyvern." Tim tôi như muốn nhảy lên tận cổ họng. "Xaden, nó có hai chân, không phải bốn. Nó không phải rồng. Nó là wyvern." Có lẽ nếu tôi nói thêm vài lần nữa, tôi sẽ tin vào những gì mình đang thấy.

Trời ơi. Đây có phải là hành động mà ban lãnh đạo đang cố tình che giấu không?

Chúng được cho là huyền thoại, không phải là những sinh vật bằng xương bằng thịt. Nhưng rồi, venin cũng vậy.

"Ồ, thế là chúng ta mất ưu thế trên không rồi," Imogen nói với chúng tôi, rồi nhún vai. "Chết tiệt chúng. Chúng cũng có thể chết."

"Chúng đã tạo ra những điều ghê tởm," Tairn nói, tiếng gầm gừ nhỏ trong lồng ngực.

"Bạn có biết không?"

"Tôi nghi ngờ. Tại sao anh nghĩ tôi lại khất khe với anh như vậy trong các cuộc diễn tập bay?"

"Bạn và tôi sẽ phải rèn luyện kỹ năng giao tiếp của mình."

"Tôi đoán là bây giờ chúng ta đã biết hết mọi chi tiết rồi," Liam nói.

"Có ai muốn đổi ý không?" Xaden hỏi ở cuối hàng. Không ai trong chúng tôi trả lời.

"Không à? Vậy thì lên ngựa đi."

Tôi bước về phía vai Tairn khi Xaden sai bước về phía tôi.

"Quay lại đi, Violence," anh ra lệnh, và tôi xoay người, nhìn lên anh. Anh rút một trong những con dao găm của mình ra và trượt nó vào chỗ trống tôi có ở xương sườn. "Bây giờ bạn có hai."

"Anh sẽ không thuyết giảng cho em về việc giữ an toàn ở tiền đồn chứ?" Tôi hỏi, cảm xúc của tôi nổi loạn vì anh ở gần. Anh đã giấu em tất cả những điều này, nhưng ngực tôi lại đau nhói chỉ khi nhìn anh.

"Nếu tôi bảo em ở lại thì em có làm không?" Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

"KHÔNG."

"Chính xác. Tôi cố gắng không gây ra những cuộc chiến mà tôi biết mình không thể thắng."

Mắt tôi sáng lên. "Nói đến việc biết mình sẽ thắng trận, Tướng Melgren sẽ biết chuyện gì đã xảy ra ở đây. Ông ấy sẽ có thể thấy kết quả của trận chiến ngay bây giờ."

Anh ta lắc đầu chậm rãi và chỉ vào cổ mình, vào di vật nổi loạn đang quấn quanh cổ họng anh ta. "Anh còn nhớ tôi đã nói với anh rằng tôi nhận ra đó là một món quà, không phải là một lời nguyện không?"

"Đúng vậy." Lúc đó tôi còn nằm trên giường anh ấy.

"Cứ tin tôi đi—vì thế, Melgren chẳng thể nhìn thấy thứ chết tiệt nào cả."

Môi tôi hé mở, nhớ lại Melgren từng nói anh ấy thích ngắm Xaden một lần mỗi năm. "Anh còn giấu em bí mật nào nữa không?"

"Được." Anh ấy ôm lấy cổ tôi và nghiêng người vào khoảng không của tôi. "Hãy sống sót, và tôi hứa sẽ nói cho em bất cứ điều gì em muốn biết."

Lời thú nhận đơn giản này khiến trái tim tôi thắt lại. Dù tức giận đến đâu, tôi cũng không thể tưởng tượng ra một thế giới không có anh. "Anh cần em sống sót qua chuyện này, ngay cả khi anh ghét điều đó, anh vẫn yêu em."

"Tôi có thể chịu được điều đó." Khóe miệng anh nhếch lên khi anh hạ tay xuống và quay lưng lại với tôi, hướng về phía Sgaeyl.

Tairn lại hạ vai xuống và tôi trèo lên, ngồi vào yên và thắt chặt đai sau khi tôi cố định ba lô sau ghế. Đã đến lúc rồi. *"Tìm một nơi ẩn náu tốt đi, Andarna. Tôi không thể chịu đựng được ý nghĩ rằng cô bị thương."*

"Nhắm vào cổ họng đi", cô ấy nói, bước vào tiền đồn bỏ hoang.

Sgaeyl lao về phía bên phải tôi, và tôi giữ chặt chuôi kiếm khi Tairn lao lên trời với đôi cánh đập mạnh và mạnh mẽ.

"Có điều gì đó trong trạm giao dịch đó. Tất cả chúng ta đều cảm thấy điều đó," Tairn nói khi anh ta nghiêng người với Sgaeyl, lao xuống từ đường gờ vào một cú lao dốc khiến bụng tôi tụt lại phía sau. Dây đai yên xe ấn vào đùi tôi, nhưng chúng làm tốt nhiệm vụ của mình và giữ tôi ngồi yên khi tôi hạ kính bảo hộ xuống để che mắt khỏi gió. Chúng tôi bay vào bóng râm, mặt trời lặn sau Vách đá Dralor và ném buổi chiều vào bóng tối.

Một vụ nổ khác xảy ra, lần này phá hủy một mảng tường đá cao của trạm khi Tairn kéo xe lên, suýt trúng một người cười quái thú và đưa chúng tôi ngang qua trạm, bay quá nhanh đến nỗi không nghe thấy gì ngoài tiếng la hét của người dân thị trấn khi họ chạy qua đường phố, bỏ chạy khỏi nơi trú ẩn ở cổng trạm.

"Con rồng bay đi đâu rồi?" Tôi hỏi Tairn.

"Rút lui vào thung lũng. Đừng lo lắng—nó sẽ quay lại."

Ồ, vui quá.

Ánh mắt tôi lướt qua những mái nhà của cái cột nhỏ cho đến khi tôi nhìn thấy nó—anh ta—bất cứ thứ gì. Có một bóng người đang đứng trên đỉnh tháp đồng hồ bằng gỗ, mặc chiếc áo choàng dài chấm đất màu tím tung bay trong gió trong khi anh ta ném ngọn lửa xanh như dao găm vào những người dân thường bên dưới.

Anh ta đáng sợ hơn bất kỳ họa sĩ minh họa nào có thể mô tả, những dòng mạch máu đỏ tỏa ra khắp mọi hướng xung quanh đôi mắt vô hồn bị ma thuật nuốt chửng. Khuôn mặt anh ta hốc hác, với gò má nhọn và đôi môi mỏng, một bàn tay xương xẩu nắm chặt một cây gậy dài màu đỏ làm bằng gỗ méo mó.

"Tairn!"

"Được, đi thôi." Tairn bay ra xa Sgaeyl, kéo chúng tôi vào một khúc cua gấp và đưa chúng tôi vào làng. Vài nhịp đập cánh sau đó, lửa phun ra từ miệng anh ta, và anh ta thiêu rụi tòa tháp đồng hồ trong một lần bay ngang qua.

"Bắt được hân rồi!" Tôi quay lại trên yên ngựa, nhìn cấu trúc bằng gỗ sụp đổ trong vụ nổ. Tuy nhiên, chỉ mất vài giây để venin bước ra

khỏi ngọn lửa, và không có một vết xước nào trên người anh ta. *"Ôi, chết tiệt. Anh ta vẫn ở đó,"* tôi hét lên khi chúng tôi quay lại qua trạm để đến khu vực được chỉ định, trong đầu tự trách mình vì đã nghĩ rằng mọi chuyện có thể đơn giản như vậy. Có một lý do khiến những sinh vật này tạo nên hầu hết những câu chuyện ác mộng của người Navarri—và không phải vì chúng dễ giết. Chúng tôi phải đến đủ gần để đâm anh ta bằng dao găm.

Tôi quay lại vừa kịp lúc để nhìn thấy một khối khổng lồ gồm cánh và răng cắt ngang đường đi của chúng tôi với tiếng rít chói tai, và đuôi của Tairn đập vào bức tường đá phía sau tôi, làm đổ khối xây khi nó né tránh con rồng. Chúng tôi vừa kịp tránh được luồng lửa xanh rít lên từ miệng nó, đốt cháy một cái cây gần đó.

"Con rồng đã trở lại!"

"Đó là chuyện khác", Tairn sửa. *"Tôi đang truyền lệnh cho những người khác".*

Tất nhiên rồi. Xaden có thể chỉ huy những người cưỡi ngựa trên cánh đồng này, nhưng Tairn rõ ràng đang chỉ huy những con rồng.

Wyvern xoay vòng và hướng về trung tâm thị trấn, có hai chân lại và đập cánh có mạng nhện. Nó chở một người phụ nữ cưỡi trong bộ đồ bay màu hạt dẻ giống chúng ta, và đôi mắt của cô ấy có màu đỏ kỳ lạ giống như venin trên tháp đồng hồ.

"Xaden, có nhiều hơn một con rồng."

Có một khoảnh khắc im lặng, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự sốc rõ rệt của Xaden, rồi cơn thịnh nộ. *"Nếu anh tách khỏi Tairn, hãy gọi, rồi chiến đấu cho đến khi tôi đến đó."*

"Không đời nào chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ không để cô ta rời khỏi lưng tôi đâu, wingleader," Tairn gầm gừ khi tôi lần đầu nhìn rõ không phận phía trên thành phố, tràn ngập rồng, quái vật đầu chim và wyvern, giống hệt như trong truyện ngụ ngôn về sự sáng tạo.

"Soleil tìm thấy một lối vào bịt kín dẫn đến nơi có vẻ là một mỏ," Xaden nói. *"Tôi cần—"*

Tairn đột ngột quay ngoắt lại, hướng về phía dãy núi.

"—bạn hãy xem liệu bạn có thể che chắn để Garrick và Bodhi có thể sơ tán người dân thị trấn không," anh ấy kết thúc. *"Liam đang trên đường đến."*

"Được rồi." Mach tôi đập mạnh. "Tairn, tôi không thể ngấm được."

"Bạn sẽ làm thế," anh ta nói như thể đó là một kết luận đã được định trước. *"Các mệnh lệnh đang được truyền đi giữa những con quái vật."*

"Rồng có thể nói chuyện với quái vật có cánh sao?" Lòng mày tôi nhướng lên.

"Tất nhiên rồi. Bạn nghĩ chúng ta giao tiếp như thế nào trước khi con người xuất hiện?"

Tôi khom người xuống trên cổ anh ta khi chúng tôi lao vút qua thành phố, lướt qua một phòng khám, một nơi trông giống như

trường học, và hàng dãy hàng dài của một khu chợ ngoài trời hiện đang bốc cháy. Không có dấu hiệu nào của venin mặc áo choàng tím mà chúng tôi nhìn thấy lần đầu tiên khi chúng tôi bay qua cơ thể héo úa của một con gryphon và người cưỡi nó gần trung tâm thị trấn. Bụng tôi quặn lại, đặc biệt là khi tôi nhìn thấy một con wyvern bay vòng trở lại về phía họ—và Sgaeyl đang trên đường chặn đánh.

"Cô ấy có thể tự mình làm được," Tairn nhắc tôi. "Và anh ấy cũng vậy. Chúng ta có lệnh. Tập trung."

Tập trung. Đúng.

Chúng tôi đi qua những gia đình đang vội vã chạy khỏi những ngôi nhà đổ nát của họ, rồi qua những bức tường thành phố, hướng đến lối vào bên sườn núi nơi loài chim đuôi nâu Soleil vung đuôi vào những tấm ván gỗ che phủ đường hầm bỏ hoang. Có một vài tòa nhà phụ dọc theo con đường nhưng không có nhiều thứ khác.

Tairn kéo mạnh về bên trái khi chúng tôi đến gần, dây đeo ấn vào chân tôi khi trọng lượng của tôi dịch chuyển trên yên xe với chuyển động đột ngột. Sau đó, anh ta xòe cánh để bay lơ lửng trước Soleil, đối mặt với Resson và đám đông la hét chạy hàng trăm thước giữa các bức tường thành phố và chúng tôi, dẫn đầu là một cặp gryphon và những người bay của chúng liên tục nhìn ra phía sau, quét bầu trời.

Nhưng điều họ không thấy là venin đang rải bước về phía chúng tôi từ phía bắc cổng, quan sát chuyển động của đám đông bằng đôi mắt đỏ nheo lại. Các đường gân ở cả hai bên mắt cô ấy rõ hơn so với người cưỡi ngựa trước đó, và chiếc áo choàng dài màu xanh của cô ấy khiến tôi nhớ đến người cầm gậy đã sống sót sau vụ nổ tháp đồng hồ.

"Tôi đã nói với Fuil rồi. Cô ấy sẽ bảo vệ Soleil," Tairn nói, nghiêng người về phía mối đe dọa.

"Hãy đưa chúng tôi ra khỏi đám đông." Quyền lực đã sôi sục dưới làn da tôi.

Một đứa trẻ loạng choạng trên con đường đất, và tim tôi hẫng đi khi thấy cha cô bế ôm chặt cô bé vào lòng và tiếp tục chạy.

Deigh đi qua, và tôi thấy anh ta đáp xuống từ khóe mắt khi tôi giơ tay lên và giải phóng sức mạnh, tập trung vào venin.

Sét đánh. Một phần tường thành sụp đổ.

Mẹ kiếp.

"Tiếp tục đi. Deigh nói họ cần thêm thời gian!" Tairn thúc giục.

Tôi mắc sai lầm khi quay lại yên ngựa, nhận ra rằng cả Liam và Soleil đều đã ngã xuống, dẫn người dân thị trấn vào mỏ, trong khi Deigh và Fuil canh gác hai bên đường đi tản. Nếu có chuyện gì xảy ra—nếu một trong những con rồng bay quanh thị trấn quyết định

chú ý—họ sẽ dễ bị tổn thương. Nhưng những người mà họ đang bảo vệ cũng vậy.

Một bộ ba quái vật bay đến, cả ba đều dùng móng vuốt giữ chặt người dân thị trấn, thả họ xuống lối vào mỏ và bay vòng trở lại để chạy tiếp.

Năng lượng chảy qua tôi khi tôi nhắm một mũi tên vào venin, mũi tên này làm vỡ tan một tòa nhà phụ dọc theo sườn đồi bên phải chúng tôi. Các tấm ván vỡ ra và gỗ bay khi nó sụp đổ.

Sự chú ý của venin hướng lên trên, và bụng tôi quặn lại khi cô ấy nhìn thấy tôi. Có sự độc ác thuần túy trong đôi mắt đỏ của cô ấy khi cô ấy đưa tay trái về phía trước, sau đó lật nó lại, đâm vào không khí.

Đá lăn xuống sườn núi.

Soleil giơ tay lên, dùng cầu trượt trước khi nó có thể đè bẹp những người chạy vào mỏ bên dưới. Cánh tay cô run rẩy, nhưng những tảng đá rơi xuống hai bên đường đi tản, để lại lối thoát thông thoáng.

Tôi quay ngoắt lại về phía venin và thở hỗn hển.

Sức mạnh thô sơ hiện rõ trong không khí, làm dựng đứng những sợi lông trên cánh tay tôi khi venin đứng với lòng bàn tay hạ xuống đất. Cỗ xung quanh cô chuyển sang màu nâu, rồi những bông hoa của bụi cỏ ba lá đại héo úa và lá cuộn lại, mất hết màu sắc.

"Tairn, cô ấy có phải..."

"Kênh truyền tín hiệu," anh ta gầm gừ.

Tôi ném một luồng năng lượng khác khi cơn dịch lan ra từ venin, như thể nó đang hút cạn tinh túy của vùng đất, nhưng nó lại bắn quá gần đường, và những kẻ tụt hậu đang chạy về nơi an toàn, khiến tôi thấy an tâm.

"Cẩn thận. Deigh nói rằng tòa nhà bên kia đường có một thùng đựng thứ gì đó được đánh dấu bằng huy hiệu gia đình Liam," Tairn nói với tôi khi tôi bắn một phát nữa nhưng không trúng venin. "Anh ta nói rằng nó rất... không ổn định," anh ta kết thúc, dừng lại khi truyền đạt thông tin.

"Không lo về tòa nhà ", tôi trả lời khi vòng tròn tử thần mở rộng dưới đôi cánh đang đập của Tairn, và tôi lấy thêm sức mạnh từ Tairn, chuẩn bị tấn công lần nữa.

Soleil lao về phía venin với Fuiil bám sát phía sau, con dao găm của cô nắm chặt trong tay và sẵn sàng khi những người dân thị trấn còn lại tiến vào đường hầm.

Mọi việc đều xứng đáng miễn là họ có thể sống sót.

Làn sóng tử thần đẩy về phía trước từ venin, chảy ra ngoài và đuổi kịp người dân đang bỏ chạy giữa đường. Anh ta ngã xuống, rồi hét lên không thành tiếng, có rúm người lại khi cơ thể anh ta chỉ còn là một lớp vỏ.

Không khí đông cứng trong phổi tôi và tim tôi ngừng đập. Tĩnh mạch chỉ...

"Soleil!" Tôi hét lên, nhưng đã quá muộn. Cô sinh viên năm ba loạng choạng vài bước vào vùng chết, con rồng của cô với tới cô khi cả hai cùng khụy xuống và ngã xuống, Fuil phun ra một đám bụi đất với cú va chạm mạnh.

Chúng khô héo chỉ trong vài giây, cơ thể chúng co lại. Một cái kẹp chặt quanh ngực tôi, và trong một giây, tôi không thể thở được. Tĩnh mạch giờ đây thậm chí còn mạnh hơn.

"Nói với Deigh!" Tôi quay lại nhìn qua vai và thấy Liam đang chạy đến chỗ Deigh. Anh ấy cần thời gian.

"Xong rồi." Tairn lặn sang trái khi một quả cầu lửa lao về phía chúng tôi, quả cầu lửa đầu tiên trong loạt hỏa lực khiến chúng tôi phải rút lui qua bên kia đường.

"Chúng ta đã mất Soleil," tôi nói với Xaden.

Sự thừa nhận duy nhất là làn sóng đau buồn, và tôi biết đó là của anh ấy.

Những con quái vật Gryphon bay đi, người cưỡi chúng sử dụng thứ có vẻ là ma thuật yếu hơn vào venin khi hai con rồng bay đến gần, cả hai đều không có người cưỡi.

"Bảo họ thay đổi chiến thuật đi. Họ sẽ không có cơ hội nếu không thể tiếp cận được venin đó", tôi nói với Tairn.

Những con quái vật đầu sư tử đổi hướng, và tôi lại mất sức mạnh, đâm vào venin gần hơn. Cô ấy trừng mắt nhìn tôi, rồi quay lại khi nghe thấy tiếng cánh vỗ.

Garrick và những học sinh năm ba khác đang đến. Cô ấy bị áp đảo về số lượng, và chết tiệt, tôi hy vọng cô ấy biết điều đó.

Lũ quái vật hình kền kền hợp sức lại, tấn công một con rồng đang lao tới khi Liam trèo lên và Deigh lao đi, thoát khỏi vòng tròn tử thần đang lan rộng, nhưng con rồng còn lại lao xuống thấp, hướng về phía venin.

Đúng hướng đi qua tòa nhà phụ.

"Anh nói tòa nhà đó có vật liệu khổng ổn định phải không?" Tôi hỏi.

"Đúng."

Tôi không chắc mình sẽ đánh trúng, nhưng—

"Ý tưởng tuyệt vời."

Tairn đưa chúng tôi vào vị trí, lơ lửng cách mặt đất khoảng hai mươi feet trong khi Liam bay về phía những con gryphon phía trên chúng tôi, vung những ngọn giáo băng vào cổ họng của con wyvern bị thương. Máu chảy ra khi con wyvern rơi xuống từ bầu trời với tiếng kêu chói tai.

Một xuống.

Venin đến đường, và con rồng trượt xuống đất để hạ cánh để có thể leo lên.

"Ngay bây giờ!" Tôi hét lên.

Tairn hít vào thật sâu và thở ra ngọn lửa thuần khiết khi con rồng bay lên, khiến tòa nhà phụ bùng cháy dữ dội, thiêu rụi mọi thứ bên trong. Hơi nóng phả vào mặt tôi, làm bỏng má tôi khi tòa nhà phát nổ, nhấn chìm mọi thứ xung quanh.

Cơn bão lửa gần như bắt kịp chúng tôi, nhưng Tairn đã né được, tránh được vụ nổ một cách may mắn.

Tôi hét lên, giờ nắm đấm lên khi chúng tôi vòng lại, gió làm dịu cơn đau ở má tôi. Chúng tôi đã hạ một con wyvern, một phần lớn người dân thị trấn đã được sơ tán, và không có cách nào để bắt cứ thứ gì sống sót sau vụ nổ đó.

Tairn hạ thấp cánh phải và chúng tôi quay ngoắt lại, chuẩn bị chạy qua thị trấn lần nữa. Tôi liếc sang phải và thở hỗn hển. Không chỉ vụ nổ đó *không* giết chết con wyvern, mà người cưỡi nó cũng còn sống và khỏe mạnh, bay về phía—

Mẹ kiếp. Mẹ kiếp. Mẹ kiếp.

Có nhiều wyvern hơn rồng đang thoát khỏi thung lũng ở phía nam, và tôi đang cố gắng hết sức để không hoảng sợ khi những luồng lửa xanh rực cháy lướt qua chúng tôi. Tôi xoay người trên yên ngựa và nhìn thấy một wyvern ở phía sau chúng tôi, tiến đến nhanh một cách đáng sợ khi chúng tôi vòng quanh các bức tường cột.

"*Bạn có biết cách nào để giết được nhiều rồng như vậy không?*" Tôi hỏi Tairn, nỗi hoảng loạn đè nặng lên ngực tôi như một cái mỏ neo đe dọa kéo tôi vào sự hỗn loạn trong suy nghĩ của mình.

Theo những gì tôi thấy, có ít nhất sáu con rồng, tất cả đều có sải cánh đáng sợ và hàm răng sắc nhọn, và chúng đang hướng thẳng về phía chúng tôi.

"*Những phương pháp có thể giết chết chúng ta,*" Tairn nói, dẫn con rồng ra khỏi trung tâm của đồn, nơi Garrick và Bodhi đang đi bộ, đuổi theo con venin từ tháp đồng hồ, trên tay cầm dao găm.

"*Tôi không có sẵn chốt chặn!*"

"*Không, nhưng người có sét, và một tia sét đó có thể làm ngừng tim bất kỳ con rồng nào.*"

"*Nói với tôi là anh đã cảnh báo những người khác về cái chết của Soleil và Fuil.*" Mọi người chạm đất đều dễ bị tổn thương.

"*Họ đều biết họ đang mạo hiểm điều gì.*"

Trời ơi, vẫn còn những đứa trẻ ở dưới đó, một số hét lên, những đứa khác im lặng đến đau lòng khi mẹ chúng kéo xác chúng ra khỏi đường phố.

Không có từ nào cả.

"*Chúng ta cần dụ chúng ra xa khỏi thành phố,*" tôi nói với Xaden, quay người lại trên yên ngựa xa nhất có thể bằng dải băng quấn ngang đùi để tôi có thể quan sát không phạm và con rồng tốt hơn, một số con dường như đã chậm lại để bay vòng quanh tàn tích của tháp đồng hồ.

"Bất cứ thứ gì họ muốn đều phải có ở đó," Tairn nói.

"Đồng ý với cả hai điều. Hãy làm những gì có thể để những người còn lại có thời gian sơ tán", Xaden trả lời. "Chúng tôi đang dọn dẹp rìa thị trấn ngay bây giờ". Anh ấy dừng lại, và một làn sóng lo lắng tràn qua rào cản cảm xúc của chúng tôi. "Cố gắng đừng chết".

"Đang xử lý."

Một con rồng lao xuống rồi lại trèo lên với một chân người lung lảng giữa hai hàm răng.

Chúng tôi vòng lại, sau đó đi về phía nam qua trạm giao dịch, tránh xa trung tâm thành phố và bất cứ điều gì Bodhi và Garrick đang làm. *"Chúng không đuổi theo," Tairn càu nhàu. "Chúng ta cần phải dụ chúng ra."*

"Tên venin đó có vẻ không thích khi tôi sử dụng tia sét."

"Anh là mối đe dọa."

"Vậy thì hãy thu hút sự chú ý của chúng và đe dọa."

Anh ta gầm gừ tỏ ý tán thành.

Tôi mở cánh cổng sức mạnh của Tairn, để nó cuộn trào và dâng trào dưới làn da của tôi.

Ngay khi ra khỏi bức tường, tôi giơ tay lên và thả nó thoát ra.

Một tia chớp lóe lên trên bầu trời, giúp chúng tôi nhận ra đàn rồng bay, một con trong số đó đổi hướng bay và lao về phía chúng tôi, chiếc đuôi có gai độc của nó phát phơ phía sau.

Có lẽ đây không phải là ý tưởng tốt nhất.

"Chúng tôi đã cam kết rồi," Tairn nhắc tôi.

Phải.

Cuối cùng họ cũng ra khỏi thành phố.

Tôi triệu hồi thêm sức mạnh và vùng kiếm, cánh tay tôi run rẩy vì cố gắng kiểm soát cơn lũ năng lượng thô. Sét đánh một lần, trượt khỏi con rồng nhiều hơn tôi muốn thừa nhận. Nỗi sợ hãi lấp đầy miệng tôi với vị tro tàn. Tôi chưa sẵn sàng cho điều này.

"Thử lại lần nữa."

"Tôi không đủ khả năng kiểm soát—"

"Thử lại đi!" Tairn yêu cầu.

Tôi vùng kiếm lần nữa, phá vỡ bức tường giữa Tairn và tôi, và nhiều năng lượng hơn mà anh ta truyền qua tôi. Tia chớp xé toạc bầu trời hoàng hôn trong một vụ nổ sáng đến nỗi tôi phải chớp mắt.

"Lại!"

Tôi để sức mạnh chế ngự mình hết lần này đến lần khác, tập trung vào vị trí của con wyvern khi Tairn né tránh những luồng lửa xanh. Cuối cùng, một đòn đánh trúng con wyvern phía sau chúng tôi, khiến nó rơi xuống từ trên trời. Nó đập xuống sườn đồi với một tiếng va chạm thỏa mãn.

"Thế còn tĩnh mạch mà nó gắn vào thì sao?" Tôi run rẩy vì cố gắng kiểm soát sức mạnh, đấu tranh để nó không chế ngự tôi. Mồ hôi

chảy dài trên mặt tôi.

"Hy vọng là họ giống chúng ta. Giết con rồng và người cưới sẽ chết, nhưng khó mà biết được khi có quá nhiều người không có người cưới."

"Hy vọng' không phải là từ tốt nhất lúc này..." Tôi quay lại trên yên ngựa và kinh hoàng nhìn hai con rồng không người lái bay ra khỏi thùng lưng. "Dân thường cần thêm thời gian để đến được mỏ. Hãy cho họ thời gian."

Tairn gầm gừ đồng ý, và chúng tôi nhanh chóng quay trở lại cột mốc.

Xaden siết cổ một con rồng, dùng bóng tối siết chặt nó trong khi một học viên năm thứ ba ném băng vào người cưới nó, và bốn người còn lại đang làm mọi cách có thể để đẩy lùi những kẻ mới đến bằng sự kết hợp giữa lửa rồng và phép thuật.

Sức mạnh chạy qua tôi theo từng đợt sóng bùng cháy khi tôi sử dụng nhiều tia sét hơn bao giờ hết trong quá trình luyện tập. Tôi vung tay và nhắm một tia sét khác vào một con wyvern đang bay gần cổng trước—hay thứ từng là cổng trước. Tôi bắn trượt con wyvern nhưng lại trúng một tòa tháp trống, khiến đá bay khắp mọi hướng, một khối lớn bắn trúng đuôi một con wyvern và khiến nó quay tròn giữa không trung.

Tairn lại rẽ một vòng khó khăn nữa và chúng tôi quay lại. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi gọi một tia sét—tia này đánh thẳng vào lưng trên của một con wyvern với tiếng xèo xèo thỏa mãn. Con thú khổng lồ hét lên, rồi đập vào sườn đồi gần đó với tiếng nổ như sấm.

Quay trở lại để thực hiện một lần nữa, và say sưa với vụ giết chóc gần đây, tôi tung ra ba tia sét liên tiếp. Thật không may, tốc độ cao hơn không đồng nghĩa với độ chính xác cao hơn, và cơn sốt adrenaline cũng không giúp ích gì cho mục tiêu của tôi. Tuy nhiên, tôi vẫn gây ra được ba vụ nổ đáng báo động nữa—một trong số đó làm mất tập trung một con wyvern khá lớn đang bám đuôi Bodhi, tạo cho nó một lợi thế trong chốc lát, con rồng của nó đã chớp lấy bằng cách nghiêng mạnh sang trái và tiến đến phía sau con wyvern và cắm răng vào cái cổ màu xám như da thuộc của nó. Có một tiếng nứt đáng ngại, và sau đó con rồng của Bodhi thả cơ thể bất động của con wyvern, để nó rơi xuống đất cách mặt đất năm mươi feet.

"Bên trái!" Tôi hét lên khi thấy thêm hai con rồng xuất hiện ở phía sau sườn của chúng tôi.

Tôi để Tairn thực hiện các động tác né tránh và tập trung vào việc tung ra càng nhiều đòn tấn công càng tốt khi con rồng tăng tốc về phía chúng tôi. Cánh tay tôi run rẩy, ngày càng yếu đi với mỗi cú bắn mà tôi cố gắng kiểm soát để không bắn trúng người cưới ngựa của chúng tôi.

Sgaeyl ở phía tây của tiền đồn, và tim tôi như muốn nhảy lên cổ họng khi cô ấy bay thấp và Xaden thực hiện một cú nhảy chạy ẩn

tượng từ lưng cô ấy, đáp xuống đường phố bên dưới. Gần như ngay lập tức, bóng tối kéo về mọi hướng và bao phủ những người đang la hét khi họ cố gắng chạy trốn khỏi hàm răng găm gù của một con rồng đói.

Một trong những con rồng bay trên đuôi tôi hẳn phải nhận ra Xaden đang ở ngoài yên ngựa, vì nó khép cánh lại một lúc, lao xuống đất, chỉ để dang rộng chúng ra và kéo ra vào phút cuối, lướt đi chỉ cách những cái bóng mượt mà vài feet. Chết tiệt. Nó đang hướng thẳng đến Xaden, hàm mở rộng như thể nó định tóm lấy Xaden như một miếng ăn nhanh.

"Xaden!" Tôi hét lớn, nhưng anh ta đã để ý thấy con rồng bay, ném một sợi dây bóng tối cao trên các tòa nhà trong một cái thòng lọng hoàn hảo quanh đầu Sgaeyl, và cô ấy kéo anh ta lên khỏi mặt đất và ra khỏi đường đi của con rồng bay tới. Một phút Xaden đang lúng lẳng trên sợi dây bóng tối và phút tiếp theo anh ta đã trở lại yên ngựa khi Sgaeyl nghiêng mình để bay qua thị trấn.

Nhưng tôi quá tập trung vào Xaden, tôi hoàn toàn quên mất con wyvern ở ngay đuôi mình. Tuy nhiên, Tairn thì không, và bắt đầu bay cao hơn, cao hơn nữa, dẫn con wyvern từ vị trí đứng khi nó đạt độ cao nhanh đến phát nôn.

"Bạo lực!" Xaden hét lên. "*Bên dưới người!*"

Tôi nhìn xuống và thở hổn hển. Một luồng lửa xanh cuộn cuộn dâng lên về phía chúng tôi. "*Ngân hàng!*"

Tairn lăn sang trái, và mông tôi rời khỏi yên ngựa, chỉ được giữ bằng dây đai khi anh ta lăn chúng tôi lộn ngược xuống để tránh vụ nổ. Nhưng khi anh ta đứng thẳng dậy, con rồng vẫn ở trên chúng tôi. Tim tôi đập thình thịch vào cổ họng khi miệng nó há ra, hàm răng sắc nhọn, đẫm máu của nó cắn phập vào khi nó lao về phía Tairn.

"Không!" Tôi giơ tay lên để ném một mũi tên về phía nó và chuẩn bị cho cú va chạm.

Một vết mờ màu xanh lam xuất hiện giữa chúng tôi, và con wyvern bị đánh bay bởi xác của một con rồng hải quân—Sgaeyl. Hàm của nó xé toạc một bên con wyvern bằng nhiều nhất cần nhanh và tàn bạo, xé toạc thịt và phun máu trong bữa ăn trên không tàn bạo nhất mà tôi từng thấy. Sau đó, nó lật người và bắt con wyvern bị nuốt chửng bằng đuôi dao găm của mình, khiến xác chết của nó bay xa hàng trăm feet trước khi rơi xuống đất.

Sgaeyl tăng tốc, nghiêng mình và bay ngay qua chúng tôi, cánh của cô ấy lướt nhẹ dưới cánh của Tairn một cách gần như triu mến—hoàn toàn trái ngược với cái nhìn đe dọa dường như hướng về tôi, máu rồng vẫn nhỏ giọt từ hàm của cô ấy. Đã nhận được tin nhắn. Nhiệm vụ của cô ấy là để mắt đến lưng của Xaden, và nhiệm vụ của tôi là để mắt đến Tairn.

Tôi nhanh chóng quay lại yên ngựa, kiểm tra mọi phía để xem có con rồng nào không, rồi nói với Tairn, " Chúng ta hãy trèo lên để có thể kiểm soát tốt hơn những gì chúng ta đang phải đối mặt."

Chúng tôi vừa lên được độ cao khoảng 100 feet so với thị trấn thì tôi nhìn thấy Liam và Deigh bay nhanh và mạnh theo hướng ngược lại, với một con venin cưỡi một con rồng trên đuôi.

" Liam cần giúp đỡ! " Tôi vội vàng giải thích.

" Được rồi," Tairn nói, lật chúng tôi giữa không trung. Chúng tôi lơ lửng trên trời một giây trước khi đôi cánh khổng lồ của anh ta bắt lấy không khí và quay chúng tôi lại để chúng tôi bay thẳng đến Liam.

Venin giờ một cây gậy nào đó, bắn những quả cầu lửa xanh về phía Deigh, nhưng anh ta xoay sở tránh được tất cả khi Liam đứng dậy và chạy dọc theo xương sống của Deigh về phía đuôi dao găm của anh ta. Vào giây cuối cùng, Deigh dùng đuôi của mình để quất Liam lên không trung về phía con wyvern. Tôi thậm chí không có thời gian để hét lên trước khi anh ta đáp xuống trông tư thế khom lưng trên lưng con wyvern và rút ra một trong những con dao găm có khắc chữ rune giống như hai con dao mà Xaden đã đưa cho tôi.

Venin quất mạnh, giờ cây gậy lên, nhưng Liam cực kỳ nhanh và cắt cổ họng của venin với độ chính xác kinh khủng. Con wyvern ngừng đập cánh trong vài giây, cơ thể nặng nề của nó rơi tự do xuống đất, và Liam nhảy khỏi lưng nó ngay khi Deigh bay bên dưới, dễ dàng bắt được nó.

Một con rồng bay về phía chúng tôi từ bên trái, tiến đến bằng cách vỗ cánh thật mạnh.

"Tairn!" Sức mạnh tràn ngập huyết quản tôi và tôi giờ tay lên, nhưng Tairn lăn tròn, làm đảo lộn thế giới của tôi khi hắn cào móng vuốt và đuôi sao mai dọc theo con rồng, từ cổ họng đến đuôi, xé đôi nó giữa không trung, rồi trở lại bình thường khi con rồng vạch một đường máu xuống đất.

Cảm giác vội vã trong đầu tôi không chỉ là kết quả của màn nhào lộn của Tairn.

Lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi đồng ý cố gắng bảo vệ dân thường tại trạm giao dịch này, kể từ khi chúng tôi được thông báo rằng có bốn venin và không có cách nào chúng tôi có thể giành chiến thắng, một chút hoảng loạn đè nặng lên ngực tôi bắt đầu dịu đi. Chúng tôi thực sự có thể sống sót hôm nay. Có thể.

Ngay lúc đó, một con rồng khác lao xuống từ đám mây phía trên chúng tôi, lao về phía Tairn, tăng tốc khi nó khép cánh lại, biến thành một ngọn giáo có đầu nhọn .

Không có thời gian để né tránh. Chỉ còn vài giây nữa thôi—nhưng màu đỏ đã lấp đầy tầm nhìn của tôi và Deigh đang ở đó, đâm vào hông con quái thú màu xám khổng lồ.

Không có chút nhe nhỡm nào khi cú va chạm khiến Liam bay khỏi lưng Deigh và đập vào gốc cổ Tairn với vận tốc chóng mặt.

"Màu tím!"

"Liam!" Tôi bắt lấy đôi tay đang loạn choạng của anh khi anh trượt qua và giữ chặt, một tiếng kêu thoát ra khi vai tôi bật ra và trật khớp vì sức nặng phải giữ chặt anh, và Tairn lao vào một cú ngoặt gấp để đuổi theo Deigh. "Giữ chặt!"

Liam nhắm mắt, bò về phía trước bằng khuỷu tay mặc dù góc độ không thể, rồi nắm lấy núm yên ngựa. Tôi nhào lên người anh, che đầu anh và giữ chặt bằng mọi thứ tôi có khi Tairn lăn và nghiêng mình để giữ gần nhưng tránh xa Deigh và con rồng xám khổng lồ.

Bị khóa trong trận chiến chỉ cách đó vài feet, móng vuốt của chúng xé toạc vảy của con kia giữa tiếng răng rắc—và tiếng gầm đau đớn thảm khốc của Deigh. Chúng quá gần để tôi có thể hành động, và không có gì đảm bảo tôi sẽ đánh trúng con wyvern chứ không phải Deigh bằng tia sét của mình.

Tôi không thể làm gì khác ngoài việc bảo vệ Liam.

Nắm lấy dây an toàn mà tôi không bao giờ dùng, tôi quấn nó quanh thân Liam và thắt chặt. "Nó sẽ giữ anh lại cho đến khi chúng ta có thể đưa anh trở về Deigh, nhưng tôi không thể vung mà không đánh anh ta!" Tôi hét lên khi gió thổi xung quanh chúng tôi.

Sự đau khổ trong đôi mắt anh khiến tôi nghẹt thở.

"Tại sao anh lại làm thế?" Tôi khóc, những ngón tay tôi tìm kiếm chỗ bám trên quần da của anh để kéo anh lại gần hơn. Tôi nắm lấy cổ áo anh và giật mạnh. "Tại sao anh lại liều lĩnh như vậy?" Trời ơi, nếu có chuyện gì xảy ra với họ...

Ánh mắt anh chạm vào ánh mắt tôi. "Thứ đó sắp sửa cắt đứt Tairn. Cô đã cứu mạng tôi và giờ đến lượt tôi. Bất kể cô nghĩ gì về việc tôi giữ bí mật, chúng ta vẫn là bạn, Violet."

Không thể phản ứng khi Tairn lăn lại, nhắc toàn bộ cơ thể Liam lên, và chiếc thắt lưng da trượt xuống ngay dưới cánh tay anh. Tôi nắm chặt tay vào mặt sau của chiếc quần da bay của anh, nhưng không có nhiều thứ để nắm lấy. Nhịp tim ngừng đập và tôi không thể thở, không thể nghĩ vượt qua nỗi tuyệt vọng muốn giữ Liam an toàn, cho đến khi Tairn lấy lại thăng bằng, cố gắng ở gần Deigh nhất có thể mà không gây nguy hiểm cho bất kỳ ai trong chúng tôi trong quá trình này.

Nhưng rồi tiếng hét của Deigh như cắt vào xương tôi khi cả hai lao vào nhau.

"Anh không thể làm gì được sao?" Tôi cầu xin Tairn.

"Đang làm việc!" Anh ta ném sang phải và lao xuống, định vị bản thân xung quanh cuộc đấu tay đôi xoắn ốc xuống để tấn công. Chúng ta phải là người chiến đấu vì mạng sống của mình, không phải Liam và Deigh.

Và các vị thần ơi, Deigh đang thua, điều đó có nghĩa là Liam—

Họng tôi thắt lại. *Không. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.*

"Đến đây!" Tôi hét lên với Xaden. Năng lượng nổ lách tách qua tay tôi, nhưng không có mục tiêu rõ ràng. Chúng di chuyển quá nhanh.

"Tôi đang sẵn tinh mạch ở các bức tường!" anh ta trả lời.

"Deigh đang chiến đấu để giành lấy mạng sống!"

Nhịp tim kinh hoàng bóp chặt ngực tôi như một cái kìm không phải của tôi. Đó là của Xaden. "Nếu tôi rời đi, những thường dân này sẽ chết hết!"

Chúng ta tự lo liệu. Nhìn lướt qua chiến trường, tôi thấy mọi con rồng đều đang trong trận chiến của riêng mình.

Đuôi của Tairn vung ra, đập vào phần sau của con rồng, và chảy máu, nhưng con quái vật chết tiệt đó không thả Deigh ra. Móng vuốt của nó cong lại, đào sâu hơn bên dưới lớp vảy đỏ.

"Ghe quá!" Tiếng hét của Liam khàn khàn, giọng anh vỡ ra ở đoạn cuối.

Tairn lao tới, cắn vào vai con wyvern và chảy máu, nhưng vẫn chưa đủ. Anh ta xoay người để có góc tốt hơn với con wyvern, và lực đó gần như khiến Liam mất tay, nhưng chiếc khóa vẫn giữ chặt.

Một con rồng không người lái khác bay về phía chúng tôi từ bên phải. "*Bên phải!*"

Tairn quất mạnh cơ thể nhanh hơn tôi từng thấy và xé toạc cổ họng của mỗi đe dọa mới, lắc con rồng như lắc một con búp bê, sau đó thả hàm ra và để nó rơi xuống sườn núi bên dưới từ độ cao hàng trăm feet.

Sau đó Tairn lao xuống để đuổi kịp Deigh và con rồng khi chúng đang chạy về phía mặt đất.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong lồng ngực tôi, đáng ngại và nặng nề.

"Chúng tôi đang trên đường tới!" Xaden nói.

Nhưng anh ấy sẽ đến muộn.

"Violet!" Liam hét lên qua tiếng gió, và tôi rời mắt khỏi trận chiến kinh hoàng bên cạnh khi chúng tôi lao xuống. "Chúng ta phải hạ gục bọn kỵ sĩ."

"Tôi biết!" Tôi trả lời. "Chúng tôi sẽ làm!" Anh ấy chỉ cần kiên trì. Cả hai đều làm vậy.

"Không, ý tôi là đó là—"

Tairn lại lao tới, và chúng ta bị hất sang một bên khi hấn xé một lỗ khác trên cánh của con rồng bằng răng, cào đuôi nó bằng móng vuốt, nhưng sinh vật đó đã khóa chặt Deigh. Đôi cánh của nó giờ đã bị xé nát, nhưng nó dường như không quan tâm khi móng vuốt của nó cắm vào bụng Deigh, như thể nó sẵn sàng chết một cách vô thức để giết chết nó.

"Mọi chuyện sẽ ổn thôi," tôi hứa với Liam, gió thổi rất má tôi. Mọi chuyện phải ổn thôi; mặc dù mặt đất đang lao về phía chúng tôi, ngày một gần hơn, từng giây, nhưng... mọi chuyện phải ổn thôi.

Deigh lại hét lên, âm thanh yếu hơn và cao hơn lần trước. Đó là tiếng khóc.

"Chúng ta phải kéo lên!" Tairn cảnh báo.

"Anh ta sắp chết!" Liam lao tới lưng Tairn, vói tay về phía con rồng như thể muốn chạm vào Red Daggertail lần cuối.

"Cứ giữ nguyên—" Tôi bắt đầu, nhưng tiếng thét đau đớn của Deigh chặn họng tôi lại, bóp nghẹt lời nói. Anh ấy đang bị moi ruột, và chúng tôi không thể làm gì được.

Con rồng gầm lên chiến thắng trong một nhịp tim trước khi đâm sầm vào sườn đồi với một tiếng động kinh hoàng. Con rồng khập khiễng đi trên đôi chân sau và những móng vuốt ở đầu cánh.

Deigh không di chuyển.

Tiếng hét thô thiển của Liam làm tan nát trái tim tôi, và Tairn dang rộng đôi cánh, nghiêng mình thật mạnh để cứu chúng tôi khỏi số phận khủng khiếp tương tự.

"CHẾT TIẾT." Nỗi đau buồn của Tairn lan tỏa khắp cơ thể tôi khi hấn bắn lửa vào lưng con rồng đang rút lui, và tiếng kêu của Andarna vang vọng trong đầu tôi.

Không. Nếu Deigh...

"Anh ấy—" Tôi không thể nói hết câu.

"Anh ta đi rồi." Tairn quay lại, lao về phía sườn đồi bên ngoài tường thành nơi Deigh đã ngã xuống.

Không. Không. *Không.* Điều đó có nghĩa là...

"Liam!" Tôi túm lấy bạn mình khi chúng tôi hạ cánh với tốc độ cao, móng vuốt của Tairn cắm sâu vào mặt đất để ngăn chúng tôi lại gần xác của Deigh.

"Bạn chỉ có vài phút thôi," Tairn cảnh báo.

"Deigh," Liam thì thầm, ngã khập khiễng vào lưng Tairn.

"Tôi sẽ đưa anh đến chỗ anh ấy," tôi hứa, tay vẫn đang loay hoay với cái khóa thắt lưng. *"Deigh đi rồi,"* tôi hét lên với Xaden, giọng tôi run rẩy. *"Liam sắp chết rồi."*

"Không." Tôi cảm thấy nỗi kinh hoàng, nỗi buồn và cơn giận dữ tột độ của anh bao trùm tâm trí tôi, hòa lẫn với tâm trí tôi cho đến khi tôi thấy khó thở.

Phút. Chúng ta có phút.

"Cố lên nào," tôi thì thầm với Liam, cố không khóc khi anh nhìn tôi bằng đôi mắt xanh biếc, mở to vì sốc và đau đớn. Sau tất cả những gì Liam đã từ bỏ vì tôi, đây là điều tối thiểu tôi có thể làm cho anh ấy. Tôi có thể đưa anh ấy đến Deigh theo cùng cách mà tôi biết anh ấy sẽ bế tôi đến Tairn hoặc Andarna. Tairn nằm xuống hoàn toàn, làm phẳng cơ thể đồ sộ của anh ấy hết mức có thể khi tôi tháo dây đai ở đùi. Sau đó, tôi vòng tay ôm lấy cơ thể đồ sộ của Liam và chúng tôi trượt xuống bên cạnh Tairn, đặt chân lên sườn đồi đá cách xa trạm giao dịch.

Deigh nằm cách đó vài chục feet, cơ thể gập lại ở một góc không tự nhiên.

Điều này không công bằng. Điều này không đúng. Không phải Deigh. Không phải...Liam. Họ là những người mạnh nhất trong năm của chúng tôi. Họ là những người giỏi nhất trong chúng tôi.

"Không đến được", Liam nói, loạng choạng tiến về phía trước và vấp ngã.

Tôi vội vã đỡ anh khi anh ngã xuống, nhưng sức nặng của anh quá lớn đối với tôi, và cả hai chúng tôi đều quỵ xuống. "Chúng ta có thể làm được," tôi cố gắng thốt ra qua cổ họng đang thắt lại của mình, cố gắng móc cánh tay anh qua vai tôi. Chúng tôi rất gần nhau.

Nếu có venin xuất hiện thì tôi sẽ xử lý.

"Chúng ta không thể." Anh ấy ngã vào tôi, trượt xuống bên cạnh tôi. Tôi ngã ngửa ra sau trên gót chân và đầu anh ấy rơi vào lòng tôi khi cơ thể anh ấy mềm nhũn. "Không sao đâu, Violet," anh ấy nói, nhìn lên tôi, và tôi đẩy kính bảo hộ lên đầu để có thể nhìn anh ấy rõ hơn.

Anh ấy đang gặp khó khăn khi thở.

"Mọi chuyện không ổn chút nào." Tôi muốn hét lên vì sự bất công này, nhưng điều đó chẳng giúp ích gì. Tay tôi run rẩy khi tôi kéo kính bảo hộ cưỡi ngựa của anh ấy lên trán, rồi vuốt mái tóc vàng ra khỏi trán anh ấy. "Không có chuyện gì trong số này là ổn cả. Làm ơn hãy ở lại," tôi cầu xin, những giọt nước mắt không thể kìm nén lăn dài trên má. "Hãy chiến đấu để ở lại. Làm ơn, Liam. Hãy chiến đấu để ở lại."

"Ở Parapet—" Khuôn mặt anh ta nhăn lại vì đau đớn. "Anh phải chăm sóc em gái tôi."

"Liam, không." Tôi ghen lòi khi nước mắt làm tắc nghẽn cổ họng. "Anh sẽ ở đó." Tôi vuốt tóc anh. Anh ổn. Anh ấy ổn về mặt thể chất, hoàn toàn ổn, nhưng tôi vẫn nhìn anh ấy dần mất đi. "Anh phải ở đó." Anh phải mỉm cười với người chị mà anh đã nhớ nhung nhiều năm và khoe lúm đồng tiền của mình. Anh phải đưa cho cô ấy tập thư anh đã viết. Anh xứng đáng được như vậy sau tất cả những gì anh đã trải qua.

Anh ấy không thể chết vì tôi.

"Tairn," tôi kêu lên. "Nói cho tôi biết phải làm gì."

"Người không thể làm gì được đâu, Silver One."

"Cả hai chúng ta đều biết là tôi sẽ không làm thế. Chỉ cần hứa là em sẽ chăm sóc Sloane thôi," anh cầu xin, mắt anh tìm kiếm tôi khi hơi thở anh trở nên gấp gáp. "Hứa đi."

"Em hứa," tôi thì thầm, nắm lấy tay anh và siết chặt, không thèm lau nước mắt. "Em sẽ chăm sóc Sloane." Anh ấy sắp chết và tôi không thể làm gì. Không ai có thể làm gì. Làm sao mà tất cả sức mạnh này lại vô dụng đến thế?

Mạch đập dưới ngón tay cái của tôi chậm lại.

"Tốt. Tốt lắm." Anh ta gương cười yếu ớt, và lúc đồng tiền đó xuất hiện mờ nhạt trước khi biểu cảm của anh ta chùng xuống. "Và tôi biết cô cảm thấy bị phản bội, nhưng Xaden cần cô. Và tôi không chỉ muốn nói đến việc còn sống, Violet. Anh ấy cần cô. Hãy lắng nghe anh ấy."

"Được thôi." Tôi gật đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười đầm nước mắt. Anh ấy có thể yêu cầu bất cứ điều gì ngay bây giờ, và tôi sẽ cho anh ấy. "Cảm ơn, Liam. Cảm ơn vì đã là cái bóng của em. Cảm ơn vì đã là bạn của em." Anh ấy mờ dần trong tầm nhìn của tôi khi nước mắt chảy nhanh hơn.

"Thật vinh dự." Ngực Liam rung lên khi phổi anh gặp khó khăn.

Một cơn gió mạnh thổi bay những lọn tóc tết lỏng lẻo của tôi ra khỏi mặt. Vài giây sau, tôi cảm thấy Xaden đang lao về phía chúng tôi, một dòng cảm xúc của anh ấy tràn ngập cảm xúc của tôi.

"Không, Liam," Xaden nghẹn ngào nói khi anh khom người trước mặt chúng tôi, các cơ trên mặt anh cố gắng kiểm soát biểu cảm, nhưng không thể che giấu được sự tuyệt vọng đang đè nặng lên kết nối tinh thần của chúng tôi.

"Deigh," Liam van nài bằng giọng thì thầm nghẹn ngào, quay đầu về phía Xaden.

"Anh biết mà, anh trai." Hàm của Xaden cong lên và ánh mắt chúng tôi khóa chặt vào Liam khi nước mắt tôi trào ra. "Anh biết mà." Anh cúi người về phía trước và bế Liam lên, rồi đứng dậy, bế cậu bé. "Anh sẽ đưa em đi."

Anh ấy bước chậm rãi qua địa hình sỏi đá đến chỗ thi thể Deigh, nói những điều mà tôi không thể nghe thấy từ nơi tôi quỳ, những tảng đá đâm vào đầu gối tôi qua lớp vải da khi tôi nhìn Xaden nói lời tạm biệt.

Xaden hạ Liam xuống, để cậu ngồi dựa vào bờ vai không tì vết của Deigh, rồi quỳ xuống bên cạnh cậu, gật đầu chậm rãi trước những gì Liam vừa nói.

Tiếng kêu của một con rồng xé toạc không khí phía trên chúng tôi, và theo bản năng, tôi nhìn lên.

Một đám mây cánh xám vỗ cánh di chuyển về phía chúng tôi từ trên cao của thung lũng. Wyvern. Hàng chục và hàng chục con wyvern.

"Hãy nhìn lên thung lũng!"

Liam từ từ lắc đầu khi cả hai cùng nhìn nhau.

Xaden cúi đầu, và hơi thở của tôi như đông cứng trong phổi khi những cái bóng thoáng chốc vụt qua xung quanh anh, như một luồng đe dọa và đau buồn.

Vài giây sau, tiếng hét không thành tiếng, xé nát tâm hồn của anh ta tràn ngập đầu tôi với sức mạnh đến nỗi trái tim tôi vỡ tan như thủy tinh đập xuống sàn đá.

Tôi không cần phải hỏi. Liam đã đi rồi.

Liam, người chưa bao giờ phàn nàn về việc là cái bóng của tôi, chưa bao giờ ngần ngại giúp đỡ, chưa bao giờ khoe khoang rằng mình là người giỏi nhất trong năm. Anh ấy đã chết để bảo vệ tôi. Ôi trời, và tôi vừa hỏi anh ấy rằng liệu chúng tôi có thực sự là bạn của nhau cách đây một giờ không.

Chỉ một con trong số những con quái vật đó giết chết bạn tôi; nhiều con *như vậy thì có thể làm được gì?*

Một con rồng đầy máu lao về phía chúng tôi, và Tairn ném cánh của nó về phía tôi. Tôi nghe thấy tiếng răng nó cắn và tiếng kêu sắc nhọn phía trên tôi trước khi cánh nó thu lại.

"Chúng ta là mục tiêu trên mặt đất," Tairn nói khi con rồng bay đi.

"Vậy thì chúng ta hãy là người đi săn." Tôi loạn choạng đứng dậy vừa kịp lúc thấy Xaden đang chạy về phía tôi.

"Bao lực!" Xaden nắm chặt vai tôi, vẻ quyết tâm hiện rõ trên nét mặt. "Liam bảo tôi nói với anh rằng có hai ký sĩ trong đám đó."

"Tại sao anh ấy lại nói với tôi mà không—" Một cái đe đe lên ngực tôi.

"Bởi vì anh ấy biết tôi sẽ phải là người giữ chân con rồng càng lâu càng tốt." Anh ấy chăm chú nhìn khuôn mặt tôi như thể anh ấy sẽ không bao giờ nhìn thấy nó nữa.

"Và tôi là người có thể giết hết bọn chúng." Tôi sẽ chết nếu vung nhiều lần như vậy, nhưng tôi là tay súng giỏi nhất mà chúng tôi có. Tay súng giỏi nhất mà *anh ta* phải có để sống sót.

"Em có thể giết chúng." Anh kéo tôi lại gần và hôn lên trán tôi. "Không có em thì không có anh," anh nói khi áp vào da tôi.

Trước khi tôi kịp phản ứng, anh ta quay về phía thung lũng và giơ tay lên—tạo ra một bức tường bóng tối bao phủ khoảng không giữa các đường gò. *"Đi! Tôi sẽ cho anh nhiều thời gian nhất có thể!"*

Mỗi giây đều đáng giá, và đây chắc chắn là giây phút cuối cùng của tôi - *của chúng ta*.

Trong một nhịp tim, tôi nhìn qua vai mình, qua Tairn, và thấy đồng đồ nát rục lửa của trạm giao dịch. Người dân thị trấn chạy khỏi tường thành, chạy trốn khỏi con rồng bay vòng tròn phía trên. Bụng tôi chùng xuống vì thất bại của chúng tôi—chúng tôi vẫn chưa thể sơ tán hết dân thường.

Ở nhịp thứ hai, tôi hít một hơi khói ngất quãng khi một con kỳ lân đơn độc bay qua làn sương mù, theo sau là Garrick và Imogen trên lưng rồng của họ, và tôi chỉ có thể hy vọng những người khác vẫn còn sống.

Trong nhịp tim thứ ba, tôi quay lại nhìn những xác chết của Liam và Deigh, và cơn thịnh nộ tràn ngập huyết quản của tôi nhanh hơn bất kỳ tia sét nào tôi từng sử dụng. Bầy rồng phía sau bức tường của Xaden sẽ xé xác Tairn và Sgaeyl giống như Deigh.

Và *Xaden* ... Dù anh ta có mạnh đến đâu, Xaden cũng không thể giữ chúng mãi được. Cánh tay anh ta đã run rẩy vì phải kiểm soát

quá nhiều sức mạnh. Anh ta sẽ là người đầu tiên chết nếu tôi không chính xác là những gì anh ta gọi tôi dưới gốc cây đó nhiều tháng trước. *Bạo lực*.

Có hàng chục con rồng và một con là tôi.

Tôi phải có chiến lược như Brennan và tự tin như Mira.

Tôi đã dành cả năm qua để cố gắng chứng minh với bản thân rằng tôi không giống mẹ tôi. Tôi không lạnh lùng. Tôi không vô cảm. Nhưng có lẽ có *một* phần trong tôi giống mẹ hơn tôi muốn thừa nhận.

Bởi vì ngay lúc này, đứng cạnh xác chết của bạn tôi và con rồng của anh ấy—tất cả những gì tôi muốn là cho những tên khốn đó thấy tôi có thể bạo lực đến mức nào.

Tôi kéo kính bảo hộ xuống khi quay sang vai Tairn, trèo lên nhanh chóng. Không cần phải yêu cầu anh ấy phóng, không phải khi cảm xúc của chúng tôi đồng điệu như thế này. Chúng tôi muốn cùng một điều. Trả thù.

Tôi thắt chặt dây đai ngang đùi khi Tairn bật lên, cất cánh với những nhịp đập mạnh mẽ của đôi cánh khổng lồ. Con rồng đầy máu đã quay lại, và Tairn bay thẳng về phía nó. Tôi thậm chí không quan tâm liệu nó có phải là con vừa giết chết bạn bè của chúng tôi hay không. Tất cả bọn họ đều sẽ chết.

Ngay khi chúng tôi đến đủ gần, tôi giơ tay ra, giải phóng toàn bộ sức mạnh của mình với tiếng hét khàn khàn. Tia sét đánh trúng con wyvern ngay phát bắn đầu tiên, khiến con quái vật rơi xuống đất gần tường thành.

Nhưng tôi không bao giờ thấy con nào tiến về phía chúng tôi từ bên trái.

Cho đến khi tôi cảm nhận được tiếng gầm đau đớn của Tairn.

Nhưng chính người anh thứ ba, người đã ra lệnh cho bầu trời từ bỏ sức mạnh lớn nhất của mình, là người cuối cùng đã đánh bại người anh ghen tị của mình bằng một cái giá rất lớn và khủng khiếp.

—“ T HỒN CÂY ,” TRUYỆN NGỤC CỦA VÙNG ĐẤT CẦN CẦN

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY

Tôi quay ngoắt lại trên yên ngựa và nhìn thấy một con venin - kẻ đã giết Soleil, những đường gân căng phồng, nổi lên từ đôi mắt đỏ của ả - đang nắm chặt thanh kiếm mà ả đâm vào giữa các vảy của Tairn ở khu vực phía sau cánh của nó.

"Có một tĩnh mạch trên lưng anh!" Tôi hét lên với Tairn khi tĩnh mạch đó quất một quả cầu lửa về phía đầu tôi. Nó đến gần đến nỗi tôi cảm thấy hơi nóng dọc theo má mình.

Tairn lăn tròn, thực hiện một cú leo lên chóng mặt khiến trọng lượng của tôi dồn trở lại yên ngựa, nhưng venin vẫn giữ chặt, nắm chặt thanh kiếm cắm sâu khi chân cô ấy bay ra khỏi người cô ấy. Ngay khi Tairn ổn định lại, venin nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi là bữa ăn tiếp theo của cô ấy, sải bước về phía tôi với sự quyết tâm trong mắt và nắm chặt những con dao găm đầu xanh có răng cưa.

"Còn ba con không người cưỡi nữa đuổi theo tôi!" Tairn hét lên.

Chết tiệt. Có điều gì đó tôi đang bỏ lỡ. Nó đang trêu chọc tôi từ tận đáy tâm trí như câu trả lời cho một bài kiểm tra mà tôi biết mình đã học.

"Người có hơi nhỏ so với một người cưỡi rồng không?" Venin rít lên.

"Đủ lớn để giết anh." Tairn và tôi sẽ chết nếu tôi không làm gì đó.

"Tôi cần anh giữ thăng bằng," tôi nói với Tairn, tháo dây đai ở đùi.

"Bạn sẽ không cởi ghế ra!" Tairn gầm gừ.

"Tôi sẽ không để cô ấy giết anh đâu!" Tôi đứng dậy và rút hai con dao găm mà Xaden đã đưa cho tôi hôm nay. Mỗi thử thách, mỗi chương ngại vật, mỗi giờ Imogen dành cho phòng tập tạ, mỗi lần Xaden đưa tôi lên thăm đấu đều phải có giá trị, đúng không?

Đây chỉ là một thử thách...với một người sử dụng sức mạnh bóng tối không hề hờ hững...trên tường thành.

Một lan can di chuyển và bay.

"Quay lại chỗ ngồi đi!" Tairn ra lệnh.

"Anh không thể lay chuyển cô ấy được. Cô ấy sẽ lại cắt anh. Tôi phải giết cô ấy." Tôi gạt nỗi sợ sang một bên. Không có chỗ cho nó ở đây.

Dưới ánh nắng mặt trời đang tắt dần và ánh sáng kỳ lạ của thành phố đang cháy bên dưới, tôi né được nhát dao đầu tiên của cô ấy, rồi nhát thứ hai, cúi thấp người và giơ cẳng tay lên để chặn một cú đâm xuống, ngăn chặn cú đâm kim loại về phía mặt tôi. Lực tác động tạo ra một tiếng kêu mà tôi biết là một trong những chiếc xương của tôi.

Cơn đau dữ dội làm tôi tê liệt trong giây lát khi con dao găm bay ra khỏi tay tôi. Tôi chỉ còn một. Tim tôi đập thình thịch khi chân tôi vướng vào một trong những chiếc gai của Tairn, và tôi loạng choạng.

Tôi thậm chí không thể ôm lấy cánh tay đau nhức, bị thương của mình khi cô ấy tiến lên, áp sát tôi với mỗi cú lao và mỗi nhát chém của những con dao găm đầu xanh. Cứ như thể cô ấy biết chính xác tôi sẽ làm gì trước khi tôi làm điều đó. Cô ấy phản công mọi đòn tấn công của tôi bằng một đòn tấn công nhanh hơn của riêng cô ấy, như thể cô ấy đang thích nghi với phong cách chiến đấu của tôi chỉ sau những khoảnh khắc chiến đấu. Cô ấy nhanh một cách bất thường. Tôi chưa bao giờ thấy Xaden hay Imogen di chuyển nhanh như vậy.

Tôi cố gắng đỡ từng đòn tấn công của cô ấy, nhưng không nghi ngờ gì nữa là tôi đang ở thế phòng thủ. Cô ấy thậm chí còn không mặc đồ da, chỉ là một chiếc áo choàng phát phơ, và vẫn—

Cơn đau bùng phát ở bên hông tôi, nóng và sắc, và tôi ngã ngửa ra sau trong sự hoài nghi khi thấy một trong những con dao găm của cô ấy nhô ra thấp ở bên hông tôi, ngay bên dưới mép của bộ giáp vảy rồng.

Tairn găm lên và Andarna hét lên.

"Violet!" Xaden hét lên.

"Cô ta quá nhanh!" Tôi nghi ngờ con dao găm đã đâm trúng bất cứ thứ gì quan trọng từ vị trí của nó, và tôi đấu tranh với cơn buồn nôn chảy nước miếng để giữ thăng bằng cho lưỡi dao venin duy nhất còn lại của mình và giật lưỡi dao của cô ta ra. Nhưng có điều gì đó không ổn. Vết thương bắt đầu bỏng *rất*, và tôi ngay lập tức chiến đấu để giữ thăng bằng khi axit chảy qua các tĩnh mạch của tôi. Đầu dao không còn màu xanh nữa khi nó rơi khỏi ngón tay tôi.

"Sức mạnh chưa được khai thác như vậy. Chẳng trách chúng ta được gọi đến đây. Người có thể ra lệnh cho bầu trời trao trả toàn bộ sức mạnh của nó, và ta cá là người không biết phải làm gì với nó, đúng không? Kỵ sĩ không bao giờ làm thế. Ta sẽ xé người ra và xem tất cả những tia sét đáng kinh ngạc đó đến từ đâu." Cô ta vung con dao găm còn lại về phía tôi, và tôi nhận ra cô ta đang *đùa giỡn*

với tôi. “Hoặc có lẽ ta sẽ để *hắn* làm vậy. Người sẽ mong muốn được chết nếu ta giao người cho Sage của ta.”

Cô ấy có *giáo viên* à?

Cô ấy là một học sinh chết tiệt, giống như tôi, và tôi bị áp đảo hoàn toàn. Tôi hầu như không thể theo dõi được lưỡi kiếm của cô ấy ở tay nào. Cánh tay tôi có nhịp tim riêng, và hông tôi đang hét lên.

“*Cân bằng sân chơi*,” Xaden ra lệnh. Anh ta chia nhỏ sức mạnh của mình và những cái bóng lao vào từ vách đá bên trái tôi, ném thế giới xung quanh tôi—và venin—vào một đám mây đen hoàn toàn.

Và tôi có sức mạnh của ánh sáng.

Bây giờ tôi là người kiểm soát, và tôi biết địa hình sau lưng Tairn như chính bàn tay mình. Di chuyển sang bên phải, nơi tôi có thể cảm nhận được độ dốc của vai anh ta, tôi vào thế chiến đấu, nắm chặt con dao găm trong tay lạnh, và để sức mạnh của mình bùng nổ trong bóng tối, chiếu sáng bầu trời trong một giây nổ lách tách, vô giá.

Venin mất phương hướng, lưng cô ấy quay về phía tôi. Tôi đâm con dao găm có khắc chữ rune vào giữa xương sườn của cô ấy—ngay tại nơi Xaden đã chỉ cho tôi cách đây nhiều tháng—và rút nó ra để tôi không làm mất nó. Cô ấy loạng choạng lùi lại, khuôn mặt chuyển sang màu xám tro trước khi ngã khỏi lưng Tairn.

Tôi loạng choạng, lao đảo khi axit trong huyết quản tôi cháy dữ dội hơn, mạnh hơn, thiêu đốt tôi từ trong ra ngoài.

“*Cô ấy chết rồi*,” tôi cố gắng nói với họ, ném câu nói đó về phía Tairn, Xaden, Andarna, Sgaeyl... bất kỳ ai có thể đang nghe.

Bóng tối dần tan, để lộ ánh sáng mờ nhạt của hoàng hôn khi tôi loạng choạng tiến về phía yên ngựa, ôm chặt hông để cầm máu từ vết đâm.

“*Bạn bị tổn thương*,” Tairn buộc tội.

“*Tôi ổn*,” tôi nói dối, mở to mắt nhìn chăm chăm khi máu đen sẫm chảy qua các ngón tay tôi. Không ổn. Thật sự không ổn.

Tôi sẽ không thể chiến đấu tay đôi với người khác, không phải với vết thương ở hông, và tôi sẽ sớm quá yếu để sử dụng. Sức mạnh đang chảy ra khỏi tôi cùng với máu của tôi. Tôi tra dao găm vào vỏ. Vũ khí tốt nhất của tôi bây giờ là tâm trí của tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng ổn định nhịp tim và *suy nghĩ*.

“*Chúng đang rơi*,” Tairn nói, và tôi giật mình nhìn thấy ba con rồng lao xuống từ trên trời và đâm sầm xuống đất.

Rồng không người cưỡi.

Được tạo bởi venin.

Và tất cả bọn chúng đều chết vì tôi đã giết một con.

Đó là điều Liam muốn nói với tôi. Khi một con rồng chết, người cưỡi nó cũng chết. Nhưng rõ ràng khi một venin chết, thì con

wyvern mà chúng tạo ra cũng chết. Tất cả chúng. Đó là cách chúng ta có thể cứu mọi người trên chiến trường này.

Có hai kỵ sĩ trong đám quân mà Xaden đang ngăn chặn.

"Chúng ta phải hạ gục bốn người cưỡi ngựa," tôi thì thầm.

"Đúng vậy," Tairn đồng ý, theo dõi suy nghĩ của tôi. "Ý tưởng tuyệt vời."

"Người sẵn sàng đánh cược mạng sống của mình vào chuyện này sao?" Nếu tôi sai, thì cả hai chúng ta đều chết, và Xaden và Sgaeyl cũng vậy.

"Tôi sẽ cược mạng sống của mình vào anh như tôi đã làm từ ngày đầu tiên," anh ta nói, nghiêng mình bay trở lại thung lũng khi những con rồng khác cùng với người cưỡi chúng chạy theo chúng tôi, chắc chắn là theo lệnh của Tairn. Chỉ có Garrick và Brown Scorpiontail của anh ta ở phía trước chúng tôi, bay thấp và nhanh về phía Xaden. "Ba con venin đã chết, nhưng một con thì—"

Tôi kinh hoàng nhìn một tên cầm gậy cao bằng hắc sắc bước ra khỏi bóng tối, ánh mắt đe dọa hướng về Xaden.

"Bên trái!" Tôi hét lên với Xaden.

Sgaeyl quay người và bắn lửa vào venin, nhưng anh ta không hề dừng lại.

Garrick nhào người ra khỏi ghế và ném một con dao găm, nhưng trước khi nó chạm tới mạch máu, người mặc áo choàng đập mạnh cây gậy xuống đất và biến mất như thể hắn chưa từng ở đó ngay từ đầu.

Anh ấy chuyển đi. Nhưng chuyển đi đâu?

"Cái quái gì thế?" Tôi hét vào gió.

"Một vị tướng có thể nhận ra một vị tướng khác và đó là thủ lĩnh của họ," Tairn nói.

Nhà hiền triết?

"Tôi không thể giữ chân chúng lâu hơn được nữa!" Xaden hét lên, cánh tay anh run rẩy dữ dội, trông như thể cơ thể anh đang bị xé toạc ra từng mảnh khi chúng tôi lao về phía cửa thung lũng.

"Kế hoạch mới," tôi nói với Xaden khi Tairn thúc đẩy bản thân đến mức tối đa. "Tôi cần anh để bóng tối buông xuống."

"CÁI GÌ?" Anh ấy đã bắt đầu dao động; tôi có thể thấy điều đó qua những hình dạng căng thẳng trong bóng tối của anh ấy, con rồng đang tuyệt vọng muốn chen vào.

"Quá nhiều đau khổ." Sự tổn thương trong giọng nói của Andarna khiến tôi bàng hoàng.

Tôi quay đầu lại về phía trạm giao dịch và bắt gặp ánh vàng lấp lánh. Tim tôi thất lại. *"Không! Ở đây không an toàn cho anh đâu!"*

"Anh cần em!" cô hét lên.

"Làm ơn hãy trốn đi. Một trong chúng ta phải sống sót," tôi nói với cô ấy khi Tairn bay qua Xaden và Sgaeyl.

"Xaden, anh phải thả bóng tối xuống. Đó là cách duy nhất."

"Tairn!" Sgaeyl hét lên, nỗi sợ hãi thể hiện rõ trong giọng nói của cô ấy theo cách mà tôi chưa từng nghe thấy.

"Đừng yêu cầu tôi làm thế." Ngay cả giọng nói của Xaden cũng run rẩy. Những cái bóng đó đang dần sụp đổ dù anh có muốn hay không. Anh đang tiến gần đến sự kiệt sức.

"Nếu anh đã từng tin tưởng em, Xaden, em cần anh làm điều đó ngay bây giờ", tôi dùng những lời trước đó của anh, thở hỗn hển vì cơn đau nhói ở hông. Anh ấy sẽ đánh mất chính mình vì kiệt sức nếu anh ấy không tin tưởng em.

"Mẹ kiếp!" Trong chớp mắt, bức tường bóng tối sụp đổ, và con rồng bay về phía chúng tôi với tốc độ khủng khiếp. Nếu tôi không làm được điều này, sẽ không ai sống sót. Chúng quá nhiều.

"Hãy tìm ra người cười ngửa mạnh hơn, Tairn." Đó là lựa chọn tốt nhất. Lựa chọn duy nhất.

Chúng ta chỉ còn cách va chạm một phút nữa thôi.

"Một khi tôi hạ gục được tên kỳ sĩ, chỉ còn lại một tên, Xaden. Chỉ cần giết tên đó và toàn bộ wyvern sẽ ngã xuống."

"Tôi tới đây."

Nhưng tôi sẽ đến đó trước. Tairn nhanh hơn Sgaeyl. "Anh đã cứu chúng tôi bằng cách giữ chúng lại lâu như vậy."

Khi anh ta bắt đầu phản ứng, tôi đập mạnh khiến xuống, chặn anh ta lại để tập trung.

Đầu của Tairn xoay trái và phải, tìm kiếm, và tôi phá vỡ bức tường Lưu trữ cuối cùng của mình, giữ một chân vững chắc trên sàn đá cẩm thạch.

"Đó," Tairn nói, đầu quay sang phải. "Cái đó."

Ở góc của đám đông đang bay là một người đàn ông đang ngồi, những đường gân đỏ thẫm chạy dọc theo thái dương và xuống má.

"Bạn chắc chứ?" Tôi hỏi.

"Tích cực."

Ngọn lửa xanh bùng lên từ đám đông, và tôi gần như không thở được trước khi một dòng bóng tối tràn lên từ rìa thung lũng, dập tắt ngọn lửa.

Sức mạnh lan tỏa trong xương tôi, làm rung động toàn bộ con người tôi với lượng năng lượng mà tôi đang buộc cơ thể mình phải chứa đựng.

"Nói cho tôi biết kế hoạch của anh không phải là cố gắng nhảy lên lưng con rồng sao?" Tairn hỏi khi hơi thở của tôi dồn dập. Chỉ thêm vài giây nữa là chúng ta sẽ đủ gần.

"Tôi không cần phải làm thế," tôi nói với anh ta. "Anh không nghe venin nói gì sao? Tôi có thể ra lệnh cho bầu trời đầu hàng toàn bộ sức mạnh của nó, nhưng tôi sẽ cần từng ounce sức mạnh của anh để làm điều đó." Tôi tháo con dấu của mình ra và tấn công một lần, trượt con rồng, rồi lại trượt lần nữa.

Chúng gần như đã ở ngay trước mắt chúng tôi khi tôi liên tục tấn công, đẩy bản thân đến giới hạn trong khi Xaden dập tắt ngọn lửa xanh trước khi chúng có cơ hội thiêu sống tôi.

Tôi không thể ngấm. Tôi chưa sẵn sàng. Có lẽ nếu tôi có thêm một hoặc hai năm để luyện tập, nhưng không phải bây giờ. *"Tôi cần nhiều hơn, Tairn!"*

"Người sẽ cháy mất, Silver One!" hân găm gừ, né ngọn lửa mà Xaden bỏ lỡ. *"Người đã đi đến rìa rồi."*

Cánh tay tôi run rẩy khi tôi giờ chúng lên lần nữa. *"Đây là cách duy nhất tôi có thể cứu họ. Tôi có thể cứu Sgaeyl. Anh chỉ cần quyết định sống, Tairn. Ngay cả khi tôi không làm vậy."*

"Tôi sẽ không nhìn một người cưỡi ngựa khác chết vì họ không biết giới hạn của mình. Một đòn nữa có thể là đòn cuối cùng của anh. Tôi cảm nhận được sức mạnh đang suy yếu của anh."

"Tôi biết chính xác khả năng của mình", tôi hứa khi năng lượng tràn ngập cơ thể tôi một lần nữa, và trái tim tôi giật lên, vật lộn để tìm đúng nhịp điệu. Nóng. Tôi nóng quá, tôi cảm thấy như mình có thể bùng nổ thành ngọn lửa. Tôi đã tiếp nhận quá nhiều sức mạnh. *"Tôi không phải Naolin."*

Nỗi sợ hãi đe dọa nuốt chửng tôi khi con rắn lao về phía chúng tôi, đủ gần để tôi có thể nhìn thấy cái miệng đang găm gừ của nó, nhưng đó không phải nỗi sợ của tôi. Đó là nỗi sợ của Tairn.

"Đến tôi giúp!" Andarna hét lên, và trái tim tôi đập mạnh mặc dù nó đang run rẩy vì năng lượng chảy trong huyết quản. Tôi không có thời gian để nhìn xem cô ấy ở đâu—tôi chỉ hy vọng cô ấy vẫn còn ở tiền đồn.

"Chỉ những gì tôi cần thôi," tôi nói với cô ấy.

Tôi nuốt nước bọt, bàn tay lạnh lặn của tôi nắm chặt con dao găm dính máu khi chúng tôi bay về phía bức tường rỗng. Tôi với lấy sức mạnh vàng của cô ấy, và nó lan xuống sống lưng tôi và bùng nổ trong tôi, thời gian dừng lại xung quanh chúng tôi.

Tairn xòe cánh, đưa chúng tôi lơ lửng trong khi con rồng bay về phía chúng tôi từng inch một, chống lại phép thuật của Andarna bằng phép thuật của chúng.

Tôi muốn giết chết con rắn đó, và xin Chúa giúp tôi, tôi sẽ làm vậy.

"Bây giờ!" Tôi đẩy cánh tay về phía venin và ra lệnh cho tia sét xé bầu trời, và nó đã làm vậy, phân nhánh ra mọi hướng, nhưng tôi chỉ cần điều khiển một trong những đường gân màu xanh bạc của nó. Tôi tập trung vào đường gân gần venin nhất, hạ nó xuống theo những đợt chậm rãi thách thức thời gian. Cánh tay tôi rung lên, và tôi cảm thấy sức mạnh của Tairn đẩy ranh giới cơ thể tôi khi tôi giật mạnh cành cây sang một bên trong quá trình hạ xuống, từng inch một bằng sức mạnh cuối cùng của mình, định vị nó trên venin.

"Nhiều hơn nữa, Tairn!"

Anh ta gầm lên và chính tia sét xé toạc tôi, làm bỏng phổi tôi và thiêu đốt hơi thở của tôi khi món quà của Andarna cạn kiệt. Tôi không cần phải ở gần cô ấy để cảm thấy sự mệt mỏi của cô ấy, sức mạnh của cô ấy cạn kiệt. Nhưng tôi chỉ lấy những gì tôi cần. Andarna sẽ sống ngày hôm nay, ngay cả khi cô ấy là người duy nhất.

Tôi chỉ cần đập vài nhịp tim thôi, nếu không thì sức mạnh này sẽ thiêu đốt tôi và nhấn chìm tôi mất.

Xaden hét lên xuyên qua rào cản trong tâm trí tôi, và âm thanh của sự đau khổ và sợ hãi của anh ấy gần như vượt quá khả năng chịu đựng của tôi. Nhưng không có thời gian để tập trung vào anh ấy, để tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu tôi không thành công. Bởi vì ngay lúc này, tôi đang tập trung vào sự trả thù với sự lạnh lùng khiến ngay cả mẹ tôi cũng phải tự hào.

Cuối cùng kéo tia sét xuống đúng vị trí khi da tôi nóng ran và bỏng rát, tôi giải phóng thời gian và giữ mình thẳng đứng đủ lâu để thấy nó đánh trúng đích, giết chết venin ngay khi năng lượng của nó chạm vào lần đầu tiên. Như thể thời gian vẫn còn đóng băng, cơ thể anh ta từ từ ngã xuống khỏi đỉnh wyvern.

Ngay sau đó, hơn một nửa số quái vật rơi xuống từ trên trời, như thể chúng bị đánh vậy, và như thể nó đã chờ đợi tôi thực hiện mục tiêu của mình, vết thương ở hông tôi đe dọa sẽ thiêu sống tôi.

"Bên trái!" Tairn gầm lên, lao về phía con rồng và người cưỡi nó khi chúng lao về phía chúng tôi với ánh mắt đầy sát khí.

Một sợi dây bóng tối bay lên, quấn quanh cổ con venin khi Tairn nghiêng người sang trái để tránh đòn, và tôi hầu như không giữ được ghế của mình.

Xaden rút thanh kiếm ra khỏi lưng con rồng và kéo nó xuống, trúng ngay vào con dao găm mà nó cầm trên tay.

Chết tiệt, đôi khi tôi quên mất anh ấy đẹp trai đến mức nào.

Biết rằng tất cả bọn họ đều sẽ sống sót, tôi để trọng lực điều khiển cơ thể mình và trượt khỏi lưng Tairn.

"TÍM!" Tôi nghe thấy tiếng hét của Xaden khi tôi ngã xuống.

Trong trường hợp bạn gặp phải chất độc mà bạn không nhận ra, tốt nhất là nên điều trị bằng bất kỳ loại thuốc giải độc nào. Dù bằng cách nào, bệnh nhân cũng sẽ chết, nhưng ít nhất theo cách này bạn sẽ học được điều gì đó.

— SÁCH HƯỚNG DẪN HIỆN ĐẠI CỦA MỤC SƯ F REDERICK DÀNH CHO NGƯỜI CHỮA BỆNH

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM

Tôi nghĩ hôm nay tôi có thể chết.

Không khí ủa vào và tôi cảm thấy như bụng mình đang ở đâu đó phía trên.

Bởi vì tôi đang ngã.

Rơi xuống liên tục.

Tairn gầm lên, và chính sự hoảng loạn, âm thanh của tiếng gầm đó buộc tôi phải mở mắt đủ lâu để thấy anh ta lao xuống cứu tôi, nhưng tôi không thể cảm nhận được anh ta trong đầu mình, không thể cảm nhận được đôi chân mình trên sàn Lưu trữ, không thể tiếp cận được sức mạnh của mình. Tôi bị cắt đứt, không còn trụ vững nữa.

Lưng tôi đập vào thứ gì đó, đẩy hơi thở ra khỏi phổi, làm chậm quá trình hạ xuống nhưng không dừng lại, và vàng lấp lánh dâng lên và hạ xuống xung quanh tôi. Gió lạnh, tiếng kêu hỗn loạn và hủy diệt dừng lại, nhưng ngọn lửa bên trong vẫn tiếp tục, thiếu đốt tôi bằng hàm răng rực lửa. *Thời gian.*

Andarna đã dừng thời gian lại bằng chút sức lực còn lại của mình.

Tôi đang nằm ngửa trên lưng cô ấy, ngã xuống... vì cô ấy không đủ mạnh để mang tôi, nhưng cô ấy đủ can đảm để bay vào trận chiến này. Bây giờ mắt tôi cũng đang nóng bừng. Cô ấy không nên ở đây. Cô ấy nên được giấu trong tiền đồn, an toàn khỏi con rồng lớn gấp ba lần cô ấy.

Còn con wyvern nào không? Chúng ta đã bắt được hết chưa?

Khi thời gian bắt đầu lại, gió quất vào làn da hở của tôi, tôi trượt khỏi lưng cô ấy và được vòng tay mạnh mẽ của con người ôm chặt.

"Violet." Tôi biết giọng nói sâu lắng, hoảng loạn đó. *Xaden*. Nhưng tôi không thể di chuyển, thậm chí không thể tách môi mình

ra để hét lên vì đau đớn khi anh ấy ấn vào vết thương. "Mẹ kiếp, chắc chắn là chất độc. Em phải chống lại nó."

Thuốc độc. Con dao găm có đầu màu xanh lá cây.

Nhưng loại chất độc nào có thể làm tôi tê liệt không chỉ về mặt thể chất mà còn về mặt ma thuật?

"Tôi sẽ chăm sóc em. Chỉ cần...chỉ cần sống. Làm ơn hãy sống."

Tất nhiên là anh ấy muốn tôi sống. Tôi là một phần không thể thiếu trong sự sống còn của anh ấy.

Phải dùng hết sức lực của tôi, nhưng tôi vẫn cố gắng nhấc mí mắt lên trong một giây, và nỗi sợ hãi lộ liễu trong mắt anh ta làm tim tôi nhói lên trước khi tôi bất tỉnh.

...

"Có lẽ không phải là thuốc độc", ai đó nói bằng giọng trầm khi tôi tỉnh dậy nhưng không thể mở mắt ra. Garrick, có lẽ vậy? Chúa ơi, mọi thứ đều *đau*. "Có lẽ là phép thuật".

"Bạn có thấy cách cô ấy quất tia sét thẳng vào đầu tên khốn đó không?" có người hỏi.

"Không phải bây giờ," Bodhi gần như gầm gừ. "Cô ấy đã cứu mạng mày. Cô ấy đã cứu mạng *tất cả* chúng ta."

Nhưng tôi đã không làm vậy. Soleil và...Liam đã chết.

"Máu của cô ấy *đen thui*," Xaden quát lên và siết chặt tay, ôm chặt tôi vào ngực.

"Nó phải là chất độc," Imogen hét lên—một âm thanh mà tôi chưa từng nghe thấy từ cô ấy. "Nhìn kìa! Chúng ta phải đưa cô ấy trở về Basgiath. Nolon *có thể* giúp được."

Vâng. Nolon. Họ cần đưa tôi đến Nolon. Nhưng tôi không thể nói, không thể cử động môi, thậm chí không thể vươn tới những con đường tinh thần đã trở nên quen thuộc với tôi như hơi thở. Bị cắt đứt khỏi Tairn, khỏi Andarna...khỏi Xaden là một cực hình.

"Đó là chuyến bay kéo dài mười hai giờ." Giọng của Xaden vang lên. "Và tôi khá chắc là cánh tay cô ấy bị gãy."

Tôi sẽ chết trong mười hai giờ nữa. Lời hứa về sự lãng quên ngọt ngào đã lơ lửng ở rìa ý thức của tôi, lời hứa về sự bình yên nếu tôi đồng ý buông bỏ.

"Có một nơi nào đó gần hơn," Xaden khẽ nói, và tôi cảm thấy những ngón tay anh lướt trên má tôi. Chuyển động đó dịu dàng đến khó chịu.

Một làn sóng lửa khác thiêu đốt tôi, thiêu đốt mọi dây thần kinh, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là nằm đó và chịu đựng.

Hãy dừng lại đi. Các vị thần ơi, hãy dừng lại đi.

"Anh không thể nghiêm túc được." Giọng nói của ai đó hạ xuống thành tiếng rít.

"Bạn sẽ khiến mọi thứ gặp nguy hiểm", Garrick cảnh báo khi cơn buồn ngủ kéo đến, lối thoát duy nhất khỏi cơn đau nhói.

Tairn rống to đến nỗi lồng ngực tôi rung lên. Ít nhất thì anh ấy cũng ở gần.

"Tôi sẽ không nói thế nữa đâu," Imogen lẩm bẩm, "nếu không anh ta có thể sẽ ăn thịt cô đấy. Và đừng quên, nếu cô ấy chết, thì khả năng rất cao là Xaden cũng sẽ chết."

"Tôi không nói là anh ấy không nên làm vậy, chỉ nhắc nhở anh ấy về những rủi ro đang gặp phải thôi," Garrick trả lời.

Tairn có thể cảm nhận được sự xa cách giữa chúng ta không? Anh ấy có đau khổ giống như tôi không? Thanh kiếm cũng bị tẩm độc sao? Andarna có thể bay không? Hay cô ấy cần ngủ?

Ngủ. Đó là điều tôi muốn. Giấc ngủ mát mẻ, hạnh phúc và trống rỗng.

"Tôi không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với tôi!" Xaden hét vào mặt ai đó. "Chúng ta sẽ đi và đó là lệnh."

"Không cần lệnh đâu anh bạn. Chúng ta sẽ cứu cô ấy." Đó là Bodhi. Tôi nghĩ vậy.

"Hãy sống đúng với biệt danh của mình và chiến đấu với điều này, Violence," Xaden thì thầm bên tai tôi. Rồi anh ấy nói lớn hơn, với một ai đó ở xa hơn, "Chúng ta phải đưa cô ấy đến chỗ anh ấy. Chúng ta phải cưỡi ngựa." Tôi cảm thấy sự thay đổi khi anh ấy bắt đầu bước đi, nhưng sự đau đớn khi di chuyển trên vết thương là quá nhiều, và tôi mờ dần vào bóng tối.

...

Nhiều giờ trôi qua trước khi tôi tỉnh lại. Có thể là vài giây. Có thể là nhiều ngày. Có thể là mãi mãi và tôi đã bị Malek kết án tra tấn mãi mãi vì sự liều lĩnh của mình, nhưng tôi không thể hối hận vì đã cứu họ.

Có lẽ tốt hơn nếu tôi chết. Nhưng lúc đó Xaden có thể sẽ chết.

Bất kể điều gì đang chen giữa chúng ta lúc này, tôi đều không muốn anh ấy chết. Tôi sẽ không bao giờ muốn điều đó.

Một luồng gió đều đều thổi vào mặt tôi và tiếng đập cánh đều đặn cho tôi biết chúng tôi đang bay, và tôi phải dùng hết sức lực để nhắc một mí mắt khi chúng tôi bay qua Vách đá Dralor. Độ cao hàng ngàn feet là không thể nhắm lẩn. Đó là điều khiến cuộc nổi loạn của người Tyrrish không chỉ khả thi mà còn gần như thành công.

Chất độc thiêu đốt mọi mạch máu, mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể tôi khi nó chạy qua tôi mà không được kiểm soát, làm chậm nhịp tim của tôi. Ngay cả sự trớ trêu rằng tôi sẽ chết vì chất độc, một điều mà tôi có kiến thức vô song, cũng không thể khiến tôi tập

hợp năng lượng để nói, để đưa ra bất kỳ suy nghĩ nào về thuốc giải độc. Làm sao tôi có thể khi tôi thậm chí không biết thứ gì đã được sử dụng trên tôi? Cho đến vài giờ trước, tôi thậm chí còn không biết venin tồn tại ngoài những câu chuyện ngụ ngôn, và bây giờ không có gì ngoài nỗi đau và cái chết.

Chỉ là vấn đề thời gian thôi, và thời gian của tôi thì ngắn.

...

Cái chết còn tốt hơn là phải tồn tại thêm một giây nào nữa trong đồng tro tàn của một cơ thể này, nhưng rõ ràng đó là một sự thương xót mà tôi không được phép có khi bị đánh thức.

Không khí. Không đủ không khí. Phổi của tôi khó thở.

"Bạn có chắc về điều này không?" Imogen hỏi.

Mỗi bước đi của Xaden lại mang đến một cơn đau đón mới bắt đầu từ hông tôi và lan ra toàn bộ cơ thể.

"Đừng hỏi anh ta điều đó nữa," Garrick quát. "Anh ta đã quyết định rồi. Ủng hộ anh ta hoặc cút xéo đi, Imogen."

"Và đó là một điều tồi tệ," một người đàn ông khác đáp trả.

"Khi *mày* có một trăm lể bảy vết sẹo trên lưng, thì *mày* phải đưa ra quyết định, Ciaran," Bodhi gầm gừ.

Tiếng gầm của Tairn làm tôi giật mình, và tôi giật mình, điều này chỉ làm tăng thêm sự tra tấn không thể diễn tả được đang hành hạ cơ thể tôi lúc này.

"Đó là gì vậy?" Garrick hỏi từ đầu đó bên trái.

"Về cơ bản, anh ấy nói rằng anh ấy sẽ nấu chín tôi nếu tôi thất bại", Xaden trả lời, ôm tôi chặt hơn. Tôi đoán rằng một phần của mối liên kết đó vẫn còn nguyên. Má tôi áp vào vai anh ấy, và tôi thề rằng tôi cảm thấy anh ấy lướt một nụ hôn lên trán tôi, nhưng điều đó không thể đúng được.

Bạn không giữ bí mật với người mà bạn quan tâm, chứ đừng nói đến những bí mật có thể khiến tôi mất mạng bất cứ lúc nào nếu nhịp tim đập loạn xạ của tôi là một dấu hiệu.

Nó đang cố gắng bơm chất lỏng đang làm bỏng tĩnh mạch của tôi.

Trời ơi, ước gì anh ta để tôi chết đi.

Tôi đáng bị như vậy. Tôi là lý do khiến Liam chết. Tôi quá yếu đuối đến nỗi tôi thậm chí còn không nhận ra Dain đã lấy đi ký ức của tôi và dùng chúng để chống lại tôi—chống lại Liam.

"Em phải chiến đấu, Vi," Xaden thì thầm vào trán tôi khi chúng tôi di chuyển. "Em có thể ghét anh bao nhiêu tùy thích khi em thức dậy. Em có thể hét lên, đánh, ném những con dao găm chết tiệt của em vào anh, anh không quan tâm, nhưng em phải sống. Em không thể khiến anh phải lòng em rồi chết. Không có gì trong số này đáng

giá nếu không có em." Anh ấy nghe có vẻ chân thành đến nỗi tôi gần như tin anh ấy.

Đó chính xác là lý do khiến tôi rơi vào tình huống này ngay từ đầu.

"Xaden?" một giọng nói quen thuộc vang lên, nhưng tôi không nhớ ra. Có lẽ là Bodhi? Một trong những học sinh năm hai? Quá nhiều người lạ. Và không có bạn bè.

Liam đã chết.

"Anh phải cứu cô ấy."

Các người đều là đồ hèn nhát.
— NHỮNG LỜI CUỐI CÙNG CỦA FEN R IORSON (ĐÃ BỊ XÓA)

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

XADEN

"Sẽ ổn thôi." Giọng nói của Sgaeyl dịu dàng hơn bao giờ hết khi cô ấy dùng vớ tôi. Nhưng rồi, cô ấy không chọn tôi vì tôi cần được chiều chuộng. Cô ấy chọn tôi vì những vết sẹo trên lưng và vì sự thật đơn giản rằng tôi là cháu trai của người cưỡi ngựa thứ hai của cô ấy—người đã không vượt qua được phần tư.

"Bạn không biết rằng cô ấy sẽ ổn. Không ai biết cả." Đã ba ngày chết tiệt trôi qua, và Violet vẫn chưa tỉnh lại. Ba ngày không bao giờ kết thúc mà tôi đã dành trên chiếc ghế bành này, đi trên lưỡi dao giữa sự tĩnh táo và sự điên rồ, nghiền cứu từng nhịp thở lên xuống của lồng ngực cô ấy chỉ để chắc chắn rằng cô ấy vẫn còn thở.

Phổi của tôi chỉ đầy không khí khi phổi của cô ấy cũng vậy, và khoảng thời gian giữa các nhịp tim của tôi tràn ngập nỗi sợ hãi sắc nhọn, bao trùm toàn bộ.

Cô ấy chưa bao giờ trông mong manh với tôi, nhưng giờ thì có, nằm giữa giường tôi, đôi môi nhợt nhạt và nứt nẻ, phần đuôi tóc xỉn màu hơn màu sắc như lưỡi dao thường thấy. Trong ba ngày, mọi thứ về cô ấy đều có cảm giác như thể sự sống đã bị rút cạn khỏi cơ thể cô ấy, chỉ còn lại một bóng hình của tâm hồn bên dưới làn da.

Nhưng ít nhất thì hôm nay, ánh sáng buổi sáng cho thấy đôi má của cô có thêm chút sắc tố dọc theo đường tối hơn của kính bay so với ngày hôm qua.

Tôi là một thằng ngốc. Tôi nên để cô ấy ở Basgiath. Hoặc gửi cô ấy đi cùng Aetos, ngay cả khi điều đó làm căng thẳng Sgaeyl và Tairn. Cô ấy không bao giờ nên chịu đựng hình phạt mà Đại tá Aetos đã đưa ra. Đối với một tội ác mà cô ấy thậm chí không biết tôi đang phạm phải. Thậm chí không nghi ngờ.

Tôi đưa tay vuốt tóc. Cô ấy không phải là người duy nhất đau khổ.

Liam sẽ còn sống.

Liam. Cảm giác tôi lỗi kết hợp với nỗi đau thấu tâm hồn, và tôi gần như không thể thở được vì nỗi đau trong lồng ngực. Tôi đã ra lệnh cho anh trai nuôi của mình giữ cô ấy an toàn, và lệnh đó khiến anh ấy bị giết. Cái chết của anh ấy là do tôi.

Tôi đáng lẽ phải biết điều gì đang chờ đợi chúng tôi ở Athebyne

—
"Anh nên nói với cô ấy về venin. Tôi đã đợi anh truyền đạt thông tin, và giờ cô ấy đang đau khổ," Tairn gầm gừ. Con rồng là hiện thân sống động, phun lửa của nỗi xấu hổ của tôi. Nhưng ít nhất thì mối liên kết giữa bốn chúng tôi vẫn còn, ngay cả khi anh ta không thể giao tiếp với cô ấy—điều đó có nghĩa là Violet vẫn còn sống.

Anh ta có thể hét vào mặt tôi bất cứ lúc nào miễn là trái tim cô ấy vẫn đập.

"Tôi đáng lẽ phải làm nhiều điều khác đi." Điều tôi không nên làm là đấu tranh với cảm xúc của mình dành cho cô ấy. Tôi đáng lẽ phải nắm lấy cô ấy sau nụ hôn đầu tiên theo cách tôi muốn và giữ cô ấy bên mình, đáng lẽ phải để cô ấy tiến sâu vào bên trong.

Mí mắt tôi ngứa như giấy nhám mỗi lần chớp mắt, nhưng tôi đang chống lại cơn buồn ngủ bằng mọi xương trong cơ thể. Giấc ngủ là nơi tôi nghe thấy tiếng hét đau đớn của cô ấy, nghe cô ấy khóc rằng Liam đã chết, nghe cô ấy gọi tôi là đồ phản bội khốn kiếp hết lần này đến lần khác.

Cô ấy không thể chết, và không chỉ vì có khả năng tôi sẽ không sống sót. Cô ấy không thể chết vì tôi *biết* tôi không thể sống thiếu cô ấy ngay cả khi tôi có chết. Ở đâu đó giữa cú sốc khi chúng tôi bị thu hút trên đỉnh tháp pháo đó cho đến khi nhận ra cô ấy đã liều mạng sống của mình bằng cách nhường một chiếc ủng cho người khác trên lan can vào ngày đầu tiên đó cho đến khi cô ấy ném những con dao găm đó vào đầu tôi dưới gốc cây sồi, tôi đã dao động. Tôi đáng lẽ phải nhận ra mối nguy hiểm khi đến quá gần ngay lần đầu tiên tôi đặt cô ấy nằm ngửa và cho cô ấy thấy cô ấy có thể dễ dàng giết tôi như thế nào trên tấm thảm - một điểm yếu mà tôi không cho phép bất kỳ ai khác - nhưng tôi đã gạt bỏ nó như một sự thu hút không thể phủ nhận đối với một người phụ nữ có vẻ đẹp độc đáo. Khi tôi chứng kiến cô ấy chinh phục Gauntlet, rồi bảo vệ Andarna tại Threshing, tôi đã vấp ngã, choáng váng trước cả sự xảo quyệt và lòng danh dự của cô ấy. Khi tôi xông vào phòng cô ấy và thấy bàn tay gian trá của Oren ở cổ họng cô ấy, cơn thịnh nộ khiến tôi dễ dàng giết chết cả sáu người bọn họ mà không chớp mắt đáng lẽ phải báo cho tôi biết rằng tôi đang tiến đến một vách đá. Và khi cô ấy mỉm cười với tôi sau khi làm chủ được chiếc khiên của mình chỉ trong vài phút, khuôn mặt cô ấy sáng bừng lên khi tuyết rơi xung quanh chúng tôi, tôi đã ngã xuống.

Chúng tôi thậm chí còn chưa hôn nhau mà tôi đã ngã.

Hoặc có thể là khi cô ấy ném dao vào Barlowe hoặc khi sự ghen tuông ăn mòn tôi khi thấy Aetos hôn cái miệng mà tôi đã mơ thấy vô số lần. Nhìn lại, có hàng ngàn khoảnh khắc nhỏ bé đã kéo tôi vượt qua bờ vực vì người phụ nữ đang ngủ trên chiếc giường mà tôi luôn hình dung cô ấy nằm.

Và tôi chưa bao giờ nói với cô ấy. Cho đến khi cô ấy mê sảng vì chất độc. Tại sao? Bởi vì tôi sợ trao cho cô ấy quyền lực đối với tôi khi cô ấy đã nắm giữ tất cả? Bởi vì cô ấy là con gái của Lilith Sorrengail? Bởi vì cô ấy liên tục cho Aetos cơ hội thứ hai và thứ ba?

Không. Bởi vì tôi không thể nói những lời đó với cô ấy mà không hoàn toàn, hoàn toàn trung thực với cô ấy, và sau cách cô ấy nhìn tôi ở hồ, sự phản bội hoàn toàn—

Tiếng sột soạt của ga trải giường khiến ánh mắt tôi hướng về khuôn mặt cô ấy, và tôi hít thở thật sâu lần đầu tiên kể từ khi cô ấy ngã khỏi lưng Tairn. Mắt cô ấy mở.

"Em tỉnh rồi." Giọng tôi nghe như thể bị kéo lê trên đường sỏi, trong khi tôi cứ nghĩ rằng đó chỉ là tiếng trái tim mình.

Tôi loạng choạng đứng dậy và bước hai bước để tách tôi ra khỏi giường cô ấy. Cô ấy đã tỉnh. Cô ấy còn sống. Cô ấy đang... mỉm cười? Chắc là do ánh sáng. Người phụ nữ này có lẽ muốn thiêu cháy tôi.

"Tôi có thể kiểm tra bên cạnh cô không?" Tấm nệm lún xuống một chút khi tôi ngồi gần hông cô ấy.

Cô gật đầu và giơ tay lên như một con mèo đang ngủ trưa dưới ánh nắng trước khi với lấy chân.

Kéo chăn ra, tôi cởi chiếc áo choàng phủ trên chiếc váy ngủ ngắn mà tôi đã thay cho cô ấy vào buổi tối đầu tiên và từ từ nhấc gấu váy lên trên làn da mềm mại của hông cô ấy, chuẩn bị tinh thần cho những tua đen làm đổi màu các tĩnh mạch của cô ấy trong suốt chuyến bay nhưng đã dần biến mất kể từ khi chúng tôi đến. Không có gì cả. Chỉ là một đường bạc mỏng một inch phía trên xương hông của cô ấy. Không khí tràn ra từ phổi tôi trong sự nhẹ nhõm. "Thật kỳ diệu."

"Có gì kỳ diệu thế?" cô ấy khàn giọng nói, nhìn xuống vết sẹo mới của mình.

Chết tiệt. Tôi sẽ là một người chữa bệnh tệ hại. "Nước." Tay tôi run lên vì kiệt sức, hoặc nhẹ nhõm, tôi thậm chí không quan tâm, khi tôi rót một cốc nước từ bình trên bàn cạnh giường. "Bạn hẳn khát lắm."

Cô ấy cố ngồi xuống, rồi cầm lấy ly nước, uống hết sạch. "Cảm ơn."

"Em là vậy." Tôi đặt chiếc ly rỗng lên tủ đầu giường rồi quay lại nhìn cô, nhìn vào đôi mắt nâu hạt dẻ ám ảnh tôi kể từ Parapet. "Em thật kỳ diệu," tôi thì thầm kết thúc. "Anh đã rất sợ hãi, Violet. Không có từ ngữ nào diễn tả hết được."

"Em ổn mà, Xaden," cô ấy nhẹ nhàng nói, đưa tay lên đặt trên trái tim đang đập thành thịch của tôi.

"Anh nghĩ anh sắp mất em rồi." Lời thú nhận thốt ra thật nghẹn ngào, và có lẽ nó đang thử vận may của tôi sau tất cả những gì tôi đã gây ra cho cô ấy, nhưng tôi không thể không cúi xuống và lướt môi lên trán cô ấy, rồi thái dương cô ấy. Trời ơi, tôi sẽ hôn cô ấy mãi mãi nếu tôi nghĩ điều đó sẽ ngăn chặn được cuộc cãi vã sắp tới, giữ chúng ta trong khoảnh khắc nguyên sơ này, nơi tôi thực sự có thể tin rằng mọi thứ có thể ổn thỏa giữa chúng ta, rằng tôi đã không phá hỏng hoàn toàn điều tuyệt vời nhất từng xảy đến với tôi.

"Anh sẽ không mất em đâu." Cô ấy nhìn tôi với vẻ bối rối, mỉm cười như thể tôi vừa nói điều gì đó kỳ lạ. Sau đó, cô ấy nghiêng người vào và hôn tôi.

Cô ấy vẫn muốn tôi. Sự tiết lộ này khiến trái tim tôi *đập mạnh*. Tôi hôn sâu hơn, lướt lưỡi trên môi dưới mềm mại của cô ấy và nhẹ nhàng mút lấy đường cong dịu dàng. Chỉ cần thế là nhu cầu tràn ngập cơ thể tôi, nóng bỏng và đòi hỏi. Luôn luôn như thế này giữa chúng tôi—một tia lửa nhỏ nhất cũng có thể bùng cháy dữ dội thiêu rụi mọi suy nghĩ không liên quan đến việc tôi có thể khiến cô ấy rên rỉ theo bao nhiêu cách. Chúng tôi sẽ có cả một cuộc đời với những khoảnh khắc như thế này ở phía trước, khi tôi có thể lột trần cô ấy đến tận da và tôn thờ mọi đường cong và hõm sâu trên cơ thể cô ấy, nhưng đây không phải là một trong số đó, không phải khi cô ấy mới chỉ thức dậy được năm phút. Tôi lùi lại, từ từ buông miệng cô ấy ra. "Anh sẽ đền bù cho em", tôi hứa, nắm chặt đôi bàn tay mỏng manh của cô ấy giữa đôi bàn tay thô ráp của mình. "Anh không nói rằng chúng ta sẽ không chiến đấu hoặc em sẽ không muốn ném những con dao găm đó vào anh khi anh chắc chắn là một kẻ ngốc, nhưng anh thề rằng anh sẽ luôn cố gắng để làm tốt hơn."

"Bia tôi sao?" Cô ấy lùi lại với nụ cười tò mò.

Tôi chớp mắt khi lông mày tôi nhíu lại. Cô ấy đã mất trí nhớ rồi sao? "Cô nhớ được bao nhiêu? Khi chúng tôi đưa cô đến đây, chất độc đã lan đến não cô và—"

Đôi mắt cô ấy lóe lên, và có điều gì đó thay đổi, điều gì đó khiến bụng tôi chùng xuống như một tảng đá khi cô ấy giật tay khỏi tay tôi.

Cô ấy liếc nhìn đi chỗ khác, và đôi mắt cô ấy sáng lên theo cách cho tôi biết rằng cô ấy đang kiểm tra những con rỗng của mình.

"Đừng hoảng sợ. Mọi thứ đều ổn. Andarna không còn như trước nữa, nhưng cô ấy là... cô ấy." Cô ấy giờ to khủng khiếp, nhưng tôi sẽ không nói điều đó với Violet. Theo Tairn, món quà của cô ấy cũng đã mất, nhưng vẫn còn nhiều thời gian để chia sẻ tin tức đó. Thay vào đó, tôi nói, "Người chữa bệnh nói với tôi rằng ông ấy không chắc chất độc có thể gây ra tác dụng lâu dài nào, bởi vì đó là thứ mà

ông ấy chưa từng thấy, và không ai thực sự biết mất bao lâu để lấy lại ký ức của bạn nếu có bất kỳ tổn thương lâu dài nào, nhưng tôi sẽ nói cho bạn biết—”

Cô ấy giơ tay lên và nhìn quanh phòng, như thể lần đầu tiên nhận ra chúng tôi đang ở đâu, rồi lùi lại khỏi giường, kéo chặt áo choàng. Ánh mắt cô ấy siết chặt ngực tôi khi cô ấy loạng choạng đi đến những ô cửa sổ lớn dọc theo phòng ngủ của tôi.

Những cửa sổ nhìn ra ngọn núi, nơi pháo đài này được xây dựng xuống thung lũng bên dưới và hàng cây cháy đen đánh dấu nơi mặt đất bị thiêu rụi thành đá và thị trấn yên tĩnh—trước đây là một thành phố—Aretia nằm bên dưới chúng tôi.

Thị trấn mà chúng ta đã phải làm việc cật lực để xây dựng lại từ một đồng tro tàn và đổ nát.

“Violet?” Tôi giơ tấm khiên lên, cố gắng tôn trọng sự riêng tư của cô ấy khi bước đến bên cô ấy, nhưng trời ơi, tôi cần biết cô ấy đang nghĩ gì.

Đôi mắt cô mở to khi nhìn khắp thị trấn, mỗi công trình đều có mái nhà xanh giống hệt nhau, rồi dừng lại ở Đền Amari, đây là địa danh nổi tiếng nhất bên cạnh thư viện của chúng tôi.

“Chúng ta đang ở đâu? Và đừng có mà nói dối tôi,” cô ấy nói. “Lần nữa nhé.”

Không phải lần nữa. “Anh nhớ chứ.”

“Tôi nhớ.”

“Cảm ơn Chúa,” tôi lẩm bẩm, luồn tay vào tóc. Thật tốt khi chứng minh rằng cô ấy thực sự đã lành, nhưng... chết tiệt.

“Chúng ta. Đang. Ở. Đâu?” Cô ấy cắn từng chữ, mắt nheo lại nhìn tôi. “Nói đi.”

“Nhìn cách cô nhìn tôi thì có vẻ cô đã biết rồi.” Không thể nào người phụ nữ thông minh này lại không nhận ra ngôi đền đó được.

“Trông giống Aretia.” Cô ấy chỉ vào cửa sổ. “Chỉ có một ngôi đền có những cột trụ đặc biệt đó. Tôi đã thấy những bức vẽ.”

“Đúng vậy.” Tuyệt vời. Chết tiệt. Người phụ nữ.

“Aretia đã bị thiêu rụi. Tôi cũng đã thấy những bức vẽ đó, những bức mà các thư ký mang về để thông báo công khai. Mẹ tôi kể với tôi rằng bà đã tận mắt nhìn thấy đồng than hồng, vậy chúng ta đang ở đâu?” Giọng bà cao lên.

“Aretia.” Thật thoải mái khi nói sự thật với cô ấy.

“Xây dựng lại hay không bao giờ bị đốt cháy?” Cô ấy quay lưng lại với tôi.

“Đang trong quá trình xây dựng lại.”

“Tại sao tôi chưa từng đọc về điều này?”

Tôi bắt đầu nói với cô ấy, nhưng cô ấy giơ tay lên và tôi đợi. Cô ấy cũng chỉ mất một phút để giải quyết vấn đề.

Cô ấy chỉ vào di vật nổi loạn của tôi và nói, “Melgren không thể thấy được kết quả khi có hơn ba người ở cùng nhau. Đó là lý do tại

sao các người không được phép tụ tập."

Tôi không thể nhịn được. Tôi mỉm cười. Người phụ nữ tuyệt vời này là của tôi. Hoặc đã từng là của tôi. Sẽ lại là của tôi nếu tôi có điều gì để nói về nó. Mà có lẽ tôi không có. Tôi thở dài, nụ cười biến mất ngay lập tức. Chết tiệt.

Không, tôi sẽ không bỏ cuộc cho đến khi cô ấy bảo tôi làm vậy.

Mọi chuyện có thể phức tạp, nhưng cả hai chúng ta đều vậy.

"Và chúng ta không đủ lớn để thu hút sự chú ý của các thư ký nữa. Chúng ta không ẩn núp. Chúng ta chỉ không... quảng cáo sự tồn tại của mình." Đó cũng là lý do tại sao nơi này về mặt kỹ thuật vẫn là... của tôi. Giới quý tộc không thực sự muốn ném tiền vào một thành phố bị thiêu rụi hay bị đánh thuế trên vùng đất không sử dụng được. Cuối cùng họ sẽ nhận ra. Cuối cùng tôi sẽ mất nó. Rồi tôi sẽ mất đầu. "Bạn có thể biết bất cứ điều gì bạn muốn. Chỉ cần hỏi."

Cô cứng người lại. "Nói cho tôi biết một điều ngay bây giờ."

"Bất cứ điều gì."

"Là..." Vai cô run rẩy khi cô hít vào. "Liam thực sự đã chết sao?"

Liam. Một nỗi buồn mới đâm xuyên qua xương sườn tôi. Nhịp tim đập trong im lặng khi tôi cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, nhưng không có từ nào, vì vậy tôi lấy từ trong túi ra bức chạm khắc Andarna mới hoàn thành, cỡ lòng bàn tay mà Liam đã làm.

Cô ấy quay về phía tôi, ánh mắt ngay lập tức dừng lại ở bức tượng nhỏ, và mắt cô ấy ngấn lệ. "Là lỗi của tôi."

"Không, nó là của tôi. Nếu tôi nói với cô mọi thứ sớm hơn, cô đã được chuẩn bị. Có lẽ cô đã dạy cho tất cả chúng ta cách giết chúng." Tâm hồn tôi lại tan vỡ khi cô ấy gạt đi hai giọt nước mắt bằng mu bàn tay. Tôi đặt bức chạm khắc vào tay cô ấy. "Tôi biết tôi nên làm vậy, nhưng tôi không thể chịu được việc đốt nó. Chúng tôi đã chôn cất anh ấy ngày hôm qua. Vâng, những người khác đã làm vậy. Tôi chưa rời khỏi căn phòng này kể từ khi chúng tôi đến đây." Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, và tôi chỉ có thể không với tới cô ấy, nhưng tôi biết tôi là nơi cuối cùng cô ấy sẽ tìm kiếm sự an ủi. "Tôi chưa rời xa cô."

"Được rồi, anh có lợi ích trong sự sống còn của tôi", cô nói đùa với nụ cười mỉa mai, nước mắt chảy dài. "Cho tôi một giây để mặc quần áo, rồi chúng ta sẽ nói chuyện".

"Đuổi tôi ra khỏi phòng của chính mình." Tôi dùng giọng điệu mỉa mai, trêu chọc vốn rất dễ dàng khi nói đến cô ấy và lùi lại. "Cái mới."

"Bây giờ, Riorson."

Tôi không thể không nhăn mặt. Cô ấy không bao giờ dùng họ của tôi. Có lẽ là vì cô ấy không thích nhớ rằng tôi là con trai của Fen Riorson, và tất cả những gì cha tôi đã lấy đi của cô ấy, nhưng tôi luôn là Xaden đối với cô ấy. Sự mát mát giống như một vực thẳm

không đáy, giống như một đòn chí mạng. "Phòng tắm ở đằng kia." Tôi chỉ vào bức tường xa và sải bước về phía lối ra, vung kiếm qua lưng trên đường ra.

Anh họ tôi đang dựa vào tường, nói chuyện với Garrick, người đang khoe một vết sẹo dài sáu inch từ thái dương đến hàm, nhưng cả hai đều im lặng khi tôi đóng cửa lại sau lưng. Họ căng thẳng và Garrick đứng thẳng dậy. "Cô ấy đã tỉnh."

"Cảm ơn Amari," Bodhi nói, vai anh chùng xuống. Cánh tay anh vẫn còn trong băng, đang hồi phục sau bốn chỗ bị gãy tĩnh mạch.

"Cô ấy sẽ phải lựa chọn." Tôi nhìn Garrick, nhận thấy sự lo lắng trong mắt anh. Anh đã nói với tôi rằng anh nghĩ cô ấy sẽ giữ bí mật của chúng ta. Sự lo lắng đó là cho trạng thái tinh thần của tôi nếu cô ấy không tha thứ cho tôi vì đã không nói cho cô ấy biết sớm hơn. "Hoặc là cô ấy sẽ giữ bí mật của chúng ta hoặc là cô ấy sẽ không."

"Đó là điều mà anh phải tìm ra," anh trả lời. "Và sau đó dạy cô ấy cách giấu nó khỏi Aetos nếu cô ấy muốn."

"Có tin tức gì từ tờ rơi không?"

"Syrena còn sống, nếu đó là điều anh hỏi," Bodhi trả lời. "Em gái cô ấy cũng vậy. Nhưng những người còn lại..." Anh lắc đầu.

Ít nhất thì họ đã thoát ra được, và giờ Violet đã tỉnh, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào. "Anh có biết cái hộp mà Chradh bị thu hút ở Resson là gì không?" Tôi hỏi. Con rồng của Garrick cực kỳ nhạy cảm với chữ rune, điều này cho phép họ định vị và lấy được chiếc hộp sắt nhỏ bên dưới đồng đồ nát của tháp đồng hồ.

"Họ đang xử lý ngay bây giờ. Hy vọng chúng ta sẽ có câu trả lời trong vài giờ tới. Tôi mừng là cô ấy vẫn ổn, Xaden. Tôi sẽ nói với những người khác." Anh gật đầu một cái và đi xuống hành lang, gần như quen thuộc với cách bố trí của lâu đài như tôi, xét đến việc anh đã dành mỗi mùa hè ở đây trước khi có sự bội giáo, hay *ly khai*, như người Navarrian gọi cuộc nổi loạn của Bồ.

Thật buồn cười khi mọi người đổi tên mọi thứ khiến họ cảm thấy không thoải mái. Chúng ta mất niềm tin rằng nhà vua của chúng ta sẽ làm điều đúng đắn. Và họ gọi *chúng ta* là kẻ phản bội.

Bodhi nhăn mũi.

"Cái gì?"

"Mùi của anh giống như mùi mông rỗng vậy."

"Cút đi." Tôi hít một hơi và không thể phản đối. "Tôi đang dùng phòng của anh."

"Tôi sẽ coi đó là một ân huệ cá nhân."

Tôi giờ ngón giữa và hướng về phía phòng anh ấy.

...

Một giờ sau, tôi đã tắm xong và đang sốt ruột chờ bên ngoài phòng mình trong bộ đồ da mới cùng Bodhi, anh ấy đang cố gắng hết sức để làm tôi vui vẻ hơn như anh ấy vẫn thường làm, thì cánh cửa mở ra và Violet đứng đó.

Tôi gần như nuốt lưỡi khi nhìn thấy mái tóc ẩm ướt, không buộc của cô ấy uốn cong ngay dưới ngực. Tôi thậm chí không thể diễn tả được điều gì ở những sợi tóc đó khiến tôi ngay lập tức muốn quan hệ với cô ấy, và tôi quá bận chiến đấu để giữ tay ở hai bên để đặt câu hỏi tại sao lại như vậy.

Cô ấy tồn tại và tôi bị kích thích. Tôi đã chấp nhận sự thật đặc biệt đó trong năm qua.

Bodhi cười toe toét, nở một nụ cười giống hệt như cô tôi vẫn thường cười. "Thật vui khi thấy cô đã dậy và đi lại, Sorrengail." Sau đó, anh ấy vỗ vai tôi khi anh ấy bước đi, ngoái lại nhìn qua vai. "Tôi sẽ lấy kế hoạch dự phòng. Chúc may mắn."

Trời ơi, tôi muốn kéo cô ấy vào vòng tay và yêu cô ấy cho đến khi cô ấy quên hết mọi thứ ngoại trừ việc chúng tôi tốt đẹp thế nào khi ở bên nhau, nhưng tôi chắc chắn rằng đó là điều cuối cùng cô ấy muốn nữa.

"Quay lại đi", cô ấy nhẹ nhàng nói, và tim tôi hẫng đi một nhịp.

"Miễn là cô mời tôi." Tôi bước vào, ghét sự ngờ vực trong mắt cô ấy.

Bất kể Violet có tin tôi hay không, tôi chưa bao giờ nói dối cô ấy. Chưa một lần nào.

Tôi cũng chưa bao giờ hoàn toàn trung thực.

"Tất cả những thứ này đều là bản gốc à?" cô ấy hỏi, ánh mắt lướt qua phòng ngủ của tôi.

"Phần lớn pháo đài được làm bằng đá", tôi nói khi cô ấy nghiên cứu các mái vòm chi tiết trên trần nhà, ánh sáng tự nhiên từ các cửa sổ chiếu vào bức tường phía tây. "Đá không cháy".

"Phải."

Tôi nuốt nước bọt. Khó khăn. "Tôi nghĩ sau tất cả những gì anh đã thấy, câu hỏi tôi phải hỏi trước khi kể cho anh nghe mọi chuyện khá đơn giản. Anh có tham gia không? Anh có sẵn sàng chiến đấu với chúng tôi không?" Cô ấy cũng có thể dễ dàng quyết định giao nộp tất cả chúng tôi. Cô ấy không biết đủ để lên án chúng tôi, nhưng giờ cô ấy biết rồi.

"Tôi đồng ý." Cô gật đầu.

Cảm giác nhẹ nhõm dâng trào trong tôi mạnh mẽ hơn bất kỳ điều gì tôi có thể truyền từ Sgaeyl, và tôi với lấy cô ấy. "Tôi rất xin lỗi vì đã phải tiếp tục..." Lời nói của tôi chết lặng trên đầu lưỡi khi cô ấy lùi lại, tránh tôi.

"Không xảy ra đâu." Một thế giới đau thương lóe lên trong đôi mắt nâu hạt dẻ đó, và tôi chết *tiệt*. "Chỉ vì tôi tin anh và sẵn sàng chiến đấu với anh không có nghĩa là tôi sẽ tin tưởng anh bằng cả

trái tim mình một lần nữa. Và tôi không thể ở bên một người mà tôi không tin tưởng."

Có thứ gì đó trong lồng ngực tôi quặn lại. "Anh chưa bao giờ nói dối em, Violet. Chưa một lần nào. Anh sẽ không bao giờ."

Cô ấy bước đến cửa sổ và nhìn xuống, rồi từ từ quay lại nhìn tôi. "Không phải là anh giấu em chuyện này. Em hiểu mà. Mà là anh đã làm thế một cách dễ dàng. Sự dễ dàng mà em để anh bước vào trái tim em và không nhận lại được điều tương tự." Cô ấy lắc đầu, và tôi thấy nó ở đó, tình yêu, nhưng nó được che giấu đằng sau những lớp phòng thủ mà tôi đã ngu ngốc ép cô ấy dựng lên.

Tôi yêu cô ấy. *Tất nhiên là tôi yêu cô ấy.* Nhưng nếu tôi nói với cô ấy bây giờ, cô ấy sẽ nghĩ rằng tôi nói điều đó vì những lý do sai trái, và thành thật mà nói, cô ấy đúng.

Tôi sẽ không để mất người phụ nữ duy nhất mà tôi từng phải lòng mà không đấu tranh. "Em nói đúng. Anh đã giữ bí mật", tôi thừa nhận, tiến về phía trước một lần nữa, bước từng bước một cho đến khi tôi chỉ còn cách cô ấy chưa đầy một bước chân. Tôi dùng hai tay che đầu cô ấy bằng chiếc ly thủy tinh, giữ cô ấy lại một cách lỏng lẻo, nhưng cả hai chúng tôi đều biết cô ấy có thể bỏ đi nếu cô ấy muốn. Nhưng cô ấy không di chuyển. "Mất một thời gian dài để anh tin tưởng em, mất một thời gian dài để nhận ra rằng anh đã phải lòng em".

Có người gõ cửa. Tôi không để ý.

"Đừng nói thế." Cô ấy ngẩng cảm lên, nhưng tôi không bỏ lỡ cách cô ấy liếc nhìn miệng tôi.

"Anh đã phải lòng em." Tôi cúi đầu và nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của cô. Cô có thể tức giận một cách chính đáng, nhưng cô chắc chắn như Malek không phải là người hay thay đổi. "Và em biết không? Em có thể không còn tin tưởng anh nữa, nhưng em vẫn yêu anh."

Môi cô hé mở, nhưng cô không phủ nhận. "Tôi đã trao cho anh lòng tin miễn phí một lần, và một lần là tất cả những gì anh nhận được." Cô che giấu nỗi đau bằng một cái chớp mắt nhanh.

Không bao giờ nữa. Đôi mắt ấy sẽ không bao giờ phản chiếu nỗi đau mà tôi đã gây ra nữa.

"Tôi đã sai lầm khi không nói với anh sớm hơn, và tôi thậm chí sẽ không cố gắng biện minh cho lý do của mình. Nhưng giờ tôi tin tưởng anh bằng cả mạng sống của tôi—mạng sống *của mọi người*." Tôi đã mạo hiểm tất cả chỉ bằng cách đưa cô ấy đến đây thay vì đưa cơ thể cô ấy trở về Basgiath. "Tôi sẽ nói với anh bất cứ điều gì anh muốn biết và mọi thứ anh không muốn biết. Tôi sẽ dành từng ngày trong cuộc đời mình để giành lại lòng tin của anh."

Tôi đã quên mất cảm giác được yêu, thực sự, thực sự được yêu—đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Bố mất. Và Mẹ... *Không nói đến chuyện đó nữa.* Nhưng rồi Violet đã trao cho tôi những lời đó, trao

cho tôi lòng tin, trái tim của cô ấy, và tôi đã nhớ ra. Tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi không đấu tranh để giữ chúng.

"Còn nếu không thể thì sao?"

"Anh vẫn yêu em. Có thể lắm." Trời ơi, em khao khát được hôn cô ấy, để nhắc cô ấy nhớ lại chính xác chúng ta là gì khi ở bên nhau, nhưng em sẽ không làm thế, cho đến khi cô ấy yêu cầu. "Em không sợ làm việc chăm chỉ, đặc biệt là khi em biết phần thưởng ngọt ngào đến thế nào. Em thà thua cả cuộc chiến này còn hơn sống thiếu anh, và nếu điều đó có nghĩa là em phải chứng minh bản thân mình hết lần này đến lần khác, thì em sẽ làm vậy. Anh đã trao em trái tim anh, và em sẽ giữ nó." Cô ấy đã sở hữu trái tim em, ngay cả khi cô ấy không nhận ra điều đó.

Mắt cô ấy mở to, như thể cuối cùng cô ấy cũng nhìn thấy quyết tâm trong mắt tôi.

Đã đến lúc cô ấy biết mọi thứ. Hiểu Violet, cô ấy sẽ không ở ẩn, an toàn sau những bức tường của Basgiath, đặc biệt là khi cô ấy biết những bức tường đó thối nát đến mức nào.

Cô ấy sẽ chiến đấu cùng tôi trong cuộc chiến này.

Có tiếng gõ cửa liên tục nữa.

"Chết tiệt, anh ta thiếu kiên nhẫn thật," tôi lẩm bẩm. "Anh có khoảng hai mươi giây để hỏi một câu, nếu tôi biết anh ta."

Cô chớp mắt. "Tôi vẫn hy vọng bức thư ở Athebyne thực sự là về Trò chơi chiến tranh. Bạn có nghĩ rằng có khả năng chúng ta tình cờ ở giữa một cuộc tấn công của wyvern tại tiền đồn đó không?"

"Chắc chắn đó không phải là tai nạn đâu, em gái ạ," anh ấy nói từ cửa ra vào.

Tôi thở dài và dịch sang một bên, nhìn đôi mắt Violet mở to khi cô ấy nhìn thấy anh ấy đang đứng ở ngưỡng cửa. "Đã bảo là tôi biết nhiều hơn về các bậc thầy độc dược mà," tôi nhẹ nhàng nói với cô ấy. "Bạn không được chữa lành. Bạn đã được chữa lành."

"Brennan?" Cô bé há hốc mồm nhìn anh trai mình với vẻ sững sờ.

Brennan chỉ cười toe toét và dang rộng vòng tay. "Chào mừng đến với cuộc cách mạng, Violet."

NỘI DUNG THƯỜNG

Chương chín

-XADEN-

"Anh không nghĩ là anh cần những thứ đó sao?" Sorrengail hỏi, nắm chặt hai con dao găm và đối mặt với tôi trên tấm thảm với vẻ mặt không run rẩy một cách đáng kinh ngạc. Chết tiệt, cô ấy trông tức giận hơn là sợ hãi rằng tôi sắp kết liễu cô ấy, mặc dù tôi đã trao vũ khí của mình cho Imogen.

"Đây là hành động liều lĩnh," Sgaeyl giảng giải.

"Không. Không phải khi em mang đủ cho cả hai chúng ta." Miệng tôi cong lên thành một nụ cười khi tôi cong ngón tay về phía cô ấy, sau đó khóa chặt khiên của mình vào đúng vị trí, vì Aetos đang lơ lửng gần đó. Cậu sinh viên năm thứ hai này rất giỏi trên thảm, ngay cả khi cậu ấy hơi quá nghiêm trang để thực sự là người giỏi nhất ở nơi này. "Đi thôi."

Cô ấy vào thế chiến đấu, và tôi quên mất những thành viên của Biệt đội 2 đang vây quanh tấm thảm, quên mất nhiệm vụ mà tôi phải thực hiện vào cuối tuần này, chỉ tập trung vào cô ấy. Violet Sorrengail. Cô con gái cao năm feet của vị tướng đã xử tử cha tôi. Tôi có mọi quyền hủy hoại cô ấy, theo Codex. Cô ấy có thể nằm trong chuỗi chỉ huy của tôi, nhưng cô ấy không nằm trong đội của tôi.

Tôi có thể bẻ gãy cô ta và không ai trong căn phòng này can thiệp. Nhưng một trăm lẻ bảy linh hồn mà tôi chịu trách nhiệm sẽ phải trả giá. Vậy thì tôi đang làm cái quái gì trên tấm thảm này?

Tư thế của cô ta thay đổi một cách tinh tế, cô tay cô ta rung lên một giây trước khi cô ta ném một con dao găm vào bộ ngực chết tiệt của tôi.

Tôi bắt lấy nó theo phản xạ tự nhiên, rồi lè lưỡi với cô ấy. "Đã thấy động tác đó rồi."

Đó là những gì tôi đang làm ở đây. Phải mất hai tuần tôi mới nhận ra cô ấy bằng cách nào đó đã tìm ra được người mà cô ấy sẽ đối mặt và đã đầu độc đối thủ của mình. Bộ óc thông minh, xảo quyệt đó có thể đáng tiếc là một sự kích thích hoàn toàn, nhưng cô ấy sẽ tự giết mình nếu cô ấy chỉ dựa vào phương pháp đó—và ném dao găm như một màn trình diễn lễ hội. Thật ngạc nhiên, suy nghĩ đó không ồn với tôi. Không có gì ở cô ấy là đúng.

Cô ấy tấn công bằng một combo vuốt-và-đá điển hình của năm nhất, dễ đoán như dễ chặn. Tôi giật con dao găm mất thăng bằng khỏi tay cô ấy và bắt lấy đùi cô ấy, sử dụng lực quán tính và trọng lượng cơ thể nhẹ của cô ấy để hạ cô ấy xuống thảm.

Đôi mắt nâu hạt dẻ của cô ấy mở to khi cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi, cố gắng thở, và tôi thả con dao găm bên hông cô ấy và đá nó ra khỏi tầm với của cô ấy, về phía người chỉ huy đội đáng lẽ phải dạy cô ấy cách tốt hơn.

Nếu cô ấy là đối thủ khác, tôi sẽ kê lưỡi dao vào cổ cô ấy, chứng minh quan điểm của mình và kết thúc trận đấu, nhưng chết tiệt nếu tôi không cảm thấy mình nợ cô sinh viên năm nhất vì đã giữ im lặng về cuộc gặp gỡ mà cô ấy đã chứng kiến dưới gốc cây sồi. Hình thức biết ơn của tôi chỉ là không giết cô ấy khi cô ấy nằm dưới chân tôi, chiến đấu với chính lá phổi của mình. Cuối cùng xương sườn của cô ta nhô lên, và cô ta cố gắng ngồi dậy, rồi cố đâm một con dao vào đùi tôi.

Ôi, chết tiệt.

Tôi chặn đòn đánh bằng cẳng tay phải, rồi nắm lấy cổ tay cô ấy bằng tay trái và tước vũ khí của cô ấy khi tôi cúi xuống không gian của cô ấy, chỉ cách khuôn mặt cô ấy vài inch. "Hôm nay chúng ta sẽ đổ máu, phải không, Violence?" Tôi thì thầm.

Sự giận dữ tỏa sáng trong đôi mắt mê hoặc đó khi tôi thả lưỡi kiếm của cô ấy xuống thảm và đá nó ra khỏi tầm với. Cô ấy quá dễ bị tước vũ khí, và sự tự tin sai lầm của cô ấy rằng cô ấy không làm được điều đó sẽ khiến cô ấy bị giết. Và tại sao cô ấy không sử dụng vũ khí phù hợp với vóc dáng và phong cách chiến đấu của mình? Không phải là cô ấy thực sự có phong cách chiến đấu.

"Tên tôi là *Violet*", cô ấy đáp trả, và tôi nửa mong đợi cô ấy sẽ rút lên với tôi như một con mèo. Đó chính xác là những gì cô ấy gọi cho tôi, tất cả những đường nét thanh tú và móng vuốt trần trụi. Chỉ có mạch đập rung động dưới đầu ngón tay tôi mới tiết lộ nỗi sợ hãi của cô ấy.

Violet là cái tên quá nhẹ nhàng đối với cô ấy. Quá dễ vỡ. Tôi biết rõ mọi người nói xấu về xương và khớp của cô ấy, nhưng từ những gì tôi thấy, người phụ nữ này có một cốt lõi thép.

"Tôi nghĩ phiên bản của tôi hợp với cô hơn." Tôi thả cổ tay cô ra và đứng thẳng dậy, đưa tay cho cô và hy vọng cô đủ thông minh để không nắm lấy.

"Chúng ta vẫn chưa xong đâu."

Nhưng cô ấy đã làm thế.

Đu mẹ tôi, cô ấy ngây thơ quá. Tôi kéo cô ấy đứng dậy, rồi quay cô ấy lại trước khi cô ấy kịp định hướng, vặn tay cô ấy ra sau lưng và kẹp chặt tay chúng tôi vào giữa khi tôi kéo mạnh cô ấy vào ngực mình. Quá ngây thơ cho nơi này.

"Chết tiệt!" cô ấy quát lên.

Tôi rút một trong những con dao găm to kinh tởm của cô ta ra khỏi bao đùi và giơ nó lên làn da mềm mại của cổ họng cô ta, giữ chặt cô ta bằng cẳng tay. Đầu cô ta ngã ra sau vào ngực tôi, những lọn tóc bạc của cô ta được tết lên như vương miện. Cô ta chỉ vừa chạm đến xương đòn của tôi, vì vậy tôi cúi đầu xuống để những người khác không nghe thấy, và trời ơi cô ta có mùi thực sự *tuyệt vời* như—

Không cần phải nghĩ đến mùi của cô ta đâu, đồ ngốc.

"Đừng tin tưởng một người nào đối mặt với cô trên tấm thảm này," tôi thì thầm bên vành tai cô, cẩn thận không chạm vào miệng cô. Từ khi nào tôi lại nghĩ đến việc hôn *đối thủ* vậy?

"Kể cả người nợ tôi một ân huệ?" cô đáp trả, vẫn giữ giọng nói thấp.

Một cảm giác âm áp lan tỏa trong lồng ngực tôi khi cảm kích sự kín đáo của cô ấy, sự nhanh trí của cô ấy rằng bài học này không phải để phổ biến cho công chúng, và tôi thả con dao xuống, đá nó vào tên đội trưởng của cô ấy giống như hai tên kia và lờ đi vẻ đe dọa trong vẻ mặt nghiêm nghị của hắn.

"Tôi là người quyết định khi nào bạn ơn đó. Không phải cô." Tôi thả cô ấy ra để không làm trật khớp vai cô ấy và lùi lại.

Cô ấy hành động ngay lập tức, xoay người với nắm đấm giơ cao, và tôi đánh nó ra khỏi cổ họng mình.

"Tốt." Tôi không thể không mỉm cười khi tôi chặn nỗ lực tiếp theo của cô ấy một cách dễ dàng. "Nhắm vào cổ họng là lựa chọn tốt nhất của cô, miễn là nó bị lộ ra."

Má cô ấy ửng hồng, mắt cô ấy nheo lại vì tức giận khi cô ấy đá vào cùng một tổ hợp chết tiệt mà cô ấy đã thử, và tôi lại nắm lấy đùi cô ấy, rút con dao găm cuối cùng ở đó và để nó rơi xuống trước khi thả cô ấy ra. Tôi nhướn mày đầy sẻo trong sự thất vọng tột độ. Cô ấy thông minh hơn thế.

"Tôi mong cô học hỏi từ những sai lầm của mình." Tôi đá nó vào Aetos.

Cô ấy lấy vũ khí tiếp theo từ vỏ kiếm và vào tư thế phòng thủ khi cô ấy đi vòng quanh tôi. Tôi chỉ có thể không thờ dài trong sự khó chịu tột cùng. Tôi không cần nhìn thấy cô ấy để nghe thấy từng bước chân trên tấm thảm phía sau tôi khi cô ấy do dự.

"Anh sẽ nhảy nhót hay sẽ tấn công?" Câu đó sẽ khiến cô ấy di chuyển.

Bóng tôi trên tấm thảm làm lộ cô ấy, và tôi xoay người và cúi xuống khi cô ấy đâm về phía trước, con dao cắt qua không khí nơi tôi đang đứng. Ít nhất thì cô ấy thực sự đã làm vậy, nhưng động tác đó khiến cô ấy bị lộ, vì vậy tôi dùng cánh tay của cô ấy để lật cô ấy quanh bên thân mình, khiến cô ấy ngã úp mặt xuống tấm thảm và ngã theo cô ấy xuống.

Cô ấy thở hên hên khi tôi bẻ cánh tay cô ấy thành thế khóa, buộc cô ấy phải thả con dao găm. Cần thận để cân bằng phần lớn trọng lượng của mình ở bên phải, tôi đặt đầu gối trái lên lưng cô ấy vừa đủ để khiến cô ấy căng thẳng. Cô ấy phải học cách di chuyển dưới áp lực, cách suy nghĩ khi cận kề cái chết. Tôi tước một con dao găm khác của cô ấy và ném nó vào chân của đội trưởng, sau đó rút một con dao khác từ xương sườn của cô ấy và đâm vào phần da hở bên dưới hàm của cô ấy.

Sau đó, tôi xâm chiếm không gian nhỏ nhoi của cô ấy. "Hạ gục kẻ thù trước trận chiến thực sự là thông minh; tôi sẽ cho cô điều đó", tôi thì thầm vào tai cô ấy, và cô ấy căng thẳng bên dưới tôi. *Đúng vậy, Violence, tôi biết cô đã làm gì.* "Vấn đề là, nếu cô không tự kiểm tra bản thân ở đây" - Tôi kéo lưỡi dao xuống cổ cô ấy, cẩn thận không làm chảy máu - "thì cô sẽ không thể khá hơn được đâu".

"Chắc chắn là anh muốn tôi chết," cô đáp trả, một bên mặt cô đập xuống tấm thảm.

"Và bị từ chối niềm vui khi được đồng hành cùng anh?" Giọng điệu mỉa mai hiện rõ trong câu đáp trả của tôi.

"Tôi ghét anh chết tiệt."

Khóe miệng tôi nhếch lên. Trời ơi, cô ấy cũng tàn nhẫn như Sgaeyl khi nói đến lưỡi của cô ấy. "Điều đó không làm cô trở nên đặc biệt."

Tôi đứng dậy và đá những con dao vào Aetos, để lại Sorrengail với hai người nữa phải chiến đấu trong khi tôi lại đưa tay ra.

Cô ấy cau mày, nhưng lần này không nhận sự giúp đỡ, tự đứng dậy, và một nụ cười khác làm cong miệng tôi. Tôi không thể nhớ lần cuối cùng tôi vui vẻ như vậy. Từng biểu cảm của cô ấy đều rất đẹp. Không có sự gian xảo. Không có sự giả tạo. Nhưng cũng không có sự kiểm soát. "Cô ấy có thể được dạy."

"Cô ấy học rất nhanh", cô ấy đáp trả.

"Điều đó còn phải chờ xem." Tôi lùi lại hai bước và ra hiệu cho cô ấy tiến lên bằng cách cong ngón tay lặn nữa.

"Anh đã nói đúng trọng tâm rồi." Giọng cô ấy vang lên trước đám đông, và Imogen thở hộc hên phía sau tôi, chắc hẳn là lo lắng rằng tôi sẽ mất bình tĩnh và giết chết học sinh năm nhất.

Nhưng giết cô ấy là điều cuối cùng tôi nghĩ đến.

"Tin tôi đi, tôi mới chỉ bắt đầu thôi." Tôi khoanh tay và nghiêng người về phía sau, tò mò muốn xem cô ấy sẽ làm gì tiếp theo và thậm chí còn bối rối hơn khi không hiểu tại sao tôi lại quan tâm đến điều đó đến vậy.

Chắc chắn, cô ấy đẹp, nhưng tôi chưa bao giờ để sự cân xứng trên khuôn mặt của ai đó làm tôi dao động. Và đó cũng không phải là sự căm ghét rõ ràng trong đôi mắt luôn thay đổi của cô ấy. Tôi đã quen với việc bị ghét bỏ. Nhưng sự kết hợp giữa sự căm ghét của cô ấy và sự im lặng của cô ấy khi thấy chúng tôi gặp nhau quá hấp dẫn để có thể bỏ qua—

Cô ấy di chuyển, và tôi quá mất tập trung để phản ứng như thường lệ, và khi cô ấy đá vào sau đầu gối tôi, tôi ngã. Rất mạnh.

Trời ơi.

"Tôi đã nói gì về việc liều lĩnh?" Sgaeyl đẩy xuyên qua lá chắn của tôi. "*Cô gái tóc bạc là một sự phân tâm mà anh không thể—*"

Tôi đặt chân lên ngọn đồi tinh thần ở Tyrrendor và gia cố lá chắn của mình, ngăn chặn cô ta. Cô ta sẽ *không bao giờ* để tôi sống sót qua chuyện này.

Sorrengail đáp xuống lưng tôi và cô gắng khóa cô. Tốt cho cô ấy. Đó là một lựa chọn chắc chắn, nhưng cô ấy không đủ mạnh về mặt thể chất để cắt đứt nguồn cung cấp không khí của tôi. Cô ấy chiến đấu như thể cô ấy cao hơn sáu inch và nặng thêm bốn mươi pound thay vì dựa vào sức mạnh thực sự của mình.

Tôi không bận tâm đến cánh tay của cô ấy. Xoay người nhanh chóng, tôi phá vỡ sự kìm kẹp của cô ấy và nắm lấy mặt sau đầu cô ấy trong một động tác, ném chúng tôi vào một cuộn kết thúc bằng việc tôi ghim cô ấy trở lại tấm thảm. Trước khi cô ấy có thể thở lại, tôi đặt cẳng tay của mình vào đường viền mỏng manh của cô họng cô ấy nhưng không ấn.

Có hơn một chục cách khác nhau để kết thúc cô ấy ở tư thế này, và tôi có tất cả đòn bẩy. Nhưng mặc dù hông của tôi neo hông cô ấy vào tấm thảm, tôi vẫn dồn phần lớn trọng lượng của mình vào cánh tay trái để không đè bẹp cô ấy.

Cô ta đã bị bắt rồi, và nỗi sợ hãi thoáng qua nhanh chóng bị che giấu bởi sự giận dữ trong mắt cô ta cho tôi biết cô ta cũng biết điều đó.

Chết tiệt. Tôi không *muốn* làm cô ấy đau khổ.

Chuyện quái gì đang xảy ra với tôi thế này?

Cô ta chớp lấy con dao găm và mắc sai lầm nghiêm trọng khi nhắm vào vai tôi.

Tôi bỏ cổ họng cô ấy và nắm lấy cổ tay cô ấy, ghim nó lên trên đầu cô ấy. Sau đó, tôi nhìn khuôn mặt cô ấy với sự say mê khi biểu cảm của cô ấy chuyển từ sự sốc mở to mắt, sang sợ hãi căng thẳng, sang tức giận mím môi chỉ trong vài giây. Tốc độ mà cô ấy xử lý thông tin và phân chia cảm xúc của mình là một lợi thế như vậy, và tôi nghi ngờ rằng cô ấy thậm chí không biết điều đó.

Màu hồng ửng lên cổ và má cô ấy, và đột nhiên tôi thấy mình đang nghiên cứu cô ấy vì một lý do hoàn toàn khác. Sự ửng hồng, mạch đập nhanh, cách cô ấy liếc mắt về phía miệng tôi trong chưa đầy một giây... Tôi không phải là người duy nhất bị thu hút ở đây.

Mẹ kiếp. Nguy hiểm quá. Cô ta nguy hiểm quá.

Thế giới bên ngoài tầm tham không còn tồn tại khi sự tập trung của tôi chỉ còn là Bao lực. Cô ấy thực sự tuyệt đẹp, đặc biệt là khi tức giận. Sự căng thẳng dâng trào giữa chúng tôi, và nhịp tim của tôi tăng vọt mặc dù tôi đã cố gắng hết sức để khóa chặt điều đó lại. Nhưng chết tiệt, nếu tôi không nhận thức một cách nghiêm túc về cảm giác cơ thể cô ấy bên dưới tôi, hơi ấm của làn da cô ấy dưới đầu ngón tay tôi, cách hơi thở của cô ấy nhen lại khi tôi từ từ cúi mặt xuống mặt cô ấy.

Trượt ngón tay lên gót bàn tay cô ấy, tôi mở nắm đấm của cô ấy ra, sau đó ném lưỡi dao xuống thảm trước khi tháo cổ tay cô ấy ra.

"Lấy dao găm của anh ra," tôi ra lệnh.

"Cái gì?" Mắt cô mở to.

"Lấy.Dao.Của.Cô," tôi lặp lại, di chuyển tay cô ấy bằng tay tôi và kéo nó đến xương sườn cô ấy, đến con dao găm cuối cùng của cô ấy. Tôi quấn các ngón tay của mình quanh tay cô ấy, nắm lấy chuôi dao.

Ngay cả đôi tay của cô ấy cũng mềm mại. Mỏng manh. Dễ vỡ. Và nếu tôi không dạy cô ấy cách sử dụng kích thước nhỏ bé của mình để tạo lợi thế, đối thủ tiếp theo sẽ sử dụng nó để phá vỡ cô ấy. Và vì một lý do chết tiệt nào đó mà tôi không thể xác định hoặc phủ nhận... Tôi quan tâm.

Trời ơi.

"Em nhỏ quá." Con giận sôi lên trong bụng tôi.

"Biết rõ mà." Cô trừng mắt.

"Vậy nên hãy ngừng thực hiện những động tác lớn hơn khiến bạn bị lộ."

Tôi đưa hai bàn tay đan chặt của chúng tôi sang hai bên và kéo đầu ngón tay xuống xương sườn tôi. "Một cú đánh vào xương sườn sẽ hiệu quả hơn." Sau đó, tôi đưa hai bàn tay của chúng tôi vòng ra sau lưng tôi, khiến tôi trở nên dễ bị tổn thương lần đầu tiên kể từ khi tôi bước vào nhà tù của một trường đại học chiến tranh này. "Thận cũng phù hợp với góc độ này."

Cô ấy nuốt nước bọt, và tôi đấu tranh với sự thôi thúc muốn nhìn chuyên động của cổ họng cô ấy, thay vào đó là giữ chặt ánh mắt của cô ấy. Tôi thề, đôi mắt cô ấy có vẻ khác mỗi lần tôi nhìn vào chúng. Chẳng trách tôi không thể rời mắt.

Tôi đưa tay lên eo, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cô ấy. "Rất có thể, nếu đối thủ của bạn mặc áo giáp, thì ở đây rất yếu. Đó là ba vị trí dễ dàng mà bạn có thể tấn công trước khi đối thủ của bạn có thời gian để ngăn cản bạn."

Môi cô hé mở và cô hít một hơi run rẩy.

"Bạn có nghe tôi nói không?" Tôi chắc chắn sẽ không nhắc lại bài học này.

Cô ấy gật đầu.

"Tốt. Bởi vì cô không thể đầu độc mọi kẻ thù mà cô gặp phải," tôi thì thầm, nhìn máu rút khỏi khuôn mặt cô khi tôi buộc tội. "Cô sẽ không có thời gian để mời trà cho một kỵ sĩ Gryphon Braevi nào đó khi họ lao vào cô đâu."

"Làm sao anh biết?" Cô ấy căng thẳng dưới người tôi, và *chết tiệt*, đùi cô ấy siết chặt quanh hông tôi.

Tôi phải rút khỏi cô ta trước khi cô ta nhận ra mình có một vũ khí khác để sử dụng khi nói đến tôi. "Ồ, Violence, cô giỏi đấy, nhưng tôi biết nhiều bậc thầy về chất độc hơn. Bí quyết là đừng để lộ quá rõ ràng."

Brennan sẽ thờ dài chán nản nếu anh ta biết em gái mình rõ ràng đến thế nào. Nhưng rồi, anh ta cũng sẽ cố đá đít tôi vì vị trí mà tôi có Violence.

Vị đắng tràn ngập miệng tôi. Cô ấy không biết anh ấy còn sống.

Cô ấy mở miệng như thể sắp nói gì đó.

"Tôi nghĩ là cô ta đã được dạy đủ cho ngày hôm nay rồi," Aetos sửa.

Tôi phải dùng hết mọi sự kiểm soát mà mình có để không giật mình khi đột nhiên nhận ra rằng chúng tôi không đơn độc. "Anh ấy lúc nào cũng bảo vệ quá mức thế sao?" Tôi lâm bầm, đứng cách anh ấy vài inch.

"Anh ấy quan tâm đến tôi." Cô ấy nheo mắt nhìn tôi, tôi bắt đầu nghĩ đó là biểu cảm mặc định của cô ấy.

"Anh ta đang giữ em lại. Đừng lo lắng. Bí mật đầu độc nhỏ bé của em sẽ được an toàn với anh." Tôi nhướn đôi lông mày đầy sẹo và hy vọng cô ấy hiểu được gợi ý để giữ bí mật của tôi an toàn. Sau đó, tôi trượt đôi tay nắm chặt của chúng tôi dọc theo hông cô ấy và tra lưỡi kiếm có chuôi bằng đá quý mà cô ấy không nên mang theo. Nó quá lớn đối với cô ấy. Quá dễ để tháo ra.

"Anh không định tước vũ khí của tôi sao?" cô ấy hỏi khi tôi rút tay khỏi tay cô ấy và nhấc người khỏi người cô ấy.

Cảm ơn *Chúa*, cô ấy đủ tỉnh táo để giải thoát hông tôi khỏi sự kìm kẹp của đùi cô ấy, vì hông tôi đã bỏ chạy, thay vào đó là sự thôi thúc muốn để chúng ở nguyên vị trí đó và bế cô ấy đến căn phòng trống gần nhất để xem cả hai chúng tôi *hấp dẫn* nhau đến mức nào.

Nhưng cách đó sẽ dẫn đến thảm họa.

"Không. Phụ nữ không có khả năng tự vệ chưa bao giờ là mẫu người tôi thích. Hôm nay thế là xong." Tôi đứng dậy ngay lập tức, bỏ cô ấy lại đó, và đi đến mép thảm để lấy vũ khí từ Imogen.

"Cái quái gì thế này?" cô ấy thì thầm, đưa lại cho tôi con dao cuối cùng.

“Aetos.” Tôi lờ câu hỏi của cô ấy và quay sang đội trưởng bên kia tâm thần, người vẫn đang bận chăm sóc Violence như thường lệ. Anh ta quay đầu về phía tôi, và sự tức giận ở đó gần như khiến tôi mỉm cười.

"Cô ấy cần ít sự bảo vệ hơn và nhiều hướng dẫn hơn." Tôi nhìn anh với ánh mắt buộc tội cho đến khi anh gật đầu, rồi quay người và bước đi.

"Cậu có muốn đấu với những học sinh năm nhất không?" Garrick hỏi, vừa đi vừa bắt kịp tôi khi tôi cách Đội Hai vài bước, một nụ cười nở trên môi anh ta. "Hay chỉ là học sinh năm nhất *đó thôi?*"

"Đôi khi tôi ghét cái cách anh quan sát quá đáng như vậy."

"Thật khó để không nhìn thấy ánh mắt của em dành cho cô ấy", anh nói, giọng trầm xuống.

"Giống như tôi muốn giết cô ấy vậy?" Tôi đáp trả, phát hiện ra một sự trùng khớp thú vị trong Claw Section.

“Hoặc fu—”

"Đừng nói hết câu đó khi tôi đang muốn đánh người khác." Chúng tôi chắc chắn sẽ hủy diệt lẫn nhau, khiến chúng tôi trở thành cặp đôi tập luyện hoàn hảo, nhưng tôi chỉ đủ tức giận để gây ra một số tổn thương thực sự cho người bạn thân nhất của mình, mặc dù anh ta to lớn hơn tôi.

"Ồ, anh có thể làm ơn không?" Anh đặt tay lên tim và cười toe toét. "Tôi cần anh dùng đôi bàn tay to khỏe đó để chỉ cho tôi—"

Tôi đẩy vai anh ta đủ mạnh để khiến anh ta loạng choạng sang một bên và tiếp tục đi ra khỏi khu vực của anh ta và vào Claw. Càng xa càng tốt khi nói đến Sorrengail.

Chương Mười Sáu

-XADEN-

"Người không thấy chuyện gì đã xảy ra sao? Xaden đã làm gì?" Aetos hỏi Sorrengail, hoảng loạn như một người lính bộ binh mà anh ta nên như vậy và ám chỉ rằng ta đã thay đổi kết quả của Threshing.

Nếu tôi hành động mỗi khi ai đó lỗi tên tôi qua một đồng chuyện nhằm nhĩ, tôi sẽ chẳng bao giờ làm được gì. Phần lớn, tôi ghi nhận lỗi lầm, lưu lại để xem xét sau, và tiếp tục. Như Sgaeyl thích nhắc nhở tôi, rồng không quan tâm đến ý kiến của bây cừu... hay hầu hết con người.

Nhưng ngón tay của Aetos ấn vào vai bộ đồng phục của Sorrengail, ngay phía trên miếng băng nơi cô ấy lấy lưỡi dao từ tên Tairn năm nhất yếu đuối đã thiêu rụi, và cơn thịnh nộ không thể giải thích được chảy vào huyết quản của tôi như những mảnh băng nhỏ, cắt mọi thứ trên đường đi của nó. Tôi đập mạnh lá chắn tinh thần của mình xuống giống như tôi vẫn làm mỗi khi ở gần *bất kỳ ai*, chứ đừng nói đến một người đọc ký ức.

"Làm ơn, hãy nói cho tôi biết anh nghĩ tôi đã làm gì." Tôi bước vào nơi có ánh trăng chiếu sáng hầu hết sân bay và cắt đứt dòng năng lượng từ Sgaeyl, để bóng đêm trở lại trạng thái tự nhiên để tên khốn này có thể nhìn thấy tôi rõ ràng.

"Người đã thao túng Threshing." Aetos bỏ tay khỏi vai Sorrengail, và tôi quyết định để anh ta giữ chúng. Bây giờ thì vậy.

Nghiêm túc đây. Trong số tất cả những luật lệ mà tôi vi phạm ở đây, anh ta lại vi phạm luật đó *sao* ?

Tôi gần như bật cười, nhưng rồi tên khốn đó lại tự đặt mình trước Sorrengail, như thể Violence thực sự cần sự bảo vệ của hắn. Hắn không nhìn thấy cô ấy ngoài sân hôm nay như tôi, nếu không hắn đã không lãng vãng như một bảo mẫu.

"Dain, cái đó..." Sorrengail bước ra từ phía sau anh.

"Đó có phải là lời buộc tội chính thức không?" Các vị thần, xin hãy cho tôi một lý do để đánh cho tên kiêu ngạo, yêu Codex này một trận ra trò. Chỉ một lần thôi.

"Anh ta chẳng là gì ngoài một kẻ gây khó chịu. Hãy tự chủ một chút đi," Sgaeyl giảng giải, như thể tình cảm của cô dành cho con rồng vàng nhỏ không phải là thứ khiến chúng ta rơi vào tình huống khốn kiếp này.

Tôi giữ ánh mắt của mình khóa chặt vào Aetos và rời khỏi đôi mắt tọ màu hạt dẻ của Sorrengail và những vết xước làm hồng làn da của cô ấy. Tôi chắc chắn không để sự chú ý của mình lang thang xuống những đường cong chặt chẽ đó—

Mẹ kiếp, cô ta là một sự xao lãng. Một thứ mà tôi không đủ khả năng chi trả, nhưng lại là thứ mà tôi phải chịu đựng trong suốt quãng đời khốn khổ còn lại của mình. Và thay vì trừng mắt nhìn tôi bằng ngọn lửa mà tôi dường như không thể tránh xa, thì nỗi sợ hãi khiến đôi mắt cô ta trông có màu hồ phách hơn là màu xanh dưới ánh trắng.

Sợ cho...Aetos? Có điều gì đó khó chịu quấn thắt trong ruột tôi.

"Người có xen vào không?" Aetos hỏi, giọng nói trở nên khàn khàn.

"Tôi đã làm gì cơ?" Tôi nhướn mày, để lộ hết sự căm ghét của mình dành cho cái mộng hư hỏng của anh ta. Một miếng thạch tín nhỏ xíu suýt nữa đã khiến cô ấy *tử trận* trên chiến trường đó, và anh ta quan tâm đến nghi thức sao? "Tôi có thấy cô ấy bị áp đảo về số lượng và đã bị thương không? Tôi có nghĩ lòng dũng cảm của cô ấy đáng ngưỡng mộ như sự *liều lĩnh chết tiệt* của cô ấy không?" Tôi mắc phải sai lầm to lớn khi nhìn cô ấy, và sự kiềm chế cứng nhắc mà tôi vẫn giữ trong cơn nóng giận của mình đã tuột mất. Cô ấy có thể đã chết ngoài đó. Cô ấy đã suýt chết. Ngay trước mặt tôi.

"Và tôi sẽ làm điều đó một lần nữa." Cô ấy nghiêng cằm bướng bỉnh về phía tôi.

"Ồ-thôi-đéo-biết!" *Chết tiệt*. Quá nhiều thứ để chỉ *trượt chân* — sự kiểm soát của tôi vừa bốc hơi. "Tôi có thấy cô ấy đánh bại *ba* học viên lớn hơn không?" Tôi nheo mắt nhìn Aetos. "Bởi vì cậu trả lời cho tất cả những điều đó là có. Nhưng anh đang hỏi sai câu hỏi rồi, Aetos. Điều anh nên hỏi là liệu *Sgaeyl* cũng thấy không."

"*Anh không phải chỉ kéo tôi vào chuyện vô lý này thôi sao.*"

"*Anh chắc chắn đã lôi tôi vào chuyện này. Từ khi nào anh lại mềm lòng với những con rồng nhỏ hơn thế?*" Không phải là con rồng vàng không dễ thương. Nhưng việc mềm lòng với *sự dễ thương* sẽ khiến bạn bị giết ở đây, đó chính xác là điều khiến Sorrengail trở nên nguy hiểm đối với tôi.

Aetos nhìn đi chỗ khác một cách lo lắng, đúng như anh nên làm.

"Bạn đời của anh ấy đã nói với anh ấy," Sorrengail thì thầm. Đoán là có ai đó đã kể cho cô ấy nghe về mối quan hệ giao phối của Tairn và Sgaeyl.

"*Từ khi nào mà anh lại xúc động vì phụ nữ thế?*" Sgaeyl thách thức.

"*Tôi tức giận, không phải cảm xúc,*" tôi sửa lại. "Cô ấy chưa bao giờ thích những kẻ bắt nạt," tôi xác nhận. "Nhưng đừng hiểu lầm đó là hành động tử tế với cô. Cô ấy thích con rồng nhỏ. Thật không may, Tairn đã tự mình chọn cô."

"Chết tiệt," Aetos lầm bầm, cuối cùng cũng hiểu ra.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Tôi lắc đầu với đội trưởng. "Sorrengail là người cuối cùng trên Lục địa mà tôi muốn bị xích vào người. Tôi đã không làm thế." Chỉ trong một giây trên sân đấu đó, thái độ của tôi đối với Violence đã thay đổi từ *có thể-tôi-sẽ-giết-cô-ấy-hoặc-có-thể-tôi-sẽ-không-giết-cô-ấy* sang *bảo vệ-cô-ấy-bằng-mọi-giá*.

Và không phải vì cô ấy thông minh, hay xinh đẹp, hay có khả năng phá vỡ sự kiểm soát được tôi tạo ra một cách đáng ghét, mặc dù cô ấy hoàn toàn có tất cả những điều đó. Không. Tôi *không* có lựa chọn nào trong chuyện này. Tairn đã quyết định thay tôi.

"Và thậm chí nếu tôi có." Tôi bước vào không gian của Aetos, và đề nghị nhận, anh ấy không hề lùi bước khi tôi lơ lửng trên anh ấy. "Anh thực sự có đưa ra lời buộc tội đó khi biết rằng đó là điều đã cứu người phụ nữ mà anh gọi là bạn thân nhất của mình không?" Đến một lúc nào đó, Sorrengail sẽ phải thừa nhận rằng năm cuối cùng trong góc phần tư đã biến người bạn nhỏ của cô thành một người mà cô thực sự không biết.

Sự im lặng của anh ta thật thú vị, nói ra nhiều lời buộc tội anh ta hơn tôi có thể làm.

"Có... luật lệ," anh ta lắp bắp, cố gắng hết sức để nhìn chằm chằm vào tôi mặc dù tôi cao hơn anh ta vài inch. Thời điểm kỳ lạ để trở nên cứng rắn, nhưng tốt cho anh ta. "Và vì tò mò, anh có muốn, hãy nói là, *bể cong* những luật lệ đó để cứu cô bé Violet quý giá của anh trên cánh đồng đó không?" Tên của cô ấy có vị lạ trên lưỡi tôi, nhẹ nhàng hơn biệt danh mà tôi thích.

"*Điều này thật tàn nhẫn, ngay cả với anh,*" Sgaeyl nói với giọng thích thú.

"*Thật không may khi điều đó làm cô ấy bị thương, nhưng cô ấy sẽ phải trở nên mạnh mẽ hơn để tồn tại trong môi quan hệ hợp tác của chúng ta, và Aetos không thể ở bất cứ đâu xung quanh chúng ta được.*"

"*Ồ, vậy chúng ta không bàn đến chuyện anh đã di chuyển khi Tairn hạ cánh à?*" cô đáp trả. "*Nếu anh ta không đến, anh sẽ phạm tội mà chính con trai của đại tá buộc tội anh đã làm?*"

"Tôi di chuyển theo bản năng để bảo vệ—"

"*Chúng ta đừng làm nhau xấu hổ bằng cách để anh nói hết câu đó nhé.*"

Tôi ghét cay ghét đắng khi cô ấy làm thế. Cô ấy là người duy nhất trên Lục địa này có cái lưỡi sắc bén hơn tôi. Vâng. Bạo lực có thể khiến cô ấy phải chạy theo tiền của mình.

Chết tiệt, Aetos vẫn chưa trả lời.

"Thật không công bằng khi yêu cầu anh ấy." Sorrengail bước thẳng đến chỗ tôi, đứng cạnh Aetos khi tiếng đập nhịp nhàng của đôi cánh rộng tràn ngập không khí. Đoán là Empyrean đã đưa ra lựa chọn của mình về việc họ có để cô ấy liên kết cả hai con rồng hay không.

"Tôi ra lệnh cho anh trả lời, *đội trưởng*." Tôi khóa mắt vào anh ta. *Thôi nào. Cho cô ấy thấy anh thực sự là ai.*

Aetos nuốt nước bọt một cách khó chịu đến mức tôi có thể nghe thấy, rồi nhắm chặt mắt lại. "Không. Tôi sẽ không làm thế."

Tôi chế giễu. Đồ hèn nhát thích luật lệ chết tiệt. Hắn không xứng đáng được hít thở chung bầu không khí với Violence. Cô ấy chỉ bằng một nửa kích thước của hắn và dũng cảm hơn hắn gấp ngàn lần. Nói về một mối quan hệ không cân xứng. Không có luật lệ nào trong trường đại học khôn nạy này có thể ngăn cản tôi cứu mạng Bodhi, Garrick hay Liam... và giờ là *cô ấy*.

Aetos quay mặt về phía Sorrengail, nhưng ngay cả tôi cũng thấy thiệt hại đã xảy ra. Cô ấy trông như thể ai đó vừa xé nát cuộn sách yêu thích của cô ấy.

Mẹ kiếp. Cái gì nặng nề khó chịu đang đè lên phổi tôi thế? Có phải là... Không. Không thể là tội lỗi được. Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi cảm thấy tội lỗi về... ừm... bất cứ điều gì không liên quan đến một vết thương.

“Tôi sẽ chết mất nên phải chứng kiến chuyện gì đó xảy ra với cô, Vi, nhưng luật lệ—” Aetos rên rỉ.

"Không sao đâu," cô ngắt lời, đưa tay lên vai anh.

Và thế là đủ để biến cảm giác tội lỗi thành buồn nôn, điều mà lạ lùng là tôi lại thấy biết ơn.

"Những con rồng đang quay trở lại." Tôi nhận ra điều hiển nhiên khi chúng bắt đầu hạ cánh, khiến các học viên phải chạy tránh đường. "Quay lại đội hình, đội trưởng."

Aetos vội vã chạy đi như một chú chuột nhỏ.

"Tại sao anh lại làm thế với anh ấy?" Sorrengail gần như hét vào mặt tôi, rồi lắc đầu. "Quên đi." Cô ấy đuổi tôi đi, bỏ đi mà không nói thêm lời nào.

Tôi chớp mắt. Thề với Amari, cái thứ đau khô năm feet trong mông tôi là người duy nhất đủ can đảm để đuổi tôi đi. Tôi di chuyển trước khi lý trí mách bảo tôi rằng hãy để mọi chuyện yên.

“Bởi vì em đặt quá nhiều niềm tin vào anh ấy.” Tôi đuổi kịp cô ấy chỉ trong vài bước chân. “Và biết tin tưởng ai là điều duy nhất có thể giúp em sống sót—giúp *chúng ta* sống sót—không chỉ trong góc phố mà còn sau khi tốt nghiệp.”

“Không có *chúng ta*,” cô ấy đáp trả, vừa kịp tránh va chạm với một người đi xe khác chạy ngang qua, khiến tim tôi đập mạnh. Hôm qua, có lẽ tôi không quan tâm.

Hôm nay, máu của cô ấy chính là máu của tôi.

“Ồ, tôi nghĩ cô sẽ thấy rằng không còn như vậy nữa.” Tôi nắm lấy khuỷu tay cô và kéo cô ra khỏi đường đi của một vụ va chạm sắp xảy ra. *Đây, có phải là những gì sẽ xảy ra không, cố gắng giữ cho người phụ nữ này sống sót?* Cô ấy sẽ đứng lên chống lại ba kẻ bất nạt có vũ trang để bảo vệ con rồng nhỏ nhất, nhưng cô ấy sẽ không để ý đến nơi mà cô ấy đang đi? “Mối liên kết của Tairn rất mạnh mẽ, đối với cả bạn tình và người cưỡi, bởi vì *anh ấy* rất mạnh mẽ. Việc mất đi người cưỡi cuối cùng của mình gần như đã giết chết anh ấy, điều này, đến lượt nó, gần như đã giết chết Sgaeyl. Cuộc sống của những cặp đôi đã kết đôi là—”

"Phụ thuộc lẫn nhau, tôi biết điều đó," cô ấy quát lại, cơn giận dữ làm nổi bật màu xanh trong mắt cô ấy khi cô ấy rời mắt khỏi tôi, tập trung vào chuyển động của cuộc bạo loạn khi họ hạ cánh.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với tôi thế này mà tôi lại để ý đến những chuyện như thế này?

" *Bây giờ ai đang trở nên ủy mị?* " Sgaeyl hỏi.

"*Thu hút và ủy mị không phải là một.*" Và tôi đã tức giận với chính mình vì điều đầu tiên. Tôi chắc chắn như đinh đóng cột là không trượt vào điều thứ hai. “Mỗi lần một con rồng chọn một người cưỡi, mối liên kết đó mạnh hơn lần trước, điều đó có nghĩa là nếu bạn chết, Violence, nó sẽ kích hoạt một chuỗi sự kiện có khả năng kết thúc bằng việc *tôi* cũng chết. Vậy nên, thật không may cho tất cả những người liên quan, bây giờ chỉ còn *chúng ta* nếu Empyrean để sự lựa chọn của Tairn được giữ nguyên.”

Đôi mắt cô ấy lóe lên và đôi môi hé mở.

Và tôi *chắc chắn* không nghĩ đến miệng cô ấy, không khi tôi có những mối quan tâm lớn hơn như làm thế nào để giữ cô ấy sống. Cũng không nghĩ đến góc tốt nhất để hôn cô ấy. Hay cái *mông hoàn hảo của cô ấy* sẽ như thế nào trong tay tôi.

"Và giờ Tairn đã vào cuộc, những học viện khác biết rằng anh ấy sẵn sàng gắn kết..." Trời ơi, họ sẽ đuổi theo cô ấy. Trên thảm. Trong hành lang. Trong phòng tắm chết tiệt mà tôi không thể tuần tra được. Tôi buộc mình rời mắt và thở ra đủ mạnh để thực sự gọi đó là tiếng thở dài.

"Đó là lý do tại sao Tairn bảo tôi ở lại với anh", cô ấy thì thầm, như thể cô ấy cuối cùng cũng hiểu được mức độ nghiêm trọng của tình hình của chúng tôi. "Bởi vì không có ràng buộc."

"Những kẻ không có mối liên kết sẽ cố giết anh với hy vọng nhờ Tairn liên kết *chúng lại*."

Garrick tiến về phía tôi, và tôi lắc đầu. Bất kỳ tin tức nào anh ấy có từ nhiệm vụ đêm qua đều phải đợi. "*Trong số tất cả mọi người trong góc phân tử, Tairn phải trói Sorrengail sao?*" Cuộc sống sắp trở nên phức tạp hơn vô cùng.

"*Cứ thoải mái đặt câu hỏi về động cơ của anh ta*," Sgaeyl gợi ý.

"*Không đời nào. Tôi thích cái đầu của tôi được gắn chặt hơn.*" Anh ta là một thằng khôn khó tính. "Tairn là một trong những con rồng mạnh nhất trên Lục địa, và sức mạnh to lớn mà anh ta truyền tải sắp trở thành của anh. Vài tháng tới, những người không bị ràng buộc sẽ cố gắng giết một kỵ sĩ mới được ghép đôi trong khi mối liên kết còn yếu, trong khi họ vẫn có cơ hội để con rồng đó thay đổi ý định và chọn họ để họ không bị lùi lại một năm. Còn Tairn thì sao? Họ sẽ làm bất cứ điều gì." Lần này tôi không thể không thở dài thực sự. "Có bốn mươi một kỵ sĩ không bị ràng buộc mà bây giờ anh là mục tiêu số một." Tôi giơ ngón trỏ lên.

"Và Tairn nghĩ anh sẽ đóng vai vệ sĩ." Cô khịt mũi. "Anh ta đâu biết anh ghét em đến mức nào."

"*Anh ấy biết chính xác anh ghét cô ấy đến mức nào và anh thường xuyên nhìn chằm chằm vào cô ấy như thế nào—*"

"*Tôi sẽ tình nguyện tham gia mọi nhiệm vụ thời tiết giá lạnh hiện có nếu anh—*"

"*Thộ lỗ. Như thế việc anh không thể kiểm soát được hormone của mình sẽ khiến tôi khó chịu vậy.*" Cô rùng mình. Dù cô gái của tôi có tàn nhẫn và độc ác đến đâu, cô ấy cũng không chịu được cái lạnh trừ khi chúng ta bay đến Aretia.

của mình đến mức nào", tôi đáp trả, ánh mắt lướt xuống cơ thể Sorrengail. Hoàn toàn không có gì đáng ghét về những gì tôi thấy. Thực tế, nếu chính Amari từng thiết kế một người phụ nữ với suy nghĩ về sự sụp đổ của tôi... Thôi, chết tiệt. Có lẽ đó chính xác là Bao lực - sự sụp đổ của tôi. Làn da mềm mại. Trí óc sắc sảo. Tính khí dữ dội. Chết người với một con dao găm. Dũng cảm đến mức tẻ nhạt. Và hoàn toàn bình tĩnh. "Anh bình tĩnh một cách kỳ lạ đối với một người vừa nghe tin mình sắp bị truy đuổi." Điều gì khiến

cô ấy mật kiểm soát hoàn toàn? Cô ấy sẽ đề loại đàn ông nào làm cô ấy tan vỡ?

“ *Cô ấy kém anh hai tuổi và nằm trong chuỗi chỉ huy của anh.* ” Sgaeyl giả vờ phẫn nộ.

“ *Và anh trẻ hơn Tairn năm mươi tuổi. Ý anh là gì?* ”

"Hôm nay là một ngày thứ Tư bình thường của tôi." Sorrengail nhún vai, và ánh mắt tôi khóa chặt vào đôi má ửng hồng của cô ấy, màu hồng nhạt tinh tế đó cho tôi biết cô ấy không hề vô cảm với tôi như cô ấy vẫn thích giả vờ. "Và thành thật mà nói, bị bốn mươi một người săn đuổi còn đỡ đáng sợ hơn nhiều so với việc liên tục canh chừng những góc tối vì *bạn*."

Đúng vậy.

Con rồng vàng đáp xuống phía sau chúng tôi, theo sau là con quái vật mà Sgaeyl gọi là bạn đời, và tôi bước đi thật nhanh khi Sorrengail đã được bảo vệ, tiến về phía cánh đồng nơi Sgaeyl đang đợi ở cuối hàng với những con rồng của các chỉ huy cánh khác.

Garrick đứng ngay bên cạnh Chradh—Brown Scorpiontail của anh ấy—và nhướn mày khi tôi đến gần. "Vậy, anh và con gái của vị tướng..."

"Không buồn cười." Tôi lắc đầu và lờ đi tiếng khịt mũi của Sgaeyl bên cạnh tôi khi Tướng Melgren bước lên bục. Da tôi nổi gai ốc, giống như mọi khi khi hắn ở gần. Đồ giết người khôn kiếp. Không khó để lờ hắn đi; tôi đã tập lờ hắn đi nhiều năm rồi. Hơn nữa, tôi không cần phải lắng nghe để biết hắn sẽ nói gì.

Tairn sẽ đạt được điều mình muốn. Cô ấy sẽ gắn kết cả hai con rồng. Ngay cả Empyrean cũng sẽ không từ chối con rồng lớn thứ hai trên Lục địa khi cuối cùng nó muốn gắn kết. Họ muốn nó trở lại chiến trường.

"Liệu điều này có thành vấn đề không?" Garrick hỏi khi Melgren vẫn đang huyền thuyên.

"KHÔNG."

“Đúng vậy.” Từ ngữ này đầy vẻ mỉa mai.

"Tôi ổn." Tôi nhìn những học sinh năm nhất sống sót sau Threshing.

"Tôi đã nhìn thấy nhiều xác chết *đẹp* hơn anh rồi", người bạn thân nhất của tôi lầm bầm.

"Tất nhiên là xác chết thì ổn. Chúng chẳng có gì phải lo lắng cả." Và tôi vừa được giao cho Violet-fucking-Sorrengail để bảo vệ nếu tôi muốn sống. Mà tôi muốn sống. Hay đúng hơn là tôi phải sống. Nhất là kể từ khi Melgren vừa tuyên bố rằng cô ấy sẽ được gắn kết những con rồng của mình. Tôi hạ khiến xuống vừa đủ để cảm nhận mỗi liên kết. Chiếc khiến sapphire cứng mà tôi chia sẻ với Sgaeyl vẫn được khóa chặt như mọi khi, nhưng giờ có thêm hai chiếc nữa. Chiếc mã não tôi nhận ra là của Tairn, và chiếc còn lại, một sợi sáng lấp lánh... bạc, giống như đuôi tóc của cô ấy. *Chết tiệt*. Anh ấy thực sự đã gắn kết cô ấy. Chỉ có mỗi liên kết giao phối như của Sgaeyl và Tairn mới có thể liên kết tôi với một người cười ngửa khác bất kể tôi có muốn hay không.

Sorrengail nhìn tôi từ bên kia sân, và tôi đập mạnh khiến vào vị trí cũ và gợn ngón trở lên. Cô ấy giờ là mục tiêu số một ở đây, và là điểm yếu lớn nhất

của tôi.

"Tôi đoán chúng ta cần phải giữ cô ấy sống", Garrick lẩm bẩm khi Tướng Sorrengail bước lên phía trước để đọc bài phát biểu thường niên về gia đình mặc dù bà đã ném bài phát biểu của mình cho lỗ rỗng.

"Vâng." Làm sao tôi có thể giữ cô ấy sống sót qua tất cả những chuyện vớ vẩn của năm nhất mà tôi không hề biết? Tôi nhìn qua cánh đồng và thấy Liam, anh trai nuôi của tôi, đang đứng trước Red Daggertail mới của mình khi những con rồng tặng cho người cười chúng những thánh tích để truyền phép thuật. "Có lẽ tôi nên đưa Liam vào đội của cô ấy."

"Liam?" Garrick hỏi.

"Câu ấy là người giỏi nhất trong năm của mình." Tôi gật đầu khi những học sinh năm nhất phá lên cười. "Tôi đã huấn luyện cậu ấy chiến đấu, vì vậy tôi biết cậu ấy có khả năng bảo vệ cô ấy." Thêm vào đó, cậu ấy trung thành với tôi như tôi trung thành với cậu ấy.

"Hoặc anh có thể cho cô ấy cơ hội tự mình làm mọi việc trước." Garrick khoanh tay trước ngực và liếc nhìn tôi.

Có rất nhiều lý do khiến ông ấy có thể đúng.

"Nhưng nếu đó là con đường bạn chọn, mọi người đều thích Liam, vì vậy hy vọng cô ấy cũng vậy. Điều đó sẽ giúp anh ấy dễ dàng bảo vệ cô ấy hơn."

"Cô ấy sẽ thích anh ấy." Cảm giác khó chịu đó lại bùng lên trong ruột tôi, xoắn lại thành một nút thắt.

Garrick cười toe toét. "Đừng lo. Anh ta sẽ không quan hệ với cô ấy đâu."

Mắt tôi nheo lại nhìn Garrick. "Tại sao tôi phải quan tâm nếu anh ta..."

Những từ ngữ chết trên lưỡi tôi khi Aetos bước ra sau Sorrengail và với tay vào lưng cô. Tên khốn đó đang tháo dây áo giáp của cô. Hắn đang đặt tay lên da cô. Tôi hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng để dập tắt cơn buồn nôn đang dâng lên nhanh chóng.

"Thư giãn đi, anh ta đang buộc lại dây cho cô ấy," Garrick nói, và tôi biết mà không cần nhìn tên khốn đó vẫn đang mỉm cười. "Thấy chưa? Cô ấy đã quay lại rồi."

Sorrengail quay lại trong vòng tay của Aetos, và anh đưa tay lên mặt cô. Không nghi ngờ gì nữa, anh đang lục lọi ký ức của cô để xem liệu tôi có thực sự can thiệp hay không.

"Không có gì... Ôi trời." Giọng của Garrick nhỏ dần thành tiếng thì thầm khi Aetos cúi đầu và hôn Sorrengail.

Lửa chạy khắp huyết quản tôi và bóng tối co giắt xung quanh tôi, làm méo mó tầm nhìn của tôi trong một giây. Dain-fucking-Aetos đang ngâm *Violence của tôi*.

Không phải của tôi. Nhưng điều đó không ngăn được cơn đau thắt trong dạ dày tôi trào ra, lan ra như axit vào hệ thống của tôi, đốt cháy ngực tôi và khiến tôi khó thở cho đến khi tên khốn mũi dài đó ngẩng đầu lên.

"Chết tiệt. Cậu ổn chứ?" Garrick hỏi, giọng nói pha lẫn tiếng cười.

"Tôi..." Tôi ghim chân mình xuống sân với những cái bóng để không tiến đến đó và cho Aetos ăn năm đám của mình. Làm sao hắn dám hôn cái miệng mà hắn không chịu phá vỡ một quy tắc để bảo vệ, khi mà tôi sẽ—

“ *Vâng, anh sẽ làm gì?* ” Sgaeyl hỏi.

Đu mẹ tôi đi. Tôi *không thể làm gì được chứ?*

"Trông anh hơi xanh xao đấy." Garrick cười lớn, và tôi cố hít không khí vào phổi khi Sorrengail lùi lại khỏi Aetos.

Anh ta cười toe toét nhìn cô, nhưng... khoan đã. Cô ấy không đáp lại tình cảm đó. Không, Sorrengail trông như thể cô ấy vừa vô tình hôn anh họ mình và không thể rút lui đủ nhanh. Nói về sự ngượng ngùng.

“Trong hai mươi năm, tôi nghĩ mình chưa từng thấy em ghen tuông bao giờ. Thật tuyệt vời.” Garrick vỗ tay vào vai tôi.

Ghen tuông . Đó chính xác là cảm giác nóng bỏng, ăn mòn này—ghen tuông. Và giờ tôi gắn bó với người phụ nữ này suốt quãng đời còn lại.

Tôi cần phải tránh xa cô ấy càng xa càng tốt.

“ *Nhưng cô sẽ không làm thế đâu,* ” Sgaeyl dự đoán, và tôi sẽ định giờ ngón giữa lên nếu tôi không nghĩ cô ấy sẽ cắn đứt thứ chết tiệt đó như một lời nhắc nhở rằng cô ấy có thể làm vậy.

Tình yêu không dừng lại ở đây... Hãy tham gia Entangled Insiders để nhận sách miễn phí, quà tặng, quyền truy cập độc quyền vào các tựa sách sắp ra mắt và nhiều hơn thế nữa!

Lời cảm ơn

Trước hết, tôi xin cảm ơn Cha Thiên Thượng đã ban phước cho tôi vượt xa những gì tôi mơ ước.

Cảm ơn chồng tôi, Jason, vì đã là nguồn cảm hứng tuyệt vời nhất mà một tác giả có thể có cho một người bạn trai hoàn hảo trong sách và vì sự ủng hộ vô tận của anh đối với con đường theo đuổi ước mơ của tôi. Cảm ơn anh đã nắm tay tôi khi thế giới trở nên đảo lộn, đưa tôi đến mọi cuộc hẹn với bác sĩ và quản lý lịch trình quá tải khi có bốn người con trai và một người vợ mắc chứng rối loạn mô liên kết. Qua các cuộc phẫu thuật và các bác sĩ chuyên khoa, anh đã là chỗ dựa của chúng tôi. Cảm ơn sáu đứa con của tôi, những người đã dạy tôi nhiều hơn những gì tôi sẽ dạy chúng. Các bạn là lý do của tôi. Đừng bao giờ nghi ngờ rằng các bạn là yếu tố thiết yếu đối với sự tồn tại của tôi. Gửi đến chị gái tôi, Kate, yêu em, thật lòng đấy. Gửi đến bố mẹ tôi, những người luôn ở bên khi tôi cần họ. Gửi đến người bạn thân nhất của tôi, Emily Byer, vì đã luôn sẵn lòng tôi khi tôi biến mất trong hang động viết lách trong nhiều tháng.

Xin cảm ơn nhóm của tôi tại Red Tower. Không có đủ lòng biết ơn trên thế giới này dành cho biên tập viên Liz Pelletier của tôi, vì đã cho tôi cơ hội được dang rộng đôi cánh và viết truyện kỳ ảo, cũng như giúp tôi được ăn và cười trong suốt hai mươi một ngày hoàn thiện bản chỉnh sửa. Không có máy tính xách tay nào bị hỏng trong quá trình thực hiện cuốn sách này. Nhưng nghiêm túc mà nói, cuốn sách này chính là giấc mơ của tôi. Cảm ơn các bạn đã biến giấc mơ thành hiện thực bằng những lời khuyên, ý kiến đóng góp, sự kiên nhẫn và sự hỗ trợ vô tận của các bạn—nó sẽ không thể thành hiện thực nếu không có các bạn. Cảm ơn Stacy vì đã biên tập bản thảo trong những đêm mất ngủ. Heather, Curtis, Molly, Jessica, Riki và mọi người tại Entangled và Macmillan đã trả lời vô số email và đưa cuốn sách này ra thị trường. Cảm ơn Madison và Nicole vì tất cả những ghi chú tuyệt vời và thức trắng đêm trong suốt quá trình đọc. Elizabeth, cảm ơn các bạn vì bìa sách đẹp này, và cảm ơn Bree và Amy vì phần nghệ thuật tinh tế. Cảm ơn người đại diện phi thường của tôi, Louise Fury, người đã không chớp mắt khi tôi nói rằng tôi muốn viết một tác phẩm kỳ ảo và người đã giúp cuộc sống của tôi dễ dàng hơn chỉ bằng cách đứng sau lưng tôi.

Cảm ơn vợ tôi, bộ ba bất chính của chúng tôi, Gina Maxwell và Cindi Madsen—tôi sẽ lạc lõng nếu không có các bạn. Cảm ơn Kyla, người đã biến cuốn sách này thành hiện thực. Cảm ơn Shelby và Cassie đã giữ cho mọi thứ của tôi được ngăn nắp và luôn là những cô gái tuyệt vời nhất của tôi. Cảm ơn Candi đã xử lý mọi thứ đến

với chúng tôi một cách duyên dáng và vui vẻ. Cảm ơn Stephanie Carder đã dành thời gian đọc. Cảm ơn mọi blogger và độc giả đã cho tôi cơ hội trong suốt những năm qua, tôi không thể cảm ơn các bạn đủ. Cảm ơn nhóm độc giả của tôi, The Flygirls, đã mang lại cho tôi niềm vui mỗi ngày.

Cuối cùng, vì anh là khởi đầu và kết thúc của em, cảm ơn anh một lần nữa đến Jason của em. Có một chút gì đó của anh trong mỗi anh hùng em viết.

Về tác giả

Rebecca Yarros là tác giả bán chạy nhất của *USA Today* với hơn mười lăm tiểu thuyết. "Một người kể chuyện tài năng" (*Kirkus*) , cô cũng là người nhận Giải thưởng Nhà văn lừng danh Colorado xuất sắc. Là con gái thế hệ thứ hai của quân đội, Rebecca yêu thích những anh hùng quân đội và đã kết hôn hạnh phúc với người chồng của mình trong hơn hai mươi năm. Cô là mẹ của sáu đứa con, và cô cùng gia đình sống ở Colorado với những chú chó bulldog Anh búng bình, hai chú chinchilla hung dữ và một chú mèo con tên là Artemis, người cai trị tất cả.

Sau khi nuôi dưỡng và nhận nuôi cô con gái út, Rebecca rất tâm huyết với việc giúp đỡ trẻ em trong hệ thống nuôi dưỡng thông qua tổ chức phi lợi nhuận One October mà cô đồng sáng lập cùng chồng vào năm 2019. Để tìm hiểu thêm về sứ mệnh của họ, hãy truy cập oneoctober.org.

Để cập nhật những tác phẩm mới nhất và tiểu thuyết sắp ra mắt của Rebecca, hãy truy cập RebeccaYarros.com.

MỘT

